

РОБИН ХОБ

ГОНИТБАТА НА ШУТА

Част 2 от „Фиц и Шута“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2016

chitanka.info

1.

НОЩТА НА ЗИМНИЯ ПРАЗНИК В БЪКИП

На топло и сигурно съм с братчето и сестричето си. Те са и по-сърцати, и по-силни от мен. Роден последен, аз съм най-малкият от тримата. Очите ми се отварят мудно и съм най-малко склонен към приключения. Брат ми и сестра ми вече дръзваха неведнъж да последват майка до устието на бърлогата, изровена дълбоко във вкопания речен бряг. Всеки път тя им изръмжава и щраква със зъби, за да ги върне. Остава ни сами, когато излиза на лов. Би трябвало да има вълк, който да бди над нас, по-малък член на глутницата, който да остава с нас. Но само майка ми е останала от глутницата, тъй че трябва да излиза на лов сама, а ние трябва да стоим там, където ни е оставила.

Има един ден, в който тя се отърсва от нас много преди да сме получили достатъчно от млякото ѝ. Остава ни, тръгва на лов, напуска бърлогата, щом вечерта запълзи над земята. Чуваме от нея само едно изджавкване. Нищо повече.

Брат ми, най-едрият, е изпълнен и със страх, и с любопитство. Изскимтява силно, в опит да я върне при нас, но няма отговор. Тръгва към входа на бърлогата и сестра ми тръгва след него, но след миг двамата драцят назад и се сгушват страхливо до мен. Има странни миризми извън бърлогата, лоши миризми, на кръв и същества, непознати за нас. Докато се крием и скимтим, кръв-миризмата става по-силна. Правим единственото, което знаем да правим. Присвиваме се и се сгушваме плътно до срещнатата черна стена.

Чуваме звуци. Нещо, което не е лапи, рови в устието на бърлогата ни. Нещо като голям зъб, който хапе земята, хапе и къса, хапе и къса. Свиваме се още по-ниско и космите

на брат ми настръхват. Чуваме звуци и знаем, че отвън има повече от едно същество. Кръв-миризмата се усилва и се смесва с миризмата на майка ни. Хапането и късането продължават.

След това има друга миризма. След години ще науча какво е тя, но в съня не е пушек. Това е миризма, която никой от нас не разбира, и идва довяна от вятър в бърлогата. Плачем, защото щипе очите ни и изсмуква въздуха от дробовете ни. Бърлогата става гореща и душна и най-сетне брат ми пропълзява към отвора. Чуваме дивото му джафкане и как продължава, а после идва вонята на страх-пикня. Сестра ми се сгушва зад мен, става по-малка и неподвижна. А после не диша и вече не се крие. Мъртва е.

Свивам се ниско, с лапи на нослето, очите ми не виждат от пушека. Шумът от ровене продължава, а след това нещо ме сграбчва. Джафкам и се боря, но то ме държи здраво за предния крак и ме извлича от бърлогата.

Майка ми е кожа и кървавочервен леш, захвърлен настрана. Брат ми се свива в ужас на дъното на клетка на задницата на една двуколка. Мятат ме до него и после извличат навън тялото на сестра ми. Ядосани са, че е мъртва, и я ритат, сякаш гневът им може някак да я накара да изпита болка тепърва. После, докато мърморят недоволно заради студа и настъпващия мрак, я одират и хвърлят малката ѝ кожа до тази на майка ми. Двата мъже се качват на двуколката и плясват мулето с камшика, и вече обсъждат цените, които вълчите кутрета ще донесат от пазарите за бойни кучета. Кървавите кожи на майка ми и сестра ми изпълват ноздрите ми с вонята на смърт.

Това е само началото на изтезание, което продължава цял живот. Някои дни ни хранят, а понякога — не. Не са ни дали подслон от дъжда. Единствената топлина е тази на телата ни, когато се сгушим един до друг. Брат ми, измършавял и прояден от червеи, умира в яма, хвърлен, за да възбуди свирепостта на бойните псета. След това съм сам. Хранят ме с карангия и огризки, или не ми дават нищо.

Ходилата ми се разраняват от ровене и блъскане в клетката, ноктите ми се цепят и мускулите ми са схванати от тесния затвор. Бият ме и ме мушкат, за да ме предизвикат да се мятam и блъскам в решетките, които не мога да счупя. Говорят извън клетката ми за плановете си да ме продадат на ямите за кучешки бой. Чувам думите, но не ги разбирам.

Разбрах думите. Събудих се с гърч и за миг всичко беше сбъркано, всичко бе чуждо. Бях се свил на кълбо, треперех и козината ми бе оголена до гладка кожа, а краката ми бяха извити в погрешни ъгли и стегнати от нещо. Сетивата ми бяха умъртвени все едно бях натикан в чувал. Навсякъде около мен миришеше на онези омразни същества. Оголих зъби и с ръмжене започнах да се боря, за да се освободя от връзките, които ме стягаха.

Още щом паднах на пода и одеялото, повлякло се след мен, и тялото ми заявиха, че всъщност съм едно от онези омразни същества, зяпнах объркано в тъмната стая. Имах чувството, че трябва да е сутрин, но подът под мен не беше с гладките дъбови дъски на спалнята ми, нито стаята миришеше като моя. Изправих се бавно, очите ми се мъчеха да се приспособят. Видях мигането на малки червени очи. След миг осъзнах, че са гаснещи въглени. В камина.

Щом тръгнах пипнешком из стаята, светът се намести около мен. Старите покои на Сенч в замък Бъкип изникнаха от тъмното, щом разбърках жарта и добавих дърва. Намерих свещи, запалих ги и стаята се пробуди до неизменния си сумрак. Огледах се и дадох време на живота ми да ме догони. Прецених, че нощта е отминала и че извън дебелите стени без прозорци утрото е настъпило. Ужасните събития от предния ден — как едва не бях убил Шута, как оставих детето си под опеката на хора, на които не се доверявах напълно, а след това опасно бях изцедил Ридъл от силата, за да донеса Шута до Бъкип — ме връхлетяха като помитаща вълна. Срегнаха поглъщащите спомени за всички вечери и ноци, които бях прекарал в тази стая без прозорци, докато учех уменията и тайните на занаята на кралски убиец. Когато дървата най-сетне се разпалиха и усилиха светлината в стаята, се почувствах все едно съм направил дълго пътуване обратно към себе си.

Вълчийт сън за ужасяващото пленничество гаснеше. Зачудих се защо бе дошъл толкова ярък и след това си бе отишъл. Нощни очи, моят вълк, моят брат, отдавна си бе отишъл от този свят. Ехото от него продължаваше да живее в ума ми, в сърцето и в спомените ми, но в това, пред което бях изправен сега, той вече не беше зад гърба ми. Бях сам.

Не. Не бях сам. Приятелят ми се беше върнал при мен. Изтерзан, пребит и вероятно не с ума си, но беше отново до мен. Вдигнах високо една от свещите и се върнах тихо до леглото.

Шутът спеше дълбоко. Изглеждаше ужасно. Следите от изтезания бяха изписани по на шареното му от белези лице; лишения и глад бяха съсухрили кожата му и изтънили косата му до смачкана слама. Все пак изглеждаше по-добре от вчера. Беше чист, нахранен и стоплен. А равномерното му дишане бе на човек, получил свеж приток на сила. Искаше ми се да можех да кажа, че аз съм му я дал. Съвсем несъзнателно бях отнел сила от Ридъл и я бях прехвърлил на моя приятел по време на преминаването ни с Умение през изправените камъни. Съжалявах, че в невежеството си бях злоупотребил с Ридъл, но не можех да отрека облекчението, което изпитвах, като чувах стабилното дишане на Шута. Предната нощ бе имал силата да говори с мен и беше походил малко, изкъпал се беше сам и се беше нахранил. Беше много повече, отколкото бих очаквал от изтерзания просяк, когото бях видял в Крайречни дъбове.

Но заетата сила не е истинска сила. Припряното лечение с Умението, което бях приложил, го бе лишило от оскъдните му физически резерви, а жизнеността, която бях откраднал от Ридъл, не можеше да го поддържа задълго. Надявах се храната и отдихът, които бе получил предния ден, да са започнали да преизграждат тялото му. Гледах го как спи толкова дълбоко и се осмелих да се обнадежда, че ще живее. Приблжих се тихо, вдигнах завивката, която бях смъкнал на пода при падането си, и го загърнах и с нея.

Беше толкова променен. Помнех го като човек, който обичаше красотата във всичките ѝ форми. Изяцно скроените му дрехи, украшенията в покоите му, паната за легло и прозорци, дори връзката, която задържаше назад безукорно вчесаната му коса — всичко беше избрано с усет за хармония и чар. Но онзи човек си бе отишъл. Беше се върнал при мен като опърпано бостанско плашило. Лицето му беше

изпито, само кожа и кокали. Пребит, ослепял, покрит с белезите от изтезания, Шутът толкова се беше преобразил, че не го бях познал. Отишъл си беше живият и пъргав клоун с насмешливата усмивка. Отишъл си бе, също така, изящният лорд Златен с фините му облекла и благородното му излъчване. Останал ми беше този смъртно бледен окаяник.

Слепите му очи бяха затворени. Устата му бе отворена. Дъхът му излизаше на съсък.

— Шуте? — промълвих и го пипнах предпазливо по рамото. Единствената реакция беше лекото прекъсване в дъха му. После той въздъхна, сякаш отстъпил пред болката и страха, и отново задиша равномерно, потънал в дълбок сън.

Беше избягал от изтезания и бе пътувал през трудности и лишения, за да се срещне с мен. Здравето му беше разбито и се боеше от убийствена гонитба. И го беше направил само с една цел. Предната нощ, преди да изгуби сваят, ме беше помолил да убивам за него. Искаше да се върнем в Клерес, в старата му школа и при хората, които го бяха изтезавали. И като специална услуга, беше ме помолил да използвам старите си умения на професионален убиец и да ги убия всичките.

Знаеше, че съм оставил тази част от живота си зад гърба си. Бях различен човек, почитан мъж, стюард на дома на дъщеря ми, баща на малко момиче. Вече не бях убиец. Бях оставил убийствата зад гърба си. Години бяха минали, откакто бях строен и гъвкав младеж с мускули твърди като сърцето на убиец. Вече бях провинциален благородник. Двамата се бяхме променили толкова много...

Все още помнех насмешливата му усмивка и пробягващия поглед, които му бяха толкова свойствени някога, очарователни и дразнещи едновременно. Беше се променил, но бях сигурен, че все още го познавам в най-важните неща, онези, които отиваха отвъд дребните факти като къде е роден или кои са били родителите му. Познавах го откакто бяхме млади. Кисела усмивка изкриви устните ми. Не — откакто бяхме деца. В някои отношения се съмнявах, че някой от двама ни наистина е бил дете. Но дългите години дълбоко приятелство бяха основа, в която не можех да се съмнявам. Познавах характера му. Познавах чувството му за вяроност и всеотдайност. Знаех повече за тайните му от всеки друг и бях пазил тези тайни толкова грижливо,

колкото ако бяха мои лични. Виждам го бях отчаян и обезсилен от ужас. Виждам го бях прекършен от болка и го бях виждал разлигавен от пиянство. А над всичко това го бях виждал мъртъв и бях него като мъртъв, и бях върнал тялото му към живота, и бях върнал духа му, за да обитава това тяло.

Тъй че го познавах. До костите.

Или така си бях мислил.

Поех си дълбоко дъх и издишах, но това не облекчи напрежението ми. Бях като дете, изпитващо ужас да погледне навън в тъмното от страх какво може да види. Отричах онова, за което знаех, че е вярно. Познавах Шута до костите и от костите навън. И знаех, че ще направи каквото смята, че трябва да направи, за да тласне света по най-добрия му път. Беше ми позволил да стъпвам по ръба на бръснача между смърт и живот, беше очаквал от мен да понеса болка, лишения и загуба. Беше се предал на една мъчителна смърт и бе повярвал, че тя е неизбежна. Всичко заради визията му за бъдещето.

Тъй че ако вярваше, че някой трябва да бъде убит и не можеше да убие това лице лично, щеше да помоли мен. И щеше да натовари молбата си с онези ужасни думи: *за мен*.

Извърнах очи от него. Да. Щеше да поиска това от мен. Последното нещо, което изобщо исках да правя отново. А аз щях да кажа „да“. Защото не можех да го погледна, прекършен и в болка, и да не усетя прилив на гняв и омраза. На никого, на никого не можеше да бъде позволено да го нарани толкова тежко, както бяха направили, и да продължи да живее. Всеки толкова лишен от съчувствие, че да може систематично да изтезава и физически да унижава друг, не трябва да бъде търпян да живее. Чудовища бяха направили това. Колкото и човешки да можеше да изглеждат, това свидетелство за делото им казваше истината. Трябваше да бъдат убити. И аз трябваше да направя това.

Исках да го направя. Колкото повече го гледах, толкова повече исках да отида и да убивам, не бързо и не кротко, а кърваво и шумно. Исках хората, които му бяха причинили това, да знаят, че умират, и да знаят защо. Исках да им остане време да съжалят за това, което са направили.

Но не можех. И това ме разкъсваше.

Трябваше да откажа. Защото колкото и да обичах Шута, колкото и дълбоко да стигаше приятелството ни, колкото и свирепо нажежена да гореше омразата ми, Пчеличка първа имаше право на моята защита и отдаденост. Вече бях нарушил това, като я бях оставил на грижите на други, докато спасявах своя приятел. Малкото ми момиче беше единственото, което ми бе останало от жена ми, Моли. Пчеличка беше последният шанс да бъда добър баща и не се бях справил много добре с това напоследък. Преди години се бях провалил с по-голямата ми дъщеря, Копривка. Бях я оставил да мисли, че друг мъж е баща ѝ, дал я бях на друг да я отгледа. И Копривка се съмняваше в способността ми да се грижа за Пчеличка. Вече беше говорила да вземе Пчеличка от опеката ми и да я доведе тук, в Бъкип, където можеше да надзирава възпитанието ѝ.

Не можех да позволя това. Пчеличка беше твърде малка и твърде странна, за да оцелее сред дворцовата политика. Трябваше да я пазя на безопасно с мен във Върбов лес, в кроткото и сигурно селско имение, където можеше да расте толкова бавно и да бъде толкова чудата, колкото си иска — и толкова чудесна. Тъй че макар да я бях оставил, за да спася Шута, беше само този единствен път и само за малко. Щях да се върна при нея. Може би, утешавах се, ако Шутът се възстановеше достатъчно, щях да го взема с мен. Да го взема в тихия и спокоен Върбов лес, да го оставя да намери изцеление и мир там. Изобщо не беше в състояние да пътува до Клерес, още по-малко да ми помогне в убийството на онези, които му бяха причинили това. Възмездието, знаех, може да бъде отложено, но животът на едно порастащо дете не може. Имах единствен шанс да бъда баща на Пчеличка и моментът бе точно сега. По всяко време можех да бъда убиец за Шута. Тъй че засега най-доброто, което можех да му предложа, беше мир и изцеление. Да. Тези неща трябваше да са първи.

Пообикалях тихо из бърлогата на убиеца, където бях прекарал много щастливи часове в детството си. Старческата неразбория бе отстъпила място на уменията на лейди Розмарин да поддържа ред и чистота. Сега тя властваше в тези покои. Бяха по-чисти и по-приятни, но някак си ми липсваха безразборните проекти и бъркотията от свитъци и лекарства на Сенч. Рафтовете, по които някога имаше какво ли не, от змийски скелет до вкаменено парче кост, сега побираха спретнати редици запушени бутилки и буркани.

Бяха грижливо надписани, с изящен дамски почерк. Имаше мащерка и елфова кора, валериан и самакитка, мента и меча мас, смрадлика и напръстниче, синдин и тилтски дим. Едно бурканче беше надписано „Елфова кора от Външните острови“, навярно за да се различи от много по-слабата от Шестте херцогства. В стъклено шишенце имаше тъмночервена течност, която се завихряше неспокойно при най-лекото докосване. В нея имаше сребърни жилки, които не се смесваха с червеното, но и не плуваха на повърхността като масло над вода. Никога не бях виждал такава смес. Нямах етикет и върнах шишенцето предпазливо на дървения рафт. Някои неща е по-добре да не се пипат. Представа нямах какво е „корен каруге“, нито „кървотеч“, но и двете имаха малки червени черепчета, нарисувани с мастило до имената им.

На долния рафт имаше хавани и чукала, ножове за кълцане, филтри за прецеждане и няколко малки тежки колби за разтопяване. Имаше потъмнели метални лъжици, спретнато подредени в рамки. Под тях имаше ред малки глинени гърненца, които отначало ме озадачиха. Бяха не по-големи от юмука ми, гледжосани и лъскаво кафяви, с плътно затворени капаци. Бяха запечатани с катран, с изключение на една дупка в средата на всеки капак. От всяка дупка се показваше промазан с восък ленен фитил. Вдигнах предпазливо едно от тях — и разбрах. Сенч ми беше казал, че опитите му с взривна прах напредвали. Тези тук представляваха най-новото му постижение в изобретяването на средства за убиване на хора. Върнах внимателно гърненцето на мястото му. Инструментите на занаята на убиеца, от който се бях отказал, стояха в стройни редове като верни бойци. Въздъгнах, но не от съжаление, и им обърнах гръб. Шутът продължаваше да спи.

Почистих блюдата от снощното ни ядене и ги подредих на един поднос, и изобщо пооправих стаята. Коритото с вода за къпане, вече студена и сива, остана, както и отблъскващо зацапаните долни дрехи, които Шутът бе носил. Дори не смеех да ги изгоря в камината от страх от вонята, която щяха да излъчат. Не изпитвах отвращение, само жалост. Собствените ми дрехи от предния ден все още бяха покрити с кръв, от кучето, както и от Шута. Казах си, че изобщо не личи чак толкова на тъмната тъкан. След това премислих и отидох да проуча стария резбован гардероб, който винаги беше стоял до леглото. Някога

побираше само работните халати на Сенч, всички от здрава сива вълна и повечето — зацапани или опърлени от безкрайните му опити. Сега там висяха само два работни халата, и двата вапцани в синьо и твърде малки за мен. Имаше също така, за моя изненада, женски нощен халат, две прости ризи и черни гамаша, които щяха да са ми смешно къси. Аха! Това бяха неща на лейди Розмарин. Нищо за мен тук.

Притесни ме, че трябва да се измъкна тихо от стаите и да оставя Шута да спи, но трябваше да свърша някои работи. Подозирах, че ще пратят човек да почисти и да донесе още дърва, и не ми харесваше да оставя Шута спящ и уязвим. Но знаех, че дължа на Сенч доверие. Беше осигурил всичко за нас предната вечер, въпреки неотложните си задължения.

Шестте херцогства и Планинското кралство се стремяха да договорят съюзи и за тази цел в замък Бъкип за седмицата на Зимния празник бяха поканени властни представители. Въпреки това посред вечер на пиршество, музика и танци не само Сенч, но и крал Предан и майка му, лейди Кетрикен, бяха намерили време да се измъкнат и да посрещнат мен и Шута, а Сенч все пак бе намерил начин да снабди тази стая с всичко, което ни бе нужно. Нямах да прояви небрежност към приятеля ми. Когато и да изпратеше в тази стая, щеше да е дискретно.

Сенч. Поех си дъх и се пресегнах към него с Умението. Умовете ни се докоснаха. *Сенч? Шутът спи, а аз имам някои работи, които искам да...*

Да, да, добре. Не сега, Фиц. Обсъждаме положението в Келсингра. Ако не желаят да контролират драконите си, може да се наложи да сключим съюз, за да се справим с тези същества. Обезпечил съм теб и госта ти. Има пари в една кесия на синия рафт, ако ти потрябват. Но сега трябва да съсредоточа цялото си внимание върху преговорите. Бинград твърди, че Келсингра може би всъщност търси съюз с херцогинята на Халкида!

О. Отдръпнах се. Изведнъж се почувствах като дете, прекъснало възрастни, докато обсъждат важни неща. Драconi. Съюз срещу драconi. Съюз с кого? Бинград? И какво можеше някой да се надява да направи срещу драconi, освен да ги подкупи с достатъчно месо, за да ги поукроти? Нямах ли сприятеляването с наглите месоядни да е по-

добро от предизвикването им? Почувствах се неуместно пренебрегнат с това, че не бяха потърсили мнението ми.

А в следващия момент се укорих. *Остави Сенч и Предан, и Елиания и Кетрикен да се оправят с драконите. Отдръпни се, Фиц.*

Повдигнах едно от стенните пана и се промъкнах тихо в лабиринта от тайни коридори, които криволичеха зад стените на замъка Бъкип. Някога бях познавал шпионските проходи толкова добре, колкото знаех пътеката до конюшните. Въпреки изминалите години тесните коридори, които пълзяха през вътрешните стени или лъкатушеха покрай външните стени на замъка, не се бяха променили.

Но аз бях. Вече не бях онова мършаво хлапе, нито дори младеж. Бях мъж на шейсет и макар да се ласкаех, че все още съм достатъчно здрав, за да върша тежка работа, вече не бях подвижен и гъвкав. Тесните ъгли, покрай които някога се бях промъквал, без да се замисля, сега изискваха малко усилие. Стигнах до входа на стария килер и се присвих до скритата врата, опрял ухо на стената. Изчаках тихо за миг, преди да се измъкна навън зад рамка за месо, отрупана с поклащащи се наденици.

Спаси ме само милата бъркотия на Зимния празник. Когато излязох от килера в коридора, една едра жена със запрашена от брашно престилка настоя да разбере какво ме е забавило толкова.

— Намери ли ми гъшата мас, или не?

— Н-не я видях — отвърнах, а тя ме сръза:

— Защото си сбъркал килера! Иди две врати по-нататък, надолу по стълбището, отвори втората врата към студения склад и там я потърси, в голямо кафяво гърне на един рафт. Хайде, по-живо!

Завъртя се и ме остави. Докато се отдалечаваше, мърмореше недоволено за наемане на нови помощници точно преди празненство. Въздъхнах изнервено, обърнах се и видях някакъв тип, горе-долу с моя ръст, който се тътреше по коридора с тежко кафяво гърне в ръце. Проследих го и когато влезе в кухните, подминах кухненската врата и лъхналия от нея аромат на пресен хляб, димящи супи и печени меса и излязох навън.

В гъмжащия от хора двор на замъка Бъкип бях просто поредният мъж, забързан по спешна работа. Погледнах изненадан към небето. След пладне. Бях спал много по-дълго, отколкото се канех. Кратко прекъсване на бурята беше оголило обедното слънце, но със сигурност

към нас идваше още сняг. Съжалих колко импулсивно бях зарязал наметалото си предния ден. Щях да имам късмет, ако успеех да се върна в замъка преди да завали.

Отидох първо до лазарета: надявах се да се извиня на Ридъл насаме. Но вътре се оказа по-оживено от обичайното, защото явно някои от пазачите ни се бяха посбили пиянски предната нощ. Никой не бе пострадал особено освен един, комуто бяха отхапали бузата. Беше толкова гадно, че всеки би потръпнал от гледката. Шумът и бъркотията отново се оказаха мои съюзници. Ридъл вече не беше там. Напуснах с надеждата, че вече се е възстановил, но по-вероятно беше да са го преместили да лежи някъде, където ще си почине по-добре. Постоях малко пред лазарета, докато реша какво да правя по-натам.

Претеглих на ръка кесията си. Монетите, които се бях надявал да похарча за радост на мъничката си дъщеря, все още тежаха доста — нараснали с онова, което ми беше дал Сенч. Бях натъпкал кесията си добре във Върбов лес, с вярата, че ще поглезя Пчеличка по всякакъв възможен начин на онзи пазарен ден в Крайречни дъбове. Едва вчера ли беше това? Заля ме студена вълна. Това, което бях искал да е ден на радост и забавление, беше свършило с насилие и кръвопролитие. За да спася живота на Шута, я бях изпратил у дома без мен, под съмнителната опека на писар Фицбдителен и лейди Шън. Малката ми Пчеличка, само на девет и на вид по-скоро колкото шестгодишна. Зачудих се що за ден има сега. Копривка бе обещала да изпрати птица, за да я уведоми, че съм пристигнал благополучно в Бъкип, и знаех, че по-голямата ми дъщеря никога няма да ме провали с такава задача. Тъй че по-късно днес щях да напиша писма до Фицбдителен и Ревъл, но най-вече на Пчеличка. Първокласен вестоносец на добър кон можеше да ги занесе там за три дни. Четири, ако паднеше сняг... Засега съобщението по птица трябваше да е достатъчно. А през това време щях да прескоча до град Бъкип не само за да си купя нови дрехи с парите, които имах от Сенч, но също така и за да купя още подаръци за Пчеличка. Подаръци за Зимния празник, реших, за да ѝ покажа, че мисля за нея, макар и да не мога да съм с нея. Щях да си угодя, като я зарадвам! Дори подаръците ми да стигнеха до нея няколко дни по-късно.

Предпочетох да сляза пеша до града, вместо да помоля с Умението Предан или Копривка да уредят кон от конюшните. Конете

не се оправят добре по стръмни каменни улици, а Предан несъмнено все още беше изцяло ангажиран със забавлението на търговските делегации. Копривка вероятно все още ми беше ядосана, както си го бях заслужил. Нямах да навреди, ако ѝ оставех време да поохлади малко гнева си.

Открих, че пътят е станал по-широк, отколкото го помнех, дърветата бяха подрязани зад очертанятията на платното от двете страни и имаше много по-малко дупки и разкаляни ивици. А градът беше по-близо, отколкото някога, защото къщи и дюкяни бяха плъзнали нагоре по пътя до замъка. Един район, който беше някога гора, се бе превърнал в покрайнини на града, с всевъзможни търговски дюкяни и евтина кръчма, наречена „Стражът на Бък“, и нещо, което подозирах, че е курвенски бардак, зад нея. Вратата на „Мръсната грозница“ беше откъртена от пантите ѝ и навъсеният ханджия я поправяше. По-нататък старият град Бъкип беше нагизден за предстоящия празник с гирлянди, борови клонки и яркоцветни знаменца. Улиците бяха оживени, не само от доставки за пивници и ханове, но и от пътници и търговци, които винаги преуспяват по време на празник.

Отделих време за себе си, за да намеря вещите, които ми трябваха. В един дюкян, който явно беше свикнал да обслужва моряци и мъже от градската стража, намерих две евтини готови ризи, които почти ми прилягаха, дълъг елек от кафява вълна, тежко наметало и някакви панталони, които щяха да ми свършат работа. Усмихнах се, когато осъзнах, че съм свикнал да нося по-качествено облекло. След като помислих за това, отидох до един шивашки дюкян, където бързо ми взеха мерките и ми обещаха готовите дрехи преди да са минали два дни. Не знаех дали ще се задържа в Бъкип толкова и подхвърлих, че ако дрехите станат готови по-бързо, ще платя отгоре. Прецених наум ръста на Шута и много измършавялото му тяло и ми казаха, че ако се върна късно следобед, ще имат бельо и два вършеци добра работа домашни халата за приятеля ми. Казах им, че е болен и че мека тъкан ще е добре дошла. Монетите, които им оставих, гарантираха бърза работа.

След като приключих с това необходимо пазаруване, се запътих нататък, където музиката и веселата бъркотия властваха по улиците. Тук беше Зимният празник от моята младост: кукловоди и жонгльори, песни и танци, улични продавачи, предлагащи сладкиши и вкусотици,

странстващи вещици, които продаваха еликсири и амулети, момичета с венци от зеленика, изобщо всякаква шумна радост, на която може да се надява сърцето. Липсваше ми Моли и страстно копнеех Пчеличка да е до мен и да преживеем това заедно.

Купих разни неща за нея. Лентички със звънчета по тях, захарни пръчки, сребърно колие с три кехлибарени птици, пликче изпечени с подправки орехови ядки, зелен шал с втъкани в него жълти звезди, малко ножче за колана с добра рогова дръжка, а след това платнена торба, която да побере всичко. Хрумна ми, че един куриер може да й занесе тази торба също толкова лесно, колкото и едно просто писмо от мен, тъй че я напълних. Герданче, направено от пъстри раковини от някой далечен бряг, ароматна топчица за раклата ѝ със зимни вълнени дрехи и още, докато торбата едва можеше да се затвори. Засега беше ясен ден със синьо небе, със свеж вятър, носещ вкуса на океана. Ден, искрящ като скъпоценен камък, и се наслаждавах на представата как Пчеличка ще се радва на всичките дрънкулки, които щеше да намери в тази торба. Докато се шляех сред веселите тълпи, мислех за думите, които щях да ѝ напиша с букви, изписани ясно и чисто, тъй че да може да прочете мислите ми и да разбере колко много съжалявам, че съм я оставил. Но скоро вятърът докара нова стена от плъзнали тъмносиви снежни облаци. Време беше да се връщам в замъка.

На връщане се отбих в шивашкия дюкян и бях възнаграден с дрехите за Шута. Щом напуснах, ниските облаци, които бяха далече на хоризонта, забулиха небето. Заваля сняг и вятърът оголи зъби, докато бързах нагоре по стръмния път към замъка. Пуснаха ме на портата толкова лесно, колкото бях излязъл: търговската делегация и веселбите на Зимния празник означаваха, че на стражите им е заповядано да са вежливи.

Но това ми напомни, че все още има един проблем, който трябва да разреша. Нуждаех се от самоличност. Откакто бях обръснал брадата си, за да зарадвам дъщеря си, не само персоналът на Върбов лес, но дори Ридъл се беше изумил от младежкия ми вид. След всичките години, в които бях отсъствал от замък Бъкип, се боях да се представя като Том Беджърлок, не само заради белите кичури в косата ми, които подказваха, че това име отдавна си е отишло. Хората, които помнеха Том Беджърлок, щяха да очакват мъж на шейсет години, а не някой, който изглежда като на трийсет и няколко.

Вместо да използвам кухненския вход, отидох до една странична стена и влязох през врата, запазена главно за куриери и слуги с по-висок статут. Издутата торба ми осигури пропуск и на единствения помощник стюард, който ме попита по каква работа идвам, отвърнах, че имам пратка за лейди Копривка и ми е разрешено да мина.

Стенните пана и мебелите се бяха променили през годините, но основната йерархия на помещенията оставаше както си беше в детството ми. Качих се по слугинското стълбище, озовах се на етажа, запазен за по-низши благородници, прекарах малко време там уж че чакам някой да ме пусне в едно от жилищата, и веднага щом коридорът се опразни успях да се добера до следващия етаж и вратата на старите покои на лейди Дайми. Ключът превъртя плавно и влязох. Скрытият вход към старите покои на Сенч беше през един гардероб с мухлясали дрехи на старица.

Пропълзването ми през гардероба беше тромаво като предната нощ и неволно се зачудих дали цялата тази тайнственост на Сенч наистина е нужна. Знаех, че Шутът бе помолил за тези стаи, защото все още се страхуваше, че го преследват, но вярвах, че преминаването ни през камъните е затруднило преследвачите му. След това си спомних как Бялото момиче беше умряло, с паразити, които прояждаха очите му, и реших, че предпазливостта винаги е най-доброто решение. Нямаше да навреди, ако запазех Шута добре скрит.

Един от потайните слуги на Сенч беше посетил покоите, докато ме бе нямало. Трябваше да се срещна с него. Или с нея. Мръсните дрехи на Шута бяха прибрани и коритото беше опразнено и избутано в ъгъла. Блюдата от предната нощ и чашите бяха разтребени. В огнището беше напъхано тежко каменно гърне с капак, но миризмата на задушено телешко все още изпълваше стаята с аромат. На масата беше изпъната покривка и до малко блюдо с бяло масло бе поставен самун хляб, увит в чиста жълта кърпа. Имаше прашна бутилка червено вино и две чаши, две чинии и прибори.

Кетрикен навярно бе отговорна за двете практични ленени нощници, провесени на стола. С тях имаше и два чифта широки панталони. Спални чорапи от агнешка вълна бяха навити спретнато на топки. Усмихнах се при мисълта, че най-вероятно бившата кралица е претършувала собствения си гардероб за тези меки неща. Събрах дрехите и ги сложих на леглото до Шута.

Облеклата, оставени на втория стол, бяха по-озадачаващи. Небесносиня дреха с тесни ръкави и десетки повече копчета, отколкото са нужни, за да се закопчае която и да е дреха, висеше на гърба на стола. На седалката — почти практични панталони от черна вълна, завършващи с маншети на сини и бели райета. Пантофите до тях наподобяваха малки лодки с изострени обърнати нагоре носове и дебела подметка. Помислих си, че са твърде големи за Шута дори да е достатъчно добре, за да ходи из Бъкип.

Бях забелязал дълбокото му и стабилно дишане още щом влязох. Добре беше, че все още спи, и потиснах момчешкия си импулс да го събудя и да го попитам как се чувства. Вместо това взех един лист и седнах на старата работна маса на Сенч, за да съчиня писмото си до Пчеличка. Умът ми беше пълен с думи, справих се с поздрава, а след това известно време гледах втренчено листа. Толкова много имах да й кажа — от уверенията, че ще се върна скоро, до съвети как да се оправя с Фицбдителен и Шън. Можех ли да съм сигурен, че само нейните очи ще прочетат написаното? Надявах се, но все пак старата ми подготовка изплува на повърхността и реших да не споделям на хартия думи, които могат да предизвикат лошо чувство към нея. Тъй че написах само, че се надявам да се зарадва на тези малки нещица. И че както съм обещал, съм й купил нож и че вярвам, че ще го използва разумно. Напомних й, че ще се върна у дома колкото се може по-скоро и че се надявам, че ще използва времето си добре, докато ме няма. Не й заповядах да се учи упорито с новия си наставник. Всъщност по-скоро се надявах, че при отсъствието ми и покрай зимните празници ще отложат уроците за известно време. Но и тази мисъл не споделих на хартията. Завърших писмото си с надеждата, че ще се радва на Зимния празник, и вметнах, че ми липсва ужасно. Надявах се, че Ревъл ще се погрижи тези дни да са празнични. Бях се канил да намеря менестрели в Крайречни дъбове. Готвачката Нътмег пък беше предложила меню, което Ревъл беше доукрасил. Беше някъде на писалището ми у дома.

Трябваше да се справям по-добре с малката ми дъщеричка и щях да го направя. Но малко можех да сторя за това, докато не се върнех у дома. Трябваше да се задоволя с подаръците, докато не съм там.

Навих писмото и го вързах с канап от кълбото на Сенч. Намерих восъка му за печат, стопих малко на възела и притиснах пръстена си с

печата на капката. Не връхлитащия елен за Фицрицарин Пророка, а само стъпката на язовеца, която бе на холдър Том Беджърлок. Изправих се и разкърших рамене. Трябваше да намеря куриер.

Осезанието ми настръхна. Ноздрите ми се разшириха, мъчеха се да уловят миризма. Не се задвижих, но погледът ми обходи стаята. Там. Зад един гоблен с хрътки, гонещи сърна, който прикриваше един от тайните входи към стаята, някой дишаше. Съсредоточих се в тялото си. Собственият ми дъх беше безшумен. Не посегнах за оръжие, но наместих тежестта си така, че да мога да стоя, да се задвижа, да скоча или да залегна на пода за миг. Изчаках.

— Не ме нападайте, сър, моля ви.

Момчешки глас. В думите се долавяха провлечените гласни на селско момче.

— Влез. — Нищо не обещах.

Той се поколеба. После, много бавно, избута гоблена на една страна и пристъпи в смътната светлина на стаята. Показа ми ръцете си, дясната празна, лявата стискаше свитък.

— Писмо за вас, сър. Само това.

Прецених го внимателно. Съвсем млад, дори малък, някъде на дванайсет. Тялото му все още не беше възмъжало. Кокалест, с тесни рамене. Никога нямаше да стане едър. Носеше синьото на паж на Бъкип. Косата му беше кафява и къдрава като на пудел, очите му — също кафяви. И беше предпазлив. Беше усетил опасността и се беше представил, което го издигна в очите ми.

— Писмо от кого? — попитах го.

Той облиза устни.

— От един, който знаеше да го прати до вас тук. Човек, който ме научи как да дойда тук.

— Откъде знаеш, че е за мен?

— Той каза, че ще сте тук.

— Но всеки можеше да е тук.

Той поклати глава, но не започна да спори с мен.

— Отдавна счупен нос и засъхнала кръв на ризата ви.

— Дай ми го тогава.

Приблужи се като лисица, канеща се да отмъкне умрял заек от примка; стъпваше леко и не откъсваше очи от мен. Когато стигна до масата, постави свитъка на ръба и се отдръпна.

— Това ли е всичко? — попитах.

Той огледа стаята, дървата за камината и храната.

— И каквото пожелаете да ви донеса, сър.

— А ти си...?

Ново колебание.

— Аш^[1], сър. — Зачака, без да откъсва очи от мен.

— Нищо друго не ми трябва, Аш. Можеш да си вървиш.

— Да, сър — отвърна той.

Отстъпи назад, без да се обръща и без да откъсва очи от мен.

Една бавна стъпка след друга, оттегляше се, докато ръцете му не докоснаха гоблена. После се шумгна бързо зад него. Изчаках, но не чух шумоленето на стъпките му по стъпалата.

След малко се изправих безшумно и се прокраднах към гоблена. Но когато го дръпнах, видях само празен въздух. Беше се махнал все едно изобщо не е бил тук. Кимнах. На третия опит Сенч, изглежда, си беше намерил достоен чирак. Зачудих се доколко той го обучава или лейди Розмарин учи момчето, и къде са го намерили... но след това го изключих твърдо от мислите си. Не беше моя работа. И ако бях разумен, щях да задавам колкото се може по-малко въпроси и да остана колкото се може по-малко замесен в настоящото състояние на убийци и политици в Бъкип. Животът ми вече бе достатъчно усложнен.

Бях огладнял, но реших да изчакам още малко, за да видя дали Шутът ще се събуди и ще се нахрани с мен. Върнах се на работната маса и дръпнах свитъка на Сенч. Още от първите два реда усетих как мрежите на бъкипската интрига отново се стягат около мен. „След като си тук, без много за правене, освен да чакаш здравето му да се подобри, може би ще пожелаеш да бъдеш полезен? Осигурено е облекло и е насадено очакването, че дворът ще бъде посетен от лорд Фелдшпат от Спайъртоп, малко, но добре уредено имение в далечния северозападен ъгъл на Бък. Лорд Фелдшпат е твърд като камъка, чието име носи, обича да пие и има слух, че една медна мина в имението му наскоро е започнала да извлича много доброкачествена руда. Затова е дошъл в Бъкип, за да участва като страна в настоящите търговски преговори.“

Имаше още. Изобщо не се обръщаха към мен по име, почеркът видимо не беше на Сенч, но, о, играта явно бе негова. Приключих с четенето на свитъка и отидох да огледам чуждоземното облекло,

оставено за мен. Все още имах малко време, преди да ме очакват да се присъединя към тях за вечеря и разговори в Голямата зала. Знаех ролята си. Говори малко, слушай много и докладвай на Сенч всички подробности около това кой се е опитал да ти направи предложение и колко щедро е предложението. Не можех да си представя каква е по-голямата игра. Знаех, че Сенч вече е решил колко трябва да знам и ми е подал точно толкова. Заплиташе мрежите си както винаги.

И все пак, въпреки раздражението, усетих как старата възбуда се пробуди в мен. Беше нощта на Зимния празник. Кухнята на замъка щеше да е надминала себе си, щеше да има музика, танци и хора от всички краища на Шестте херцогства. С новата ми самоличност и дрехи, които щяха едновременно да привличат внимание и да ме представят като чужденец, щях отново да шпионирам за Сенч, както правех в младостта си.

Вдигнах „роклята“ да я огледам. Не. Не рокля, а натруфен широк и дълъг елек, който вървеше с непрактичните обувки. Копчетата бяха от боядисана кост, изваяни на сини цветчета, и бяха не само на предницата, а и по дългите ръкави също. Много копчета. Копчета, които не закопчаваха, а бяха просто за украшение. Платът беше мек, тъкан, каквато не бях виждал, и когато вдигнах дрехата за раменете се оказа, че е много по-тежка, отколкото бях очаквал. Намръщих се, после бързо осъзнах, че вече са ми напълнили тайните джобове.

Намерих хубав комплект шперцове и малко тънко трионче с остри зъбци. В друг джоб имаше изключително остър резец от типа, предпочитан от уличните джебчии. Едва ли бях достатъчно ловък да прилагам този занаят. Няколкото пъти, когато го бях правил за Сенч, не беше заради монетите, а да видя какви любовни бележки има в кесията на Славен или кой слуга има много повече пари, отколкото един честен служител би имал от надницата си. Преди години. Преди толкова много години.

Чух глух стон от леглото на Шута. Метнах елека на ръката си и забързах към него.

— Шуте. Буден ли си?

Челото му беше набръчкано, очите плътно затворени, но при гласа ми нещо като усмивка изви устните му.

— Фиц. Сън е, нали?

— Не, приятелю. Ти си тук, в Бъкип. И в безопасност.

— О, Фиц. Никога не съм в безопасност. — Покашля се. — Мислех, че съм мъртъв. Бях в съзнание, но нямаше никаква болка и не ми беше студено. Тъй че помислих, че съм мъртъв, най-сетне. После се раздвижих и всички болки се събудиха.

— Съжалявам, Шуте. — Аз бях виновен за най-отскорошните му рани. Не го бях познал, когато го видях да притиска Пчеличка до гърдите си. Тъй че скочих да спася детето си от един болен и навярно безумен просяк, за да открия, че мъжът, когото бях намушкарал шест пъти, е моят най-стар приятел на този свят. Бързото изцеряване с Умение, което бях наложил, беше затворило раните от ножа и бе опазило Шута от кръвене до смърт. Но също така го беше отслабило, а в хода на това лечение бях усетил множеството стари наранявания и зарази, които вилнееха вътре в него. Те щяха да го убият бавно, ако не успеех да му помогна да натрупа достатъчно сила за по-дълбоко лечение. — Гладен ли си? Има крехко сварено телешко. И червено вино, и хляб. И масло.

Той помълча малко. Слепите му очи бяха убито сиви на смътната светлина в стаята. Задвижиха се на лицето му, сякаш все още се мъчеше да види с тях.

— Наистина ли? — попита разтреперано. — Наистина, толкова много храна? О, Фиц. Почти не смеех да се раздвижа, за да не се събудя и да открия, че топлината и завивките са само сън.

— Да ти донеса ли храна в леглото?

— Не, не, не! Разливам всичко. Не е само защото не мога да виждам, ръцете ми са. Тресат се. И треперят.

Раздвижи пръстите си и ми призля. Всички възглавнички на пръстите му на едната ръка бяха отрязани и бяха останали само твърди нашарени с белези върхове. Кокалчетата на двете му ръце бяха твърде големи на костеливите му пръсти. Някога беше имал такива изящни ръце, такива ловки ръце за жонглиране, игра с кукли и дърворезба. Извърнах очи.

— Ела тогава. Ще те заведа на стола до огъня.

— Остави ме аз да водя, а ти само ме предупреждавай за беда. Искам да изуча стаята. Станал съм доста ловък в научаването на стаи, откакто ме ослепиха.

Не можах да измисля какво да отвърна на това. Той се подпря тежко на ръката ми, но го оставих да тръгне пипнешком.

— Повече наляво — предупредих го веднъж. Куцаше, сякаш подутите стъпала го боляха при всяка стъпка. Зачудих се как е успял да дойде от толкова далече, сам и сляп, по пътища, които не може да вижда. По-късно, казах си. Щеше да има време за тази история по-късно.

Посягащата му ръка докосна гърба на стола и след това опипа надолу по облегалката. Отне му малко време, докато се намести в стола. Въздишката, която изпусна, беше не на доволство, а като след изпълнена трудна задача. Пръстите му леко заиграха по плота на масата. След това ги сви в скута си.

— Болката е лоша, но дори с нея мисля, че мога да се справя с пътуването обратно. Ще отпочина тук, ще се поизщеря малко. После, заедно, ще отидем да изгорим онова гнездо на гнусни твари. Но ще ми трябва зрението ми, Фиц. Трябва да ти бъда в помощ, а не пречка, докато си проправяме пътя към Клерес. Заедно ще им дадем правосъдието, което заслужават.

Правосъдието. Думата се просмука в мен. Сенч винаги наричаше нашите задачи на убийци „*тихата работа*“ или „*кралското правосъдие*“. Ако тръгнах на това издирване с него, какво щеше да е? Правосъдието на Шута?

— Първо храната — казах и оставих думите му без отговор засега.

Не разчихтах, че ще прояви сдържаност с храната. Сложих му месо, нарязано на малки късчета, и хляб, намазан с масло, и той нарязан на филии. Налях му вино. Хванах ръката му, за да я насоча към блюдото, но не го бях предупредил и той се дръпна все едно съм го опарил с маша и едва не обърна блюдото.

— Извинявай — възкликнахме едновременно. Ухилих се на това, но той — не.

— Опитах се да ти покажа къде е храната ти — обясних кротко.

Беше навел глава, сякаш гледаше в пода засрамен.

— Знам — отвърна тихо.

После, като плахи мишки, сакатите му ръце се прокраднаха към ръба на масата и се плъзнаха предпазливо напред, докато намериха ръба на чинията. Пръстите му леко се раздвижиха над блюдото и заопипваха какво има на него. Вдигна късче месо и го сложи в устата си. Понечих да му кажа, че до чинията има вилица, но спрях. Той го

знаеше. Нямах да поправам един изтерзан човек все едно, че е разсеяно дете. Ръцете му зашариха за кърпата и я намериха.

Известно време мълчахме. Щом довърши каквото имаше в чинията, той попита тихо дали бих му нарязал още месо и хляб. Направих го и той внезапно попита:

— Тъй. Как беше животът ти, докато ме нямаше?

За миг замръзнах. После прехвърлих нарязаното месо в чинията му.

— Беше живот — казах и се удивих колко стабилен е гласът ми. Затърсих думи. Как резюмира човек двайсет и четири години? Как описва едно ухажване, брак, дете и вдовство? Започнах:

— Добре. Последния път, когато те оставих? Изгубих се в стълба-Умение на път към дома. Преход, който ми бе отнемал само няколко мига в предишните ми пътувания, ми отне месеци. Когато стълбът най-после ме изплю навън, бях почти в безсъзнание. А когато се съвзех, няколко дни по-късно, открих, че си си отишъл. Сеч ми даде подаръка ти, ваянието. Най-сетне срещнах Копривка. Това не тръгна добре, отначало. Аз, въ, ухажвах Моли. Оженихме се.

Думите ми секнаха. Дори описано така безцветно, сърцето ми се късаше заради всичко, което бях имал, и всичко, което бях изгубил. Исках да кажа, че бяхме щастливи. Но не можех да понеса миналото време.

— Съжалявам за загубата ти.

Официални думи. От него прозвучаха искрено. Това за миг ме стъписа.

— Как го...?

— Как го научих ли? — Изсумтя невярващо. — О, Фиц. Защо мислиш, че напуснах? За да те оставя да намериш живот, възможно най-близък до онзи, който винаги съм предвиждал, че ще последва моята смърт. В толкова много възможни видове бъдеще, след моята смърт, виждах как ухажваш Моли неуморно, връщащ си я и най-сетне взимаш за себе си малко от щастието и мира, който винаги ти убягваше, докато аз бях наблизо. В толкова много възможни видове бъдеще предвиждах, че тя ще умре и ти ще останеш сам. Но това не отменя направеното от теб и това бе най-доброто, което можех да пожелаая за теб. Години с твоята Моли. Тя толкова те обичаше.

Започна да се храни отново. Седях съвсем неподвижно. Гърлото ми се беше стиснало толкова силно, че болката едва не ме задави. Трудно беше дори да дишам. Както беше сляп, той все пак знаеше за злочестината ми. Дълго време се хранеше много бавно, сякаш за да проточи и яденето, и мълчанието, от което имах нужда. Бавно избърса последния сос от месото по чинията с последния къшей хляб. Изяде го, изтри пръсти в кърпата, а след това ръката му запълзя към виното. Вдигна го и отпи, на лицето му се изписа почти блаженство. Остави чашата и каза тихо:

— Спомените ми от вчера са много объркващи.

Замълчах си.

— Мисля, че вървах през повечето от миналата нощ. Помня снега и как знаех, че не трябва да спирам, докато не намеря някакъв подслон. Имах добра тояга, а това помага повече, отколкото мога да ти опиша, когато човек е без очи и краката му са зле. Сега ми е трудно да ходя без тояга. Знаех, че съм на пътя за Крайречни дъбове. Сега си спомням. Една кола ме подмина, коларят кълнеше и ми викаше да се махна от пътя. Тъй че се магнах. Ходилата ми бяха изтръпнали, а това означава по-малко болка, но пък падах по-често. Мисля, че беше много късно, когато стигнах до Крайречни дъбове. Куче залая по мен и някой му подвижна. Дириите на колата водеха до конюшня. Не можех да вляза вътре, но имаше купчина слама и тор отвън. — Присви устни за миг и каза кисело: — Научил съм, че мръсната слама и торта често са топли.

Кимнах, после осъзнах, че не може да ме види.

— Така е.

— Поспах малко, а после се събудих, когато градът около мен се размърда. Чух едно момиче да пее и познах една от старите песни на Зимния празник, от времето когато живеех в Бъкип. Тъй че разбрах, че денят може би ще е добър за просия. Празниците изтръгват добротата у някои хора. Помислих, че ще прося и ще се опитам да вкарам малко храна в корема си, а после, ако срещна някой човек, който да ми се стори добър, ще го помоля да ме изкара на пътя за Върбов лес.

— Значи идваше, за да намериш мен.

Той кимна замислено. Ръката му пропълзя към чашата с вино. Намери я, отпи пестеливо и я остави.

— Разбира се, че идвах да намеря теб. Тъй. Просех, но дюкянджийката непрекъснато ме гълчеше да се магна. Знаех, че

трябва. Но бях толкова уморен, а мястото, където се бях настанил, беше закътано от вятъра. Вятърът е жестоко нещо, Фиц. Ден, в който е студено, но поносимо, докато въздухът е неподвижен, се превръща в постоянно мъчение, когато се надигне вятър.

Гласът му отпадна и той изгърби рамене, сякаш дори споменът за вятър можеше да го смрази и сега.

— После... хм. Покрай мен мина едно момче. Даде ми ябълка. После ханджийката ме наруга и извика на мъжа си да дойде и да ме прогони. А момчето ми помогна да се преместя от вратата й. И...

Думите на Шута заглъхнаха. Главата му се движеше, полюшваше се. Не мисля, че го осъзнаваше. Напомняше ми за куче, което се върти и души за изгубена миризма. След това от него изригнаха жалостиви думи:

— Беше толкова ярко, Фиц! Беше синът, когото търсех. Момчето ме докосна и можех да виждам с неговото зрение. Можех да усетя силата, която ще има някой ден, ако бъде обучен, ако не бъде покварен от Слугите. Бях го намерил и не можех да сдържа радостта си.

Жълтеникави сълзи потекоха бавно от очите му и запълзяха по обезобразеното му лице. Много добре помнех молбата, която бе пратил да ми донесат куриерите му: Да търся „Неочаквания син“. Неговият син? Дете, което бе създал, въпреки всичко, които знаех за него? Откакто пратеничката му бе стигнала до мен и след това бе умряла, бях размишлявал над десетина възможности коя може да е майката на такъв син.

— Намерих го — продължи Шутът. — И го загубих. Когато ти ме промуши.

Срам и угризение ме заляха.

— Шуте, толкова съжалявам. Ако те бях познал, никога нямаше да те нараня.

Той поклати глава. Ръка като птичи крак намери кърпата. Той избърса лицето си с нея. Думите му излязоха хрипливо, като грак на врана:

— Какво се случи, Фиц? Какво... те накара да се опиташ да ме убиеш?

— Взех те по грешка за опасен човек. Човек, който ще нарани дете. Излязох от гостилницата, за да търся малката си дъщеря.

— Малката ти дъщеря? — извика той невярващо.

— Да. Моята Пчеличка. — Въпреки всичко се усмигнах. — Моли ми роди дете, Шуте, малко момиченце.

— Не. — Отрицанието му беше категорично. — Не. В нито едно бъдеще не видях да имаш друго дете. — Челото му беше намръщено. Както беше обезобразено от белези лицето му, не беше лесно да разгадая чувствата му, но изглеждаше почти гневен. — *Знам*, че щях да съм видял това. Аз съм истинският Бял ясноvideц. Щях да съм видял това. — Плесна с ръка по масата, потръпна от болка и я сви до гърдите си. — Щях да съм видял това — настоя отново, по-тихо.

— Истина е — промълвих. — Знам, че е трудно да се повярва. Мислехме, че не можем. Моли ми каза, че срокът ѝ за раждане е отминал. Но след това се роди Пчеличка. Нашето малко момиче.

— Не. — Изрече го с упорство. Стисна устни, а след това брадичката му потрепери като на дете. — Не може да бъде. Фиц, не може да е така. Как може да е истина това? Щом като не съм видял толкова огромно събитие в живота ти, какво още ми е убегнало? Колко може да съм грешил за толкова много други неща? Грешил ли съм за самия себе си? — Помълча. Слепите му очи се завъртяха насам-натам в опит да ме намерят. — Фиц. Не се сърди, че питам това, защото трябва. — Поколеба се, след това попита шепнешком: — Сигурен ли си? Можеш ли да си сигурен? Сигурен ли си, че детето е твое, а не просто на Моли?

— Моя е — заявих твърдо. Бях изумен колко много обида понесох от думите му. — Твърдо е моя — добавих предизвикателно. — Има нещо от народа на Планинското кралство в нея, като майка ми.

— Майката, която едва помниш.

— Помня я достатъчно, за да твърдя, че детето прилича на нея. И помня Моли достатъчно добре, за да знам, че Пчеличка е моя дъщеря. Без никакво съмнение. Шуте, това е недостойно за теб.

Той наведе очи и клюмна.

— Толкова много неща не са вече. — Изправи се със залитане, което разклати масата. — Връщам се в леглото. Не се чувствам добре. — Затътри се от мен, едната му ръка опипваше въздуха пред него, другата беше присвил до брадичката си.

— Знам, че не си добре — отвърнах, изведнъж съжалил колко сурово го бях упрекнал. — Но ще се оправиш. Да, ще се оправиш.

— Мислиш ли? — Не се обърна към мен, а заговори на празния въздух пред себе си. — Аз самият не съм сигурен. Прекарах десет години с хора, които настояваха, че изобщо не съм това, което мисля, че съм. Че никога не съм бил Белия прорицател, Белия ясновидец, а само едно момче с ярки сънища. А това, което ми каза току-що, ме кара да се чудя дали не са били прави.

Ужасно беше да го гледам толкова съкрушен.

— Шуте. Помня какво ми каза толкова отдавна. Сега се движим във време, което никога не си предвидил. Време, в което и двамата сме живи.

Не отвърна на думите ми. Стигна до леглото, опипа ръба, след това се обърна и седна. По-скоро рухна, отколкото легна, придърпа завивките над главата си и остана съвсем неподвижен.

— Казвам ти истината, стари приятелю. Имам дъщеря, малко момиче, което разчита на мен. И не мога да я оставя. Аз съм този, който трябва да я отгледа, да я научи и да я защитава. Това е дълг, който не мога да изоставя. И дълг, който не искам да изоставя. — Разтребих, докато говорех, избърсах храната, която беше разсипал, запуших останалото от виното. Зачаках и сърцето ми се свиваше, след като той не отговори. Накрая казах: — Онова, което ме помоли да направя снощи. Бих го направил за теб. Знаеш го. Ако можех. Но сега те моля, както ти ме помоли снощи: Заради мен, разбери, че трябва да ти откажа. Засега.

Тишината се разсука като изтървано кълбо прежда. Казал бях думите, които трябваше, и смисълът им щеше да попие в него. Не беше егоист, нито беше жесток. Щеше да разбере истината в това, което му казвах. Никъде не можех да отида с него, колкото и ужасно да се налагаше някой да бъде убит. Имах дете, което трябваше да отгледам и опазя. Пчеличка трябваше да е преди всичко. Пригладих завивките на моята страна на леглото. Може би беше заспал. Заговорих тихо.

— Не мога да бъда тук тази вечер — казах му. — Сенч има задача за мен. Може би ще се върна много късно. Добре ли ще си сам?

Пак никакъв отговор. Зачудих се дали наистина е заспал толкова бързо, или ми се сърди. Реших да не го тормозя повече. Беше болен. Отдихът щеше да му помогне повече от всичко друго.

[1] Пепел. — Б.пр. ↑

2. ЛОРД ФЕЛДШПАТ

Какво е една тайна? Много повече от знание, споделено само с малцина или може би само един с друг. Тя е сила. Тя е обвързване. Би могла да е знак за дълбоко доверие или най-мрачната възможна заплаха.

Власт има в пазенето на една тайна и власт — в разкриването на една тайна. Понякога е нужно човек да е много мъдър, за да прецени кой е пътят към по-голямата власт.

Всички, които жадуват за власт, би трябвало да станат събирачи на тайни. Няма тайна, която да е твърде малка. Всички хора ценят собствените си тайни много над тези на другите. Едно кухненско слугинче може да пожелае да предаде принц, но да не позволи да се каже името на любовника ѝ.

Бъдете предпазливи с разкриването на тайните, които пазите. Мнозина губят цялата си власт, след като ги издадат. Още по-внимателни бъдете с разкриването на собствените ви тайни, за да не се окажете кукла, танцуваща на конците на някой друг.

*Другият инструмент на убиеца,
Конфидънс Мейхен*

Не бях ял много, но апетитът ми си беше отишъл. Разтребих масата. Шутът или спеше, или се преструваше свършено. Примирих се с мълчанието му. С известно притеснение облякох дрехата, която Сенч бе осигурил за лорд Фелдшпат. Прилягаше ми добре, въпреки че беше по-хлабава около гърдите и корема, отколкото бях очаквал. Изненадах се колко е удобна. Прехвърлих няколко вещи от един скрит

джоб в друг. Седнах, за да обуя пантофите. Имаха по-дебела пета, отколкото бях свикнал, и бяха много по-дълги от стъпалата ми, преди да свършат с извити нагоре носове, украсени с малки пискюли. Опитах няколко стъпки с тях, след това извървах пет пъти дължината на стаята, докато се уверя, че мога да се движа с увереност и да не се препъвам.

Сенч имаше голямо огледало с великолепно качество, колкото заради собствената си суета, толкова и за обучението на чираците му. Спомних си една дълга нощ, когато ме беше накарал да стоя пред него през по-голямата част от смяната на стражата и се опитвах да се усмихвам първо искрено, после обезоръжаващо, после саркастично, след това покорно... списъкът му беше продължавал и продължавал, докато лицето ми се схвана. Сега вдигнах няколко свещи и погледнах лорд Фелдшпат от Спайъртоп. Имаше и шапка, по-скоро като мека торба, поръбена със златна бродерия и ред декоративни копчета, и включваща чудесна перука от кафяви къдрици. Поставих я на главата си и се зачудих дали трябва да клюмва толкова на една страна.

Сенч държеше в шкафа калаен поднос със странни накити. Избрах си два ефектни пръстена с надеждата, че пръстите ми няма да позеленеят от тях. Затоплих вода, обръснах се и се огледах отново. Тъкмо се бях примирил да се измъкна от стаята под вмирисаните дрехи от стария гардероб на лейди Дайми, когато усетих леко течение. Замръзнах, вслушах се и точно в подходящия момент попитах:

— Не мислиш ли, че е време да ми довериш номера с отключването на онази врата?

— Май ще трябва, след като вече си лорд Фелдшпат и обитаваш стаята долу. — Сенч пристъпи от ъгъла, спря и кимна одобрително на премяната ми. — Ключът не е там, където би си помислил. Не е дори на тази стена. Виж тук. — Отиде до камината, завъртя една тухла настрани и ми показа черен железен лост. — Малко заяжда. Ще трябва да накарам момчето да го смаже. — И докато казваше това, дръпна лоста и течението изведнъж спря.

— Как отваряш вратата от старата ми стая? — Не помнех колко часове бях прекарал в търсене на онзи лост, докато бях момче.

Той въздъхна, после се усмихна.

— Една след друга тайните ми са падали пред теб. Ще призная, винаги ми е била забавна неспособността ти да откриеш тази. Мислех,

че ще се препънеш в нея случайно, ако не друго. Тя е в дръпването на завесите. Затваряш ги напълно, а след това дръпни силно накрая. Няма да видиш или да чуеш нищо, но можеш да бутнеш вратата и да я отвориш. Е, вече знаеш.

— Вече знам — съгласих се. — След половин век чудене.

— Едва ли чак половин век.

— Аз съм на шейсет — напомних му. — А ти започна да ме учиш на занаята, когато бях на по-малко от десет. Тъй че, да, половин век и повече.

— Не ми напомняй за годините ми — рече той, после седна с въздишка. — Не е честно да дрънкаш за отминаващо време, след като то, изглежда, изобщо не те засяга. Кривни си шапката малко по-назад. Така. Преди да тръгнеш, ще ти зачервим малко носа и ще придадем малко повече цвят на бузите, за да изглежда, че си започнал да пиеш рано. И ще сгъстим веждите ти. — Кривна глава и ме огледа критично. — Би трябвало да е достатъчно, за да не те познае никой. Какво е това? — попита намръщено и дръпна колета за Пчеличка към себе си.

— Нещо, което бих искал да пратя незабавно до Върбов лес. Неща за Пчеличка. Наложил се да я оставя внезапно, при това по много особен начин. Това е първият Зимен празник, откакто майка ѝ умря. Надявах се да съм там с нея.

— Ще тръгне още днес — обеща ми той. — Пратих малък отряд стражи там тази сутрин. Ако знаех, че имаш съобщение, щях да го пратя с тях. Ще пътуват бързо.

— Има малки подаръци за нея от пазара. За късна изненада за Зимния празник. Чакай, пратил си стражи? Защо?

— Фиц, къде ти е умът? Ти остави Шън и Фицбдителен там, незащитени. Нямах никаква святна охрана. За щастие, имам си един-двама души там, които си знаят работата. Не са кой знае каква сила, но имат остри очи. Ще предупредят Лант, ако видят нещо застрашително. И ако времето позволи, отрядът ми ще е там за около три дни. Груба банда са, но съм се погрижил командирът им да ги държи здраво. Капитан Храбри им стяга юздите, докато не ги разхлаби. И тогава нищо не ги спира. — Изглеждаше много доволен от избора си. Пръстите му забарабаниха по ръба на масата. — Ежедневната птица не е пристигнала, но понякога се случва, когато времето е гадно.

— Ежедневна птица?

— Фиц, аз съм грижлив човек. Бдя над хората си. Това включва и теб, през всичките ти години там. А сега, щом пристигне птица без съобщение, знам, че всичко е наред с Лант, както и с Шън. Съвсем разумно е.

Знаел бях, че има поне един наблюдател във Върбов лес. Не бях разбрал обаче, че му изпращат ежедневно доклад. Е, не доклад. Птица без съобщение означаваше, че всичко е наред.

— Сенч, срам ме е, че не помислих изобщо за безопасността на Шън и Фицбдителен, когато донесох Шута тук. Ти ми ги повери. Ситуацията беше ужасна и изби всички други мисли от главата ми.

Той кимаше, докато говорех, лицето му беше мрачно и безизразно. Бях го разочаровал. Покашля се и много преднамерено смени темата:

— Тъй. Мислиш ли, че ще можеш да изиграеш лорд Фелдшпат за някоя и друга вечер? За мен ще е много удобно да имам сред тълпата човек, който знае как да слуша и как да насочи разговор.

— Мисля, че все още мога да го правя. — Срамувах се, че съм го провалил, и това беше най-малкото, което можех да направя. — Какво се надяваш да откриеш?

— О, обичайното. Всичко интересно. Кой се опитва да склучи сделки встрани от Короната? Кой е предлагал подкупи, за да спечели по-добри търговски условия; кой е взимал подкупи? Какво е общото мнение за усмиряването на драконите? Разбира се, най-ценната информация, която можеш да откриеш, са всякакви дребни факти, които изобщо не очакваме.

— Имам ли изрични цели?

— Пет. Не, шест може би. — Почеса се по ухото. — Разчитам да намериш диря и да я проследиш. Ще подскажа някои неща, но си отваряй очите за всяко интересно предложение.

И през следващите няколко часа ме образова в политическите интриги, които се разиграваха в момента в Шестте херцогства. Описа ми всеки един от четиримата мъже и двете жени, които искаше да му шпионирам, чак до предпочитанията им към пиене, кои от тях пушат и двамата, за които се носеха слухове, че се срещат с любовници зад гърба на съпруга и съпругата си. Понаучи ме за добиването на мед и ме посъветва да пазя мълчание в случай, че някой ми зададе подробни

въпроси за действията ми по новата рудна жила, която уж съм бил открил.

И за известно време върнах живота си отново в ръцете на стареца. Не би било честно да твърдя, че забравих скръбта си от загубата на Моли или че спрях да се тревожа за Пчеличка, или че се примирих с отпадащото здраве на Шута. Това, което направих, бе, че се отдръпнах от реалния си живот и навлязох отново в онзи, в който единственото, което трябваше да правя, бе да се подчинявам на указанията на Сенч и да му докладвам за всичко, което съм научил. Дълбока утеха имаше в това. Беше почти изцеряване да открива, че въпреки всичко, което бях преживял, въпреки всичките ми загуби и всичките ми ежедневни страхове и грижи все още съм Фиц — и че това е нещо, в което все още съм добър.

Когато приключи с подготовката ми за задачата, Сенч кимна към леглото на Шута.

— Как е той?

— Не е себе си. С болки и емоционално уязвим. Ядосах го и си легна. И веднага заспа.

— Нищо чудно. Разумно си постъпил, че си го оставил да спи. — Вдигна пратката за Пчеличка, претегли я на ръка и се усмихна снизходително. — Едва ли някое дете в замък Бъкип ще получи по-тежка торба с подаръци. Имам чудесен куриер. Ще препусне още тази вечер.

— Благодаря ти — отвърнах смирено.

Той ми махна пренебрежително и излезе, като взе пратката. Слязох по скритото стълбище до стаята, която бе моя, докато бях млад, и затворих вратата след себе си. Спрях за миг, за да се възхитя на декора. Имаше пътен сандък, с добро качество, но пращен и очукан все едно след дълъг път. Беше отворен и отчасти изпразнен, на стола небрежно бяха метнати дрехи. Някои от по-новите на вид се отличаваха с изобилие от копчета. Огледах набързо съдържанието на сандъка. Освен подобрите дрехи, които щяха да ми станат и не бяха очебийно нови, имаше всичко, което човек би взел за продължително пътуване. Всеки, който решише да се шмугне през вратата на стаята ми и да огледа нещата ми, най-вероятно щеше да се убеди, че наистина съм лорд Фелдшпат, чак до носните кърпи с монограм.

Пъхнах една от тях в джоба си и слязох за веселбите на Зимния празник в Бъкип.

О, колко ги обожавах! Имаше музика и чудесна храна; какви ли не питиета се лееха на воля. Някои от хората се наслаждаваха на дима в малките мангали на масите им. Млади дами с най-добрите си тоалети флиртуваха скандално с млади мъже в бляскаво и непрактично облекло. Още копчета. И не бях единственият с пантофи с дебели пети и извърнати нагоре носове. Всъщност обувките ми бяха между по-скромните в това отношение. Това превръщаше оживените танци на Зимния празник в истинска надпревара по ловкост и не един младок се озоваваше на пода заради неуместно подхлъзване.

Имах само един лош момент — когато зърнах Уеб в другия край на залата. Усетих Майстора на осезанието на Бъкип по начин, който не мога да опиша. Мисля, че когато той подири към мен с Осезанието си, зачуден защо му изглеждам толкова познат, някак си долових допира на магията по мен. Обърнах му гръб и си намерих извинение да напусна за малко залата. Тази вечер не го видях повече.

Засякох онези, които Сенч ми бе наредил да намеря, и се вместих в разговорите. Привидно пиех много повече, отколкото всъщност, и много се забавлявах с ролята на умерено подпийнал дребен лорд, който бърбори недискретно за новооткритото богатство във владенията си. Движех се по-скоро между едри и дребни търговци, отколкото близо до подиума, където благородниците се събираха, за да се опознаят с търговските делегати от Бинград, Джамайлия и Келсингра. Съвсем мимоходом зърнах лейди Кетрикен, облечена в скромна рокля в светложълто, с обшивка в синьото на Бъкип.

Крал Предан и кралица Елиания минаха през залата със спокойна крачка, като приемаха почитанията на по-низшите благородници и търговци с добро обществено положение. Предан беше подобаващо тържествен и царствен. Беше започнал отскоро да отглежда добре поддържана брада, която го правеше още по-величествен. Кралицата се усмихваше, дланта ѝ бе кацнала на ръката на Предан. Короната ѝ лежеше върху късо подстригани черни къдрици, не много по-дълги от моите; чул бях, че не оставяла косата си да расте дълга, откакто бе загубила бебе момиче. Този видим знак за продължаващия ѝ траур ме обезпокои, колкото и добре да го разбирах, но се зарадвах, че я виждам на събирането.

Дивото момиче, което някога прескачаше препятствия с понито си, вече не беше дете. Беше малка и мургава и човек би очаквал, че високата руса Кетрикен, бившата кралица на Шестте херцогства, ще господства на празненствата. Но не беше така. Двете бяха влезли в хармония още преди години и добре се уравничиха взаимно. Докато Кетрикен подтикваше кралството да възприема нови порядки, да търси нови търговски партньори и нови начини да се вършат нещата, Елиания беше традиционалистка. Матриархалното ѝ възпитание във Външните острови ѝ беше вдъхнало увереност в правото ѝ да управлява. Двата ѝ синаве вървяха зад нея, безукорно облечени в синьото на Бъкип, но всяко сребърно копче на дрехите им изобразяваше скачащия нарвал на майка им. Бях ги познавал като бебета и като малки момчета. Онези дни вече отдавна си бяха заминали. Сега бяха млади мъже и принц Благоденствие носеше скромната коронка на кралския претендент. Принц Благоденствие имаше чертите на майка си от Външните острови, но челото на рода на Пророците. Усмихнах се, докато кралската фамилия минаваше, и сълзи на гордост опариха очите ми. Наше дело беше това, на Шута и мое. Най-сетне мир между Шестте херцогства и Външните острови. Покашлях се престорено, за да избърша овлажнелите си очи. Извърнах се бързо настрана и си запробивах път през тълпата. Такова поведение изобщо нямаше да подхожда на лорд Фелдшпат. „Стегни се, Фиц.“

Лорд Фелдшпат, както бяхме решили със Сенч, носеше сърце на алчен търговец под благородната си титла. Изобщо нямаше да изпитва нежни чувства към владетелите си, само каменна решимост да задържи колкото може повече пари от данъците си. Играех ролята си добре. На всеки по-дребен благородник, който благоволи да ми се представи, измърморвах печално за това колко много от данъците ми са отишли за да заплатят тези празненства и ръмжах при мисълта, че парите ми ще се използват за поддържането на стада месо за дракони. Дракони! Онези, които имаха лошата участ да живеят близо до драконовите ловни територии, трябваше да си ги изхранват. Или да се преместят. Защо аз да плащам за лошия им късмет! Включвах се в разговори близо до целите ми и се стараех оплакванията ми да се чуват добре.

Бях очаквал, че някой от благородните ни гости ще ми предложи да заобиколя събирачите на данъци на Шестте херцогства, но го

направи един младеж от Фароу. Не беше лорд, нито търговец, а син на човека, който управляваше товарните баржи по реката. Усмихна се, заговори ми искрено и направи самоотвержено усилие да ме напои с по-силно питие. Не беше от обектите на Сенч, но лукавите му намеци, че можело да се направят пари от един човек, който знаел как да заобикаля данъчните агенти на речните и морски пристанища, ме накараха да мисля, че е нишка, която си струва да се проследи. Прибягнах към Умението, за да се пресегна умствено към Сенч, и усетих, че старият ми наставник използва силата на Шишко, за да му помогне да усеща напълно не само крал Предан, но и няколко от членовете на котерията. Продължих да му изпращам лично и по малко, докато привлека вниманието му към пиещия ми партньор.

Аха. Браво. Само това ми върна с Умението, но споделях чувството му на удовлетворение и знаех, че съм му подал онзи къс информация, който осмисля някаква загадка, над чието решение работи.

Отделих се от младежа, за да се смеси с множеството и да пообикалям още. Зимният празник е важен празник и присъстваха херцозите и херцогините на всичките Шест херцогства. Видях, без да ме видят, и разпознах много стари приятели или познати от предишните години. Херцогиня Бързина от Беарния се беше състарила очарователно. Преди няколко живота се беше увлякла по Фицрицарин. Надявах се да е имала добър живот. Малкото момче, подтичващо по петите ѝ, вероятно беше внук. Може би дори правнук. Имаше други, не само благородници, но слуги и търговци. Не толкова много, колкото щях да разпозная преди двайсет години. Мрежите на времето бяха извлекли много от тях от този живот.

Нощта помръкваше и залата бе топла от гъмжилото от тела и потта на танцуващите. Не бях изненадан, когато младият речен търговец ме издири, за да ме запознае с един много дружелюбен морски капитан от Бинград. Представи се като „нов търговец“ и веднага сподели с мен, че не понася бинградската система на десетък и облагане на чужди стоки.

— Старите търговци са затънали в навиците си. Ако не се отърсят от миналото и не разберат, че трябва да отворят вратите си за по-малко търговски ограничения... е, има хора, които ще отворят прозорец.

Кимнах му и попитах дали бих могъл да му се обадя в деня след Зимния празник. Той ми даде малка дъсчица с името на кораба си и собственото си име, изписани на гладката ѝ повърхност. Бил отседнал в „Кървавите хрътки“ близо до складовите кейове и щял да очаква с нетърпение визитата ми. Още една риба за мрежата на Сенч.

Известно време се поглезих, като седнах до една от по-малките камини, за да послушам рецитацията на менестрел на една традиционна за Зимния празник приказка. Когато тръгнах да си потърся малко изстуден сайдер, млада жена, която беше пийнала твърде много, ме хвана за рамото и настоя да танцувам следващия танц с нея. Не можеше да е на повече от двайсет и изведнъж ми заприлича на глупаво дете, озовало се на опасно място. Зачудих се къде са родителите ѝ и как може да я оставят пияна и сама в разгара на празненството.

Но танцувах с нея, един от старите танци с партньор, и въпреки натруфените обувки успях да спазя стъпките и да маркирам ритъма правилно. Беше весел танц и тя беше хубаво момиче, с тъмни къдрици и кафяви очи, и пластове над пластове поли, всички в оттенъци на синьо. И все пак към края на танца бях изпълнен догоре със самота и дълбока тъга за всичките години, които вече бяха зад мен. Благодарих ѝ, придружих я до един стол близо до камината и след това се измъкнах. Моята нощ на Зимния празник, помислих си, беше свършила и изведнъж усетих, че ми липсва една малка длан в моята и две големи сини очи, които ме гледат отдолу. За първи път в живота си съжалих, че малкото ми момиче няма Умението, за да мога да се пресегна към него през снежната далечина и да го уверя, че го обичам и че ми липсва.

Докато се връщах към стаята си знаех, че Сенч ще е верен на думата си. Несъмнено някой вестonosец вече беше на седлото и на път към Върбов лес, с моя колет и бележка в багажа му. Но щяха да минат дни, преди Пчеличка да ги получи и да разбере, че съм мислил за нея в разгара на празненствата. Защо така и не бях приел предложението на Сенч да ми даде чирак с Умението във Върбов лес, някой, който да може в мое отсъствие да предава новини и съобщения оттам? Щеше все пак да е жалък заместител на това да държа детето си в прегръдката си и да го въртя в танц посред нощ, но все пак щеше да е нещо.

Пчеличке, обичам те, отпратих с Умението, сякаш тази блуждаеща мисъл можеше да я достигне. Усетих лекия допир на споделената мисъл на Копривка и Сенч: Пил бях достатъчно. И може би и повече, защото им изпратих с Умението: Толкова ми липсва...

Никой от двамата не отвърна на това, тъй че им пожелах лека нощ.

3.

ОТВЛИЧАНЕТО НА ПЧЕЛИЧКА

Вярно е, че понякога се издига велик водач, който благодарение на своята харизма убеждава другите да го последват по път, който води към по-голямо добро. Твърди се, че за да постигне голяма и могъща промяна, човек трябва да е тъкмо такъв водач.

Истината е, че десетки, стотици, хиляди хора са съдействали, за да доведат водача до този момент. Акушерката, която е спомогнала за раждането на баба му, е съществена за тази промяна, както и мъжът, който е подковал коня му, за да може водачът да препусне начело на своите последователи. Отсъствието на който и да е от тези хора може да събори водача от власт толкова бързо, колкото стрела, пронизала го в гърдите.

Ето защо постигането на промяна не изисква военна мощ, нито безскрупулно убийство. Нито трябва да е човек далновиден. Дарен със записите на стотици далновидни Бели, всеки може да стане Катализатор. Всеки може да ускори малката промяна, която събаря един от власт и тласка на неговото място друг. Това е промяната, която стотици Слуги преди теб са правили възможна. Вече не сме зависими от един-единствен Бял ясновидец, за да намерим по-добър път за света. Вече е във властта на Слугите да оглаждат пътя, който всички се стремим да следваме.

Указания,
Слуга Имакиахен

Падаше сняг, бели звезди се изсипваха от черното небе. Лежах на гръб, взрян в нощта. Студените бели снежинки, топящи се по лицето

ми, ме бяха събудили. Не от сън, помислих си. Не от отдих, а от странна вцепененост. Надигнах се бавно, чувствах се замаян и ми се гадеше.

Чул бях звуците и бях надушил миризмите от доста време. В замаяното ми състояние печашото се месо от Зимния празник беше изкушаващо, а пращането бе от грамадните цепеници в голямата камина в Празничната зала. Менестрел настройваше няколко морски гайди, с най-дълбоките тонове от традиционните духови инструменти.

Ала сега бях буден и зяпнах в ужас. Това не беше празнуване на Нощта преди Зимния празник. Беше обратното на празненство, което трябваше да прогони мрака от домовете ни. Беше затъване в разруха. Конюшните горяха. Овъгленото месо беше на мъртви коне и хора. Дългите ниски тонове, които ми се бяха сторили като бавно пробуждане на музикални инструменти, беше отчаяният стон на хората на Върбов лес.

Моят народ.

Потърках очи, зачуден какво се е случило. Ръцете ми бяха натезали и отпуснати, безсилни. Стегнати бяха в огромни космати белезници. Или бяха огромни космати лапи? Не моите?

Шок. Аз ли бях това? Или беше някой друг, който мислеше с моите мисли? Цялата потръпнах.

„Аз съм Пчеличка — прошепнах на себе си. — Аз съм Пчеличка Пророчица. Кой нападна дома ми? И как се озовах тук?“

Бях загърната топло против студа, въздигната като кралица на трон в открита шейна. Великолепна шейна. Два бели коня с червено-сребриста сбруя чакаха търпеливо да я теглят. От двете страни на седалката за коларя изкусно изковани железни халки държаха фенери със стъклени страни и железни спирали за украса. Осветяваха тапицираната седалка за коларя и един пътник и изящно извитите краища на долницата на шейната. Пресегнах се да погледя фино излъсканото дърво. Не можах. Бях увита и стегната, и затрупана с одеяла и кожи, които стягаха съненото ми тяло също толкова ефикасно, колкото и груби въжета. Шейната беше спряна в края на коларския път, който обслужваше величествените доскоро порти на Върбов лес. Сега вратите бяха хлътнали навътре, разбити и безполезни.

Тръснах глава, за да прочистя ума си от паяжини. Трябваше да правя нещо! *Трябваше* да правя нещо, но тялото ми бе натезало и

омекнало, като чувал с мокро пране. Не можех да си спомня как се бях върнала във Върбов лес, още по-малко облечена в тежък кожен халат и овързана в някаква шейна. Все едно се връщах обратно по пътя си, търсейки изгубена ръкавица, подредих онова, което можех да си спомня за преживяния ден. Бях в класната стая с другите деца. Иконом Ревъл, как умря, докато ни предупреждаваше да бягаме. Бях скрила децата в тайния проход в стените на Върбов лес, но вратата се бе оказала затворена за мен. Бягането ми с Настойчивост. Бяха го простреляли. Бяха ме пленили. И бях толкова щастлива, че са ме пленили. Повече от това не помнех. Но по някакъв начин ме бяха върнали във Върбов лес, завили ме бяха в тежко кожено палто и ме бяха увили в десетина одеяла. И сега бях тук, в шейна, и гледах как конюшните горят.

Извърнах очи от подскачащите оранжеви пламъци на горящата конюшня и погледнах към имението. Хора, всичките хора, които бях познавала през целия си живот, се бяха събрали пред високите порти на Върбов лес. Не бяха облечени за снега. Бяха с дрехите, които бяха навлекли същата сутрин за ежедневната работа вътре в имението. Бяха се сгушили накуп, присвити или вкопчени един в друг за топлина. Видях няколко по-ниски фигури и най-сетне замъгленото ми зрение откри, че са децата, които бях скрила. Въпреки строгото ми предупреждение бяха излезли и се бяха издали. Бавната ми мисъл свърза горящата конюшня със скритите деца. Може би беше разумно, че са излезли. Може би нападателите щяха да запалят и къщата.

Нападателите. Стиснах очи и ги отворих отново, мъчех се да прочистя и зрението, и мисълта си.

Това нападение беше непонятно за мен. Нямахме никакви врагове, за които да знам. Бяхме много навътре в херцогството Бък, а Шестте херцогства не бяха във война с никого. И все пак тези чужденци бяха дошли и ни бяха нападнали. Бяха разбили портите и бяха нахлули с бой в коридорите ни.

Защо?

Защото искаха мен.

Мисълта беше нелогична, и все пак като че ли беше истина. Тези нападатели бяха дошли, за да отвлекат мен. Въръжени мъже на коне ме бяха заловили. Бяха ни прегазили. „О, Настойчивост.“ Кръвта му се процеждаше между пръстите му. Мъртъв ли беше, или се беше скрил?

Как се бях озовала тук, как се бях завърнала във Върбов лес? Един от мъжете ме беше сграбчил и ме беше повлякъл. Жената, която, изглежда, командваше това нападение, се бе зарадвала, че са ме намерили, и ми каза, че ме връщат у дома, където ми било мястото. Намръщих се. Толкова щастлива се бях почувствала от тези думи. Толкова обичана. Какво ми беше станало? Човекът-мъгла ме беше поздравил и посрещнал като свой брат.

Въпреки че бях момиче. Не им бях казала това. Толкова бях изпълнена с щастие от това, че ги виждам, че едва можех да говоря. Бях разперила ръце към човека-мъгла и към пълничката мила жена, която ме беше спасила от нападателя, който ме душеше. Но след това... Помнех топла белота. Нищо повече. Споменът беше непонятен, но въпреки това ме изпълваше със срам. Бях прегърнала жената, която бе довела тези убийци в моя дом.

Извърнах бавно глава. Имах чувството, че нищо не мога да правя бързо. Не можех да се движа бързо или да мисля бързо. Бавно си спомних, че бях паднала лошо. От бягащ кон. Бях ли си ударила главата? Това ли не ми беше наред?

Невиждащите ми очи се бяха съсредоточили върху горящите конюшни. Сега към тях се приближиха двама мъже, които носеха нещо. Мъже на Върбов лес, облечени в нашето жълто и зелено, в най-хубавите си дрехи. За нощта на Зимния празник, който се беше превърнал в зимно клане. Единият беше Лин, овчарят ни. Носеха нещо. Нещо провиснало. Тяло. Покрай горящите конюшни снегът се беше разтопил на киша. Затътриха се напред. Все по-близо. Щяха ли да влязат направо в пламъците? Но след като се доближиха, спряха.

— Едно, две, три! — Гласът на Лин изхриптя на броенето, докато люшваха тялото, а след това, на три, го метнаха. То полетя в червената паст на горящата сграда. Обърнаха се и като кукли, влачещи се по сцена, се отдалечиха от пожара.

Затова ли гореше конюшният? За да се отърват от телата? Една хубава кланда е много ефикасен начин да се отървеш от тяло. Бях научила това от татко си.

— Тате? — прошепнах. Къде беше той? Щеше ли да дойде да ме спаси? Можеше ли да спаси всички ни? Не. Беше ме оставил и бе заминал в замъка Бъкип да се опита да спаси слепия стар просяк. Нямаше да спаси нито мен, нито хората ни. Никой нямаше да ме спаси.

— По-умна съм от това — прошепнах. Не бях съзнавала, че ще го изрека. Сякаш някаква част от мен се мъчеше да събуди затъпялото, изтръпнало същество, в което се бях превърнала. Огледах се със страх да не би някой да ме е чул, че говоря. Не трябваше да ме чуят, че говоря. Защото... ако ме чуеха... Ако ме чуеха, щяха да разберат. Да разберат какво?

— Да разберат, че вече нямат власт над мен.

Шепотът ми излезе още по-тих. Съвземах се. Седях съвсем неподвижно в топлото си гнездо и събирах ума си и силата си. Не трябваше да се издам, преди да мога да направя нещо. Шейната беше затрупана с кожи и вълнени одеяла от имението. Бях увита в тежък халат от бяла козина, дебел и мек, прекалено голям за мен. Не беше от Върбов лес. Беше направен от козина, каквато не познавах, и миришеше чуждо. Шапка от някаква кожа покриваше главата ми. Раздвижих стегнатите си в ръкавици длани и измъкнах ръцете си от тежките одеяла. Бяха ме натоварили като заграбено съкровище. Аз бях тази, която крадяха. Аз и много малко още. Ако бяха дошли да плякосват, прецених, впряговете и фургоните на Върбов лес щяха да стоят наоколо пълни с плячка и с богатствата на дома. Нищо такова не видях, нито дори ездитните ни коне, вързани на табун, за да бъдат откраднати. Бях единственото нещо, което отнасяха. Бяха убили Ревъл, за да откраднат мен.

Тогава какво щеше да се случи с всички останали?

Вдигнах очи. Скупчените хора на Върбов лес се открояваха на фона на по-малките огньове. Стояха като вкаран в кошара добитък в заснежения център на двора. Някои едва се държаха на крака и ги крепяха приятелите им. Лицата им бяха преобразени от болка и ужас, бяха станали хора, които не смеех да разпозная. Огньовете, накладени от изящните мебели на Върбов лес, не бяха за да ги топят, а за да осветяват нощта, та да не могат да се измъкнат от похитителите си. Повечето нападатели бяха на коне. Не нашите коне, нито нашите седла. Никога не бях виждала такива седла, толкова високи отзад. Изтръпналият ми ум ги преброи. Не бяха много, може би десетина. Но бяха мъже на кръв и желязо. Повечето бяха светлокожи, с жълти коси и зацапани светли бради. Бяха високи и заплашителни и някои обикаляха с оголени мечове в ръцете. Тези мъже бяха убийците, войниците, дошли да изпълнят тази задача. Мъже със светли коси като

моята. Видях мъжа, който ме беше догонил, онзи, които ме беше довякъл обратно в къщата, полуудушена. Стоеше срещу жената, която му беше извикала, пълничката жена, която го беше накарала да ме пусне. А до тях, ето там, хайде, накарай очите си да го видят, да, там. Беше там. Човекът-мъгла.

Днес не беше първият път, в който го бях видяла.

Беше в Крайречни дъбове, на пазара. Беше там и замъгляваше цялото градче. Никой от хората, които минаваха покрай него, не се беше обърнал да го погледне. Беше в уличката, онази, по която никой не искаше да мине. А какво бе имало зад него? Нападателят? Нежната мила жена с гласа и думите, с които ме бе накарала да я заобичам още щом заговори? Не бях сигурна. Не бях видяла през мъглата, едва бях успяла да видя самия човек-мъгла. И сега едва можех да го видя. Стоеше до жената.

Правеше нещо. Нещо трудно. Беше му толкова трудно, че му се наложи да спре да ме замъглява, за да го направи. Това, че го разбрах, ми помогна да прочистя ума си от неговия. С всеки изтекъл миг мислите ми ставаха все повече мои. Тялото ми все повече ставаше мое. Вече усещах отоците от изминалия ден и как ме болеше главата. Прокарах език в устата си и намерих мястото, където си бях прехапала и разкъсала бузата. Натиснах с езика си в него, вкусих кръвта и събудилата се болка и изведнъж мислите ми станаха мои и само мои.

„Направи нещо. Недей да седиш неподвижно и на топло, не им позволявай да изгорят телата на приятелите ти, докато хората на Върбов лес треперят в снега.“ Бяха безпомощни, усетих, умовете им бяха почти толкова замъглени, колкото моя до скоро. Навярно само аз можех да намеря себе си, заради годините си опит в съпротива на натиска на ума на баща ми. Стояха там, злочести и окаяни, нерешителни като овце в снежна виелица и също толкова безпомощни. Знаеха, че нещо не е наред, но просто стояха. Стенеха и снишаваха глави като ограден добитък на заклание. Освен Лин и неговия помощник. Ето, че се появиха отново от тъмното, между двамата се полюшваше тяло. Тътреха се с вдървени лица, мъже, вършещи възложена им работа. За която им бяха казали да не мислят.

Погледнах към човека-мъгла. По-скоро момче-мъгла, реших. Кръглото му лице с неоформена още брадичка беше по-скоро на момче. Тялото му беше мекушаво, неизползвано. Не и умът му,

подозирах. Челото му беше набръчкано от съсредоточеност. Войниците, осъзнах изведнъж. Не обръщаше внимание на хората на Върбов лес, разчиташе, че мъглата, в която ги беше оставил, няма да се разпръсне бързо. Държеше войниците вцепенени на местата им, за да слушат вдъхващите увереност думи на жената. Мъглата му загръщаше стария мъж, яхнал черен кон.

Старецът държеше меч си и от насоченото към земята острие капеше мрак. Можех почти да виждам мъглата. След това осъзнах, че всъщност не мога да виждам съвсем през нея. Отразяваше светлина, тъй че старецът имаше аура от червена огнена светлина около себе си. Лицето му беше ужасяващо, старо и отпуснато все едно се беше разтопил. Костите бяха твърди, а очите му бяха светли. Излъчваше горчивина и омраза към всеки, който не беше толкова окаян като него. Зарових в ума си и направих малка дупка в стената си, за да мога да усетя какво казва човекът-мъгла на стария войник. Човекът-мъгла го загръщаше в триумф и успех, захранваше го с удовлетвореност и задоволство. Задачата бе изпълнена. Щеше да бъде добре възнаграден, възнаграден много над очакванията му. Хората щяха да научат какво е направил. Щяха да чуят за това и да помнят кой е бил. Щяха да съжалят за отношението си към него. Щяха да пълзят пред него и да го молят да е милостив.

Но как? Сега беше моментът да обърне гръб на грабежа и насилието, време беше той и хората му да вземат онова, за което бяха дошли, и да започнат пътуването обратно. Ако се забавеха тук, това можеше само да причини усложнения. Щеше да има повече сблъсъци, повече убийства... не. Мъглата изведнъж се измести. *Не го захранвай с тази възможност.* Вместо това мъглата се изпълни със студа и тъмнината, и с това колко е уморен. Мечът тежеше в ръката му; бронята превиваше раменете му. Имаха онова, за което бяха дошли. Колкото по-скоро тръгнаха обратно към Халкида, толкова по-скоро щеше да е в по-топли земи с добре спечелената си награда. Толкова по-скоро щеше да погледне от коня си хората, които щяха да съжалят, че са го презирали.

— Трябва да изгорим всичко. Да ги избием всички и да изгорим всичко — подхвърли един от мъжете. Беше яхнал кафяв кон. Усмихна се и показва здрави зъби. Светлата му коса беше стегната отзад на две дълги плитки. Челото му беше четвъртито, а брадичката твърда.

Подкара коня си в скупчените хора и те се раздвоиха като масло, топящо се пред горещата лъжица. Обърна коня си сред тълпата и погледна към командира си. — Командир Елик! Защо трябва да оставим и една греда изправена тук?

Пълничката жена заговори ясно в нощта:

— Не. Не, Хоген, това би било глупост. Не правете необмислени неща. Слушайте командира си. Елик знае какво е разумно. Изгорете конюшните и трупите. Оставете на Винделиар да се погрижи за всичко останало. Да си тръгнем за дома докато знаем, че никой няма да ни помни или преследва. Имаме това, за което дойдохме. Без гонитба, която да ни притеснява, можем по-бързо да се върнем в топлите земи.

Измъкнах се с усилие от пластовете одеяла и черги. Ботушите ми, бяха ми смъкнали ботушите от краката и ми бяха оставили само чорапите. Да си намеря ботушите или да загубя възможността да избягам? Дългият халат от тежка бяла козина стигаше до под коленете ми. Навих го нагоре, пропъльзах и се смъкнах от шейната. Краката ми се огънаха и лицето ми затъна за миг в снега. Надигнах се с усилие. Цялото тяло ме болеше, но не беше само това. Чувствах се като отделена от мускулите си. Загубих няколко ценни мига да раздвижа краката си, докато не усетих, че мога да ходя, без да падам.

И тогава се изправих. Можех да ходя. Но какво можеше да ми помогне това? В този момент мразех, че съм малка, повече, отколкото бях мразила ръста си през целия си живот. Но дори и да бях висок и могъщ воин на силен кон, какво можех да направя срещу толкова много въоръжени мъже?

Почувствах се зле и безпомощна, щом осъзнах по-голямата истина. Дори и армия не можеше да отмени онова, което беше сторено. Нищо и никой не можеше да върне иконом Ревъл или да отмени това, че кръвта на Фицбдителен беше пролята на снега, или че конюшните бяха изгорени. Всичко беше разбито. Може все още да бях жива, но бях само едно късче разбит живот. Нито един от нас не беше цял. Нямаше връщане за никой от нас.

Не можех да реша какво да направя. Вече ми ставаше студено. Можех да се върна, да се заровя под одеялата и да оставя да ме сполети каквото щеше да ме сполети. Можех да избягам в тъмното и да се опитам да намеря Настойчивост под снега и наметалото. Можех да избягам при пленените хора и отново да ме завлекат до шейната.

Зачудих се дали мога да стана твърда като стомана и да избягам в горящата конюшня толкова надълбоко, че да умра там. Колко ли щеше да боли?

Хванатите натясно вълци се бият. Дори кутретата.

Тази мисъл попи в мозъка ми, а след това замръзна и се разби от дълъг пронизителен писък. Толкова пронизителен, че успях да разпозная кой пици. Беше Шън. Надникнах иззад шейната. Мъжът, който се бе опълчил на пълната жена, стискаше Шън за косата.

— Ще тръгнем — съгласи се той вежливо. — Но първо ще се порадвам на собствената си награда.

Дръпна Шън нагоре и я изправи на пръсти. Тя изквича като прасенце. По всяко друго време звукът щеше да е смешен. Разкъсаната ѝ блуза зееше. Беше червена като кръв, извезана с бяла дантела на снежинки.

Мъжът я разтърси грубо.

— Тази тука. Това котенце се опита да забие нож в мен. Все още има огън в нея. Все още не съм я имал. А в някои неща не съм припрян човек.

Слезе от коня, без да пуска косата на Шън. Тя се опита да се отскубне, но той само премести ръката си на тила ѝ. Беше по-висок от нея и когато я задържа на ръка разстояние, махащите ѝ юмруци не можеха да го достигнат. Мъжете на Върбов лес само стояха и гледаха. Погледите им бяха унили, устите — отпуснати. Никой не скочи да ѝ помогне. Фицбдителен щеше да се опита да я защити. Но го бях видяла по-рано, проснат в собствената му кръв в снега. Шън се бореше да се измъкне от похитителя, толкова безпомощна, колкото щях да съм аз. Той се изсмя и извика:

— Ще се погрижа специално за тая, а после ще ви догоня. Преди заранта.

Другите войници на коне се размърдаха, изведнъж заинтригувани, надвивайки спокойствието, внушавано от човека-мъгла. Очите им бяха приковани в борецата се жена като на домашни псета, гледащи как някой откъсва последния къс месо от кокал.

Пълничката жена хвърли отчаян поглед към човека-мъгла, Винделиар. Той стисна уста и устните му се издадоха напред като патешки клон. Дори от мястото си, забравена от тях, усетих задушавачото притегляне на онова, което правеше. Мислите ми се

размекнаха по краищата като свещи, поднесени много близо до пламък. Канех се да направя нещо, но то можеше да почака. Щеше да е твърде голямо усилие. Денят беше дълъг и бях уморена. Тъмно беше тук, и студено. Време беше да намеря някое тихо, безопасно място и да отдъхна. Да отдъхна.

Обърнах се отново към шейната и се пресегнах към ръба, за да се кача. Ръцете ми в огромните кожени ръкавици се хлъзнаха и челото ми се удари силно в дървото.

Събуди се! Бори се. Или бягай. Но не заспивай. Бащата Вълк разтърси съзнанието ми все едно изтърси живота от телцето на заек. Потръпнах и се върнах към себе си. *Изтласкай го. Изтласкай го от себе си. Но тихо, тихо. Не му давай да усети, че се бориш с него.*

Не беше лесно. Мъглата беше като паяжина: лепнеше, заглушаваше и размътваше зрението ми. Вдигнах глава и вперих поглед над шейната. Винделиар държеше другите под властта си. Не че ги принуждаваше да правят нещо. Просто поставяше мислите им на място, където одих и сън звучаха по-съблазнително от всичко друго. Въздействаше дори и на пленниците. Някои се смъкваха там, където стояха, и падаха в снега.

Шън беше спряла да се бори, но мъглата като че ли не я докосваше. Гледаше похитителя си озъбена. Хоген се вторачи в нея, разтърси я, а след това я зашлеви. Тя го изгледа с омраза, но отказа да се бори. Беше осъзнала, че това само го развеселява. Хоген се изсмя, жестоко и злобно. След това я сграбчи за гърлото и я тласна грубо назад. Тя остана да лежи на земята. Полите на роклята ѝ се разпиляха по снега като листенца на роза. Чаровният мъж стъпи на полите на Шън, затисна я долу и посегна към токата на колана си.

Командирът му го гледаше безучастно. Повиши глас и заговори на хората си. Беше тънък старчески вик, но това беше маловажно. Знаеше, че ще му се подчинят.

— Довърши си работата. Хвърли труповете в огъня, когато приключиш. После ни последвай. Тръгваме веднага. — Хвърли поглед към красивия мъж. — Не се бави, Хоген.

После обърна коня си и вдигна ръка. Конниците му го последваха, без да поглеждат назад. От сенките излязоха още, някои на коне, други пеша. Пълничката жена и Винделиар се огледаха. В този

момент разбрах, че не са сами. Другите бяха останали незабележими за мен, както бе поискал човекът-мъгла.

Бяха облечени в бяло. Или така си помислих. Но когато подминаха светлината на огъня и се струпаха около пълната жена и Винделиар, разбрах, че облеклата им са в оттенъци на жълто и слонова кост. Всички бяха облечени еднакво, сякаш вталените им палта и ватирани панталони бяха някаква странна ливрея. Носеха плетени шапки, които покриваха ушите им; дългите парчета на тила можеха да се увият около гърлата им. Никога не бях виждала такива шапки. Лицата им толкова си приличаха, че все едно бяха братя, всички със светла кожа и коса, закръглена брадичка и розови устни. Не можех да определя дали са мъже, или жени. Движеха се мълчаливо, сякаш капнали от изтощение, с провиснали усти. Минаха точно покрай красивия мъж, който се бореше с токата на колана си, застанал над Шън. Поглеждаха Шън, докато минаваха, с жал, но без милост.

Пълничката жена заговори, щом се струпаха около нея.

— Съжалявам, лурики. Искаше ми се също като на вас това да беше избегнато. Но стореното не може да се отмени, както всички знаем. Беше провидяно, че това може да се случи, но нямаше ясна гледка към пътя, който да ни доведе до това да не се случи и да намерим момчето. Тъй че днес избрахме път, който знаехме, че ще е кървав, но че ще свърши на нужното място. Намерихме го. И сега трябва да го отведем у дома.

Младежките им лица бяха вцепенени от ужас. Един заговори:

— А тези тук? Тези, които не умряха?

— Не се бойте за тях — успокой хората си пълничката жена. — Най-лошото за тях свърши, а Винделиар ще облекчи умовете им. Малко ще помнят от тази нощ. Ще измислят причини за отоците си и ще забравят какво ги е сполетяло. Стегнете се, докато той действа. Киндрел, иди за конете. Вземи Сула и Репин. Алария, ти ще караш шейната. Уморена съм неописуемо, и все пак трябва да се погрижа за Винделиар, след като всичко тук свърши.

Видях как овчарят Лин и приятелят му излязоха от кръга на скупчените пленници. Носеха поредното тяло и то се люшкеше между двамата. Лицата им бяха безизразни, все едно че носеха чувал зърно. Видях как чаровният мъж се смъкна на колене в снега. Беше отворил

предницата на панталоните си и сега избутваше нагоре красивите червени поли на Шън, за да оголи краката ѝ.

Очаквала ли беше това? Тя изрита силно към него, целеше се в лицето му. Удари го в гърдите. Нададе гърлен безсловесен вик и се опита да се превърти настрани и да избяга, но той я сграбчи за единия крак и я дръпна назад. Изсмя се, доволен, че тя се бори, защото знаеше, че ще загуби. Шън докопа една от увисналите му плитки и дръпна силно. Той я зашлеви и за миг тя затихна, замаяна от силата на удара му.

Не харесвах Шън. Но тя беше моя. Моя, както беше Ревъл и никога вече нямаше да е. Както беше Фицбдителен. Бяха загинали заради мен, в опит да попречат на похитителите да ме пленят. Макар и да не го бяха знаели. И знаех, съвсем ясно, какво ще направи чаровният мъж след като нарани и унизи Шън. Щеше да я убие, а овчарят Лин и помагачът му щяха да я хвърлят в огъня на конюшната.

Също както с баща ми бяхме изгорили тялото на вестоноската.

Затичах, но тичах като малко човече с мокри и замръзващи чорапи, облечено в дълъг тежък кожен халат. В смисъл, блъсках и бяхтех срещу ниската стена от тежък мокър сняг. Беше все едно, че тичах в чувал.

— Спри! — извиках. — Спри! — Но ревят на пламъците, мърморенето и стонове на струпаните хора на Върбов лес, и отчаяните безсловесни викове на Шън заглушиха думите ми.

Но тя ме чу, пълничката жена. Обърна се към мен, но човекът-мъгла все още гледаше към струпаните хора и правеше каквато там магия им правеше. Бях по-близо до красивия мъж, отколкото до пълничката жена и хората ѝ. Тичах към него и крещях безсловесно, в странна хармония с виковете на Шън. Мъжът дърпаше дрехите ѝ. Беше разкъсал извезаната ѝ блуза за Зимния празник, за да оголи гърдите ѝ под студения падащ сняг, и вече дърпаше и късаше червените ѝ поли, но се опитваше да го прави с една ръка. С другата отбиваше отчаяните ѝ удари и усилията ѝ да одере лицето му. Не се движех бързо, но и не забавих, когато замахнах към него с цялата си сила.

Той изпъшка леко, обърна озъбеното си лице към мен и ме перна с ръка. Не мисля, че дори използва цялата си сила, защото повече беше вложил в това да задържи Шън по гръб. Не му и трябваше цялата сила. Изхвърчах назад и паднах в дебелия сняг. Беше изкарал въздуха от

дробовете ми, но бях повече унижена, отколкото наранена. Запъхтяна и задавена, се превъртах и се претърколих в снега, и най-сетне успях да се надигна на четири крака. Поех си болезнено дъх и изкрещях думи, които едва ли имаха смисъл за мен, най-ужасните думи, които можех да измисля:

— Ще се убия, ако я нараниш!

Насилникът не ми обърна внимание, но чух гневните викове на подчинените на пълничката жена. Самата тя викаше нещо на непознат за мен език и хората с бледите лица изведнъж се втурнаха към нас. Трима ме сграбчиха и ме вдигнаха на крака, заметоха снега от мен толкова угрижено, че имах чувството, че съм килим, който изтупват. Избутах ги от себе си и закрачих към Шън. Не можех да видя какво става с нея, освен че там се биеха. Измъкнах се от спасителите си и извиках:

— Шън! Помогнете на Шън, не на мен! Шън!

Кълбото от борещи се хора като че ли премаза Шън, а след това боят се измести настрани. Бледите хора не се справяха добре, само че бяха много, а насилникът — само един. Непрекъснато чувах здравото изтупване на юмрук в плът и някой извикваше от болка. След това слугите на пълничката жена падаха назад, стиснали окървавен нос или прегънати на две и притиснали коремите си с ръце. Надделяха му с чистия си брой, хвърляха телата си върху него и го задържаха долу в снега. Един изведнъж извика:

— Той хапе! Пази се! — И купчината тела върху него внезапно се размърда.

Всичко това се разигра, докато бързах напред, паднах, вдигнах се и най-сетне изскочих от дълбокия сняг на утъпканата земя. Хвърлих се на колене до Шън и захлипах:

— Бъди жива! Моля те, бъди жива!

Не беше. Не усещах нищо от нея. След това, когато докоснах бузата ѝ, зяпналите ѝ очи примигаха. Погледна ме, без да ме познае, и заиздава къси резки писъци, като сойка на застрашено гнездо.

— Шън! Не се плаши! Вече си в безопасност! Аз ще те защитя.

Още докато давах тези обещания разбрах колко са нелепи. Дръпнах отворената горница на разкъсаната ѝ дантела и снегът, полепнал по ръкавиците ми, падна върху оголената ѝ гръд. Тя изохка и

стисна разкъсаните краища на тъканта. Надигна се, стегнала яката на шията си. Погледна плата в ръцете си и каза съкрушено:

— Беше от най-добро качество. Беше. — Клюмна глава и захлипа, ужасни, накъсани хлипове без сълзи.

— Все още е — успокоих я. — Все още си. — Понечих да я потупам утешително, но осъзнах, че ръкавиците ми все още са натезжали от сняг. Опитах се да издърпам ръцете си от тях, но бяха стегнати за ръкавите на кожения ми халат.

Зад нас пълната жена говореше на мъжа на земята:

— Не може да я имаш. Чу думите на шайсим. Той цени живота й повече от своя. Тя не трябва да пострада, за да не нарани той себе си.

Извърнах глава и ги погледнах. Пълничката жена буташе подчинените си и те бавно се отдръпваха от мъжа. Насилникът отвърна с ругатни. Не беше нужно да знам езика, за да разбере силата на гнева му. Бледите хора се смъкваха от него, падаха на гръб и залитаха през дълбокия сняг, докато той се вдигаше на крака. От носовите на двама капеше кръв. Той изплю сняг, изруга отново и се затътри в тъмното. Чух как извика сърдито на някого, чух тежкото пръхтене на уплашен кон, а след това тропота на кон, подкаран в галоп.

Бях се предала пред ръкавиците. Присвих се до Шън. Искях да й заговоря, но нямах представа какво да кажа. Нямах да лъжа отново и да я уверявам, че е в безопасност. Никой от нас не беше в безопасност. Тя се сви, придърпа колене до брадичката си и наведе глава над тях.

— Шайсим. — Пълничката жена коленичи пред мен. Нямах да я погледна. — Шайсим — повтори тя и ме докосна. — Важна ли е за тебе тази? Виждал ли си я? Правил ли си важни неща с нея? Съществена ли е тя? — Отпусна длан на наведената глава на Шън все едно беше някакво куче, а тя се отдръпна боязливо. — Нея ли трябва да пазим до теб?

Думите потънаха в мен, както кръвта на Фицбдителен бе потънала в утъпкания сняг. Пронизаха ме. Въпросът беше важен. Трябваше да му се отговори и трябваше да му се отговори правилно. Какво искаше да й кажа? Какво можех да кажа, за да я накарам да опази Шън жива?

Все пак не я погледнах.

— Шън е съществена — казах. — Тя прави важни неща. — Разперих широко ръце и извиках ядосано: — Всички те са съществени.

Всички правят важни неща!

— Това е вярно. — Говореше кротко, все едно бях малко дете. Хрумна ми, че може би ме смята за много по-малка, отколкото бях. Можех ли да използвам това? Умът ми запрехвърля трескаво стратегии, докато тя продължаваше да говори. — Всички са важни. Всички правят важни неща. Но някои хора са по-важни от други. Някои хора правят неща, които предизвикват промени. Големи промени. Или предизвикват малки промени, които могат да доведат до големи промени. Ако някой знае как да ги използва. — Наведе се още по-ниско, а после натика лицето си под моето и ме погледна отдолу.

— Знаеш за какво говоря, нали, шайсим? Виждал си пътеките и хората, които са кръстопътят. Нали?

Извърнах лицето си. Тя се пресегна, хвана ме за брадичката и отново го обърна към себе си, но забих поглед в устата ѝ. Не можеше да ме принуди да я погледна в очите.

— Шайсим. — Изрече името с лек укор. — Погледни ме. Важна ли е тази жена? Съществена ли е?

Знаех какво има предвид. Бях го зърнал, когато просякът ме беше докоснал на пазарището. Имаше хора, които ускоряват промени. Всички хора правят промени, но някои са камъни в течението и отклоняват водите на времето в друг канал.

Не знаех дали излъгах, или казах истината, когато отвърнах:

— Тя е съществена. Важна е за мен. — Нито дали вдъхновение или измама ме подтикна да добавя: — Без нея умирам преди да стана на десет.

Пълничката жена ахна стъписано.

— Вдигнете я! — извика на слугите си. — Отнасяйте се с нея нежно. Трябва да бъде изцерена от всяка рана, утешена за всяка злина, която е изпитала днес. Бъдете внимателни, лурики. Тази трябва да живее. Трябва да я пазите Хоген да не я докопа, защото както е разстроен сега, ще я иска повече от всякога. Ще е изключително настойчив. Тъй че ние трябва да сме още по-решителни и трябва да издирим архивите, за да научим какво трябва да направим, за да го задържим настрана. Кардеф и Репин, вашата задача тази нощ е да говорите със запаметяващите и да видите дали могат да измъкнат някоя мъдрост за нас. Боя се, че нищо не ми хрумва.

— Може ли да кажа, Дуалия? — Младеж в сиво се поклони дълбоко и остана в тази поза.

— Говори, Кардеф.

Кардеф се изправи.

— Шайсим я нарече Шън. На неговия език това е дума, която означава „избягвай“ или „внимавай за опасност“. Има много записи на сънища, които ни предупреждават непрекъснато да избягваме хвърлянето на важни неща в пламъците. Преведено на нашия език, не би ли могло сънищата да ни казват не да „избягваме пламъците“, а „Шън не в пламъците“?

— Кардеф, прекаляваш с фантазиите. Този път води до изопачаване на пророчествата. Внимавай много да не изкривяваш древните думи, особено когато го правиш толкова фрапантно, за да се изкараш по-учен от своя партньор Репин.

— Лингстра Дуалия, аз...

— Приличам ли ти на някоя, която има време да стои в снега и да спори с теб? Трябва да сме далече от тук преди да падне нощта. С всеки момент, в който се забавим, възможността някой да зърне пламъците отдалече и да дойде да види какво се е случило тук става по-голяма. И тогава Винделиар трябва да разпръсне дарбата си още по-нашироко, а контролът му става все по-слаб с всеки миг. Подчинете ми се веднага. Отведете шайсим и жената до шейната. Яхнете конете си и двама от вас да помогнат на Винделиар до шейната също така. Той е почти изчерпан. Трябва да потегляме веднага.

След като се разпореди, тя се обърна и ме погледна, както се бях присвила до Шън.

— Е, малки шайсим, мисля, че получи каквото пожела. Хайде да ви качим на шейната и да потегляме.

— Не искам да ходя никъде.

— И все пак ще тръгнеш. Всички знаем, че ще тръгнеш, както и самият ти. Защото от тази точка във времето са документирани само два възможни изхода. Ти тръгваш с нас. Или умираш тук.

Изрече го със спокойна увереност, все едно изтъкваше, че в безоблачен ден не може да вали дъжд. Долових абсолютната вяра в думите ѝ.

Веднъж моят доведен брат Хеп ме забавлява почти час, като ми показваше как, дълго след като е дръпнал струна, дървото на лютнята

вибрира. Усетих го и сега — как думите на жената събудиха звук в мен. Беше права. Знаех, че е истина, и точно затова ги бях заплашила със смъртта си. Тази нощ щях или да напусна своя дом с тях, или да умра тук. Всички обстоятелства, които можеха да доведат до друг изход от този момент, бяха твърде далечни, твърде фантастични, за да се надявам на това. И аз го знаех. Може би го бях знаела откакто се бях събудила тази сутрин. Примигах и по гърба ми пробяга тръпка. Сега ли се случваше това, или беше спомен от сън?

Силни ръце ме вдигнаха от снега. Този, който ме понесе, заговори утешителни думи, които не разбирах. Вдигнах глава и видях, че четирима носят Шън. Не че беше тежка, но се бореше, сякаш краката и ръцете ѝ бяха различни същества.

Жената, която нарекоха Дуалия, вече беше при шейната и правеше ново гнездо между кожата и одеялата. Подадох ме на нея и тя ме намести между краката си, с лицето ми настрани от нейното, с гърба ми стоплен от гърдите ѝ и с ръцете ѝ около мен. Не ми харесваше да съм толкова близо до нея, но бях заклещена там. Шън я натовариха като чувал зърно и след това струпаха одеяла отгоре ѝ. Щом я пуснаха, тя престана да се бори и лежеше като умряла под купчината завивки. Част от полата ѝ се беше закачила на ръба на шейната и червеният плат стърчеше навън като изплезен език.

Някой заговори на конете и те тръгнаха. Бях с лице назад. Слушах тупането на копитата, приглушено от падащия сняг, скрибуцането на широките дървени плазове и заглъхващото пращане на пламъците, които поглъщаха конюшните. Хората на Върбов лес, моите хора, бавно се прибираха в къщата. Не поглеждаха към нас. Оставихме зад себе си светлината на горящата конюшня и навлязохме в дългата алея за впрягове, която извеждаше от Върбов лес. Фенерите се полюшваха и мехурът светлина подскачаше около нас, докато се плъзгахме под арката отрупани със сняг брези.

Дори не разбрах, че човекът-мъгла е в шейната, докато той не проговори на Дуалия.

— Свърши се — отрони с тежка, доволна въздишка. Определено беше момче, осъзнах. Гласът му беше съвсем момчешки, когато добави: — И вече можем да си идем у дома, далече от студа. И убийствата. Лингстра Дуалия, не бях разбрал, че ще има толкова много убийства.

Усетих как тя извърна глава да го погледне — той беше седнал отпред на капрата с коларя. Заговори тихо, все едно бях заспала. Не смеех и да се опитам да се скрия в съня.

— Не искахме да има убийства. Но знаехме, че е невъзможно да го избегнем. Трябваше да използваме инструментите, с които разполагахме, а Елик е човек, изпълнен с горчивина и омраза. Богатството и удобството, което очакваше на старини, му убягнаха. Загуби положението си, името си и всички удобства. Обвинява целия свят за това. Стреми се да натрупа за няколко години онова, чието придобиване му отне целия живот. Затова винаги ще е по-жесток, по-алчен, по-безскрупулен, отколкото е нужно. Той е опасен, Винделиар. Никога не забравяй това. Особено опасен е за теб.

— Не се страхувам от него, лингстра Дуалия.

— А би трябвало.

Думите ѝ прозвучаха едновременно като предупреждение и като укор. Придърпа още одеяла върху нас. Мразех допира на тялото ѝ до моето, но не можех да намеря воля да се отместя. Загледах се в подминаващите дървета на Върбов лес. Нямах сърце дори да му кажа сбогом през сълзи. Нямах никаква надежда. Баща ми нямаше да знае къде съм отишла. Хората ми ме бяха предали, просто си стояха и след това се прибраха в имението. Нито един не беше извикал, че не трябва да ме изоставят. Никой не се беше опитал да ме измъкне от ръцете на похитителите ми. Изправена бях пред онова, което моята странност ми бе причинила: никога не ме бяха чувствали като част от тях. Загубата ми беше малка цена, която трябваше да платят, та похитителите да напуснат без повече кръвопролитие. Бяха прави. Радвах се, че не се бяха били, за да ме опазят. Съжалявах, че нямаше как да спася Шън, без да се налага да откарат и нея с мен.

Долових движение с крайчеца на окото си. От люшкането на фенерите дърветата покрай пътя сякаш мятаха железни пръчки мрак по снега. Но това не беше движение, породено от светлината им. Това движение приличаше на надигнал се сняг, стиснат от ръка, почерняла от кръв, а над всичко това имаше бледо лице с взираци се в мен очи. Не извърнах глава, нито извиках, нито затаих дъх. Не позволих нищо в мен да издаде на никого, че Настоячивост стои там, в моето наметало на Праотците, и гледа, докато го подминаваме.

4. РАЗКАЗЪТ НА ШУТА

*Щом стегне зимата със студ и
мрак,
лесът щом оголее пак,
певецът при камината се връща
да се постопли в бащината
къща.*

*Ала в гори и през баири
по пресни дивечови дири
изплезила езици, с блеснали очи,
в снега пак глутница търчи.*

*Че няма утре във лова и мрака,
гладът не чака, времето не
чака.*

*И няма милост и погрешен ход;
животът е месо — месото е
живот.*

*„Песен за Нощни очи и неговия
приятел“,*

Хеп Веселото сърце

Стъпалата изглеждаха по-стръмни, отколкото ги помнех. Влязох в старата си спалня толкова предпазливо, колкото подобаваше на някогашен убиец. Затворих и заключих вратата, сложих дърва в огъня и за миг си помислих просто да се пъхна в леглото и да поспя. След това дръпнах пердетата и огледах внимателно там, където бяха стегнати за пръчката. Да. Сега го видях. А не го бях забелязал през

всичките онези години. Още едно дръпване на пердето задейства панела на вратата, но нито звук, нито процеп я издаде. Когато обаче я бутнах, тя се откряна безшумно и тясното черно стълбище изникна пред мен.

Изкачих се, като се спънах само веднъж, когато извитият нос на обувката ми закачи стъпалото. В старата работна стая на Сенч Аш бе дошъл и си беше отишъл. Мръсните ни чинии бяха разтребени и в края на огнището имаше ново котле. Шутът не беше помръднал, откакто го бях оставил. Надвесих се над него.

— Шуте — промълвих тихо и той извика стреснато, разпери широко ръце — перна ме с едната по бузата, — надигна се и скри лицето си в шепи. И извика:

— Не! Не ме наранявайте!

— Успокой се, аз съм. Фиц — казах тихо, мъчех се да не издам болката си. „Еда и Ел, Шуте, ще се съвземеш ли изобщо някога от това, което си изтърпял?“

— Съжалявам — каза той също така тихо. — Толкова съжалявам, Фиц. — Дишаше с усилие. — Когато ме държаха... никога не ме будеха без болка. Нито ми позволяваха да спя, докато се събудя сам. Толкова ме беше страх да заспя, че често се хапех, за да остана буден. Но човек винаги накрая заспива. И тогава ме събуждаха, понякога само след няколко мига. Бодяха ме с нож. Или с горещца маша. — Гримасата му почти приличаше на усмивка. — Вече мразя миризмата на огън. — Отпусна глава на възглавницата. Омраза се надигна в мен, после отмина и ме остави празен. Никога нямаше да мога да изцера онова, което му бяха причинили. След малко той извърна глава към мен и попита: — Ден ли е вече?

Устата ми беше пресъхнала и бях онемял. Покашлях се.

— Или е много късно през нощта, или много рано сутринта, зависи как мислиш за такива неща. Последния път говорихме рано следобед. Спал ли си през цялото това време?

— Не знам точно. Понякога ми е трудно да определя. Дай ми малко време, моля те.

— Добре.

Отидох в другия край на стаята и се постарях да не му обръщам внимание. Той стана, намери пътя до нужника, задържа се там известно време, а когато излезе, ме попита има ли вода за миене.

— В една кана до легена на стойката до леглото ти. Мога да ти притопля малко, ако искаш.

— О, топла вода — възкликна той все едно му бях предложил злато и накити.

— Ей сега — отвърнах и се заех със задачата. Той се добра пипнешком до стола край огнището и седна. Удивих се колко бързо е научил стаята. Когато донесох водата и кърпа, посегна мигновено към тях и осъзнах, че е мълчал, за да проследи действията ми по това, което може да чуе. Чувствах се все едно го шпионирам, докато измиваше нашареното си с белези лице, а след това изтърка няколко пъти очите си, за да изчисти лепкавата слуз от миглите си. Когато приключи, очите му бяха чисти, но зачервени по краищата.

Заговорих без извинения и предисловия.

— Какво направиха с очите ти?

Той остави кърпата в легена, стисна осакатените си ръце и леко разтърка подутите кокалчета. Мълчеше, докато почиствах масата. Е, добре. Още не беше моментът.

— Гладен ли си? — попитах.

— Време ли е за ядене?

— Ако си гладен, време е. За теб. Аз ядох твърде много. И вероятно пих повече, отколкото трябваше.

Отговорът му ме стъписа.

— Наистина ли имаш друга дъщеря освен Копривка?

— Да. — Седнах и си смъкнах едната обувка. — Казва се Пчеличка. И вече е на девет години.

— Наистина?

— Шуте, защо да те лъжа? — Не отвърна на това. Пресегнах се и развързах втората обувка. Смъкнах я и стъпих на пода. Левият ми прасец изведнъж се схвана, изохках от болка и се наведох да го разтъркам.

— Какво ти е? — попита той с тревога.

— Сенч ми даде едни тъпи обувки. Високи пети и изострени върхове, извити на пръстите. Щеше да се смееш, ако можеше да ги видиш. А, а жакетът има поли, които ми стигат почти до коленете. И копчета, оформени като сини цветчета. А шапката е като провиснала торба. Да не споменавам къдравата перука.

Лека усмивка кривна устата му. След това той каза сериозно:

— Нямах представа колко бих искал да видя всичко това.

— Шуте, не небрежно любопитство ме кара да те питам за очите ти. Ако знам какво са ти направили, това може да ми помогне да го поправа.

Мълчание. Смъкнах шапката и я сложих на масата. Изправих се и започнах да разкопчавам жакета. Беше малко прекалено тесен в раменете и изведнъж усетих, че не мога да търпя как ме стяга. Въздъхнах с облекчение, окачих го на гърба на стола и седнах. Шутът беше взел шапката ми. Ръцете му я опипваха. След това си я сложи. С видима лекота намести перуката и после без усилие нагласи шапката в изящен наклон.

— Изглежда много по-добре на теб, отколкото на мен.

— Модата странства. Имах шапка почти като тази. Преди години.

Изчаках.

Той въздъхна тежко.

— Какво съм ти разказал и какво не съм? Фиц, в мрака, в който живея, умът ми ми се изплъзва и вече трудно мога да разчитам на себе си.

— Много малко си ми разказал.

— Нима? Може би наистина е много малко, но те уверявам, че нощ след нощ, в килията си, говорех с теб надълго и подробно. — Устата му се изкриви в тъжна усмивка. Свали шапката и я остави на масата, а тя се сви на перуката си като животинче. — Всеки път, когато ми зададеш въпрос, той ме изненадва. Защото чувствам, че ти много често беше с мен. — Поклати глава, после внезапно се отпусна в стола си и известно време като че ли се взираше в тавана. Заговори в тъмното. — С Прилкоп напуснахме Аслевял. Знаеш това. Пътувахме до Бъкип. Това, което навярно изобщо не си предположил, е, че използвахме стълбовете на Умението. Прилкоп каза, че научил за това от своя Катализатор, а аз бях с посребрени връхчета на пръстите, откакто бях докоснал Искрен. И тъй, дойдохме в Бъкип и не можах да устоя на изкушението да те видя за сетен път, да си взема поредното сбогом. — Изсумтя на собствената си глупост. — Съдбата измами и двама ни в това. Задържахме се известно време, но Прилкоп държеше да тръгне. Отпусна ми десет дни, защото, както си спомняш, бях все още много слаб, а той прецени, че е опасно да прибягвам до

стълбовете твърде често. Но след десет дни започна да се дразни и да настоява да тръгнем. Всяка нощ ме подканяше да напуснем, изтъкваше това, което знаех: че заедно с теб сме направили промяната, която бе моята мисия. Времето ни заедно беше свършило, и то отдавна. Задържането ми близо до теб щеше само да предизвика други промени в света, промени, които можеше да са много по-малко желани. Тъй че ме убеди. Но не напълно. Знаех, че е опасно, знаех, че угаждам на себе си, още докато го извайвах. Ние тримата заедно. Ти, Нощни очи и аз. Извайвах го от паметен камък и впечатах своето сбогом в него. После оставих дара си за теб. Знаех, че когато го докоснеш, ще те усетя.

Бях стъписан.

— Усети ли ме?

— Казах ти. Никога не съм бил разумен. Благоразумен имам предвид.

— Но аз не усетих нищо от теб. Е, имаше го посланието, разбира се.

Чувствах се измамен. Беше знаел, че съм жив и добре, но бе запазил своето състояние скрито от мен.

— Съжалявам. — Каза го искрено. След миг продължи: — Отново използвахме стълбовете. Беше като детска игра. Скачахме от един изправен камък на друг. Той винаги държеше да изчакваме между пътуванията. Беше... объркващо. Все още ми призлява, като си помисля за това. Знаех колко е опасно да го правим. На един от скоковете... отпътувахме до някакъв изоставен град. — Замълча, после отново заговори тихо. — Не бях ходил там. Но в средата му имаше една висока кула и когато я изкачих, намерих картата. И счупения прозорец, и отпечатъците от пръсти в саждите от огъня. — Замълча. — Сигурен съм, че беше кулата с картата, която си посетил.

— Келсингра. Така я наричат Драконовите търговци сега — отвърнах, тъй като не исках да го отклоня от разкритията му.

— По настояване на Прилкоп останахме там пет дни. Помня го... странно. Макар и да знаех какво може да бъде и да прави камъкът, да го накараш да ти говори продължително е уморителна работа. Усещах, че не мога да избягам от шепота където и да отида. Прилкоп каза, че било заради сребристото Умение на пръстите ми. Градът ме притегляше. Шепнеше ми истории, докато спях, а когато бях буден, се опитваше да ме притегли в себе си. Поддадох се веднъж, Фиц.

Смъкнах ръкавицата си и пипнах стена в някогашен пазар, мисля. Когато се осъзнах, лежах на земята до огън, а Прилкоп беше стегнал багажа ни. Носеше дрехи на Праотците и беше намерил такива и за мен, включително наметала, които ти помагат да се скриеш. Настоя да напуснем незабавно. Заяви, че пътуването ни през стълбовете е по-малко опасно за мен, отколкото да прекарам още един ден в града. Каза, че му е отнело ден и половина, докато ме намери, и че след като ме е извлякъл съм спал още цял ден. Имах чувството, че съм живял година в Келсингра.

Замълча, после добави:

— Така че напуснахме.

— Гладен ли си? — попитах.

Той обмисли въпроса внимателно.

— Тялото ми е отвикнало от редовно хранене от много време. Почти ми е странно да знам, че мога да те помоля за храна и ти ще ми я дадеш. — Закашля се, обърна се настрани и се присви от спазъм. Кашлянето продължи доста дълго. Донесох му вода и той отпи, но от това кашлянето и хриптенето само се проточиха. Когато най-сетне успя да си поеме дъх и да заговори, по страните му бяха потекли сълзи. — Вино, ако имаш. Или бренди. Или още вода. И нещо за ядене. Но не много, Фиц. Не бива да бързам.

— Да, не бива — отвърнах. Отхлупих котлето. Вътре имаше гъста супа от бяла риба, лук и зеленчуци. Сложих му в една плитка купа и загледах как опипва за лъжицата, която оставих до нея. Съжалявах, че яденето ще сложи край на разказа му, защото бе изключителна рядкост Шутът да е толкова общителен. Гледах как гребва лъжица след лъжица и я поднася към устата си. Още една...

Спря.

— Наблюдаваш ме толкова внимателно, че мога да го усетя — каза недоволно.

— Да. Извинявай.

Станах и си налях бренди. После седнах, изпружих крака към огъня и отпих. Когато Шутът заговори, се изненадах. Продължих да гледам огъня и слушах мълчаливо, докато той продължаваше разказа си, без да спира да яде гъстата супа.

— Помня как ти предупреди принца... е, сега е крал Предан, нали? Как го предупреди за използването на стълбовете-Умение, за да

се стигне до непозната цел. Прав си, че това те тревожи. Прилкоп предполагаше, че стълбовете ще са точно както са били последния път, когато ги е използвал. Влязохме в стълба в града-карта и изведнъж се озовахме паднали по очи на земята, имаше място едва колкото да изпълим изпод камъка.

Замълча, за да хапне още от супата.

— Стълбът беше съборен. Нарочно, подозирам, и имахме късмет, че онзи, който го беше направил, не е бил по-старателен. Беше паднал така, че върхът му се беше подпрял на ръба един фонтан. Отдавна пресъхнал. Онзи град не беше като Келсингра. Виждаха се следи от древна война и по-отскорошно плячкосване. Преднамерено опустошение. Старият град беше на най-високите хълмове на някакъв остров. Колкото до това къде точно е този остров, не бих могъл да ти кажа. Непознат ми беше. Преди десетилетия, когато за първи път пътувах дотук, не минах през онова място. Нито пък на връщане оттук. — Поклати глава. — Когато пътуваме обратно, не мисля, че можем да разчитаме на онази пътека. Какво ли щеше да ни се случи, ако нямаше място да се измъкнем изпод камъка? Представа нямам. Нито желание да разбере.

Още супа, малко разлята. Мълчах си и само наблюдавах как опипва за кърпата. Намери я и избърса брадичката си и нощницата. Отпих още бренди и се постарях чашата ми да изтрака леко, когато я оставих на масата.

— След като изпъляхме по корем изпод стълба, ни отне половин ден, докато обходим развалините. Ваянията, малкото, което бе останало от тях, ми напомняха каквото бях видял в Келсингра и на Аслеваля. Повечето статуи бяха натрошени и много от сградите бяха разграбени за камък. Градът беше разбит. Чух гръмък смях и половин фраза, прошепната в ухото ми, а след това далечна откъслечна музика. Казвам ти, ако трябваше да остана там по-дълго, щях да полудея. Прилкоп беше съкрушен. Някога, каза, това било място на красота и мир. Преведе ме бързо през него, колкото и да бях изтощен, сякаш не можеше да понесе да гледа в какво се е превърнало.

Млъкна, после попита внезапно:

— Бренди ли пиеш без мен?

— Да. Но не е много добро.

— Това е най-лошото оправдание, което съм чувал, за да не налееш на приятел.

— Прав си. Искаш ли?

— Да.

Станах, взех друга чаша и му налях. Така и така бях станал, сложих още една цепеница в огъня. Изведнъж се почувствах много уютно и уморен, но приятно уморен. Бяхме на топло в зимна нощ и бях служил добре на краля си тази вечер, а старият ми приятел беше до мен и макар и бавно, се възстановяваше. Жегна ме гузна съвест, щом си помислих за Пчеличка, толкова далече и оставена да се справя сама, но се утеших, че подаръците ми и писмото скоро ще са в ръцете ѝ. Имаше си Ревъл и слугинята ѝ ми харесваше. Щеше да разбере, че мисля за нея. Със сигурност, след като бях говорил толкова строго на Шън и на Лант, нямаше да посмеят да са жестоки към нея. И си имаше уроците по езда с момчето от конюшната. Хубаво беше да знам, че си има приятел, когото си е спечелила сама. Надявах се, че си има и други съюзници в домакинството. Казах си, че е глупаво да се безпокоя за нея. Всъщност тя беше много способно дете.

Шутът се покашля.

— Онази нощ лагерувахме в гората в края на разрушения град, а на следващата сутрин стигнахме до едно място, откъдето можехме да видим отгоре едно пристанищно градче. Прилкоп каза, че много се е разраснало от последния път, когато го е видял. Рибарските лодки и кораби бяха в пристанището и той каза, че от юг щели да идват кораби, за да купуват осолената риба и рибено масло, и много търсена обработена кожа, много тежка рибешка кожа.

— Рибешка кожа ли? — Въпросът сам изскочи от устата ми.

— Всъщност това беше и моята реакция. Никога не бях чувал за такова нещо. Но има търговия в това. По-грубите късове се ценят за лъскане на дърво или гладък камък, а по-тънките се използват на ръкохватките на ножове и мечове; дори прогизнали от кръв не стават хлъзгави. — Закашля се отново, изтри устата си и отпи още бренди. Пое си дъх, изхриптя и продължи: — Тъй. Заслизахме надолу, в нашите зимни дрехи, към онова слънчево градче. Прилкоп като че ли беше сигурен, че ще ни посрещат радушно, тъй че се изненада, когато хората ни зяпнаха и след това извърнаха глави. Градът на билото беше смятан за обитаван от демони. В онова градче видяхме изоставени

сгради, построени от камъка, плячкосан от града, но вече смятани за обитавани от тъмни духове. Никой не ни посрещна гостоприемно, дори когато Прилкоп им показва сребърни монети. Няколко деца тръгнаха подир нас, викаха и ни замерваха с камъни, докато възрастните не ги прибраха. Слязохме до кейовете и там Прилкоп успя да ни купи превоз на един зле поддържан съд.

— Корабът беше там, за да купи риба и масло, и вонеше на тях. Екипажът беше най-пъстрата сган, която бях виждал: младежите изглеждаха окаяно, а по-старите бяха или ужасно нещастни, или бяха претърпели многократно грубо отношение. Извадено око тук, дървен крак на друг, а не един му бяха останали само осем пръста на ръцете. Опитах се да убедя Прилкоп, че не бива да се качваме на кораба, но той беше убеден, че ако не се махнем от онова градче, ще си загубим живота през нощта. Смятах, че корабът е също толкова лош избор, но той бе настоятелен. Тъй че се качихме. — Замълча. Хапна още малко супа, избърса си устата, отпи от брендите и грижливо избърса отново уста и пръсти. Вдигна лъжицата си и я остави. Пийна още бrenди. После насочи слепите си очи към мен и за първи път, откакто се бяхме срещнали отново, по лицето му пробяга дяволита усмивка. — Слушаш ли?

Засмях се, като разбрах, че в него все още има дух.

— Знаеш, че слушам.

— Знам. Фиц, усещам те. — Вдигна ръка и ми показва върховете на пръстите, които някога бяха посребрени с Умение, а сега бяха срязани до гладък белег. — Върнах връзката си към теб отдавна. А те отрязаха среброто от пръстите ми, защото предположиха колко е силна. Тъй че през годините на затвора си мислех, че си въобразявам връзката си с теб. — Кривна глава. — Но мисля, че е истинска.

— Не знам — признах. — Нищо не съм усетил през всичките години, докато бяхме разделени. Понякога мислех, че си умрял, а понякога — че напълно си забравил приятелството ни. — Спрях. — Освен в нощта, когато пратеничката ти беше убита в дома ми. Имаше кървави отпечатъци от пръсти на ваянието, което беше оставил за мен, онова с теб, Нощни очи и мен. Отидох да ги избърша и се заклевам, че тогава нещо се случи.

— О. — Той затаи дъх. Известно време се взираше сляпо. После въздъхна. — Тъй. Сега разбирам. Не знаех какво беше тогава. Не

знаех, че един от пратениците ми е стигнал до теб. Те бяха... Болеше ме много и изведнъж ти се появи, докосна ме по лицето. Изкрещях да ми помогнеш, да ме спасиш или да ме убиеш. После ти изчезна. — Примига със слепите си очи. — Беше в нощта... — Зяпна да си поеме дъх и се подпря на масата. — Прекърших се — призна. — Прекърших се онази нощ. Не ме бяха прекършили, нито с болката, нито с лъжите или глада. Но онзи момент, когато беше там и след това те нямаше... точно тогава се прекърших, Фиц.

Бях се смълчал. Как се беше прекършил? Беше ми казал, че Слугите го изтезавали, за да им каже къде е синът му. Син, за когото той не знаеше нищо. За мен това беше най-ужасяващата част от разказа му. Изтезаван човек, който крие знание, съхранява някаква частица власт над живота си. Изтезаван човек, който няма никакво знание, което да размени, няма нищо. Шута не беше имал нищо. Никакъв инструмент, никакво оръжие или знание, което да спазари, за да спре или смали мъчението си. Шутът беше безсилен. Как може човек да каже нещо, което не знае?

Той заговори отново.

— След време, много дълго време, осъзнах, че от тях нямаше нито звук. Никакви въпроси. Но аз им отговарях. Казвах им каквото трябваше да знаят. Кресях името ти, отново и отново. И така те научиха.

— Какво научиха, Шуте?

— Научиха името ти. Аз те предадох.

Явно не разсъждаваше ясно.

— Шуте, не си им дал нищо, което да не са знаели. Ловците им вече бяха в дома ми. Бяха проследили пратеничката ти. Така кръвта се появи на ваянието. Така си ме усетил при себе си. Те вече ме бяха намерили. — Докато казвах тези думи, умът ми се върна към онази отдавнашна нощ. Ловците на Слугите бяха проследили пратеничката му до моя дом и я бяха убили преди да успее да ми предаде думите на Шута. Това беше преди години. Но само преди седмици друга негова пратеничка бе стигнала до Върбов лес и ми бе предала предупреждението му и молбата му към мен: да намеря сина му. Да го скрия от ловците. Издъхващата пратеничка беше казала, че я преследват, че преследвачите ѝ са по горещата ѝ диря. Не бях видял никаква следа от тях. Или не бях разпознал следите, които бяха

оставили? Имало беше отпечатъци от конски копита в пасището, дъските на оградата бяха смъкнати. Тогава бях пренебрегнал това като съвпадение, защото ако бяха преследвали пратеничката, щяха да са направили някакъв опит да предопределят съдбата ѝ.

— Ловците им не са намерили *теб* — настоя Шутът. — Мисля, че са проследили жертвата си. Но не са търсели теб. Слугите, които ме изтезаваха, нямаше как да знаят, че ловците им са там в същия момент. Нито колко важен си, докато не изкрещях името ти няколко пъти. Бяха мислили, че си бил само моят Катализатор. Само човек, когото съм използвал. И изоставил... Защото за тях един Катализатор е инструмент, не истински спътник. Не и приятел. Не човек, който споделя сърцето на пророка.

Помълчахме.

— Шуте, има нещо, което не разбирам. Казваш, че не знаеш нищо за своя син. Но като че ли вярваш, че той трябва да съществува, на думата на онези в Клерес, които са те изтезавали. Защо би повярвал, че те знаят за такова дете, след като ти не си знаел?

— Защото те имат сто, или хиляда, или десет хиляди предсказания, че ако аз успея като Бял пророк, след мен ще дойде такъв наследник. Някой, който ще предизвика още по-големи промени в този свят.

Заговорих внимателно. Не исках да го разстройвам.

— Но имаше и хиляда пророчества, според които ти щеше да умреш. А не умря. Тъй че можеш ли да си сигурен, че тези предсказания за син са реални?

Той поседя мълчаливо известно време.

— Не мога да си позволя да се съмнявам в тях. Ако наследникът ми съществува, трябва да го намерим и да го защитим. Ако пренебрегна възможността за съществуването му и ако той съществува и го намерят, тогава животът му ще е окаян, а смъртта му ще е трагедия за света. Тъй че трябва да вярваме в него, макар и да не мога да кажа ясно как може да се е появило такова дете. — Зарей слепия си поглед в тъмното. — Фиц. Там, на пазара. Като че ли си спомням, че той беше там. Че го докоснах и в онзи момент го познах. Моят син. — Вдиша хрипливо и заговори с разтреперан глас: — Всичко около нас беше светлина и яснота. Можех не само да виждам, можех да видя

всички възможности, проточили се напред от онзи момент. Всичко, което можехме да променим заедно.

Гласът му заглъхна.

— Нямахме никаква светлина. Зимният ден гаснеше и единственото човешко същество близо до теб беше... Шуте. Какво ти е?

Беше се люшнал в стола си и след това хвана лицето си в шепи. Отрони тъжно:

— Не се чувствам добре. И... усещам, че гърбът ми е мокър.

Сърцето ми се сви. Приблжих се и застанах до него.

— Наведи се напред — подканих го кротко. Като по чудо, той се подчини. Гърбът на нощницата беше намокрен от нещо, което не беше кръв. — Вдигни си ризата — приканих го и той се опита. С моя помощ оголи гърба си и отново не възрази. Вдигнах високо свещта. — О, Шуте — възкликнах, преди да съм успял да овладеем гласа си. Един голям и възпален оток до гръбнака му се беше разцепил и от него по нашарения му с белези костелив гръб сълзеше мръсна течност. — Стой мирно — казах му и пристъпих към водата, която се топлеше на огъня. Накиснах кърпата в нея, изцедих я и го предупредих: — Стегни се.

След което я притиснах до раната. Той изсъска силно, после отпусна чело на скръстените си ръце на масата.

— Като мехур е. Отворил се е и сега се изцежда. Мисля, че това може да е добре.

Шутът потръпна леко, но не отвърна. Едва след миг осъзнах, че е в безсъзнание.

— Шуте? — Докоснах го по рамото. Никаква реакция. Пресегнах се с Умението и намерих Сенч.

Шутът тръгна на зле. Има ли някой лечител, да го изпратиш в старите ти покои?

Никой, който може да знае пътя, дори да има някой буден в този час. Да дойда ли?

Не, аз ще се погрижа за него.

Сигурен ли си?

Да.

Може би беше по-добре да не въвлечаме никой друг. Може би беше по-добре да сме само той и аз, както бе толкова често преди. Запалях още свещи, за да ми дадат светлина, и донесох леген.

Почистих раната колкото можах. Той беше отпуснат и неподвижен, не помръдна дори когато намокрих с вода мехура и го и попих. Не кървеше.

— Също като на кон — чух се как отроних през зъби. Изчистен, разцепеният мехур зейна на гърба му все едно някаква зла уста бе отворила кожата му. Продължаваше надълбоко. Стегнах се и огледах изтерзаното му тяло. Имаше още загнявания. Издуваха се, някои лъскави и почти бели, други червени и възпалени, и обкръжени от мрежи тъмни жилки.

Гледах умиращ човек. Твърде много беше пострадал. Да си мисля, че по някакъв начин храна и почивка могат да го доближат до изцеляване, беше глупост. Това само щеше да удължи агонията му. Инфекциите, които го унищожаваша, бяха твърде повсеместни и напреднали. Можеше дори вече да е мъртъв.

Опрях длан на шията му и поставих два пръста на точката на пулса. Сърцето му все още биеше: усетих го в слабото туптене на кръвта. Затворих очи и задържах пръстите си там, извличайки странна утеха от този успокояващ ритъм. През мен премина вълна на замайване. Бях стоял буден твърде дълго и бях пил твърде много на пиршеството, преди да добавя и бренди, докато седях с Шута. Изведнъж се почувствах състарен и неописуемо уморен. Тялото ме болеше от годините, които бях струпал върху него, и изпитанията, на които го бях подлагал. Старата позната болка от зарасналата рана от стрела в гърба ми, толкова близо до гръбнака ми, потръпна събудена и порасна до неизбежното глухо туптене, сякаш нечий пръст настойчиво човъркаше в нея.

Само че белега отдавна го нямаше. Както и болката от раната. Това осъзнаване прошепна в ума ми, леко като първото полепване на снежинки по прозорец. Не погледнах към него, но приех ставащото. Издишах бавно и останах съвсем неподвижен в собствената си кожа. В *нашата* кожа.

Измъкнах съзнанието си от собственото си тяло, плъзнах го в това на Шута и чух как издаде тих стон, стон на ранен човек, смутен в най-дълбокия му сън. *Не се тревожи. Не търся тайните ти.*

Но самото споменаване на тайни го разбуди. Възпротиви се малко, но аз останах затаен и не мисля, че можеше да ме намери. Когато затихна, останах съзнанието си да плъзне като тънък филиз

през тялото му. *Леко. Продължи леко*, казах си. Позволих си да усетя болката от раната на гърба му. Изцеденият мехур не беше толкова опасен, колкото тези, които не бяха. Бях го опразнил, но отровите от някои от другите действия по-надълбоко в тялото му и той нямаше сила да се бори с тях.

Обърнах ги. Изтласках ги навън.

Не ми отне толкова много усилие. Действах внимателно, исках от плътта му колкото се може по-малко. На друго място опрях пръстите си на отоците и извиках отровата нагоре. Горещата кожа се изпъна до пръсване, отвори се под пръстите ми и отровите закапаха навън. Използвах силата си на Умение по начин, за който не бях знаел, че може, и все пак ми изглеждаше толкова очевидно в този момент. Разбира се, че действаше така. Разбира се, че можеше да направи това.

— Фиц.

— Фиц.

— ФИЦ!

Някой ме сграбчи и ме дръпна назад. Изгубих равновесие и паднах. Някой се опита да ме задържи, не успя и се ударих силно в пода. Изпъшках, изхриптах и след това отворих очи. Отне ми малко време, докато осъзная това, което виждах. Гаснещата светлина от огъня огряваше лицето на Сенч. Беше сковано от ужас. Гледаше ме отгоре. Помъчих се да проговоря и не можах. Бях толкова уморен, толкова много уморен. Пот засъхваше по тялото ми и дрехите ми бяха полепнали по мен, подгизнали. Вдигнах глава и видях, че Шутът се е смъкнал на масата. Червената светлина от огъня показваше гной от десетина рани по гърба му. Завъртях глава и очите ми срещнаха ужасения поглед на Сенч.

— Фиц, какво правеше? — попита ядосано, сякаш ме беше хванал в някакъв мръсен и отвратителен акт.

Помъчих се да си поема дъх, за да отвърна. Той извърна поглед от мен и осъзнах, че още някой е влязъл в стаята. Копривка. Разбрах, че е тя, когато изтласка сетивото ми Умение от себе си.

— Какво е станало тук? — попита, а когато се приближи достатъчно, за да види оголения гръб на Шута, ахна стъписана. — Фиц ли направи това? — обърна се към Сенч.

— Не знам. Разпали огъня и донеси още свещи — нареди той с разтреперан глас, щом се смъкна на стола, който бях оставил празен.

Отпусна треперещите си ръце на коленете си и се наведе към мен. — Момче! Какво правиш?

Спомнил си бях как да вкарам въздух в дробовете си.

— Опитвах се да спра... — поех си отново дъх — отровите.

Толкова трудно беше да се превъртя. Болеше ме всяка фибра в тялото ми. Когато опрях дланите си на пода, за да се опитам да се вдигна, бяха мокри. Хлъзгави. Вдигнах ги и ги поднесох към очите си. Капеше водниста кръв и гной. Сенч тикна в ръцете ми една трапезна кърпа.

Копривка беше хвърлила дърва в огъня и той се разпали. Запали нови свещи и подмени вече изгорелите.

— Вони — каза тя и погледна към Шута. — Всички са отворени и текат.

— Затопли чиста вода — каза ѝ Сенч.

— Да повикам ли лечителите?

— Твърде много за обясняване, а ако умре, ще е по-добре да не се налага да се обяснява изобщо. Фиц. Ставай. Говори ни.

Копривка беше като майка си, по-силна, отколкото би очаквал човек от дребна жена като нея. Бях успял да се надигна и тя ме сграбчи под мишниците и ми помогна да се изправя. Подпрях се на стола и едва не го съборих.

— Чувствам се ужасно — казах. — Толкова слаб. Толкова уморен.

— Значи може би вече знаеш как се чувстваше Ридъл, когато изгори силата му толкова небрежно — каза тя язвително.

Сенч овладя разговора.

— Фиц, защо нарязва Шута така? Скарахте ли се?

— Не е нарязвал Шута. — Копривка беше намерила водата, която бях оставил да се топли до огъня. Намокри същата кърпа, която бях използвал по-рано, изстиска я и предпазливо изтърка с нея гърба на Шута. Носът ѝ се набръчка и устата ѝ беше присвита от отвращение от мръсната гной, докато я почистваше. Повтори действието и каза: — Опитваше се да го изцери. Всичко това е било изтласкано отвътре навън. — Погледна ме презрително. — Седни на камината, преди да си рухнал. Помисли ли поне просто да приложиш изтегляща лапа на това, вместо безразсъдно да се опитваш да цериш сам с Умението?

Приех съвета ѝ и се опитах да се смъкна отново на камината щогоде прилично. Тъй като никой от двамата не гледаше към мен, беше суетен опит.

— Не — отвърнах ѝ в усилие да обясня, че отначало не бях възнамерявал да го лекувам. После спрях. Нямаше да си хабя времето.

Сенч се беше надвесил напред и лицето му изведнъж грейна от просветление.

— Аха! Сега разбирам. Шутът трябва да е бил вързан с ремък за стол, с шипове, стърчащи от гърба, и ремъкът бавно се е стягал, за да го принуди постепенно да се опре на шиповете. Ако се е борил, раните са ставали по-големи. Докато ремъкът се е стягал, шиповете са влизали по-дълбоко. Тези стари рани изглеждат сякаш се е държал доста дълго. Но подозирам, че е имало нещо на шиповете, екскремент или някакво друго мръсно вещество, предназначено да причини дълготрайна инфекция.

— Сенч, моля те — казах немощно. Призля ми от образа, който рисуваше. Надявах се Шутът да е в безсъзнание. Всъщност не исках да знам как Слугите са причинили раните му. Нито исках той да го помни.

— А интересната част в това — продължи Сенч, без да се вслуша в молбата ми, — е, че инквизиторът е приложил философия на изтезание, на която никога досега не съм се натъквал. Учили са ме, че за да бъде изтезанието изобщо ефективно, на жертвата трябва да бъде позволен елемент на надежда: надежда, че болката ще спре, надежда, че тялото все още би могло да се изцери, и тъй нататък. Ако отнемеш това, какво има да спечели субектът, като предаде информацията си? В този случай, ако е бил наясно, че раните му преднамерено са били отравяни, след като шиповете пронизват плътта, тогава...

— Лорд Сенч! Моля ви! — Копривка изглеждаше възмутена.

Старецът спря.

— Моля за извинение, Майсторке на Умението. Понякога забравям... — Думите му заглъхнаха. Двамата с Копривка знаехме какво има предвид. Трактатът, който изнасяше, беше годен за чирак или колега професионален убиец, не за хора с нормална чувствителност.

Копривка се изправи и пусна мократа кърпа в купата с вода.

— Почистих раните толкова добре, колкото може с вода. Мога да повикам от лазарета за превръзка.

— Няма нужда да ги въвличаме. Имам билки и мехлеми тук.

— Сигурна съм, че имате — отвърна тя и ме погледна. — Изглеждаш ужасно. Предлагам да помолим някой паж да ти донесе закуска в стаята ти долу. Ще му кажем, че си преял на вечеря.

— Имам подходящото момче за тази работа — заяви внезапно Сенч. — Казва се Аш.

Погледна ме многозначително и не издадох на Копривка, че вече съм се запознал с момчето.

— Сигурен съм, че ще се справи — казах тихо, докато се чудех що за план разгръща Сенч.

— Е, добре, оставям ви двамата. Лорд Фелдшпат, лейди Кетрикен ме уведоми, че сте помолили за кратка аудиенция с нея утре следобед. Не закъснявайте. Трябва да се присъедините към чакащите извън залата ѝ за частни аудиенции.

Погледнах я озадачено.

— Ще обясня — увери ме Сенч. Още един от плановете му. Усмихнах се уморено на Копривка, докато тя излизаше. Когато Сенч стана, за да потърси целебните си билки и мехлеми, се размърдах предпазливо. Гърбът ми се беше вкочанил, изящната риза бе полепнала по мен от пот. С колкото вода беше останала в котлето почистих ръцете си. После докретах до един от столовете до масата.

— Изненадан съм, че Копривка знае пътя до тук.

— Избор на Предан. Не мой — отвърна Сенч отривисто. Говореше от другия край на стаята. — Никога не е харесвал тайните ми. Така и не разбра колко са необходими.

Върна се, понесъл синьо гърне с дървена запушалка и няколко парцала. Когато го отвори, лютата миризма на мехлем ужили носа ми и донякъде прочисти главата ми. Станах и преди да е успял да пипне Шута, взех парцалите и лекарството от него.

— Аз ще го направя.

— Както желаш.

Безпокоеше ме, че Шутът все още не ни усеща. Отпуснах ръка на рамото му и леко потърсих към него.

— А, не! — предупреди ме Сенч. — Никакви такива. Остави го да си почине.

— Станал си много чувствителен към употребата на Умение — подхвърлих, гребнах от мехлема с парцала и го притиснах в една от по-

малките рани на гърба на Шута.

— Или ти си станал по-невнимателен с начина на употребата му. Помисли над това, момче. И ми докладвай, докато поправяш каквото си направил.

— Малко има за казване, което да не съм ти пратил с Умение от празненствата. Мисля, че имаш кротка, но ефикасна пиратска търговия по реката, която избягва всички тарифи и данъци. И един морски капитан, амбициран да я разшири до търговия с Бинград.

— И знаеш съвсем добре, че не това ми трябва да се докладва! Недей да ми шикалкавиш, Фиц. След като ме помоли за лецител, опитах отново да се пресегна до теб. Не можах, но успях да доловя колко напрегнато увлечен беше другаде. Помислих, че не съм достатъчно силен, тъй че помолих Копривка да стигне до теб. А след като и двамата не можахме да те пробием, дойдохме тук. Какво правеше?

— Просто... опитвах се да му помогна да се изцери. Един от мехурите на гърба му се отвори сам. И когато се опитах да го почистя, разбрах, че... че той умира, Сенч. Бавно умира. Твърде зле е. Не мисля, че може да събере сила достатъчно бързо, за да го изцерим. Добра храна, почивка и лекарства само ще отложат неизбежното. Твърде далече е отишъл, за да мога да го спася.

— Е... — Сенч изглеждаше стъписан от откровеността ми. Отпусна се в стола си и вдиша дълбоко. — Мисля, че всички вече разбрахме това още долу в лазарета, Фиц. Това бе една от причините да преценя, че ще искаш по-тихо място за него. Място на покой и усамотение. — Гласът му заглъхна.

От думите му това, пред което бях изправен, стана по-реално.

— Благодаря ти за това — отвърнах хрипливо.

— Съвсем малко е и колкото и да ми е тъжно, едва ли бих могъл да направя нещо повече и за двамата ви. Знаеш, надявам се, че ако можех, щях да направя много повече. — Изправи рамене и вдигналите се пламъци на огъня очертаха профила му. Изведнъж видях усилието, което влагаше старецът дори и в този малък жест. Щеше да седи изправен и бе изкачил всички тези стъпала часове преди разсъмване заради мен, и щеше да се помъчи всичко това да изглежда все едно е нищо, дреболия. Ала не беше. И ставаше все по-трудно и по-трудно за него да поддържа тази фасада. Студ ме обзе, щом прозрях истината.

Сенч не беше толкова близо до смъртта колкото Шута, но бавно се отдалечаваше от мен с неумолимия отлив на старостта.

Той заговори колебливо, загледан в огъня, вместо към мен.

— Ти някога ме изтегли от другата страна на смъртта. Свидлив беше с подробностите и не съм намерил нищо в нито един ръкопис за Умението, което да споменава за такъв подвиг. Мислех, че може би...

— Не. — Намазах още мехлем на една от раните. Оставах само още две. Гърбът ме болеше гадно от навеждането, главата ми от години не беше пулсирала толкова ужасно. Изтласках мисълта за болкоуспокояващи и чай от елфова кора. Умъртвяването на тялото за болката винаги взема своята дан от ума, а не можех да си позволя това точно сега. — Не съм бил свидлив с информация, Сенч. Беше по-скоро нещо, което се случи, отколкото да съм го направил. обстоятелствата не бяха нещо, което да мога да уподобя. — Потиснах трепета си при тази мисъл.

Приключих със задачата си. Усетих, че Сенч е станал и стои до мен. Подаде ми мек сив плат. Изпънах го грижливо върху намазания гръб на Шута и след това дръпнах нощницата над него. Наведох се и заговорих на ухото му:

— Шуте?

— Не го буди — спря ме Сенч твърдо. — Има сериозни причини човек да изпадне в несвяст. Остави го на мира. Когато и тялото, и умът му са готови да се събудят, ще се събуди.

— Знам, че си прав.

Вдигането и пренасянето на Шута на леглото се оказа по-трудна задача, отколкото трябваше да е. Положих го по корем и го завих топло.

— Изгубил съм представа за времето — признах на Сенч. — Как си стоял тук вътре, през всичките години, без да можеш да зърнеш и късче небе?

— Полудях — отвърна той весело. — По един полезен начин, бих могъл да добавя. Без дърдоренето и драскането по стените, както би могло да се очаква. Просто се увлякох дълбоко в своя занаят и всичките му аспекти. А и не бях чак толкова ограничен тук, както би могъл да си помислиш. Имах други самоличности и понякога излизах рисковано из замъка или в града.

— Лейди Дайми — подхвърлих с усмивка.

— Тя беше едната. Имаше други.

Ако беше искал да знам, щеше да ми е казал.

— Колко остава до закуска?

Той изсумтя гърлено.

— Ако беше пазач, сигурно щеше да ставаш вече от нея. Но за теб, дребен благородник от имение, за което никой изобщо не е чувал, на първото ти посещение в замък Бъкип, е, ще ти бъде простено да поспиш малко след снощните празненства. Ще предам на Аш и той ще ти донесе храна след като подремнеш.

— Къде го намери?

— Той е сирак. Майка му беше курва от особения сорт, покровителстван главно от богати млади благородници, които имат... нетипични вкусове. Работеше в едно заведение на около ден езда оттук. Полезно разстояние от град Бъкип за този тип дейности, които един млад благородник би предпочел да запази в тайна. Умря кърваво при едно тайно рандеву, свършило ужасно зле — за нея, както и за Аш. Един осведомител прецени, че може да ми е от полза да знам най-големият син на кой благородник има такива наклонности. Аш беше свидетел, не на смъртта ѝ, а на мъжа, който я уби. Трябваше да се разпоредя да го доведат при мен и когато го разпитах за това, което е видял, открих, че има чудесно око за подробностите и остър ум. Описа ми благородника чак до плетката на дантелата на маншетите му. Беше отраснал така, че да е полезен за майка си и други в занаята ѝ, тъй че имаше добре развит инстинкт за дискретност. И хитрост.

— И събиране на тайни.

— И това, да. Майка му не беше улична курва, Фиц. Млад благородник можеше да я вземе на игралните маси или в поизисканите заведения в град Бъкип, без да го е срам от компанията ѝ. Знаеше поезия и можеше да я пее със съпровод на лютня. Той е момче, вървяло в два свята. Може да няма дворцови маниери все още и човек може да долови, че не е роден в кралския двор, когато говори, но не е невеж уличен плъх. Ще бъде полезен.

Кимнах замислено.

— И искаш да ми служи като паж докато съм тук, за да...?

— За да можеш да ми кажеш какво мислиш за него.

Усмигнах се.

— Не за да ме наблюдава за теб?

Сенч разпери ръце неодобрително.

— И да го прави, какво би могъл да види, което аз вече да не знам? Приеми го като част от тренировката му. Възлагай му предизвикателни задачи. Помогни ми да го наточа добре.

И отново, какво можех да кажа? Той правеше за мен и за Шута всичко, което можеше да се направи. Можех ли да направя по-малко? Познал бях мехлема, който бях разтрил в раните на Шута. Маслото за него се извличаше от дробовете на риба, рядко виждана в нашите северни води. Беше скъпо, но той не се беше поколебал да ми го даде. Нямах да се поскъпя да му дам каквото мога в замяна. Кимнах.

— Ще слеза в старата си стая да поспя малко.

Сенч кимна.

— Пренатоварен си, Фиц. По-късно, след като си починеш, бих искал писмен доклад за това лекуване. Когато се пресегнах за теб... е, можах да те намеря, но все едно че не беше себе си. Сякаш толкова се беше потопил в лекуването на Шута, че се превръщаше в него. Или двамата се сливахте.

— Ще го напиша — обещах му, зачуден как ли ще мога да му опиша нещо, което самият аз не разбирах. — Но в замяна ще те помоля да ми подбереш нови ръкописи по лечението с Умение и отдаване на сила. Вече прочетох онези, които ми беше оставил.

Той пак кимна, доволен, че моля за такива неща, и ме остави, шмугна се зад гоблена и се скри. Проверих Шута. Все още спеше дълбоко. Сложих дланта си над лицето му със страх да не го докосна и да го събудя, но и притеснен, че усилията ми може да са усилили треската му. Но изглеждаше по-хладен и дъхът му беше по-дълбок. Изправих се, прозях се и след това направих грешката да се протегна.

Приглуших болезнения си стон. Постоях за миг неподвижно, след това предпазливо разкърших рамене. Не си го бях въобразил. Пресегнах се отзад и боязливо дръпнах ризата, полепнала по гърба ми. След това намерих огледалото на Сенч. Това, което видях, ме стъписа.

Сълзящите рани на гърба ми бяха много по-малки от тези на Шута; и не бяха подпухнали и зачервени от инфекция. Само зееха няколко малки наранявания все едно някой многократно ме е намушкарал с кама. Не бяха кървили много; прецених, че са плитки. И предвид склонността ми да се изцереявам бързо, като нищо щяха да се махнат за ден-ден и половина.

Заклучението, до което трябваше да стигна, бе очевидно. В изцеряването с Умение на раните на Шута бях получил тези техни малки близнаци. Събуди се внезапен спомен и огледах корема си. Там, точно където бях затворил раните, които моят нож бе направил на тялото на Шута, имаше низ от зачервени вдлъбнатини. Пипнах една от тях и потръпнах. Не болезнено, но раздразнено. Завихрилите се мисли ми предложиха десетина обяснения. В споделянето на сила с Шута всъщност бях споделил плът с него, така ли? Дали неговите рани се затваряха, защото моите се бяха отворили? Придърпах ризата около себе си, добавих дърва в огъня, взех си жакета с многото копчета и заситних надолу по прашните стъпала към старата ми спалня. Надявах се да намеря някакви отговори в свитъците, които Сенч ми бе обещал. Дотогава щях да затая тази малка неприятност за себе си. Нямах никакво желание да участвам в експериментите, които Сенч несъмнено щеше да измисли, ако научеше за това.

Затворих вратата и тя стана неразличима. Надникнах навън през капациите на прозореца и разбрах, че зимното утро не е далече. Е, щях да поспя поне малко и да съм благодарен. Добавих цепеница в гаснещия огън, провесих на един стол съсипаните си труфила, намерих практичната вълнена нощница на лорд Фелдшпат и потърсих леглото си от детството. Сънените ми очи обходиха познатите стени. Кривата пукнатина в стената си беше там — винаги ми бе напомняла за меча муцуна. Онази дупка в тавана я бях направил, докато упражнявах сложен замах с ръчна брадва, която беше излетяла от ръцете ми. Гобленът с крал Мъдрост, преговарящ с Праотците, бе сменен с гоблен с два биещи се елена. Предпочитах го. Вдишах дълбоко и се наместих в леглото. У дома. Въпреки всички тези години това беше домът ми. Потънах в дълбок сън, пазен от здравите стени на замък Бъкип.

5. СЛИВАНЕ НА СЪЩНОСТИ

Свил съм се на топло и уютно в бърлогата. Безопасно. Уморен съм и ако се размърдам много, усещам белезите от зъби на шията и гърба си. Но ако съм неподвижен, всичко е добре.

В далечината ловува вълк. Ловува сам. Ужасен е звукът, който издава, отчаян и запъхтян. Не е вълчият вой с пълно гърло, когато зове глутницата си. Това е отчаяното скимтене и накъсаният, задъхан вой на хищник, който знае, че плячката му се измъква. По-добре би било да ловува мълчаливо, да спести отпадащата си сила за тичане, вместо да я оглася.

Толкова е далече. Свивам се по-плътно в топлината на бърлогата си. Безопасно е тук и съм добре нахранен. Изпитвам гаснещо съчувствие към един вълк без глутница. Чувам отново накъсания вой и знам как студеният въздух нахлува в пресъхналото му гърло, как скача през дебелия сняг, изпъвайки цялото си тяло, буквално се хвърля в нощта. Помня го твърде добре и в един болезнен миг аз съм той.

— Братко, братко, ела, тичай, ловувай... — зове ме той. Твърде далече е, за да разбере повече от мислите му.

Но аз съм стоплен и уморен, и добре нахранен. Потъвам по-дълбоко в сън.

Събудих се от онзи сън на цял живот разстояние от последния път, когато бях ловувал с вълка. Лежах неподвижно, разтревожен, усещах заплахата в това. Какво ме беше събудило? Какво трябваше да бъде убито? И тогава долових миризмата на гореща храна, бекон и месеници и съживителното ухание на чай. Размърдах се, напълно

буден, и се надигнах. Звукът, който ме събуди, беше затварянето на вратата ми. Аш беше влязъл, беше поставил подноса с храна на масата, беше разбъркал и подсилил огъня, взел беше прогизналата ми риза и беше свършил всичко това толкова безшумно, че го бях проспал. Побиха ме тръпки. Толкова ли безгрижен бях станал, че да проспя нахлуване в стаята? Това беше границата, която не можех да си позволя да прекрача.

Надигнах се и се пресегнах да опипам гърба си. Раните се затваряха, бяха залепнали по вълнената тъкан и леко сърбяха. Стегнах се и отскубнах нощницата от тях, като през цялото време се гълчах наум, че съм спал толкова дълбоко. Аха. Твърде много ядене, твърде много пиене, плюс изтощението от лекуването с Умение. Реших, че бих могъл да оправдая непредпазливостта си на тези основания. Не прогоних напълно раздражението, което изпитвах. Зачудих се дали Аш ще донесе на Сенч за грешката ми, дали той ще похвали момчето и дали ще се смеят за това.

Станах, протегнах се предпазливо и си казах да престана да съм такава дете. Аш ми беше донесъл закуската и го бях проспал. Нелепо беше да си позволявам това да ме притеснява.

Не бях очаквал да съм огладнял след всичко, което бях изял предната вечер, но щом седнах пред храната открих, че съм. Набързо се справих с нея и реших да прегледам Шута, преди да поспя още малко. Боравенето с Умение предната нощ ме беше изтощило много повече от всяко друго начинание, с което се бях заемал напоследък. Той беше получателят на това усилие. Беше ли го изтощило също колкото мен?

Залостих вратата на коридора, задействах тайната и тихо се изкачих по стълбите, отново в света на сумрака. Застанах на най-горното стъпало и се заслушах в пращането на огъня, в къкренето на котле на куката в огнището и в спокойния дъх на Шута. Всички следи от дейностите предната нощ бяха заличени, но в края на надрасканата работна маса на Сенч бяха оставени чисти превръзки, мехлеми и няколко отвари за облекчаване на болка. До тях лежаха и четири ръкописа. Сенч като че ли винаги мислеше за всичко.

Постоях малко, загледан в Шута. Лежеше по корем, с леко отворена уста. Лорд Златен някога беше чаровен мъж. Спомних си с жал гладките му черти, златистата му коса и кехлибарените очи. Сега

белези прошарваха страните му и стягаха плътта около очите. Косата му бе оредяла и беше къса и трошлива като слама. Лорд Златен си бе отишъл, но приятелят ми оставаше.

— Шуте? — казах тихо.

Той ахна стъписано, нещо между стон и вопъл, слепите му очи се отвориха рязко и вдигна ръка към мен, за да се предпази.

— Аз съм. Как си?

Пое си дъх, за да ми отвърне, но се закашля. Когато свърши, каза хрипливо:

— По-добре. Мисля. Тоест, някои болки са намалели, но останалите все още са толкова остри, че не знам дали съм по-добре, или просто съм станал по-опитен в пренебрегването им.

— Гладен ли си?

— Малко. Фиц, не помня какво стана. Говорехме си на масата, а сега съм буден в леглото. — Ръката му заопипва към кръста и предпазливо докосна превръзките. — Какво е това?

— Един абсцес на гърба ти се отвори. Ти припадна и докато не можеше да усещаш болка го почистих и превързах. И няколко други.

— По-малко болят. Натиска го няма — призна той. Беше мъчително да гледам как премести тялото си към ръба на леглото. Изправи се с колкото може по-малко движения. — Би ли сложил храната? — помоли тихо и долових неизречената му молба да го оставя да се справи сам.

Под потропващия капак на котлето намерих пласт бели кнедли върху дебел слой мазнина с късчета сърнешко и зеленчуци. Разпознах едно от любимите блюда на Кетрикен и се зачудих дали тя лично избира менюто на Шута. Щеше да е типично за нея.

Докато сипвах храната, Шутът докрета до камината и стола си. Движеше се с повече увереност, все още плъзгаше стъпалата си, за да не се натъкне на някое препятствие, все още с протегната напред ръка, пристъпваше и се олюляваше, но без да се нуждае от помощ или да ме моли за помощ. Намери стола и се смъкна в него. Не опря гърба си на облегалката. Когато пръстите му запърхаха над приборите, казах тихо:

— След като се нахраниш, искам да сменя превръзките на гърба ти.

— Всъщност не „искаш“ и на мен няма да ми е приятно, но повече не мога да имам лукса да отказвам такива неща.

— Вярно е — отвърнах, след като думите му потънаха в кладенец на мълчание. — Животът ти все още виси на ръба, Шуте.

Той се усмихна. Не изглеждаше хубаво: изпъна белезите на лицето му.

— Ако беше само моят живот, приятелю, щях да съм легнал край пътя и да съм свършил отдавна.

Изчаках. Той започна да яде.

— Отмъщение? — попитах кротко. — Лош мотив е за правене на каквото и да било. Отмъщението не премахва онова, което са ти направили. Не възстановява унищоженото. — Умът ми ме върна назад през годините. Заговорих бавно, без да съм сигурен дали искам да споделя това дори с него. — Една пиянска нощ на пустословие и викове по хора, които ги нямаше там... — преглътнах буцата в гърлото си — и осъзнах, че никой не може да се върне навреме и да заличи онова, което ми бяха причинили. Никой не можеше да премахне болката ми. И им простих.

— Но разликата, Фиц, е, че Бърич и Моли изобщо не искаха да те наранят. Каквото направиха, направиха го за себе си, като вярвах, че си мъртъв и свършил. А за тях животът трябваше да продължи.

Отхапа от кнедлата и бавно я задъвка. Отпи малко от жълтото вино и се покашля.

— Веднъж, бяхме доста далече от брега, екипажът направи каквото знаех, че ще направят. Взеха от нещата ни каквото сметнаха, че е ценно. Всичките кубчета паметен камък, които Прилкоп с такова усърдие беше избрал и носил дотогава, бяха изгубени за него. Екипажът нямаше представа какво са те. Повечето не можеха да чуят поезията, музиката и историята, които бяха съхранени в тях. Тези, които можеха, се разтревожиха. Капитанът заповяда всички кубчета да бъдат хвърлени през борда. След това се държаха с нас като с робите, каквито смятаха да станем, щом намерят място, където да ни продадат.

Седях смълчан и вцепенен. Обикновено неразговорчивият Шут говореше гладко и плавно. Зачудих се дали не е репетирал разказа си в часовете на самота. Дали слепотата му подсилваше самотата и го тласкаше към тази откритост?

— Бях в отчаяние. Прилкоп като че закоравяваше с всеки ден, мускулите му заякваха от работата, но аз се бях изцерил едва наскоро. Ставах все по-болен и слаб. Нощем, свити на откритата палуба сред

вятър и дъжд, той често поглеждаше към звездите и ми напомняше, че пътуваме във вярната посока. „Вече не приличаме на Бели пророци, и двамата, но щом стигнем брега, ще е на място, където хората ни ценят. Изгърпи и ще стигнем там.“

Отпи още глътка вино. Седях тихо и изчаках, докато хапне още.

— Стигнахме там — най-сетне продължи той. — И Прилкоп беше почти прав. Когато стигнахме в пристанището, го продадох на търга за роби, а аз... — Гласът му заглъхна. — О, Фиц. Това разказване ме изморява. Изобщо не желая да си го спомням. Не беше добро време за мен. Но Прилкоп намери някой, който беше склонен да му повярва, и скоро се върна за мен. Купиха ме, доста евтино, и неговият покровител ни помогна да довършим пътуването си до Клерес и школата ни.

Пак отпи от виното. Зачудих се на пропуска в разказа му. Какво беше толкова ужасно, че не искаше да си го спомня?

Той заговори, сякаш прочел мислите ми:

— Трябва да довърша тази история бързо. Сърце не ми стига за подробностите. Пристигнахме в Клерес и когато приливът се отдръпна, прекосихме Белия остров. Там покровителят ни достави до портите на школата. Слугите, които ни отвориха вратите, бяха изумени, защото веднага разбраха какво сме. Благодариха на господаря ни, възнаградиха го и бързо ни прибраха вътре. Тогава колатор Пиерек беше главният Слуга. Отведоха ни в Залата на записите и там преровиха свитъци и ръкописи, и подвързани страници, докато намериха Прилкоп. — Шутът бавно поклати глава в почуда. — Опитаха се да пресметнат възрастта му и не успяха. Стар беше, Фиц, много стар, наистина, Бял пророк, надживял края на срока му да прави промени. Бяха изумени.

Замълча и добави:

— И още по-изумени, когато откриха кой съм аз.

Лъжицата му подгони храната из купата. Намери и изяде една кнедла, а след това — къс сърнешко. Помислих, че ме кара да чакам за разказа му и че му е приятно да ме държи в напрежение. Не го упрекнах.

— Бях Белия пророк, когато бяха изхвърлили. Момчето ясновидец, за което бяха казали, че са сгрешили, че вече има Бяла пророчица за това време и че тя вече е заминала на север, за да

предизвика нужните промени. — Изведнъж дрънна с лъжицата си. — Фиц, бях много по-смешен от „Шута“, какъвто винаги си ме наричал. Бях идиот, тъп, безмозъчен... — Потисна внезапно обзелия го гняв, като стисна нашарените си с белези длани и удари с тях по масата. — Как съм могъл да очаквам, че ще ме посрещнат с нещо друго освен с ужас? При всичките онези години, в които ме бяха държали в школата изолиран и ме упояваха, за да мога да сънувам по-ясно за тях... При часовете, през които бодяха с игла коварните й образи в кожата ми, за да ме направят не-Бял! При всичките дни, в които се опитваха да ме объркат и смутят, показвайки ми десетки, стотици пророчества и сънища, които според тях трябваше да ме убедят, че не съм това, което знаех, че съм! Как можах да се върна там, въобразявайки си, че ще се зарадват да ме видят и бързо ще признаят колко са сгрешили? Как можах да си помисля, че ще искат да разберат, че са направили такава огромна грешка?

Заплака, докато говореше, от слепите му очи бликнаха сълзи и потекоха покрай белезите на лицето му. Една отдалечена част на ума ми забеляза, че сълзите му изглеждат по-бистри отпреди, и се зачуди дали това означава, че инфекцията е надвита. Другата, по-разумна част от мен, говореше тихо:

— Шуте. Шуте, всичко е наред. Сега си тук с мен и те не могат да те наранят повече. В безопасност си тук. О, Шуте. В безопасност си. Любими.

Когато го нарекох със старото име, той изпъшка, отпусна глава на ръцете си и заплака като дете. После за миг гневът му пламна отново и той извика:

— Бях толкова глупав!

Захлипа. Оставих го да поплаче. Нищо полезно не можеш да кажеш на човек, когато е обзет от такова отчаяние. Тялото му потръпна. Хлиповете му се забавиха, затихнаха и най-сетне спряха, но той не вдигна глава. Заговори на масата с глух, мъртъв глас.

— Винаги бях вярвал, че грешат. Че наистина не знаят. — Изпъшка пак, въздъхна и вдигна глава. Пръстите му зашариха за кърпата и той изтри очите си с нея. — Фиц, те знаеха. Винаги бяха знаели, че съм аз. Че аз съм истинският Бял пророк. Бялата жена я бяха създали те. Бяха я направили все едно, че се бяха опитали да създадат порода гълъб с бяла глава и опашка. Или все едно, че вие с Бъррич се

опитвате да създадете жребче със силата на расов жребец и с нрава на кобилата. Бяха я създали там, в школата, и я бяха научили и напълнили с пророчествата и сънищата, които служеха на техните цели. Бяха я накарали да повярва и бяха изкривили сънищата ѝ така, че да предсказват онова, което те искаха да стане. И я бяха изпратили. А мен задържаха.

Едно от упражненията на Сенч, когато ме обучаваше, беше да сглобявам късовете от някой предмет. Започваше с прости неща: той хвърляше чиния на пода и аз трябваше да се постарая да сглобя парчетата. Предизвикателствата се усложняваха. Чинията падаше и трябваше да гледам парчетата и да ги съчета наум. След това ми се връчваше торба с парчета от нещо, счупено гърне или нарязана конска сбруя, или нещо от този род, и аз трябваше да ги събера и да ги подреда. След време в торбата имаше не само унищожената вещ, но и късчета от неща, които изглеждаха, че са от същата вещ. Беше упражнение, което да обучи ума ми да събира и сглобява късчета факти и откъслечни слухове в разбираемо цяло.

Тъй че сега умът ми заработи. Започна да събира късовете така, че едва ли не чувах клъцването на парчета натрошен чайник, наместващи се едно към друго. Разказът на пратеничката за раждане на деца, които ѝ били отнети, се съчета с разказа на Шута за Слугите, създаващи свои Бели пророци. Расата на Белите с тяхната дарба на прорицание беше изчезнала от света много отдавна — Шутът ми беше казал това още докато бяхме момчета. Твърдеше, че Белите започнали да се смесват с човеци, разрешили чистата си кръв, докато носещите това наследство престанали да показват признаци и често не го осъзнавали. И беше добавил, че само рядко имало по някое дете, в което, случайно, се пробуждало това древно наследство. Той бил такъв и имал големия късмет, че родителите му знаели какво представлява. И знаели, че в Клерес има школа, където децата с физически черти на Бели били взимани и учени да записват сънищата си и своите проблясъци или видения за бъдещето. Там съхранявали огромни библиотеки със записани видения и Слугите ги проучвали, за да могат да научат събитията, които ще се разиграят в бъдещето на света. Тъй че, още докато бил много малък, родителите му го дали на Слугите, за да го научат да използва дарбите си за доброто на цялото човечество.

Но Слугите не повярвали, че той бил единственият истински Бял ясновидец. Малко бях знаел за това. Беше споделил, че са го задържали там много след момента, в който почувствал, че трябва да тръгне по света, за да промени хода на събитията така, че да отпрати всички нас по по-добър път. Знаел бях, че е избягал от тях и е тръгнал по света сам, за да стане онова, което вярвал, че трябва да бъде.

А сега научих по-тъмната страна на онова място. Бях помагал на Бъррич в подбора на породи кучета и коне. Знаех как става. От бяла кобила и бял жребец може не винаги да се роди бяло жребче, но ако се роди и ако съчетаем това животно с друг бял кон или с негов родственик, най-вероятно ще се получи ново бяло жребче. Тъй че, ако крал Умен пожелаеше, можеше да има поколения бели коне за гвардията си. Бъррич беше твърде разумен в развъждането на коне, за да позволи по-дълбоко близкородствено кръстосване. Щеше да е голям срам за него да получи сакато или уродливо жребче, родено заради нехайството му.

Зачудих се дали Слугите споделят неговия морал в това отношение. Някак си се съмнявах в това. Тъй че ако Слугите го пожелаеха, те също можеха да получат деца със светлата кожа и безцветните очи на Бели пророци. И у някои можеше да се прояви дарбата на прорицателството. Чрез тези деца Слугите можеха да придобият възможността да надничат в бъдещето и различните пътеки, по които то може да тръгне, в зависимост от големи и малки събития. Според описанието на Шута те бяха правили това от поколения, вероятно още преди той да се роди. Тъй че сега Слугите разполагаха с огромен резервоар от възможни бъдещи пътища, които да проучват. Бъдещето можеше да се манипулира, не за благоденствието на целия свят, а за удобството и доброто бъдеще на самите Слуги. Беше гениално. И беше гнусно.

Умът ми направи следващия скок.

— Как можеш да се бориш с хора, които знаят следващия ти ход преди теб?

— Аха. — Каза го почти радостно. — Схващаш бързо. Знаех, че ще е така. Разбираш го още преди да съм ти дал последните късове. И все пак те не го знаят, Фиц. Не предвидиха, че изобщо се връщам. Защо? Защо трябваше да прибягват към нещо толкова жестоко, физическо изтезание, за да разберат какво знам? Защото ти ме направи,

моят Катализатор. Ти ме създаде, същество извън всяко бъдеще, провидяно някога. Напуснах те, защото знаех колко силни сме заедно. Знаех, че бихме могли да променим бъдещето на света, и се страхувах, че ако останем заедно, както съм сляп за бъдещето, може да задействаме ужасни неща. Тъй че те напуснах, макар да знаех, че това разкъса сърцето ти толкова дълбоко, колкото разкъса моето. И бях сляп, още тогава, за факта, че вече сме направили точно това.

Вдигна глава и извърна лицето си към мен.

— Ние ги заслепихме, Фиц. Дойдох да те потърся, изгубен Пророк. В почти всяко бъдеще, което можех да провидя, ти или изобщо не съществувахте, или беше умрял. Знаех, *знаех*, че ако можех да те провидя и да те опазя жив, ти щеше да си Катализаторът, който да отпрати света по нов и по-добър път. И ти го направи. Шестте херцогства останаха непокътнати. Каменни дракони се вдигнаха във въздуха и злата магия на Претопяването беше премахната, и истинските дракони бяха върнати на света. Заради теб. Всеки път, когато те измъквах от ръба на смъртта, ние променяхме света. И все пак всички тези неща Слугите също ги бяха зърнали, макар и да вярвах, че едва ли ще се сбъднат. А когато изпратиха своята Бяла жена, Бледата жена, за да бъде лъжлива Бяла пророчица, а мен ме задържаха затворен в Клерес, мислеха, че са гарантирали изхода, който желаят. Ти нямаше да съществува.

— Но ние им попречихме. А след това ти направи немислимото. Фиц, аз умрях. Знаех, че ще умра. Във всички пророчества, които изобщо бях прочел в библиотеката на Клерес, във всички съновидения, които бях имал, умрях там. И наистина умрях. Но в нито едно бъдеще, провидяно от когото и да било, никога, в цялата им съкровищница от пророчества, не бях измъкнат жив от другата страна. — Той се усмихна криво. — Това промени всичко. Ти ни запокити в едно невидяно бъдеще. Сега те се лутат слепешком, чудят се какво ще стане с всичките им планове. Защото Слугите не планират за десетилетия, а за поколения. След като знаят времето и начина на собствената си смърт, те са удължили живота си. Но ние сме им отнели много от тази власт. Белите деца, родени след моята „смърт“, са единствените, които могат да гледат в бъдещето от онзи момент. Лутат се слепешком по възможните пътеки на бъдещето, по които ние някога препускахме в галоп. Тъй че трябва да издирят онова, от което най-много се боят

тепърва: истинския Бял ясновидец за това поколение. Знаят, че той е навън някъде, извън тяхното знание и власт. Знаят, че скоро трябва да го заловят, иначе всичко, което са изградили, би могло да се срути.

В думите му кънтеше увереност. Въпреки това неволно се усмигнах.

— Значи ти промени техния свят. Вече ти си Катализаторът. Не аз.

Лицето му стана безизразно.

— Възможно ли е такова нещо? — попита в почуда. — Това ли зърнах веднъж, в сънищата, където не бях Бял ясновидец?

— Нямам отговор за това. Може вече да не съм твоят Катализатор, но съм сигурен, че не съм и пророк. Хайде, Шуте. Превръзките на гърба ти трябва да се сменят.

Той поседя малко, притихнал и неподвижен. Накрая отстъпи.

— Е, добре.

Преведох го през стаята до масата на Сенч. Той седна на пейката и дланите му запърхаха, успокоиха се и след това заопипваха по масата и намериха принадлежностите, приготвени ми от Сенч.

— Помня това — каза тихо.

— Малко се е променило през годините. — Преместих се зад него и огледах нощницата му. — Раните са пуснали гной. Сложих плат на гърба ти, но се е просмукала и през него. Нощницата е залепнала за гърба ти. Ще донеса топла вода, ще я намокря, за да я свалим, и ще ги почистя пак. Ще ти донеса чиста нощница и ще сложа водата да се стопли.

Докато се върна с легена и чистата риза, Шутът ми беше подредил медицинските принадлежности.

— Лавандулово масло, по миризмата — каза и пипна първото бурканче. — Меча мас с чесън, тук вътре.

— Добър избор. Ето, идва и водата.

Той изсъска, щом я разтрих с гъбата по гърба му. Дадох на полуоформените корички време да омекнат, след което му предложих избор:

— Бързо или бавно?

— Бавно — отвърна той, тъй че започнах с най-долната рана на гърба му: пробивна, много близо до гръбнака му. Докато освободя

грижливо тъканта от протеклата рана, косата му стана мокра от пот. — Фиц — процеди той през стиснати зъби. — Просто го направи.

Кокалестите му длани намериха ръба на масата и се вкопчиха в него. Не отпрах ризата, а я обелих внимателно, без да обръщам внимание на звуците, които издаваше Шутът. В един момент той удари с юмрук по каменната маса, после изохка от болка и отпусна юмрука и челото си на масата.

— Свърши се — казах му, щом навих и вдигнах ризата над раменете му, след което я пуснах на пода.

— Колко са зле?

Придърпах свещника и огледах гърба му. Толкова изтънял. Костите на гръбнака му бяха като низ хълмчета по гърба му. Раните зейнаха безкръвни към мен.

— Чисти са, но отворени. Добре е да ги оставим отворени, за да се изцерят отвътре навън. Стегни се отново. — Той запази мълчание, докато измивах всяка рана с лавандуловото масло. Когато добавих мечата мас с чесън, миризмите не се съчетаха добре. Затаих дъх. След като всички рани бяха намазани, сложих на гърба му нов плат; разчитах, че маста ще го задържи на място. — Ще ти облека чиста риза — казах му. — Постарай се да не разместваш превръзката, след като ти я облека.

Отидох до другия край на стаята. Раните му бяха зацапали постелята му с кръв и гной. Трябваше да оставя бележка на Аш да донесе чисти чаршафи. После се зачудих дали момчето знае да чете и реших, че най-вероятно знае. Дори майка му да не беше настоявала за това за занаята си, Сенч сто на сто веднага бе започнал да го учи. Засега само обърнах възглавниците и оправих постелята.

— Фиц? — извика Шутът.

— Тук съм. Оправям ти леглото.

— От теб можеше да стане чудесен прислужник.

Помълчах малко, зачуден дали ми се присмива.

— Благодаря ти — добави той. — А сега какво?

— Ами, нахранен си и ти сменихме превръзките. Може би ще искаш да отпочинеш още малко.

— Всъщност ми омръзна да отпочивам. Толкова съм отегчен, че не мога нищо да направя, освен пак да си легна.

— Сигурно е доста отегчително.

Той закрета към мен. Знаех, че не иска да му предложи помощ.

— Ах, скуката. Фиц, нямаш представа колко сладка може да е скуката. Когато помисля за безкрайните дни, които прекарвах в чудене кога ще се върнат и какво ново изтезание може да са измислили, и дали може да сметнат за уместно да ми дадат храна или вода преди или след... е, скуката става по-желана и от най-екстравагантното празненство. А по пътя ми насам, о, как копнеех дните ми да са предсказуеми. Да знам дали човекът, с когото говоря, наистина е добър или е жесток, да знам ще има ли храна този ден или дали ще намеря сухо място за преспиване. Ах... — Почти беше стигнал до мен. Спря и чувствата, които преминаха по лицето му, ме разкъсаха. Спомени, които нямаше да сподели с мен.

— Леглото ти е ей там, вляво от теб. Така. Ръката ти е на него.

Кимна ми, потупа с ръка и се добра пипнешком до ръба на леглото. Бях му разгънал завивките. Обърна се и седна. По лицето му пробяга усмивка.

— Толкова меко. Нямаш представа, Фиц, колко ми е хубаво от това.

Движеше тялото си много предпазливо. Напомни ми за Търпение към края на живота ѝ. Отне му време, докато вдигне краката си на леглото. Хлабавите панталони оголиха мършавите му прасци и изкривените бучки на глезените му. Потръпнах, когато видях лявото му стъпало. Да се нарече „стъпало“ беше преувеличение. Не знаех как ходи с това.

— Помагах си с тояга.

— Не го казах на глас!

— Чух звука, който издаде. Издаваш го, когато видиш нещо болезнено. Носльо с драскотината на муцуната. Или когато сложиха торба на главата ми и ме биха. — Легна на една страна и ръката му зашари за завивките. Придърпах ги мълчаливо над него. Той помълча около минута, после отрони: — Гърбът ме боли по-малко. Направи ли нещо?

— Почистих раните и ги превързах.

— И?

Защо трябваше да лъжа?

— Когато те докоснах, за да почистя първия мехур, който се беше спукал, аз... влязох в теб. И окуражих тялото ти да се изцери

само.

— Това е... — затърси дума — интересно.

Бях очаквал гняв. Не колебливия му интерес. Заговорих искрено.

— И малко плашещо също. Шуте, в предишния ми опит с лечение с Умението отнемаше истинско усилие, често пъти усилието на цяла котерия, за да намерим път в тялото на човек и да го предизвикаме да се труди по-упорито, за да се самоизцери. Затова да проникне съзнанието ми толкова лесно в тялото ти беше смущаващо. Нещо странно има тук. Странно по същия начин, по който беше твърде лесно да те пренеса през стълбовете. Ти си взе връзката Умение, преди много години. — Струваше ми усилие да сдържа укора в гласа си. — Мисля за нощта, в която дойдохме тук, и се удивлявам на безразсъдството си в това усилие.

— Безразсъдство — повтори той тихо и се изсмя гърлено. Закашля се, след което добави: — Вярвам, че животът ми бе на ръба в онази нощ.

— Да. Мислех, че съм изгорил силата на Ридъл, за да те пренеса. Но степента на изцеряване, която вече показва, щом пристигнахме, ме кара да се чудя дали не беше нещо друго.

— Нещо друго беше — заяви той твърдо. — Не мога да претендирам, че го разбирам, и все пак съм сигурен, че съм прав. Фиц, преди толкова много години, когато ме върна от мъртвите, ти ме намери и ме прибра в своята плът, докато ти самият влезе в мъртвото ми тяло и го накара да се върне към живота, все едно че напердаши с камшик впряг, за да изтегли фургон от блато. Беше безскрупулен в това, което направи. Също такъв беше и когато рискува всички, не само себе си и мен, но и Ридъл, за да ме пренесеш тук.

Сведох глава. Не беше похвала.

— Прехвърлихме се и всеки от нас се върна към живота в собственото си тяло. Помниш ли това?

— Донякъде — отвърнах уклончиво.

— Донякъде? Докато се прехвърляхме, ние се смесихме и се сляхме.

— Не. — Този път лъжеше той. Време беше да изрека истината. — Не това си спомням. Не беше временно сливане. Помня, че бяхме едно. Не бяхме цялости, които се сляха, докато се прехвърляхме. Бяхме

части, които най-сетне образуваха едно цяло. Ти и аз, и Нощни очи. Едно същество.

Не можеше да ме види и въпреки това все още избягваше лицето ми, сякаш бях казал нещо твърде интимно. Кимна леко за потвърждение.

— Случва се — промълви. — Сливане на същности. Видял си резултатите, макар че може да не си го разпознал. Аз със сигурност не бях. Онзи гоблен с Праотците, който висеше някога в стаята ти.

Поклатих глава. Бях дете, когато го видях за първи път. Стигаше, за да причини кошмари на всекиго. Беше изобразен крал Мъдрост, преговарящ с Праотците — високи тънки същества с неестествен цвят на кожата, косата и очите.

— Не смятам, че това има нещо общо с нещата, които обсъждаме сега.

— О, има. Праотците са това, в което хората може да се превърнат след дълга връзка с дракони. Или по-просто, това, в което могат да се превърнат оцелелите им потомци.

Не видях връзка.

— Спомням си обаче как преди много време се опита да ме убедиш, че съм отчасти дракон.

Устата му се изкриви в уморена усмивка.

— Ти го каза. Не аз. Но не е толкова далече от разсъжденията ми, макар че го изрази доста зле. Много аспекти на Умението ми напомнят за онова, което могат да правят драконите. И ако някой твой далечен предтеча е бил докоснат от дракон, така да се каже, възможно ли е заради това тази определена магия да се проявява в теб?

Въздъгнах и се предадох.

— Нямам представа. Дори не знам какво точно имаш предвид под „докоснат от дракон“. Тъй че, може би. Но не разбирам какво общо има това с теб и мен.

Той се размърда в леглото.

— Как може да съм толкова уморен и изобщо да не ми се спи?

— Как можеш да започнеш толкова теми и след това да откажеш да довършиш която и да е от тях?

Той се разкашля. Опитах се да се убедя, че се преструва, но все пак отидох да му донеса вода. Помогнах му да се изправи и изчаках,

докато пиеше. Когато си легна отново, взех чашата и зачаках мълчаливо. След малко той въздъхна и попита:

— Какво?

— Знаеш ли неща, които не ми казваш?

— Абсолютно. И винаги ще е така.

Изпитваше толкова явно удоволствие, че почти не изпитах раздразнение. Почти.

— Имах предвид за това. За това, което ни свързва така, че мога да те пренеса с мен през стълб на Умението и почти без усилие да вляза в тялото ти и да го изцера?

— Почти?

— Бях изтощен след това, но беше заради лекуването, мисля. Не от свързването. — Нямах да му кажа нито дума за онова, което бе причинило на гърба ми.

Помислих, че ще усети, че тая нещо. Но той заговори бавно.

— Защото може би свързването вече съществува и го има винаги.

— Нашата връзка Умение ли?

— Не. Не си ме слушал. — Въздъхна. — Помисли отново за Праотците. Човек живее дълго сред дракони и след време започва да поема някои от чертите им. Дватамата с теб, Фиц, живяхме дълго време в близост. И в изцеряването, което беше всъщност измъкване от смъртта, споделяхме. Сливахме се. И може би се превърнахме, както ти твърдиш, в едно същество. И може би не напълно сме се отделили в различни същности толкова дълбоко, колкото мислиш. Може би е имало обмяна на самите ни веществености.

Помислих внимателно над това.

— Веществености? В смисъл плът? Кръв?

— Не знам. Може би. Може би нещо по-съществено дори от кръвта.

Помълчах, докато схвана логиката в думите му.

— Можеш ли да ми кажеш защо се случи това? Опасно ли е за нас? Нещо, което трябва да се опитаме да премахнем? Шуте, трябва да знам.

Той извърна лице към мен, пое си дъх, сякаш се канеше да заговори, после издиша. Видях, че мисли усилено. След това заговори простиичко, като на малко дете.

— Човекът, който живее твърде дълго близо до дракона, поема аспекти на дракона. Бялата роза, засадена години наред до червената роза, започва да има бели цветове, прошарени с червено. И може би човекът Катализатор, който е спътник на Бял пророк, поема някои от чертите му. Може би, както ти заплаши, твоите черти на Катализатор също така са заразили мен.

Вгледах се в лицето му за някакви признаци, че се шегува. После зачаках да се изсмее на наивността ми. Накрая го помолих:

— Може ли просто да обясниш?

Той въздъхна.

— Уморен съм, Фиц. И ти казах толкова ясно, колкото мога, какво може би става според мен. Ти, изглежда, смяташ, че се превръщаме в „едно нещо“, както изящно се изрази. Според мен нашите същности може би се просмукват една в друга, създават мост помежду ни. Или може би е останка от връзката Умение, която някога споделяхме. — Отпусна глава на възглавниците. — Не мога да спя. Уморен съм и изтощен, но сън не ме хваща. По-скоро съм отегчен. Ужасно отегчен от болка, тъмнина и чакане.

— Не каза ли преди малко, че да си отегчен е...

— Прекрасно. Ужасно прекрасно.

Е, поне показваше признаци, че се връща към себе си.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна. За жалост, не мога да направя кой знае какво против скуката ти.

— Вече направи нещо за мен. Раните на гърба ми са много по-добре. Благодаря ти.

— Няма за какво. А сега, опасявам се, трябва да те оставя за известно време. Трябва да се срещна с лейди Кетрикен, като лорд Фелдшпат от Спайъртоп. Ще трябва да се преоблека за тази роля.

— И трябва да отидеш веднага?

— Да, ако ще съм подходящо облечен и във форма за лична аудиенция с нея. След това ще се върна. Опитай се да си починеш.

Обърнах се със съжаление. Разбрах колко бавно се точи времето за него. Някога беше винаги пъргав и жизнен, с ловка ръка и с ум, бърз и хитър като пръстите му. Беше лудувал из двора на крал Умен, язвителен и остроумен в шегите, винаги част от веселата вихрушка, каквато представляваше обществото на Бъкип, докато бях много млад.

Сега зрение, ловки пръсти и пъргаво тяло — всичко му беше отнето. Мрак и болка бяха спътниците му.

— След като благодетелят на Прилкоп ме откупи от „собственика“ ми, на обидно ниска цена, бих добавил, с нас се отнасяха доста добре. Новият му господар не беше благородник, но беше доста заможен земевладелец. И много вещ в познанието за Белите пророци.

Замълча. Знаеше, че съм спрял, заинтригуван от думите му. Опитах се да пресметна колко време е изтекло. Трудно беше да се разбере в неизменния сумрак на стаята.

— Трябва скоро да тръгвам — напомних му.

— Наистина ли? — попита той насмешливо.

— Да.

— Добре.

Обърнах се.

— Десет дни си почивахме и ни хранеха добре в дома му. Той нареди да ни дадат нови дрехи, да опаковат провизии и след това лично подкара коня и колата към Клерес. Отне ни почти месец, докато стигнем там. Понякога спирахме на бивак, друг път можехме да отседнем в ханове. С Прилкоп много се притеснявахме, че човекът жертва от джоба и времето си, за да ни закара там, но той казваше, че за него било чест да го направи. Пътят ни преведе през планински проход, почти толкова замръзнал и студен, колкото Бъкип зиме, а после продължихме надолу и надолу. Започнах да разпознавам миризмите на дърветата и знаех имената на крайпътните цветя от детството си. Самият Клерес се беше разраснал много, откакто го бях видял за последен път, а Прилкоп беше изумен, че мястото, което помнеше като просто селце, беше израснало до внушителен град с крепостни стени, кули, градини и порти.

— Но така беше — продължи той. — Школата беше процъфтяла и съответно градът бе процъфтял, защото вече имаше търговия в търсенето на пророчества, които да дадат съвет на търговии, бъдещи младоженки и строители на платноходи. Идваха отблизо и далеч, да платят такса с надеждата да получат аудиенция с Главния слуга и да му разкажат историята си. А ако той прецени, че заслужават, можеха да купят право за ден-два, или двацет, и да минат по пътеката до Белия остров. Там на някой от послушниците Слуги му се възлагаше да

проучи пророчествата и да види дали някое се отнася до точно това начинание, брак или пътуване... Но аз се увлякох.

Стиснах зъби.

— Всъщност, върна се назад в разказа си, както добре знаеш. Шуте, ужасно ми се иска да чуя тази история, но не бива да закъснявам за аудиенцията.

— Щом казваш.

Бях направил четири стъпки, когато той добави:

— Само се надявам да не съм прекалено уморен по-късно, за да ти разкажа останалото.

— Шуте! Защо се държиш така?

— Наистина ли искаш да знаеш? — Старата насмешлива нотка се върна в гласа му.

— Да.

Той заговори по-тихо и трезво отпреди.

— Защото знам, че се чувстваш по-добре, когато ти се подигравам.

Обърнах се и го погледнах, готов да отрека. Но някаква игра на светлината от огъня ми го показва такъв, какъвто беше. Не като стария ми приятел. Приличаше на зле издялана дървена кукла на самия себе си, нещо разнебитено и опърпано като стара любима играчка. Светлината докосна белезите на лицето му, слепите му очи и сламената туфа коса на черепа му. Не можах да изрека и дума.

— Фиц, и двамата знаем, че се олюлявам на ръба на нож. Въпросът не е дали ще падна, а кога. Ти ме държиш на този ръб в равновесие и жив. Но когато се случи, както се боя, че трябва, няма да е по твоя вина. Нито по моя. Никой от двамата ни не може да е насочил тази съдба.

— Ще остана, ако го искаш. — Зарязах всякакви мисли за вежливост към Кетрикен и дълг към Сенч. Кетрикен щеше да разбере, а на Сенч щеше да му се наложи да се примири.

— Не. Не, благодаря ти. Изведнъж се почувствах готов за сън.

— Ще се върна колкото може по-скоро — обещах му.

Очите му бяха затворени и може би наистина бе готов да заспи. Излязох тихо.

6. ОСЕЗАТЕЛЯТ

Когато Славен Претендента се оттегли във вътрешните херцогства, крайбрежните херцогства бяха оставени без компас. Колкото и силни да бяха херцозите на Беарния, Шоукс и Рипон, всички те бяха твърде погълнати от отбраната на бреговете им, за да дадат някакъв смислен, единен отговор на нашествието на Алените кораби. Номиналният херцог на Бък, братовчед на Славен Претендента, не беше много повече от подставена марионетка, която не можеше да направи нищо, за да сплоти благородниците.

Точно по това време изпъкна лейди Търпение, съпруга на бившия наследник на кралството Рицарин. Това, което започна с продажбата на личните ѝ бижута, за да поддържа бойните кораби на Бък екипирани и действащи, скоро погълна почти цялото ѝ лично богатство, докато тя полагаше усилия да укрепва духа на своите селяци и миньори, както и да сплоти дребните благородници да организират силите си, за да отблъснат нашествениците.

Това беше обстановката, в която се върна кралица Кетрикен. Бременна с наследник на Пророците, тя и нейният менестрел, Славей Сладкопойна, бяха пренесени от земите на Праотците до бойниците на замък Бъкип на гърба на могъщ дракон. Крал Искрен я придружи до безопасното убежище, преди да яхне отново своя дракон. С другите воители на Праотците, възседнали драконите си вихрогони, се понесе във въздуха, за да продължи великата битка, която бе започнал срещу Алените кораби. Малцина видяха завръщането на краля в Бъкип и ако не беше кралицата му там, за да свидетелства за присъствието му, и менестрелът Славей Сладкопойна да се закълне в

истинността му, внезапната ѝ поява щеше да изглежда почти магическа. Блестящите дракони, които изпълниха небето, бяха ужасяваща гледка за бранителите на Бък, докато кралицата не разкри, че те не са опасност за народа на Бък, а че са под командата на техния законен крал и са дошли да ги защитят.

На този ден, преди да падне нощта, всички Алени кораби бяха изтласкани от бреговете на Бък. Легионите дракони бързо се разпръснаха и овладяха цялото крайбрежие на Шестте херцогства преди луната дважд да лъсне пълна. Мнозина брегови защитници и сърцати моряци могат да свидетелстват как драконите се появяваха като далечни искрящи светлини в небето и как нарастваха и нарастваха, докато тяхната сила и мощ не хвърли нашествениците в бяг.

На този фон Планинската принцеса, превърнала се в кралица на Шестте херцогства, се завърна, за да приеме короната си. Лейди Търпение остана до нея през останалите месеци на войната, за да ѝ дава съвети и да постави юздите на властта здраво в ръцете ѝ. С раждането на наследника приемствеността бе осигурена.

Кратка история на монарсите на Шестте херцогства

Слязох, затворих вратата, надникнах навън през капациите на прозореца и се ужасих. Утрото наистина бе избягало, докато бях с Шута. Все още бях по нощница, неизмит, необръснат и вероятно вече закъснял за аудиенцията с Кетрикен. За да бъде раздражението ми още по-голямо, Аш отново бе навестил покоите ми. Огънят беше наскоро разпален и на стола ми бе провесено ново облекло за лорд Фелдшпат. Кафявата му перука беше прехвърлена на нова шапка и грижливо изчеткана. Е, отрастването на Аш като син на куртизанка поне го беше научило на някои полезни слугински умения. Знаех, че бях заключил вратата. Зачудих се дали Сенч му е дал ключ, или е успял сам да отвори ключалката. Не беше от лесните. Постарах се този въпрос да не ме разсейва, докато бързо се измия, обръсна, подсуша кървенето от припрения бръснач и се облека в новите дрехи.

Една от раните на гърба ми се беше отворила. Навлякох туниката с дълги ръкави на лорд Фелдшпат и натруфения жакет върху нея: надявах се, че яркоцветните ивици са в чест на Зимния празник. Плашеше ме идеята, че въображаемият лорд се облича така ежедневно. Гамашите се оказаха умерено удобни, а жакетът възхитително скриваше не по-малко от шест джобчета с всевъзможни гадни неща в тях. Нагласяването на перуката и нелепата шапчица, кацнала върху нея, отне повече минути, отколкото ми харесваше, но все пак знаех, че е точно тази част, която трябва да се направи съвършено. Ощипах и почесах носа си, докато придоби подходящия оттенък червено. Сажди от огъня с няколко капки вода направиха веждите ми по-тежки. Обувките с високи пети и глупаво завъртени нагоре носове се хлъзнаха на обувките ми в чорапи стъпала и в момента, в който се изправих, едното ми стъпало се схвана неприятно. Изритах обувките и затъпках из стаята, докато мина. Изругах Сенч под нос, нахлузих ги отново, излязох и заключих вратата.

Кракът ми отново се схвана на два пъти, докато сляза по стълбището, и единственото, което можех да направя, бе да се мъча да стъпвам внимателно и да не издавам колко ужасно ми се иска да тръгна по чорапи.

Залата за аудиенции на Кетрикен някога беше служила като частна гостна за кралица Желана и придворните ѝ дами. Знаех това само защото ми го бяха казали; онази жена никога не беше търпяла да се мяркам пред очите ѝ, още по-малко в частните ѝ покои. Прогоних от ума си последните отломки от детския си страх, докато се приближавах към високите дъбови врати. Бяха затворени. Отвън на няколко пейки бяха насядали надяващите се да спечелят благоволението на краля, като се подмажат на майка му с вниманието и подаръците си. Заех място в края на една щедро отрупана с възглавнички пейка и зачаках. По някое време двукрилата врата се отвори, изведоха млада благородничка и едно доста отегчено момиче с бяло-пурпурна ливрея на паж се приближи към следващия молител и го вкара вътре. Когато момичето се върна, се представих и продължих чакането си на пейката.

Бях очаквал, че няма да ми се наложи да чакам на опашка, но Кетрикен беше вярна на корените си от Планините. Всеки молител влизаше поред и с отредено време при лейди Кетрикен, а след това го

извеждаха. Седях и чаках, ядосан от гадната обувка и с вежливо и обнадяващо изражение. Когато момичето паж най-сетне ме покани, се надигнах и успях да я последвам в залата без куцане. Щом вратите зад мен се затвориха, си позволих усмивка. Имаше уютна камина, няколко удобни стола и ниска маса с възглавници около нея. По многобройните масички из салона бе изложена колекция интересни или просто красиви предмети. Някой можеше да види в това натрапчиво парадиране с богатство, но аз разгадах истината в него. Кетрикен никога не беше проявявала вещомания. Тези дарове, тези изрази на почитание от лордовете и знатните дами на Шестте херцогства и от пратеници на чуждоземни страни не трябваше да се махат. Тъй че тя ги държеше тук, небрежно и безредно струпани, в противоречие с аскетичното ѝ възпитание. Очите ми ги обходиха за миг, преди да поднеса почтителния си поклон на Кетрикен.

— Смелост, можеш да си ходиш. Уведоми кухнята, че с гостите ми сме готови за закуска. Моля, уведоми също така Майстор Осезател Уеб, че съм готова да го видя, когато му е удобно.

Останах прав, докато дребничкото момиче напусне залата, и с благодарност се отзовах на отегчения жест, с който Кетрикен ме подкани да се настаня. Тя присви устни, докато ме оглеждаше, и попита:

— Твой ли е този маскарад, Фиц, или поредното куклено представление от страна на Сенч?

— Лорд Сенч съдейства, но се съгласих, че е разумно да го направя. Като лорд Фелдшпат имам възможност да се движа из замък Бъкип като ваш гост за Зимния празник, без да възбуждам коментар.

— След всичките тези години би трябвало да съм се примирила с необходимостта от подобни измами. Но те само ме карат да копнея за простата истина. Един ден, Фицрицарин Пророк, бих искала да застанеш пред двора и да бъдеш припознат като себе си, и да ти се отдаде дължимото за многото години в служба на Короната. Един ден трябва да заемеш полагащото ти се място до Предан и да бъдеш открито признат като негов наставник и защитник.

— О, моля ви, не ме заплашвайте с това — помолих я, а тя се усмихна търпеливо и придърпа стола си малко по-близо до моя.

— Щом казваш. Но твоята дъщеря? Умната малка Пчеличка?

— Умната малка Пчеличка — повторих думите ѝ. Вцепениха устата ми.

— Така съм чула, в посланията, които Лант изпрати на Копривка. Получи едно точно преди два дни. Беше доста облекчена да научи, че сестра ѝ се справя толкова добре с уроците си. И че в някои области, като четене и писане, всъщност почти няма нужда от указанията му.

— Смятам, че е умно дете — отстъпих. После добавих коварно: — Но съм сигурен, че всички бащи смятат, че дъщерите им са умни.

— Е. Някои бащи. Надявам се да си един от тях. Копривка беше изненадана, че сестра ѝ се развива съвсем не така, както се беше опасявала. Когато новината стигна до мен, бях много доволна. И заинтригувана. Страхувах се, че детето няма да оцелее, още по-малко — че ще просперира. Но намерението ми е да я доведем тук и тогава ще мога да видя сама. — Събра ръце и отпусна брадичка на пръстите си. Зачака.

— Може би следващия път, когато дойда в Бъкип, ще я взема с мен. — Надявах се отчаянието да не прозвучи в гласа ми. Пчеличка беше твърде малка, твърде различна, за да бъде доведена в двора. Колко смеех да кажа на Кетрикен?

— Значи не възнамеряваш да останеш дълго с нас?

— Само докато Шутът укрепне достатъчно, за да издържи лечение с Умението.

— И мислиш, че ще е достатъчно скоро, за да не липсваш на малката си дъщеря?

„О, Кетрикен.“ Избегнах погледа ѝ.

— Вероятно по-късно, вместо по-рано — признах с неохота.

— Тогава би трябвало да я повикам веднага.

— Пътните условия са доста тежки и...

— Така е. Но в една удобна карета, придружена от личната ми охрана, би могла да се справи добре. Дори през бурите. Сигурна съм, че ще успеят да намерят прилични ханове всяка нощ.

— Явно сте обмислили всичко.

Погледът, с който ме удостои, намекваше, че планът ѝ е непроменен.

— Да — отвърна ми и след като това бе уредено, смени темата. — Как е лорд Златен?

Понечих да поклатя глава, а след това само свих рамене. Беше съставила плановете си за Пчеличка, но щях да ѝ позволя да ме отвлече, докато планирам собствената си кампания.

— По-добре, отколкото беше, в някои отношения. Стоплен, чист, нахранен и някои от по-малките му наранявания са започнали да заздравяват. Но все още е по-близо до вратата на смъртта, отколкото до портите на здравето.

За миг годините се издадоха на лицето ѝ.

— Едва можах да повярвам, че е той. Ако те нямаше теб да го потвърдиш, изобщо нямаше да заподозра. Фиц, какво го е сполетяло? Кой му е направил това?

Зачудих се дали Шутът би искал да споделя историята му.

— Все още извличам от него пълната история.

— Когато го видях последния път, преди години, каза, че щял да се върне там, където са го учили.

— И се е върнал.

— А те са се обърнали срещу него.

Кетрикен все още можеше да ме изненада с интуитивните си скокове.

— Така изглежда. Лейди Кетрикен, сигурен съм, че помните колко затворен беше Шутът.

— И е. Знам какво ще предположиш след това: че го посещавам лично. И ще го правя. Всъщност вече го навестих два пъти и всеки път го намирах заспал. Но визитите щяха да са много по-лесни за мен, ако с лорд Сенч не го бяхте сврели в старата ви бърлога. Малко стара съм, за да се катеря и провирам през тесни тайни проходи. Със сигурност за него щеше да е по-добре в стая, която му предлага светлина и въздух.

— Страх го е от преследване, дори и между здравите стени на Бъкип. Смятам, че ще спи най-добре там, където е сега. Колкото до светлината, е, тя сега не означава много за него.

Тя потръпна, думите ми сякаш я поразиха като стрели. Извърна лице настрани, като че ли за да скрие сълзите, напълнили очите ѝ.

— Това ме наскърбява неописуемо — изхлипа задавено.

— И мен.

— Има ли някаква надежда, че с Умението...

Същият въпрос, над който все още размишлявах.

— Не знам. Той е много слаб. Не желая да възстановя зрението му, ако това отнеме сетните му сили и той умре от него. Ще трябва да сме много предпазливи. Вече имаме малко напредък, и след като се храни, почива и набере сила, ще направим повече.

Тя закима енергично.

— Да, разбира се. Но, о, Фиц, защо? Защо някой би се отнесъл с него така?

— Мислели са, че знае нещо и че го таи от тях.

— Какво?

Поколебах се.

Тя отново извърна лице към мен. Плачът рядко прави една дама по-чаровна. Носът ѝ беше зачервен и очите ѝ бяха порозовели по краищата. Вече не се опитваше да прикрие сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Гласът ѝ беше суров.

— Заслужавам да знам, Фиц. Не си играй на Сенч с мен. Що за тайна е могла да си струва съпротивата при това, което са му причинили?

Забих поглед в краката си, засрамен. Наистина заслужаваше да го научи.

— Не е знаел никаква тайна. Не е имал никакво знание, което да им даде. Настоявали са да научат къде е синът му. А той не знаел нищо за такъв син.

— Син. — Странно изражение пробяга по лицето ѝ, сякаш не можеше да реши дали да се засмее, или да заплаче. — Тъй. Ще дадеш ли най-сетне определен отговор на въпроса, който Славей му постави преди толкова много години? Той, прочее, мъж ли е?

Поех си дъх, замълчах, после отвърнах:

— Кетрикен, той е каквото е. Много затворен.

Тя ме изгледа.

— Е, ако Шутът беше родил дете, мисля, че щях да го помня. Тъй че това му оставя само мъжката роля.

Понечих да кажа, че не всяко дете се зачева по един и същи начин. Мисълта как крал Искрен беше заел тялото ми, за да легне с нея, оставяйки ме за една нощ в кожата му на старец, помете през ума ми като буря. Присвих устни и извърнах очи.

— Ще го посетя — каза тя тихо.

Кимнах облекчено. На вратата се почука.

— Трябва да тръгвам вече, за да се срещнеш със следващия си молител.

— Не, трябва да останеш. Следващият посетител те засяга.

Не бях чак толкова изненадан, когато въведеха Уеб. Той спря след прага, докато две слугинчета влязат с подноси закуски. Подредиха всичко на една ниска маса, докато тримата се гледахме мълчаливо. Уеб се навъси за миг на маскировката ми и видях как преосмисли впечатлението си за мъжа, когото бе зърнал предната вечер. Не за първи път ме виждаше в друга роля и облик. Докато преценяваше новия ми маскарад, аз също го огледах внимателно.

Беше се променил от последния път, когато бяхме говорили. За толкова години след смъртта на птицата му — Риск — не си беше намерил нов партньор. Тази загуба беше всякла промяна в него. Когато загубих вълка си, имах чувството, че половината ми душа се е изгубила, сякаш имаше твърде много празно пространство и в ума, и в тялото ми. За известно време бях виждал тази празнота у Уеб, когато двамата с брата на Копривка, Пъргав, гостуваха на двама ни с Моли във Върбов лес. Очите му бяха загубили птичия си блясък и той вървеше все едно е пуснал корени в земята. За няколко месеца като че ли се беше състарил с десетки години.

Днес крачеше с изправени рамене, а погледът му шареше бързо из стаята, попивайки всяка подробност. Разликата беше добра, сякаш беше преоткрил младостта. Неволно му се усмигнах.

— Коя е тя? — казах му за поздрав.

Уеб ме погледна в очите.

— Той. Не тя. Млад керкenez. Казва се Полет.

— Керкenez. Хищна птица. Сигурно е различно за теб.

Той се усмигна и поклати глава. Изражението му беше добродушно, сякаш говореше на дете.

— Двамата имаме толкова много да учим един от друг. Заедно сме по-малко от четири месеца. Това е нов живот за мен, Фиц. Зрението му! О, и апетитът му, и буйната радост в лова. — Засмя се високо. В косата му имаше повече сиви кичури и бръчките му бяха по-дълбоки, но смехът му беше момчешки.

За миг изпитах завист. Спомних си опиянението на първите дни с нов партньор. Като дете се бях свързал с Носльо без ни най-малко колебание и преживях едно лято с пълните сетива на младо куче,

подсилили моите. Бяха ми го отнели. После беше Смити, кучето, с което се бях обвързал напук на Бърич и всякакво благоразумие. Загубих го, когато даде живота си, за да защити мой приятел. Двата бяха мои сърдечни спътници. Но вълкът, Нощни очи, беше загърнал душата си около моята. Заедно бяхме ловували и заедно бяхме убивали, дивеч, както и хора. Осезанието ни обвърза за цял живот. От него бях научил да владее както възбудата на лова, така и споделената болка на жертвата. При спомена за тази връзка завистта ми угасна. Никой не можеше да го замени. Можеше ли друга жена изобщо да бъде за мен каквото беше Моли? Щях ли изобщо някога да имам приятел, който да ме познава така, както ме познаваше Шутът? Не. Такива връзки в живота на човек са единствени. Върнах си дар словото.

— Щастлив съм за теб, Уеб. Изглеждаш нов човек.

— Нов съм. И съм толкова тъжен за теб, колкото ти се радваш за мен. Жалко, че си нямаше спътник Осезател, който да те крепи в загубата.

Какво да кажа на това? Нямах думи.

— Благодаря ти — промълвих. — Тежко беше.

Кетрикен беше мълчала по време на разговора ни, но ме наблюдаваше съсредоточено. Майстор Осезателят взе възглавница и се настани до масата. Усмихна се широко на Кетрикен и огледа с интерес храната.

Кетрикен му отвърна с усмивка.

— Хайде без формалности. Отпуснете се, мои приятели. Достави ми огромно удоволствие да гледам как Уеб възвръща духа си. Трябва да се запознаеш с Полет, Фиц. Не твърдя, че би могъл да те накара да премислиш решението си да останеш сам, но определено ми даде основание да се усъмня в статута си на необвързана. — Поклати леко глава. — Когато видях болката, която изпита при смъртта на Нощни очи, реших, че не искам нищо такова, никога. И отново, когато Уеб загуби Риск, си казах, че съм била благоразумна, като съм се въздържала да свържа сърцето си с животно, след като знам, че рано или късно трябва да изпитам разкъсващата болка от раздялата. — Вдигна очи от Уеб, докато той наливаше чай на трима ни, и срещна невярващия ми поглед. — Но сега, като виждам радостта на Уеб от Полет, се чудя. От толкова дълго съм сама. Не ставам по-млада. Трябва

ли това да е съжаление, което ще отнеса в гроба, че не разбрах напълно магията, която притежавах?

Думите ѝ заглъхнаха. Погледна ме. В очите ѝ се таеше обида и гняв.

— Да. Аз съм Осезаваца. И ти го знаеше, Фиц. Нали? Знаеше го много преди да го заподозра. И знаеше, че Осезанието, което толкова много застрашаваше Предан, докато беше момче, е дошло от мен.

Подбрах думите си внимателно.

— Милейди, смятам, че е толкова вероятно да е дошло от баща му, колкото от вас. И в крайна сметка няма много значение откъде е дошло. Дори сега упражняването на Осезание може да донесе...

— Имаше значение за мен — каза тя тихо. — И все още има. Онова, което почувствах между Нощни очи и мен, не беше въображаемо. Ако го бях осъзнала, докато пребивавахме в Планините, щях да му кажа какво означаваше тази подкрепа за мен.

— Той знаеше — прекъснах я безразсъдно. — Знаеше, не бойте се.

Видях как си пое дъх, гърдите ѝ се вдигнаха и смъкнаха от чувството, което съдържаше. Само планинското ѝ възпитание я задържа да не ме укори. Вместо това каза кротко:

— Понякога да благодариш на някого е по-важно за този, който благодари, отколкото за получаващия.

— Съжалявам. — Изрекох го с болка. — Но се борехме с толкова много други неща. Тогава все още едва разбирах Осезанието и дори понятието ми какво може да е Умението беше слабо. Ако ви бях казал, че подозирам, че сте Осезаваца, тогава какво? Със сигурност нямаше да мога да ви науча как да се справяте с магия, която аз самият не можех да владея добре.

— Разбирам това — каза тя. — Но все пак смятам, че животът ми беше не толкова пълноценен, колкото можеше да е. — И добави тихо: — И много по-самотен.

Нямах отговор. Вярно беше. Знаел бях за самотата, която я погълна, след като крал Искрен бе превърнат в каменен дракон и ѝ беше отнет завинаги. Можеше ли едно животно-спътник да ѝ е помогнало да понесе това? Вероятно. Но никога не ми беше хрумвало да ѝ кажа, че бях доловил в нея смътен пулс на Осезание. Винаги бях вярвал, че е толкова смътен, че е без значение. За разлика от мен: при

мен Осезанието бе настояло от най-ранното ми детство да намеря душа, с която да споделя живота си...

— Уеб казва, че не е твърде късно — каза Кетрикен вече спокойно. — Но че също така не е нещо, в което да се хвърля прибързано.

Кимнах. Заради това обсъждане ли ме беше повикала?

— Връзката трябва да е взаимно благотворна — каза Уеб. Обърна се към мен и продължи: — Задълженията на Кетрикен често я задържат в замъка. Ако се свърже с голямо животно или с диво същество, това би ограничило времето им заедно. Затова я посъветвах да помисли за животни, на които ще им е удобно да споделят начина ѝ на живот. Котки. Кучета.

— Хамстери. Папагали — добавих с облекчение, че разговорът се измества в друга област.

— И точно затова искам да те помоля за една услуга, Фиц — каза внезапно Уеб.

Погледнах го изненадано.

— Знам, че ще откажеш, но тъй или иначе съм принуден да те помоля. Никой друг не може да ѝ помогне.

Погледнах с тревога Кетрикен, зачуден от какво ли се нуждае.

— Не. Не лейди Кетрикен — увери ме Уеб.

Сърцето ми изстина.

— Тогава коя е тя и от какво се нуждае?

— Тя е врана. Ако двамата стигнете до разбиране, ще ти сподели името си.

— Уеб, аз...

Той прекъсна възражението ми.

— Била е сама половин година. Изпратиха ми я, за да потърси помощта ми. Излюпила се е с дефект. Когато се оперила, няколко от перата ѝ на всяко крило били бели. На ранна възраст била прогонена. Нападната и тежко ранена от собственото ѝ семейство. Намерил я един стар овчар. Взел я и я изцерил. Осем години били приятели. Наскоро той умря. Но преди да умре се свърза с мен и след това ми я прати.

Замълча. Изчакваше въпроса, който знаеше, че ще задам.

— Напуснала е своя партньор Осезател? — Не можех да повярвам в такова предателство.

Уеб поклати глава.

— Овчарят не беше Осезател. Беше просто човек с добро сърце. И в не малка степен благодарение на усилията на Короната на Пророците успя да стигне до общността на Старата кръв, за да ѝ намерят нов дом. Не, не говори, остави ме да довърша. Враните са социални същества. Ако бъде принудена да живее самотен живот, тя ще полудее. Ще я нападат заради различията ѝ. И най-сетне — тя не търси връзка на Осезание, само човешко приятелство. За компания и за закрила.

Кетрикен прекъсна мълчанието ми с:

— Това, изглежда, устройва и двете ни съвършено.

Поех си дъх да отвърна, после издишах мълчаливо. Знаех защо Уеб не може да я въввлече. Лейди Кетрикен не можеше да се появява с врана на рамото. Враните кълват трупове на бойното поле — и изобщо се смятат за зла поличба. Една врана просто нямаше как да е нейна спътничка. Вече знаех, че няма да направя това. Щях да намеря някой друг, но засега, вместо откровен отказ, казах само:

— Ще помисля.

— И би трябвало — одобри Уеб. — Дори едно просто приятелство с животно не е нещо, което да се поеме небрежно. Една врана може да живее двайсет години, а не е нечувано някоя да стигне и трийсет. След като я опознах, смятам, че чудесно ще си съвпаднете по нрав.

Знаех какво мисли Уеб за нрава ми, тъй че още повече се уверих, че не искам да имам нищо общо с тази птица. Щях да ѝ намеря подходящ приятел. Може би Толърман нямаше да има нищо против една врана в конюшните във Върбов лес. Тъй че кимнах мълчаливо.

Двамата го приеха за отстъпление. Кетрикен наля още чай и следващият час мина в приказки за старите времена. Уеб разказа може би твърде много истории за Полет, но двамата с Кетрикен разбирахме. А от тези разкази съвсем естествено разговорът мина на Старата кръв и смътното владееие на магията Осезание от Кетрикен, и какво може да означава това. Тя сподели по-подробно какво е означавало за нея: беше се пресегнала към моя вълк и той бе приел това смътно свързване. Приятелството му я беше поддържало повече, отколкото бях съзнавал.

След това, сякаш това беше най-естественото нещо на света, Кетрикен попита дали Пчеличка притежава Осезанието или Умението.

Не мога да кажа защо за мен бе толкова смущаващо, че ми зададе този въпрос. Определено от двамата ми бяха останали много малко тайни. И все пак, по някакъв странен начин, усещах Пчеличка като тайна, нещо лично и скъпоценно, което не исках да споделя. Трябваше да положа усилие, за да не излъжа. Казах им, че доколкото мога да определя, малката ми дъщеря не притежава нито една от тези магии. Че може да долови Умението в Копривка и мен, но че не получавам никакво усещане за него от нея. После добавих, че тъй като е все още много млада, е трудно да се прецени.

Уеб кривна вежда.

— Обикновено Осезанието се проявява в ранна възраст. Не е ли показала склонност за свързване с животно? Никакво вътрешно разбиране за техните навици?

Поклатих глава.

— Не, но за да съм честен, държа я настрана от такива опасности. Знам какво е да се свържеш прекалено млад и без напътствия.

Той се намръщи.

— Значи няма никакви животни в живота ѝ?

Поколебах се. Мъчех се да реша какъв отговор ще му хареса да чуе. Постарах се да съм искрен.

— Учи се да язди. Като малка, когато за първи път опитах да я уча, като че ли се чувстваше неловко от тази идея. Уплашена дори. Но напоследък напредва добре. Не че не обича животни. Харесват ѝ котета. Кучето на овчаря я харесва.

Уеб кимна замислено, погледна Кетрикен и каза:

— Когато дойде тук, бих искал да поговоря с нея. Ако е наследила Старата кръв от баща си, то колкото по-скоро го научим всички, толкова по-добре ще овладее магията си.

А Кетрикен кимна сериозно, сякаш тя трябваше да го разреши. Обзе ме лошо предчувствие, но реших, засега, да премълча. Отбелязах си наум, че Уеб беше узнал за желанието на Кетрикен да се доведе Пчеличка в Бъкип преди мен. С кого другиго беше обсъждала това? Трябваше да открия какво има зад тази нейна решителност. Но дискретно. Обърнах дръзко разговора.

— А принцовете? Благоденствие или Почтен показали ли са признаци на Осезанието или на Умението?

Гладкото чело на Кетрикен се набразди. Тя си пое дъх и обмисли добре думите си, преди да отвърне:

— Вярваме, че и двамата принцове притежават Умението, магическото им наследство като Пророци. Но изглежда, че никой от двамата няма силен талант в това.

Направи нещо с очите си, когато срещна погледа ми. Не беше намигване или завъртане на околото към Уеб, а само много леко движение, което ми даде да разбера, че не желае да обсъжда тази тема пред Майстора на Осезанието. Значи бившата ми кралица се беше научила на дискретност и потайност. Може би Бъкип я беше променил толкова, колкото тя бе променила него.

Обърна разговора на други теми и аз я оставих. Уеб беше словоохотлив както винаги и умееше да накара другите да говорят. Постарах се да се задържам на безопасни теми — овце и овощни градини, и ремонтите, които бях правил във Върбов лес — но съм сигурен, че му казах много повече за себе си и за положението ми, отколкото възнамерявах. Храната отдавна беше свършила и чайт си стоеше изстинал в чашите ни, когато Кетрикен се усмихна и ни напомни, че и други очакват вниманието й.

— Моля, кажи на лорд Златен, че ще го навестя тази вечер. Късно, опасявам се, защото ще има още едно празненство на стъмване и трябва да присъствам. Но когато мога, ще ида при него и се надявам да не е много против, ако го събудя. Ако предпочита да не го правя, пратете ми бележка, че не желае компания.

— Скука го мъчи в немоцта му. Смя да кажа, че ще приеме с охота компанията. — Реших го вместо него. Щеше да е добре за него.

— И, Фиц, кога мога да очаквам да ме навестиш? — попита Уеб. — Бих искал да те запозная с враната. Няма да твърдя, че компанията й е бремене за мен, но Полет не гледа на нея доброже...

— Разбирам. Ще дойда утре сутринта, ако лорд Сенч не ми даде други задачи. Може да се наложи да прекарам деня си в град Бъкип. — Укорих се наум за неохотата си да му помогна. Щях да отида. Бях убеден, че враната ще ме сметне за неподходящ партньор.

Той ми се усмихна.

— Чудесно. Много съм й разказвал за теб и за споделеното знание за Осезанието с теб. Вдругиден трябва да си тръгвам. Тъй че тя може да те намери преди това. Нетърпелива е да се запознае с теб.

— И аз също — отвърнах вежливо.

Поклоних се и напуснах залата за аудиенции на лейди Кетрикен, зачуден дали Ридъл си е мислил някога да си има домашна птица.

7.

ТАЙНИ И ВРАНА

Докато Алените кораби бяха
пред портите ни и благородният ни
крал Умен отпаднаше в тяло и ум,
младият Копелдак видя удобния
си миг. И го повали. С магия и
физическа мощ

отне на херцогствата краля,
от който се нуждаеха. А на принц
Славен отне

неговия баща, неговия
наставник, неговата скала на
мъдрост.

Добротата, дарена на копеле,
го повали.

И Копелдака се изсмя. В
убийствения си триумф, с оголен
кървав меч, той напoi със смърт

цитаделата, подслонила
нищожния му живот. Безгрижен бе
за великите сърца,

които го бяха прислонили,
хранили, обличали и защитавали.

Обичаше само
кръвопролитие.

Не отдаде вярност Копелдака
към крал и страна.

Ранен в сърцето, скърбящ като
син, обременен от грижи за страна в
бран,

принцът, вече крал, пое
бремето на задълженията си.
Братята му, мъртви или побягнали,
нему стовариха

тежката корона. Нему
струпаха скръбта и нему —
закрилата. Сетният син,

верният син, храбрият принц
стана крал на разкъсаната и
угнетена земя.

— Мъст първо! — извика крал
Славен. И стекоха се към
прибежището му херцоzi и
благородници.

— Тъмницата за Копелдака! —
призоваха единогласно.

И изпълни крал Славен дълга си.
В килия и в окови прати той
Осезавация, Кралевубиеца.

В мрак и студ беше пратен,
както подобава за такова мрачно и
студено сърце.

— Открийте магията му! —
заповяда кралят на верните си мъже.
И те се опитаха. С въпроси и с
юмруци,

с криваци и желязо, със студ и
мрак прекършиха изменника. Не
намериха благородство, нито ум,

само вълча алчност и кучешко
себелюбие. И той умря, Изменника,
Осезавация, Копелдака.

*Безполезен за никого освен за
него самия беше животът му.*

*Смъртта му ни освободи от
неговия срам.*

*„Бремето на крал Славен“,
песен от Целсу Ловки ръце,
менестрел от Фароу*

Закуцуках обратно към стаята си, като ругаех наум стягащите обувки. Трябваше да поспя. После щях да нагледам Шута, а след това, помислих с въздишка, щях отново да приема ролята си на лорд Фелдшпат. Вечерта отново щеше да има празненство, танци и музика. Умът ми се зарея към Пчеличка и внезапно ме обзе угризение. Ревъл, казах си твърдо. Той щеше да се погрижи Зимният празник да протече добре във Върбов лес. И със сигурност Шън нямаше да позволи празникът да мине без подходящите храни и празничност. Надявах се само да включват и детето ми. Отново се зачудих колко дълго ще съм далече от Пчеличка. Беше ли Кетрикен по-разумна от мен? Щеше ли да е най-добре да я повикаме тук?

Хапех устна при тази мисъл, когато изкачих стълбите. Щом погледнах по коридора и видях Ридъл, застанал пред вратата ми, духът ми се повдигна, както става щом човек види стар приятел. После, щом се приближих, сърцето ми отново се сви, защото лицето му беше строго и очите му мътни, както когато някой крие чувствата си.

— Лорд Фелдшпат — поздрави ме той мрачно. Поклони се, а аз се постарях поклонът, с който му отвърнах, да не е повече от кимване. По-натам в коридора двама слуги пълнеха светилниците.

— Какво ви води до вратата ми, добри човече? — Постарях се думите ми да съдържат обичайната доза пренебрежение към един пратеник.

— Нося ви покана, лорд Фелдшпат. Може ли да вляза в стаята ви и да ви я съобщя?

— Разбира се. Момент. — Потупах по дрехите си, намерих ключа и след като отворих вратата, влязох пред него в стаята.

Ридъл затвори плътно вратата. Смъкнах с облекчение перуката и шапката и се обърнах към него. Очаквах да видя приятеля си. Но той все още стоеше пред вратата все едно не беше нищо повече от пратеник, с мрачно и студено лице.

Изрекох думите, които най-много мразех:

— Наистина съжалявам, Ридъл. Представа нямах какво ти причинявам. Мислех, че давам на Шута от своята сила. Изобщо не възнамерявах да крада от твоята. Ти възстанови ли се? Как се чувстваш?

— Не съм тук за това — каза той хладно. Сърцето ми изстина.

— Тогава какво? Седни. Да поръчам ли да ни донесат храна или пиене?

Постарах се да запазя топлина в гласа си, но поведението му ме предупреди, че точно сега сърцето му е затворено за мен. Не можех да го виня.

Той раздвижи беззвучно уста, вдиша дълбоко, после издиша.

— Първо — заяви с почти твърд тон, въпреки треперенето, — това не е за теб. Може да се обидиш. Може да решиш да ме убиеш... Давам ти правото да се опиташ. Но не е за теб или за твоята гордост, или за мястото ти в двора, или коя е Копривка, или за моето просто потекло. — Думите му ставаха все по-несдържани и страстни и лицето му се зачерви. Гняв и болка заискриха в очите му.

— Ридъл, аз...

— Само мълчи! Просто слушай. — Вдиша отново. — Копривка е бременна. Няма да позволя да бъде опозорена. Няма да позволя детето ни да бъде опозорено. Кажки каквото искаш, направи каквото искаш, тя е моя жена и няма да позволя радостта ни да бъде омърсена с политика и тайни.

Аз бях този, който седна. За късмет леглото беше зад мен. Ако ми беше изкарал въздуха с удар в корема, ефектът нямаше да е по-силен. В главата ми загъмжаха думи. *Бременна. Посрамена. Жена. Омърсено. Тайни.*

Бебе.

Гласът ми се върна.

— Аз ще...

Ридъл скръсти ръце на гърдите си и заяви предизвикателно:

— Не ме интересува какво ще направиш. Разбери го. Прави каквото искаш, но това няма да промени нищо.

— ... бъда дядо. — Думата ме задави. Неверие стопи лицето му и той зяпна. Даде ми нужния миг да подредя мислите си. Думите се затъркаляха от устните ми. — Имам спестени пари. Може да ги вземете всичките. Трябва да напуснете скоро, преди пътуването да стане твърде трудно за нея. И мисля, че трябва изобщо да избягате от Шестте херцогства. Тя е Майсторката на Умение; твърде известна е, за да можете двамата да...

— Не напускаме! — Гняв стегна отпуснатото му лице. — Отказваме. Бяхме законно ожене...

Невъзможно.

— Кралят го забрани.

— Кралят може да забрани каквото си иска, но ако мъж и жена се закълнат пред Свидетелските камъни с най-малко двама свидетели...

— Само ако единият е менестрел! — прекъснах го. — И свидетелят трябва да познава и двете страни.

— Обзалагам се, че кралицата на Шестте херцогства ни познава и двамата — каза той тихо.

— Кетрикен? Мислех, че Кетрикен участваше в забраняването на брака.

— Кетрикен *не е* кралицата на Шестте херцогства. Елиания е. И там, откъдето е, една жена може да се омъжи за когото пожелае.

Всичко се намести здраво като блоковете, които образуват арка. Почти.

— Но другият ви свидетел трябва да е менестрел... — Думите ми заглъхнаха. Знаех кой е бил менестрелът им.

— Хеп Веселото сърце — потвърди го тихо Ридъл. И почти се усмихна. — Може би си чувал за него?

Доведеният ми син. Беше се зарадвал да нарече Копривка сестра. Усетих, че съм притиснал длани на устата си. Помъчих се да помисля. Тъй. Женени. Публично и все пак — тайно. Да, Елиания можеше да го е направила и вероятно да не е осъзнала, че пренебрегвайки авторитета на съпруга си, е направила много повече от това просто да утвърди убеждението си, че една жена би трябвало да има пълната власт над това за кого да се омъжи. Или да не се омъжи, а само да спи с него.

Оставих ръцете си да се смъкнат от устата ми. Ридъл продължаваше да стои все едно очакваше да скоча и да го забъхтя с юмруци. Опитах се да си спомня бях ли изпитал изобщо такъв импулс. Не. Никакъв гняв — всичко това беше удавено в страх.

— Кралят никога няма да приеме това. Нито Кетрикен, нито Сенч. О, Ридъл. Какво си мислехте вие двамата? — Радост се бореше със скръб в гласа ми. Дете, дете, за което знаех, че Копривка иска. Дете, което щеше да промени напълно живота им. Мое внуче. И на Моли.

— Бебетата се раждат. От години бяхме предпазливи. И късметлии, предполагам. А после не бяхме и двете. И когато разбра, че е бременна, Копривка ми каза, че възнамерява да бъде щастлива от това. Каквото и да трябва да направи. — Гласът му се промени и изведнъж заговори приятелят ми. — Фиц. И двамата не сме младежи. Това може да е единственият ни шанс за дете.

Каквото и да трябва да направи. Можех почти да чуя гласа на Копривка, как изрича тези думи. Вдишах дълбоко и се постарях да подреда мислите си. Тъй. Това беше нещо направено. Бяха женени, щяха да имат бебе. Безполезно беше да ги съветвам тепърва да нямат бебе, безполезно — да ги укорявам, че са се опълчили на краля. Трябваше да се започне от сега, оттам, където са.

В опасност. Глупаво непокорни.

— Какво възнамерява да направи? Да отиде при краля и да му каже, че е и женена, и бременна?

Тъмните очи на Ридъл се вгледаха в моите и видях в тях нещо като съжаление.

— Тя го сподели само с кралица Елиания. Само ние четиримата знаем, че Копривка е с дете. И само петима души знаят, че наистина сме женени. Дори с братята си не е споделила новината. Но каза на Елиания. Кралицата е възбудена. И пълна с планове за детето. Направи някаква магия с люшкаща се игла над дланта на Копривка и е убедена, че детето ни ще е момиче. Най-сетне дъщеря, родена в майчиния дом на Пророците. И следователно бъдеща нарческа.

— Объркан съм — отроних след кратко мълчание.

— Разбираемо. Като мен, когато ми го каза. Първо, трябва да разбереш колко близки са станали Копривка и кралица Елиания през годините. Те са почти на една възраст. И двете се чувстваха като

пришълки, когато дойдоха в двора на замък Бъкип: Елиания е от ВЪншните острови, а Копривка е просто селско момиче, направено дворцова дама. Когато Елиания разбра, че Копривка е роднина на съпруга ѝ, я обяви и за своя родственичка.

— Нормално. Нали му е племенница.

Ридъл поклати глава.

— И за член на новия ѝ майчин дом. — Забеляза обърканото ми изражение и добави: — Трябва да го помислиш от гледната точка на Елиания. В културата на ВЪншните острови важното е майчиното потекло. Ужасно трудно беше за Елиания да дойде тук и да стане кралицата на Пророците. Ако беше останала в родната си земя, щеше да е станала нарческа на майчиния си дом. Еквивалент на кралица. Прие тази размяна, за да спаси майка си и малката си сестра Коси, и най-сетне за да гарантира мира между Шестте херцогства и ВЪншните острови. Това, че тя и Предан се обикнаха, беше просто доброта на съдбата. Знаеш как скърбеше Елиания, че роди само двама сина. Скръбта от невъзможността да осигури дъщеря, която да върне във ВЪншните острови, за да управлява след майка ѝ като нарческа, я измъчва ужасно.

— А Коси? По-младата ѝ сестра е следващата поред за тази титла, нали?

Ридъл поклати глава.

— Не. Спасихме живота на Коси, но здравето ѝ така и не се възстанови. Тя беше почти две години в плен на Бледата жена. Две години глад, студ и мъчения. Крехка жена е, трошлива като сухи клонки. И е показала отявлена неприязън към мъжка компания. Няма да роди деца.

— Спомням си, че имаше една братовчедка...

— Не харесвана нито от Елиания, нито от майка ѝ. Една от причините за отчаяното ѝ желание да представи момиче за майчиния ѝ дом.

— Но детето на Копривка изобщо не е роднина на Елиания!

— Е, ако Елиания каже, ще е. Има една поговорка. „Всяка майка знае детето си.“ Тъй че, когато Елиания чертае генеалогии, ти си син на Търпение.

Бях безнадеждно объркан.

— Какво общо има пък това?

Той се усмихна.

— Вие Пророците сте в кръвосмесително родство. И въпреки това — за окайване, според стандартите на Външните острови. Поколения без женско дете. Това накара Елиания да се чуди дали има истински потомци на първоначалния майчин дом на Пророците. В отчаяното ѝ търсене на женско дете с истинско потекло е накарала най-изкуфелите менестрели да пеят до прегракване генеалогии. Знаеш ли коя е кралица Елмаз?

— Не.

— Първият Пророк, завладял скалите на Бък, е бил Граблин. Той самият бил от Външните острови и там гледат на него като на измамник, защото се отрекъл от майчиния си дом, за да основе нов тук. Взел си жена от хората, които покорил. Името ѝ е Елмаз. Сега я наричаме кралица Елмаз. Първата от майчиния дом на Пророците.

— Добре. — Не разбирах накъде бие.

— Според Елиания Търпение и Рицарин са много далечни братовчеди. По лъкатушна линия и двамата произхождат от Елмаз. „С медно блестяща коса и теменужени очи“ според една много стара балада. Следователно ти двойно възхождаш от този майчин дом. Това прави Копривка законната „нарческа“ от рода на Пророка. Майчиния дом, към който се присъедини Елиания. Нейна родственичка. И следователно възможен източник на наследник за Елиания.

— Мисълта, че е имало поколения без женска рожба, която да освежи родословната линия, я безпокои — продължи той. — И в същото време я утешава. Сега смята, че вината е у мъжете Пророци, които, изглежда, не могат да посеят момичета в утробите на жените си. Години наред се измъчваше, че по своя вина е родила само две момчета. Знае от години за истинското потекло на Копривка и вижда удобна възможност за себе си да поправи голямата неправда, нанесена на Копривка, като отгледа детето ѝ като нарческа. След недостига на жени от родословната линия накрая се е родила Копривка, истинска дъщеря на майчиния дом на Пророците. Но вместо да бъде прославена, тя е скрита в сенките. Скрита от кралския двор. Потеклото ѝ е отречено. И бе доведена в Бъкип само когато стана полезна за Пророците.

Бях се смълчал. Не можех да отрека истинността на думите му. Ужасно болеше да ги чуя изречени от нейния съпруг и мой приятел.

Вярвал бях, че я предпазвах. Както предпазвах Пчеличка, като я държах далече от Бъкип? Неприятна мисъл. Опитах се да се оправдая.

— Копривка е незаконна дъщеря на незаконен син на абдикирал принц, Ридъл.

В очите му блесна гняв.

— Тук може би. Но във Външните острови детето ни като нищо може да бъде прието като принцеса от тяхното родословие.

— Двамата с Копривка бихте ли направили това? Да напуснете Бъкип и двора и да отидете във Външните острови?

— За да спася дъщеря си от това да гледат на нея като на позор и като незаконно дете? Да. Бих.

Усетих, че кимам в съгласие.

— А ако детето е момче?

Той въздъхна тежко.

— Това ще е друга битка, в друг ден. Фиц, ние бяхме приятели преди да се влюбя в дъщеря ти. Изпитвам угризения, че не дойдох при теб преди това. Че не ти разкрих брака ни.

Не се поколебах. Твърде много време бях имал през последните няколко дни, за да запомня всичките решения, които бяха взети, без да знам.

— Не се сърдя, Ридъл. — Станах и протегнах ръката си. Стиснахме китки и после той ме прегърна. Заговорих на ухото му. — Помислих, че си дошъл вбесен от това, които ти причиних, когато преминахме през стълбовете.

Той се отдръпна.

— О, ще оставя това на Копривка. Ако още не ти е съдрала кожата с думи, тепърва те чака. Не знам какво ще излезе от това, Фиц, но исках да знаеш, че се постарях да бъда почтен.

— Разбирам го. Какъвто си бил винаги, Ридъл. Каквото и да излезе от това, ще взема твоята страна и на Копривка.

Той кимна стегнато, после въздъхна дълбоко и заобиколи, за да седне на стола, който му бях предложил по-рано. Стисна ръце и заби поглед в тях.

— Има още, и новината е лоша — предположих.

— Пчеличка. — Каза името й, пое си дълбоко дъх и млъкна.

Отпуснах се на леглото.

— Помня какво каза в пивницата, Ридъл.

Той вдигна внезапно очи към мен. Лицето му беше изопнато.

— И положението не се е променило, Фиц. Нито последствията. Копривка каза, че тя ще говори с теб, че това не било мое бреме. Но е. Дори и да не бях женен за дъщеря ти, като твой приятел пак щеше да е мой дълг. Фиц, трябва да се предадеш. Трябва да я доведеш тук, в Бъкип, където може подходящо да бъде наставлявана и възпитавана. Знаеш го. Наистина.

Дали? Стиснах зъби, за да затая гневната си реакция. Премислих последния месец. Колко пъти бях решавал да направя нещо по-добро за Пчеличка? И все не успявах. Колко пъти я бях оставял настрана, за да се справя с бедствия и хаос? Замесил бях деветгодишната си дъщеря в премахването на един труп и прикриването на убийство... макар и да не знаеше, че аз бях убил пратеничката. За първи път помислих за потенциалната опасност за детето ми, ако наистина все още има преследвачи, които търсят пратеничката. Или убийци, търсеци Шън и Фицбдителен. Сенч ги беше предал на мое съхранение, сигурен в убеждението си, че ще ги защитя. Изобщо не бях помислил за това, когато оставих всички, за да доведе Шута в Бъкип. Изобщо не бях помислил, че Пчеличка може да се окаже в опасност от страна на убийци, търсеци жертвите си в дома ми. Последният опит за покушение над Шън беше отравяне. Убиецът беше убил момче от кухнята вместо Шън. Мърлява работа. А ако следващият му опит се окажеше също толкова мърляв? Зимният празник бе отворил вратите на Върбов лес за всякакви хора. Ами ако убиецът отровеше повече от едно блюдо в следващия си опит за Шън?

Защо не бях предвидил всичко това?

— Загубил съм инстинктите си — промълвих. — Не я защитавам.

Ридъл изглеждаше озадачен.

— Говоря за това, че си баща, Фиц, не неин пазач. Смятам, че си повече от способен да защитиш живота ѝ. Но някой трябва да се погрижи тя да има този живот, който да защитиш. Дай на дъщеря си възпитание и възможностите, подходящи за нейното положение. Маниерите, облеклото, социалния опит. Тя е дъщерята на лейди Моли, както и детето на холдър Беджърлок. Би било много подходящо за нея да дойде в двора и да поживее със сестра си.

Беше прав. Но...

— Не мога да я предам.

Ридъл стана, изправи рамене и заговори твърдо:

— Тогава недей. Ела с нея, Фиц. Намери си ново име и се върни в Бъкип. Тук ѝ е мястото на Пчеличка. И твоето. И ти знаеш това.

Забих поглед в пода. Той почака малко да проговоря, но след като не го направих, каза по-меко:

— Съжалявам, Фиц. Но знаеш, че съм прав.

Напусна тихо и щом затвори вратата зад себе си се замислих колко трудно трябва да е било това за него. Познавахме се от дълго време. В началото беше нещо като шпионин за Сенч и телохранител, когато някой трябваше да ми пази гърба. Беше ми станал другар и човек, на когото бях разчитал, когато бяхме преживявали ужасни неща. А след това беше станал мъжът, който ухажваше дъщеря ми. Ридъл щеше да е бащата на моето внуче. Странно. Бях му доверявал живота си, и неведнъж. Нямах избор сега, в това, че трябваше да му се доверя не само за сърцето на дъщеря ми, но и за съдбата на детето, което щяха да имат. Преглътнах. А Пчеличка? Защото с нея се провалях.

„Ако дам Пчеличка на Ридъл и Копривка, бих могъл да се заема с възмездията на Шута.“

От тази предателска мисъл ми се дощя да повърна.

Станах рязко. Не можех да мисля за това в този момент. Опитвах се упорито, но просто нямаше достатъчно време или достатъчно от мен. И опитването не вършеше работа.

— О, Моли — отроних и стиснах зъби. Трябваше да има отговор, но не можех да го видя. Не сега.

Време беше да нагледам Шута. Отидох до прозореца и надникнах навън. Имах чувството, че трябва да е късно следобед, дори привечер. Твърде много неща вече се бяха случили днес. Кетрикен беше Осезаваща. Интересуваше се от Пчеличка. Уеб искаше от мен да осиновя врана. Щях да ставам дядо, вероятно дядо на нарческа. А Ридъл мислеше, че се провалям като баща, и искаше да ми отнеме детето. Когато се обърнах, за да се запътя към стълбището, Копривка притегли мислите ми.

Ридъл ми каза. Нямахме смисъл да се преструвам, че не знам. Щеше да усети загрижеността в ума ми.

Знаех, че ще го направи, макар да ми се щеше да го беше оставил на мен. Нещо за мъжка чест. Ти вика ли му? Каза ли му, че е

посрамил мен и следователно теб?

Разбира се, че не! Обидчивият ѝ сарказъм ме опари. Трябва ли да ти напомням, че съм незаконен син и знам какво е да гледат на мен като на бащин срам?

Затова винаги си ме отричал напълно.

Аз... какво?! Никога не съм те отричал. А дали? Несигурност обагри мислите ми. Нахлуха спомени. Бях. О, да, бях. Само за да те защита, поправих я. Времената бяха по-сурови тогава. Да си не само дъщеря на Копелдака, а детето на Осезаващия Копелдак, вероятно притежаващо тази мръсна магия... някои щяха да сметнат, че е уместно да те убият.

Затова позволи на Бъррич да ме осинови.

Той те опази.

Да. Думите ѝ бяха неумолими. И опази теб, когато избра да се престориш на мъртъв. Опази и репутацията на Шута също. Никакви неудобни копелета, които да объркат наследствената родословна линия. Опази. Сякаш „опазването“ е по-важно от всичко друго.

Затворих мислите си от нея. Не бях сигурен какво се опитва да ми каже, но бях убеден в едно. Не исках да го чуя.

Е, моето дете ще знае кои са родителите му! И ще знае кои са дядо му и баба му! Аз ще се погрижа за това, ще ѝ дам това и никой никога няма да може да ѝ го отнеме!

Копривке, аз... Но тя си беше отишла. Не посегнах след нея. Още една дъщеря, която бях провалил. Бях я оставил да отрасне, вярвайки, че е дъщеря на друг мъж. Бях оставил майка ѝ и Бъррич да вярват, че съм мъртъв. Казвал си бях, през всичките тези години, че така я опазвам. Но тя се бе почувствала отречена. И изоставена.

Помислих си за моя баща, както правех рядко. Никога не бях поглеждал в очите му. Какво бе изпитал той от това, че ме бе изоставил в Бъкип под грижата на коняря си? Зарях поглед в празното. Защо бях направил същото на по-голямата си дъщеря?

Пчеличка. Не беше много късно да съм добър баща за нея. Знаех къде трябва да отида веднага и ако използвах стълба на Умение, можех да съм там преди стъмване. Беше малко опасно, но не бях ли рискувал повече, когато пренесох Шута? Щяха да минат дни преди да посмея да рискувам с още лечение над него. Не за да я предам на Копривка, нито

за да отседнем тук, а за да е до мен, докато трябва да съм тук и да се грижа за Шута. Беше логично. Точно това трябваше да направя.

Горната стая беше тъмна, освен червеникавата светлина от огъня. Шутът седеше в стола пред него. Едва се сдържах да го попитам защо седи в тъмното. Той извърна лице към мен, щом се приближих.

— Има съобщение за теб. На масата.

— Благодаря.

— Един младеж го донесе. За жалост, когато влезе, бях полузаспал. Изкрещях. Не знам кой от двамата ни беше по-уплашен. — Опита се да вкара нотка насмешка в гласа си и не успя.

— Съжалявам — отвърнах и се помъчих да обуздая блуждаещите си мисли. Нямаше смисъл да споделям терзанието си с него. Нищо не можеше да ми помогне, освен да се почувства засрамен, че ме е откъснал от детето ми.

Постарах се да се съсредоточа върху угрижените му думи.

— А сега се боя да заспя отново. Не мислех, че други хора ще влизат и излизат тук. Не знам как е могло да ми убегне. Знам, че трябва да влизат. Но не мога да престана да мисля за тях. Ами ако кажат на други? Някои хора ще научат, че се крия тук. Няма да е безопасно.

— Ще запаля свещи — казах му. Не казах, че е за да видя лицето му, за да преценя колко е сериозен. Щом запалих първата, го попитах: — Как се чувстваш? По-добре ли от вчера?

— Не мога да различа, Фиц. Не мога да различа вчера от рано тази сутрин. Не мога да различа рано тази сутрин от полунощ. Всичко е едно и също за мен, тук в тъмното. Ти влизаш и излизаш. Имам храна, сера и спя. И съм уплашен. Предполагам, че това означава, че съм по-добре. Помня когато единственото, за което можех да мисля, беше колко много ме боли всяка част на тялото. Сега болката е заглъхнала дотолкова, че мога да мисля колко ме е страх.

Запалих втора свещ от първата и ги поставих в свещниците на масата.

— Не знаеш какво да кажеш.

— Не знам — признах. Постарах се да оставя собствените си страхове настрана, за да се оправя с неговите. — Знам, че тук си в безопасност. Но също така знам, че колкото и често да го казвам, това

няма да промени как се чувстваш. Шуте, какво мога да направя? Какво би те накарало да се чувстваш по-добре?

Той извърна лицето си от мен. След дълго мълчание каза:

— Трябва да прочетеш съобщението си. Момчето изломоти, че е важно, преди да избяга.

Вдигнах малкия свитък на масата. Носеше шпионския печат на Сенч. Счупих восъка и го развих.

— Фиц. Толкова ли страшно изглеждам? Когато се надигнах в стола си и изкрещях, момчето също изкрещя. Все едно, че труп се надига от гроба и му крещи.

Оставих свитъка.

— Приличаш на много болен човек, който преднамерено е бил подложен на глад и изтезание. И цветът ти е... странен. Не смугъл, както беше по времето на лорд Златен, нито бял, както беше като шута на крал Умен. Сив си. Не е цвят, който човек би очаквал за жив човек.

Той мълча толкова дълго, че отново извърнах очите си към свитъка. Тази нощ щеше да има още едно празнично събиране, последното от Зимния празник, преди благородниците отново да се разпръснат по херцогствата си. Кралица Елиания бе поканила всички да присъстват и беше помолила всеки да носи най-добрите си дрехи, за да се отпразнува обръщането към нарастване на светлината. Сенч намекваше, че може би лорд Фелдшпат ще трябва да се поразходи до града и да си купи някои труфила за повода. Предлагаше един шивашки дюкян и по това разбрах, че дрехите за мен вече са били поръчани и приготвени.

— Ти си честен човек, Фиц. — Гласът на Шута беше глух.

Въздъхнах. Прекалено честен ли бях?

— Каква полза бих имал да те лъжа? Шуте, изглеждаш ужасно. Сърцето ми се къса да те гледам така. Единственото, което мога да предложа на себе си, или на теб, е, че докато се храниш, почиваш и ставаш по-силен, здравето ти ще се подобри. Когато станеш по-силен, надявам се да използвам Умението, за да подтикна тялото ти да се възстанови само. Това е единствената утеха, която имаме и двамата. Но ще отнеме време. И настоявам за търпение. Припряността няма да ни свърши работа.

— Нямам време, Фиц. По-скоро, имам. Имам време да стана по-добре или време да умра. Но някъде, сигурен съм, има син, който

трябва да бъде спасен преди Слугите на Белите да го намерят. С всеки изминал ден, с всеки час, опасявам се, че те вече са го взели. И с всеки ден, с всеки час мисля за дългия плен на стотици хора в едно далечно място. Може да изглежда, че няма много общо с нас и Бъкип и Шестте херцогства, но има. Слугите ги използват със същото пренебрежение, с което ние затваряме пиле в курника или режем главата на заек. Отглеждат ги заради техните прозрения в бъдещето и използват тези прозрения, за да станат всезнаещи. Изобщо не ги притеснява, когато се роди бебе, което никога няма да ходи или едва може да вижда. Стига да са бледи и да имат пророчески сънища — само това ги интересува. Властта на Слугите стига дори дотук, те изкривяват и обръщат събития, огъват времето и света по своя воля. Те трябва да бъдат спрени, Фиц. Трябва да отидем в Клерес и да ги убием. Това трябва да се направи.

Казах това, което знаех, че е вярно.

— Едно по едно, приятелю. Можем да се опитаме само едно по едно.

Той се взря в мен със слепите си очи, сякаш бях казал най-жестокото нещо на света. После долната му челюст потрепери, той отпусна лице в осакатените си ръце и захлипа.

Изпитах остро раздразнение, а след това — дълбоко угризение, че съм си го позволил. Той беше в агония. Знаех го. Как можех да се дразня, след като знаех точно какво преживява? Не бях ли се чувствал и аз така? Забравил ли бях времената, когато преживяваното в тъмниците на Славен ме беше заливало като вълна, заличаваща всичко добро и сигурно в живота ми и повличаща ме в хаоса и болката?

Не. Бях се помъчил да забравя това, а през последните десет години от живота ми почти го бях забравил. И раздразнението ми от Шута не беше раздразнение, а крайно безпокойство.

— Моля те. Не ме карай да си спомням това.

Осъзнах, че съм изрекъл издайническите думи на глас. Единствената му реакция бе да заплаче по-силно, безнадеждно като дете, което не може да се утеши само. Това отчаяние не можеше да се надвие, защото той скърбеше за време, към което не можеше да се върне, и за себе си, какъвто никога повече нямаше да бъде.

— Сълзите не могат да го поправят — казах и се зачудих защо изричам тези безполезни думи. Исках да го прегърна и се страхувах да

го направя. Страхувах се, че ще се разтревожи, че го докосват, и още повече се страхувах, че това ще ме вкара още по-дълбоко в отчаянието му и ще събуди моето. Но накрая направих трите стъпки покрай масата. — Шуте. Тук си в безопасност. Знам, че все още не можеш да го повярваш, но е свършило. И си в безопасност.

Погалих рехавата му коса, груба като козината на болно куче, а после го придърпах към себе си и сгуших главата му до гърдите си. Кривите му като птичи нокти ръце се вкопчиха в китката ми и той се притисна по-плътно в мен. Оставих го да изплаче сълзите си. Това беше единственото, което можех да му дам в този момент. Помислих за онова, което бях искал да му кажа: че трябва да го оставя за няколко дни, за да взема Пчеличка.

Не можех. Точно сега не можех.

Той бавно притихна и дори когато хлиповете му секнаха, вдишваше и издишваше треперливо. След малко ме потупа плахо по китката и отрони:

— Мисля, че вече съм добре.

— Не си. Но ще си.

— О, Фиц. — Отдръпна се от мен и се изправи, колкото можеше. Покашля се. — А съобщението ти? Момчето каза, че е важно.

— О, важно е и не е. Кралицата желае да се облечем най-изящно за последната нощ на пиршество на Зимния празник, а това означава, че трябва да прескоча до града и да си осигуря нещо за обличане. — Намръщих се при мисълта, че трябва да ида като лорд Фелдшпат, в ужасното му облекло. Но не и с онези обувки. О, не! Нямах да вървя по леден калдъръм с онези обувки.

— Е. По-добре да тръгваш тогава.

— Трябва — съгласих се неохотно.

Не исках да го оставя сам в тъмнината му. Но и не исках да остана, след като унието му щеше да ме зарази. Бях изкачил стъпалата с мисълта, че ще мога безопасно да споделя с него новината на Копривка. За миг бях видял в него приятеля и съветника, какъвто беше в младостта ни. Сега новината беше суха пепел на езика ми. Още един от Пророците, когото не беше предрекъл. Приказките му за недъгави бебета ме бяха смразили. Как можех да му кажа, че се очаква първото ми внуче? Това можеше да го хвърли в поредната мрачна спирала. Още по-лошо щеше да е да му кажа, че ще ме няма за шест

или осем дни. Не можех да го оставя, за да взема Пчеличка. Но можех да се съглася да се разпоредят да я доведат тук. Можех на другия ден да поговоря за това с Кетрикен. Заедно щяхме да го уредим.

Изпълняваш дълга си към приятелите си. Колко пъти Нощни очи беше клякал до мен, когато се загубвах в напразните си усилия с Умението? Колко често Хеп ме беше прибирал в стаята ми и съзнателно ми беше давал по малко доза от замайващите опиати, които му бях заповядвал да донесе. Не исках дори да си спомням за седмиците, а после — и месеците, през които Бърич се беше мъчил да ми помогне да направя връщането си от вълк към човек. Приятелите ми не ме бяха изоставили и аз нямаше да изоставя Шута.

Но той все пак можеше да ме изостави. И го направи. Надигна се от масата.

— Трябва да идеш и да си свършиш работата, Фиц.

Обърна се и се запъти към леглото почти все едно беше зрящ.

Щом се смъкна на него и придърпа завивките, го попитах:

— Сигурен ли си, че вече искаш да си сам?

Той не отговори. А след малко разбрах, че няма да го направи. Почувствах се много наранен. Той нямаше представа какво бях изоставил заради него. После мигът на гняв отмина и бях благодарен, че не проговорих. Изобщо не исках да знае какво съм пожертвал за него.

И нищо друго не ми оставаше, освен да изпълня дълга си. Слязох по стълбите, поднових външността си на Фелдшпат и напук обух моите си ботуши.

Зимният празник може да е в чест на удължаването на дните, но това не означава, че пролетта е близо. Вчерашните облаци се бяха изсипали до снежинка. Небето беше тъмно и чисто синьо като полите на дама от Бък, но на хоризонта се трупаха нови облаци. Скреж покриваше празничните гирлянди, накичени по фасадите на дюкяните. Утъпканият сняг скърцаше под ботушите ми. Студът бе потиснал празничния дух, но рехави улични продавачи на зимни сладкиши и играчки хвалеха гласовито стоката си на забързаните минувачи. Подминах едно окаяно магаре със замръзнали уши и продавач на горещи кестени, който едва смогваше да поддържа запален мангала си. Топлеше ръце над стоката си и купих десетина кестена само за да ги понося в премръзналите си пръсти. Чайките кръжаха и крещяха както

винаги. Врани се трупаха с шумен грак над дремеща сова, която бяха намерили. Докато стигна улицата на шивачите, пиянският ми нос беше толкова почервенял от студа, че би го одобрил дори Сенч. Страните ми бяха вкочанени и клепачите ми полепваха при всяко примигване. Придърпах по-плътно наметалото около себе си. Дано само новите дрехи, които ме чакаха, да не бяха толкова глупави като тези, които носех.

Тъкмо бях намерил точния дюкян, когато чух как някой извика:
— Том! Том! Том!

Спомних си навреме, че съм лорд Фелдшпат. Тъй че не се обърнах, но някакво момче на улицата извика на приятелите си:

— Виж, това е говореща врана! Тя каза: „Том“.

Това ми даде оправдание да се обърна и да погледна натам, накъдето сочеше малкият. Проскубана врана бе кацнала на една табела от другата страна на улицата. Гледаше и грачеше пронизително:

— Том, Том!

Преди да съм успял да реагирам, друга врана се спусна към нея, закълва я, запляска с криле и заграчи. Още десетина птици се появиха сякаш отникъде, откликнали на атаката, и се скупчиха върху нея. Когато нападнатата птица хвъркна, зърнах за миг бели пера между черните. За мой ужас една от другите врани ѝ налетя във въздуха. Нещастницата се превъртя и в отчаянието си потърси убежище под стрехите на близкия дюкян. Две от нападателките ѝ прелетяха покрай тях, но не можах да я достигнат. Другите накацах по близките покриви и зачакаха. С инстинкта на всички побойници на този свят знаеха, че рано или късно ще ѝ се наложи да се покаже навън.

След това, обичайно за породата им, щяха да я накълват до смърт заради това, че е различна.

„О, Уеб, в какво си ме въвлякъл?“ Не можех, *не можех* да взема при себе си още един сирак. Трябваше да се опази сама. Толкова. Трябваше да се надявам, че ще успее да се върне при него. Искаше ми се да не я беше пращал да ме търси. Вкочаних сърцето си и влязох в шивашкия дюкян.

Новите ми одежди започваха с много къса синя пелерина, общита с пластове нежна, падаща като снежинки дантела. Зачудих се дали шивачката не е сбъркала поръчката на Сенч с поръчка за дама, но тя и мъжът ѝ се струпаха около мен да я пробвам и дооправиха

връзките. После донесоха маншети в същия десен за китките и глезените ми. Шивачката измърмори, като видя явно неизисканите ми ботуши, но се съгласи, че може би са по-подходящи за снега. Обещах ѝ, че ще нося дантелените маншети с най-модните си обувки с камбанки на носовете, и тя като че ли се смири. Момчето, което бе донесло поръчката, им беше платило в аванс, тъй че трябваше само да взема пакета и да си тръгна.

Когато излязох от дюкяна, светлината на късия зимен следобед бе започнала да гасне. Студ се спускаше над града и движението по улиците бе оредяло. Не погледнах към враната, свита под стрехите, нито към струпаните по околните покриви нейни мъчителки. Обърнах се и закрачих към Бъкип.

— Том! Том! — извика тя след мен, но продължих по пътя си.

После тя заграчи пронизително:

— Фиц... Рицарин! Фиц... Рицарин!

Слабата жена до мен притисна кокалести ръце до гърдите си.

— Върнал се е! — извика. — Като врана!

Тук се наложи да се обърна, за да не забележат другите, че пренебрегвам тази сензация.

— Ба, просто нечия опитомена гарга — заяви презрително един мъж. Всички извърнахме очи към небето. Нещастната птица излиташе колкото може по-нависоко, с рояка преследвачи след нея.

— Чух, че като цепнеш езика на врана, можеш да я научиш да говори — подхвърли продавачът на кестени.

— Фиц... Рицарин! — изпищя враната отново, когато една поедра врана я удари. Загуби инерцията си и се превъртя във въздуха, задържа се и запляска храбро с криле, но беше пропаднала под убийственото ято и сега всички ѝ налетяха. По две и по три, спускаха се към нея, удряха я, скубеха пера и те се разлитаха в студения въздух. Враната се бореше да се задържи, но беше безпомощна да се защити.

— Това е поличба! — извика някой.

— Това е Фицрицарин, превърнал се в звяр! — изкрещя някаква жена. — Осезавация Копелдак се е върнал!

И в този миг ме обзе ужас. Бях ли си помислил по-рано, бях ли си спомнил какво понасяше Шута? Не. Забравил бях онази смразяваща сигурност, че всяка ръка е срещу мен, че добрите хора на Бък, облечени в празничните си одежди, щяха да ме разкъсат с голи ръце,

също както ятото врани разкъсваше онази самотна птица. Призля ми от страх и коленете ми омекнаха. Започнах да се отдалечавам и на всяка стъпка си мислех, че ще видят как ми треперят краката, колко бяло е станало лицето ми. Стиснах пакета и се постарях да продължа да вървя, все едно бях единственият незаинтересован от въздушната битка горе.

— Пада! — извика някой и аз спрях и погледнах нагоре.

Но тя не падаше. Беше свила криле като връхлитащ ястреб и се спускаше. Спускаше се право към мен.

Миг, колкото да видя това, и се блъсна в мен.

— Ще ви помогна, сър! — викна продавачът на кестени и тръгна към мен, вдигнал машата си да удари пърхащата птица, заплетена в наметалото ми. Присвих рамене и се обърнах, за да поема удара вместо нея, докато я увивах в плата.

Стой мирно. Мъртва си! Заговорих й с Осезанието, без да имам представа дали ще чуе мислите ми. Беше се затаила още щом я покрих и си помислих дали наистина не е мъртва. Какво ли щеше да ми каже Уеб? После видях глупавата си шапка и шляпащата перука, паднали на улицата пред мен. Грабнах я бързо и уж притиснал пакета до гърдите си, задържах здраво и враната. Обърнах се светкавично към добронамерения продавач на кестени.

— Какво си въобразявате, като ми налитате така? — викнах му, докато нахлузвах шапката и перуката на главата си. — Как смее да ме унизявате така?

— Нищо лошо, сър! — извика продавачът и заотстъпва. — Ама враната...!

— Нима? Тогава защо ме нападате и едва не ме съборихте, ако не за да ме направите за смях?

Придърпах напразно кривналата се перука и я наместих на главата си. Чух как някакво момче се изсмя и майка му го смъмри с едва прикрита усмивка. Изгледах ги ядосано и кривнах с една ръка още повече перуката и шапката. Чух зад себе си кикот. Обърнах се рязко и шапката и перуката едва не изхвърчаха отново от главата ми.

— Тъпаци! Грубияни! Ще кажа на стражата на Бъкип колко опасна е тази улица! Гости ще нападат! Ще се подиграват те на гост на краля! И да знаете, братовчед съм на херцога на Фароу и той ще чуе за това от мен!

Издух бузи и долната ми устна затрепери в престорен гняв. Треперещия си глас нямаше нужда да преправям. Призляваше ми от страх, че някой ще ме познае. Името ми сякаш още ехтеше във въздуха. Завъртях се възмутено и закрачих припряно по пътя си, за да се махна колкото се може по-скоро. Чух как някакво момиченце извика зад мен:

— Но къде отиде гаргата?

Не се помаях, за да видя дали някой ще ѝ отговори. Видимият ми смут заради падналите шапка и перука, изглежда, им беше дал достатъчно повод за насмешка, както се бях надявал. Няколко пъти, преди да се махна от очите им, направих привидно безплодни усилия да ги наместя по-добре на главата си. Щом прецених, че съм се отдалечил достатъчно, свих в една странична уличка и придърпах качулката над шапката и перуката. Враната беше толкова неподвижна в гънката на наметалото ми, че се уплаших да не би наистина да е умряла. Беше ме ударила доста силно, толкова, че можеше да ѝ се е счупил вратът. Но Осезанието ми каза, че макар да е замаяна и вцепенена, животът все още тупти в нея.

Излязох на лъкатушешката Калайджийска улица, вмъкнах се в друга тясна уличка и най-сетне разгънах наметалото и взех в шепи вцепененото черно телце.

Очите ѝ бяха затворени. Крилете ѝ бяха свити изрядно до тялото. Винаги съм се удивлявал как птиците могат да сгънат два крайника толкова гладко, че ако не си виждал птица, ще повярваш, че имат само крака. Докоснах с пръст лъскавия ѝ черен клюн.

Тя отвори едното си блестящо око. Отпуснах ръка на гърба ѝ и стиснах леко крилете ѝ. *Още не. Стой мирно, докато стигнем някъде на безопасно.*

Не усетих Осезание от нея, но покорството ѝ ме накара да повярвам, че ме е разбрала. Прибрах враната и пакета под наметалото и забързах нагоре към замък Бъкип. Пътят беше по-добре поддържан и по-оживен от някога, но си беше все така стръмен и на места заледен. Светлината гаснеше и вятърът се усилваше. Надигаше снежни кристали и ги мятеше по мен, дращеха като пясък. Подминаваха ме коли и фургони с провизии за последната вечер на празненство. Щях да закъснея.

Враната беше станала неспокойна. Размърда се и се вкопчи в предницата на ризата ми с клюн и нокти. Пъхнах ръка, за да я пипна и да ѝ предложа опора. Тя запърха яростно и когато издърпах ръката си, пръстите ми бяха накълвани и кървяха. Пресегнах се към нея с Осезанието. *Ранена ли си?*

Мисълта ми рикошира към мен като камъче, хвърлено по стена. Но болката ѝ ме заля и пропълзя по гръбнака ми. Заговорих на глас, спокойно:

— Стой под наметалото ми. Качи се на рамото ми. Няма да мърдам, докато го направиш.

В първия момент тя не помръдна. После се вкопчи с клюна си в ризата ми и се закатери по мен, като се задържаше с клюна. Стана на буца на рамото ми под наметалото, а след това се намести по мен, докато ме направи гърбушко. Когато се успокои, бавно се изправих и казах:

— Мисля, че ще се оправим.

Ветровете бяха подбрали стадото облаци и те вече сипеха нов сняг. Падаше на гъсти парцали, които се вихреха и танцуваха на вятъра. Присвих глава и се затърсих нагоре по стръмния склон.

Пуснаха ме в двора на цитаделата, без да задават въпроси. От Голямата зала ехтеше музика и весели подвиквания. Толкова късно ли беше вече! Вранската свада ме беше забавила повече, отколкото бях осъзнал. Забързах покрай слуги, понесли подноси, и тълпа добре облечени хора, по-малко закъснели от мен, и нагоре по стълбите. Не смъкнах качулката си, гледах надолу и не поздравявах никого. В мига, в който се прибрах в стаята си, смъкнах заснеженото си наметало. Враната се беше вкопчила отзад за яката ми и перуката ми се беше заплела в краката ѝ. Щом посегнах да я хвана, тя понечи да полети. Перуката и шапката ми обаче ѝ натежаха и тя рухна на пода.

— Стой мирно. Ще те освободя — казах ѝ.

След няколко минути борба тя легна на една страна, с едното крило полуотворено, косата на перуката ми беше усукана около краката ѝ. Белите пера, разпръснати между черните, вече се виждаха ясно — перата, които означаваха, че всяка друга врана на света ще се опита да я убие. Въздъхнах.

— Хайде стой мирно и ще те освободя — повторих.

Клюнът ѝ беше отворен и едва дишаше. Едно лъскаво черно око се взря в мен. Не бързах. Струваше ми се невъзможно да се е заплела толкова сериозно за толкова кратко време. По пода се виждаха пръснати капки кръв. Заговорих ѝ, докато се мъчех да я разплета.

— Лошо ли си ранена? Накълваха ли те? — С Осезанието си се опитах да излъча спокойствие и увереност към нея. *Ранена ли си? Зададох въпроса, стараяйки се да не нарушавам границите ѝ.*

Болката ѝ ме заля. Тя запърха яростно и провали повечето ми усилия с разплитането, а после отново затихна.

— Лошо ли си ранена? — попитах отново.

Тя затвори клюна си, погледна ме и изграчи:

— Оскубана! Оскубаха ми перата!

— Разбирам. — Учудването колко думи знае се смеси с облекчение, че може да ми даде информация. Но една птица не е вълк. Да изтълкувам това, което усещах от нея, беше трудно. Имаше и болка, и страх, и много гняв. Ако беше вълкът ми, щях да съм разбрал какво точно се опитва да сподели с някой, който говори различен език. — Позволи ми да се опитам да те освободя. Трябва да те занеса на масата и на по-добра светлина. Може ли да те вдигна?

Тя примигна.

— Вода. Вода. Вода.

— И вода ще ти донеса.

Постарах се да не мисля как отлита времето. Сякаш в отговор на тревогата ми усетих питащо щипване от Сенч. Къде бях? Кралицата беше помолила Предан да се погрижи да присъствам, крайно необичайна молба от нейна страна.

Скоро ще дойда, обещах му с трескавата надежда, че ще е така. Отключих тайната врата и вдигнах враната от пода, задържах я сигурно, но хлабаво в ръцете си и я понесох нагоре по тъмния коридор.

— Фиц? — попита с тревога Шутът, преди да съм стигнал последното стъпало. Едва успях да различа силуета му в стола пред огъня. Свещите бяха догорели преди часове. Сърцето ми се сви от безпокойството в гласа му.

— Да, аз съм. Нося една наранена врана, оплела се е в перуката ми. Ще обясня след малко, сега трябва само да я оставя, да взема светлина и да ѝ дам вода?

— Имаш ранена врана, оплетена в перуката ти? — попита той и като по чудо в гласа му имаше и веселие, и насмешка. — Ах, Фиц, Винаги мога да разчитам, че имаш някакъв странен проблем, който да разбие скуката ми.

— Уеб ми я прати. — В тъмното я поставих на масата. Тя се опита да се изправи, но кичурите коса я бяха оплели и тя се свлече на една страна. — Стой кротко, птицо. Трябва да взема свещи. След това се надявам, че ще мога да те отплетя.

Тя остана неподвижна, но пък дневните птици често притихват в тъмното. Тръгнах слепешком през смътно осветената стая да намеря свещи. Докато ги запаля, поставя в свещници и се върна на масата, Шутът вече бе там. За моя изненада чворестите му пръсти вече се трудеха над кичурите коса, оплели краката на птицата. Оставих свещите в другия край на масата и загледах. Тя лежеше неподвижно, очите ѝ от време на време примигваха. Пръстите на Шута, някога дълги, изящни и ловки, сега бяха като възлести сухи клонки. Говореше ѝ тихо, докато работеше. Дланта с безчувствените върхове на пръстите леко я погали и я накара да не мърда, докато пръстите на другата му ръка вдигаха и издърпваха кичурите коса. Гласът му беше като ромон на вода по камъни:

— А този трябва да иде под първия. И сега можем да вдигнем това пръстче от примката. Така. Този крак е почти изваден. О, това тук е стегнато. Чакай да бутна този кичур под... така. Този крак е изваден.

Враната изрита рязко с освобождения си крак, после затихна, щом Шутът отпусна ръка на гърба ѝ.

— Ще си свободна ей сега. Стой мирно, иначе космите просто ще се затегнат. Като въжета. Да се бориш с въжета изобщо не върши работа.

Въжета. Запазих мълчание. Отне му много повече време да разплете втория крак. За малко да му предложи ножици, но беше толкова увлечен в работата си, толкова отдалечен от собственото си нещастие, че зарязах притесненията си за изтичащото време и ги оставих.

— Ето. Готово — каза той най-сетне. Остави настрана шапката и опърпаната перука.

За миг враната остана неподвижна. После трепна, плесна с криле и се изправи на крака. Той не посегна да я докосне.

— Той ще иска вода, Фиц. От страх се ожаднява.

— Тя — поправих го.

Отидох до ведрото, напълних чаша и я донесох на масата. Поставих я, топнах пръстите си в нея и ги вдигнах така, че птицата да може да види водата, капеща в чашата, и се отдръпнах. Шутът беше взел шапката с още пришитата към нея перука. Вятърът, дъждът и снегът и борбата на враната се бяха отразили тежко на перуката. Части от нея се бяха заплели на къдри, други кичури висяха провиснали и мокри.

— Не мисля, че това може да се оправи лесно — рече той и я остави на масата. Вдигнах я и прокарах пръсти през косата в опит да ѝ придам що-годе приличен вид. — Каж ми за птицата — помоли той.

— Уеб ме помоли да я прибера. Имала си... ами, не собственик. Приятел. Не обвързан с Осезание, а човек, който ѝ помагал. Излюпила се е с няколко бели пера в крилете и...

— Бяла! Бяла! Бяла! — заграчи изведнъж птицата. Заподскача към водата, типично подскачане на врана с двата крака, топна клюн дълбоко в чашата, после вдигна глава към тавана.

— Може да говори! — възкликна Шутът.

— Само както го правят птиците. Повтаря думи, на които е научена. Така мисля.

— Но тя ти говори чрез Осезанието ти, нали?

— Не съвсем. Мога да усетя чувствата ѝ: отчаяние, болка. Но не сме обвързани, Шуте. Не споделяме мисли, нито тя нейните, нито аз моите. — Тръснах шапката с перуката. Враната гракна изненадано, подскочи настрани и едва не разля водата. — Извинявай. Не исках да те стряскам. — Огледах тъжно шапката и перуката. Нямаха оправяне. — Момент, Шуте. Трябва да поговоря със Сенч.

Пресегнах се към Сенч с Умението. *Перуката ми е повредена. Не мисля, че мога да се появя като лорд Фелдшпат.*

Тогава ела както можеш, но побързай. Нещо се мъти, Фиц. Кралица Елиания направо кипи. Отначало помислих, че е ядосана, защото когато ме поздрави, очите ѝ бяха хладни и блеснали. Но изглежда необичайно топла, ликуваща почти, води танците с ентузиазъм, какъвто никога не съм виждал у нея.

Попита ли Предан дали има представа какво се мъти?

Предан не знае. Усетих как разтвори широко Умението си, за да включи Предан в мисловния ни разговор.

Може би Предан не смята, че има нещо нередно в това кралицата му толкова видимо да се забавлява тази вечер — подхвърли кралят саркастично.

Мъти се нещо. Усецам го! — отвърна Сенч.

Сигурно бих могъл да знам настроенятията на съпругата си по-добре от теб — не остана дължен Предан.

Не ми се слушаше повече дърленето им. Ще слеза колкото може по-скоро, но не като лорд Фелдшпат. Перуката е съсипана.

Поне се облечи модно, нареди Сенч раздразнено. Ако слезеш по туника и панталони, ще привлечеш вниманието на всички. Не носи поръчаното за лорд Фелдшпат. В гардероба му все трябва да има нещо, които още не си носил. Избери от тях и побързай.

Добре.

— Трябва да тръгнеш — наруши тишината Шутът.

— Да. Как разбра?

— Отдавна съм се научил да отгатвам малките ти въздишки на раздразнение, Фиц.

— Перуката е съсипана. А с нея и самоличността ми като лорд Фелдшпат. Трябва да ида до стаята си, да подбера дрехи, да се облека и да слеза като някой съвсем друг. Мога да го направя. Но не ме забавлява колкото Сенч.

— И колкото мен някога. — Въздъхна на свой ред. — Как бих се радвал да бях на твое място тази нощ! Да си избира дрехи и да слеза прелестно облечен, с пръстени, обици и благоухание, и да се смеси със стотици хора, и да ям прекрасно сготвена храна. Да пия и да танцувам, и да се шегувам. — Въздъхна отново. — Ще ми се да можех да съм жив отново, преди да трябва да умра.

— Ех, Шуте. — Посегнах към ръката му и спрях. Щеше да се стресне и да потръпне от ужас, ако го докоснех, а когато правеше това, будеше болка и у двама ни.

— Трябва да тръгнеш веднага. Ще правя компания на птицата.

— Благодаря ти — отвърнах искрено. Само дано враната да не изпаднаше внезапно в паника и да запърха из стаята. Все пак беше почти тъмно и смятах, че ще кротува.

Почти бях стигнал до стълбището, когато въпросът му ме догони:

— Как изглежда тя?

— Тя е врана, Шуте. Врана. Черен клюн, черни крака, черни очи. Единственото, което я отличава от хиляди други врани, е това, че се е излюпила с малко бяло по перата си.

— Къде е бяла?

— Някои от перата ѝ са бели. Когато разтвори криле, те са почти на ивици. И има няколко бели туфи на тила, мисля. Другите врани оскубаха някои от перата ѝ.

— Оскубана — каза Шутът.

— Бяла! Бяла! Бяла! — изграчи птицата в тъмното. После, с тихо мърморене, толкова тихо, че едва го чух: — Ех, Шуте.

— Тя знае името ми! — възкликна той с радост.

— И моето. За жалост. Така ме принуди да спра и да я взема. Викаше: „Фицрицарин! Фицрицарин!“ насред Шивашката улица.

— Умно момиче — измърмори одобрително Шутът.

Изсумтах недоволно и забързах надолу по стълбите.

8. ПРОРОЦИ

*И гръб до гръб възправиха се
братята
и се сбогуваха с живота,
че къмто тях прииждаха на
Аления кораб вълците,
стена от мечове и ножове
блестящи.*

*Те чуха рев и връхлетя ги
Синът на Бъкип, Непризнатия.
Като рубини заблестя във
въздуха кръвта
под вихъра на бойната му
брадва.*

*Посече път той като просека в
леса,
размахал кървавата брадва,
оплискан до гърдите в кръв
дойде на Бъкип Копелдака
и под десницата му те се
покориха.*

*На Рицарин синът бе той,
очите му горяха като пламък,
от неговата кръв бе той,
макар и не по име.
Син на Пророк,
но никога наследник,*

*и кървавите му кърдрици
корона нямаше да носят.*
„Химн на Еленовия остров“,
Славей Сладкопойна

Смъквах дрехите си още докато слизах по стълбището. Нахлух в стаята си, тръшнах вратата и заподскачах от крак на крак, докато смъкна ботушите. Нищо от това, което бях носил през деня, не ставаше, за да сляза на събирането в Голямата зала. Трябваше някой обсебен от едностилност идиот само да ме види и щеше да разпознае дреха, носена от лорд Фелдшпат.

Понечих да извадя дрехи от гардероба и спрях. Затворих очи и си представих снощното събиране. Какво общо имаха всичките онези пуяци, парадиращи с труфилата си? Дългополите жакети. Множество копчета, повечето от които по-скоро декоративни, отколкото функционални. Натруфена дантела около шията и на раменете. И ярките цветове. Отворих очи.

Ярочервени панталони с редове сини копчета по кантовете. Бяла риза с яка, толкова висока, че едва не ме задуши. Дълъг син жакет с туфи червена дантела на раменете и червени копчета като ред зърна на свиня майка по гърдите. Огромен сребърен пръстен за палеца ми. Не. Нищо такова. Собствените ми панталони от Върбов лес, изпрани и върнати, благодарение на Аш. Най-простата от натруфените ризи в горско зелено. Кафяв жакет, дълъг, с копчета, но от рог. Това беше всичко, за което имах време. Погледнах в огледалото и прокарах длани през мократа ми от дъжда коса. Стоеше прилегнала, засега. Избрах най-простата от малките шапки: да ходя гологлав щеше да привлече повече погледи от всяка шапка. Трябваше да свърши работа. Надявах се да изглеждам достатъчно жалко, та никой да не поиска да се запознае с мен. Избрах най-малко неудобните обувки и ги нахлузих. След това, със съживения ми опит от младостта, бързо заредих скритите си джобове, като прехвърлих малките си оръжия, пликчетата с отрова и шперцове от жакета, който бях носил през деня, като се стараех да не мисля дали ще ги използвам, ако Сенч ми заповяда.

Стигнаше ли се до това, щях да реша на място, успокоих се и заряхах въпроса, от който стомахът ми се обръщаше.

Тръгвам! — изпратих с Умението до Сенч стегнато и лично.

Кой си? — Въпросът му ми напомни за старата ни игра: „Създай си самоличност за миг.“

Рейвън Келдер. Трети син на дребен лорд в Тилт. Никога не съм идвал в двора, пристигнал съм в Бъкип тази вечер и съм зашеметен от всичко, което виждам. Облечен съм просто и доста немодерно. Ще съм пълен с глупави въпроси. Баща ми е умрял наскоро, брат ми го е наследил и ме е изхвърлил от имението, като ми е казал да си търся пътя в живота. И съм повече от щастлив, че имам това приключение и ще похарча дял от малкото си наследство.

Много добре! Хайде, идвай.

И тъй, Рейвън Келдер забърза надолу по широкото стълбище и се вля в гъмжащата тълпа в Голямата зала. Тази нощ бе Последната нощ на Зимния празник. Бяхме отпразнували обратата от тъмнина към светлина, а тази вечер бе последният ни пир, преди да се снишим и да изтърпим бурите и студа на зимата. Още една нощ на приятелство, песни, пиршество и танци, а на другия ден благородниците от Шестте херцогства щяха да започнат да се изцеждат от замък Бъкип и да потекат обратно към именията си. Обикновено това бе най-потискащата от нощите на Зимния празник, време за сбогуване с приятели, време за очакване на режещ вятър и студ по пътя. Когато бях момче, нощите след Последната нощ бяха за домашни занимания: изработване на стрели, тъкане, резбарство и шиене. По-младите писари донасяха работата си в Голямата зала и слушаха менестрелите, докато правеха преписите си.

Бях очаквал бавни балади от менестрелите, греяно вино и тихи разговори. Вместо това влязох в зала, където хората отново бяха пременени в най-хубавите си дрехи и накити, а менестрелите свиреха живи мелодии, които привличаха на дансинга. Когато влязох, в средата на дансинга господстваха кралят и кралицата на Шестте херцогства. Досадните копчета, които бяха нападнали гардероба ми, не бяха пощадили кралската двойка. Стотици копчета от сребро, слонова кост и седеф красяха роклята на кралицата. Поцъкваха и звънкаха едно в друго, докато тя следваше бързите стъпки. Дрехите на Предан бяха отрупани с многобройни копчета от рог, слонова кост и сребро в по-

сдържани, но не по-малко звънливи редици. Заставах най-отзад в тълпата и ги загледах. Очите на Предан не се откъсваха от лицето на Елиания: изглеждаше толкова заплепен от нея, колкото когато я ухажваше. Страните на кралицата бяха зачервени и устните ѝ разтворени, докато поддържаше бързите стъпки на танца, останала без дъх. Когато музиката писна високо към края, той я вдигна и я завъртя, а тя го прегърна през раменете. Ръкоплясканията на тълпата бяха несдържани и непресторени. Широката му усмивка блесна бяла в тъмната му брада, а Елиания се беше изчервила. И двамата бяха зачервени и засмени, когато напуснаха дансинга и се върнаха на високите си тронове на подиума.

Понесох се през тълпата като водорасло, подхванато от течението на прилива. Сенч беше прав. Някаква подмолна възбуда имаше тази нощ, жилка на любопитство във въздуха. Бяха се вслушали в молбата на кралицата всички да присъстват в най-хубавото си облекло. Явно щеше да се случи нещо специално, може би раздаване на почести, и залата кипеше в очакване.

Остана ми време да прескоча до тезгяха с буренце вино и да си взема чаша, преди музикантите да започнат да се суетят с инструментите си, докато изберат нова мелодия. Проврях се и си намерих място, откъдето имах хубава гледка към високия подиум и в същото време оставах в края на тълпата. Предан каза нещо на кралицата. Тя се усмихна и поклати глава. После стана и с жест накара менестрелите да затихнат. Мълчанието се разля на вълна, докато цялото множество не стихна и вниманието на всички не се съсредоточи върху нея. Предан, все още седнал на трона, я изглежда подозрително. Тя му се усмихна и го потупа успокояващо по рамото. Пое си дъх и се обърна към благородниците.

— Лордове и дами на Шестте херцогства, имам да споделя с вас чудесна новина. И сърдечно вярвам, че ще я отпразнувате също толкова радостно, колкото и аз!

След годините, преживени в Шестте херцогства, акцентът ѝ от Външните острови бе избледнял до чаровна звънлива напевност. Предан я наблюдаваше с вдигната вежда. На една маса наблизо лорд Сенч изглеждаше някак притеснен, а на лицето на Кетрикен се беше изписала озадаченост. Майсторката на Умението седеше от лявата страна на лорд Сенч. Лицето ѝ беше мрачно и умислено. Зачудих се

дали изобщо слуша Елиания, или умът ѝ е изпълнен със собствената ѝ дилема. Без да бърза, кралицата огледа мълчаливо залата. Всички мълчаха; слугите стояха неподвижно по местата си. Тя остави тишината да се проточи, след това продължи:

— От дълго време ме измъчва това, че няма жени, родени от Пророците през моето царуване като кралица. Наследници съм дала на моя крал. И съм горда и радостна с нашите синове, и вярвам, че те ще управляват добре след баща си. Но за собствената ми страна е нужна принцеса. А такава не можах да родя. — Гласът ѝ се поколеба и секна. Кралят вече я гледаше със загриженост. Видях как херцогинята на Фароу вдигна ръка към устата си. По страните ѝ потекоха сълзи. Явно кралицата не беше единствената, борила се да износи живо дете. Това ли щеше да оповести тази вечер? Че отново е с дете? Разбира се, щеше да е казала на Предан и това изявление щеше да се отложи, докато бременността се гарантира.

Кралица Елиания вдигна глава. Обърна се към Предан, сякаш за да го успокои, и каза:

— Но разбира се, *има* принцеса от Пророците. От дълго време живее сред нас, позната тихомълком на мнозина, но непризната от нейните херцози и херцогини. Преди два дни тя ми събщи знаменателна новина. Скоро ще роди дете. Аз лично завъртях игла на конец над дланта ѝ и сърцето ми подскочи от радост, когато люшкането ѝ предрече момиче в утробата ѝ. Дами и господа на замък Бъкип, мои херцози и херцогини на Шестте херцогства, скоро ще бъдете благословени с нова принцеса Пророчица!

Това, което бе започнало като ахкания от изумление, прерасна във вълна от мърморещи гласове. Прималя ми. Пребледняла, Копривка гледаше право напред. На лицето на Сенч се бе изписала скована усмивка на престорено удивление. Предан, зяпнал, гледаше с ужас кралицата, а след това издаде Копривка, като извърна поглед към нея.

Елиания изглеждаше напълно неподатлива на катастрофата, която причиняваше. Огледа публиката си с широка усмивка и след това се засмя звучно.

— И тъй, мои приятели, народе мой, нека признаем онова, което мнозина от нас отдавна знаят. Майсторката на Умение Копривка, Копривка Пророчица, дъщеря на Фицириарин Пророка, племенница на моя скъп съпруг и принцеса от родословието на Пророка, станете.

Бях скръстил ръце на гърдите си. При споменаването на законното име на дъщеря ми и моето едва можех да си поема дъх. Шепотът из залата се усили до бръмчене на рояци летни насекоми. Огледах лицата наоколо. Две млади дами си размениха радостни погледи. Един сивокос лорд изглеждаше възмутен, а дамата му държеше ръце пред устата си в ужас пред този срам. Повечето обаче бяха просто слисани и изчакаха да видят какво ще се случи по-нататък. Очите на Копривка бяха ококорени, устата зяпнала. Лицето на Сенч беше пепеляво. Нежните пръсти на Кетрикен покриваха устата ѝ, но не можеха да скрият радостта в очите ѝ. Погледът ми пробяга към крал Предан. За един сякаш безкраен миг той остана неподвижен. После се надигна и се изправи до кралицата си. Протегна ръка към Копривка. Гласът му трепереше, но усмивката му беше искрена, когато изрече:

— Моля, станете.

Фиц, Фиц, моля те! Какво... Отчаяното послание, стигнало до мен от Сенч, беше почти несвързано.

Спокойно. Остави ги да се справят сами. Какъв избор имахме всъщност? Ако беше нечий друг живот, ако беше нечия чужда тайна, гледката може би щеше да ми се стори очарователна. Кралицата, със зачервени страни и с очи, блеснали от радост заради удостояването на Копривка с такава чест; Предан, с протегнатата му ръка, за да посрещне Копривка в най-опасния миг на живота ѝ; и дъщеря ми, с насилена усмивка, с поглед, вперен в масата, вцепенена.

И Ридъл. Винаги бе имал дарбата да се промъква през тълпи незабелязано. Сега пореше през човешката гмеж като акула. Видях решителното му изражение. Ако се нахвърлеха на Копривка, щеше да умре в бой, за да я защити. От леко извитото му рамо разбрах, че ръката му вече е на дръжката на ножа. Сенч също го забеляза и видях как направи леко движение. *Изчакай*, каза ръката му, но Ридъл се приближаваше.

С плавно движение лейди Кетрикен застана зад стола на Копривка, наведе се и ѝ прошепна нещо. Видях как Копривка си пое дъх. Изправи се, столът ѝ изскърца назад по пода. Бившата кралица закричи до нея и я придружи до тронния подиум. Там, както се полагаше, двете се присвиха в дълбок реверанс. Кетрикен остана долу до стъпалата, а Копривка изкачи и трите. Предан хвана ръцете ѝ. За миг наведените им глави се задържаха една до друга. Сигурен съм, че

й прошепна нещо. След това се изправиха и кралица Елиания я прегърна.

Копривка беше заключила мислите си толкова здраво, че не можех да достигна до нея. Каквото и да изпитваше вътрешно, външно издаваше само задоволство, когато благодари на краля и кралицата за поздравленията им за детето й. Не каза нищо за разкриването на произхода й. Вярно, Елиания беше права, когато каза, че това е тайна, вече известна на мнозина. Печатът на родословието на Пророка бе на лицето на Копривка и мнозина от по-старите бяха знаели скандалната клюка за Фицрицарин и слугинята на лейди Търпение. Прехвърлянето на Върбов лес на лейди Моли от Търпение, уж в почит към саможертвата на Бърич за фамилията на Пророка, само потвърждаваше, че дъщерята на Моли е моя. Ами бракът на Копривка? Ами бащата на детето й? Доста клюки щеше да има. Гледах дъщеря си, когато понечи да се обърне и да се върне на мястото си, но Кетрикен я спря с ръце на раменете. Видях как Ридъл вдигна очи към нея, с преbledняло лице, един най-обикновен мъж между многото, докато жената, която обичаше, бе провъзгласена за принцеса. Бях с него с цялото си сърце.

И тогава Кетрикен заговори, гласът й спря усиливащото се бръмчене на множеството.

— Години наред мнозина вярваха, че Фицрицарин Пророка е предател. Въпреки онова, което съм разказвала за съдбовната нощ, в която избягах от Бъкип, петното на неговото име се задържа. Тъй че бих искала да попитам дали някой менестрел тук знае една песен, пята само веднъж в тази зала? Тагсън, син на Таг, син на Рийвър, я изпя. Беше верният разказ за делата на Фицрицарин Пророка, когато той дойде на помощ на своя крал в Планините. Някой от менестрелите тук знае ли я?

Устата ми пресъхна. Никога не бях чувал песента, но ми бяха казали за нея. През живота си съм бил герой на две песни. Едната, „Кулата на острова Еленов рог“, беше балада, която разказваше как се сражавах срещу нашествениците на Алените кораби, когато с измяна бяха успели да стъпят на Еленов рог. Беше съчинена през Войните на Алените кораби от една амбициозна млада менестрелка, Славей Сладкопойна. Мелодията беше приятна и рефренът — незабравим. Когато бе изпята за първи път, хората в замък Бъкип бяха готови да

повярват, че в копелдашките ми жили тече достатъчно кръв на Пророка, за да мога да бъда поне донякъде герой. Но това беше преди изпадането ми в немилост, преди принц Славен да убеди всички в измяната ми. Преди да бъда хвърлен в тъмницата му по обвинение в убийството на крал Умен. Преди уж да умра там и да изчезна завинаги от историята на Бъкип и обществената памет.

Но имаше и втора песен, в която се възпяваше не само моята кръв на Пророк и магията на Осезанието, но се твърдеше, че съм се вдигнал от гроба, за да последвам крал Искрен в търсенето на Праотците, та да спечели помощта им за Шестте херцогства. Както и в песента за Острова на Еленовия рог, нишки истина бяха преплетени с поезия и преувеличение. Доколкото знаех, само един менестрел я беше пял изобщо в Бъкип и го беше направил, за да заяви, че хората от Старата кръв, владеещи магията на Осезание, може да са също толкова верни и благородни, колкото всички други. Много от слушателите тогава не бяха приели радушно такова мнение.

Погледът на Кетрикен обходи галерията, където се бяха струпали менестрелите. С облекчение видях как те се заспоглеждаха озадачено и почнаха да вдигат рамене. Един скръсти ръце на гърдите си и поклати възмутено глава, явно недоволен, че някой ще иска да се пеят възхвали за Осезавация Копелдак. Един арфист се надвеси над перилото, за да се посъветва с някакъв сивобрад долу. Човекът кимна и макар да не можех да го чуя, като че ли призна, че е слушал веднъж песента, но с красноречиво вдигане на рамене отрече, че знае думите, мелодията или авторството. И тъкмо щом сърцето ми започна да забавя и на лицето на Кетрикен се изписа разочарование, от тълпата излезе достолепна жена, облечена в екстравагантна рокля в синьо и зелено. Когато си проправи път в откритото пространство пред кралския подиум, чух рехаво ръкопляскане, а после някой извика:

— Славей Сладкопойна! Разбира се!

Зачудих се дали щях да разпозная старата си любовница без този вик. Тялото ѝ се беше променило с годините, станала бе по-широка в кръста, с по-пищни извивки. В отрупаните с копчета пластове плат, оформящи роклята ѝ, не познах коравата и прагматична странстваща менестрелка, която също бе последвала Искрен в Планинското кралство, за да събуди Праотците. Беше пуснала косата си да порасте дълга и кичурите в нея бяха сребристи, не сиви. Носеше накити на

ушите, китките и пръстите си, но докато вървеше напред, сваляше пръстените от ръцете си.

Разочарованието на лицето на Кетрикен се бе сменило с радост.

— О, от толкова много години не сме я чували да извиси глас! Самата Славея Сладкопойна, сега госпожа съпруга на лорд Фишер! Помните ли песента, за която говорех?

Въпреки годините си Славея отвърна с дълбок реверанс, след което се изправи изящно. Възрастта бе снишила тембъра на гласа ѝ, но мелодичността му беше същата.

— Лейди Кетрикен, крал Предан и кралица Елиания, чула съм тази песен само веднъж. Не ме мислете за злонравна критичка, но трябва да кажа, че макар през нея здраво да са втъкани нишки истина, думите стържеха една в друга като пясък в ботуш, а мелодията бе открадната от една древна балада. — Поклати глава, присвила устни, и добави: — Дори да помнех всяка дума и нота, не бих казала, че си струва да я изпея пред вас.

Замълча, навела глава почтително. Въпреки всичките ми опасения почти се усмигнах. Славея. Толкова добре знаеше как да изостри апетита на публиката! Изчака точно до мига, в който Кетрикен си пое дъх, за да заговори; тогава вдигна глава и предложи:

— Но мога да ви изпея по-добра песен, ако благоволите, милейди и моя някогашна кралица. Ако само с кимване ми разрешите, ако моят крал и моята кралица дадат позволение, ще я изпея, ще изпея всичко, което зная за Осезавация Копелдак. За Фицрицарин Пророка, син на Рицарин, верен на крал Искрен и до последния дъх на дните си чистосърдечен Пророк въпреки низшето си рождение!

Музиката се усили и влезе в ритъм с думите ѝ: тя настройваше и подготвяше гласа си. Чак сега видях съпруга ѝ, застанал в края на тълпата, усмихваше се гордо. Раменете му бяха широки като някога; беше стегнал посивялата си коса във воинска опашка. Винаги беше сиял в светлината на популярността на своята съпруга менестрел. Радостта, изписана на лицето му, не беше престорена; той грееше в отразения ѝ блясък. Тя не беше дошла на празненството тази нощ като менестрела Славея, а като лейди Фишер. И все пак това бе моментът, за който беше мечтала през всичките тези години. Нямах да позволи да я подмине и той щеше да ликува с нея. Огледа публиката си, сякаш за да запита: „Да пея ли?“.

Можеше и трябваше. Лордовете и дамите на Шестте херцогства вече попиваха всяка нейна дума. Как можеше крал Предан да го забрани, когато собствената му кралица беше разкрила незаконната дъщеря на незаконния Пророк, подслонена и след това издигната като Майсторка на Умението в замък Бъкип? Лейди Кетрикен се спогледа със своя син и съпругата му. А после кимна и кралят разпери ръце, давайки позволение.

— Арфата ми идва ли? — обърна се Славей към съпруга си, а той се отзова с широк жест. Вратите на Голямата зала се разтвориха и се появиха две здрави момчета, понесли внушителна арфа. Неволно се усмигнах. За да се появи толкова бързо, трябваше да я е поръчала в мига, в който Кетрикен попита дали някой помни песента. И такава арфа! Това не беше арфа на странстващ менестрел! По лицата на младежите лъщеше пот и се зачудих от колко ли далече и колко бързо са мъкнали този звяр. Славей беше пресметнала забавянето си съвършено за пристигането ѝ. Двамата младежи я понесоха напред и я поставиха на пода. Издигаше се чак до рамото на Славей. Тя погледна към галерията с менестрелите, но някой вече беше тръгнал напред, понесъл стола си. Намести го пред арфата и тогава видях единствения неловък момент в представлението ѝ. Роклята ѝ изобщо не беше скроена, за да седи зад арфа с инструмента, опрян на рамото ѝ. С изящно пренебрежение към всякаква скромност тя вдигна полите си и ги отметна настрана, оголвайки все още прелестните си крака, стегнати в яркозелени чорапи и фини сини пантофи със сребърни копчета. Събуди арфата, като пръстите ѝ леко пробягаха нагоре и надолу по струните и ги оставиха да проговорят, сякаш ѝ зашепнаха, че са настроени и я очакват.

След това дръпна три струни една след друга все едно пускаше златни монети по пътека и ни кани да я последваме. Нотите се сляха в акорд и другата ѝ ръка заизвлича от струните игрива мелодия.

Това, разбрах, беше песента, за чието изпяване беше чакала през целия си живот. Винаги, винаги беше искала да остави песен, която да се съхрани в паметта на Шестте херцогства и да бъде пята отново и отново. Когато я бях срещнал първия път, ми беше говорила с жадна амбиция как би тръгнала с мен, за да опишете делата и съдбата ми, тъй че да е свидетелка на обрата в историята на Шестте херцогства. И беше свидетелка, но устните ѝ бяха останали смълчани и песента ѝ

неизпята, по кралско повеление, според което случилото се в Планините трябваше завинаги да остане тайна. Бях мъртъв и трябваше да остане така, докато тронът на Пророка се върнеше към стабилност.

Сега стоях и слушах собствената си история. Колко дълго беше настройвала тези думи, колко пъти бе упражнявала музиката, която се лееше безуспешно и безпогрешно от пръстите ѝ? Това беше най-високото ѝ постижение. Чувал я бях да пее творби на други менестрели и я бях слушал да пее и свири свои композиции. Славея беше добра. Никой изобщо не можеше да ѝ го отрече.

Но това беше по-добро от добро. Дори менестрелът, който преди това се беше намръщил, изглеждаше омаян от думите и нотите ѝ. Това беше музиката, която бе съхранила, и това бяха думите, които бе обръщала и оформяла като дърворезбар. Знаех историята на собствения си живот и повечето от двора знаеха поне част от нея. Но тя запя за мен от едно изоставено незаконно дете до героя, до позорната смърт в една тъмница и изпълзяването от един забравен гроб, докато се възправих пред каменен дракон, който беше изпил живота от крал Искрен, и вдигнах очи към нея, когато тя и кралица Кетрикен заминаваха.

Известно време дърпаше струните и сплиташе акорди, докато тази част от сказанието попие в умовете на слушателите. Не беше пято така преди и мнозина бяха озадачени. После, с внезапно помитане на пръстите ѝ, мелодията зазвуча мощно и войнствено и тя довърши разказа си. Лично ѝ бях разказал какво се случи, след като двете бяха заминали на гърба на самотен дракон със сърцето на крал, понесъл ги към Бъкип. Искрен-Дракона се бе изправил срещу цялата флота на Външните острови, за да спаси своята кралица, нероденото си дете и цялото си възлюбено кралство от опустошенията на Алените кораби. Сълзи потекоха по страните на Кетрикен, докато слушаше, а крал Предан беше прехласнат и слушаше зяпнал.

И тъй, аз и моят спътник в Осезанието — моят вълк Нощни очи — бяхме събудили другите спящи дракони. Ние се бяхме сразили с покварената котерия на Умението на крал Славен и техните злочести чираци и леейки кръв бяхме пробудили каменните дракони в подобие на живот, и ги бяхме отпратили с разперени криле след Искрен, същинска армия зад гърба му. Последваха три строфи за това как драконите бяха последвали краля; Славея описваше различните им

форми, а след това припомни колко бързо бяха прогонени Алените кораби от бреговете ни. Искрен-Дракона беше повел последвалите го дракони и бе пренесъл битката на техните острови. Кралица Елиания, от кръвта на Външните острови, слушаше намръщено и кимаше, сякаш в потвърждение на всичко, което Славей разказваше за онези кървави дни.

Отново интерлюдия, само с музика. Постепенно темпото забави и акордите станаха по-дълбоки. Тогава тя запя как Копелдака и неговият вълк, знаейки, че са мъртви за всички, знаейки, че името на Фицрицарин Пророка завинаги ще е опетнено с позор и обвинения в измяна и страхливост, се отдръпват в дълбините на Планинските лесове. Никога повече, пееше Славей, нямаше да ловуват по зелените хълмове на Бък. Никога повече нямаше да се върнат у дома. Никога нямаше да се знаят подвизите им. Никога. Никога. Разказът и песента забавиха и преляха в капещи, тъжни ноти. Загълъгнаха. Тишина.

Не знам колко дълго продължи песента. Върнах се в Голямата зала и при събраните благородници на Шестте херцогства като от дълго пътуване. Славей седеше пред високата си арфа, с наведена напред глава и чело, отпуснато на тъмното дърво. Лицето ѝ блестеше от пот. Дишаше все едно беше тичала през девет хълма. Взирах се в нея. В живота ми беше странница, любовница и предателка. А сега беше моята историчка.

Ръкоплясканията започнаха като шепот и се извисиха до грохот. Славей вдигна бавно глава и проследих погледа ѝ, докато оглеждаше публиката. Сълзи се стичаха по лицата на мнозина, а по някои се четеше затаен гняв. Видях как една жена се изсмия презрително на емоцията на дамата до себе си. Един благородник поклати глава, наведе се и зашепна нещо на приятеля си. Две млади жени се бяха прегърнали, очаровани от романтиката на разказа. Херцогинята на Беарния се беше присвила, стиснала ръце под брадичката си и отпуснала глава на дланите си. Херцогът на Рипон като че ли казваше на хората около себе си: „Знаех го. Винаги съм го знаел“, и биеше едрите си юмруци един в друг.

А аз? Как да опиша онова, което изпитвах при тази реабилитация? Стоях между тях, непознат и невидян, но с чувството, че най-сетне съм се върнал у дома, двамата с моя вълк. Жегна ме, че Шутът не беше тук да чуе това, и усетих, че потръпвам все едно съм

дошъл от някое много студено място и треперя, след като топлината най-сетне се е върнала в тялото ми. Не плачех, но очите ми се насълзиха и почти не можех да виждам.

Погледът на Предан обходи тълпата и разбрах, че оглежда за мен. Но ме търсеше зад маската на лорд Фелдшпат. Лорд Сенч стана и тръгна бавно от мястото си до високата маса. Помислих, че отива към Кетрикен, но след това стъпките му се разколебаха и той си запробива път през тълпата. Гледах го озадачен, а после с ужас разбрах, че ме е видял и идва право към мен.

Не, изпратих му с Умението, но той се беше затворил плътно — не за да не ме допусне, а за да скрие онова, което изпитваше. Когато стигна до мен, ме хвана здраво за ръка.

— Сенч, моля те, не — замолих го. Какво го беше прихванало стареца?

Погледна ме. Страните му бяха мокри от сълзи.

— Време е, Фиц. Време е, и то крайно. Хайде. Ела с мен.

Хората най-близо до мен гледаха и слушаха. Видях как един се ококори и лицето му се преобрази от удивление до стъписване. Бяхме наред тълпата. Ако се нахвърлеха върху мен, щяха да ме разкъсат. Нямаше никакво отстъпление. Тъй че, докато Сенч ме дърпаше за ръката, се оставих примирено да ме води. Коленете ми бяха омекнали: чувствах се като кукла на конци, олюлявах се при всяка стъпка.

Никой не беше очаквал това. Кралица Елиания се усмихваше радостно, но лицето на Копривка беше бяло като платно. Брадичката на Кетрикен трепереше, а след това лицето ѝ се сгърчи и тя заплака все едно, че самият крал Искрен вървеше към нея. Когато подминахме Славея, тя вдигна глава. Щом ме видя, ръцете ѝ литнаха към устата ѝ. Очите ѝ се разшириха жадно и някаква част от ума ми помисли: „Вече замисля каква нова песен да направи от това.“

Празното пространство между тълпата и подиума на краля и кралицата беше безкрайна пустиня, която прекосихме. Лицето на крал Предан беше бяло и вцепенено. *Какво правите? Какво правите?* — питаше ни настойчиво, но Сенч не го чу, а аз нямах отговор, който да дам. Объркан ропот, шепоти, спекулации, а след това зад нас се надигнаха викове. Очите на Копривка бяха черни, на лице, изваяно от лед. Страхът ѝ се просмука в мен. Когато заставах пред своя крал,

паднах на колене повече заради внезапната си слабост, отколкото от някакво чувство за благоприличие. Ушите ми кънтяха.

Предан спаси всички ни.

Поклати бавно глава и се взрях в него.

— „Никога“ свърши — заяви той на множеството. Погледна извърнатото ми нагоре лице. Взрях се в него и видях там крал Умен и крал Искрен. Моите крале, които ме гледаха отгоре с искрено съпричастие. — Фицрицарин Пророк, ти твърде дълго живя сред Праотците и споменът за теб беше презрян от народа, който спаси. Твърде дълго беше там, където месеците отминават като дни. Твърде дълго вървя сред нас под лъжлив облик, лишен от своето име и чест. Стани. Обърни се и погледни хората на Шестте херцогства, своя народ, и най-сетне бъди добре дошъл у дома.

Наведе се и хвана ръката ми.

— Трепериш като лист — прошепна в ухото ми. — Можеш ли да се изправиш?

— Мисля, че да — промърморих. Но неговата сила ме вдигна на крака. Изправих се. Обърнах се. Застанах с лице към всички.

Одобрителният рев ме заля като вълна.

9. КОРОНАТА

След като съм рискувал живота си за това знание, очаквам, че за следващия къс информация ще ми се заплати по-щедро! Когато за първи път се обърна към мен за тези „малки задачи“, както ги нарече, там, в замък Бъкип, няхах представа що за мисии ще ми възлагаш. Както съм казвал в миналото, ще продължа да ти доставям интересна информация, но не и онова, което чувствам, че подронва или злоупотребява с приятелствата ми.

Келсингра наистина е град на невъобразими чудеса. Почти във всеки камък там е съхранена информация. Чувал съм, че още повече може да се намери в архивите на Праотците, открити наскоро в града, но не съм поканен да вляза и няма да излагам на риск доверието на приятелите си, опитвайки се да ида там. Много от информацията за Предците е налична в стените на стария пазар и неизбежно я усещам дори когато просто минавам там вечер. Ако пожелаш да ми пратиш малко пари в аванс и да ми зададеш изрични въпроси, ще отговоря на онези, на които мога. Ако не се беше строшил един рудан, нямаше да се нуждая от твоите средства. Все пак ще ти напомня, че имам своята гордост. Може да ме смяташ за прост моряк, но имам свой кодекс на честта.

Но на твоя най-належащ въпрос. Не съм видял никаква „сребърна река или поток“. А докато пътувах там по Дъждовната река и после нагоре по един от притоците ѝ, уверявам те, че видях много и много реки и потоци, вливащи се в този огромен воден път. Бяха сиви от тиня. Предполагам, че биха могли да изглеждат сребристи на определена светлина.

Но мисля, че имам новина какво точно е онова, което търсиш. Не е река, а кладенец. В него извира сребристо вещество и драконите, изглежда, го смятат за почти опияняващо. Местонахождението на този кладенец и самото му съществуване са смятани за голяма тайна, но за човек, който може да чува дракони, техните крясъци, когато веществото се издигне достатъчно близо до повърхността, за да пият, го издава. В други случаи, предполагам, че трябва да им се изважда с ведро. Задължен бях да задавам заобиколни въпроси на тази тема. Двама от младите пазачи не издържат много на бренди и имахме един чудесен несвързан разговор, докато не дойде командирът им, за да ги нахока и да ми се закани. Този Рапскал изглежда доста неуравновесен тип, способен да изпълни разните си закани срещу мен, ако открие, че окуражавам хората му към пиянство. Настоя да напусна Келсингра и на следващата сутрин бях изкаран от квартирата си и качен на първия заминаващ кораб. Не ми забрани да стъпвам повече в града, както съм чувал, че е забранявано на други пътешественици и предприемачи, но мисля, че трябва да изчакам да мине известно време, преди отново да се опитам да го посетя.

Ще очаквам следващото ти кредитно писмо и въпросите ти. Все още съм отседнал в „Строшената подпора“ и писмата, изпратени до този хан, ще стигнат до мен.

Джек

Легнах си чак призори. Бях изтощен. Бях изкачил стълбите нетърпелив като момче да разкажа на Шуга всичко, което ме бе сполетяло, но го заварих дълбоко заспал. Известно време поседях до леглото му и съжалявах, че не можеше да е там с мен. Когато задрях на стола, се предадох и закретах надолу по стълбите до леглото си. Затворих очи и заспах. Потънах в пълна забрава, а след това се сепнах и се събудих, сякаш някой беше забил игла в мен. Не можех да се освободя от усещането, че нещо не е наред: нещо ужасно, ужасно не беше наред.

Не можах да спя. *Опасност, опасност, опасност*, тътнеше глухо през нервите ми. Рядко изпитвах такава тревога без причина. Преди години моят вълк винаги беше зад гърба ми, прилагаше поизострените си сетива, за да ме предупреди за дебнещи натрапници или невидими наблюдатели. Нямахше го от толкова много години, но в това си оставаше. Когато нещо накараше сетивата ми да настръхнат, се бях научил да внимавам.

Останах съвсем неподвижен в леглото. Чувах само онова, което очаквах да чуя, зимния вятър зад прозореца, тихото пращане на огъня, собствения си дъх. Не надушвах нищо освен собствената си миризма. Леко открянах клепачи, преструвайки се на все още спящ, и огледах каквото можех от стаята. Нищо. С Осезание и Умение долових всичко наоколо ми. Нямахше нищо, което да ме разтревожи. И все пак не можех да се отърся от безпокойството. Затворих очи. Спи. Спи.

Спах, но не можах да отдъхна. Сърцето ми беше вълк, ловуваше по снежни хълмове, но не за плячка — търсеше изгубената си глутница. Ловуваше и ловуваше, и ловуваше. Виех болката си на нощта и тичах, и тичах, и тичах. Събудих се потен и още с дрехите си. Полежах за миг в пълен покой и след това чух лекото дращане на вратата. Сетивата ми бяха останали по вълчи наострени. Станах и отворих вратата, докато Аш все още бърникаше в ключалката.

Без никакво смущение той извади шперца от ключалката, наведе се, вдигна подноса със закуската и го внесе в стаята ми. С ловки движения постави закуската на масата. После отиде до масичката при леглото ми, свали торбичката от рамото си, извади от нея листове и ги постави в спретнати редици.

— Какво е това? От Сенч ли са?

Той посочи всяка категория.

— Поздравителни писма. Покани. Молби към вас да упражните влиянието си. Не прочетох всички, само онези, които ми се сториха полезни. Очаквам, че сега ще получавате много такива ежедневно.

След като подреди нежеланата ми кореспонденция, огледа стаята за следващата си задача. Все още се опитвах да схвана това, че смята четенето на личната ми кореспонденция за част от задълженията си. Видях само сянка на неодобрение в очите му, когато погледна омачканите ми дрехи и подхвърли:

— Имате ли нещо за пране, милорд? Ще се радвам да го занеса на перачките.

— Да, предполагам. Но не мисля, че гостите дават прането си на перачките. И не съм ти лорд.

— Сър, убеден съм, че всичко това се промени снощи. Принц Фицрицарин, за мен ще е висока чест да занеса мръсното ви бельо на перачките. — По устните му пробяга усмивка и се скри.

— Присмиваш ли ми се? — попитах невярващо.

Той наведе очи и отвърна тихо:

— Не е присмех, сър. Но едно копеле може да се зарадва на добрия късмет на друг от простолюдието и да помечтае за по-добри дни за себе си. — Погледна ме. — Сенч ме караше да уча подробно историята на Шестте херцогства. Знаете ли, че една бъдеща кралица всъщност е родила копеле и то се е издигнало до крал на Шестте херцогства?

— Не с подробности. Имаш предвид принц Пъстър. И това изобщо не е свършило добре за него. — Братовчед му го беше убил заради това, че бил Осезаващ, и беше взел трона.

— Може би. — Погледна подноса със закуската ми и оправи кърпата. — Но е имал своя миг, нали? Някой ден бих искал да имам своя миг. Честно ли е според вас това как сме се родили да предопределя как ще ни възприемат до края на живота ни? Трябва ли винаги да съм синът на курва, момче слуга във вертеп? Няколко обещания и пръстен и е можело да станете крал. Никога ли не сте помисляли за това?

— Не — излъгах. — Беше един от първите уроци, които получих от Сенч. Мисли за това, което е, и не позволявай онова, което е можело да бъде, да те разсейва.

Той кимна.

— Е, да бъда чирак на лейди Розмарин определено е стъпало нагоре в живота ми. И ако се представи добра възможност, ще си представя по-добро положение за себе си. Уважавам лорд Сенч, но ако човек остане само това, което е днес, ами... — Млъкна и ме изгледа замислено.

Това малко ме жегна.

— Добре. Не се обиждам. Аш, ако продължиш с уроците си и със сегашния си учител, тогава да, мисля, че с право можеш да мечтаеш за

по-добри дни.

— Благодаря, сър. А дрехите ви?

— Момент. — Щом започнах да смъквам потната си риза и омачканите панталони, Аш отиде до пътния сандък на лорд Фелдшпат и започна да вади дрехи.

— Това не става — чух го да мърмори. — Нито това. Не сега. Това какво е? Може би.

Но когато се обърнах към него, за да взема каквото ми предлагаше, очите му бяха ококорени.

— Какво не е наред?

— Сър, какво ви е на гърба? Нападнаха ли ви? Да помоля ли за лична охрана за вас? На вратата ви?

Пресегнах се и опипах гърба си. Стъписах се, че раните не бяха напълно зараснали. От една все още течеше гной, а други две бяха болезнени на допир. А и не можах да измисля добра лъжа, която да обясни онова, което вече трябваше да прилича на малки драскотини.

— Малко странна злополука, не беше нападение. Ризата ми, ако обичаш.

Постарах се да го кажа все едно съм свикнал да имам някой младеж за личен слуга. Той мълчаливо ми я подаде. Обърнах се и го погледнах в очите. Извърна поглед. Знаеше, че лъжа за гърба си. Но лъжех ли? В края на краищата наистина беше странна злополука. Замълчах си и взех чистото бельо, панталоните и чорапите. Останах доволен, че изборът му е доста по-разумен в сравнение с дрехите, с които се беше перчил лорд Фелдшпат. Все още имаше множество копчета, но много по-малко ме мушкаха. Ботушите ми, наскоро почистени, бяха готови за обуване. Испитах известно облекчение, когато седнах да ги нахлузя.

— Благодаря. Бива те в това.

— Служих на майка ми и другите жени в къщата години наред.

Сърцето ми се сви. Държах ли да знам повече за този чирак на Сенч? Но такова подканване не можеше да се пренебрегне безсърдечно.

— Така чух.

— Лорд Сенч изобщо не беше клиент на майка ми, тъй че няма нужда да се боя, че той е баща ми. Но винаги е бил по-добър към мен

от повечето. Тъй че когато майка ми беше... убита и бях принуден да избягам, той прати да ме намерят. И ме спаси.

Сгромолясващите се един след друг факти започваха да се наместват. Сенч беше клиент на къщата, където бе работила майката на Аш, просто не беше клиент на майка му. Някаква добрина и вероятно момчето бе започнало да шпионира за него, без дори да знае, че го прави. Малко пари, за да свърши някоя работа, и няколко небрежни въпроса, и Сенч беше научавал разни неща за другите клиенти. Достатъчно, за да постави живота на момчето в опасност, когато майка му е умряла? Тук имаше история. Твърде много истории. Чий ли син на благородник беше съгрешил твърде много? Не исках да знам. Колкото повече знаех, толкова повече щях да се вълвека. Предната нощ се бях заплел в мрежата като риба. Вече знаех, че колкото повече се мятам, толкова по-стегната ще стане мрежата.

— Уморен съм — казах и добавих с вяла усмивка, — вече съм уморен, а денят едва е започнал. По-добре да нагледам приятеля си. Аш, брой ме за един от приятелите си, към когото можеш да прибегнеш, ако отново ти се наложи.

Той кимна. Още една тънка като паяжина примка се затегна около мен.

— Ще отнеса дрехите за пране и ще ги върна следобед. Искате ли още нещо от мен?

— Благодаря. Това е всичко засега.

Долових далечно ехо на Искрен в гласа си. Искрен, освобождаващ човека, който винаги го придружаваше. Чарим. Така се казваше. Толкова отдавна. Почти очаквах Аш да се обиди, че го разкарвам, но той се поклони сдържано и излезе с прането ми в ръце. Седнах до подноса с храната, която бе донесъл, и се заех с нея. По-добра ли беше храната днес? По-добра закуска ли бяха донесли на Фицрицарин Пророка, отколкото на лорд Фелдшпат? И ако беше така, какво говореше това за очакванията, които щяха да имат хората, низши, както и висши? Щяха ли някои благородници да се опитат да спечелят благоволенieto ми? Щяха ли слуги да търсят работа при мен? Прегледах някои от писмата, които Аш беше оставил. Молба за услуга, ласкателни покани, свръхлюбезни поздравления за завръщането ми. Стиснах очи и ги отворих отново. Купчината кореспонденция все още беше там. Рано или късно трябваше да се справя с нея. Или може би

това бе едно от задълженията на Аш? Беше казал, че е изчел повечето от нея, без извинение.

Къде щях да се вместя сега в двора на Предан? И как можех да го напусна? А моята Пчеличка? Все още не бях имал възможност да кажа на Кетрикен да прати хора да я доведат, но като че ли трябваше, защото внезапно ми хрумна, че онези, които ме свързваха с Том Беджърлок, щяха да знаят, че има втора, тайна дъщеря на Пророците. Имах ли още власт над някоя страна от живота си? Животът, който бях водил през последните четирийсет години, изведнъж беше разбит на парчета. Лъжи и заблуди бяха пометени. Е, някои лъжи и заблуди. Трябваше да поговоря със Сенч: трябваше да се съчини версия за това какво съм правил през всичките тези години. Щяхме ли да признаем ролята ми в освобождаването на Айсфир^[1], черния дракон? Да разкрием, че бях измъкнал Предан от едно зоключение с Осезаващите и го бях опазил за трона? Как се съчетаваше Том Беджърлок с Фицрицарин Пророка? Внезапно ми се стори, че казането на истината е също толкова рисковано, колкото и лъжата. Едно малко късче истина можеше да доведе до нуждата от друго разкриване. Докъде щеше да доведе това?

Съсредоточих се върху яденето и не си позволих да задълбавам във всички тези въпроси, които се трупаха в ума ми. Нямах намерение да напускам стаята си днес, докато някой не ме потърсеше с Умение или не ми пратеше съобщение.

Тъй че щом чух лекото почукване на вратата, оставих чашата и станах мигновено. Чуването се повтори. И не от вратата на стаята, а от скритата врата, която водеше към старата бърлога на Сенч.

— Шуте? — попитах тихо, но никой не отговори. Отключих.

Не Шутът ме чакаше там, а враната. Извърна нагоре глава и ме изгледа с едното си лъскаво око. После, сякаш беше самата кралица, заподскача важно надолу по останалите стъпала и спря в средата на стаята.

Обичайно е за хора, които не са Осезаващи, да мислят, че ние със Старата кръв можем да говорим с всяко животно. Не можем. Осезанието е взаимен обмен, споделяне на мисли. Някои същества са по-отворени от други; някои котки не само ще говорят с някого, но ще дърдорят или дразнят, или досаждат без абсолютно никаква задръжка. Дори хора с най-тънка жилка на Осезание ще се окажат застанали пред отворената врата преди котката да е драснала по нея или ще я викат от

другия край на стаята, за да споделят с нея най-хубавия къс риба. След като бях обвързан с вълк толкова много години, това беше настроило мислите ми в шаблон, който, вярвах, правеше всички същества от тази фамилия по-открити за мен. Кучета, вълци и дори лисици бяха общували с мен от време на време. Бях говорил с един ястреб, по искане на господарката му. С един малък пор, останал завинаги герой в сърцето ми. Но никой Осезавац не може просто да изстреля мисли към същество и да очаква, че ще бъде разбран. Помислих да опитам, но Осезанието бързо се превръща в интимно споделяне. А нямах голямо желание да развия такава връзка с тази птица. Тъй че не използвах Осезанието, а само думи, и й казах:

— Е, изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях. Искаш ли да ти отворя прозореца?

— Мрак — каза тя и се изумих колко ясно прозвуча думата и колко е уместна. Чуval бях птици, научени да говорят, но обикновено човешките думи, които изричаха, бяха просто повторения, лишени от смисъл или контекст. Враната по-скоро закрочи, отколкото заподскача през стаята, и огледа прозореца, преди да подхвъркне на скрина ми с дрехи. Не я зяпнах. Малко диви същества се чувстват удобно от това. Пристъпих внимателно покрай нея и отворих прозореца.

Нахлу вятър и мраз. Бурите от последните няколко дни бяха спрели, но облаците обещаваха още сняг тази нощ. Постоях за миг, загледан над стените на замъка. Години бяха минали, откакто бях гледал този пейзаж. Гората се беше отдръпнала. Виждаха се селски къщи там, където някога бе имало само пасища за овце, пасища там, където някога беше гора, и сечища отвъд тях. Сърцето ми се сви; някога бяхме ловували там, двамата с моя вълк, където сега пасяха овце. Светът трябва да се променя и по някаква причина човешкото благополучие винаги води до отнемане на все повече от дивите същества и места. Глупаво е може би да се изпитва съжаление за нещо, което си е отишло. И може би се изпитва само от онези, които стоят между света на хората и света на зверовете.

Враната прелетя към перваза. Отдръпнах се внимателно, за да й направя място.

— Сбогом — пожелах й и зачаках да си отиде.

Тя кривна глава и ме погледна. С онази бързина, която притежават птиците, отново изви глава и се загледа над света. После

разтвори криле, изпляска през стаята и кацна на подноса ми със закуската. Разперила широко криле, сякаш за да ми напомни, каза:

— Бяла! Бяла!

После без колебание клъвна и глътна късче бекон. Клъвна късче от оставения хляб, разтърси го и го пусна на пода. Изгледа го за миг, после го заряза и клонът ѝ затрака в чинията с ябълковия компот.

Докато опустошаваше закуската ми, отидох до сандъка на лорд Фелдшпат. Да, Сенч го беше снабдил добре. Намерих шише мастило и перо. Помислих малко, после разчистих кореспонденцията от масата. Обърнах перото, топнах оперения край в мастилницата и го огледах.

— Врано. Ела тук. Ще те боядисам черна.

Тя пусна късчето бекон, което се опитваше да разкъса.

— Бяла! Бяла!

— Не бяла — казах ѝ. Съсредоточих Осезанието си. *Не бяла.*

Тя кривна глава и насочи едното си лъскаво си око към мен. Изчаках. Тя се вдигна от подноса и скочи на масата.

— Разпери си крилете. — Тя ме зяпна. Бавно разперих широко ръце. *Отвори. Покажи ми бялото.*

Да разбереш какво иска някой не е същото като да му се довериш. Разпери криле. Понечих да мацна черно, но тя изпърха с криле и целите ни опръска с мастило. Опитах отново. Говорех ѝ, докато работех:

— Нямам представа дали това ще издържи на дъжд. Или вятър. Или дали перата ти ще залепнат. *Разпери ги. Не, остави ги разперени. Да изсъхне мастилото. Така!*

Докато се заема с второто крило, беше станала по-отзивчива. Ръцете ми и кореспонденцията бяха опръскани с мастило. Довърших второто ѝ крило и отново се залових с първото. След това се наложи да ѝ обясня, че трябва да боядисам крилете ѝ и от вътрешната страна.

— Сега съхни! — предупредих я и тя се изправи, с разперени криле. Тръсна перата си, за да ги вкара в ред, и се зарадвах, като видях че този път пръсна по-малко мастило. А когато ги сгъна, заприлича на обикновена черна врана.

— Не бяла! — казах ѝ. Тя извърна глава и приглади перата си. Изглеждаше доволна от работата ми, защото подскочи рязко и цопна в блюдото ми.

— Ще ти оставя прозореца отворен — казах ѝ и я оставих там, за да дооплеска масата с недовършената ми закуска.

Дръпнах вратата зад себе си и я затворих плътно, защото онова, което Сенч ми беше казал някога, беше вярно. Отвореният прозорец и отворената врата създаваха ужасно течение в жилището.

Заизкачвах се по стръмните стъпала, зачуден как ще мога да предам на Шута всичко, което се беше случило за една нощ. Глуповата усмивка се изписа на лицето ми. За първи път си позволих да си призная, че част от мен ликува. Толкова дълго, толкова дълго бях стоял в края на леса и бях гледал светналите прозорци в далечината. Замък Бъкип беше моят дом — открай време. Въпреки всичките ми опасения и страхове си позволих да си представя за един великолепен миг, че мога да стоя от лявата страна на моя крал, докато раздава правосъдие, или да съм седнал на високата маса по време на пир. Представих си как малката ми дъщеря танцува с мен в Голямата зала. Щях да кажа на Шута и той щеше да разбере чувствата ми. След това с тъга отново съжалих, че Шута го нямаше там, за да види и чуе песента на Славей за моя кураж, храброст и всеотдайност.

Но нямаше да е видял нищо от това. И като подгонен сръндак, скочил от стръмнина в замръзнало езеро, настроението ми пропадна в мрак и студ. Ликуването ми се изпари и почти се ужасявах да му кажа. Предния ден не бях споменал за бременността на Копривка. Днес се страхувах да му кажа за публичното ми признание от крал Предан.

Стъпките ми се бяха забавили и докато стигна горе, едва влачех крака. Тъй че не бях подготвен да видя Шута седнал на масата на Сенч, с шест ярко горящи свещи в плътен кръг пред него. Още по-малко готов бях за кривата усмивка, с която ме поздрави.

— Фиц! — възкликна той почти весело; белезите по лицето му разкривиха застиналата като на кукла усмивка още повече. — Имам да ти споделя новина!

— И аз — отвърнах. Духът ми малко се вдигна.

— Добра новина е — каза ми, сякаш не можех да го предположа. Зачудих се дали ще ми каже собствената ми новина и веднага реших, че ако това му доставя удоволствие, ще му го позволя.

— Виждам — отвърнах и седнах на масата срещу него.

— Не, не виждаш! — Смехът му заклокочи на някаква шега, която все още не знаех. — Но аз виждам!

Поседях дълго смълчан, очаквах да добави нещо. После, както често се беше случвало в младостта ни, внезапно схванах какво има предвид.

— Шуте! Ти можеш да виждаш?!

— Току-що ти го казах — отвърна той и избухна в сърдечен смях.

— Погледни ме! — заповядах му и той вдигна очи, но не срещна погледа ми. За мое дълбоко разочарование очите му все още бяха мътни и сиви.

Усмивката му поугасна.

— Мога да видя светлина — каза той. — Мога да различавам светлина от мрак. Е, не е точно това. Да си сляп не е мрак както ти знаеш мрака. О, все едно, няма да се опитвам да го обяснявам, освен да кажа, че знам, че на масата пред мен горят свещи. А когато извърна лице знам, че там няма свещи. Фиц, мисля, че зрението ми се връща. Когато ти приложи Умението над мен онази нощ... знаех, че язвите на гърба ми започнаха да се изцеряват. Но това е толкова много повече...

— Нищо не направих на очите ти онази нощ. Може би просто е започнал естествен процес на изцеряване. — Едва премълчах предупреждението, готово да изригне от мен. *Не се надявай твърде много.* Знаех колко крехко е здравето му. И все пак той вече можеше да усеща светлина. Това трябваше да означава, че започва да оздравява. — Радвам се за теб. И трябва да те задържим на този път. Яде ли днес?

— О, да, ядох. Момчето на Сенч донесе храна и като че ли не се боеше толкова от мен. Или може би беше очарован от птицата. А после намина самият Сенч, с пакет с неща за теб. Фиц! Той ми каза всичко. И аз съм... объркан. И щастлив за теб. И уплашен. Как може да има такова време, такъв свят, където се случват неща, които така и не провидях!? И ми каза, че Славей е разказала с песен историята ти, и я е изпяла красиво! Наистина ли е така? Или съм сънувал?

Жегна ме разочарование. Не си бях давал сметка колко ми се иска лично да му го кажа, докато не разбрах, че вече го знае. Но усмивката му за сполуката ми беше всичко, което можех да пожелаая.

— Не си. Всичко е истина. Беше чудесно. — И споделих с него миговете, които малцина други щяха да разберат. Казах му как лейди Бързина, херцогинята на Беарния, наследничка на своята сестра лейди Вяра, беше сложила ръце на раменете ми. Имаше бръчици около очите

и устните ѝ, но погледът ѝ все още беше на дръзкото някогашно момиче. „Никога не съм се съмнявала в теб. Не трябва да се съмняваш в мен“, каза ми и ме целуна нежно по устата преди да се обърне и бързо да се отдалечи, а съпругът ѝ ме изгледа озадачено и забърза след нея. Описах как кралица Елиания отрязва копче от рог на нарвал от маншета си и ми го даде, като ми нареди да го нося винаги с мен. Шутът се усмихна на това, а после лицето му стана замислено, когато му казах, че хора, които едва си спомнях, ми бяха стискали ръката или ме бяха потупвали по рамото. Някои се усмихваха невярващо, други плачеха. Много смущаващи бяха онези, които ми смигваха или се навеждаха, за да ми прошепнат: „Помни добре, че пазех тайните ти“, и други послания от този сорт. Най-лошо беше с онзи млад гвардеец, който закрачи дръзко покрай чакащите ред да ме поздравят благородници. Искри гняв заиграха в очите му, когато каза: „Дядо ми умря с мисълта, че те е пратил на смърт. До края на дните си Блейд вярваше, че те е предал. Той, на когото сигурно си вярвал.“ След това ми обърна гръб и тълпата го погълна преди да съм успял да му кажа и дума.

Усетих, че съм заговорил тихо все едно, че разказвах стара приказка на малко дете. И ѝ давам щастлив край, след като всички знаят, че приказките никога не свършват и че щастливият край е само миг, колкото да си поеме човек дъх преди следващото бедствие. Но не исках да мисля за това. Не исках да се чудя какво ще се случи по-нататък.

— Сенч каза ли защо го е направил? — попита Шутът.

Свих рамене, жест, който той не можеше да види.

— Каза, че е време. Че и Умен, и Искрен щели да искат това да се случи. След като той самият е излязъл от сенките, каза, че не може да ме остави там. — Порових по един от рафтовете на Сенч, а после по друг, докато намеря каквото търсех. Винен спирт. Запалих си свещ от огъня и намерих парцал. Натопих го и започнах да махам петната мастило по себе си. Трудно се махаха. Добре за враната, дразнещо за мен. Отидох до огледалото на Сенч и затърках петната по лицето си.

— Каква е тази миризма? Какво правиш?

— Махам мастило от лицето си. Боядисах белите пера на враната в черно, за да може да излиза навън, без да я гонят и кълват.

— Боядисване на врана. Принц Фицрицарин се забавлява с боядисване на врани в деня след признаването му от трона!

Засмя се. Чудесен звук.

— Каза, че Сенч е оставил пакет за мен.

— На масата — отвърна той.

Отново беше впил поглед в свещите, очарован от малкото яркост, която можеше да усети. Тъй че не взех нито една от тях, а преместих пакета близо до тях и започнах да го развързвам. Миришеше на пръст. Беше увит в кожа и вързан с ремъци. Възлите бяха позеленели от стара плесен, а белите петна по кожата бяха от влага. Не беше развързан от много дълго време и подозирах, че в някой момент е бил оставян навън, може би за цяла зима. Вероятно заровен някъде. Докато се мъчех с възлите, Шутът подхвърли:

— Остави ти и бележка. Какво пише?

— Още не съм я прочел.

— Не трябваше ли да я прочетеш, преди да отвориш пакета?

— Той каза ли, че трябва?

— Като че ли много дълго го обмисляше, а после написа само няколко думи. Чух драскането на перото му и много въздишки.

Оставих ремъците. Опитах се да реша кое гложди повече любопитството ми, писмото или пакетът. Вдигнах свещ и видях самотния лист хартия на масата. Бях го пропуснал в полумрака. Пресегнах се, хванах го и го плъзнах към мен. Като повечето писма на Сенч, никаква дата, поздрав, подпис. Само няколко изписани реда.

— Какво пише? — настоя Шутът.

— „Направих както той ми нареди. Условието така и не бяха изпълнени. Вярвам, че разбираш. Вече трябва да си го разбрал.“

— О. Все по-добре и по-добре — възкликна Шутът. И добави: — Мисля, че просто трябва да срежеш ремъците. Никога няма да развържеш онези стари възли.

— Вече си се опитал, нали?

Той сви рамене и се подсмихна.

— Исках да ти спестя усилието да се пребориш с тях.

Измъчих и двама ни, като се потрудах още малко над упоритите възли. Кожа, която е вързана мокра и оставена да изсъхне, може да стане корава като желязо. Накрая извадих ножа си, прерязах ремъците и заразвивах с усилие кожата, увита около каквото беше вътре. Не

беше мека кожа, а тежка, като тези, които се използват за седло. Изпраця, щом я разтворих с усилие и извадих нещо, увито във все още мазен плат. Оставих го и то издрънча глухо на масата.

— Какво е? — настоя Шутът, пресегна се и пръстите му зашариха по скрития предмет.

— Чакай да видим.

Мазният плат се оказа тежка платнена торба. Намерих отвора, бръкнах вътре и издърпах...

— Това е корона — възкликна Шутът и пръстите му я опипаха почти в мига, в който очите ми я видяха.

— Не точно.

Короните обикновено не са направени от стомана. А и Ход не правеше корони, а мечове. Беше великолепна майсторка на оръжия някога. Завъртях в ръцете си простото стоманено кръгче; знаех, че е нейно изделие, макар и да не можех да обясня на никого как съм го разбрал. И ето, имаше го знака на майстора, не натрапчив, но гордо впечатан вътре в халката.

— Още нещо има тук. — Ръцете на Шута запърхаха бързо в торбата и след миг той извади и ми подаде дървена цев. Взех я мълчаливо. И двамата знаехме, че в нея ще има свитък. Краищата на цевта бяха запълнени с червен восък. Огледах го на светлината на свещта.

— Печатът на Искрен — казах му тихо.

Не исках да развалям печата, но все пак разкъртих восъка с ножа си, наклоних цевта и я разтърсих. Свитъкът беше упорит. Беше стоял там дълго. Когато най-сетне се показа, само го погледнах. Водата не го беше засегнала.

— Прочети го — подкани ме шепнешком Шута.

Развих внимателно свитъка.

Беше почеркът на Искрен, грижливо изписване на човек, който обичаше да рисува, да прави карти и скици на терен, да нахвърля схеми на укрепления и да рисува бойни планове. Беше писал с големи тъмни букви, прост шрифт. Почеркът на моя крал. Гърлото ми се стегна. Отмина миг, преди да успея да проговоря. Гласът ми излизаше изтънял през стегнатото гърло.

— „Да се знае, от моя печат на този документ и чрез свидетелството на доверения приносител, Сенч Звездопад, че този

свитък е истинското желание на бъдещия крал Искрен Пророка. С думи прости да кажа, напускам днес на изпитание, от което може да не се завърна. Оставям своята кралица, лейди Кетрикен от Планините, с дете. Ако в мое отсъствие моят баща, крал Умен, почине, поставям милейди под закрилата на моя племенник Фицрицарин Пророка. Ако се върне вест за моята смърт, тогава желая той да бъде официално признат за протектор на моя наследник. Ако моята кралица загине и моят наследник оцелее, тогава постановявам Фицрицарин Пророка да управлява като регент, докато моят наследник бъде способен да приеме трона. А ако никой не ме надживее, нито баща, нито кралица, нито наследник, то волята ми е Фицрицарин Пророка да бъде припознат като мой наследник. Не е мое желание по-малкият ми брат, Славен Пророка, да наследи короната ми. Най-пламенно приканвам моите херцози да признаят и утвърдят волята ми по този въпрос.“ — Прекъснах, за да си поема дъх.

— И това щеше да е твоята корона. — Осакатените пръсти на Шута опипаха ръба на простото кръгче. — Не е скъпоценност за пипане. И стомана за мечове на допир. Чакай, чакай! Не е толкова проста може би. Тук. Какво е това?

Взех короната от него и я наклоних на светлината на свещта. Беше всечено в простата гривна.

— Нападащ елен.

— Той ти даде този знак.

— Искрен, да — отвърнах тихо. Гласът ми се беше стегнал на възел, когато добавих: — Просто връхлитащият елен. Няма черта през него, която да ме бележи като копеле.

Последва много дълго мълчание. Свещите горяха, а в другия край на стаята една цепеница рухна с пращане в камината.

— Искра ли ти се да беше станало? — попита Шутът.

— Не! Разбира се, че не! — Все едно да съм желаел смъртта на Умен, Кетрикен и нероденото й все още тогава дете. — Но... иска ми се да го бях знаел. Имаше времена, когато щеше да означава много за мен. — По страната ми се плъзна сълза. Оставих я да капне.

— А сега не?

— О, и сега все още. Да знам, че ме е смятал за достоен да браня неговата кралица и неговото дете. И да претендирам за трона след него.

— Значи никога не си пожелавал да бъдеш крал?

— Никога.

Лъжец. Но лъжата бе толкова стара и толкова често повтаряна, че повечето пъти ѝ вярвах.

Той въздъхна. Когато разбрах, че е от облекчение, а не от тъга заради нищожните ми амбиции, се зачудих защо. Той отговори преди да съм го попитал.

— Когато Сенч ми каза, че си признат официално и че повечето хора били склонни да те възхваляват и приемат сърдечно, се разтревожих. А когато пръстите ми докоснаха короната ти, се уплаших.

— От какво?

— Че ще поискаш да останеш тук, в замък Бъкип. Че ще се радваш да те приемат като това, което винаги си бил, не бъдещият крал, но кралят в сенките.

Каква титла само!

— И това те накара да се уплашиш... от какво?

— Че ще изпиташ неохота да изоставиш признанието, което най-сетне спечели. Че ще тръгнеш по моята поръчка без сърце.

Неговата поръчка. Връщане към старата ми роля на убиец. За да го отклоня от всякакви мисли за убийствата, които ми бе възложил, бързо напомних за другата му поръчка.

— Шуте, ще направя всичко, което мога, за да намеря сина, който подозираш, че си оставил някъде. Несъмнено би улеснило задачата ми много повече, ако можеш да ми припомниш жените, с които си лягал, които биха могли да са родили такова дете, и кога би могло да се е случило това.

Той изсумтя недоволно.

— Фиц! Слушал ли си изобщо какво ти казах? Изобщо няма такава жена, нито дете, заченато по този начин. Казах ти го.

Умът ми се замая.

— Не. Не си! Сигурен съм, че ако ми беше казал такова нещо, щях да го запомня. И щях веднага да те запитам, както го правя сега, как тогава си направил син?

— Не слушаш — каза той тъжно. — Обяснявам нещата ясно, но ако не е това, което очакваш да чуеш, го отмяташ. Фиц. Това е корона. Ще ти прилегне ли?

— Не е точно корона.

Отново беше сменил темата. Знаех, че няма да обясни, докато сам не реши. Помъчих се да прикрия облекчението, че ме е оставил да се измъкна с отклонението, докато въртях студената стомана в ръцете си. Последния път, когато бях носил корона, беше дървена и украсена с петлета. „Не. Не връщай този спомен точно сега.“ Вдигнах кръгчето и го поставих на главата си.

— Като че ли приляга. Не съм сигурен как се очаква да приляга.

— Дай да пипна.

Надигна се и застъпва слепешком покрай масата към мен. Ръцете му заопипваха във въздуха, намериха рамо, страната на лицето ми, а след това пробягаха нагоре към главата ми и короната. Вдигна я леко, а после, без никакво смущение, измери дължината на косата ми. Пръстите му минаха по лицето ми, опипаха счупеното на носа ми, стария белег, наболата брада по брадичката ми. Ако друг някой беше направил това, щеше да е натрапчиво. Обидно. Но знаех, че сравнява как изглеждам сега с онова, което помни.

Покашля се и вдигна короната в ръцете си. Заговори по-важно, отколкото го бях чувал някога:

— Фицрицарин Пророк. Короновам те за крал в сенките на Шестте херцогства. — Постави кръгчето на главата ми и го намести грижливо. Стоманата беше студена и тежка. Улегна там все едно никога повече нямаше да се махне. Той се покашля отново и след пауза добави: — Все още си чаровен мъж, Фиц. Не толкова хубав като преди Славен да ти разбие лицето. Но си стареел добре, смятам.

— Онова старо изцеряване с Умението. — Свих рамене. — Тялото ми просто непрекъснато се поправя само, все едно дали го желая, или не.

Свалих стоманената корона и я поставих върху мазното платно, което я бе приютявало. По ръба ѝ пробяга светлина като кръв по острието на меч.

— Жалко, че моето положение не е такова — отвърна Шутът. Погледът му се върна към свещите. Дълго мълчахме. После той промълви: — Фиц. Очите ми. Да си сляп... Те използваша това. Да ме направят боязлив и страхлив. Трябва да виждам. Плаши ме мисълта да тръгнем в търсенето си, докато все още съм сляп. Ще тръгна, ако трябва. Но... Би ли могъл...

Толкова с отклонението. Все още замисляше убийства. Казал му бях, че не мога да тръгна на тази негова задача, но той настойчиво го пренебрегваше.

— Кажи ми какво направиха на очите ти — казах кротко.

Той вдигна безпомощно ръка.

— Не знам. Може би дори не са го искали нарочно, но след като стана, се възползваха изцяло. Те... О, Фиц. Имаше бой. И още един. Очите ми бяха подути и затворени. И друг бой. И...

Спрях го.

— А когато отокът е спаднал, не си можел вече да виждаш.

Той вдиша дълбоко. Видях, че се мъчи да ми разкаже неща, които всъщност иска да забрави.

— Отначало продължавах да мисля, че е нощ. Или че съм в тъмна килия. Правеха го понякога. Ако си винаги на тъмно, не можеш да различиш колко време е изтекло. Мисля, че понякога ми носеха вода и храна нарочно рядко, а понякога често. Да ме объркат за изтичането на времето. Много по-късно разбрах, че не мога да виждам. И още по-късно разбрах, че няма да мине.

— Достатъчно. Просто трябваше да науча малко, да ми помогне.

Ново мълчание. После той прошепна:

— Ще се опиташ ли сега?

Замълчах. Да го направя означаваше да рискувам собственото си зрение. Можех ли да му кажа това, докато такава надежда грееше на лицето му? Приличаше повече на моя стар Шут, отколкото след Аслевял. Зрението беше толкова важно за него! Възстановяването му беше ключ към намирането на сина му, а нелепото му намерение да избие всички Слуги беше единствената цел, която му бе останала. Предната нощ бях изпитал триумфа на една мечта, която никога не си бях позволявал да мечтая. Можех ли да унищожа надеждите му днес?

Щях да внимавам. Много да внимавам. Разбира се, че щях да мога да разбера, ако застраша себе си, нали?

Бях ли повече като Сенч, отколкото ми се искаше да съм? Винаги ли исках да открия докъде мога да тласна магията, какво мога да направя с нея, ако никой не ме съдържа? Изтласках настрана глождещия въпрос.

— Сега? Защо не? — Бутнах стола назад и отидох до него. — Обърни лицето си към мен — казах му тихо. — Той се извърна

послушно от свещите. Придърпах една и огледах лицето му на мигащата ѝ светлина. Имаше белези по страните, точно под очите. От онези следи, видими по лицата на мъже, влизали много пъти в юмручен бой. Кожата се цепи лесно там, където плътта е тънък пласт над костта. Преместих стола си и го поставих така, че да съм срещу него. Седнах. — Ще те докосна — предупредих го и хванах брадичката му. Бавно завъртях лицето му, докато оглеждах белезите, оставени от педантичното изтезаване и жестокия бой. Внезапно си спомних как Бърич бе огледал лицето ми, след като Гален ме беше пребил. Поставих два пръста на лицето му, натиснах леко и очертах кръг около лявото му око. Той потръпна няколко пъти. После дясното. Същото. Предположих счупена кост, която е зараснала неравно. На едно място имаше явна вдлъбнатина в лицевите му кости близо до скулата. Призля ми от допира. Но можеше ли това да го е ослепило? Не знаех. Поех си дълбоко дъх. Щях да внимавам този път. Заклех се да не излагам на риск и двама ни. Поставих ръцете си от двете страни на лицето му. Затворих очи.

— Шуте — казах тихо. И също толкова леко го намерих.

И Шутът беше там. Последния път беше дълбоко в несвяст, без да усети как се движех през него с кръвта му. Сега усетих как ръцете му дойдоха и се отпуснаха на моите. Това щеше да помогне. Знаех как изглеждаше лицето му някога, но той щеше да помни как бе усещал лицето си. Започнах с връхчетата на пръстите си под очите му. Припомних си рисунките в старите свитъци на Сенч от Кожодера и човешкия череп, който сигурно все още лежеше в бюфета в ъгъла. Зашепнах, докато ръцете ни се движеха заедно.

— Когато съседна кост се счупи, понякога се среща неправилно. Тук. Усещаш ли това? Трябва да го поправим.

И така заработихме, без да бързаме. Местехме кост, късче по късче. Там, където лицето му бе разбито, беше зараснало с ръбове и изпъкналости. Някои ми напомняха пукнатините, които прави човек, когато чукне твърдо сварено яйце, преди да го обели. Усърдното проучване на костите на лицето му не беше нещо, с което да се бърза. Докато работехме, допир и Умение съчетани, проследихме тънка пукнатина надолу от външния ръб на лявото му око до горната челюст. Скулите му представляваха лабиринт от малки пукнатини. При външния ъгъл на дясното му око силен удар беше разбил кост,

оставяйки издатина, която притискаше тъканта под нея. Работихме доста време, местехме малки късчета кост, както за да облекчим натиска, така и за да запълним кухнята.

На описание изглежда нещо просто. Не беше. Бяха малки местения на нищожни късчета кост, които се откършваха и преподреждаха. Стиснах челюсти срещу болката на Шута, докато собствената ми глава не запулсира с нея. Не стигнахме по-далече от долните плоскости под двете очи. Силата ми отпаднаше и решимостта ми се предаваше, когато Шутът вдигна ръцете си от дланите ми.

— Спри. Спри, Фиц. Много съм уморен вече. Боли. А болката събужда всички спомени.

— Добре — съгласих се хрипливо, но ми отне време, докато отделя съзнанието си от тялото му. Почувствах се сякаш се бях върнал в собствената си плът от дълъг и ярък кошмар. Последната стъпка на това оттегляне бе вдигането на ръцете ми от лицето му. Когато отворих очи да го погледна, стаята заплува пред мен. Изпитах миг на ужас. Бях стигнал твърде далече и бях увредил зрението си! Но беше само умора. Загледах се втренчено и стаята се покори на взора ми. Потръпнах с облекчение. Свещите бяха изгорели до половината. Не знаех колко време е изтекло, но ризата ми беше плувнала в пот и устата ми беше пресъхнала все едно бях тичал до град Бъкип и обратно. Веднага щом освободих Шута от допира си, той отпусна лице в ръцете си, с лакти на масата.

— Шуте. Изправи се. Отвори си очите. Кажи ми дали сме постигнали нещо.

Той се подчини, но после поклати глава.

— Не си затворих очите. Държах ги отворени. Надявах се. Но нищо не се промени.

— Съжалявам.

И наистина съжалявах. Съжалявах, че е сляп, и ужасно се радвах, че не бях изгубил своето зрение, докато се опитвах да изцера неговото. Наложих се да се запитам колко упорито наистина се бях опитал. Бях ли се сдържал? Не исках да мисля, че съм, но не можех да намеря честен отговор. Помислих да кажа на Шута за страха си. За какво щеше да ме помоли? Да му помогна да си върне зрението на едното око, като се откажа от едно мое? Щеше ли да поиска толкова много от мен? Щях ли да се съглася или да му откажа? Прецених се и открих, че съм по-

малко смел, отколкото бях вярвал. И по-егоистичен. Отпуснах се в стола си и затворих очи.

Сепнах се и се събудих, когато Шутът ме докосна по ръката.

— Значи спеше. Изведнъж стана много тих. Фиц. Ще се оправиш ли? — В гласа му имаше извинение.

— Да. Просто съм много уморен. Предната нощ... разкритието ме изтощи. И не спах добре. — Посегнах да разтъркам очи и трепнах от собствения си допир. Лицето ми беше подпухнало и топло на допир все едно се бях бил.

О!

Предпазливо опипах скулите си и очните си дъги. Дори и да не бях върнал зрението му, щях да платя данък за това, което бях направил.

Защо?

Никое от другите лекувания с Умение, с които бях помагал, не ми бяха въздействали така. Шишко беше приложил огромно количество цяр на остров Аслевял и не беше показал никакви лоши въздействия. Единствената разлика, която ми дойде наум, беше връзката ми с Шута. Беше много повече от връзка с Умение: когато го бях върнал от другата страна на смъртта, бяхме имали миг на пълно единение. Може би така и не се бяхме отделили истински.

Примигах и прецених отново зрението си. Не забелязах никаква разлика, никакво замъгляване. Бях почти сигурен, че макар да бяхме оправили кости, не бяхме направили нищо, което да подпомогне зрението му. Зачудих се дали ще имам смелостта да опитам още лечение. Помислих за всичко, което бях зърнал, всичко счупено в него, всички задържали се вътре инфекции и лошо зараснали повреди. Колко от това трябваше да поема, ако продължа усилията си да го изцеря? Можеше ли някой да ме укори за отказа да направя такава саможертва? Покашлях се.

— Сигурен ли си, че няма никаква разлика в зрението ти?

— Не мога всъщност да определя. Може би усещам повече светлина. Лицето ми е раздразнено, но по различен начин. Дразненето на зарастването може би. Ти откри ли нещо, докато беше... в тялото ми? Можеш ли да разбереш какво е отнело зрението ми?

— Не е така, Шуте. Успях да откроя, че в лицевите ти кости има счупвания, които не са зараснали правилно. И ги поставих на пътя на

зарастването, и се опитах да оправя някои места, където костите не са съединени както трябва.

— Кости ли? Мислех, че черепът е една кост. Е, почти.

— Не е. Ако желаеш, по-късно мога да ти покажа човешки череп.

— Не, благодаря. Вярвам на думата ти. Фиц, усещам по гласа ти, че си открил още нещо. По-лошо ли е, отколкото искаш да ми кажеш?

Заподбирах думите внимателно. Никакви лъжи този път.

— Шуте, може би ще се наложи да продължаваме по-бавно с лечението ти. Процесът е твърде изтощителен за мен. Трябва силна храна и колкото се може повече почивка, и да спестим магическите усилия за по-трудни рани. — Знаех, че тези думи са самата истина. Постарах се да не продължа тази мисъл до логичното заключение.

— Но... — почна той и спря. Видях кратката борба на лицето му. Толкова отчаяно искаше да е добре и да тръгне в начинанието си, и все пак, като истински приятел, нямаше да ме помоли да се напрегна отвъд силите си. Беше ме виждал изтощен след усилия с Умение и знаеше колко тежко може да е натоварването физически. Нямаше нужда да му казвам, че изцеряванията може всъщност да наранят мен. Нямаше нужда да понася вината за това, което вече си бях причинил. Това си беше моя работа. Извърна мътния си поглед отново към свещите. — Къде отиде Пъстра?

— Пъстра?

— Враната — отвърна смутено. — Преди да слезе при теб говорихме, е, не съвсем, макар че тя знае доста думи и почти като че ли говори смислено понякога. Питам я: „Как ти е името?“ Защото, ами, защото беше толкова тихо тук. Отначало каза произволни неща в отговор. „Спри това!“ и „Тъмно е“, и „Къде ми е храната?“ А накрая ми го върна с: „Как ти е името?“ Обърка ме за миг, докато не осъзнах, че просто ми подражава. — По лицето му пробяга колеблива усмивка.

— Тъй че я нарече Пъстра?

— Просто започнах да ѝ викам Пъстра. И споделих храната си с нея. Ти каза, че е слязла при теб и си я боядисал. Къде е сега?

Не исках да му кажа.

— Слезе по стълбите и почука на тайната врата. Пуснах я в стаята си и тя изяде половината ми закуска. Оставих ѝ прозореца отворен. Подозирам, че вече си е отишла.

— О. — Дълбокото разочарование в гласа му ме изненада.

— Съжалявам. — Той не каза нищо. — Тя е диво същество, Шуте. Така е най-добре.

Той въздъхна.

— Не съм сигурен дали си прав за това. Рано или късно мастилото ще избледнее, и тогава какво? Собственият ѝ вид я напада, Фиц. А враните живеят на ята, не са привикнали да са самотни. Какво ще стане с нея?

Знаех, че е прав.

— Не знам — казах тихо. — Но също така не знам какво друго мога да направя за нея.

— Задръж я — предложи той. — Дай ѝ място, където да бъде, и храна. Подслони я от бури и от враговете ѝ. — Покашля се. — Същите неща, които крал Умен предложи на едно самотно същество.

— Шуте, не бих казал, че сравнението е валидно. Тя е врана, не самотен в света младок.

— Младок. Външно. Млад в смисъл на моя вид, да. Наивен и невежа в по-широкия свят, в който се озовах. Но почти толкова различен от крал Умен, колкото врана от човек. Фиц, ти ме познаваш. Бил си аз. Знаеш, че двамата с теб сме толкова различни, колкото и сходни. Толкова сходни и несходни, колкото бяхте ти и Нощни очи. Пъстра, мисля, е толкова като мен, колкото Нощни очи беше като теб.

Стиснах устни за миг, после омекнах.

— Ще ида да видя дали мога да ти я намеря. И ако мога да я намеря, и ако тя дойде, ще ти я донеса тук. И ще взема вода и храна за нея.

— Наистина ли? — Усмивката му беше блажена.

— Да.

Станах, слязох по стъпалата и отворих вратата на стаята си. И заварих Пъстра да чака.

— Тъмно — уведоми ме тя мрачно. Подскочи на горното стъпало, после на другото, а на третото се обърна и ме изгледа. — Как ти е името? — попита ме.

— Том — отвърнах замислено.

— Фиц... Рицарин! — гракна тя насмешливо и продължи да подскача нагоре.

— Фицрицарин — съгласих се и усетих, че се усмихвам.

Последвах я, за да я настаня удобно.

---

[1] Ледоплам. — Б.пр. ↑

10. ВЕСТИ

Доклад за майстора ми

Сприятеляването с мъжа с белезите не беше толкова трудно, колкото мислехме. Неохотата ми при изпълняването на тази задача бе от това, че се плашех от външността му. Най-голямото ми затруднение, сега разбирам, беше, че трябваше да надмогна своя страх от него, преди да мога да приспя неговия страх от мен.

Не беше лесно да го наблюдавам незабелязано, както поиска ти. Слепотата му, изглежда, е подсилила другите му сетива. Понякога, ако пристигна преди да се е събудил, мога да прекарам малко време преди той да ме усети, но вече три пъти той безпогрешно извърна лицето си към мен и попита: „Кой е там?“ И тази негова боязливост е толкова тъжна гледка, че нямам волята да се преструвам, че ме няма. Веднъж, когато се прокраднах в стаята, го намерих паднал до леглото и не можеше да стане. В отчаянието и болката си не усети присъствието ми и дълго се бореше. Прецених, че макар все още да има сила, толкова го боли, че не е в състояние да се изправи от определени пози. Опитах се само да наблюдавам, но после не издържах, престорих се, че току-що влизам, и му извиках, че ще му помогна. Все още ми беше трудно да го пипна и още по-трудно ми беше да му позволя той да се вкопчи в мен, за да му помогна да се изправи. Но надмогнах неприязънта си от допира му и мисля, че това ми спечели много уважение и доверие от негова страна.

Оказа се словоохотлив, а не както ти каза, и ми сподели много истории за детските си години като шут на крал Умен, и разкази за себе си и принц Фицрицарин, докато били момчета. Също така ми разказа за пътуването си до

Планинското кралство с кралица Кетрикен и за времето, когато всички вярвали, че крал Искрен е мъртъв и истинското родословие на Пророка е свършило. Чух и за дните, които е прекарал в Планините в помощ да се издири кралят, и за времето му с принц Фицрицарин там. Вярно, това са разкази за героизъм и храброст, невъобразими за когото и да било. Ще ги опиша в отделен документ, защото смятам, че може да има събития, за които никой не е чувал.

Засега преценявам, че изпълних тази задача. Спечелих доверието му. Знам, че това беше единствената цел на това упражнение, но ще кажа също така, че имам чувството, че спечелих приятел. За което, добри ми учителю, ти благодаря толкова много, колкото ти благодаря за другото ми обучение.

Както ми нареди, пазя тайната си и никой като че ли не я е усетил. Изпитанието ще бъде, разбира се, когато ме срещнат в истинския ми облик. Дали някой от двамата ще ме познае? Ще се обзаложа, че слепият ще усети повече, отколкото зрящият.

Чирака

След като оставих Шута с Пъстра, се върнах в стаята си с намерението да помисля. Но изтощен от лекуването с Умение, заспах. А когато се събудих, нямах представа кое време на деня е.

Потърках лицето си да прогоня съня, потръпнах при допира на разранената кожа около очите ми, после отидох до огледалото и видях, че наистина изглеждам толкова зле, колкото се чувствах. Бях се страхувал, че ще намеря тъмни петна и отоци. Но лицето ми беше подпухнало, с няколко петна засъхнало мастило все още. Е, може би все пак бях по-добре, отколкото ако и двете ми очи бяха посинели като от кръчмарски бой. Отидох до прозореца, отворих кепенците и погледнах навън към гаснещото слънце. Чувствах се отпочинал, гладен и на сигурно място. Идеята да изляза навън в замък Бъкип и да потърся храна ме плашеше.

Каква щеше да е ролята ми сега, след като бях отново Фицрицарин? Дори след като си бях починал, усилията ми да поставя

случилото се в политически, социален и семеен контекст се бяха провалили. Всъщност бях очаквал някой да ме повика. Очаквал бях бележка от Кетрикен или сръгване с Умението от Сенч или Копривка, или Предан, но не беше имало нищо. Бавно ме осени, че може би роднините ми очакват аз да им се обадя.

Намокрих кърпа в каната и покрих подпухналото си лице със студения компрес. После седнах на ръба на леглото, успокоих се, стегнах решимостта си и се пресегнах към Копривка.

Как си? Въпрос, който щеше да е банален по всяко време, но сега бе натоварен с огромно значение.

Ти как си? — отвърна ми тя. *Беше толкова тих.*

Все още съм зашеметен.

Щастлив ли си, че се случи?

Трябваше дълго да помисля над това. *Мисля, че да. Но вероятно съм толкова изплашен, колкото и щастлив. А ти?*

*Това променя толкова неща, толкова дълбоко. Споделяхме мълчаливо съзнанието си. Мислите ѝ едва ме докосваха. Вчера. Толкова съжалявам за нещата, които казах. Днес, когато си помисля как те нападнах, се ужасявам. Майка, когато беше бременна, имаше такива избухвания. Мълнии от несдържани емоции. Бърич ме пращаше навън с по-големите момчета, а той оставаше с нея и понасяше бурята. Винаги свършваше с нейния плач в прегръдката му. Бях ѝ толкова ядосана, че е толкова емоционална и слаба. И попита кисело: *Защо разбирането ни спхожда толкова късно?**

Горкият Бърич.

Усетих усмивката ѝ. И горкият Ридъл, предполагам?

Той може да го изтърпи. Както и Бърич. Както и аз, Копривке. Двамата с майка ти имахме няколко такива момента, докато тя носеше Пчеличка. Почти ме утешава мисълта, че не са били изцяло по моя вина!

Всъщност съм сигурна, че са били. Леко ми се подиграваше, долових с изненада. И с радост.

Може би си права, признах. Отклоних мислите си от Моли, преди да ме е обзела скръбта. После отново помислих за Пчеличка. Не беше сега моментът да настоявам пред Копривка, че мога да бъда добър баща и че съм решен да държа Пчеличка до себе си, защото всичко това щеше да зависи от въпроса какво щеше да стане тепърва с

възкръсналия Фицрицарин. Трябваше да се върна на текущия проблем. В някой момент трябва да се съберем и да поговорим за случилото се. Мълчанието започваше да ми изглежда злокобно.

Направихме го. Чудехме се защо не дойде при нас и лорд Сенч каза, че вероятно е било много голям шок за теб. Той ни склони да ти оставим време да стигнеш сам до решенията си.

Никой не ме повика.

Миг стъписано мълчание.

Никой не повика и мен. Нито Сенч, нито Предан. Просто се събрахме в кулата на Искрен рано тази сутрин и се опитахме да обмислим какво предстои.

О. Замислих се за миг над това. Да не се включа не означаваше, че съм бил изключен. Разбира се, че щяха да се срещнат там и в този час. Върнах отново мислите си в руслото. Кой беше там?

Който би могъл да очакваш. Кралят и кралицата, лорд Сенч, лейди Кетрикен, аз. Лейди Розмарин. Ридъл, разбира се.

Разбира се? Последното име изобщо не изглеждаше очевидно за мен. И какво решихте?

За теб ли? Нищо. Имахме много други неща за обсъждане. Твоето положение заслужава цяла отделна среща само по себе си.

Та какво обсъждахте?

Съжалявам, че те нямаше. Резюмирането няма да предаде всички течения и вълнения. Лорд Сенч дойде с мисълта да упрекне кралицата за безразсъдното ѝ действие и смяташе, че може би аз съм ѝ повлияла. Кралица Елиания бързо изби тези мисли от главата му и се радвам да кажа, че и съпругът ѝ, както и лейди Кетрикен, бяха на нейна страна. Лейди Кетрикен след това заговори за дългата служба на Ридъл на Сенч, на теб, на Короната изобщо, и каза, че тъй като било напълно в нейната власт, той сега е лорд Ридъл на Кулата на Смърча.

Никога не съм чувал за Кулата на Смърча.

Очевидно съществува в по-старите карти на Планинското кралство, с различно име на планинския език. Имението сега е запустяло и може би е така от няколко поколения. Укрепленията може отдавна да са паднали. Но както изтъкна Планинската кралица, без голямо значение е какво има там. Сега той притежава титлата. Очевидно е било едно от владенията на брат ѝ и е стояло

празно още преди неговата смърт. И каза, че „лорд“ не е правилен превод на планинското понятие за титлата, но и че това няма голямо значение. Ридъл притежава нужната готовност за саможертва заради други.

Седях и мълчаливо размислях над това. Горчивина, смесена със сладост. Кетрикен беше права. В Планините владетелите не се назоваваха крал или кралица, а Жертва или Саможертва. И от тях се очакваше да са готови на всичко, дори да приемат смъртта, в служба на онези, които управляват. Не беше ли направил Ридъл точно това, и то неведнъж? И въпреки това го бяха преценили за твърде низш по потекло, за да се ожени за дъщеря от рода на Пророка, та макар и дете на копеле. Отказвано му беше години наред. А сега внезапно разрешено. Защо бе отнело толкова много време? Гневът глухо изтътна в мен, като далечен гръм. Безполезен гняв.

Ще се ожените ли официално сега?

Ще се признае, че сме се оженили.

Беше в безопасност. Дъщеря ми и нероденото ѝ дете бяха в безопасност. Вълната на облекчение, която ме заля, трябваше да е стигнала до Копривка.

Толкова ли беше загрижен за мен?

Отдавна ме притесняваше, че не ти разрешават да се омъжиш. А когато Ридъл ми каза, че носиш дете, ами... Бил съм незаконното дете на Пророците в замък Бъкип, Копривке. Не бих го пожелал на никого.

Ял ли си днес?

Малко закуска. Една врана отмъкна останалото.

Какво?

Дълга история. Включва Уеб.

Гладен ли си? Ела да ядеш с нас.

Къде?

Високата маса. В Голямата зала. Едва потиснато веселие.

Би могло. Задържах мислите си в ума си и зареях поглед към стената. Как можех да направя това? Просто излизам от стаята, слизам по стълбището, влизам в Голямата зала и се настанявам на високата маса. Щеше ли да има място за мен? Щяха ли хората да ме зяпат и да си шепнат?

Импулсивно отпратих въпрос с Умението към Сенч. *Трудно ли е да се излезе от лабиринта и на светло?*

За какво говориш? Фиц, добре ли си?

Копривка ме покани да вечерям с вас. На високата маса.

Сърцето ми удари дванайсет пъти, преди той да ми отговори. *Това ще се очаква, да. Отсъствието ти днес беше доста драматично и напрегнато за някои. Няколко благородници, които се канеха да си тръгнат рано днес, след като Зимният празник свърши, забавиха тръгването си. Мисля, че се надяват да зърнат загадъчния Фицрицарин. Предвид всичко случило се снощи повече спекулации ще предизвика ако не се появиш на вечеря. И вече разбирам въпроса ти. За мен единствената трудност беше да се настаня отново спокойно в обществото, вместо да изригна в него. Бях като плъх, прокрадващ се зад стените от много години. Копнеех за общество, за светлина и въздух. Преходът ми беше по-малко рязък и странен, отколкото ще е твоят. Но както ти казах снощи, Фиц, време е, и то крайно време. Ще очаквам да те видя на вечерята.*

Забулих мислите си от него. Страх сви стомаха ми.

Облечи се подходящо, посъветва ме той.

Какво? За миг ме обзе ужас.

Почти можех да чуя въздишката му. *Фиц. Мисли трезво. Днес ти ще бъдеш Фицрицарин Пророка, Осезавация Копелдак, внезапно разкрит като скрития герой от Войната на Алените кораби. Това е новата ти роля тук, в замък Бъкип, точно както лорд Сенч е моята. А Предан е кралят. Всички ние парадираме с ролите си, Фиц. Понякога, в уюта на личните си покои, сме онова, което сме, със стари приятели. Или поне онова, което старите ни приятели очакват да бъдем. Тъй че помисли добре над това и живеи според очакванията на хората в замък Бъкип, благородници, както и низши. Не е време да бъдеш незабележим. Пригответи се.*

Намерих бележката ти. И короната.

Не носи това!

Засмях се на глас. Дори не ми беше хрумнало да го правя! Просто исках да ти благодаря. И да те уведомя, че разбирам.

Не ми отвърна с думи, само споделено чувство, което не можех да назова. Щракване със зъби след храна, която не можах да убия, можеше да го нарече Нощни очи. Мъчителното съжаление за нещо,

което за малко си щял да спечелиш. Зачудих се какво ли е мечтал да спечели Сенч.

Той напусна ума ми. Седях и мигах. Бавно ме осени, че Сенч е прав. Значи, ролята ми беше загадъчният завърнал се Осезаващ Копелдак, онеправдан през всичките тези години. Коя част от това беше неистина? Никоя. Тогава защо се чувствах толкова неудобно? Станах, взех огледалото и огледах отново отражението си. Възможно ли беше да избира по-неподходящ момент да изглеждам странно?

Погледнах как съм облечен. После наградих наръч дрехи от пътния сандък, отключих тайната врата и се качих в бърлогата. Нямах време. Взимах по две стъпала наведнъж и заговорих още преди да съм влязъл:

— Шуте, трябва ми помощта ти!

И се почувствах глупаво, когато Аш и Шутът се извърнаха към мен. Бяха седнали на масата и хранеха враната. Беше направила ужасна бъркотия с трохи хляб и пръснато зърно, а сега натискаше с крак една пилешка кост и щипеше с клюна си месо.

— Сър? — отзова се Аш, а Шутът каза:

— Фиц?

Нямах време за увъртания.

— Не съм сигурен дали облеклото ми е подходящо. Ще седя при краля и кралицата на високата маса, с лорд Сенч и лейди Копривка. Ще има и други, ще гледат. И трябва да се представя като Фицрицарин Пророка, Осезаващия Копелдак, завърнал се от пребиваването си сред Праотците. Снощи беше едно. Бяха изненадани. Но тази вечер... Сенч каза, че трябва да им дам...

— Героя — промълви Шутът. — Не принца. Героя. — Извърна се към Аш и го попита, все едно че бях некадърен да отговоря: — Какво е облякъл?

Аш настръхна, съвсем леко.

— Дрехите, които му избрах.

— Сляп съм — напомни му сухо Шута.

— О. Извинете, сър. Носи кафяв елек, украсен с рогови копчета, над бяла риза, с рязани ръкави, с по десетина копчета на дълги маншети. Яката е отворена при гърлото. Не носи бижута. Панталоните му са по-тъмно кафяви, с ред копчета, също от рог, по външните

шевовете. Носи обувки с високи пети, с прост нос, но вдигнат нагоре. — Аш се покашля. — И лицето му е напръскано с кал.

— Мазтило е! — възразих.

— Сякаш има значение — измърмори момчето.

Шутът ни прекъсна.

— Копчетата. Скорошна мода ли са тук?

— Малко хора ги носеха предното лято, но сега всички...

— Фиц, ела тук. Застани пред мен.

Подчиних се. С изненада видях, че изглежда почти оживен. Зачудих се кога ли някой за последен път е искал помощта му. Щом усети, че съм застанал пред него, той вдигна ръце и заопипва дрехите ми все едно съм кон, който се кани да купи. Опипа плата, докосна с пръсти редовете копчета, подръпна яката ми, а накрая опипа брадичката ми.

— Не се бръсни — нареди ми рязко, сякаш вече държах бръснача в ръката си. — Аш. Можеш ли да изрежеш копчетата от панталоните и да не остане никаква следа, че са били там?

— Мисля, че да. — Каза го малко сърдито.

— Хайде, Аш — подкани го Шутът ласкаво. — Отраснал си във вертеп, където ежедневно жените са се представяли така, както си ги представят мъжете. Това е същото. Трябва да им дадем каквото очакват да видят. Не моден благородник, облечен за да впечатли, а герой, завърнал се от затънтените краища. Бил е скрит между нас, откакто се е завърнал от Праотците, живял е като скромен земевладелец. Срежи копчетата от панталоните! Трябва да го направим да изглежда все едно не се е смесвал с дворцово общество от близо четирийсет години. Но също така да изглежда, че се е опитал да се облече според сегашния стил. Знам, че Сенч знае добре как да играе тази игра. Ще ни трябва пудра и боя, за да изпъкне старото счупване на носа и белегът на лицето му. Малко бижута, но нищо прекалено изтънчено. Сребро му подходжда по-добре от злато.

— Иглата ми с лисицата — казах тихо.

— Идеално — съгласи се Шутът. — Аш?

— Шапка. Почти никой вече не ходи гологлав. Но по-проста. Без пера може би.

— Чудесно. Иди донеси. Знам, че си достатъчно умен в тази игра. Позабавлявай се.

И само толкова стигаше, за да се оглади смачканата гордост на момчето. Аш се усмихна широко, надигна се и изчезна в тайния проход, излизаш в покоите на лейди Дайми.

— Иглата с лисицата — каза Шутът. — Дай я.

— Има и едно копче от кост на нарвал, кралицата ми го даде снощи.

Извадих копчето от джоба и иглата от вътрешността на ризата, където я бях прибрал по навик, докато се обличах. Сакатите му ръце заработиха тромаво по яката на ризата ми, сгънаха плата и после го стегнаха с иглата така, че изведнъж ми заприлича на различна дреха. Докато приключи и аз изтъркам последните петна мастило от лицето си, Аш се върна с цял наръч колани, жилетки, боя, пудра и един много остър нож. Оряза копчетата от панталоните ми и издърпа конците. Оказа се добър в боядисването на лице; за малко да го попитам дали го е прилагал на майка си, но преглътнах въпроса. Смени колана ми с потезък, а ножът на колана ми с по-внушително острие, по-близо до къс меч. Шапката, която ми бе донесъл, явно бе направена за дама, отпреди шейсет-седемдесет години. Той оскуба безцеремонно перата от нея, след което я връчи на Шута, който я опипа внимателно и след това нареди на момчето да върне две перца и да добави кожена каишка с пищна тока на върха. Нанизаха на копчето връв и го стегнаха на китката ми.

— Трябва да поръчаме сребърна верижка за това — измърмори Шутът, а момчето се ухили, бръкна в малка кутийка и извади една.

— Чудесен избор! — похвали го Шутът, след като опипа люспестите брънки, и след миг бяха сменили връвта с верижката.

Когато приключиха, се кикотеха и се поздравяваха взаимно. Аш като че ли беше загубил цялото си притеснение от компанията на Шута. Като че ли бяха установили бързо другарство.

— Последният щрих за Осезавация Копелдак! — възкликна Шутът. — Пъстра? Ще яхнеш ли рамото му, за да си неговият звяр в Осезанието за вечерта?

— Не — възкликнах ужасено, а птицата кривна глава към мен и отвърна:

— Фиц... Рицарин!

— Тя не може, Шуте. Не ми е спътничка. Уеб ще се обиди, ако се преструвам, че е. И няма как да я уверя, че е в безопасност в такава

претъпкано с хора и шумно място.

— А, добре. — Шутът разбра веднага, макар и да не можа да скрие разочарованието си.

Аш беше кривнал глава и ме гледаше замислено.

— Какво? — попитах. Помислих, че е намерил нещо нередно в облеклото ми.

Той извърна очи от Шута, но кимна към него.

— Той казва, че е бил там. С теб, в Планините, когато си събудил драконите и си ги пратил на помощ на крал Искрен.

Стъписах се, както от това, че момчето бе достатъчно смело да зададе такъв въпрос, така и от идеята, че Шутът му е говорил толкова свободно за времето ни заедно.

— Вярно е — успях да кажа.

— Но менестрелът изобщо не спомена за него снощи.

Шутът се изсмя рязко, а враната веднага го уподоби с грака си.

— Това също е вярно — съгласих се.

— Но лейди Славей каза, че е изпяла истината.

— Всичко, което изпя, беше вярно. Оставям ти да решиш дали истината може да съществува с пропуснати подробности, или липсата им я прави лъжа.

— Той ми каза, че яздел дракон зад едно момиче, което било изваяно от същия камък като дракона, на който отлетели в небето и видели някои от битките. — Момчето набираше още смелост. Шутът ми хвърли бърз поглед.

— Лично го видях как отлетя на гърба на дракон. Момиче на дракон я нарекохме. А ако те е удостоил с описание на битките, които е видял, е, тогава знаеш за тях повече, отколкото аз изобщо съм чувал.

Бавна усмивка плъзна на лицето на Аш.

— Значи и той е герой.

Кимнах.

— Без него кралица Кетрикен изобщо нямаше да стигне до Планините жива. А аз щях да съм умрял от рана от стрела още преди да сме тръгнали да търсим крал Искрен. Тъй че, да, той също е герой.

Погледнах Шута. Лицето му беше много спокойно, пръстите му — отпуснати на ръба на масата.

— Значи е пропуснала много.

— Да. Пропусна.

— Защо?

Преди да успея да отговоря, Шутът се намеси.

— Може би някой ден сам трябва да я попиташ.

Не пропуснах веселата нотка в гласа му, докато си представяше такава среща.

— Трябва да тръгвам. — Хрумна ми нещо и се осмелих. — Шуте, трябва да се облечеш и да дойдеш с мен. Мисля, че си достатъчно силен, за да се справиш, поне за около час.

— Не. — Отговорът му беше бърз и твърд.

Моментално съжалих за думите си. Старата светлина, която така за кратко бе грейнала на лицето му, удоволствието му от това, че ми помага и че разказва истории на Аш, бяха изчезнали все едно никога не ги беше имало. Страхът се беше върнал и той се присви в стола си. Погледнах го и се зачудих как изобщо е намерил кураж да пътува толкова далече, за да ме намери, сам, недъгав и сляп. Беше ли изразходвал духа си до края, за да го направи, и никога ли повече нямаше да се съвземе и да е отново Шутът, когото познавах?

— Не си длъжен да го правиш — казах тихо.

Той заговори бързо, думите се изливаха от устата му:

— Все още съм в опасност, Фиц. Знам, че ме мислиш за глупав. Знам, изобщо не можеш да повярваш, че тук, в замък Бъкип, могат не само да ме проследят, но и да ме върнат. Но могат. Знам това толкова ясно, колкото... колкото знам, че си ми приятел. Малко неща има, които знам вече, Фиц. Малко неща, за които съм сигурен, но ти си едно от тях. А другото е, че опасността за мен е реална. — Гласът му ставаше все по-тих и по-тих. При последните си думи сви ръце и наведе поглед към тях все едно, че можеше да ги види. Сгънати, вече не приличаха на ръце. Бяха възли бяло и буци червено, и петна от зараснали рани. Извърнах очи от тях.

— Аз ще остана с него, сър — каза Аш тихо. Не го бях помолил и нямаше и да го помисля, но в мига, в който го каза, бях благодарен.

— Трябва да тръгваш — отрони Шутът с кротко отчаяние.

— Трябва.

Бях усетил няколко сръгвания от Сенч, а Копривка вече напираше в мислите ми. Важно беше да се появи. Предан и Елиания забавяха влизането си, за да вляза с тях. Още малко и щеше да изглежда, че унизяваме благородниците си.

Идвам веднага, изпратих им с Умението и затворих мислите си за тях.

— Ще се върна колкото може по-скоро — уверих Шута. „Скоро!“, повтори враната. Подскочи до Шута и кривна глава.

— Пъстра е разтревожена за теб — каза кротко Аш, все едно убеждаваше малко дете. — Опитва се да те погледне в лицето.

Нямаше да успее. Не съм сигурен какво изпитах, когато стиснатите ръце на Шута бавно се отвориха. Той махна на птицата и тя се приближи към него с подскоци.

— Ето малко хляб за нея — прошепна Аш и пусна къшей в ръката на Шута. Той го стисна с пръсти и накара птицата да застане наблизо и да кълве от него на малки късчета.

— Скоро — уверих Шута, станах и излязох.

Бях на средата на стълбището, когато Аш ме настигна.

— Сър, сър — извика тихо след мен. — Чакайте да ви оправя яката. — Но когато се доближи, заговори в ухото ми други неща, за да го чуя само аз. — Не е толкова силен, колкото се опитва да ви се покаже. Днес го намерих на пода до камината, опитваше се да стане. Трудно му беше да се насили да хване ръката ми. Още по-трудно да изтърпи болката, докато му помогна да се изправи. Виждате го, че ходи и може да стане от легло или стол. Но падне ли на пода, не може да се вдигне сам. — И добави по-високо: — Е, така е много по-добре.

— Благодаря ти — отекна отговорът ми. Хванах ръката му и я стиснах силно. Знаех, че разбра неизречената ми благодарност. Тежко ми беше да го чуя, а още по-тежко — да знам, че приятелят ми крие немоцта си от мен.

Продължих надолу до старата си стая с натезало сърце.

Още щом затворих скритата врата зад себе си, чух нетърпеливо чукане на вратата към коридора.

— Един момент — викнах, а Ридъл заговори припряно зад вратата:

— Никакъв момент повече няма да ти дам. — Отворих и той каза: — Пратиха ме да те взема и да те заведа долу на вечерята независимо от възражения или външен вид... Но всъщност смятам, че си се докарал много добре.

— И ти — върнах му хапливия комплимент, защото Ридъл наистина не приличаше много на себе си. Бялата му риза беше с дълги

маншети, а яката — в тъмночервено. Планинските цветове на Кетрикен. Панталоните му бяха черни. Бяха му позволили да носи прости ботуши. Испитах завист.

Той вдигна брадичка и ми показа профила си.

— Не мислиш ли, че вече изглеждам доста по-благородно? Вече съм кесая Ридъл, което Кетрикен обяснява, че трябва да се преведе по-скоро като „слуга“, отколкото като „господар“, предвид философията на Планинското кралство за задълженията на управляващите. Но тази вечер ще ме наричат кесир Ридъл и ще седя на високата маса.

— Докъдето ще ме придружиш, за да не би да не успея да отида навреме? Или трябва да бъда видян с теб, за да покажа бащинското си одобрение на брака ти с дъщеря ми?

— И двете вероятно. Макар че ще призная, изглежда малко странно ти да си в тази роля, след като всъщност изглеждаш по-млад от мен.

Тъкмо бях затворил и заключил вратата, иначе вероятно щях да настоя да застане до мен пред огледалото. Огледах го мълчаливо. Ридъл си беше Ридъл и така го бях виждал през годините. Макар и да не беше още старец, когато го огледах, забелязах бръчките, които вече обрамчваха устата му, и че косата му се отдръпва от челото. Изведнъж той се усмихна широко.

— Пропусна момента да ми възразиш добродушно, Том. О. Време е и това да се изостави, нали? Хайде, принц Фицрицарин Пророк. Време е да слезем долу и да се изправим пред ордите благопожелатели.

Хвана ме под мишницата и ме поведе навън все едно ме водеше към бесилото. Докато вървахме по коридора и слизахме по стълбището, се помъчих да настроя съзнанието си към новата роля. Принц Фицрицарин Пророка. Герой. Скромнен герой, върнал се от дълго изгнание във Върбов лес, след като е прекарал десетилетия сред митичните Праотци. Бях синът на Рицарин Пророка, племенник на Искрен. Братовчед на крал Предан. Защитник на Короната. Какво щяха да искат да видят хората, низши и благородни, в този герой?

Когато закрачихме покрай хората в залата вече знаех, че съм мълчалив, но не прекалено мрачен. Хората щяха да ме интересуват не повече, отколкото Ридъл, и при всяка възможност щях да обръщам разговора към това кои са те и какво са направили. Щях да приказвам

малко и да слушам добре. Повече скромност за подвизите ми щеше да свърши работа, докато двамата със Сенч се посъветваме и решим точно кои от тях са за публично обсъждане.

Ах, тази вечер. Беше ни направила всички мудни и със закъснение осъзнах, че това сериозно е повишило безпокойството на Копривка. Вървах от лявата ѝ страна, а Ридъл от дясната ѝ, и докато крачехме по коридорите към Голямата зала, тя ми зашепна, че трябва да отида на сутрешните заседания в кулата на Искрен, ако държа да разбере какво става в замък Бъкип. За тази вечер и нощ да следвам указанията на Сенч, а ако имам някакви съмнения, да я потърся с Умението за насока. Успях да прикрия насмешката си на диктаторския ѝ тон, докато гледах как Ридъл съумява да овладее нервността си.

Голямата зала беше преустроена за повода. Високата маса си беше там, на подиума си, така че всички да могат да наблюдават вечерящите крал и кралица. Втори, по-нисък подиум беше издигнат пред него за избрани фаворити и за присъстващите херцози и херцогини. Стори ми се успокоително, тъй като можеше да послужи като един вид преграда срещу убиец, направил опит да ме премахне. В центъра на залата имаше трети подиум, украсен с борови клонки и зеленика, сякаш едва сега започвахме да празнуваме Зимния празник. Славея се бе настанила там, пред арфата си, в най-екстравагантното облекло на менестрел, каквото бях виждал. Когато влязохме, засвири низ от акорди, свързани с игриви ноти. Продължи да свири, докато сядахме, като леко смекчаваше силата, когато един паж обявяваше всеки от нас, докато заемахме местата си на подиума. Аз бях представен след Копривка и преди Ридъл, тъй че вълната мърморене около името ми приглуши всяко изумление, което можеше да е имало, щом чува, че го назовават не само като оземлен благородник, но и като женен за лейди Копривка.

Храната бе поднесена бързо. Сигурен съм, че беше чудесна, макар че едва го забелязах. Ядях малко и пиех още по-малко, и оглеждах наоколо с ококорени очи все едно никога досега не бях виждал Голямата зала. И наистина, не я бях виждал от тази гледна точка. След като разчистиха блюдата и виното и поднесоха бренди, Славея засвири по-настойчиво и скоро поде второто си издание на снощната песен. Забелязах, че я е попроменила, и се зачудих дали е работа на Сенч, или на Кетрикен. Тази нощ имаше споменаване на

шута на крал Умен и как той помогнал на Кетрикен да се спаси, и я придружил в полета ѝ до дома на баща ѝ. На Шута бе признато, че ме е спасил, когато съм бил ранен, и ме е върнал на страната на Кетрикен. И дори как ми е помогнал да събудя каменните дракони, вдигнали се на помощ на Искрен. Зарадвах се, като чух, че му се отдава дължимото пред такава внушителна компания, и съжалих, че не е тук, за да го чуе лично.

Още повече се изумих накрая, когато, докато финалните ноти почти заглъхваха в шепот, Славей изведнъж зае поза на благоговейна почит. От другия край на залата влезе лейди Розмарин, понесла отрупано със скъпоценни камъни ковчеже. Докато се приближаваше, Славей запя за уважението на Искрен към мен и как ми е оставил последен знак за това, за да ми бъде поднесен, ако изобщо се върна някой ден в замък Бъкип. Отгатнах какво има в ковчежето още преди лейди Розмарин да го поднесе на краля и кралицата. Предан го отвори и извади от него стоманената корона. Беше излъскана и блестеше. С треперещи ръце той извади и свитъка на баща си. Бях сигурен, че изобщо не го е виждал, нито чел преди, защото гласът му трепереше, докато четеше словата на Искрен. После двамата с кралицата застанаха в центъра на залата, близо до Славей, и докато тя свиреше, Предан ми нареди да изляза напред и да коленича пред него и сложи короната на главата ми.

— Принц Фицрицарин Пророка, син на претендент Рицарин Пророка — назова ме той публично.

Така бях коронован два пъти този ден.

След това ме подкани да стана и ме прегърна. Надигна се одобрителен рев и за миг лица и звуци сякаш избледняха.

— Не припадай! — подкани ме тихо моят крал и си пое дълбоко дъх, за да не припадна наистина. Върнах се с тях на високия подиум, короната беше студена и тежка на челото ми.

Последва дълга вечер. Масите бяха разчистени и изнесени. Гвардията на Кетрикен бе строена в почетна стража около мен, докато обявявах всяко херцогство и приканвах благородниците му да ме поздравят. Най-тежко ми беше да погледна в очите лейди Бързина, но тя бе казала думите си предната вечер, тъй че само хвана ръцете ми и ми пожела всичко най-добро, докато съпругът ѝ ме удостои със скован поклон.

Херцогът и херцогинята на Тилт представляваха друго затруднение, тъй като придружаваха дъщеря си, жизнено момиче на около седемнайсет, което представиха като лейди Почтена, „непоискана“ все още. Казаха ми, че обича да язди и да ловува със соколи, след което моментално поднесоха поканата си да изляза на другия ден с тях на зимен лов. Момичето ме гледаше с такова откровено и несъмнено одобрение, че едва успях да отвърна, че вече имам уговорен ангажимент и за съжаление не ми е възможно да изляза с тях. Херцогинята моментално вметна, че може би ще съм свободен на следващия ден. Бях ужасно благодарен, когато Копривка се намеси, като каза, че не ме е виждала от доста време и се надява да ангажира повечето ми дни през следващия месец.

— Аа, тогава ще трябва да ви поканим в Тилт през пролетта — подхвърли ведро бащата на момичето, докато жена му присви устни разочаровано, а аз успях да кимна в съгласие.

Не знам колко часа останахме в залата. Идваха хора, представяха се, обсъждахме минали връзки, много от които съвсем рехави, и отминаваха. Шумът от разговори бе непрекъснат. Вдигнах очи към подиума и видях, че Славей си има своя кръг от обожатели, които я разпитваха за приключенията ѝ. Двамата със съпруга ѝ видимо сияеха от обожанието на тълпата. Аз — не. Завиждах им за способността да се отпуснат и да се радват на ласкателствата. Наблюдавах множеството с очите на убиец, забелязвах лица и отмятах наум имена, нащрек за знаци на прикрита враждебност, трупах информация и правех връзки, докато не ми се стори, че мозъкът ми ще се пръсне. Втренчените и сърдити погледи, които забелязах, не бяха много, но подозирах, че срещу всеки благородник, който открито презираше Осезавация Копелдак, шестима други щяха да се усмихват в лицето ми, докато си представят как забиват нож в гърба ми.

Усмивката ми беше скована и болезнена много преди крал Предан да обяви, че всички сме се заситили с обилна и добра храна, добро вино и добро щастие и че вече е време да се оттеглим. Напуснахме както бяхме дошли, официален изход от Голямата зала, придружени от Синята гвардия на замък Бъкип чак до личните му покои.

Беше просторно и уютно помещение с много тапицирани столове, широка камина с буен и весел огън и маса, отрупана с още

закуски, подбрано бренди и вина. Дори когато крал Предан увери слугите, че всичко е прекрасно, и ги освободи, все още се чувствах някак притеснен от компанията. Бяха най-близките ми приятели и семейство, тъй че ми отне няколко мига мълчание, докато изясня проблема си. За всеки един от тях някога бях различна личност. Каква роля се очакваше от мен да играя сега? И ако решах просто да бъда себе си, кое „себе си“ беше това? Убиецът, когото Сенч бе обучил, защитникът и наставникът на Предан, братът по оръжие на Ридъл, нехайният баща на Копривка? Всичко това бях аз и не бях аз.

Кетрикен ме изгледа в упор и отрони тежка въздишка.

— О, приятелю мой, толкова се радвам, че всичко това свърши — каза ми, отиде до един стол и седна.

— Изобщо не е свършило — отбеляза уморено Предан.

— Но най-лошото свърши — настоя майка му. — От години ми беше като трън в сърцето, че Фиц направи толкова много, пожертва толкова много, а едва малцина знаеха за това. Сега знаят поне част от онова, което направи той. Сега може да си дойде у дома при нас, да се храни с нас и да се разхожда в градините, и да язди на лов, и да се отзовава на законното си име. И малкото му момиче скоро ще пристигне тук и ще опознае останалите от семейството си!

— Значи ще разкрием, че Беджърлок също е Фиц? Би могло да извади на светлина и другите му дела, ако го направим, защото мнозина знаят, че Беджърлок и Ридъл бяха между онези, които придружиха принц Предан до Аслевял. Няма ли да се обидят хората, че лейди Моли от Върбов лес бе омъжена за Осезавация Копелдак и че двамата са живели под носа им през всичките тези години? — попита Копривка. Питаше всички.

— Но... — отрони Кетрикен и замълча тъжно.

— Оставете хората сами да си измислят обяснения. — Ридъл се изкиска. — Представям си как мнозина ще твърдят, че са знаели през цялото време, и те ще са тези, които най-малко ще задават въпроси.

Изгледах го с искрено възхищение. Погледнах Сенч, за да видя дали споделя одобрението ми, но старецът изглеждаше разсеян и недоволен.

— Всичко ще се подреди — успокои ни Предан, — но ще отнеме време. И само защото Фиц вече може да се движи открито из замък Бъкип още не означава, че с радост ще се откаже от кроткия живот и

личните си навици. — И добави със съжаление: — Или че всички ще се радват да видят, че Осезавация Копелдак се е върнал в Бъкип и изтънченото общество.

Сенч се обади рязко:

— Копривке, ще трябва да те помоля да приложиш Умението си за мен. Силдуел е. Пратих го с писма и подаръци до Върбов лес. Трябваше да ме уведоми с Умението, когато пристигне. Цялата тази вечер го усещах да кълве по мислите ми като кълвач, но Умението му гасне и тече като издухано от вятъра.

— Силдуел ли? Чиракът, когото остави на Сребърната котерия? — Тя изглеждаше стъписана и сърцето ми се сви. Какво беше замислил Сенч?

— Да. Тъй като изглеждаше неспособен да се сработи с колегите си в котерията и ти му даде разрешение да напусне, помислих да го обуча за вестоносец, който би могъл от време на време да прилага дарбите си в Умението. Той е корав младеж и отличен ездач.

— Умението му е нестабилно — отбеляза Копривка някак язвително. — А маниерите му са ужасни.

— Практиката може да подобри и двете — отвърна Сенч. — Все едно, пратих го във Върбов лес с писма и подаръци за Фицбдителен и Пчеличка, и тъй нататък. И той, изглежда, се опитва да ми каже, че е стигнал във Върбов лес, но не може да намери Пчеличка. А Фицбдителен е ранен. Или изгорял. Не мога да схвана какво точно се опитва да ми предаде. Ако благоволиш да се пресегнеш до него?

— Не може да намери Пчеличка? — възкликнах.

Копривка ми поклати глава, присвила устни неодобрително.

— Не се тревожи. Силдуел е неорганизиран и зле възпитан. И вероятно пиян. Има много причини, поради които реших да прекъсна обучението му в Умение. Да не изпадаме в паника.

Поех си дъх. Сенч се мръщеше. Бяха го хванали да привлича зад гърба на Копривка бивш чирак за свой личен и вещ в Умението вестоносец. Зачудих се дали не е замислял нещо повече от това. Беше споменал Лант, но не бе казал нищо за Шън. Тя по-голяма тайна ли беше, отколкото бях подозирал?

Копривка седна на дивана.

— Хайде да го разрешим бързо и всички да се успокоим. Предан, ще се включиш ли? Фиц?

Въпреки че включването със сила в Умението не изисква физическа близост, насядахме до Копривка. Сенч застана зад нея. Когато се настаних и отворих Умението си за тяхното, усещането бе все едно нагазваш в река. Не. Все едно че си поток, който се слива с река. Заедно потекохме на бързей към вестоносеца.

Не знаех нищо за Силдуел, тъй че оставих на другите да водят. Пресегнахме се, усетих свързването и след това то отпадна и избледня. Никога не бях усещал такова нещо в Умението. Постарах се да не позволя на изумлението да ме разсее. Копривка ни събра все едно че плетеше въже и отново се пресегнахме.

Майсторке на Умението! Силдуел изглеждаше толкова стъписан, колкото и облекчен. *Не мога да...* И изчезна, като глас, пометен от вятър или когато зърнеш някого в снежна виелица. *Мъгла... пожар в конюшните... никой не знае за... чужди хора.*

Пожар в конюшните ми? Страхът подскочи в мен, но го потиснах безмилостно. Обърнах се към Сенч. Очите му се бяха разширили от страх. Пресегнах се зад Копривка, хванах ръката му и я стиснах. Изпратих му мисъл. *Не разсейвай другите. Първо откриваме истината.* Усетих съгласието му, но страхът му не намалая. Опитах се да оградя със стена своя. Копривка овладяваше Силдуел. Усетих как посегна и се помъчи да го върне в себе си.

Чирак Силдуел. Съсредоточи се. Избери една мисъл, която да предадеш. Успокой се. Оформи мисълта в ума си. Задръж я. Шлифовай я. Така. Бавно. Протегни мисълта към мен.

Толкова спокойно и подредено. Докато даваше указания на Силдуел, усетих как укрепва съзнанието му за себе си като плътна и отделна цялост от течението на Умение, по което се носехме всички. Изведнъж ми заговори на глас:

— Тате. Успокой се. Трябва ми силата ти точно сега. Лорд Сенч. Сега не е време за тази паника. — После усетих как ни остави и отново се съсредоточи върху младежа. Помъчих се да ѝ помогна, докато го загръщаше в увереност. И... *Сега*, подкани го тя.

Никаква лейди Пчеличка няма тук. Няколко души са умрели при пожар. Всички са странни. След това сякаш потече нещо друго и се надигна на вълна срещу нас, и мислите му бяха пометени. Всичко беше мъгла, все едно се носехме по сиво море в сива мъгла, в непрестанен проливен сив дъжд. *Плашещо...* Тази мисъл се вряза по-силна от

другите и след това нямаше нищо. Никакво усещане за никого, никъде в потока на Умението.

Ръката на Сенч стисна моята още по-силно. В този физически допир надигащите ни се страхове се сляха в едно. Можех да чуя разтреперания му дъх.

По-късно. Сега отдъхни. Копривка изстреля мисълта към Силдуел със свирепа сила като стрела, но беше стрела, отправена към цел, която никой не можеше да види.

Внезапно се озовахме отново седнали на дивана в уютния салон на Бъкип. Скочих на крака.

— Тръгвам веднага.

— Да. — Сенч стисна гърба на дивана с двете си ръце.

— Какво беше това? — попита Предан. Едва го чух. Страхът се надигаше в мен като студена вода в порой. Нещо ужасно не беше наред във Върбов лес. Пожар в конюшните? Лант ранен? Пчеличка беше там, съвсем сама, ако Лант беше ранен. Толкова далече от мен.

— Аз тръгвам — повторих. Нямаше сила в гласа ми. Сенч кимна и се пресегна към мен.

— Може би дракон — каза тихо Копривка. — Знаем, че каменните дракони често изкривяваха памет и възприятие, когато летяха над битка.

— Объркването — потвърди Елиания. — Много от воините ни говореха за това. Битката загубена и свършила, а малцина имат нещо повече от откъслечни спомени за случилото се.

— А живият дракон Тинтаглия можеше да огъне мислите ни и да промени посланията ни с Умение — спомни си Копривка. — Дракони са ходили в Беарния. Може би някой от тях се е спуснал над Върбов лес. Трябва да събудим Шишко и да видим дали той може да се пресегне през мъглата и да измъкне нещо по-смислено от Силдуел.

Сенч се вкопчи в ръката ми и се опря тежко на мен за миг.

— В стаята ми. Имам всичко, което ще ти трябва там. — Изведнъж се стегна и се изправи. — Няма време за губене.

Щом тръгнахме към вратата, силата му като че ли се върна.

— Тате? — попита стъписана Копривка.

— Трябва да ида във Върбов лес тази нощ, през камъните. Ридъл, нареди да ми приготвят кон, моля те.

— Не мислиш ли, че...

Не исках да губя повече време в приказки. Заговорих през рамо:

— Никаква лейди Пчеличка? Пожар? Каквато и да е способността му в Умението, нещо не е наред там. Не трябваше изобщо да я оставям сама. — Посегнах към вратата, Сенч бе до мен.

— Фицбдителен е с нея — напомни ми Копривка. — Млад е, но има добро сърце, Фиц. Няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Мисля, че нещо или някой е объркал Силдуел. Дарбата му винаги е била колеблива. — Опитваше се да говори спокойно, но гласът ѝ беше малко прекалено висок.

— Той каза, че Лант е ранен. Или изгорял? Ако е ранен, не може да защити никого. Тръгвам веднага. През стълбовете. — Тревогата се надигаше до паника в гърдите ми. Помъчих се да я потисна. „Бъди спокоен. Никакво необузвано въображение. Просто отиди там и виж каква е истината.“ Но думите на вестоносеца ме пронизваха с хиляда страхове. Пожар. Пчеличка я няма. Беше ли стигнал пожарът до имението? Беше ли се скрила тя в стените и умряла там, невидяна от никого? Вдишах разтреперано и се помъчих да говоря разумно. И спокойно. — Щом стигна там, ще ви уведомя какво се е случило.

Копривка отвори уста да ми възрази, но Ридъл заговори бързо:

— Фиц е прав. Нека да отиде. Фиц, искаш ли да дойда с теб?

Исках. Имаше сила на Умение, която да ми заеме, и беше добър с меч, а и нямах представа какво ме очаква. Но нямаше пак да оставя дъщеря си без закрила.

— Не. Но ти благодаря, приятелю. Пази това, което обичаме, тук и умът ми ще е по-спокоен.

Зърнах за миг благодарното лице на Копривка, а след това вратата се затвори зад нас.

— Хайде да те прашаме по пътя ти — настоя Сенч. Отнякъде бе насъбрал силата на много по-млад мъж. Забърза по коридора и нагоре по голямото стълбище. Взимаше по две стъпала наведнъж и се постарях да не изоставам.

— Сенч... — почнах, но той ме прекъсна:

— Още не. — Крачките му се удължиха. Затича и го последвах. Нахлу в стаята си и стресна прислужника си и един дворцов слуга, които разбъркваха огъня в камината. Освободи ги безцеремонно и те си тръгнаха с много поклони към мен, представление, от което ми стана неловко, докато Сенч не затръшна вратата след тях. Щом

останахме сами, отвори широко гардероба си. — Краката ти са по-малки от моите. Можеш ли да нагодиш ботушите ми?

— Предполагам — отвърнах и той измъкна високи ботуши за езда. Последваха ги дебело наметало и вълнена риза.

— Обличай се, докато говоря. — Гласът му бе изпълнен с тревога. Вече нахлузвах ботушите.

— Получих откъслечни сведения от Силдуел преди да помоля Копривка да ми помогне. Всичко беше обезпокоително. Не можеше да намери и следа от лейди Пчеличка или лейди Шън. „Те са непознати тук“, каза в един момент. Или така ми се стори, през мъглата и грохота. Описа „голям пожар“ и мисля, че ми каза, че хората ти изглеждали безразлични към него. Ти го изпита, докато се мъчеше да приемеш мислите му.

— Кога? — настоях. Как смееше да крие това от мен!? — Преди колко време?

Той ме изгледа втренчено, гневът му се надигаше срещу моя.

— Точно преди да помоля Копривка за помощ. Мислиш ли, че щях да чакам?

Връчи ми съвсем прост меч в кожена ножница. Имаше прах по него, а коланът, който го държеше, беше корав. Затегнах го на кръста си мълчаливо. Извадих го, огледах го и го прибрах отново в ножницата. Прост, но много добре изработен.

— Дай ми това — подхвърли Сенч и осъзнах, че все още нося стоманената корона. Смъкнах я и му я връчих. Той я метна на леглото си. Дръпнах вълнената риза през главата си и измъкнах ръцете си от ръкавите. Докато се загръщах в наметалото, казах:

— Кажи на Шута защо съм заминал. Ще разбере.

— Свържи се с мен с Умението веднага щом пристигнеш. Моля те.

— Добре.

Не ме интересуваше кой се обръща, докато тичах надолу по стълбите, през коридорите на замък Бъкип и в двора, където едно момче държеше юздите на чудесна дореста кобила. Очите ѝ бяха умни, дългите ѝ крака — прави и силни.

— Благодаря ти — извиках, грабнах юздите и я яхнах. Когато я обърнах към портата, момчето извика нещо за коня на лорд Дерик и

видях, че извеждат към стъпалата дългокрак черен жребец. Взел бях погрешния кон. Но твърде късно. Нищо нямаше да ме върне тепърва.

— Давай! — казах на кобилата, с глас и с пети, и се наведох напред.

11. ВЪРБОВ ЛЕС

До принц Фицрицарин

Сър. От толкова много години пазя Вашата тайна толкова съкровено, колкото Вие моята. Кралят ми я довери, за да мога по-добре да разбера всичко, което направихте в онова трудно време. Гордостта ми бе тежко уязвена от шегите, които Вие и приятелят ви лорд Златен ми бяхте изиграли. Бих искал да Ви уведомя, че вече от години съм разбрал по-добре ролята Ви в онези събития. Не забравям нищо, което сте направили за мен. Помня добре, че ако не бяхте Вие, нямаше да съм жив днес. Пиша Ви, за да Ви напомня, че оставам завинаги Ваш длъжник и че ако има какъвто и да било начин, по който да мога да Ви послужа, Ви моля да го поискате от мен.

Знайте, прочее, че правя това предложение с пълна искреност.

Лорд Любезен Бресинга

Дорестата кобила пое в галоп и префучахме през портата преди някой да е успял да ни спре с вик или да ни махне за лек път. Беше одухотворено същество и като че ли се радваше на идеята за нощен галоп. Осезанието й заблещука между нас, търсейки потвърждение от мен, че ще станем най-добри приятели. Но сърцето ми беше смразено от страх и останах свит в себе си и неотзивчив. Копитата й мятаха буци утъпкан сняг от алеята, а вятърът от преминаването ни стисна лицето ми в леден юмрук. Коларски път възвиваше към Свидетелските камъни. Заснеженият път бе по-малко утъпкан и бягът й се забави въпреки усилията ми да я подкарам по-бързо. Благослових наум

краткото прекъсване на бурите, тъй че лунната и звездна светлина грееше отразена от снежните полета. Пришпорих я и когато пътят се превърна само в гънка в дълбокия сняг, тя загази с усилие през него. Много преди да стигнем до камъните бях взел решението си. Чираците и пратениците на Славен бяха взимали коне през стълбовете на Умението преди. Вярно, някои си бяха загубили ума от това, но аз бях много по-опитен в Умението от тях. А и нуждата ми беше много по-голяма.

На билото на хълма спрях кобилата, оставих я да си поеме дъх, а след това я подкарах към камъните. *Дореста. С мен.* Натиснах с Осезанието си срещу всичките ѝ сетива и се изненадах, когато тя ме прие с охота. Тръсна глава и ми показа едното си обкръжено с бяло око, щом плеснах камъка с голата си длан и мигновено я вкарах навътре.

Дълго скачаше през огряно от звезди небе, а след това се гмурнахме навън и тя се приземи, стегнала крака и задъхана под мен, на върха на Хълма на бесилото. Триднешно пътуване, свършило за миг. Вятър и падащ сняг бяха заличили почти всякаква следа от предишното ми преминаване. Дорестата тръсна глава, с широко отворени очи и разширени ноздри. Странната ѝ възбуда ме заля. Надвих вълната на замайване, преди да съм успял да намеря разума и Осезанието си, след това я загърнах в увереност и утеха, похвалих я и ѝ обещах топлина и овес, и прясна вода. Подкарах я надолу по снежния хълм. Малко търпение сега щеше да се отплати в силата в края на ездата.

Щом пътеката ни се сля с утъпкания път, я подкарах в тръс, а когато излязохме на пътя — в галоп. Когато усетех, че започва да се задъхва, дръпвах юздите ѝ и отново тръгнахме ходом. Никога не бях имал дълбока вяра нито в Еда, нито в Ел, но тази нощ се помолих на Еда дано да намеря детето си скрито и невредимо. Самоизтезавах се с хиляда хипотези какво може да се е случило. Беше се заклецила в стените без храна или вода. Беше се оказала в конюшните, когато са пламнали. Пушек я беше задушил. Шън ѝ беше направила нещо ужасно и след това бе избягала, като е подпалила къщата.

Но нито едно от безумните ми предположения не можеше да обясни защо домашният персонал ще твърди, че не знае нищо за лейди

Пчеличка или лейди Шън. Дъвчех информацията по десетки различни начини, но нито един не ставаше.

Колкото повече се доближавахме до Върбов лес, толкова по-малко охота изпитвах да съм там. Трябваше да спра в Крайречни дъбове за нощта. Тази мисъл ме изненада и тръснах глава, за да я разкарам от ума си. Пришпорих отново кобилата в галоп, но сърцето ми натежа още повече, когато видях светлините на Върбов лес през дърветата.

Когато спрях дорестата пред къщата на имението, от гърба ѝ се вдигаше пара. Дори в студената нощ успях да надуша вонята на изгорелите конюшни и животните, които са били вътре. Загубата на сградата и конете бе поредният пронизващ удар, превърнал в реалност възможността да съм изгубил и малката си дъщеря. Но когато се смъкнах от седлото и завиках за слуги и конярчета, ми полекна, понеже не виждах щети по къщата. Огънят не се беше разпространил до нея. Изведнъж се почувствах невероятно изтощен и замаян. „Пчеличка“, казах си и изтласках от ума си мъглата на съня.

Сенч. Тук съм. Конюшните са изгорели.

Посланието ми с Умение не стигна до никъде. Беше ужасно усещане, все едно че за миг бях задушен и се борех да си поема дъх. *Сенч! Копривке! Предан! Шишко!* С всяко усилие усещането за задушаване се усилваше. Потокът на Умението си беше на мястото, почти можех да го докосна, но нещо разкъсваше посланието ми на нишки и ги разпръсваше. Умората се надигна като прилив, задушаваше ужаса ми. Страхът се превърна в отчаяние и зарязах усилието. Извиках отново и с облекчение чух собствения си глас.

Някакъв слуга ми отвори вратата и чух как тя изстърга по пода. В светлината на лампата, която вдигна, видях, че някой е разбил вратите на дома ми. Това ме жегна.

— Какво е станало тук? — попитах задъхано. — Къде е Ревъл? Къде е Фицбдителен? И Пчеличка и Шън?

Мъжът се опули.

— Кой? — попита и след това добави: — Писарят отдавна си легна, сър. След злополуката е зле. Цялото домакинство спи, освен мене. Мога да вдигна стюард Диксън, но, холдър Беджърлок, вие изглеждате изтощен. Да взема да напаля огъня в стаята ви и да ви заведа там? А на заранта...

— Как изгоря конюшната? Къде е дъщеря ми? Къде е вестоносецът на лорд Сенч Силдуел?

— Лейди Копривка ли? — попита той и го взех за идиот. Не задавай въпроси на идиот: намери най-подходящия човек, който може да има отговор. — Събуди стюарда и му кажи да се яви в личния ми кабинет веднага. Не в кабинета на имението, а в личния ми кабинет! И да доведе Фицбдителен!

Минах покрай него, дръпнах лампата от ръцете му и извиках през рамо:

— И намери някой да се погрижи за коня ми!

След което затичах. Пчеличка щеше да е в скривалището. Знаех, че ще е там. Беше единственото място, където винаги се беше чувствала в безопасност, тайната, която споделяхме само двамата с нея. Помъчих се да не обръщам внимание на другите щети в къщата, докато тичах по коридорите и нагоре по стълбите. Подминах една врата, която беше изкъртена и все още висеше на пантите си. Един гоблен беше смъкнат и висеше накриво, единият му край бе стъпкан на пода. Умът ми не можеше да го побере. Конюшните ми бяха изгорели, някой беше нападнал Върбов лес и беше мародерствал из коридорите, дъщеря ми я нямаше, а слугата на вратата беше напълно спокоен!

— Пчеличке! — извиках, докато тичах, и продължих да викам името ѝ, докато не стигнах до вратата на кабинета. Из къщата чух да се отварят врати, извисиха се питащи гласове. Не ме интересуваше кого съм събудил. Как можеше някой да спи, след като дъщерята на къщата я нямаше?

Вратите на кабинета ми също бяха изкъртени, дървото бе нацепено. Два от рафтовете ми със свитъци се бяха килнали пиански един към друг, съдържанието им беше изсипано на пода. Писалището ми беше претършувано, столът ми — преобърнат. Изобщо не ме интересуваше цялата тази разруха, нито дали е открадната някоя тайна. Къде беше малкото ми момиче? Задъхах се, докато оправя вратите, за да мога да ги затворя и да задействам ключалката към скрития лабиринт.

— Пчеличке — казах с хриплив от надежда глас. — Тате си е вкъщи, идвам. О, Пчеличке, моля те, бъди там.

Завъртях скритото в пантата лостче и се изгърбих, за да вляза в тайния шпионски проход, който лъкатушеше покрай облицованите с

дърво коридори на Върбов лес. Намерих малкото ѝ скривалище. Беше празно и изглеждаше непокътнато, възглавниците и моливите — точно както си ги подреждаше. Уханието на една от свещите на майка ѝ все още се усещаше във въздуха.

— Пчеличке! — извиках, все още с надеждата, че може да чуя отговор. Проследих знаците ѝ, направени с тебешир до входа в килера. Ужасих се, като видях на стените други знаци: ясните ѝ букви указваха проходи, които никога не бях проучвал.

Видях разхвърляни предмети по пода на прохода напред и подуших урина. Когато стигнах до пръснатите неизползвани свещи и дъвки от мишки самун хляб, бях напълно объркан. Продължих към изхода в килера. Имаше разхвърляни на пода почти догорели свещи, мокър шал, който не беше на Пчеличка, а след това намерих вратата на килера открената. Отворих я по-широко, измъкнах се и я затворих плътно. Отвън дори и аз не можех да различа къде е.

По това време на годината килерът трябваше да е пълен с бутове шунка, пушена риба и низове наденици. Нямахте нищо. Взети като плячка? Наденици? Беше нелепо. Не знаех за никой, който би нападнал Върбов лес. Като добавим, че нападателите бяха откраднали наденици, загадката ставаше още по-нелепа.

Излязох от килера в кухнята. Помощник-готвачката беше там, заметната със зимен шал над нощницата. Чучулига. Така се казваше, втора братовчедка на готвачката Нътмег и наета наскоро.

— О! Холдър Беджърлок! Кога дойдохте? Не ви очаквахме да се върнете толкова скоро, сър!

— Очевидно не сте! Къде е дъщеря ми? И къде е лейди Шън?

— Сър, уверявам ви, че не знам. Мислех, че сте отишли в Бъкип да видите лейди Копривка. И не знам за лейди Шън. Още съм нова тук, сър.

— Какво се е случило тук, докато ме нямаше?

Тя придърпа шала по-плътно около раменете си.

— Ами, сър, вие отидохте до града. Писар Фицбдителен се върна и ни каза, че сте решили да продължите до замък Бъкип. А след това имаме Зимен празник. И пожара в конюшните. И онази битка, макар че никой не я видя. Някой се беше напил сигурно, или повече хора. Писар Лант не можеше дори да каже кой го е намушкал и защо. Някои от другите мъже бяха изпадали, един с насинено око, друг с избит

зъб. Знаете ги мъжете. А после дойде оня пратеник, който, ако ме питате, не е с ума си, с пакетите му за хора, за които никой не беше чувал. А сега, посред нощ, вие изскачате от килера. И това е всичко, което знам, сър. А, и стюардът, дето ни крещи да ставаме и да ви носим поднос с горещ чай и храна в кабинета ви. Затова ли сте тука в кухнята, сър? Още нещо ли искате?

Обърнах ѝ гръб, докато дърдореше, и затичах отново по коридорите. Сърцето ми блъскаше и бях жаден, но нямаше време да спра, за да пия. Заклещен бях в някакъв ужасен, извратен кошмар, зацапан от дракон сън, в който нищо нямаше смисъл, и не можех да се събудя. Стаята на Пчеличка беше празна, огънят в камината догорял на пепел и камъните отдавна изстинали, гардеробът ѝ отворен широко и малките ѝ туники разхвърляни. Погледнах под леглото ѝ, виках името ѝ безнадеждно. Усетих, че не мога да вкарам достатъчно въздух в дробовете си. Не можех да подреда мислите си. Изведнъж отчаяно ми се доця просто да се свия на леглото ѝ и да заспя. Изобщо да не мисля за това.

Не. Напред.

Заварих стаята на лейди Шън в същия безпорядък, както беше винаги. Не можех да определя дали е била претършувана. Леглото ѝ беше изстинало, постелките — наполовина смъкнати на пода. Едно от стенните пана беше разпрано. Продължих. Моята стая също беше разхвърляна. Все едно. Къде беше детето ми? Оставих спални и коридори и без да обръщам внимание на неколцината сънени и уплашени слуги, които подминавах, затичах отново към класната стая и стаите на писаря. Отворих рязко вратата на спалнята на Фицбдителен и ме заля облекчение, когато той се стресна и се надигна в леглото си.

— Какво има? — попита той, пребледнял и ококорен. — О. Беджърлок! Върнахте се толкова скоро?

— Слава на Еда! Лант, къде са те, къде са Шън и Пчеличка? Какво стана с конюшните?

Доця ми се да го ударя, като видях нарастващото му стъписване.

— Конюшните изгоряха в нощта на Зимния празник. Предполагам, че някой е бил невнимателен с лампата. Шънипчеличка? Какво значи това?

Вече едва си поемах дъх.

— Лейди Шън. И моята дъщеря, лейди Пчеличка, малкото ми момиче. Къде са те? В пожара ли загинаха?

— Холдър Беджърлок, успокойте се. Не знам за дамите, за които говорите. Доведената ви дъщеря със сигурност е лейди Копривка, Майсторката на Умението в замък Бъкип.

Надигна се бавно и болезнено, завивките му се смъкнаха и оголиха дебела превръзка около гърдите му. Това ме стъписа.

— Какво е станало с теб?

Очите му рязко се разшириха и за миг зениците му станаха толкова големи, че имах чувството, че гледам в черен мрак вътре в главата му. После той потърка лицето си с две ръце и когато ме погледна отново, на лицето му се плъзна болнава и неловка усмивка.

— Толкова е смущаващо да го призная. Пих твърде много на Зимната вечер. Намериха ме след пожара. Някак си съм промушен. Вероятно с вила или някакъв инструмент по време на пожара? Изглежда, съм се разминал с нещо по-тежко, но с раните, от които вече се възстановявах, това отново ме обездвижи. Трябва да се извиня на лейди Копривка, че оттогава не можех да изпълнявам добре задълженията си като учител на децата.

Залитнах към един стол и седнах. Стаята около мен се завихри. Лант ме гледаше с дълбока загриженост. Не можех да понасям тъпашкото му съчувствие. Искаше ми се да направя лицето му на пихтия с юмруци. Затворих очи и се пресегнах към кралската котерия на Умението.

Бил съм сред виещи бури, в които викът заглъхва до шепот, плавал съм по безликата морска шир в сива мъгла, непрогледна за човешки очи. Точно това намерих. Умението ми беше потушено, влажно като мокро дърво, което няма да прихване поднесения пламък. Съсредоточих се, изгъних Умението си до връх на игла и го запокитих високо в небето. Нищо. Заклещен бях в тялото си. Не можех да ги достигна за помощ. Изведнъж се зачудих как може да съм сигурен, че не съм в сън, сътворен от дракон. Можех ли да съм сигурен, че не съм затворен в стълба на Умение и всичко това е някаква безумна илюзия, сътворена от мен самия? Каква проверка можех да направя?

— Къде е Ревъл? — попитах ядосано. Фицбдителен отново ме зяпна тъпо. — Казах на Диксън да вземе теб и Ревъл и да се срещнем в

кабинета ми. — Може би беше неразумно да очаквам да ме намери тук, в стаята на Лант. Станах. — Ставай, Лант. Трябваш ми.

Нещо проблесна в очите му. Мислех, че ще хленчи и ще възразява, че е ранен и че е посред нощ. Но мисля, че зърнах, най-сетне, мъжа, какъвто Копривка и Ридъл твърдяха, че е.

— Само момент — каза той. — Ей сега идвам. В личния ви кабинет ли?

— В кабинета на имението — поправих се.

Оставих го, докато ставаше бавно и вдървено от леглото си. Ботушите ми закънтяха по коридорите, щом закрачих обратно към кабинета си. Отново и отново виждах белезите, издаващи, че в дома ми е имало нападатели. Дълга драскотина на дървения панел като от остро оръжие, отбито настрани. Счупен стенен свещник.

Двойните врати на кабинета бяха разбити и зейнали. Вътре ме чакаше поднос с димящ чайник и нарязано месо, хляб и сирене. Паната, покриващи вратите към градината, бяха насечени и нещо тъмно беше зацапало килима. Вълкът в мен се събуди. Подуших из помещението. Стара кръв. Кръв на пода на кабинета ми. Вълкът в мен се присви и всички сетива, които притежавах, изведнъж се изостриха. Тук все още дебнеше опасност. *Стойте на място, мълчи и внимавай.*

Диксън, помощникът на Ревъл, пристигна с поднос с бренди.

— Толкова е приятно, че отново сте си у дома, сър, макар и така ненадейно. Отидох до личния ви кабинет, но след като ви нямаше, донесох храната ви тук.

Думите му казваха едно, тонът му — съвсем друго. Беше нисък и набит, облечен безукорно дори в този късен час. Усмихна ми се.

Сдържан. Време е да си сдържан. Всичко, което изпитвах, беше стегнато в студена метална кутия. Трябваша ми отговори.

— Благодаря ти. Остави го на масата и седни, Диксън.

Изчаках, докато се настани колебливо на един от столовете. Огледа стаята и въздъхна неодобрително. Експлоатируваният слуга, повикан по никое време от недостойния господар. Наблюдавах го с всяка фибра от съществуването си. После попитах:

— Къде е икономът Ревъл?

Получих точно онова, от което се страхувах. Объркването, преминало по лицето му, разширените зеници, а след това засрамения смях, когато каза:

— Сър, не знам за кого говорите. Аз съм икономът на Върбов лес. Или толкова съм ви разочаровал, че така ми казвате, че съм сменен?

— Ни най-малко. Ревъл беше иконом преди теб, разбира се. Спомняш ли си го?

Отново объркване и страх, пробягал по лицето му. След това чертите му се изгладиха.

— Съжалявам, сър. Мисля... може би е напуснал преди аз да бъда нает?

— Лейди Шън имаше високо мнение за него.

Объркването запълзя към паника.

— Сър, не знам никаква...

— И малката лейди Пчеличка. — Продължих слепешком, без да знам какво търся, но готов да го строша като орех, за да измъкна информацията, която ми трябваше.

— Пчеличка...?

— Кой подпали конюшните?

Той издаде нечленоразделен звук.

— Кой нападна имението? Взеха ли лейди Пчеличка и лейди Шън? Убиха ли ги? Какво се случи?

Главата му заключома и гърдите му започнаха тежко да се надигат и отпускат. Устните му запухтяха от тежкото дишане. Залюля се в стола си, устата му се раздвижи безмълвно. От ъгъла на устата му започна да блика пяна.

— Холдър Беджърлок! Сър! Моля ви! — чух откъм коридора пронизителен младежки глас, изпълнен с тревога и страх.

Друг гневен глас извика:

— Ей, ти, момче, я се върни! Да не си посмял да влезеш там!

Извърнах глава точно когато Диксън се свлече на пода. Загърчи се и затрепери. Пристъп. Имал бях много такива през живота си. Съвестта ми изскимтя, но я сригах настрани, оставих го да се гърчи долу и се обърнах да видя кой ме е прекъснал.

Синът на Толърман. Коняръчето с нелепото име. Лицето му беше преbledняло и изопнато, държеше едната си ръка присвита до гърдите си. Втурна се към мен, щом разгневеният Булен отвори широко вратата. Слугата на Лант явно се беше облякъл набързо, защото ризата му беше недозакопчана.

— Прощавайте, холдър Беджърлок. Това момче е болно и побъркано, и ето как се отплаща за грижите ни за него! Момче, ела с мен веднага, за да не бъдеш изхвърлен още утре заранта!

— Холдър Беджърлок! Кажете, че ме познавате! Моля ви, кажете, че ме познавате.

Гласът на момчето беше пронизителен и накъсан. Булен напредваше към него. Момчето се отдръпна от посягащата му ръка.

— Разбира се, че те познавам. Ти си синът на Толърман, от конюшните. — Обърнах се към Булен и заговорих рязко: — И не е твоя работа да изхвърляш който и да е от хората ми, Булен!

Той спря. Беше отскоро нает на работа във Върбов лес. Бях му възложил да бъде личният слуга на Лант. Все още учеше задълженията си. И мястото си. Гледаше ме разколебан, но възрази:

— Сър, момчето е просяк, намерен ранен и прибран. Настоя да говори с писар Фицбдителен, когато го намерихме, а писарят повика лечител и му се позволи да остане в класната стая, докато се възстанови. Но говори безумно и страшно и...

— Напусни, Булен. Вземи Диксън и го сложи да си легне. Аз ще се оправя с момчето. Настойчивост. Така се казваше, нали?

— О, слава на боговете, вие ме познавате, не съм луд! Не съм просяк! Сър, сър, те дойдоха, и убиваха и палеха, и аз се опитах да избягам с нея, намерих ѝ кон и побягнахме, но те ме простреляха и паднах. И не знаех нищо повече, докато не си тръгнаха и не минаха покрай мен в една шейна, теглена от бели коне, и видях Пчеличка, цялата увита в бели кожи, в шейната. Те я взеха, сър, и подпалиха конюшните, и никой освен мен не се опита да ги изгаси. Някои от конете избягаха и някои бяха откраднати, мисля, и някои изгоряха в яслите си. И телата на тате и на дядо, сър! Видях ги мъртви там! И собствената ми майка не ме познава и казва, че никога не е имала такъв син! О, сър, те взеха Пчеличка, взеха я и никой не ме познава! Никой!

— Аз те познавам — казах с треперещ глас. — Познавам те, момче. О, моята Пчеличка! Тя пострада ли? Кой бяха те? Къде отидоха?

Но младокът бе започнал да трепери като в треска, а когато го прегърнах, краката му се подкосиха и заплака като малко дете. Притиснах го до гърдите си.

— Те ме застреляха, сър. Усетих как стрелата мина през мен. През рамото ми. — Изхлипа. — Събудих се под едно наметало. Тя ме скри с него, мисля. Запазих го. Толкова тънко и леко. Опитвах се да спася Пчеличка, а тя спаси мен.

Сърцето ми подскочи.

— Пеперудено наметало?

— Да, сър.

— Ела тук до огъня. Седни. — Огледах се. Булен още стоеше на вратата и гледаше втрещен. Диксън лежеше на пода, вече не се гърчеше, но бе зяпнал неவிждащо. — Булен! — викнах и младежът подскочи. — Погрижи се за Диксън. Занеси го в леглото му. После помоли писар Фицбдителен да ти даде превръзки и от мехлемите, които лорд Сенч му е дал, ако му е останало нещо. Бързо!

— Аз мога да ви донеса мехлемите, ако желаете. — Беше Лант, хванал се за рамката на вратата с едната ръка. Изглеждаше пребледнял. Погледът му се спря на Диксън на пода. — Какво става тук? Това момче да не ви досажда с безумните си приказки?

— Лант. Просто донеси мехлемите и превръзките. Булен ще се оправи с Диксън. Имаше някакъв пристъп. — Зарязах ги и поведох конярчето към огъня. Придърпах с крак един стол по-близо до камината. — Седни, Настойчивост. И ми дай да видя раната ти.

Момчето се смъкна на стола като наръч мокро пране. Сви се там, вторачено в огъня. Оставих го и отидох за брендите. Налях една чашка, гаврътнах я, после я напълних отново и я занесох на момчето.

— Изпий това — казах му. Той не реагира. Наведох се да погледна лицето му. Сложих чашата в ръката му.

— Казаха, че съм просяк. И луд. Мама не ме пусна. Целият бях в кръв, а тя ме отпрати към имението и не поиска да ме пусне въкъщи. — Гласът му ставаше все по-висок с всяка следваща дума, докато не завърши на писък.

Казах единствените думи, които можеха да го утешат:

— Аз те познавам. Ти си Настойчивост, син на Толърман, внук на Толман и работеше в конюшните ми. Грижеше се за кобилата на дъщеря ми и я учеше да язди. Изпий това.

Той вдигна чашата и я помириша. Отпи глътка, потрепери, но го изгледах строго и той допи останалото наведнъж. Зяпна и после вдиша три пъти, преди да може да заговори:

— Какво е станало с тях? Какво им е? На всички? Казах им, че иконом Ревъл е мъртъв, а те казаха: „Кой е Ревъл?“ Казах: „Те взеха Пчеличка. Трябва да идем да я спасим!“, а те казаха, че не я познават. А когато се опитах сам да тръгна след нея, ме обвиниха, че се опитвам да открадна кобилата ѝ.

Напълних отново чашата.

— Тръгнал си след тях? Знаеш ли къде са я отвели?

— Опитах се, сър. Но снегът и вятърът заличиха всичко. Трябваше да се върна. Още ми течеше кръв. Толкова съжалявам, сър. Съжалявам, че не я върнах.

— Настоячивост, не знам какво е станало тук, но ще го разгадаем. Първо трябва да си спомниш всичко, от самото начало. Видях, че ни наблюдаваше, когато тръгнахме за Крайречни дъбове. Канеше се да упражняваш кон. Разкажи ми всичко от този момент. Всяко едно нещо. Всяко едно нещо, което помниш от онзи момент насам. Хайде. Изпий брендите. На една глътка. Така. О, не е толкова лошо, нали? Тъй. Разказвай ми. Просто разказвай.

Дръпнах стол срещу него и седнах, коленете ни почти се допираха. Съсредоточих се върху него с Осезание и Умение. Не усетих почти нищо със сетивото си за Умението. Някои хора са така. Но всички ние живеем в животински тела и макар да не го познавах добре, и двамата бяхме обичали Пчеличка. Тъй че направих онова, което Бърич често ми правеше — вдъхнах му спокойствие и сигурност, за да подуши и усети, че съм тук, за да го защитя, и че е в безопасност. Наложих и на своето тяло да се отпусне и забавих дъха си. След няколко мига видях, че раменете му се отпуснаха. Бренди и Осезанието.

— Просто ми разказвай — подканих го отново. Той кимна бавно.

Докато описваше деня и обичайната си работа в конюшната, Лант донесе превръзките и мехлемите. Махнах на писаря да мълчи и да седне. Той го направи с благодарност. Докато Настоячивост говореше за обичайния си ден и сълзите по изгубени неща се стичаха по страните му, разтворих ризата му и погледнах рамото. Едва ли превръзката беше сменяна през деня. Той изохка, докато я издърпвах. Раната беше грозна. Стрелата беше минала през рамото му, но не толкова чисто, колкото се бях надявал. Бяха обърнали на раната

толкова внимание, колкото може да се очаква от повечето лечители към едно просяче.

Приготвих мехлеми и превръзка и измих раната отпред и отзад с вино. Той стисна зъби, щом защитих с пръсти парче от плата на ризата му, показващо се от раната. Хванах здраво и го издърпах. Потече кръв. Той ме погледна и пребледня още повече.

— Продължавай да говориш — казах му и той описа как дошъл някакъв мъж с магаре и каручка, и някакви измъчени кутрета. Кимнах и измих отново рамото му с виното.

Докато втривах мехлем в раната, той ми каза нещо, което не знаех: как Лант, лейди Шън и Пчеличка се върнали късно вечерта. Лант завел Шън до къщата и оставил моята Пчеличка в студа и заснежения фургон. Лант се намръщи, а когато момчето каза за иконома, дошъл да отнесе Пчеличка вътре, стана и заговори рязко:

— Не знам защо изобщо го слушате това момче. Или е луд, или необяснимо злонамерен. Нищо не знам за никаква лейди Шън, нито за дете на име Пчеличка. Повикайте иконома и вижте какво Диксън има да каже за тази безумна история.

— Седни — изсъсках му. Нещо беше станало с ума му и можех да му простя за това, че не помни Пчеличка или Шън, но не можех да му простя, че бе оставил детето ми на грижите на едно конярче и иконома, след като му го бях поверил. — Седиш и мълчиш. И не, не си освободен да си ходиш в стаята. Стой тук докато не ти кажа, че можеш да си вървиш.

— Говорите ми така, защото съм копеле ли? Защото кръвта ми не е по-лоша от вашата и...

— Едва ли. Аз съм принц Фицрицарин, както добре знаеш, син на претендента Рицарин Пророка и вече признат за такъв от краля. Тъй че седи и мълчи.

Такъв мрачен момент, за да се перча с новото си положение. Той ме погледна разколебан. После сви устни. Извадих ножа си и започнах да режа превръзки с подходящата дължина.

— Наистина ли сте той? — попита Настойчивост. — Осезавация Копелдак?

Очите му бяха ококорени.

— Съм.

Това, което каза после, бе неочаквано за мен. Треперлива усмивка пробяга по зацапаното му със сълзи лице.

— Той беше прав. Знаеше го. Дядо ми го каза, защото познавал баща ви, и каза, че никой не може да сбърка, ако го е виждал него. Татко ми се съгласи с него, но мисля, че беше само за да спре да настоява. Сър, горд съм да ви служа, както семейството ми е служило на вашето от поколения. И ви се заклевам, тук и сега, във вярност. Към вас и вашата дъщеря принцеса Пчеличка. Завинаги.

— Благодаря ти. — Какво още казва човек на едно момче, обещаващо живота си и верността си? Затворих сърцето си за бурята от чувства, която думите му пробудиха в мен, и заговорих успокоително: — Продължавай да ми разказваш какво се случи, Настойчивост.

— Сериозен съм, сър. — Крехките чувства на едно момче от това, че могат да приемат обета му с пренебрежение.

— Знам, че си — отвърнах строго. — И точно сега разчитам на това. Трябва ми това, което правиш сега. Трябва да знам всичко, което знаеш. Продължавай да разказваш.

Така чух как отишъл на уроците си на следващия ден и моята дъщеря била там. Каза за разговора си с Пчеличка и как тя му разказала какво съм направил. Била горда с мен. Горда. Погледнах Лант, докато момчето говореше. На лицето му се бе изписала смесица от чувства. Помнеше ли откъслечи от онзи ден? Но когато Настойчивост започна да разказва за звуците, които чули, и как Лант отишъл да види от какво са, писарят започна отново да клати глава. Изгледах го и престана.

Така научих как в последните мигове на живота си Ревъл се бе опитал да спаси децата на Върбов лес. Наистина не го бях ценял толкова, колкото заслужаваше. И докато разказът продължаваше, чух как моята Пчеличка беше скрила децата там, където бе вярвала, че ще са в безопасност, а самата тя не успяла да ги последва. Настойчивост ми каза за клането, което видял в конюшните, за проснатите на пода мъже с прерязани гърла, собствените му баща и дядо между тях, и как прекрачил през трупове, за да оседлае Прис, и за лудата му езда с Пчеличка в надеждата им да намерят помощ.

Подробното му описание на нападението завърши със стрелата. Беше дошъл в съзнание точно навреме, за да види заминаването им с

Пчеличка. Беше се върнал в имението, при конюшните, още в пламъци, и хората, които бе познавал през целия си живот, бяха отрekli, че изобщо е съществувал. Там го спрях. Беше започнал да трепери, докато говореше за това.

— Достатъчно. Спри засега, Настойчивост. Знаем, че думите ти са истина. Сега, искам да помислиш, но без да говориш, за хората, които си видял. Помисли за всеки един от тях и когато си готов, ми кажи за тях, един по един.

Това, както ме беше учил Сенч, беше най-добрият начин да извлече човек информация от някой, който не е обучен да донася като мен. Въпроси като „Висок ли беше?“ или „Брадат ли беше?“ могат да отклонят един необучен ум да си въобрази нещо, което не го е имало.

Той мълчеше, докато превързвах рамото му. Беше забрало, но не по-лошо, отколкото са всички такива рани. Когато приключих, му помогнах с ризата и след това донесох храна и още чашка бренди.

— Изпий първо това. На една глътка. След това можеш да ядеш, докато ми разказваш.

Той глътна брендите, задави се още повече от първите два пъти и бързо взе къшей хляб, за да прочисти вкуса от устата си. Изчаках. Беше толкова близо до пиян, колкото го исках, мислите му щяха да са свободни и несдържани. И ми каза онова, което щях да очаквам да забележи едно конярче. Бели коне със странни плоски седла и едри коне, подходящи за мъже, които носят ризници. Седлата на големите коне напомняли на халкидска направа.

Говорели на чужд език. Не го попитах, но ми каза за един мъж на кон, който непрекъснато викал: „Криндзен, криндзен!“

Кар инте джен. Халкидски за „седни“.

Халкидци в Бък. Щурмова сила? Да минат през херцогство Шоукс и Фароу, за да нападнат едно затънтено имение в Бък? Защо? Да откраднат дъщеря ми? Нямах никакъв смисъл. Не и преди да ми каже, че с тях имало някаква жена с миловидно лице и търсела бяло момче или млад мъж. Тогава разбрах за какво бяха дошли. Неочаквания син, детето, което пратеничката на Шута ме бе призовала да намеря и защитя. Все още нямах представа кое може да е това момче, да не говорим за къде може да е, но загадката започна да се разплита. Заложници за размяна. Какво по-добро да вземат от дъщерята на къщата и една благородна дама?

Когато заговори колко бледи били някои от по-младите нападатели, онези, които нямали оръжие, но помагали на въоръжените, когато заговори за светлата им коса и светлите очи, и светлите им дрехи, кръвта ми изстина. Това ли бяха преследвачите на пратеничката? Разбира се, че бяха те. Беше казала, че я гонят да я убият. Безумните предупреждения на Шута изведнъж се оказаха съвсем основателни. Бледоликите трябваше да са Слуги от Клерес. Както Шутът ме беше предупредил, Слугите бяха по петите на пратеничката. И бяха проследили и него? Щяха ли да поискат да върнат и него, освен да намерят този Неочакван син? Бяха ли помислили, че съм го намерил и скрил във Върбов лес, тъй че да го търсят тук? Но какво правеха с халкидците? Бяха ли им наемници? Как бяха дошли толкова далече и дълбоко в херцогство Бък, без никой да докладва? Имаше редовен патрул, обикалящ по кралските пътища, най-вече за да обезкуражава крайпътни разбойници, но също така да донася за необичайни събития. Толкова голям конен отряд, съставен от явни чужденци, със сигурност щеше да бъде забелязан.

Ако хората помнеха, че са ги видели.

— Това е всичко, което помня, сър. — Момчето изглеждаше изцедено. И изведнъж ми се стори толкова уморено, колкото се чувствах и аз. Едва ли беше спало добре.

Подредих в ума си информацията, с която вече разполагах, и се помъчих да си я обясня логично. Бяха взели Пчеличка и Шън като заложници. Щяха да поискат Неочаквания син в замяна срещу тях. Не разполагах с него, но имах Шута. Можех ли да го използвам за стръв, за да ги подмамя? Имаше ли той сила да се съгласи на такъв гамбит?

А след това логиката ми се разпадна. Ако Пчеличка беше заложничка, силата им бе в това да я размахват пред мен, а не да изчезнат без следа и да замъглят спомените на тези, които бяха оставили след себе си. Освен ако нямаха укрепление някъде наблизо, подсигурено място, откъдето да преговарят. Какво бих направил аз на тяхно място? Отвеждам заложниците до Халкидската граница или до морския бряг? Преговарям оттам, настоявам да отведем Неочаквания син там? Може би.

— Хапни. Ще се върна ей сега. — Изпънах пръст към Лант. — Ти стой тук. Искам да говоря с теб.

Замълча си.

Докато крачех по коридора към детската стая на Пчеличка, величината на бедствието изведнъж ме съкруши. Олюлях се и се подпрях на стената. Постоях така за миг, беше ми причерняло. След това отривисто посякох слабостта си, проклинах я, че ме е надвила точно когато най-много трябваше да съм спокоен и разумен. Трябваше да овладее емоциите си, докато не събере цялата информация, която ми трябваше, за да планирам курс на действие. Не му беше времето сега да мразя себе си или да се поддавам на безполезни съжаления за неща, които е трябвало или съм можел да направя. Съществувахе само сега и трябваше да съм проникателен и безкомпромисен, ако исках да разбера кои са нападателите и да тръгна по следата им. Влязох в детската. Тук поне никой не си беше правил труда да разхвърля мебели и да търси плячка. Може би никой не се беше крил тук, може би стаята бе пропусната. Защо не бе могла Пчеличка да се скрие тук и да се опази? Безполезен въпрос.

Намерих възглавници и одеяло и се върнах в кабинета. Хвърлих ги до камината, отказвайки да се поддам на каквото и да било чувство заради хубавите вещи на Моли, така грубо използвани. Посочих ги.

— Настоячивост. След като се нахраниш, почини си тук. Опитай се да поспиш. Ако си припомниш още нещо, колкото и дребно да изглежда, искам да го чуя.

— Да, сър — отвърна той и се залови отново с яденето. Лапаше като прегладняла хрътка. Сигурно не беше ял много през последните няколко дни. Сега щеше да се нахрани и след това щеше да може да заспи. Погледах го за миг. Без баща, непознат за майка си — и аз бях единственият на този свят, който помнеше името му. Вече мой, заклет. Първи васал на незаконния принц. Изглеждаше някак си съвсем на място.

Грабнах стола си, повлякох го през стаята и седнах срещу Лант.

— Твой ред е. Каж ми всичко, което помниш от момента, в който прерязах гърлото на кучето.

Той ме зяпна и облиза устни.

— Бяхме отишли в града. И един мъж беше жесток към кучето си, тъй че вие го съборихте и дадохте на кучето бърза смърт.

— Защо бяхме отишли в града, Лант?

Наблюдавах лицето му и видях как умът му заобикаля и прескача, за да намери само онова, което му е разрешено да помни.

— Да вземем още дъсчици за учениците ми.

Кимнах.

— После отидохме в хана да ядем. И двамата с Ридъл излязохме бързо. Защо?

Той преглътна.

— Не казахте.

Кимнах отново. Приблжих се към него, не телесно, а първо с Осезанието си, усещайки го като друго живо същество, а след това с Умението си. Не знаех дали ще мога да проникна в ума му, но подозирах, че някой друг го е направил. Спомних си един кратък разговор, който бях имал със Сенч. Беше ме попитал дали според мен Умението би могло да се използва, за да се накара човек да забрави нещо. Казах му, че не искам и да помисля да използвам някога магията така. Двата пъти, в които го бях видял, беше гибелно за мен. Когато баща ми, Рицарин, бе накарал Майстора на Умението Гален да забрави колко много го мрази, мъжът бе насочил омразата си към неговия син. Иронията бе в това, че Гален бе използвал магията си по подобен начин над мен. Беше нахлул в ума ми и ме беше оставил „замъглен“, както го беше определил Искрен. Гален бе използвал Умението, за да ме убеди, че имам слаба дарба за магията. Дори след като кралят беше направил всичко възможно, за да разчисти облаците от ума ми, така и не бях придобил отново пълна увереност в способностите си. Винаги се бях чудил дали тъкмо това принудително забравяне не прави магията ми Умение толкова колеблива.

Не исках да нахлувам в ума на този човек. Многократното разпитване на Диксън не ми беше дало никаква информация и го беше докарало до пристъп. Не можех да подлагам на такъв риск и Лант. Според разказаното ми от Настойчивост Лант беше получил прободна рана, докато го бяха държали в плен с другите на алеята за впрягове. Означаваше ли това, че се беше опитал да се бие с тях? Може би точно от това трябваше да започна.

— Дай ми да видя раната ти — помолих го.

Той се сепна и се отдръпна от мен.

— Лечителят я обработи. Зараства толкова добре, колкото би могло да се очаква.

— А как изглежда според него?

— Дупка. От зъбец.

— Или от меч. Каза ти, че прилича на забиване на меч, нали?

Очите му се разшириха. Той започна да клати глава, малко отрицание отначало, после — все по-яростно.

— Сър? Принц Фицрицарин?

Отклоних вниманието си от него към мъжа, който стоеше на прага, сепнат от начина, по който ме нарече. Беше млад, едва прескочил двайсетте, и облечен в ливреята на кралски вестоносец. Носът и скулите му бяха зачервени от студ и изглеждаше изтощен.

— Здравей, Силдуел — поздравих го.

Той изглеждаше изненадан, че знам името му.

— Казаха ми да се върна тук и да говоря с вас.

Отроних въздишка.

— Влез, сгрей се до огъня и моля те, започни този разговор все едно имаш поне малка подготовка като вестоносец.

— Мъглата е — каза той, отиде до огъня и застана до Настойчивост. Момчето се беше свило на кълбо и спеше дълбоко на пода. Вестоносецът го погледна, погледна и намръщения Фицбдителен, след това изправи рамене. Бръкна в кожената чанта на бедрото си и извади палката, която удостоверяваше, че е истински вестоносец. Държеше я, докато говореше. — Сър, нося ви вести от лорд Сенч от замък Бъкип. Трябваше да доставя тези новини и подаръци на лейди Пчеличка, лейди Шън и писар Фицбдителен от Върбов лес. Но с пристигането ми тук ми се каза, че двама от тези получатели са непознати тук. Постарах се с Умение да съобщя тази информация на лорд Сенч и да помоля за по-нататъшни указания. Въпреки че не съм високо Умел, никога не се бях натъквал на трудности с простото предаване на информация. Този път обаче не бях в състояние да я предам така, че да бъде разбран. След това се заех да изпратя съобщение по птица. Помолих да ми донесат птица и ми се каза, че имението няма такива птици. Знаех, че е невярно. Намерих всички птици мъртви на пода на гълъбарника. С прекършени шии. Никой дори не беше разчистил телцата им. Когато се заех да поднеса това на вниманието на домашния иконом, той каза, че имението няма никакъв гълъбарник. Каза го, докато стоеше и го гледаше с мен.

— Разбрах, че сте били в Бъкип, когато лейди Копривка се опита да се свърже с мен с Умението. Вече знаете колко малък успех имахме. След един дълъг и обезкуражаващ ден на неверие и лъжи реших да

сляза до Върбово и да изпия чаша ейл. Настойчивостта ми, че имам съобщения за две несъществуващи дами, не ме беше направила особено желана персона тук. Но докато яздех, мъглата и тежестта, която сякаш изпълваше въздуха, започна да се разпръсва. Докато стигна до Върбово, вече можех да се свържа ясно с лорд Сенч и личната котерия на краля. Те наредиха да се върна тук колкото се може по-бързо и да кажа, че Шишко и лорд Сенч се надяват да пристигнат тук на заранта. Наредиха да уредя коне, които да ги чакат при Съдния камък на Хълма на бесилото още на разсъмване. — Погледна ме притеснено. — Опасявах се, че никой тук няма да ми се подчини, така че наех коне във Върбово, да се закарат на Хълма на бесилото утре заран. Казах, че ще платите добре.

— Благодаря ти. Лейди Копривка няма ли да придружи лорд Сенч и Шишко?

Той повдигна вежди.

— Сър, казаха ми, че тя е с дете. Поради което не може да използва стълбовете.

— И защо не?

— Беше в един отскорошен превод, който лорд Сенч поднесе на вниманието ни. Може би не сте чули за него. Бременна ползвателка на Умение, която минава през камъните, често излиза, въ, небременна.

— Помята детето ли?

— Не, сър. По-странно е от това. Има две описания, че това се е случило. И трето описание за една хубава кобила, която била преведена през портал на Умението, за да бъде обслужена от жребец. Към времето ѝ за ожребване била върната у дома, но излязла от стълбовете на Умение с празна утроба.

Смразих се. Изобщо не бях чувал за такова нещо. Отново ме споходи мисълта, че всъщност не знаем нищо за това как действат порталите. Неродено дете изчезва. Къде? Как? В известен смисъл беше все едно. Изчезналото е изчезнало. Промълвих:

— Благодаря на Еда, че Сенч е намерил този ръкопис!

— Да, сър. Тъй че лейди Копривка остана. Лорд Сенч и Шишко ще дойдат, за да изпитат тази мъгла, която току-що описах. И може би да видят дали Шишко би могъл да я преодолее.

Помъчих се да не се обнадяждавам. Страх ме беше да видя Сенч и да му кажа, че нямам никаква представа какво е станало с Шън.

Време беше да поровя още малко. Звъннах за слуга и изчаках. След като мина малко време, излязох в коридора и извиках за Булен. Щом се прибрах в стаята, Фицбдителен попита:

— Приключихте ли с мен? Може ли да се върна вече в леглото си? Не съм добре, както можете да разберете.

Постарах се да говоря добронамерено.

— Мога да разбера това, Лант. И разбирам нещо, което ти не можеш. Умът ти е бил замъглен. През последните няколко дни тук са се случили неща, които вече не можеш да си спомниш. Знаеш какво е магията Умение; чувал си за нея. Някой е използвал Умение или нещо много подобно на него, за да те обърка. Вървиш по килим, зацапан с кръв, и минаваш през разбити врати, и не виждаш нищо необичайно. Убити са слуги и не ти липсват. Двама души от домакинството ни липсват. Лейди Пчеличка, малката ми дъщеря, е отвлечена и лейди Шън е изчезнала. Не знам дали е била убита и тялото ѝ е изгоряло в пожара в конюшната, или и тя е била похитена. — Гласът ми бе започнал да трепери. Замълчах и вдишах дълбоко няколко пъти. — Ще се опитам да открия дали някой в домакинството ни си спомня някаква подробност от онази нощ. Защото това спящо момче наистина е конярче, родено и отхранено тук, третото поколение на семейството му, служило на моето. И то говореше истината, истина, която ти не можеш да си спомниш.

Лицето на Фицбдителен ставаше все по-изопнато. Някъде по средата бе започнал да клати глава. Когато свърших, се отпусна на стола си и скръсти ръце.

— Холдър Беджърлок, говорите толкова безумни неща, колкото и той.

— Сигурно. Но те уверявам, не съм луд. Къде е Булен?

— Върнал се е да спи, предполагам. Де да можех и аз.

Искаше ми се да го ударя. След това нажеженият гняв се изцеди толкова бързо, колкото ме беше споходил. Нищо не можех да направя с размътения му ум. Погледнах Силдуел.

— Безнадеждно е — каза той. — Може би лорд Сенч и Шишко ще успеят да проникнат в него. Но аз самият никога не съм изпитвал такава неща. Все едно, че мисля и се движа през гъста супа на умора и безнадеждност.

Помълчах малко, после казах:

— Мислех, че съм само аз.

Той поклати глава.

— Не. Колкото повече се отдалечавах от това място, толкова повече духът ми се повдигаше и умът ми се проясняваше. Да се накарам да се върна беше трудно. Просто не исках да поема по пътя насам. Все едно някой е направил магическо заклинание над Върбов лес, за да обезкуражи посетители.

— Може би наистина са го направили — отроних с неохота. Погледнах Фицбдителен и заговорих добронамерено: — Иди си легни, Лант. Съжалявам за всичко, което те е сполетяло, за това, което знаеш и което не знаеш. Легни си и поспи, докато можеш. Утре ще е дълъг и уморителен ден за всички ни.

Лант нямаше нужда от повече подкана. Стана и ме изгледа ядосано, с присвити очи.

— Да ме събудят посред нощ, за да ме обиждат и командорят! Не за това дойдох тука.

Беше ядосан. И аз щях да съм ядосан, предположих. Постарах се да запазя гласа си спокоен.

— Копривка и Сенч всъщност те пратиха тук като възпитател за малката лейди Пчеличка... — Отказах се. Беше безнадеждно.

Той ми обърна гръб и излезе без думи. Обърнах се към Силдуел.

— Дадох ли ти стая?

— Да.

— Тогава те съветвам и ти да си починеш, колкото можеш.

— Благодаря ви, сър. — Кимна към брендито. — Имате ли нещо против да взема това с мен за компания?

Определено не беше от свенливите. Ужасни маниери, наистина. Хареса ми.

— Взимай го. И ти благодаря за всичко, което си направил днес.

— За нищо, сър. Но ще съм много щастлив да напусна дома ви колкото се може по-скоро. — Удостои ме с бегъл поклон и сви бутилката бренди на път към вратата.

Седнах на стола, който Лант беше опразнил, и се загледах в огъня. Не можех да изпитам нищо. Опитах се да съживя сърдечната си болка по Пчеличка, гнева си заради случилото се, но дори угризението ми не се появи, за да ме мъчи. Обезсърченост, гъста като супа. Чувствах се безполезен, безпомощен и уморен. Силдуел беше прав.

Облак на потиснатост и безнадеждност бе надвиснал над Върбов лес. Тъгата бе единственото чувство, което можех да събудя в себе си. Трябваше да съм гневен. Трябваше да жадувам за мъст. Вместо това мислех само за самоубийство. Не. Още не. Станах и завих конярчето по-топло. Моят васал.

Запалих свещ и тръгнах по коридорите. Отидох първо до стаята си, но не можах да се заседя там. Навестих отново стаята на лейди Шън, но и да имаше някакви податки в безредието, което цареше там, убягнаха ми. Младата жена не ми харесваше, но нямах никакво желание да разбера, че е похитена, мъртва или изгоряла. Отидох до стаята на Пчеличка. Сред разпилените ѝ вещи зърнах раковините, които ѝ бяхме купили, пръснати на пода. И топлия червен шал, провесен на един стол. Кърпите, които бе поискала за Ревъл, лежаха недокоснати на масичка до леглото ѝ. Така и не бе имала удоволствието да му ги подари.

Излязох от стаята и се затътрих вяло по коридорите, докато не стигнах до опустошения си кабинет. Влязох и почти бях готов да разпаля огъня и да подреда мислите си, като ги запиша. Вместо това отключих тайната врата и се върнах в малката скрита стаичка на Пчеличка. Когато завих на ъгъла, за да вляза, Осезанието ми подсказа, че някой ме очаква там. Сърцето ми подскочи обнадеждено, но се натъкнах само на малък черен котарак, който мигаше възмутено на светлината на свещта. Лежеше на кълбо на възглавниците, съвършено отпуснат, и ме гледаше като някакъв досаден, но маловажен натрапник. Спогледахме се.

Тя не е тук.

Пчеличка ли?

Момичето, което ми обеща риба и наденица, ако ѝ ловя плъхове и мишки.

Сдържах нетърпението си. Някой я открадна. Можеш ли да ми кажеш за хората, които я взеха?

Взеха всичката риба. И надениците също.

Забелязах това. Какво още?

Някои от тях воняха. Други не.

Изчаках малко. Самите котки може да са много бърбиви, но негодуват, ако го видят у някой друг. Котките обичат слушатели. Но

след като поседя и ме погледа мълчаливо, се осмелих да попитам:
Какво друго?

Те дойдоха за нея. Онези, които не миришеха.

Какво?

Настъпи мълчание. Въпросът ми остана без отговор. Най-сетне казах на глас:

— Чудя се дали са намерили всичката риба и наденици? Мисля да сляза до килера и да видя.

Оставих го и се запровирах през тесните криви проходи. Прекрачих сдъвкания хляб, взех една от падналите свещи и я запалих от догарящата в ръката ми. Беше гризана от мишки, но още вършеше работа. Вслушах се до вратата, преди да я отворя и да пристъпя в склада. Чувалите с боб, грах и зърно бяха оставени. Нападателите бяха взели месо и риба, провизиите, които пътниците изяждат първи. Можех ли да направя някакъв извод от това?

Няма ги, потвърди котаракът. Беше дошъл след мен.

— Нещо против сирене? Или масло?

Котаракът ме погледна замислено. Затворих вратата към лабиринта и слязох по късото стълбище в облицования с камък зимник. Тук на рафтове имаше гърнета с масло и пити сирене. Нападателите или не ги бяха харесали, или не бяха открили зимника. Извадих ножа си и отрязях парче сирене. Междувременно усетих, че съм огладнял. Изпитах срам от това. Детето ми и лейди Шън бяха изчезнали от Върбов лес. Отведени от скотове в студа и тъмното. Как можеше да изпитвам такива обикновени неща като глад? Или сънливост?

Но ги изпитвах.

Отрязях още един щедър къс и се върнах в кухнята. Котаракът ме последва и когато седнах на масата, скочи на нея. Беше чаровник, много спретнат, на черни и бели петна, образец на добро здраве, освен чудатата извивка на опашката. Отчупих бучка от сиренето и я сложих пред него. Докато се върна на масата с къшей хляб и халба ейл, я беше довършил и придърпваше нов резен. Оставих го. Ядохме мълчаливо и се стараех да съм търпелив. Какво можеше да знае една котка, чудех се, което да ми помогне?

Той приключи преди мен, клекна и започна да чисти с лапи мустаците и муцуната си. Когато оставих халбата си на масата, спря и

ме погледна. *Онези, които не воняха, нямаха никаква миризма.*

Тръпки пробягаха по гърба ми. Онзи без мирис — така беше наричал моят вълк Шута. И беше невидим за Осезанието ми. Дали беше вярно за всички с кръвта на Белите в жилите си?

След като я хванаха, спряха да убиват. Взеха само нея. И още една.

Не издадох интерес. Станах и се върнах в зимника. Излязох с още сирене. Седнах на масата, отчупих внушително парче и го сложих пред котарака. Той го погледна, после — мен. *Взеха една жена.*

Лейди Шън.

Не ме интересуват имената на хора. Но може да е и тя. Наведе глава и почна да яде.

— Момчето, което ти обеща риба и наденици. Те... нараниха ли я?

Той похапна от сиренето, изправи се и после изведнъж реши да почисти предните си лапи. Зачаках. След малко ме погледна. *Одрасках я веднъж. Силно. Тя го понесе.* Наведе се пак над сиренето. *Болката не е това, от което се страхува.* Олюлях се на ръба между утешението и ужаса.

Оставих го да яде и се върнах в кабинета на имението. Момчето не помръдна, когато сложих последното дърво в огъня. С въздишка взех влажното наметало на Сенч и фенера, който бях прибрал преди това от слугата портиер. Запалих го отново и го понесох по коридора.

Мислех да взема дърва за огъня, но когато излязох в ясната нощ, умът ми се проясни. Хапещият студ ме сграбчи и ужасната отпадналост, която размътваше ума ми, отстъпи малко пред физическата болка. Закрачих към изгорелите развалини от конюшните ми. Прекосих алеята пред Върбов лес. Снегът бе паднал наскоро. Нямаше следи, които да разчета. Обиколих в широки кръгове около конюшните и след това между къщата и конюшните, търсех следи от шейна. Но пресният сняг бе загладил всички дири на малки трапчинки. Следите, които бяха оставили плазовете, бяха неразличими от дирите на колите и фургоните, които използвахме в имението. Тръгнах в тъмното по дългия път към Върбово. Някъде тук Нас беше кървял и някъде тук Пчеличка беше пленена. Но не намерих никаква следа и от двете събития. Намерих само дирите от моя кон и отпечатъците от копитата на коня на Силдуел. Никакви други. Никой не беше идвал

насам от дни. Падащият сняг и вятърът бяха заличили всички следи от преминаването на нападателите толкова гладко, колкото и магията, която бе замъглила спомените на хората ми за тях.

Постоях малко, загледан в тъмното. Вятърът смразяваше и вцепеняваше тялото ми. Къде бяха отвели детето ми и защо? Каква полза имаше да съм принц, след като бях безпомощен като окаяно копеле?

Обърнах се и тръгнах бавно към имението, все едно вървах срещу ледена виелица. Не исках да ида там. С всяка стъпка се чувствах все по-обезсърчен. Бавно отидох до една от купчините дърва за огрев и напълних наметалото с достатъчно цепеници за остатъка от нощта. Затътрих се към дома.

12. ШАЙСИМ

Кориоа, първият Слуга, написа тъй за Белия пророк: „Не е първият дошъл, нито ще е последният. Защото на всяко поколение е даден един, който върви между нас, и благодарение на своята способност да вижда всички възможности, направлява ни към най-доброто бъдеще, което може да съществува. Избрал съм да се нарека негов Слуга и да записвам сънищата на своя бледолик господар, и да описвам начините, по които той прави кривата пътека права и безопасна.“

Тъй че Кориоа беше първият, самоназовал се Слуга. Някои смятат, че той също така е бил Катализатор на Терубат. Колкото до това, записите от онова време са толкова откъслечни, че настоящият Слуга смята подобно предположение за несигурно.

И противно на много Слуги, които са си отишли преди мен и са били първичните описатели на деянията на Белия пророк от тяхното време, ще заявя ясно нещо, за което някои биха могли да ме укорят. Трябва ли да има само един? И ако това е така, кой определя кой е този единствен Бял пророк сред онези, които са се родили с бледо лице и безцветни очи? И кога точно, моля да ми се каже, едно „поколение“ започва и свършва?

Задавам тези въпроси не за да сея раздор или съмнение, а само за да пледирам ние, Слугите, да отваряме очите си толкова широко, колкото онези Бели пророци, на които служим. Нека да признаем, че съществуват много, много възможни бъдещета. На безброй кръстопътища бъдещето става миналото и безброй много възможности умират, както и безброй много възможности се раждат.

Тъй че нека да не назоваваме повече бледото дете шайса, „който е Единствения“, както се назовава то на най-древния ни език. Нека го назоваваме шайсим, „който би могъл да е Единствения“.

Нека да не бъдем повече слепи за собствената си визия. Нека признаем, че когато Слугите избират шайса както трябва, тогава ние сме предопределили съдбата на света.

Слуга Кечуа, от Четирийсет и първата линия

Пътувахме.

Бяха по-голяма група, отколкото бях помислила. Войниците, двайсетина на брой, и следовниците на Дуалия, също около двайсет. Возех се в голямата шейна и следвахме други две по-малки, пълни с продоволствие. Войниците и следовниците на Дуалия яздеха коне. Пътувахме повечето нощем. Не се движехме бързо, защото отбягвахме кралския път: наместо това прекосяхме пасища и следвахме криволичещи селски пътища. Като че ли минавахме покрай гори и през необработена земя, отбягвайки фермите, които зървах понякога отдалече. Тъмнина и студ, и неизменното тежко тупане на копитата изпълваха сетивата ми.

Непрекъснато ми беше студено, макар че бях добре загърната в кожи и халати. Когато вдигаха палатките през деня и ми казваха да спя, бях толкова простинала, че не можех да отпусна мускулите си. Но студът, който усещах, нямаше нищо общо с тялото ми. Мисля, че беше същият студ, който бе вцепенил Шън. Беше вцепенена като лед над езеро. Дори когато се движеше, вървеше като вкочанен труп. Не говореше и почти не се грижеше за себе си. Едно от момичетата на Дуалия се нае да загръща Шън в тежко наметало от бяла козина. Същото момиче, Одеса, слагаше храна в ръцете ѝ или тикаше глинена чаша с гореща супа в шепите ѝ. След това понякога Шън ядеше, а понякога седеше и държеше чашата, докато супата не изстинеше и не лоясаше. Тогава Одеса взимаше чашата и изсипваше супата в общия котел. А Шън, студена и с празен стомах, пропълзяваше обратно по одеялата и кожата до отсрещния ъгъл на палатката.

Одеса имаше дълга тъмна коса, тънка и разрошена, светла почти бяла кожа и очи с цвета на пресечено мляко. Едното ѝ око блуждаеше. Долната ѝ устна беше провиснала. Трудно ми беше да я гледам. Изглеждаше болнава, но въпреки това се движеше все едно е здрава и силна. Пееше тихо, докато яздеше белия си кон до шейната, а понякога се смееше високо с приятелите си в нощта. И все пак имаше нещо неправилно в нея, все едно се беше родила недовършена. Стараех се да не се вторачвам в нея. Струваше ми се, че всеки път, когато все пак извърна глава към нея, блуждаещото ѝ око вече гледа към мен.

Денем лагерувахме в гората, обикновено далече от пътя. Дори в най-тъмната нощ, когато падаше сняг и духаше вятър, впряговете и ездачите напиреха напред. Един от бледите хора винаги водеше и останалите го следваха неотклонно. Някаква смътна частица от ума ми размишляваше, че вървят по дирите, които са оставили на идване, връщат се така, както са дошли. Мъчех се да разсъдя откъде са дошли и защо, но мислите ми се бяха сгъстили като изстинала каша.

Бяло. Имаше толкова много бяло. Пътувахме през свят, загърнат в бяло. Сняг падаше почти ежедневно, смекчаваше и оглаждаше земята. Когато духаше, вятърът извайваше снега на падини и могили, бели като лицата на следовниците на Дуалия. Палатките им бяха бели и много от халатите и одеялата бяха бели, и мъглите, които сякаш набъбваха и разцъфваха около нас, бяха бели. Конете им бяха бели и мъгливо сиви. Очите ми винаги бяха уморени. Трябваше да ги присвивам, за да различа очертанията на хората от общата белота на ледения свят.

Говореха си един на друг, но разговорите им течаха покрай мен и нямаха повече смисъл от звука на плазовете на шейната, хлъзгащи се по снега. Езикът, на който говореха, се къдреше и изливаше, думите се сливаха една с друга и гласовете им се извисяваха и спадаха, сякаш си пееха думите един на друг. Научих няколко от имената им, но само с повторение. Името, което ми дадоха, беше Шайсим, един такъв шиптящ, треперещ звук. Или малцина от тях говореха моя език, или не смятаха за достойно да се опитват да ми говорят. Говореха над мен и покрай мен, докато ме гонеха от шейната в палатката и обратно. Слагаха купи с храна в ръцете ми и после ги прибираха. Не ми даваха почти никакво усамотение, макар да имаха благоприличието да

позволяват на двете с Шън да се отдалечим от тях, когато трябваше да облекчим напрежението в мехура или червата си.

След като се бях застъпила за Шън, не оспорвах това, че искам да съм до нея през цялото време. Предпочитах да спя до нея, а през деня тя се взеше близо до мен в голямата шейна. Понякога Дуалия, Одеса и човекът-мъгла, Винделиар, се возеха с нас. Понякога яздеха коне или някой от тях сядаше отпред до коларя. Не ми харесваше да са близо до мен, но все пак се чувствах по-сигурно, когато се возеха в шейната. Говореха си с тихи гласове, сливащи се в хармония със звука на скърцащата сбруя, копита и шептящи плазове. Когато ги нямаше, тъмнината се сгъстяваше. Няколко пъти излязох от замайването си и разбрах, че войниците яздят около шейната. Някои от тях гледаха вторачено Шън все едно, че бяха кучета, които кръжат около изоставена маса и се мъчат да решат дали смеят да грабнат кокал, оставен на някое блюдо. Тя като че ли не ги виждаше, но от това кръвта ми изстиваше. Имаше един с коса с цвета на зрял жълъд; точно него забелязвах най-често, защото два-три пъти се приближи и яздеше сам до шейната. Другите винаги идваха по двама или трима, за да позяпат Шън и да си говорят и да се смеят грубо. Гледаха известно време нея или мен. Тогава се опитвах на свой ред да ги гледам втренчено, но беше трудно, понеже мислите ми бяха размътени и размекнати. Скоро лицата им се изглаждаха, устите им понякога провисваха леко отворени, а след това те изоставаха, за да се върнат при войниците, които яздеха зад нас. Момчето-мъгла им го правеше това, мисля.

Пътувахме през дългите зимни нощи, в най-тъмните часове, когато повечето хора спят. Два пъти, когато излязохме от гората към някакъв селски път, видях хора, които яздеха покрай нас. Видях ги, но не мисля, че те ни видяха. В ума ми витаеха стари приказки за светове, които се забърсват в нашия, но само го докосват за миг. Беше точно така, сякаш мътно стъкло ни отделяше. Изобщо не ми хрумна, че трябва да извикам за помощ. Това беше животът ми сега, да седя в шейната на Дуалия и да ме откарват някъде през някакъв снежен свят. Животът ми бе поставен на тясна дияра и се движех по нея сигурно като куче, следващо миризма.

Нощем с Шън споделяхме един ъгъл в голямата палатка. Бих приела с охота гърба ѝ, притиснат в моя, защото дори на купчините

кожи и под тежките халати изпитвах студ. Мисля, че на Шън ѝ беше също толкова студено, но когато веднъж се превъртах в съня си към нея, тя нададе къс рязък писък, който събуди и мен, и Дуалия и Одеса. Шън не каза нищо, но се отдръпна колкото се може по-далече от мен, като издърпа повечето кожи. Не се оплаках. Не беше нещо, за което да възразя, не повече, отколкото възразявах за воднистата тъмна супа, която придружаваше всяко хранене, или за начина, по който Одеса вчесваше мръсната ми коса и разтриваше мазила в дланите и ходилата ми на разсъмване, преди да легнем да спим. Ръцете ѝ бяха студени, тъй че и мазилото беше студено, но не можех да намеря воля да ѝ се възпротивя.

— Да не се напука кожата ти, Шайсим — казваше тя и думите излизаха меки и влажни от устата ѝ, която така и не се затваряше съвсем. Допирът ѝ ме смразяваше все едно, че самата Смърт галеше ръцете ми.

Тъй че суровите дни бързо станаха нещо обичайно. Пленничеството ми ме замайваше. Не задавах въпроси, нито говорех на похитителите ми. Возех се в пълно мълчание, твърде объркана, за да възразя, че са ме похитили. Спирахме и ме оставяха в шейната, докато помагачите на Дуалия щъкаха наоколо като мравки. Палеха се огньовете и се вдигаха палатки. Щурмоваците на Елик си имаха свои палатки, в техен си бивак недалече от нашия. Хората на Дуалия готвеха и им носеха храна в един трикрак котел, но войниците и бледите хора никога не ядяха заедно. Чудех се дали капитан Елик ги държи отделно от нас, или Дуалия настоява за това. Когато храната станеше готова, ме викаха от шейната. Хранеха ме, всички спяхме през късия зимен ден и щом вечерният мрак се сгъстеше, ставахме, хранехме се отново и тръгнахме на път.

В едно снежно утро няколко дни след началото на пътуването ни привърших храната в купата си. Не исках рехавия кафяв бульон, който ми дадоха да изпия, но беше топъл и бях жадна. Изпих го и още щом глътнах последната глътка, усетих, че стомахът ми възропта. Станах и тръгнах след Шън, която явно имаше същия проблем. Тя ме заведе малко по-далече от лагера, до едно място с храсти, отрупани със сняг. Клекнах зад тях, за да се облекча, когато тя изведнъж ми заговори:

— Трябва да си по-внимателна. Те мислят, че си момче.

— Какво? — Бях толкова изненадана, че най-сетне проговори, колкото и от думите ѝ.

— Шшт! Говори тихо. Когато идваш с мен да пишкаш. Трябва да постоиш малко и да потършуваш в панталоните си все едно, че пишкаш, а после да се отдалечиш малко и да клекнеш за истинското. Всички те вярват, че си момче, нечий изгубен син. Това е единственото, което те спаси, мисля.

— Спаси ме? От какво?

— От онова, което сполетя мен. — Всяка дума се откъсваше с мъка от устата ѝ. — От изнасилването и боя. Ако разберат, че не си момче, не си изгубеният син, ще ти направят същото. Преди да убият и двете ни.

Сърцето ми забуха в гърдите и в гърлото ми. Имах чувството, че не мога да си поема дъх.

— Знам какво си мислиш, но грешиш. Не си твърде малка, за да ти се случи. Видях как един от тях подгони едно от слугинчетата в кухнята, след като излязоха от където се бяха крили. Чух я да пици.

— Коя? — Изхвърлих думата с малкото въздух, който ми беше останал.

— Не им знам имената — сопна ми се тя, сякаш я бях обидила с намека, че може да знае имената на слугини. — А и какво значение има сега? Стручи ѝ се. Стручи се и на мен. Дойдоха в стаята ми. Един грабна кутията ми с бижута. Други двама ме подгониха. Хвърлях по тях каквото ми падне и пицях, и ги удрях. Слугинята ми се бореше, но само за малко. След това стоя като крава и само гледеше, когато ме нападнаха. Не издаде и звук, когато я събориха на пода и я насилиха. Двама трябваша, за да задържат мен. Борих се с тях. — Малкото гордост в думите ѝ стана на прах, когато изхлипа. — А те се смяха, докато ми го правеха. Подиграваха ми се, защото бяха по-силни. След това ме извлякоха навън с другите. Единствената причина да не сполети и теб беше защото мислеха, че си момче, и то специално някакво. — Извърна погледа си от мен. Колко ядосана ми беше, че не бяха наранили мен, както бяха наранили нея! Изправи се бавно и пушна полите си да се смъкнат около нея. — Сигурно си мислиш, че трябва да ти благодаря, че ме спаси. Е, не съм сигурна, че си ме спасила. Може би последният мъж щеше да ме остави жива и поне все още щях

да съм си у дома. Сега, когато открият, че си женска, мисля, че и двете ни чака много по-лошо.

— Можем ли да избягаме?

— Как? Погледни. Онази жена стои и гледа насам. Ако не се върнем скоро, ще прати някого след нас. А кога иначе можем да се измъкнем?

Коремът ми не харесваше храната им, но нямаше нищо, с което да се избърша. Стегнах се, гребнах шепа сняг и изчистих дупето си с него, преди да дръпна отново гамашите. Шън ме гледаше равнодушно, без никакво съобразяване с интимните ми неща.

— От онази кафява супа е — каза.

— Какво?

— Можеш ли да кажеш нещо друго освен „Какво?“ или „Коя?“ Кафявата супа, която ни дават. Минава право през теб. Вчера започнах да се преструвам, че я пия. След това не заспах веднага. Има нещо в нея, което те кара да заспиш, за да могат да починат през деня, без да се налага да ни пазят.

— Откъде знаеш всичко това?

— Тренировка — каза тя. — Преди да дойда да живея с вас имах малко тренировка. Лорд Сенч се погрижи за това. Прати оная ужасна старица Куивър да ме учи на всевъзможни неща. Как да хвърлям нож. Къде да ударя някой, който ми посяга. Сенч каза, че ме подготвяла за убийца. Не мисля, че се справяше много добре в това, но все пак знам как да се защитя. — Спря да говори, лицето ѝ посърна и тя се поправи: — Малко.

Премълчах, че не се беше справила много добре в имението. Нямаше смисъл да уязвявам гордостта ѝ. Искях да науча повече, но чух как Дуалия извика на един от помагачите си и посочи към нас.

— Преструвай се, че си сънена. Наведи очи и върви бавно зад мен. И не се опитвай да ми говориш, преди аз да проговоря първо. Не бива да знаят.

Кимнах и стиснах устни. Искях да ѝ кажа, че мога да съм точно толкова нащрек и бдителна като нея, също толкова умна, за да знам кога е безопасно да говорим. Но лицето на Шън вече беше посърнало в онази неотзивчива маска, която бе носила откакто я довлякоха до шейната. Зачудих се дали се е преструвала през цялото това време и в мен се надигна паника. Не бях толкова схватлива като нея. Чувала бях

да казват, че съм момче, но не бях имала волята да се заинтересувам, че грешат. Нито опита да се уплаша, че може да открият, че не съм онзи, за когото ме мислят. Не се бях уплашила какво ще ме сполети, когато го открият. Сега се уплаших. Сърцето ми подскачаше и тупаше. Кафявата супа се мъчеше да ме направи сънена, а страхът ми се мъчеше да ме направи будна. Как можех да изглеждам сънена, след като едва можех да си поема дъх?

Шън залитна, или се престори, че залита към мен.

— Сънена — предупреди ме на един дъх. Устата ѝ едва се раздвижи.

— Шайсим, добре ли си? Червата ти задвижиха ли се по задоволителен начин? — Одеса заговори все едно бърбенето за червата ми беше толкова благовъзпитана тема, колкото времето.

Поклатих глава и притиснах длани ниско на корема си. Призляваше ми от страх. Може би щях да успея да прикрия страха си като неразположение.

— Просто искам да спя — казах ѝ.

— Да, поспи. Ще кажа на Дуалия за стомашния ти проблем. Тя ще ти даде масло за това.

Не исках да ми дава нищо. Кимнах и тръгнах леко наведена, за да не може никой да погледне лицето ми. Палатките ни очакваха. Покривите им бяха закръглени, платното силно избеляло и предполагах, че отдалече се бъркат с преспи сняг. Но не си бяхме направили труда да се отдалечим толкова от пътя, а конете бяха вързани и ровеха в снега да търсят замръзнала трева. Всеки минаващ пътник със сигурност щеше да ги забележи, както и ярко боядисаната шейна. А палатките на войниците бяха кафяви и островърхи, и конете им — с всевъзможни цветове. Тъй че защо да си правят труда да маскират нашите палатки? Нещо ме зачовърка за това, а след това, щом се приближих, ме обля вълна на сънливост. Прозях се широко. Щеше да е добре да си почина. Да се пъкна в топлите си одеяла и да спя.

Шън газеше в снега до мен. Когато се приближихме до палатката ни, усетих, че няколко от войниците ни гледат. Хоген, красивият изнасилвач, все още седеше на коня си. Дългата му златиста коса беше изрядно сплетена, мустаците и брадата му — грижливо вчесани. Усмихна се. Имаше сребърни обици и сребърна тока на наметалото си. Той ли пазеше? Погледна ни отгоре — хищник, оглеждащ плячката си

— и каза нещо с тих глас. До коня на Хоген стоеше воин с половин брада: бузата и брадичката на другата страна бяха срязани като разцепен картоф и нито косъм не растеше от гладкия белег. Той се усмихна на шегата на Хоген, но младият войник с косата, кафява като зрял жълъд, само проследи Шън с кучешки очи. Мразех ги всички.

От гърлото ми се надигна ръмжене. Одеса рязко се извърна към мен и се оригнах с усилие.

— Извинете — казах, като се постарях да прозвучи сънено и притеснено.

— Дуалия ще ти помогне, Шайсим — успокои ме тя.

Шън мина покрай нас и влезе в палатката; стараше се да се движи сякаш все още е мъртва за всички неща, но бях видяла стягането в раменете ѝ, когато зяпащите войници бяха заговорили. Беше малка котка, минаваща храбро покрай псета. Когато застанах на входа и изтупах заснежените си ботуши, Шън се беше пъкнала под завивките си и не се виждаше.

Не исках Дуалия да ми помага с нищо. Тази жена ме плашеше. Имаше лишено от възраст лице, закръглено и в същото време набръчкано. Можеше да е на трийсет или дори още по-стара от баща ми. Не можех да определя. Беше пълна като затлъстяла кокошка. Дори ръцете ѝ бяха меки. Ако я бях срещнала като гостенка у дома, щях да предположа, че е нечия префинена майка или баба, жена, която рядко е вършила физическа работа. Всяка дума, която ми беше казала, беше с добродушен тон и дори когато беше нахокала следовниците си пред мен, беше изглеждала по-скоро натъжена заради провала им, отколкото ядосана от него.

И все пак се страхувах от нея. Всичко у нея караше Вълкът Баща да заръмжи. Не силно ръмжене, а безмълвното повдигане на устната, от което космите по гърба ми настръхваха. От нощта, в която ме бяха пленили, дори в най-мътните си мигове усещах, че Вълкът Баща е с мен. С нищо не можеше да ми помогне, но беше с мен. Той ме посъветва да пазя мълчание, той настоя да съхраня силата си, да наблюдавам и да чакам. Налагаше се да си помогна сама, но той беше с мен. Когато единствената утеха, с която разполагаш, е слаба, все пак се вкопчваш в нея.

Колкото и странно да изглежда, въпреки прошепнатите думи на Шън все пак чувствах, че съм по-способната да се справя с

положението ни. Казаното от нея ме бе подсетило за една опасност, която не бях съобразила, но не ми беше дало усещането, че Шън ще е тази, която ще ни спаси. Ако някой можеше да ни спаси. Не. Думите ѝ по-скоро ми прозвучаха все едно се перчи, не за да ме впечатли, а за да укрепят собствените си надежди. Обучение за убийца. Малко знаци от това бях видяла през седмиците ни заедно във Върбов лес. По-скоро я бях видяла като суетна и глупавичка, съсредоточена върху спечелването на колкото се може повече хубави неща и приятни забавления, които може да се купят с пари. Виждаше я бях да хленчи и да плаче от ужас заради уж стоновите на призрак, който беше всъщност една заклещена котка. И я бях виждала да флиртува с Фицбдителен, и да се опитва да направи същото с Ридъл, и дори, усещах, с татко ми. Всичко в името на това да спечели каквото иска. Парадираше с красотата си, за да привлече внимание.

А след това бяха дошли мъжете и обърнаха собствените ѝ оръжия против нея. Красотата, чарът и хубавите дрехи, които бе използвала за своите си цели, не бяха могли да я спасят от тях. Всъщност я бяха превърнали в мишена. Замислих се дали красивите жени не са по-уязвими и по-вероятни жертви на такива мъже. Превъртах го в ума си. Изнасилването, знаех, беше нараняване, болка и оскърбление. Не знаех пълната му механика, но човек не е длъжен да знае как се върти меч, за да разбере, че е ранен. Шън беше наранена, и то лошо. Толкова лошо, че бе готова да ме приеме като един вид съюзник. Бях смятала, че ѝ помагам, когато бях поискала да я вземат с мен. Сега се зачудих дали наистина не я бях измъкнала от тигана за пържене, за да я вкарам в пламъците с мен.

Помъчих се да помисля за уменията, които биха могли да ни спасят. Можех да се бия с нож. Мъничко. Стига да можех да намеря нож. И стига да се биех срещу само един човек. Знаех нещо, което те не знаеха. Говореха ми все едно, че съм много по-малка. Не бях казала нищо, за да ги поправа. Не бях говорила много с никого от тях. Това можеше да се окаже полезно. Не можех да измисля как, но беше тайна, която аз знаех, а те — не. А тайните може да са оръжие. Бях прочела това, или бях го чула. Някъде.

Сънливостта ме надви и светът пред очите ми се размъти. Нещо в супата, или човекът-мъгла, или и двете. *Не се бори*, предупреди ме Вълкът Баща. *Не им издавай, че знаеш.*

Вдишах дълбоко, с престорена прозявка, която изведнъж стана истинска. Одеса тъкмо се пъхаше в палатката зад мен. Проговорих със сънлив глас:

— Те гледат Шън лошо. Онези мъже. Дават ми мрачни сънища. Не може ли Дуалия да им каже да стоят надалече?

— Мрачни сънища — повтори с тих ужас Одеса.

Затаих дъх. Бях ли прекарила? Тя не каза нищо повече и се смъкнах на колене, пропълзях по застланите на пода завивки и се пъгнах под тях до Шън. Под одеялата се измъкнах от дебелилото кожено палто, като изпълзях отдолу, вместо да го разкопчавам, и го сгънах за възглавница. Затворих почти напълно очи и дъхът ми се забави. Гледах я през миглите си. Одеса дълго постоя неподвижно, гледаше ме. Усетих, че се мъчи да реши нещо.

Излезе и остави платницето на входа да се смъкне зад нея. Това беше необичайно. Обикновено, когато двете с Шън легнем да спим, Одеса лягаше до нас. Рядко оставахме извън погледа ѝ, освен когато ни пазеше самата Дуалия. Сега бяхме сами. Зачудих се дали това не е шансът ни да избягаме. Можеше да е. Можеше да е единственият ни шанс. Но тялото ми се стопляше и се чувствах натежала. Мислите ми се движеха все по-бавно. Вдигнах ръката си под завивките и се пресегнах към Шън. Щях да я събудя и щяхме да изпълзим навън под страната на палатката. Навън, в студа и снега. Не обичах студ. Обичах топло и ми се спеше. Бях толкова уморена, толкова сънена. Ръката ми падна преди да стигне до Шън, а нямах волята да я вдигна отново. Заспах.

Събудих се все едно бях изплувала от вода. Не. По-скоро като парче дърво, изскочило на повърхността на водата, защото няма как иначе. Тялото ми се отърси от съня и се надигнах, с прояснен ум. Дуалия седеше кръстат до краката ми. Одеса бе коленичила зад нея и малко встрани. Погледнах Шън. Тя продължаваше да спи, явно без да усеща какво става. Какво ставаше обаче? Примигнах и зърнах за миг блясък с крайчеца на окото си. Обърнах се да погледна, но нямаше нищо. Дуалия ми се усмихваше с вдъхваща успокоение усмивка.

— Всичко е наред — каза ми утешително. От което разбрах, че нещо не е наред.

— Просто си помислих, че трябва да поговорим, за да разбереш, че не трябва да се страхуваш от мъжете, които ни пазят. Те няма да те

наранят.

Примигнах отново и в мига преди очите ми да се съсредоточат върху нея, го видях. Мъжът-мъгла седеше в ъгъла на палатката. Бавно, много бавно, изместих погледа си натам, извърщайки само очите си. Да. Глуповата усмивка засия на лицето му, а когато очите ни се срещнаха, той плесна щастливо с ръце и възкликна:

— Братко! — Засмя се сърдечно, сякаш току-що бяхме споделили чудесна шега. Начинът, по който ми се усмихваше, ме накара да разбера, че иска да го обичам толкова, колкото той вече ме обича. Никой не ме беше обичал толкова открито, откакто майка ми беше умряла. Не исках обичта му. Изгледах го сърдито, но той продължаваше да ми се усмихва.

Дуалия се намръщи, само за миг; мазното ѝ лице се стопи в остро неодобрение. Когато погледнах право към нея, усмивката се беше върнала.

— Добре — каза тя, сякаш това я радваше. — Виждам, че малката ни игра вече свърши. Ти го виждаш, нали, Шайсим? Въпреки че нашият Винделиар прави всичко, всичко възможно, за да остане скрит?

Похвала, въпрос и упрек бяха усукани в едно в този въпрос. Кръглото като месечина лице на момчето стана само още по-радостно. Той се заизвива насам-натам, щастлив малък дундьо.

— Глупаво. Глупаво. Брат ми гледа с различни очи. Вижда ме. Вижда ме, о, още откакто бяхме в града. С музиката и сладката храна, и танцуващите хора. — Почеса се замислено по бузата и чух драскане на четина по ноктите му. Значи беше по-стар, отколкото мислех, но все още се държеше като малко момче. — Жалко, че не запазихме онзи празник, с танците, песните и яденето на сладки неща. Защо не сме празнични хора, лингстра?

— Не сме, мой лурик. Това е отговорът. Не сме, точно както не сме нито крави, нито магарешки бодли. Ние сме Слугите. Ние оставаме на пътеката. Ние сме пътеката. Пътеката, по която вървим, е за доброто на света.

— Когато служим на света, служим на себе си. — Дуалия и Одеса изрекоха тези думи в един глас. — Доброто на света е доброто на Слугите. Което е добро за Слугите е добро за света. Ние вървим по пътеката.

Гласовете им секнаха, но и двете се бяха вторачили във Винделиар почти обвинително. Той наведе очи и лицето му малко помръкна. Заговори в отмерен ритъм, думи, за които бях сигурна, че е научил още от люлката.

— Този, който остави пътеката, не е Слуга, а препятствие за доброто на Света. Препятствие на пътеката трябва да бъде избегнато. Ако не може да бъде избегнато, трябва да бъде отстранено. Ако не може да бъде отстранено, трябва да бъде унищожено. Трябва да стоим на пътеката, за доброто на света. Трябва да стоим на пътеката за доброто на Слугите. — Вдиша дълбоко. Кръглите му бузи изпухтяха, щом издиша. Долната му устна остана издадена навън в бебешко цупене и той заби поглед в купчината завивки, не към Дуалия.

Тя беше неумолима.

— Винделиар. Виждал ли е някой празник за теб на тази част от пътеката?

— Не. — Тихо, глухо отрицание.

— Виждал ли е някой, някога, в който и да е сън, Винделиар да се весели на празник?

Той вдиша късо и раменете му се смъкнаха.

— Не.

Дуалия се наведе към него. Милото изражение се беше върнало на лицето ѝ.

— Тогава, мой лурик, няма никакъв празник на пътеката на Винделиар. Да отиде Винделиар на празник би било Винделиар да остави пътеката, или да я изкриви. А тогава какво би бил Винделиар? Слуга?

Той поклати бавно кръглата си глава.

— Какво тогава? — Беше безмилостна.

— Препятствие. — Той вдигна глава и преди тя да е успяла да го притисне още повече, добави: — Да се избегне. Да се отстрани. Или унищожи. — Сниши глас и наведе очи при последната дума. Зяпнах го. Никога не бях виждала човек, който да вярва толкова пълно, че някой, който уж го обича, би го убил за нарушаване на правило. Мраз полази по гърба ми, щом разбрах, че аз също го вярвам. Тя щеше да го убие, ако се отклонеше от пътеката.

Каква пътека?

Смятаха ли, че аз имам пътека? Бях ли в опасност, ако се отклоня от нея? Изместих погледа си към Дуалия. Щеше ли да убие и мен за отклоняване от пътеката?

Погледът на Дуалия засече моя и не можех да го извърна настрана. Тя заговори тихо, мило:

— Затова дойдохме, Шайсим. Да те спасим и да те опазим. Защото ако не го бяхме направили, щеше да се превърнеш в препятствие на пътеката. Ще те отведем у дома, на безопасно място, където не можеш да напуснеш пътеката неволно, нито да я промениш. Като те пазим, ще пазим пътеката и ще пазим света. Докато светът е в безопасност, и ти си в безопасност. Не бива да се страхуваш.

Думите ѝ ме ужасиха.

— Какво е пътеката? Как мога да разбера дали стоя на пътеката?

Усмивката ѝ се разшири. Тя кимна замислено.

— Шайсим. Доволна съм. Това е първият въпрос, който винаги се надяваме да чуем от Слуга.

Замръзнах. Слуга? Виждала бях живота на слуги. Никога не си бях представяла, че ще бъда такава, и изведнъж разбрах, че изобщо не искам да съм такава. Смеех ли да кажа това? Беше ли това напускане на пътеката?

— Тъй че да го чуя от шайсим на твоите години е забележително. Шайсимите често са слепи за идеята, че може да са пътека. Те виждат възможности и пътища, които водят до толкова много разклоняващи се пътеки. Шайсимите, родени по широкия свят, често имат затруднение в приемането, че има само една истинска пътека, пътека, която е била видяна и очертана. Пътека, която всички ние трябва да се стремим да донесем в света, тъй че да може светът да е по-добро място за всички нас.

Значи „шайсим“ не беше собствено, а нарицателно име?!

Разбирането на това, което говореше, се надигна в мен като вълна. Беше ли нещо, което винаги бях знаела? Спомних си съвсем ясно как просякът на пазара ме беше докоснал и изведнъж бях видяла безкрайност от възможности за бъдещето, всички зависещи от решението на една млада двойка, която бях зърнала мимоходом. Дори бях помислила да тласна бъдещето в посока, която ми изглеждаше разумна. Щеше да означава младият мъж да бъде убит от разбойници, а жената да бъде изнасилена и убита, но бях видяла как братята ѝ

препускат на конете си да отмъстят за нея и окуражават други да тръгнат с тях, и как бяха направили пътищата безопасни за пътници десетилетия след като сестра им беше умряла. Два живота, отишли си в болка и мъчение, но толкова много спасени.

Върнах се в настоящето. Одеята, в които се бях вкопчила, се смъкнаха от мен и зимният студ ме сграбчи.

— Виждам, че ме разбираш — каза с медения си глас Дуалия. — Ти си шайсим, скъпи. В някои места биха те нарекли Бял пророк, въпреки че изобщо не си толкова бял, колкото трябва да е един от тях. Все пак вярвам на Винделиар, че си изгубеният син, когото търсим. Ти си рядко същество, шайсим. Може би не си осъзнал това. Малко са хората, на които е дадена дарбата да виждат онова, което би могло да бъде. Още по-редки са тези, които могат да погледнат и да видят връхчетата, малките местенца, където дума или усмивка, или бърз нож, тласкат света в различна посока. Най-редките от всичките са тези като теб. Роден, изглежда, почти по случайност, от хора, които не знаят какво си. Те не могат да те предпазят от правенето на опасни грешки. Не могат да те спасят от напускането на пътеката. И тъй, ние дойдохме да те намерим. Да те опазим, теб и пътеката. Защото ти можеш да видиш мига, в който всички неща се променят, преди да се случи. И да видиш кой, в дадения цикъл, ще бъде Катализаторът за това време.

— Катализатор. — Нещо в тази дума ме наведе на мисълта за подправка или целебна билка. Неща, които променят други неща. Подправка, даваща вкус на ястие, или билка, която спасява живот. Катализатор. Някога така бяха наричали баща ми, в някои от свитъците му, които бях чела.

Дуалия използва думата, за да изкопчи нещо от мен.

— Онзи, когото би могъл да използваш, за да изместиш света на различна пътека. Твоят инструмент. Твоето оръжие в битката ти да оформиш света. Виждал ли си го вече? Или нея?

Поклатих глава. Призляваше ми. Знанието набъбваше вътре в мен като повръщане, надигнало се до гърлото. Изгаряше ме със студ. Сънищата, които бях имала. Нещата, които бях знаела, че трябва да направя. Бях ли предизвикала децата в имението да ме нападнат? Когато Тафи ме беше ударил, нишката плът, която бе държала езика ми неподвижен, се беше скъсала. Бях проговорила. Излязла бях онзи ден,

знаейки, че трябва да се случи, ако искам да мога да говоря. Потреперих в завивките си, зъбите ми изтракаха.

— Много ми е студено...

Тогава бях готова да предизвикам тази промяна. Тафи беше инструментът ми, за да го направя. Защото можех да видя лавината последиствия от това, че съм там, където другите деца ще ме видят. Бях там, където щяха да могат да ме хванат. Защото бях знаела, че трябва да го направя. Трябваше да го направя, за да стъпя на своята пътека. Пътеката, която бях зървала откакто се бях родила. Всеки би могъл да промени бъдещето. Всеки от нас променя бъдещето непрестанно. Но Дуалия беше права. Малцина можеха да правят това, което можех да правя аз. Можех да видя, с почти абсолютна яснота, най-вероятните последиствия от дадено действие. А след това можех да освободя тетивата и да отпратя това последиствие като стрела в бъдещето. Или да предизвикам някой друг да направи това.

Знанието за това, което можех да правя, ме замая. Не го исках. Чувствах се зле с него, все едно беше болест в мен. След това ми прилоша. Светът се завъртя около мен. Затворех ли очи, се завърташе по-бързо. Стиснах завивките и си наложих да не затреперя. Студът ме сграбчи толкова силно, че си помислих, че вече съм умряла от него.

— Интересно — каза Дуалия. Не посегна да ми помогне, а когато Одеса се размърда зад нея, махна рязко с ръка. Одеса замръзна, свила глава между раменете си като сгълчано куче. Дуалия погледна към Винделиар. Беше се свил в себе си.

— Наблюдавайте го. И двамата. Но нищо повече. Това не е предсказано. Ще събера другите и ще извлечем спомените си за предсказанията. Докато не разберем какво е било видяно от това, ако нещо е било видяно, е най-безопасно да не правим нищо.

— Моля ви — отроних, без да знам кого от тях умолявам. — Лошо ми е. И ми е толкова студено...

— Да. — Дуалия кимна. — Да, зле ти е. — Махна заканително с пръст на двамата си лурики и излезе от палатката.

Седях съвсем неподвижно. Ако помръднеш, световъртежът ставаше непоносим. Но ми беше студено, толкова студено. Исках да посегна за одеялата и кожата, да ги издърпам и да се загърна с тях. Но всяко движение събуждаше виенето на свят. Осмелих се, а след това, заради смелостта си, повърнах. Повърнах по себе си, предницата на

ризата ми прогизна и ми стана още по-студено. Нито човекът-мъгла, нито Одеса помръдваха. Тя ме гледаше с млечните си очи, а той ме гледаше с насълзени очи. Гледаха, докато не заповръщах жълтеникава течност, която не можех да изплюя. Полепна по устните и брадичката ми, а палатката продължаваше да кръжи и ми беше толкова студено... Искях да съм далече от мокрото и вонята на повърнатото.

Направи го. Махни се. Замайването щеше да е лошо, все едно дали щях да се задвижа бавно или бързо. *Просто го направи.*

Дръпнах се рязко назад и се смъкнах на една страна. Замайването, което ме порази, бе толкова силно, че не можех да различа горе от долу. Мисля, че простенах.

Някой вдигна одеяло и го затъкна около мен. Беше Шън. Не можех да понеса да погледна към нея заради световъртежа, но познах мириса ѝ. Сложи още нещо отгоре ми. Кожа, тежка. Почувствах се мъничка, но по-стоплена. Свих се на кълбо. Зачудих се дали ще мога да заговоря, без да повърна.

— Благодаря ти — казах. И: — Моля. Не ме пипай. Не ме мести. Замайването става още по-лошо.

Съсредоточих поглед върху ъгъла на одеялото. Внуших му с волята си да остане неподвижно и като по чудо то остана. Задишах бавно, предпазливо. Трябваше да се стопля, но още повече трябваше въртенето да спре. Нечия ръка ме докосна, ледена ръка на шията ми. Извиках.

— Защо не му помогнете? Лошо му е. Изгаря в треска. — Гласът ѝ прозвуча сънено, но знаех, че не е сънена. Не съвсем. Гневът ѝ беше твърде силен, за да е сънена. Можеха ли и другите да чуят това?

Одеса заговори:

— Не трябва да правим нищо, докато лингстра Дуалия не се върне и не ни нареди. Дори ти в този момент може да си нарушила пътеката.

Още едно одеяло отгоре ми.

— Ами тогава не правете нищо. Не ме спирайте.

Шън легна до мен. Искаше ми се да не беше. Боях се, че ако ме бутне или размести, световъртежът ще се завихри отново.

— Ние се подчинихме. — Страхът в гласа на Винделиар бе като лоша миризма във въздуха. — Лингстра не може да ни е сърдита. Подчинихме се и не направихме нищо. Вдигна ръце и закри очите си.

— Не направих нищо да помогна на брат си — изхлипа. — Нищо не направих. Тя не може да е сърдита.

— О, може — каза Одеса с горчивина. — Винаги може да е сърдита.

Много предпазливо оставих очите си да се затворят. Кръженето се забави. Спря. Заспах.

13. ТАЙНАТА НА СЕНЧ

Това е сънят за огнените коне. Зимна вечер е. Не е нощ, но е тъмно. Ранна луна изгрява над брезите. Чувам тъжна песен без думи и тя е като вятър в дърветата. Пищи и стене. После конюшните лумват в пламъци. Цвилят коне. А после два коня препускат навън. Те са в пламъци. Един е черен и един е бял, а пламъците са оранжеви и червени, люшкат се от преминаването на конете. Черният внезапно пада. Белият препуска напред. После изведнъж луната отваря уста и глътва белия кон.

Този сън е съвсем непонятен за мен и колкото и да се опитвам, не мога да нарисувам картина за него. Тъй че този сън е записан само с думи.

Дневник на сънищата на Пчеличка Пророчица

Събудих се на пода на кабинета, недалече от мястото, където спеше конярчето. Не бях искал да спя и със сигурност нямаше да мога да понеса да спя в стаята си. Но бях взел одеяла от леглото си и дневника на Пчеличка от скривалището ѝ, и се върнах в кабинета на имението. Добавих дърва в огъня и след това постлах одеялата. Седнах и отворих дневника. Беше ли това злоупотреба с доверието на Пчеличка в мен? Възхитих се на красивия ѝ почерк, на точните ѝ илюстрации и колко много страници беше запълнила.

Обзет от странна надежда, че може да е имала време да остави някакво описание на нападението, отворих на последната страница от дневника ѝ. Спираше обаче много преди пътуването ни до Крайречни дъбове. Имаше скица на котка. Черният котарак с кривнатата опашка. Затворих дневника, пъхнах го под главата си — и съм заспал.

Бяха ме събудили стъпки в коридора. Надигнах се, схванат, и тежестта на тревогите ми ме налегна отново. Обзе ме отчаяние. Бях се провалил и не можех да направя нищо, за да променя нещата. Пчеличка беше мъртва. Шън беше мъртва. Или бяха по-зле от мъртви. Беше по моя вина, а не можех да намеря в себе си нито гняв, нито сили да направя нещо за това.

Отидох до прозореца и дръпнах пердето. Небето най-последно беше чисто и синьо. Опитах да се овладея. Сенч щеше да дойде днес, с Шишко. Опитах се да съставя планове, да реша дали да отида да ги посрещна, или да направя приготовления за пристигането им. Не можех да реша нищо. Настойчивост все така спеше до камината. Отидох и добавих дърва в огъня. Синьото небе беше добре дошло, но знаех, че това означава, че дните ще са по-студени.

Излязох от кабинета и отидох до стаята си. Намерих чисти дрехи. Отидох в кухнята. Ужасяваше ме мисълта, че ще видя кой го няма вече, но готвачката Нътмег си беше там, и Тавия, и двете малки кухненски слугинчета, Елм и Лея. Тавия беше с посиняло око и подута долна устна, но като че ли не знаеше и за двете. Елм накуцваше някак странно. Призля ми, но се въздържах да задавам въпроси.

— Колко е хубаво, че отново сте си у дома, холдър Беджърлок — поздрави ме готвачката Нътмег и обеща да ми поднесе закуска много бързо.

— Трябва да очакваме скоро компания тук — предупредих ги. — Лорд Сенч и неговия човек, Шишко, ще пристигнат до няколко часа. Пригответе нещо за ядене за всички ни, когато дойдат. Ще ви помоля да уведомите другите слуги, че очаквам да се отнасят към Шишко със същото уважение като към лорд Сенч. Външността и държането му може да ви оставят с впечатлението, че е малоумен. Но той е крайно необходим и верен слуга на трона на Пророка. Отнасяйте се с него като с такъв. Засега, ако пратите поднос с малко храна и горещ чай в кабинета ми, ще съм благодарен. О, и пратете горе достатъчно храна за конярчето Настойчивост. Той ще закуси с мен тази сутрин.

Готвачката Нътмег се намръщи, но Тавия ми кимна.

— Много сте добър, сър, да вземете онова нещастно глупаво момче за конярче. Това, че ще има работа, може да успокои ума му.

— Да се надяваме. — Само това намерих воля да й кажа. Оставих ги, взех наметало, излязох и отидох при доскорощните

конюшни на Върбов лес. Студен и свеж въздух, синьо небе, бял сняг, почерняло дърво. Обиколих останките. Успях да видя поне един конски труп, полуизпечен и накълван от врани, проснат в развалините. Огънят, изглежда, беше горял необуздано. Огледът на терена около конюшната не ми показва нищо повече от онова, което бях видял през нощта. Единствените дири бяха от човешки крака, най-вероятно хора от Върбов лес, тръгнали по задачите си.

Намерих останалите коне и кобилата, която бях откраднал предната нощ, приютени в един от заслоните за овце. Бяха нахранени и напоени. Момиче със замаян поглед се грижеше за тях. Едно от кутретата булдози беше оцеляло. Момичето седеше на куп слама в ъгъла и държеше палето в скута си, зяпнало в нищото. Сигурно се мъчеше да проумее свят, в който господарите ѝ бяха изчезнали и изведнъж се беше оказало, че отговаря за конете. А дали помнеше, че е имала господари? Това, че я видях сама, ме накара да се зачудя колко от ратаите в конюшните са загинали заедно със старшите си. Толман и Толърман си бяха отишли, това вече го знаех. Колко още други?

— Как е кутрето? — попитах.

— Съвсем добре, сър. — Понечи да се изправи. Магнах ѝ да не го прави. Кутрето я близна по брадичката. Грубо отрязаните му уши нарастваха.

— Добре си се справила с раните му. Благодаря ти.

— Няма за какво, сър. — Момичето вдигна очи към мен. — Липсва му майка му, сър. Толкова ужасно му липсва, че почти мога да го усетя.

Очите ѝ бяха много широко отворени. Леко се олюля.

Кимнах. Бях твърде голям страхливец, за да я питам за майка ѝ. Едва ли щеше да помни дали е имала майка.

— Грижи се добре за него. Утеши го колкото можеш.

— Добре, сър.

Заварих гълъбарника точно както вестносецът ме беше предупредил, че ще го заваря. Плъхове или някакво друго хранещо се с мърша животно бяха оглозгали малките пернати телца. Единственият жив гълъб с писмо, вързано за крака, беше кацнал на един от високите первази. Хванах го, отворих писмото и видях, че е от Копровка до Фицбдителен: пожелаваше му щастлив Зимен празник и

питаше за новини за Пчеличка. Изметох птичите телца. Намерих зърно за самотния гълъб, налях му вода и го оставих там.

Докато се прибера в къщата бях премръзнал до кости и със свито сърце. Всичко, което бях видял, ме убеди в точността на разказа на Настоячивост. Мъжете, които бяха похитили Пчеличка, бяха безскрупулни убийци. Отчаяно се надявах да е взета за заложница, която ще има висока цена и за която ще се грижат.

Заварих конярчето будно. Някой беше донесъл вода за миене и момчето се беше постарало да се спретне. Подносът с храната стоеше на писалището ми непипнат.

— Не си ли гладен? — попитах.

— Прегладнял съм — призна той. — Но реших, че не е редно да ям без ваше разрешение.

— Момче, ако ще ми служиш, първото, което изисквам от теб, е да се държиш практично. Момчето от кухнята не ти ли каза, че яденето е за тебе? Не видя ли двете чаши и двете чинии? Гладен си и храната е тук, и нямаш представа кога ще се върна. Трябваше да ядеш.

— Не изглеждаше учтиво, сър. В семейството ми винаги се хранехме заедно. — Затвори внезапно уста и стисна устни. За миг изпитах надежда, че Шишко ще може да прочисти ума на майка му. След това се зачудих дали жената заслужава да се изправи пред всичко, което е изгубила. Отворих устата си два пъти, преди да заговоря.

— Разбирам те. Хайде тогава да седнем и да се нахраним. Трябва да сме готови за днес. Ще ми трябва помощта ти да върнем каквото е останало от конете в добро състояние. Лорд Сенч и Шишко ще пристигнат по-късно, за да ни помогнат да преценим какво се е случило тук.

— Съветникът на самия крал?

Бях изненадан, че момчето знае за Сенч.

— Да. И Шишко ще е с него. Той също е нещо като съветник. Не се подвеждай от външността и поведението му. Умът му може да не работи точно като нашите, но ми е стар приятел и ми е помагал неведнъж.

— Разбира се, сър. Към всеки човек в къщата ви трябва да се отнасяме с уважение.

— Чудесно. Хайде да спрем да говорим за малко и да хапнем.

Момчето се представи отлично в това. Измъченият поглед малко отстъпи от очите му, но бузите му все още бяха зачервени от треската от раната. Оставих го да яде и се върнах с щедра доза настъргана върбова кора, която добавих в чая му. След като се нахрани, му казах да отиде до пералните и да се напари. Помислих да пратя някого до къщата на майка му, за да му вземе чисти дрехи, но реших, че това само ще причини повече страдание за всички.

На вратата се почука. Беше Фицбдителен. Изглеждаше малко по-добре.

— Спа ли? — попитах го.

— Кошмари — отвърна той рязко.

Не зададох въпроси.

— Как е рамото ти?

— Като че ли по-добре. — Заби поглед в пода, след това вдигна очи към мен. Думите му заизлизаха бавно. — Не мога да наместя дните си. Не само вечерта на Зимния празник. Целият ден в Крайречни дъбове ми е разпокъсан. И не само този ден, но много преди него. Вижте това. Помня, че го купих. Но не си спомням защо. — Вдигна гривна с нежни сребърни брънки. — Никога не бих избрал нещо толкова за себе си. И се чувствам засрамен, а не знам защо. Направил съм нещо ужасно, нали?

„Да. Не си защитил дъщеря ми. Трябваше да умреш, но да не им позволиш да я вземат.“

— Не знам, Лант. Но когато лорд Сенч дойде с Шишко, може би ще можем...

— Сър?

Беше Булен, нахлу в стаята безцеремонно. За миг ми причерня и ми се доця да укоря Ревъл, че не го е обучил по-добре. Но Ревъл вече го нямаше.

— Какво има?

— Отряд войници, сър, идват по алеята! Двайсет или повече!

Скочих моментално на крака. Очите ми пробягаха за меч на лавицата над камината. Нямаше го. Плячкосан. Не беше време да се ядосвам за това. Бръкнах под писалището си и издърпах гадния къс меч, който преди много време бях скрил от долната му страна. Погледнах Лант и наредих:

— Въръжи се и ела с мен. Веднага.

Излязох през вратата, без да поглеждам назад, за да видя дали той или Булен ме следват. Имах цел и в този момент бях напълно уверен, че мога да избия двайсет души само с гнева си.

Но идващите по пътя конници бяха в ливреята на Петлите на Бъкип. Носеха тъмносиньо, почти черно, и имаха също толкова тъмна репутация заради дързостта и жестокостта си. Водачът им носеше шлем, който оставяше открити само очите и широката брада и мустаци. Застанах задъхан на отворената врата, с извадения меч в ръка, и отвърнах на невярващите им погледи, когато спряха конете си. Осени ме със закъснение. Отрядът гвардейци, изпратен от Сенч, най-сетне беше пристигнал. Вестоносецът, пътувал сам, беше газил храбро през сняг и виелици, за да стигне във Върбов лес преди тях. Погледът на капитана им се спря върху мен и ме прецени хладно. Очите му пробягаха към изгорелите конюшни и след това — отново към мен. Знаеше, че е закъснял, и вече събираше оправдания защо не е по негова вина. Това ли беше гвардейската част, която Сенч бе избрал да изпрати във Върбов лес? Петлите? На какво беше очаквал, че ще се натъкнат? Дали целта на мъжете, отвлекли Пчеличка, не беше всъщност Шън? Твърде много идеи изтрополиха в главата ми. Бавно отпуснах меча.

— Капитане, аз съм холдър Беджърлок, господар на Върбов лес. Добре дошли. Знам, че лорд Сенч ви изпрати да подсилите хората ми. Опасявам се, че всички закъсняхме да предотвратим бедствието.

Колко спокойни и формални думи за случилото се тук. Върнал се бях към предишната си самоличност, с името, което вероятно очакваха да чуят.

— Капитан Храбри се казвам. Лейтенантът ми е Ловки. — Посочи по-младия мъж до себе си. Брадата и мустаците му бяха наперени и дръзки. — Предвид времето, пътувахме толкова бързо, колкото беше възможно. Жалко, че не бяхме поставени тук преди да оставите дома си без охрана.

Не беше по негова вина и се стараеше да ме увери в това. Беше прав, но думите му бяха сол в прясна рана, а неуважението му беше открито.

Тънка, почти позната музика се прокрадна в мислите ми. Вдигнах очи. Шишко? Двамата със Сенч излязоха от редиците мъже. Сенч подкара коня си напред и попита строго:

— Тя тук ли е? Какво стана?

— Трудно е да се каже. Имало е нападение, на Зимния празник. Пчеличка е отвлечена. Конюшните ми са изгорени и някои от хората ми са убити, но нещо е размътило умовете на всички. Нищо не помнят. Освен едно момче от конюшните.

— А лейди Шън? — Въпросът му беше отчаян.

— Съжалявам, Сенч. Не знам. Не е тук. Не знам дали и тя е отвлечена, или е между мъртвите.

Лицето му се промени. Състари се. Очите му помръкнаха.

— А Лант? — Гласът му бе изпълнен с отчаяние.

— Аз съм добре, лорд Сенч. Малко зле, заради една нова дупка в рамото ми, но ще я преживея.

— Слава на Еда за това.

Старецът се смъкна от коня си, а Лант подаде меча си на Булен и тръгна напред да го посрещне. Сенч го прегърна без думи и затвори очи. Мисля, че видях как Лант потръпна, щом ръцете на Сенч го обгърнаха, но не издаде звук.

— Фиц. Ей! — Беше Шишко, яхнал един много висок кон. Смъкна се непохватно от него, хлъзна се всъщност по корем от рамото на коня. Кръглите му страни бяха зачервени от студа. Музиката му, предвестник на невероятната му сила в Умението, днес беше приглушен химн. При все това, щом стигна по-силно до сетивата ми, духът ми се приповдигна. Той се приближи и се вторачи в мен. Пресегна се и ме потупа по гърдите, сякаш за да се увери, че го виждам. — Фиц! Виж! Срецнахме войниците и яздохме с тях. Като армия, идваща на вратата ти! Измръзнал съм! Гладен съм! Може ли да влезем вътре?

— Разбира се, всички, моля. — Огледах мъжете на конете. — Сигурно сте премръзнали и огладнели. Мм, Булен, можеш ли да намериш малко помощ да се погрижат за конете? — Нямах представа къде ще подслоним животните. И не бях предупредил готвачката, че може да ни се изсипят двайсет гладни гвардейци. Шишко се пресегна и хвана ръката ми.

А Пчеличка беше отвлечена!

Осъзнаването ме порази като удар по главата. Какво правех аз тук? Защо вече не бях тръгнал след нападателите?

— Ето те и теб! Защо се криеше в мъглата? Вече можем да се усетим — заговори ми добродушно Шишко. Стисна ръката ми и се усмихна.

Студеният шок на реалността ме сграбчи все едно бях запокитен за миг от треска в пълно здраве. Всичко, което бе изглеждало далечно и някак смъртно тъжно, сега връхлетя срещу мен с пълна сила. Детето ми, отвлечено от хора толкова жестоки, че бяха изгорили конете живи в конюшните ми. Хората ми, затыпени до безчувствени овце. Убийствена ярост се надигна в мен и Шишко се отдръпна.

— Спри — помоли ме. — Не чувствай толкова много!

Още щом пусна ръката ми, заразата на отчаянието понечи да ме изпълни. Сведох очи към земята. Вдигането на стените ми Умение в този момент бе като усилие да вдигна реалните стени на Върбов лес. Чувствах твърде много, за да мога да го удържа: твърде много гняв, безсилие, угризение и страх. Чувстваха ми кръжаха едно подир друго като псета и ръфаха душата ми. Блок след блок иззидах стените си Умение. Когато вдигнах очи, Шишко ми кимаше, отпуснал език на долната си устна. Лант говореше тихо и бързо на Сенч, а той го държеше за раменете и го гледаше в лицето. А Петлите изглеждаха много нещастни от това, че изобщо са тук. Погледнах към капитана им и изтласках думите, толкова с глас, колкото и с Умение.

— Вие не искате да сте тук. Бяхте си чудесно, докато пътувахте по пътя, докато не отбихте по алеята за впрягове, водеща тук. Тогава ви се прииска да сте някъде другаде. След като вече сте тук, се чувствате окаяно и неспокойно. Виждате, както и аз, че това имение е било нападнато от въоръжени мъже. Дошли са и са си отишли, и са оставили следите от преминаването си, но не и спомен за него у хората ми. Има заклинание... зла магия, поставена над Върбов лес, специално за да държи настрана тези, които биха могли да ни помогнат. — Поех си дълбоко дъх и изправих рамене. — Моля ви, ако двама от хората ви намерят подслон за конете в кошарите за овце и им дадат какъвто фураж можете да намерите, ще съм благодарен. После влезте вътре, стоплете се, нахранете се. След това ще обсъдим как най-добре да проследим хора, които не са оставили никакви следи.

Капитанът на гвардията ме изгледа скептично. Лейтенантът му завъртя очи и не си направи труда да прикрие пренебрежението си. Сенч повиши глас:

— След като се нахраните, излезте по двама и разпитайте народа наоколо. Огледайте за следи от група конни войници. Ще има награда, в злато, за всеки, който ми донесе стабилна информация.

Това ги мотивира и вече изпълняваха заповедите още преди капитанът да е приключил с отдаването им. А Сенч се озова до мен и изсъска:

— Вътре. Някъде насаме. Трябва да поговоря с теб. — Обърна се към Фицбдителен. — Вземи Шишко и се погрижи да се стопли и нахрани. После ела при нас.

Булен чакаше. Посочих го и наредих:

— Намери Диксън. Кажу ми да се погрижи за всичко, веднага. Погрижете се за тези мъже, конете да са подслонени добре и да получат всичко, каквото се полага. И да чака на вратата. Искам да разбере, че не съм доволен. — През всичкото си време във Върбов лес никога не бях говорил толкова остро на слуга. Булен ме зяпна, а след това се обърна и затича.

Поведох Сенч през разбитите врати. Лицето му ставаше все по-мрачно, докато подминавахме одрасканата от меч стена и насечените пана и гоблени. Влязохме в кабинета ми и затръшнах вратата.

За миг Сенч само ме гледаше. После каза:

— Как можа да позволиш да се случи това? Казах ти, че й трябва защита. Казах ти го. Толкова пъти те съветвах, че ти трябва няколко домашни войници или поне чирак в Умението, който щеше да може да повика помощ. Винаги си бил упорит. Такъв инат, че правиш всичко както ти си знаеш. И виж сега какво направи. Виж какво направи!...

Гласът му заглъхна и се накъса на последните думи. Той залитна към писалището ми и се смъкна на стола ми. Отпусна лице в ръцете си. Бях толкова стъписан, че ми отне време, докато осъзная, че плаче.

Нямах какво да предложа в своя защита. Беше истина. Двамата с Ридъл ме бяха подканяли да взема някаква охрана, но винаги бях отказвал, понеже вярвах, че съм оставил насилието зад себе си в замък Бъкип. Като вярвах и че винаги ще мога сам да защитя своето. Докато не ги оставих всички, без да помисля, за да спася Шута.

Той ме погледна. Изглеждаше страшно.

— Кажу нещо! — заповяда ми грубо. Сълзи блестяха по бръчките на страните му.

Преглътнах първите думи, които ми дойдоха наум. Нямах да изрека поредното безполезно оправдание.

— Умовете на всички тук са били замъглени. Не знам как е направено, нито как се задържа внушение на Умението, за да отблъсква хора и да ги обезкуражава. Не знам дори дали е Умението, или срещу нас е използвана различна магия. Но никой тук не помни нападение, въпреки че доказателствата са ясни из цялата къща. Единственият, който има ясен спомен за вечерта на Зимния празник, е едно конярче, Настойчивост.

— Трябва да поговоря с него — прекъсна ме Сенч.

— Пратих го в парните бани. Улучила го е стрела, минала е през рамото. И е тежко разстроен след няколко дни, прекарани с хора, които не си го спомнят и се държат с него все едно е луд.

— Изобщо не ме интересува това! — викна той. — Искам да знам какво е станало с дъщеря ми!

— Дъщеря ти? — Зяпнах го. В очите му гореше гняв. Помислих за Шън, за чертите ѝ на Пророците, дори за зелените ѝ очи. Толкова очевидно! Как не се бях сетил?

— Разбира се, че ми е дъщеря! Иначе защо щях да дойда в тоя пущинак? Иначе защо щях да я пратя тук, при теб, единствения човек, на когото мислех, че мога да се доверя, че ще я опази? Само за да я изоставиш. Знам кой направи това! Проклетата ѝ майка и братята ѝ, но най-лошото, пастроукът ѝ! Имат семейното чувство на змии! Години наред съм плащал на семейството на Шън и им плащах добре, за да се грижат за нея. Но никога не им стигаше. Никога. Винаги искаха повече. Повече пари, почести в двора, поземлени дарения, повече, отколкото изобщо можех да им дам. Майка ѝ никога не бе имала никакви чувства към детето! И щом си отидоха дядо ѝ и баба ѝ, майка ѝ започна да я заплашва. Онази свиня, съпругът ѝ, се опита да посегне на Шън, когато беше още малко момиче! После, когато я прибрах и отрязах парите, се опитаха да я убият! — Млъкна разпенен. На вратата се почука. Той забърса очите си с ръкав и лицето му се успокои.

— Влез — извиках и Тавия влезе и каза, че ни очаква топла храна и пиене. Макар и с притъпени сетива, като че ли усети напрежението в стаята, защото се оттегли бързо. Сенч се вторачи в отеклото ѝ лице. След като тя излезе, погледът му остана впит във вратата; мислите му блуждаеха някъде.

— И така и не намери за редно да споделиш това с мен? — попитах.

Вниманието му се върна рязко към мен.

— Така и нямаше добър момент да поговоря с теб! Вече не се доверявам на Умението, че разговорът ще е насаме, а онази първа вечер в хана, когато имах нужда да поговоря с теб, ти толкова бързаше да напуснеш...

— Да се върна вкъщи при *моята* дъщеря, ако не възразяваш! — Угризението ми отстъпваше на гнева. — Сенч. Чуй ме. Това не е нападение от семейството на Шън. Освен ако не са способни да наемат халкидци, които да свършат мръсната работа. И да имат конюшня, пълна с бели коне, и цял отряд бели хора, които да ги яздят. Вярвам, че който е дошъл тук, всъщност е преследвал Шута. Или пратеничката, която дойде преди него.

— Пратеничка? Каква пратеничка?

— Има много неща, които *аз* нямах добър момент да споделя с *теб*. Тъй че ме чуй. Двамата трябва да оставим гнева си и да овладеем страха си. Ще споделим всяка троха информация, която имаме, и след това ще действаме. Заедно.

— Ако има нещо, по което да действам. Вече ми каза, че моята Шайн^[1] може да е мъртва.

Шайн. Не Шън. Сияние на Звездопад... Не беше усмивка, но му показах зъбите си.

— Ще открием истината. И ще се изправим пред нея. И каквато и да е тя, ще тръгнем след тях. И ще ги избием. Нали сме копелета. Мръсни копелета.

Вдишах раздрано и изправих рамене. Исках да му кажа, че според мен може би Шън — Шайн — е взета с Пчеличка. Но не исках да му кажа, че го вярвам, защото една котка е казала, че може да е така. Не може да се разчита на думата на котка.

Ново почукване на вратата и влезе Фицбдителен.

— Не искам да се натрапвам, но бих искал да ме включите.

Зяпнах го. Колко сляп съм бил! И колко глупав. Разбира се, че точно това бе специалното у него. Погледнах Сенч и казах безразсъдно:

— И той ти е син, нали?

Сенч се вцепени.

— За твой късмет, с това невнимателно говорене, той знае, че ми е син.

— Ами, щяха да ми се изяснят доста неща, ако го знаех!

— Мислех, че е очевидно.

— Обаче не беше. За нито един от двамата.

— Щеше ли да има разлика? Дадох ги под твоя опека. Щеше ли да се грижиш по-добре за тях, ако го знаеше?

— За тях? — намеси се Фицбдителен. Погледна баща си и в профила му видях, че Сенч е прав. Очевидно. Ако човек знае къде да гледа. — Кои тях? Имаш друг син? Имам брат?

— Не — отвърна късо Сенч, но не бях в настроение да тая повече тайните му.

— Не, нямаш брат. Имаш сестра. И доколкото знам, може да имаш други братя и сестри, за които да не съм уведомен.

— А защо да си уведомен? — ядоса се Сенч. — Защо това е толкова изненадващо за теб, че имах любовници, че се родиха деца? Години наред живях в почти пълна изолация, плъх зад стените на замък Бъкип. Когато най-сетне можех да изляза навън, когато най-сетне можех да ям изящни блюда, да танцувам и да, да се радвам на компанията на хубави жени, защо не? Кажете ми, Фиц. Не е ли чист късмет от твоя страна това, че нямаш някое и друго дете от миналото си? Или остана целомъдрен през всичките онези години?

Затворих уста.

— Не мисля — каза Сенч хапливо.

— Ако имам сестра, къде е тя? — настоя Лант.

— Наистина имаш сестра, Шайн Звездопад, позната за теб като Шън. Колкото до това къде е, точно това искаме да открием. Беше тук, уж в безопасност, под опеката на Фиц. А сега е изчезнала. — Горчивината в думите на Сенч ме ужили.

— Както и моята дъщеря, много по-малко и не толкова способно дете — изтъкнах ядосано. След това се зачудих дали Пчеличка наистина е по-неспособна от Шън. Тоест Шайн. Изгледах го навъсено.

В този момент на вратата отново се почука. Двамата със Сенч отпуснахме лицата си. Беше рефлекс.

— Влез — извикахме в един глас и Настойчивост отвори вратата и застана объркан на прага. Изглеждаше донякъде по-добре, въпреки че все още носеше зацапаната с кръв риза.

— Това е момчето от конюшните, за което ти говорих — казах на Сенч. А на Настойчивост: — Влизай. Знам, че ми разказа историята си, но лорд Сенч ще иска да я чуе цялата отново, с всяка подробност, която можеш да си спомниш.

— Както желаете, сър — отвърна той покорно и влезе в стаята. Погледна Фицбдителен и след това мен.

— Неловко ли ти е да говориш за него, докато е тук? — попитах го.

Момчето кимна, наведе глава и заби очи в пода.

— Какво съм направил? — попита Фицбдителен с глас, изпълнен с болка и обида. Прекоси стаята толкова бързо, че момчето се дръпна от него, а аз тръгнах напред. — Моля те! — извика задавено. — Просто ми кажи. Трябва да знам.

— Момче, седни. Трябва да поговоря с теб.

Зачудих се как ли се почувства Сенч, когато Настойчивост ме погледна, за да види дали да се подчини. В отговор кимнах към един стол. Той седна и вдигна очи към Сенч, много широко отворени. Фицбдителен се поколеба. Очите му бяха изпълнени с боязън. Сенч погледна момчето.

— Няма нужда да се боиш, стига да ми кажеш точната истина. Разбираш ли това?

Младокът кимна и измънка едно: „Да, сър.“

— Добре. — Сенч се обърна към сина си. — Това е твърде важно за мен, за да го забавям. Би ли отишъл да уредиш да ни донесат ядене? И да помолиш Шишко да дойде при нас, ако се е нахранил?

Лант погледна баща си в очите.

— Бих искал да остана и да чуя каквото има да каже.

— Знам, че би искал. Но присъствието ти в стаята ще зацапа разказа на момчето. Щом приключим разговора си с него, с Фиц и Шишко ще седнем с теб да видим дали можем да прочистим паяжините от ума ти. А, и имам още една задача за теб. Момче... — обърна се отново към конярчето. — Кажи ми за какви точно следи трябва да гледаме?

Очите на Настойчивост отново пробягаха към мен. Кимнах.

— Яздеха коне, сър. Големи, да носят тежки товари, имам предвид войниците, тия дете говореха на чужд език. Големи подкови, добре подковани. И имаше по-малки животни, много изящни, но също

здрави. Белите коне, които теглеха шейните, бяха по-високи от тия, на които язدهа бледоликите хора. Еднакви, по два. Войниците тръгнаха напред, а после тръгнаха шейните, с ездачите на белите коне след тях, и след това само четирима войници в самия край. Но валеше сняг оная нощ и духаше вятър. Още преди да се скрият от поглед снегът пълнеше дирите им, а вятърът ги оглаждаше.

— Ти проследи ли ги? Видя ли накъде тръгнаха?

Момчето поклати глава и наведе поглед.

— Съжалявам, сър. Течеше ми кръв и бях замаян. И ми беше студено. Знаех, че Ревъл е мъртъв, и моят татко, и дядо. Отидох да намеря мама. — Покашля се. — Тя не ме позна. Каза ми да ида в къщата на имението и да потърся помощ там. Накрая, когато отвориха вратата, излъгах. Казах, че имам съобщение за писар Фицбдителен. Тъй че ме пуснаха вътре и ме отведоха при него, но той беше също толкова зле като мен. Булен почисти рамото ми и ме остави да спя до огъня. Опитах се да говоря с тях, да ги накарам да тръгнат след Пчеличка. Но те казаха, че не я познават и че съм побъркано просяче. Следващата сутрин, когато вече можех да вървя, видях, че кобилата й се е върнала, тъй че я взех и се опитах да тръгна след нея. Но те ме нарекоха конекрадец! Ако Булен не им беше казал, че съм побъркан, не знам какво щеше да стане с мен!

Гласът на Сенч беше успокоителен.

— Тежко ти е било, разбирам. Знам, че си казал на Фиц, че си видял Пчеличка в шейната. Знаем, че са я взели. Но за лейди Шън? Видя ли я в онзи ден?

— Когато напускаха ли? Не, сър. Видях Пчеличка, защото тя гледаше право към мен. Мисля, че тя видя, че я гледам. Но не ме издаде... — След малко продължи: — Имаше други хора в шейната. Един блед мъж я караше, а една кръглолика жена седеше отзад и държеше Пчеличка в скута си все едно е бебе. И имаше един мъж, мисля, но с момчешко лице... — Думите му заглъхнаха. Двамата със Сенч мълчахме и изчаквахме.

— Всички те бяха облечени в бледи цветове. Дори Пчеличка беше увита в нещо бяло. Но видях ръба на нещо. Нещо червено. Като роклята, която дамата носеше по-рано.

Сенч вдиша хрипливо, звук на страх или надежда.

— Видя ли я по-рано? — настоя той.

Момчето кимна.

— Да. Ние с Пчеличка се криехме зад плета. Нападателят бяха изкарвали всички хора от имението пред къщата. Пчеличка скри всички деца в стената, но когато отиде след тях, след като скрихме следите, те затвориха вратата. Тъй че дойде с мен. И се скрихме зад плета, и отидохме да видим какво става. Войниците викаха на всички, казваха им да седат, въпреки че бяха с домашни дрехи и вятърът духаше, и снегът се сипеше отгоре им. Когато ги видяхме така, помислих, че писар Фицбдителен е мъртъв. Лежеше по очи в снега и навсякъде около него беше червено. И лейди Шън беше там с другите, с разкъсана червена рокля, с две от домашните слугини, Боязливица и Бързичка.

Видях как думите му поразиха Сенч. Разкъсана рокля. И да отричаше какво може да означава това, знанието все пак щеше да рови като червей в него. Роклята ѝ разкъсана и след това самата тя отведена като плячка. Най-малкото беше имало насилие. Изнасилването бе вероятно. Щетата — нанесена. Сенч преглътна шумно.

— Сигурен ли си?

Настойчивост помълча, после каза:

— Видях нещо червено в шейната. Само в това мога да съм сигурен.

Шишко влезе, без да почука, Фицбдителен влезе след него.

— Не ми харесва това място — заяви Шишко. — Всички пеят същата песен, *Не, не, не, не мисли за това, не мисли за това.*

— Кой това? — попитах го изненадан.

Той се вторачи в мен, сякаш съм малоумен.

— Всички! — Разпери широко ръце. След това огледа стаята и посочи Настойчивост. — Освен него. Той не прави песен. Сенч казва: *Не прави музиката си силна. Дръж музиката си в кутия.* Но те не държат песента си в кутия и това ме натъжава.

Двамата със Сенч се спогледахме. Споделяхме едно и също подозрение.

— Я да послушам за момент — казах на Шишко.

— За момент? — възкликна ядосано Шишко. — Ти слуша и слуша. Когато влязох тук, толкова много я слушаше, че не можеше да ме чуеш и аз не можех да те усетя. И го правиш пак, точно сега.

Опрых пръсти на устните си. Той ме изгледа навъсено, но замълча. Заслушах, не с ушите си, а с Умението. Чух музиката на Шишко, непрестанното Умение-отпращане, което беше толкова много част от него, че го блокирах, без дори да помисля за това. Затворих очи и потънах по-дълбоко в Умението-течение. И там го намерих, фучащия шепот на стотици умове, които си напомняха един на друг да не мислят за това, да не помнят кой е умрял, да не помнят писъците и пламъците, и кръвта на снега. Натиснах в шепотите и зад тях успях да зърна за миг онова, което криеха от самите себе си. Отдръпнах се. Отворих очи и видях, че Сенч ме наблюдава.

— Прав е — потвърди той тихо.

Кимнах.

Популярното убеждение е, че Умението е магията на кралската родословна линия на Пророка. И може би е истина, че в нашата кръв то тече по-силно и по-мощно. Но когато бъде отпратен призив, който да стигне само до онези, които вече притежават Умението до годна за използване степен, му се отвърща толкова често от някой обуцар или рибар, колкото и от сина на херцог. От много време подозирах, че всички хора притежават поне елементарно ниво на тази магия. Моли не беше Умела, и все пак колко често я бях виждал да става и да отива до люлката на Пчеличка мигове преди детето да се събуди. Мъжът, когото го бодва сърцето в мига, в който синът му войник е ранен, или жената, която отваря вратата още преди любимият ѝ да е почукал, всички те като че ли използват Умението, дори и да не го осъзнават. Сега неизреченото съгласие никой да не помни ужасните събития, разиграли се във Върбов лес, забръмча като кошер разгневени пчели, след като вече го бях усетил. Всички хора на Върбов лес, овчари, дървари, градинари и домашни слуги, издишваха същата забрава. Ярост кипеше със страстното им желание никой да не дойде във Върбов лес, никой да не ги събуди за онова, което ги бе сполетяло, и ме заля с изгубените им надежди и мечти.

— Трябва да бъдат накарани да си спомнят — каза Сенч. — Това е единствената ни надежда да върнем дъщерите си.

— Не го искат — възразих.

— Аха — съгласи се мрачно Шишко. — Някой им е казал да не щат и после е направил тъй, че да изглежда добра идея. Не щат да помнят. Непрекъснато си казват едни на други: „Не помни, не помни.“

Щом го разбрах, вече не можех да го изчистя от сетивата си. Кънтеше в ушите ми.

— Как го спираме? Ако го спрем, ще си спомнят ли? Ако си спомнят, как ще го понесат? Как ще живеят с него?

— Аз живея с него — каза тихо Настойчивост. — Само с него живея. — Скръсти ръце на гърдите си. — Мама е силна. Аз съм третият ѝ син и единственият оцелял. Не би поискала да ме изгони от вратата си. Не би поискала да забрави тате и дядо. — Надежда и сълзи блестяха в очите му.

Какво щеше да притъпи Умението и да заглуши за тях песента за забрава? Знаех. Знаех го от години занимания с билки.

— Имам елфова кора. Или имах. И някои други билки в личния ми кабинет. Едва ли са я взели.

— Какво правиш с елфова кора? — попита Сенч слисано.

Зяпнах го.

— Аз? Ти какво правиш с елфова кора? И не просто елфовата кора на Шестте херцогства, а онзи сорт от Външните острови, който използвах на мен на Аслева? Делфова кора. Видях я на рафта ти.

Той ме изгледа, после каза тихо:

— Инструменти на занаята. Бащата на Елиания ми я осигури. Имам някои неща, които се надявам никога да не използвам.

— Точно. — Обърнах се към Настойчивост. — Намери Булен. Кажи му да иде до къщата на майка ти и да я помоли да дойде тук. В този кабинет. Ще донеса билката. След като Булен тръгне, иди до кухнята и им кажи, че ми трябва чайник, чаши и котле вряла вода.

— Сър. — Той спря на вратата и се обърна към мен. — Сър, няма да ѝ навреди, нали?

— Елфовата кора е билка, която се използва от много време. В Халкида я дават на робите си. Носи им сила и издръжливост, но потиска духа. Халкидците твърдят, че така получават повече работа от робите си, но малко от тях имат волята да се опитат да избягат или да се вдигнат срещу господарите си. Може да притъпи силно главоболие. А двамата с лорд Сенч открихме, че може да потисне способността на човек да използва Умението. Сортът от Външните острови напълно затваря ума на човек за връзка с Умението. Нямам от него. Но може би това, което имам, ще е достатъчно силно, за да освободи майка ти от

внушението да забравя за теб и баща ти. Не мога да обещаая, но би могло.

Фицбдителен изведнъж пристъпи напред.

— Опитайте го първо на мен. Вижте какво прави.

— Настойчивост, тръгвай по задачите си — казах твърдо. Момчето излезе. Двамата със Сенч останахме сами с Лант и Шишко.

Огледах Лант мълчаливо. Приликата му със Сенч и другите му предци от Пророците не беше чак толкова ясна като у Шън, но след като вече го знаех, беше невъзможно да не го виждам. Той също изглеждаше ужасно. Очите му бяха хлътнали, но горяха заради треската от раната, устните му бяха напукани. Движеше се като грохнал старец. Не толкова отдавна беше преживял жесток побой в град Бъкип. Заради собствената му безопасност Сенч го беше пратил при мен, уж като писар и наставник на дъщеря ми. Подслонът при мен му бе спечелил промушване с меч в рамото и значителна загуба на кръв. И памет, пометена като от вихър.

Шишко обикаляше безцелно из кабинета ми, вдигаше и оглеждаше малкото неща, които бях изложил на показ, после повдигна пердето и надникна навън към заснежения двор. Намери стол, настани се на него и изведнъж каза:

— Копривка може да ти прати кората от Аслевалял. Казва, че има калфа, който може да я пренесе през камъните.

— Можеш да се свържеш с Копривка? — Бях изумен. Вопълът на множеството ми пречеше изобщо да чуя Умението на Сенч, а бяхме в една и съща стая.

— Аха. Поиска да й кажа дали Пчеличка е добре, и Лант. Казах й, че Пчеличка е открадната, а Лант е побъркан. Тъжна е, уплашена и ядосана. Иска да помогне.

Не както аз щях да съм избрал да предам новините, но Копривка и Шишко си имаха своята стара връзка. Говореха си откровено.

— Кажи и, да, моля. Кажи й да помоли лейди Розмарин да опакова по малко от всеки вид елфова кора и да ги изпрати по калфата си. Кажи й, че ще пратим водач и кон до камъка на Хълма на бесилото. — Сенч се обърна към Лант. — Иди при капитана на Петлите и го помоли да прати човек с кон до Хълма на бесилото.

Лант го погледна право в очите.

— Пращаш ме навън, за да можете да ме обсъдите с Фиц?

— Да — отвърна Сенч, много вежливо. — Хайде тръгвай.

Когато вратата се затвори зад него, казах сдържано:

— Има прямотата на майка си.

— Ловкинята Лоръл. Да. Има я. Беше едно от нещата, които обичах в нея. — Наблюдаваше ме, докато говореше, да види дали ще се изненадам.

Изненадах се, но го прикрих.

— Като е твой, защо не е Фиц Звездопад? Или просто Звездопад?

— Трябваше да е Фар Звездопад. Когато разбрахме, че Лоръл е с дете, исках да се оженим. Тя — не.

Погледнах Шишко. Не изглеждаше заинтригуван от разговора ни. Сnižих глас.

— Защо?

Видях болка в бръчиците около устните на Сенч и в очите му.

— Очевидната причина. Беше ме опознала твърде добре, а след като ме познаваше, не можеше да ме обича. Предпочете да напусне двора и да отиде някъде, където да може да роди кротко и скрито от всички. — Въздъхна. — Това наранява най-лошо, Фиц. Това, че не поиска никой да узнае, че детето е мое. — Поклати глава. — Не можех да я спра. Погрижих се да има средства. Имаше чудесна акушерка. Но не преживя раждането дълго. Акушерката го нарече родилна треска. Тръгнах от Бъкип веднага щом пристигна пощенската птица с вестта, че момчето се е родило. Все още се надявах да я склоня да живее с мен. Докато стигна при нея, беше мъртва.

Замълчах. Зачудих се защо ми го казва и защо ми го казва сега, но не зададох и двата въпроса. Станах и сложих още дърва в огъня.

— Имате ли сладки с джинджифил? — попита ме Шишко.

— Не знам, но все трябва да има нещо сладко. Защо не идеш да ги помолиш за нещо хубаво? Донеси и на лорд Сенч и на мен.

— Аха — обеща той и напусна с готовност.

Сенч заговори веднага щом вратата се затвори зад него.

— Лант беше здраво и много ревливо момче. Акушерката беше намерила кърмачка още щом Лоръл започнала да отпада. Много мислих за бъдещето му, а след това се обърнах към лорд Бдителен. Беше в голяма беда. Дълговете и глупостта правят това с хората. В замяна на признаването на момчето и отглеждането му като благородник изплатих дълговете му и му намерих умен иконом, който

да го измъкне от бедата. Имаше чудесно владение и за да процъфти му трябваше само добро управление. Посещавах сина си при всяка възможност и се погрижих да го научат да язди, да чете, да борави с меч и да стреля с лък. Всичко, което трябва да владее един млад аристократ.

— Мислех, че е идеално уреждане за всички ни. Лорд Бдителен живееше добре във вече процъфтяващо имение, синът ми беше в безопасност и добре учен. Но не прецених глупостта на човека. Правеше го твърде привлекателен. Глупав мъж с добре поддържано имение и пари за харчене. Онази кучка го скубна като ниско надвиснал плод. Изобщо не се преструваше, че харесва момчето, и още щом се роди нейният син, започна да избутва Лант от гнездото. Междувременно той вече беше достатъчно голям, за да го взема в замък Бъкип като паж. И чирак. Надявах се да тръгне по моя път. — Поклати глава. — Както видя, няма темперамента за това. Все пак щеше да е в безопасност, ако онази жена не го беше сметнала за заплаха за наследството на синовете ѝ. Видя, че е много харесван в двора, и не можа да го понесе. И направи своя ход.

Замълчах. Нещо повече имаше в тази история, разбирах го. Можеше да попитам за здравето ѝ или за благополучието на синовете ѝ. Предпочетох да не питам, защото не исках да знам. Можех да приема това, което Сенч щеше да е направил за семейството си; за да отмъсти за сина си, беше направил някое от онези неща, заради които Лоръл изобщо не бе могла да го заобича.

— А Шайн беше лоша преценка. — Изненадах се, като чух, че го призна. Може би беше копнял да го сподели с някого. Замълчах и не издадох преценката си.

— Празненство. Закачлива хубава жена. Вино, песни и сладкиши със семе от крес. На дъщеря ми е казана една версия за инцидента със зачеването ѝ. Истината е съвсем друга. Майка ѝ не беше нито толкова млада, нито толкова невинна. Танцувахме заедно, пихме заедно, прекарахме доста време на игралните маси. Взехме печалбите ми и слязохме в град Бъкип, и ги похарчихме за дрънкулки и дреболии за нея. Пихме още малко. За една вечер, Фиц, бях младият мъж, който можеше да съм бил, и завършихме вечерта в една евтина стая в хана под мертеците с шума от веселбата, идващ през пода, и звуците от

друга двойка, идващи през стените. За мен беше вино и импулс. Не съм сигурен дали тя имаше нещо повече наум.

— След месец и половина тя дойде при мен, за да ми каже, че искала да износи детето ми. Фиц, опитах се да бъда почтен. Но тя беше глупава и суетна жена, хубава като картинка и досадна като комар. Не можех да поддържам разговор с нея. Невежество, което можеше да простя. Дватама знаем, че е временно състояние. Но алчността и разглезеността ѝ ме ужасиха. Моето прекаляване в нощта на зачеването на Шайн беше празненство, вино и семе от крес. Но за майката на Шайн се оказа, че така е било винаги! Знаех, че ако се оженя за нея и я взема в двора, ще стане скандал. Щеше да е само въпрос на време преди да използват Шайн против мен. Родителите ѝ бързо разбраха това. Не искаха да се оженим, но искаха детето, за да го държат над главата ми и да измъкват пари за нея. Трябваше да плащам, за да я виждам, Фиц. Не можех да надзиравам отглеждането ѝ, както го бях правил с Лант. Пращах наставници, а майка ѝ ги отпращаше като „непригодни“. Пращах пари за домашни учители; нямам представа за какво ги харчеха. Възпитанието ѝ за жалост беше занемарено. А когато дядото и бабата умряха, майка ѝ я докопа, мислеше да изтръгне още повече пари от мен. Държаха Шайн като зложница. Когато чух, че онзи жесток простак, за когото майка ѝ се беше омъжила, е започнал да се отнася зле с Шайн, я отвлякох. И се постарях пастрокът ѝ да получи каквото заслужаваше за това, че гледа на дъщеря ми по онзи начин. — Замълча. Не попитах. Лицето му посърна от тъга и умора. Заговори по-бавно:

— Настаних я на място, където да е в безопасност, и се постарях да оправя каквото ѝ липсваше. Намерих ѝ способен телохранител, жена, която можеше да я научи на начините, по които една жена може да се защити сама. И още няколко умения също така.

— Но лошо прецених пастрока ѝ. Майка ѝ щеше бързо да забрави за нея. Майчинското ѝ чувство е като на змия. Но подцених извратената алчност на съпруга ѝ и хитростта му. Бях сигурен, че съм скрил Шайн. Все още не знам как той я намери, но се боя, че имам плъх в шпионската си мрежа. Не схванах напълно докъде е готов да стигне пастрокът ѝ, за да поправи удара, нанесен върху гордостта му, макар че майка ѝ също не е невинна. Опитаха се отровят Шайн и вместо това убиха едно момче в кухнята. Сериозно ли искаха да я

отровят, или просто да я разболеят? Не знам. Но дозата се оказа достатъчна, за да убие едно малко момче. Тъй че отново трябваше да я преместя и отново трябваше да им покажа, че не съм човек, с когото да си играят. — Присви устни. — Наредих да го наблюдават. Кипеше от омраза и мечти за мъст. Прехванах едно писмо, в което се хвалеше, че ще бъде отмъстен и за Шайн, и за мен. Тъй че разбираш защо съм убеден, че това отново е негова работа.

— А пък аз съм почти убеден, че това е свързано с онези, които преследват Шута. Но скоро ще разберем. — Поколебах се, след което попитах: — Сенч. Защо ми разказваш всички тези неща едва сега?

Той ме изгледа хладно.

— За да разбереш до колко далече ще стигна, за да защита своя син и да върна дъщеря си.

Срещнах погледа му с гняв.

— Мислиш ли, че аз ще направя по-малко, за да си върна Пчеличка?

Той ме огледа мълчаливо и сякаш много дълго.

— Може би. Знам, че се чудиш дали е доброта да принудим хората ти да си спомнят. Добрината или не, ще отворя умовете на всеки от тях и ще открия какво знаят, чак до най-малкото дете или най-стария дядка. Трябва да знаем всяка подробност за случилото се. И след това трябва да действваме, без бавене. Не можем да отменим това, което ги е сполетяло. Но можем да накараме виновниците да си платят с болка. И можем да върнем дъщерите си.

Кимнах. Нямах да допусна умът ми да тръгне към онези мрачни места. Пчеличка беше дете и много мъничка. Никой не можеше да я помисли за жена. Но за някои мъже това няма значение. Помислих си за накуцващата походка на Елм и ми призля. Трябваше ли наистина да принудим малкото кухненско момиче да си спомни какво са ѝ причинили?

— Иди донеси елфовата кора — напомни ми Сенч. — Трябва време да се свари.

---

[1] Блясък, сияние (англ.). — Б.пр. ↑

14. ЕЛФОВА КОРА

... а най-лошото е, че бучинишът често расте в близост до полезния и приятен пореч. Имай предвид, че момците и момите, пращани да берат пореч, знаят това.

Семето на крес или карис, както също го наричат, е зла билка; използването ѝ изобщо е неразумно. Практиката да се пръска малко от него върху сладкиши на празненства е отвратителна. Ползващият го ще изпитва въодушевление и усещане за физическо благополучие. Докато го използват, мъжът или жената може да усетят, че сърцето им бие по-бързо, усещат топлина по страните си, лицето и органите в слабините. Подтикът да се танцува, тича, да се пее силно или човек да се разгони, без да се мисли за последствията, става силен. Въздействието на семето се изчерпва внезапно и тогава ползващият го може да изпадне в силна умора и да спи през целия ден. През следващите няколко дни ползващият го ще е уморен, кисел и понякога ще усеща болки в гръбнака.

От злите билки следващият виновник е елфовата кора. Тя, както наемква името, е кора, изстъргвана от елфовото дърво. По-силна ще е кората по новите израстъци. Елфовите, или самодивските дървета, които растат в приятни долини, произвеждат кора с най-умерено въздействие, докато тези, които растат на по-сурови места, като крайморски стръмнини или ветровити планински склонове, произвеждат кора, която е по-опасна за ползващия.

Най-обичайното приложение на елфовата кора е да се прави силен чай от нея. Това дава на ползващия изблик на физическа сила и може да помогне на уморения пътник или полски работник да устои и при най-трудните обстоятелства. Но силата не е дух. Елфовата кора може да

намали болката от нараняване или схващането в уморените мускули, но заедно с това носи сърдечна тежест и потиснатост. Тези, които я използват, за да удължат часовете на своята работа, трябва да имат силна воля да продължат да изпълняват задачите си или надзирател, който е безмилостен.

Дванайсет неблагоприятни билки,
Неподписан ръкопис

Вървах през стените на Върбов лес. Шепотът Умение забрави, забрави, не се е случило, не са мъртви, нито са си отишли, тях никога не ги е имало, бе като леден вятър в лицето ми. Изсмукваше волята ми да върша каквото и да било, освен най-основни задачи. Отчаяно копнеех да дремна край топъл огън с меко одеяло, или може би да изпия чаша греян сайдер, за да ме отпусне в сън. Отърсването от този импулс бе като да издърпам ръкава си от скубещи призрачни пръсти.

Вратите на личния ми кабинет бяха леко хлътнали, изящното дърво около резетата — разцепено. Намръщих се. Не беше заключен, само залостен с резето. Не беше имало нужда от този погром — той бе причинен от беса на развилнели се зверове.

Влязох и огледах, както не бях правил всъщност никога. Смътната зимна слънчева светлина проникваше като изпънат пръст там, където пердетата не бяха съвсем дръпнати. Падаше като посичащ меч по разбитото ми писалище. Минах покрай двете стойки за свитъци, подпрени пиянски една на друга. Меча на Искрен, който бе висял от толкова дълго време над полицата на камината, го нямаше. Разбира се. Дори най-простият войник щеше да разпознае качеството му. Жегна ме болка, но бързо затворих сърцето си за тази загуба. Мечът на Искрен не беше детето ми. Беше просто вещ. Пазех спомена за човека и дните от живота си, които ми беше дал. Триптихът с Нощни очи, Шута и мен стоеше на мястото си в центъра на лавицата, привидно недокоснат. Подаръкът на Шута за мен преди да замине за Клерес, онзи, който го беше довел до „измяната“ му към мен. Не можех да понеса вещата му полуусмивка.

Не погледнах да видя какво още е счупено или откраднато. Отидох до писалището си, отворих чекмеджето докрай, бръкнах и

извадих кутията, наместена плътно зад него. Отворих я. Второто отделение побираше запушеното гърненце с елфова кора. Извадих го и понечих да върна кутията в скривалището ѝ в разбитото писалище. Вместо това я пъгнах под мишницата си и пуснах чекмеджето на пода. Улових се, че не мисля за нищо, докато се връщах към кабинета на имението. *Забрави, забрави, забрави*, барабанеше в ума ми песента. Събрах волята си, за да вдигна преграда Умение срещу нея. В мига, в който се намести, усетих как ме заля паника. Пчеличка беше отвлечена, а нямах никаква представа къде да я търся. Подтикът да направя нещо, каквото и да е, ме удари като камшик. Но наркотикът в ръката ми беше най-много, което можех да направя точно сега, и изпитах срам от това. За малко да се върна към шепнешното *забрави, забрави*. Вкопчих се в гнева си и в страха си и ги стиснах здраво, като меч. *Усети болката и усети яростта*. Какво можеше да е моят страх спрямо онова, което понасяше тя?

Над огнището в кабинета висеше котле. Чух съскането на вряща вода. Настойчивост седеше унило до огъня. Скулите му бяха зачервени, но устата му беше стегната и побеляла от болка. На един поднос имаше чайник и чаши. Някой в кухнята беше изпратил и сладки. *Приятен щрих. Спомни си една нощ на ужас и след това, о, ям и едно сладкишче с него*. Сенч взе кутията от ръцете ми, отвори я и огледа намръщено съдържанието. Не поднесох извинения, че си угаждах понякога с него. Отвори бурканчето с елфова кора и разтри малко в ръката си.

— Стара е. — Вдигна очи към мен като недоволен учител.

— Не е точно прясна — признах. — Но ще трябва да свърши работа.

— Ще свърши. — Той пусна щедра доза в чайника и ми го подаде. Свалих котлето от пламъците и налях вряла вода. Познатата някога миризма на елфов чай се надигна, а с нея — и стотици спомени за това колко често го бях пил. Имало беше време, когато усилието да боравя с Умение ми бе причинявало пулсиране в главата, гадене и замайване, петна и резки светлина заиграваха пред очите ми и всеки звук беше ново жегване на ужасна болка. Едва след като котерията неволно беше развихрила онова драматично изцеряване над мен, бях започнал да мога да прилагам магията без почти никаква болка. Така и не бях разбрал дали да виня за предишните си страдания боя, който ми

беше нанасял Майсторът на Умението Гален, или магическата преграда, която бе поставил на ума ми и която ме беше замъглила и накарала да повярвам, че нямам никаква дарба за Умението и никаква лична стойност за света. Но до онова изцеряване елфовата кора бе моята утеха след сериозни сеанси с Умение.

— Остави я да се запари — посъветва ме Сенч и ме върна рязко към настоящето. Оставих чайника на подноса. Почти в същия миг Фицбдителен се върна.

— Пратих човек и му казах да вземе допълнителен кон. Не можах да му дам точните упътвания до Хълма на бесилото, но съм сигурен, че всеки в Крайречни дъбове ще може да му посочи пътя.

— Чудесно — каза му Сенч и кимна. Тъкмо слагах доза стрита върбова кора в една от чашите. Добавих и малко валериан. Сенч ме наблюдаваше с любопитство. Хвърлих поглед към момчето. Сенч кимна, а след това се пресегна покрай мен и добави още щипка валериан. — И валерианът ти изглежда застоял — сгълча ме. — Трябва да си подновяваш запасите по-често.

Замълчах си на това, но кимнах и налях вода в чашата. Знаех, че старецът няма да се извини за предишните си забележки. Така се опитваше да ни върне на старата ни основа. Щях да го приема. Сложих чашата на пода до Настоячивост.

— Остави го да се запари малко и после го изпий всичкото. Не е приятно на вкус, но не е заради вкуса.

— Елфова кора ли е? — попита той притеснено.

— Не. Върбова кора за треската ти и валериан, да отнеме от болката. Как е рамото ти?

— Пулсира — призна той. — Чак до гърба и по врата ми.

— Чаят ще помогне.

Той вдигна очи към мен.

— Онзи, другият чай ще навреди ли на майка ми? Когато си спомни?

— Очаквам, че ще ѝ е трудно. Но изборът е да я оставим на мира до края на живота ѝ. Няма да помни, че баща ти е умрял, но и няма изобщо да си спомни, че има син.

— Ще си има леля ми и братовчедите ми. Живеят долу във Върбово.

— Момче? — Фицбдителен се намеси в разговора ни. — Аз пръв ще пия от него. Ще видим какво ще направи на мен. После можем да решим дали да го даваме на майка ти.

Настойчивост го зяпна, после каза неуверено:

— Благодаря ви, сър.

Лант се обърна към баща си.

— Запарен ли е достатъчно?

— Ще видим — отвърна спокойно Сенч. Отля малко в една чаша, погледна го, помириса, а след това я напълни догоре. Подаде я на Лант. — Карай бавно. Кажи ни, ако усетиш разлика или започнеш да си спомняш онази нощ.

Лант седна. Погледна чая в чашата. Всички го наблюдавахме, когато я вдигна и отпи. Направи физиономия.

— Горещ е. И е горчив. — Но почти мигновено отпи отново. Вдигна очи. — Не може ли да не ме гледате така вторачено? — каза ми. Отместих поглед. След малко той каза: — Толкова е тихо...

Двамата със Сенч се спогледахме. Погледнах крадешком към Лант. Беше зяпнал течността в чашата си. Пое си дъх, сякаш за да си вдъхне кураж, след което я пресуши до дъно. Направи кисела физиономия, а след това поседя неподвижно, с чашата в ръка. Затвори очи. Челото му се набръчка, а след това той се присви и простена:

— О, мила Еда! О, не. О, не, не, не!

Сенч отиде при него, отпусна ръце на раменете му и с нежност, каквато рядко бях виждал у него, каза тихо в ухото му:

— Позволи си да си спомниш. Само така можеш да й помогнеш. Спомни си всичко.

Лант скри лице в шепите си и изведнъж видях колко млад е всъщност. Нямаше и дваисет. Отгледан с много повече нежност от мен. Боят, който бе изтърпял от побойниците, пратени от мащехата му, трябваше да е бил първото истинско насилие, което бе понесъл в живота си. Никога не беше дърпал гребло в бойна галера, да не говорим да посича хора с брадва. Сенч вече ми беше казал, че Лант не може да убие човек. А му бях доверил живота на Пчеличка. И на Шън.

— Разкажи ми какво се случи — каза Сенч тихо.

Седнах на ръба на писалището си и замръзнах там.

Гласът на Лант беше напрегнат.

— Ами... Върнахме се тук, след като Беджърлок и просякът влязоха в стълба. Аз и Шън... — Гласът му потрепери. — И Пчеличка. Нищо не разбирахме какво се беше случило в Крайречни дъбове, нито защо той уби едно куче и след това купи кутретата му, нито защо промуши просяка и след това го отнесе с магия до Бъкип. Ние, тоест двамата с Шън, бяхме доста ядосани заради всичко това. Първо каза, че не съм компетентен да уча Пчеличка, а след това замина и я остави напълно под моята опека. И обиди лейди Шън също така! — Лант изведнъж се беше превърнал просто в един младеж и изливаше на Сенч неправдите, които бе понесъл.

Старецът ме изгледа питащо. Отвърнах на погледа му, без да мигна, и казах:

— Премини на следващия ден.

Лант изправи гръб.

— Да. Добре. Както може да си представите, слугите, включително икономът Ревъл, бяха много объркани от това, че господарят на къщата не се върна. Двамата с Шън ги уверихме, че сме способни да се грижим за Върбов лес за няколко дни. Въпреки че бяхме доста изморени, с Шън останахме будни онази нощ и тя се зае да обмисли празненствата за Зимния празник. Стояхме до много късно. Тъй че не станахме рано на следващата сутрин. Съжалявам, но трябва да призная, че закъснях да ида при учениците си в класната стая. Пчеличка беше там, изглеждаше уморена, но иначе беше добре. А когато се разделихме на заранта, Шън каза, че иска да поговори с персонала за украсяването на къщата и да поприказва с музикантите, които бяха дошли, да види дали може да повика още изпълнители. — Изведнъж вдигна глава към Сенч. — Ти каза, че сестра ми е отвлечена. — За миг видях как разбирането го прониза. — Шън е моя сестра? По кръв?

— И двамата сте мои издънки. Два Звездопада — увери го Сенч.

Възможно ли бе на Сенч да му е убягнал дълбокият потрес, изписал се на лицето на Лант? Зачудих се какво ли може да е станало между него и Шън вечерта, когато бяха останали будни до толкова късно. Реших, че никога няма да пожелаая да го науча.

— Продължи — напомни му Сенч. Писарят беше вдигнал ръка пред устата си. Когато я махна, устата му потрепери за миг, преди да се

овладее. Опита се да изправи рамене, после изохка от раната си. Сенч ме погледна. — Валериан и върбова кора — помоли ме.

Взех чашата на Лант и направих поискания чай, докато слушах.

— Ами, тъкмо бях укротил учениците си, когато чухме шумове. Не се разтревожих, но бях озадачен. Помислих, че може да е някаква препирня между слугите, с хвърляне на съдове. Казах на учениците да останат в стаята и да учат и излязох в коридора. Скоро разбрах, че звуците идват от предния вход, а не от кухните. Чух как Ревъл извика и затичах натам. Когато стигнах до антрето, видях Ревъл и двама от младите слуги. Мъчеха се да задържат вратите затворени, но някой блъскаше по тях и викаше. Помислих, че може би са някакви пияни. После някой напъха меч през процепа на вратата и промуши едното момче в ръката. Извиках на Ревъл да задържи вратата, докато доведе помощ. Отидох да намеря меч, виках на слугите да предупредят Шън и да се въръжат. Взех стария меч, който стоеше тук, над лавицата. И изтичах обратно. — Облиза устни. Погледът му се зарея.

— Фиц — каза тихо Сенч. — Може би още малко елфова кора в онази смес.

Преди да съм успял да реагирам, Настойчивост вече беше станал и беше взел чайника. Взе чашата на Лант от ръката му и добави от отварата с елфова кора. Лант изчака съвсем неподвижно. Сенч стоеше зад него. Наведе се и каза тихо:

— Сине, вземи чашата. И я изпий.

Лант се подчини на баща си. Този път лицето му почти не се промени, когато я остави на пода.

— Никога не съм бил боец. Знаеш го. И двамата го знаете! — Признанието му прозвуча по-скоро като обвинение. След това гласът му отпадна. — Просто не съм. Приятелски двубой с учебни мечове в летен ден и синините след това е едно. Но когато се върнах на бегом, вратата вече беше поддала. Видях как Ревъл се олюля покрай мен, хванал се за корема. А едно от момчетата беше на пода, в локва кръв. Другото се опитваше да задържи нападателите с ножа си. Първият, който нахлу през вратата, се изсмя и го посече. А после бях само аз в коридора, първо срещу един, после трима, а след това бяха поне шестима. Опитах се да се бия. Наистина. Виках за помощ и се опитах да се бия, но това не беше фехтовка, мъж срещу мъж. Нямахме никакви правила! Влязох в бой с един и напред излезе втори. Успях да задържа

моя, но преддверието е широко. Нападателите просто ни заобиколиха и чух как затичаха по коридорите зад мен. И чух писъци, и чупене на разни неща. А мъжът срещу мен просто се смееше.

Сведе поглед.

Рискувах с предположение.

— Някой зад теб те нападна? Повали те в безсъзнание?

— Не. Никой не ме докосна. Пуснах меч на пода. А двамата мъже, с които се бях бил, просто стояха и ми се смееха. Единият ме бутна силно, когато минах покрай него, и ми беше все едно. И излязох навън, и застанах в снега пред къщата. Все още не знам защо.

Внушение с Умение? — Мисълта на Сенч леко се отърка в моята.

Кимнах. Нямах желание да правя нещо повече. За да се свържа с него с Умение, трябваше да смъкна стените си и да пропусна онази мъгла на забрави, забрави, забрави. Нямах да забравя.

— Не се тревожи за онова, което не знаеш — посъветвах го кротко. — Очевидно е действала магия. Нямамо е как да й устоиш. Просто ни кажи каквото знаеш.

— Да — отвърна той с неохота. Но клатеше глава за „не“.

— Искаш ли още елфова кора? — попита Сенч.

— Не. Спомням си случилото се онзи ден и в дните след това. Не го разбирам, но си го спомням. Просто ме е срам да го изрека на глас.

— Лант, ние с Фиц сме имали своите поражения. Били сме изгаряни, отравяни, пребивани. И да, били сме пердашени с Умението, правили са ни на глупаци и сме правили неща, които ни е било срам да признаем. Каквото и да си или да не си направил, няма да мислим лошо за теб. Ръцете ти са били вързани, дори и да не е имало въже, което да видиш. Ако ще спасяваме сестра ти и малката Пчеличка, трябва да оставиш гордостта си настрана и просто да ни кажеш каквото знаеш.

Гласът на Сенч звучеше утешително. Бащински глас. Нещо цинично в мен се зачуди дали и към мен щеше да е толкова милостив, но бързо прогоних тази мисъл.

Отне му известно време. Лант се люшна веднъж-дваж в стола си, покашля се и не каза нищо. Когато отново заговори, гласът му бе повисок и напрегнат.

— Стоях с другите вън на снега. От къщата излизаха хора, идваха и заставаха до мен. Имаше няколко мъже на коне, но нямах

чувството, че те ме държат там. Страхувах се от тях, но най-вече се боях да направя нещо, освен да стоя там с другите. Не. Не беше страх, не беше неохота дори. Просто ми се струваше, че това, което правя, е единственото възможно нещо, което може да правя. Всички бяха там, трупаха се наоколо. Никой не се противеше. Дори ранените просто стояха, макар да им течеше кръв. — Отново замълча, докато умът му се връщаше назад.

Булен почука на вратата.

— Сър? Много съжалявам, че ще ви разочаровам. Слязох долу до къщите, където живеят работниците от конюшните. Никой от тях няма никакъв спомен за момче на име Настойчивост, нито признава, че е от неговото семейство.

Почувствах се като пълен глупак. Погледнах момчето. Очите му бяха помръкнали от скръб. Заговори тихо:

— Третата къща е. Има талисман над вратата, от една странстваща вещица, за късмет. И дядо ми направи чукало на вратата от конска подкова. Майка ми се казва Прилежна.

Булен кимаше. Поправих поръчката си:

— Не й споменавай изобщо за сина й. Кажй й, че искаме да поговорим с нея, да видим дали ще поеме някои нови задачи в кухнята.

— О, това ще й хареса — каза тихо Настойчивост. — Все молеше татко да й направи пещ зад къщата.

— Добре, сър. А икономът Диксън каза да ви предам, че гвардейците ядат всичко, което им падне пред очите. Тъй като килерите ни не бяха заредени добре тази есен...

Преди нападението килерите ни пращяха от провизии.

— Кажй му да прати човек с фургон до Върбово и да зареди каквото смята, че ни трябва засега. Следващия пазарен ден може да се разходи до Крайречни дъбове. Ще го уредя с търговците по-късно.

— Добре, сър. — Булен хвърли притеснен поглед към Фицбдителен. Беше му служил съвсем за кратко, но между двамата младежи явно вече имаше връзка. — Има ли нещо, което мога да донеса за писар Лант?

Лант дори не го погледна. Сенч поклати мълчаливо глава и Булен излезе.

— Лант? — тихо каза Сенч.

Фицбдителен си пое дълбоко дъх и подхвана отново разказа си, сякаш беше тежко бреме.

— Всички бяхме там. Изведоха и Шън, и слугинята й. Помня, че забелязах, че Шън се биеше с тях, защото никой друг не го правеше. Риташе и крещеше на мъжа, който я влачеше. После отнякъде в ръката й се появи нож и тя прободе ръката му. За малко щеше да се отскубне. Той я сграбчи за рамото и я зашлеви толкова силно, че тя падна. Все пак трябваше да измъкне ножа от ръката й. Бутна я към нас и се отдалечи. После тя се огледа и когато ме видя, затича към мен. Крещеше: „Направи нещо! Защо никой не прави нищо?“ Прегърна ме, но аз просто стоях там. После ме попита: „Какво ти е?“ А ми нямаше нищо. Всичко сякаш си беше наред. Казах й, че трябва просто да стоим с другите. Точно това исках да правя. А тя попита: „Ако това искат да правят, тогава защо стенат?“ — Замълча и преглътна. — Слушах ги. И да, стенеха. Стенеха и плачеха, но някак несвързано. И осъзнах, че и аз правя същото.

Само Шън се беше съпротивлявала. Защо? Обучението, което й беше осигурил Сенч, ли я бе направило по-смела от другите? Не бях наемал слуги заради уменията им с оръжие, но бях сигурен, че ратаите ми от конюшните са виждали доста кръчмарски свади в живота си. Но никой не се беше съпротивлявал. Освен Шън. Погледнах Сенч. Той не каза нищо и реших да отложам въпроса си за по-късно.

— Войниците на конете започнаха да ни викат: „Сядай долу, сядай долу.“ Някои крещяха на халкидски, други — на нашия език. Аз не седнах, защото вече бях много премерзнал, а на земята имаше сняг. И чувствах, че докато стоя с другите на обръщането за впрягове, правя каквото трябва да правя. Един от мъжете започна да сипе закани. Търсеше някого, бледо момче, и каза, че ще убие всички ни, ако не му го предадем. Не знаех за такова момче и май никой друг не знаеше. Дъб беше там, когото бяхте наели за слуга. Той беше рус, но не и момче. После някой каза на един от мъжете, че той е единственият русоляв, който работи във Върбов лес. Стоеше недалече от мен. И мъжът, който питаше, подкара коня си към Дъб, погледна го отгоре и посочи. „Той ли?“ — извика на онзи, другия. Беше облечен целият в бяло и макар да приличаше на процъфтяващ търговец, лицето му беше момчешко. Поклати глава и мъжът на коня изведнъж се ядоса. „Не е той!“ — викна на другите, а после се наведе и посече с меча си Дъб

през гърлото. И той падна в снега, кръвта бликна от раната. Вдигна ръка към гърлото си, сякаш можеше да я спре. Но не можа. Гледаше право към мен, докато умря. Кръвта вдига пара, когато денят е толкова студен. Не го бях знаел. А аз само гледах...

Преглътна и продължи:

— Но не и Шън. Тя крещеше, проклинаше мъжа на коня и се заканваше, че ще го убие. Понечи да затича към него. И не знам защо, но я хванах за ръката и се опитах да я задържа. Започнах да се боря с нея. И един мъж на кон се приближи и ме изрита в главата, тъй че я пуснах. После той се наведе и ме прониза с меча си. И се смееше, докато падах върху тялото на Дъб. Кръвта му още беше топла. Помня това.

Дъб. Млад мъж, нает да помага в сервирането на вечерите. Усмивнат младеж, необучен да сервира в голяма къща, но винаги се усмихваше, и толкова горд с новата си ливрея. Дъб, безжизнено тяло, леещо кръв по снега. Беше дошъл при нас от Върбово. Дали родителите му все още се чудеха защо не е отишъл да ги навести?

Откъм вратата се чу шум. Оказа се Шишко, носеше блюдо, пълно със сладкишчета със стафида. Усмивваше се, докато ни ги предлагаше. Изглеждаше озадачен, когато Сенч, Лант и аз поклатихме глави. Настойчивост си взе едно, но го задържа в ръката си. Шишко се усмихна и седна на камината с блюдото в скута си. Много внимателно си избра едно. Простичката му радост прониза сърцето ми. Защо не можеше момиченцето ми, моята Пчеличка, да седи сега там с цяло блюдо сладкишчета само за нея и без никакви грижи?

Лант беше замълчал, намръщил чело. Вдигна очи към Сенч, сякаш за да разбере какво мисли старецът за думите му. Лицето на Сенч беше безизразно.

— Продължавай — каза му спокойно и твърдо.

— Не помня нищо след това. Чак докато не се събудих много късно през нощта. Бях сам на алеята за впрягове. Тялото на Дъб го нямаше и беше съвсем тъмно, освен светлината от конюшните. Те горяха. Но никой не обръщаше внимание на пожара. Тогава изобщо не мислех за тези неща. Не забелязвах нито че тялото на Дъб го няма, нито че конюшните горят. Станах. Чувствах се много замаян и болката в ръката и рамото беше ужасна, и бях толкова премръзнал, че целият треперех. Докретах вътре и отидох до стаята си. Булен беше там и каза,

че се радва, че ме вижда. А аз му казах, че съм ранен. И той ме превърза и каза, че старата Роза, бабата на овчаря, била в имението и лекувала. И тя дойде и се погрижи за рамото ми.

— Булен не отиде ли до Върбово да доведе истински знахар? Или до Крайречни дъбове? — Сенч явно беше възмутен, че нечия баба се е погрижила за раната от меч на сина му.

Лант свъси вежди.

— Никой не искаше да напусне къщата и дворовете. И никой не искаше да идват никакви външни. Всички бяхме съгласни за това. Както бяхме съгласни, че някой сигурно се е напил и е запалил конюшните от немарливост. Но никой от нас всъщност не се интересуваше. Не можех да си спомня как бях ранен. Някои казваха, че е имало пиянска свада, други — че имало наранявания от пожара в конюшните. Но никой не беше наясно какво точно се е случило. И всъщност не ни интересуваше. Не беше нещо, за което да разсъждаваме. — Вдигна внезапно очи към Сенч. Пронизващ, умоляващ поглед. — Защо ми го направиха това? Как го направиха?

— Смятаме, че са наложили силно внушение над теб и останалите. А след това са ви внушили да го подсилвате взаимно. Трябвало е да отказвате да помните, да не мислите за това, да сте негостоприемни към външни и да нямате никакво желание да напускате имението. Съвършеният начин да се прикрие случилото се тук.

— Моя ли е вината? Толкова слаб ли съм, че да могат да ми го направят? — Във въпроса му имаше дълбока болка.

— Не. — Сенч беше много уверен. — Не е твоя вина. Личност с много висока дарба в Умението може да наложи волята си над друг и да го накара да повярва почти във всичко. Това бе едно от най-добрите оръжия на крал Искрен срещу Алените кораби през войната. — И добави, по-тихо: — Никога не бях мислил, че ще видя да се използва така в границите на Бък. Нужна е огромна сила и Умение, за да се направи това. Кой ли има такова знание за магията? И такъв талант за нея?

— Аз мога да го направя — заяви Шишко. — Вече знам как. Правиш музика *забрави, забрави*, и ги караш всички да пеят една и съща песен, непрекъснато. Не е трудно. Просто никога не се бях сещал за това. Мога да го направя, ако искате.

Никога не бях чувал толкова смразяващи думи. С Шишко сега бяхме приятели, но в миналото бяхме имали някои разногласия. В повечето случаи глупчото имаше щедро сърце. Веднъж, ядосан, беше доказал, че е способен да ме направи толкова тромав, че постоянно ожулвах пищялките си или си чуках главата в рамката на вратата. Магическата му сила далеч надвишаваше моята. Ако решеше, че трябва да забравя нещо, щях ли изобщо да разбера, че го е направил? Вдигнах глава и се спогледахме със Сенч. Видях същата мисъл в очите му.

— Не казах, че ще го направя — напомни ни Шишко. — Просто казах, че мога.

— Смятам, че да отнемеш нечий спомени е грешно и лошо — казах му. — Все едно да вземеш монетите на някого, или сладкишите му.

Езикът на Шишко се беше извил над горната устна. Това беше замисленото му изражение.

— Мда — отрони той мрачно. — Може би е лошо.

Сенч беше вдигнал чайника и го претегляше замислено в ръка.

— Шишко. Можеш ли да направиш песен, която позволява на хората да си спомнят? Не да ги принуждава да си спомнят, но която да им казва, че могат да си спомнят, ако искат.

— Не го прави все още! — намесих се. — Помисли и ни кажи, ако смяташ, че може да се направи. Но може би и това не бива да правим.

— Мислиш ли, че имаме достатъчно елфова кора да направим чай за всички във Върбов лес? Дори някой куриер да донесе и моите запаси? Фиц, с всяка минута, с всеки час Пчеличка и Шайн може да са в още по-голяма опасност. Най-малкото се отдалечават от нас. В най-лошия случай... е, отказвам да мисля за най-лошото. Но трябва да разберем какво се е случило, след като Лант е загубил съзнание. И двамата знаем, че следите им вече са напълно заличени, при целия този сняг и вятър. И щом нападателите могат да накарат хората на Върбов лес да забравят какво се е случило тук, могат ли да накарат хора да забравят, че са ги видели да минават? След като нямаме известия за чужденци в тази част на Бък, смятам, че е възможно. Тъй че единствената ни надежда е да открием кои са и какви са били

плановете им. Дошли са отдалече и явно са имали много добре обмислени планове да получат нещо. Какво?

— Кого — поправи го Лант. — Искаха едно бяло момче.

— Неочаквания син — промълвих. — От Белите прорицатели. Сенч, Шутът ми каза, че затова е бил изтезаван. Слугите търсят следващия Бял пророк и са мислели, че Шутът ще знае къде да го намерят.

Почукване на вратата ме накара да се обърна натам. Булен пъхна глава в стаята.

— Сър, доведох я.

— Покани я.

Щом Булен отвори вратата и жената влезе, Настойчивост скочи и я зяпна. Видях как устната му потрепери.

Сигурно бях видял майка му при първото ми идване във Върбов лес, но оттогава пътеките ни едва ли се бяха пресичали много. Беше типична жена от Бък, с къдрава черна коса, стегната с дантелена мрежичка на тила, и с меки кафяви очи. Беше стройна за жена на годините ѝ и с хубави, макар и скромни дрехи. Приклепна в реверанс и учтиво, но нетърпеливо попита за поста в кухнята. Оставих на Сенч да отговори.

— Този младеж, който работеше в конюшните, каза, че имате репутация на великолепна пекарка.

Прилежна се усмихна вежливо на Настойчивост, но не издаде с нищо, че го познава. Сенч продължи:

— Разбрах, че живеете в къщите, използвани от ратаите в конюшните. Разследваме пожара, станал вечерта на Зимния празник. Хора са загинали в онзи пожар и се опитваме да получим точно описание как е могъл да започне. Познавате ли някой от работниците в конюшните?

Такъв пряк въпрос. Все едно някой тръсна черен парцал зад очите ѝ. Имаше един момент, в който тя сякаш не ни виждаше, нито беше в стаята с нас. След това поклати глава.

— Не, сър. Не мисля.

— Разбирам. И се държа невъзпитано, да ви разпитвам в такъв студен ден и да не ви предложи никакво удобство. Заповядайте. Седнете. Имаме сладки. Да ви наляя чаша чай? Специален сорт е, от самия замък Бъкип.

— Ами, благодаря ви, сър. Много мило от ваша страна. — Булен й донесе стол и тя седна на него много внимателно, оправя полите си и докато Сенч й наливаше чай, подхвърли: — Знаете ли, може да попитате Хотърн, в края на уличката. Момчето й работи в конюшните; те може да знаят.

Сенч й поднесе чашата лично.

— Може да е малко силен. Кажете, ако искате малко мед.

Тя се усмихна и взе хубавата порцеланова чашка.

— Благодаря ви — отрони и отпи. Присви устни, изненадана от горчивината, но се усмихна. — Силничък е — каза учтиво.

— Тонизиращ е — каза й Сенч. — Харесва ми живостта, която сякаш ми дава, особено в мразовита зимни дни. — Удостои я с най-чаровната си усмивка.

— Наистина ли? — попита тя. — На моята възраст малко от него ще ми дойде добре!

Усмихна му се в отговор и отпи втора глътка. И лицето й внезапно се промени. Чашката задрънча на чинийката, щом ръката й започна да трепери. Сенч бързо я измъкна от разтрепераните й пръсти. Ръцете й се вдигнаха към устата, а след това тя скри с тях лицето си. Преви се напред, започна да се тресе и първият звук, който излезе от гърлото й, не беше на плачеща жена, а предсмъртен животински вой.

Настойчивост полетя през стаята. Коленичи пред нея и я прегърна със здравата си ръка. Не й каза, че всичко ще е наред. Нищо не каза, а само опря буза до нейната. Никой в стаята не проговори, докато тя продължаваше да риде скръбно. След малко вдигна глава, прегърна сина си и рече:

— Аз те отпратих. Как можеш изобщо да ми простиш? Беше всичко, което ми бе останало, а аз те изпъдих!

— Сега съм тук. О, мамо, благодаря на Еда, че ме познаваш. — Вдигна глава и ме погледна. — Благодаря ви, сър. Върнах си мама! Благодаря ви!

— Какво стана с мен? — простена тя разтреперано.

— Лоша магия — утеши я синът й. — Същата лоша магия, която сполетя всички тук. Накара всички да забравят какво се случи вечерта на Зимния празник. Всички освен мен. — Свъси вежди. — А защо не и мен?

Двамата със Сенч се спогледахме мълчаливо. Никой от нас нямаше отговор.

Шишко заговори тихо:

— Щот' не си бил с другите. Когато са им казали да пеят забравящата песен. Тъй че не са могли да те накарат да забравиш. И изобщо не чуваш песента. Никакви песни. — Изглеждаше тъжен за момчето.

Булен — бяхме забравили, че е в стаята — взе чашата от ръцете на Сенч, доля я до ръба и без да каже и дума, я изпи. След миг пребледня и седна на един стол.

— Бях там — каза пресипнало. Гласът му беше отчаян. Обърна се към Лант. — Бях там и видях как те риташа. И видях как онзи високият повали лейди Шън на земята... Докараха и други хора. А после дойдоха децата. Бяха се крили някъде, но излязоха... А войниците почнаха да викат за някакво бледо дете, бяло дете... После една жена излезе от господарската къща. Беше облечена цялата в бяло, много топло. Отначало сгълча стареца, който командваше. Той беше жесток и като че ли изобщо не го интересуваше какво му казва. Тя беше ядосана, че са убити хора. Трябвало да се справят с телата, а това щяло да направи всичко трудно за прикриване. Каза му, че се е справил зле и че това не е пътят, който искала. А той ѝ каза да го остави да си върши военната работа и че нямала представа как се завзема територия. И че когато приключат, могат да запалят конюшните и така да се отърват от труповите. Разбирах, че не е доволна от него.

— Но когато се обърна към нас, беше спокойна и усмихната. Не викаше. Говореше толкова мило, че ми се искаше само да разбера какво ще я задоволи. Търсеше някакво момче или младеж, който е дошъл наскоро при нас. Обеща, че няма да го наранят, само ще го върнат там, където му е мястото. Някой, Тавия, мисля, извика, че са убили единствения младеж, дошъл отскоро при нас. Но жената тръгна между нас, като поглеждаше всеки в лицето. Мисля, че някой беше с нея... — Гласът и изражението на Булен бяха унили. Усетих, че натиска срещу някаква преграда, която не може да премине. Още някакъв пласт имаше към всичко това.

— Ти! — каза Булен внезапно и посочи Настоячивост. — Ти беше на кафявия кон, а лейди Пчеличка на сивия, нали? Всичко се промени за миг. Жената ни подканяше и подканяше да мислим за

момче, което е дошло наскоро, и тогава един от войниците извика и посочи, и всички погледнахме. А вие препускахте бясно на конете и след това трима войници обърнаха конете и тръгнаха след вас. Включително жестокият старец. А един изпъваше лък и стреляше, докато препускаше. Помня, че видях как го правеше, подкарваше коня си с колене.

— И ме улучи — каза тихо Настойчивост. Вдигна здравата си ръка към превързаното си рамо. Майка му ахна и го придърпа към себе си.

— За малко, докато ви гонеха, ни пазеха само няколко войници. И си спомням, че започнахме да говорим, питахме се един друг какво става, защо се е случило това? Беше като събуждане от ходене насън... — Погледът му беше размътен. — Но после всички се успокоихме. И имаше други хора, по-млади и, ами, по-кротки хора, със светли облекла. Вървяха между нас и ни казваха да сме спокойни, спокойни. Изглеждаха угрижени, но се опитваха да ни успокоят. За известно време обаче мисля, че разбирах колко неправилно е всичко това. Коленичих до Лант, защото Шън беше там, плачеше над него. И й казах, че не е мъртъв. После кръглоликата жена се върна и Пчеличка беше с нея. Но Пчеличка изглеждаше все едно спеше с отворени очи. Жената викаше на всички, че са го намерили, намерили са неочаквания син. Спомням си сега, помислих, че имат предвид конярчето. Но тя водеше Пчеличка и... и още някой. Някой...

Отново се поколеба, домогваше се до нещо заровено толкова дълбоко, че не можеше да си го спомни. Слушах с надигащ се мраз в сърцето. Бяха пленили Пчеличка. И бяха говорили за Неочаквания син, детето от Белите пророци. Момчето, при което съдбата на света се обръщаше. Някога Шутът беше вярвал, че това съм аз. А сега мислеше, че е син, когато е оставил зад себе си, дете, което е създал, без да знае, че го е направил. Но говореше тези странни думи най-сериозно. Не можех да си представя защо някой може да помисли, че това е дъщеря ми. Подтикът да направя нещо, да направя каквото и да било се надигаше в мен, неразумна стихия, която настояваше, че не мога просто да изчакам и да събирам информация.

Булен заговори отново:

— Те я увиха в бели халати и я сложиха на шейната си все едно, че беше някоя принцеса. Междувременно войниците се бяха върнали,

обикаляха ни. Не можех да измисля нищо друго, освен да чакам и да видя какво ще стане. Просто като че ли единственото, което можеше да се прави, беше да си сред тези струпани като стадо овце хора.

Зададох въпроса.

— Смяташ ли, че са повярвали, че Пчеличка е момчето, което търсят? Неочаквания син?

Булен се поколеба.

— Така се държаха, сър. След като я хванаха, спряха да го търсят.

— Спомням си всичко това — каза Прилежна, докато се мъчех да си представя Пчеличка като момче. — Бях вкъщи, кърпех празничния жакет на Толърман и си мислех как ще се веселим на Зимния празник. Той беше такъв танцър! — Гласът ѝ секна от хлип, но тя продължи: — Притеснявах се, че ризата на Настойчивост му е окъсяла, и се чудех дали ще може да я облече. После изведнъж, без никаква причина, реших, че ми се ще да ида до имението. Не изчаках, излязох както си бях и тръгнах. Всички от къщите отиваха натам, досущ все едно беше време за празника, но никой не се смееше, нито си говореха. Просто всички искахме да идем до господарската къща. По пътя минах точно покрай конюшните. Бяха пламнали, но не помислих, че това е ужасно. Нито спрях, нито извиках на някого... — Гласът ѝ заглъхна и видях как се зачуди дали мъжът или свекърът ѝ все още са били живи; дали е можела да си каже една последна дума с тях.

— Всички вече бяха мъртви, мамо. — Момчето го изрече на глас и тя изхлипа. Вкопчи се в сина си все едно, че беше последната плаваща отломка в бурно море. Скръбта я задави и тя замълча.

Булен заговори в тази празнота:

— Да, хората дойдоха от къщите, и децата. Децата идваха драговошно, но някои от войниците им се подиграваха. Видях как един от мъжете докопа едно момиче от кухните...

И млъкна. Известно време всички млъчахме.

— Бяха зверове — каза накрая Прилежна. — А ние бяхме като овце. Гледахме как конюшните горят и чувахме цвиленето на конете вътре. Някои сигурно са се отскубнали, защото няколко избягаха. Само гледах пламъците и дори не се чудех къде са мъжът ми и синът ми. Беше просто нещо, което се случваше.

— Те взеха ли лейди Шън?

Гласът на Сенч бе натезал от страх. Не му беше присъщо да прекъсва някой, който дава толкова подробно описание на събития, но знаех, че не може да издържи на напрежението. Трябваше да го научи. Не го обвинявах.

— Да. Взеха я. — Булен говореше уверено. — Това стана по-късно. Беше вечер. Бяха сложили Пчеличка в шейната. Като че ли си спомням, че жената подканяше войниците да напуснат колкото може по-скоро. Но войниците плякосваха и пируваха с храна от кухните и... взимаха младите жени. Жените бяха... празни. Все едно нито ги интересуваше, нито го забелязваха, и един се оплака, че не било... задоволяващо. Милата жена най-после ги склони да тръгнат, но ядосаният войник издърпа Шън настрана от другите. Тя се съпротивляваше, след като никоя друга не го направи. Хвърли я долу на снега. И той, той започна да... канеше се да я изнасили.

Лант изхлипа. Погледнах го. Беше закрил лицето си с ръце. Сенч беше пребледнял като платно, но мълчеше.

— Тя се бореше, но без никаква надежда да спечели. А аз, аз просто стоях там и гледах. Както гледаш падащ сняг или вятър в дърветата. Толкова ме е срам да го кажа. Нито един мъж от Върбов лес не възрази, нито вдигна ръка да го спре. Но изведнъж се появи Пчеличка, затича и се хвърли върху мъжа. Той я избута настрана, но Пчеличка викаше, че ще умре, ако наранят Шън. И тогава цял рояк бели хора нападнаха войника и издърпаха от него лейди Шън.

— Значи не е била насилена? — Сенч почти нямаше дъх да го каже.

Булен го погледна. Целият беше зачервен и наведе очи от срам.

— Тогава ли? Не. Но преди това, или след като я взеха, не мога да кажа. — Вдигна очи и погледна Сенч с искрена болка. — Смятам, че е вероятно.

Лант простена. Сенч изведнъж се надигна.

— Един момент — каза с непознат за мен глас и бързо излезе.

— Момче — промълви Булен. — Моля да ми простиш, че се съмнявах в теб.

Преди Настоячивост да е успял да проговори, майка му нададе вой.

— Всичко, което ми е останало, и аз те прогоних от вратата си! Какво щеше да ми каже баща ти? Ох, сине, сине, какво ще правим

сега? Как ще си печелим хляба? — Вкопчи се в Настойчивост и захлипа в гърдите му. Момчето беше преbledняло. Хвърли ми поглед и заговори над наведената ѝ глава:

— Заклех се на Беджърлок, майко. Аз ще печеля прехраната ни. Само че той не е Беджърлок. Дядо беше прав. Той наистина е Фицрицарин и ме прие на служба. Аз ще се грижа за теб.

— Наистина ли? — ахна Булен. — Той наистина е Фицрицарин, Осезавация... Пророка? — Едва не си прехапа езика, за да избегна думата *копелдак*.

— Да — каза гордо Настойчивост, преди да съм успял да измисля по-състоятелна лъжа.

— Да — повтори и Лант. — Но мислех, че това трябва да се пази винаги в тайна. — Зяпна ме втрещено.

— Интересен Зимен празник беше в замък Бъкип — казах и очите му станаха още по-кръгли.

— Значи всички го знаят?

— Е, не всички.

Но щяха да го научат. Плетените десетилетия лъжи изведнъж се разплитаха. Колко от истината можех да понеса?

Преди някой да е успял да проговори отново, Сенч се върна. Изглеждаше мъртвешки блед. Гласът му беше дрезгав и плътен.

— Изглежда, са ударили първо конюшните и след това са унищожили пощенските птици. Трябва да говорим с всеки, който може да е преживял първата част на атаката. — Покашля се. — Ще говорим с всеки, който е понесъл това. Но трябва да започнем от началото.

15. ИЗНЕНАДИ

Нека да се прави голям запис на всеки сън, който е бил записан. Още по-важно, докато шайсимите споделят сънищата си с нас, нека всеки сън бъде записван, не веднъж, а за всеки елемент от съня. Нека да има запис на сънища за коне, за дървета, за жълъди или за ябълки, и прочее. Тъй че когато има струпване на конница или огън помете през горите, да можем да погледнем и да видим дали това събитие е било предречено. И скоро, след като Слугите добре изучават сънищата, предричам, че ще видим шаблони за себе си, и тогава да направим за себе си преценките за това какво трябва да бъде улеснено и какво трябва да бъде възпрепятствано.

Слуга Кечуа, от Четирийсет и първата линия

Сенч беше верен на думата си. Много след като бях сметнал, че разполагаме с всяко късче информация, която можем да използваме, той продължи да привиква хора в кабинета и да им предлага чай от елфова кора. В тих разговор бяхме решили против „спомнящата песен“ на Шишко. Чаят действаше и ни трябваша резултати повече, отколкото експерименти с Умението. Хванахме безопасния път. Куриерът от Бъкип пристигна със запасите елфова кора от Външните острови, известна като делфова кора, от запасите на Сенч. Когато по-старите ми и по-слаби запаси се изчерпаха, Сенч започна да запарва чай от по-силния и опасен сорт. Дори миризмата му ме замайваше, а Шишко напусна кабинета и отказваше да се върне. Диксън се върна с провизии от Върбово и настоя да научи колко хора да очаква кухнята за вечеря. Не бях толкова търпелив с него, колкото можеше да съм. Със Сенч

прагматично бяхме решили да не даваме чай на Диксън и на останалите от кухнята преди вечерята да бъде подготвена и сервирана.

Капитанът на Петлите се върна и ни докладва, че никой от тези, които срещнали на който и да е от главните пътища или дори на по-малки пътеки, няма спомен за отряд войници и няколко големи шейни. Явно беше разочарован от това, че никой няма да получи наградата на Сенч, но вече нито Сенч, нито аз бяхме изненадани от новината му. С всяко късче доказателство колко добре бяха замислили нападението и бягството си сърцето ми се свиваше. Бях сигурен, че нападателите са Слугите, които беше описал Шутът. Беше казал, че няма да се спрат пред нищо в търсенето на Неочаквания син.

— Защо взимат дъщерите ни тогава? — попита Сенч в един почти безметежен миг между жертвите на чая ни.

Изрекох гласно най-добрата си хипотеза:

— Като заложници. Мислят, че знаем къде е онова другото дете, и затова са взели дъщерите ни, да ги държат за заложници. Ако съм прав, скоро ще пратят някакво послание и ще ни предложат да разменим нашите деца за момчето, което търсят.

Сенч поклати глава.

— Трябваше да са пратили съобщение в такъв случай. Или да са го оставили тук, за да го намерим. Защо ще прикриват следите си толкова добре, ако са искали само да ни изплашат? И защо ще насилват Шайн, ако се надяват да ми я продадат обратно? И защо ще се отнасят с Пчеличка като с принцеса, а Шайн ще влачат като плячка?

Имах и друга хипотеза.

— Булен каза, че изглежда са смятали, че Пчеличка е момчето, което търсят. Неочакваният син.

Той ме погледна изумено.

— Мислиш ли, че това е възможно? Дъщеря ти прилича ли на момче?

— Не и на мен — отвърнах. И се наложи да добавя: — Но не си пада по дипли и дантели. Нито е от най-женствените момиченца. — Представих си я в туника и гамаша, с калта по коленете. Косата ѝ подкастрирана късо заради траура. — Връщам се в Бъкип — заявих, изненадвайки самия себе си.

— Защо? — попита Сенч.

— Защото трябва да говоря с Шута. Трябва да му разкажа какво се е случило тук, да опиша намесените лица и да видя дали има някакви догадки какво биха могли да искат и къде биха могли да отведат дъщерите ни. Едва ли ще изтръгнеш много повече от хората ми. — Не признах, че се ужасявах да чуя какво ще си спомнят кухненските ми слугини, особено малката Елм. Няколко от ратаите ми в конюшните бяха онемели от ужас, когато им се даде чаят и им се позволи да си спомнят преживяното. Семейства бяха покосени от клането в конюшните. С пробуждането на всеки слуга за онзи ужас шепотът *забрави, забрави, забрави* затихваше. Дори онези, които все още не бяха получили дозата, вече изглеждаха неспокойни и докато всеки влязъл в кабинета ми излизаше разплакан или смълчан, или изцеден, атмосферата на страх в имението се усилваше.

Сенч се покашля.

— И двамата ще се върнем в Бъкип. Предлагам след вечеря да повикаме останалите слуги и да им предложим чая наведнъж. Можем да ги запитаме за подробности по външността на нападателите и за съдбата на Шайн и Пчеличка. Едва ли ще открием много нови неща, но би било глупаво да пренебрегнем възможността някой от тях да разполага с някоя податка повече за онова, срещу което сме изправени.

Примирих се. Беше прав. Копнеех да направя нещо повече от това да седя и да слушам описанията на насилието, което бяха преживели хората ми. Извиних се и излязох; знаех, че ако открие нещо особено важно, ще ме повика. Наминах да видя Шишко, за да се уверя, че не скучае и че му е уютно, и го заварих с Фицбдителен. Не, Лант, напомних си. Копеле, но не и на Бдителен. Двамата се познаваха добре от времето, прекарано заедно в Бъкип, и се зарадвах, че Лант като че ли искрено обича Шишко. Малко потиснатият Лант бе оставил Шишко да рисува на восъчните таблички, които бяхме взели за учениците му, а той беше възхитен от това, че може да драска и след това да заглажда надрасканото.

Оставих ги и бавно закрачих през Върбов лес. Никъде не можех да се скрия от бедствието, което ме беше сполетяло. Лицата на слугите, които срещах, бяха пребледнели и угрижени. Нападателите вандалски бяха унищожили вещи, оказали се твърде големи, за да могат да ги откънат. Заслепени от забравата, хората ми не бяха

разчистили или поправили повечето щети. Дъга от капки кръв на една стена говореше за нечия смърт. Дори не знаех чия.

Моите хора и моят дом, щях да кажа някога. Бях се гордял с това как се грижех за хората тук, плащал им бях добре и се бях отнасял с тях добре. Сега тази илюзия беше натрошена като яйце. Не бях успял да ги защитя. Хубавата дъга от стаи, които бяхме възстановили за Пчеличка и Шън, изглеждаше като безполезна суета. Сърцето на дома беше откраднато; не можех дори да се накарам да навестя заснежената могила на гроба на Моли. Бях се провалил ужасно — и като господар на дома, и като баща. Станал бях немарлив и безгрижен, свалил бях гарда си дотам, че не бях защитил нищо. Не можех да различа страха, който изпитвах, от страха, свит на кълбо и гърчещ се в корема ми. Беше ли Пчеличка жива, насилена и напласена? Или мъртва и захвърлена в снега край някой рядко използван път? Ако вярвах, че тя е синът, и откриех, че е момиче, как щяха да реагират? Нито един отговор на този въпрос не ме радваше. Щяха ли да я изтезават преди да я убият? Дали не я изтезаваха вече, точно в този момент, както бяха изтезавали Шута? Не можех да понеса тези въпроси и не можех да си позволя да се съсредоточа върху тях.

Дадох на хората си работа. Беше единственото, което знаех, че може да ангажира умовете им, докато осъзнават какво им е причинено. Навестих временните помещения за малкото коне, които ни бяха останали, и открих, че ратаите ми вече са се събрали там. Поговорих кратко за загубите ни и послушах по-дълго онова, което те имаха да ми кажат. Никой не ме обвини и по някакъв начин това разпали въглените на моя срам и на угризенията ми. Направих Кинч старши на конюшните. Беше служил под началството на Толърман и оцених стегнатото кимване на Настойчивост за решението ми. Наредих на Кинч да поръча дървен материал и дърводелци и да започнат почистването на изгорялата сграда.

— Ще запалим огън и ще изгорим останките — каза той. — Вътре има трупове и на хора, и на животните, за които се грижеха. Ще ги оставим заедно да станат на дим и пепел и този път, докато горят, ще помним добре кои бяха.

Благодарих му. Косата ми не беше пораснала много през месеците, откакто я бях остригал заради смъртта на Моли. Не можех дори да я вържа на воинска опашка. Но с ножа си отрязах един кичур и

го дадох на Кинч, за да го изгори, когато отново подпалят конюшната. Той прие знака ми за скръб мрачно и ми обеща, че ще изгори с неговия.

Попитах за гледач на пощенски птици и едно момиче на четиринайсет-петнайсет каза, че това било задача на родителите ѝ и че сега ще е нейна. Свенлив младеж от конюшните заяви, че ще ѝ помогне с гълъбарника, и тя прие предложението му с благодарност.

И така тръгна. Диксън все още беше напълно безпаметен, но много от домашните слуги бяха започнали да се връщат на работа. Когато се върнах в къщата, открих, че няколко повредени стенни пана са махнати, а предните входни врати — временно поправени, за да могат да се затварят напълно.

Вечерята беше тъжна работа. Капитанът на Петлите дойде с нас на масата с лейтенанта си. Капитан Храбри беше на годините ми и със закъснение беше направил връзката, че Том Беджърлок и Фицрицарин Пророка са едно и също лице. Изненада ме, когато припомни действията ми срещу Претопените през Войните на Алените кораби.

— Мръсна, кървава работа беше онова. И опасна. Възхищавах ви се тогаз. Не винаги през следващите години, но винаги знаех, че ви стиска.

Пестелив беше с думите, и пряк. Беше командир на Петлите от две години и бе на път да направи от тях нещо повече от банда разбойници и конекрадци.

Лейтенантът му, Ловки, обаче беше съвсем друга порода. Изглеждаше доста самодоволен и се усмихваше и намигаше на всяка слугиня, която влезеше в залата. От своя страна, те бяха или сащисани, или ужасени от наглото му флиртуване, реакция, която отначало го озадачаваше, а след това започна да го обижда. Поднесената храна беше проста и скромна, резултат на почти опразнените ни килери, и капитанът се огорчи, когато Ловки подхвърли, че били навикнали на по-добро ядене в замък Бъкип. Въздържах се да отговоря, че ние сме навикнали на по-добри маниери във Върбов лес. Слугите вършеха задачите си непохватно, едва успяваха да задържат ума си на тях и леко ми кипеше отвътре, като виждах едва прикритото презрение на Ловки заради селяшкото ни гостоприемство.

Но това, което последва, беше още по-лошо. Призовахме всички, които служеха във Върбов лес, мало и голямо, да се съберат в Голямата

зала. Там сварихме чая от елфова кора в голям казан в камината. Онези, които вече бяха пили, стояха с мрачни лица и смълчани, готови да предложат утеха на хората, които скоро щяха да споделят каквото знаеха. Опърпани остатъци от украсата за Зимния празник, окачени за празненство, което така и не се беше състояло, все още се полюшваха на стените. Поръчах спирт, ейл и вино, без да преценявам кой може да пожелае да потърси кураж в тях. Сенч, Шишко и аз се настанихме на високата маса. На Лант и Булен бе възложено да разсипват малки дози от силния чай в чашки. Двата мрачно поеха тежката задача да гледат как хората, един по един, се преобразяват — от объркани в ужасени и сломени. На всеки от тях се задаваха два въпроса: „Спомняш ли си нещо, което би могло да идентифицира нападателите?“ И „Какво стана с лейди Шън и малката лейди Пчеличка?“

Повечето от това, което изтръгнахме от тях, се оказа безполезно, или информация, с която вече разполагахме. Един ненаситен изнасилвач беше описан четири пъти. Много очарователен и много жесток. Златиста коса, носена на две дълги плитки, сини очи и изящно подстригани мустак и брада. Но кухненската ми слугиня си спомни живо един по-стар мъж, с мръсни ръце, който вонял. Малката Елм изпадна в истерия и лечителят я отнесе до затоплено легло, с чай от валериан и няколко капки бренди, а майка ѝ закрета до нея.

Петлите и офицерите им се оттеглиха в другия край на залата с буре ейл. Сенч помоли капитана да поддържа реда сред тях. Капитан Храбри като че ли схвана положението и строго се разпореди мъжете му да не се смесват с хората на Върбов лес. Подчиниха се, но дори отдалече усещах грубоватия им хумор и коравосърдечия им спрямо съсипаните ми хора. Войната и трудностите ги бяха втвърдили. Разбирах го, но това не означаваше, че исках да видя хората си подигравани и презирани заради това, че и те не са били толкова твърди.

Едва преди ден бях стоял в замъка Бъкип и ме поздравяваха като принц Фицрицарин, коронован със стомана и приет радушно у дома. А сега тук, в собствения ми дом, слушах ридания и писъци или гледах мъже, онемели от спомена за онова, което бяха видели или направили. Овчарят Лин стоеше пред мен и ме молеше да му простя, че по заповед на миловидната жена беше помогнал да се съберат труповете и да ги хвърлят в пламъците. Срам ме беше, като го гледах толкова сломен от

онова, което бе направил под магическо влияние. Сенч поне се увери от думите му, че Шън не е сред изгорените.

И така продължи тази дълга вечер. Щом подмолното течение на гласчетата, шепнещи *забрави, забрави*, заглъхна, можах да се пресегна за Копривка. Тя включи ума си към моя, погледна през очите ми и чу с моите уши пълния разказ за злочестините на Върбов лес. Скоро след това усетих как Ридъл ѝ вля от силата си, а скоро и Предан се включи към нас, като Стабилен поддържаше котерията. Слаба беше утехата от това, че отворих ума си за тях, за да научат всичко, което бях събрал. Усетих болката на Копривка заради неясната съдба на Пчеличка и гнева на Предан, че такова нещо може да се случи в Бък, но нищо по-добро. Усетих дълбока и мъчителна скръб заради смъртта на Ревъл и бях изненадан, когато долових, че е на Ридъл. Не им предложих никакво оправдание за провала си. Нямах такова. Като пародия на Зимния празник, събирането беше танц на скръб и ужас, пир на горчив чай и сълзи.

Но всички огънове, от дърво или скръб, рано или късно догарят на пепел. Голямата зала бавно се опразни. Хората се връщаха по къщи или спални, някои — по-празни, отколкото трябваше да са. Някои вървяха пияни, други — хладно трезви. Дори Петлите най-сетне се изнизиха пияни от залата ми към леглата си в слугинското крило. Лант изпрати Булен да почине колкото може, а аз твърдо настоях *Настойчивост* да се върне в майчината си къща.

— Но аз вече съм ви се заклел — настоя той и трябваше да му кажа:

— А аз ти казвам къде е дългът ти тази нощ. Тръгвай.

Накрая останахме само аз, Сенч и Лант. Шишко отдавна си беше легнал — той лесно се изморяваше напоследък и не бях видял причина да го подлагам на такава болка. Двамата със Сенч седяхме на тапицирана скамейка пред догарящата жар на огъня. Лант седеше сам и унил, вперил поглед в гаснещите пламъци.

Тъй. Какъв е планът? — Това от Предан.

Утре, рано, се връщам в Бъкин. Възнамерявам да споделя всичко това с Шута и да видя дали той може да го обясни.

Разумно ли е да използваш отново камъните толкова скоро? — Това от Копривка.

Нуждата го налага — отвърнах.

И аз също. — Сенч ме изненада.

Понечих да възразя, но замълчах. Дъщеря му беше изложена на не по-малък риск от моята. Кой бях аз да го предупреждавам да избягва камъните?

Лорд Златен... почна Предан и спря.

Какво? — попитах със свито сърце.

Беше изключително разстроен, че си заминал. Тревогата на Предан беше явна. Не можехме да го вразумим. Викаше и негодуваше като глезено дете.

Като изпаднало в ужас дете, помислих си.

Каза, че трябвало да тръгне с теб, че не трябвало да го оставяш. Направихме всичко по силите си да го успокоим, но напразно. Накрая толкова се изтощи, че си легна. Мислехме, че ще спи дълго, и го оставихме сам. Но трябва да е станал скоро след като го оставихме. И по някакъв начин е докретал от старата бърлога на Сенч в главните коридори на Бъкип, почти до конюшните. Намерили го на заранта, по очи в снега. Фиц, той е по-зле, много по-зле, отколкото когато го остави тук. Съжالياвам. Извинението на Предан издаде какво си мисли. Шутът издъхваше.

Бях загубил всичко. Не просто своя приятел, но всички податки за това, което похитителите възнамеряваха да правят с дъщеря ми. Обзе ме ужасна умора, последвана от изтръпналост. Не можех и да помисля за отговор.

Уведоми Аш, че трябва да бди над Шута непрестанно и да прави всичко, което може, за неговото удобство и здраве. Ще дойдем сутринта — отвърна Сенч решително.

Усетих объркването и отчаянието им, но не можех да отговоря. Достатъчно за тази нощ — добави Сенч и усетих как връзките ни угаснаха и секнаха.

Отворих уста, но Сенч заговори преди мен. Стисна ме здраво под лакътя; в хватката му все още имаше доста желязо.

— Знам какво мислиш. Не. Тази нощ ще спим, утре ще ядем и след това ще потеглим за камъка на Хълма на бесилото. И двамата знаем, че се излагаме на опасност. Ще го направим, но заедно и не глупашки. Не можеш да направиш за Шута нищо, което вече не се прави. Нашите дъщери зависят от нас. Тръгваме като вещи убийци, не като паникьосани бащи.

Мразех думите му, защото бяха разумни. Забавянето бе последното, което исках, но той не беше пуснал ръката ми.

— Да направиш нещо глупаво и безразсъдно не е по-добро доказателство за обичта ти, отколкото да направиш нещо премислено и силно. Вече не си момчето, което гонеше котерията на Славен по коридорите на замък Бъкип с изваден меч. Ти си принц Фицрицарин Пророка. И ще ги накараме да платят с всяка капка от тяхната кръв.

Не е ли странно как един разумен съвет може да охлади и най-горещата глава? Прав беше, но сърцето ми крещеше против. Кимнах бавно.

— Аз си лягам — каза Сенч. Кривна глава и погледна сина си. — Лант? Не бива да се самообвиняваш.

Лант кимна, но не извърна поглед от пламъците. Оставих ги там и тръгнах към спалнята си.

Но почти не можах да спя. Щетите бодяха очите и ума ми. Представях си мъжете, които бяха опустошили дома ми. В часовете преди разсъмване станах и отидох в стаята на Пчеличка. Някой вече бе влизал там. Новият ѝ гардероб беше поправен, а самата стая — почистена и подредена, доколкото бе възможно. Седнах на леглото ѝ, а след това се проснах на него и прегърнах възглавницата, на която бе отпускала главата си. Никакъв мирис не бе останал от нея, който да ме утеши. Не заспах повече. Преди разсъмване се върнах в стаята си и опаковах няколко неща. Бельо, инструментите на занаята ми, дневника на Пчеличка. После отидох в стаята ѝ и подбрах дрехи и за нея, включително новото ѝ наметало. Когато я намерех, може би тези неща щяха да са някаква утеха за нея, обещание за нормалност отново.

Ранната ни закуска със Сенч бе споделена от капитан Храбри и лейтенант Ловки. Двамата щяха да ни придружат до Хълма на бесилото, а сержант Здрава ръка щеше да остане да командва Петлите. Щяха да върнат конете ни във Върбов лес. Бяхме решили да оставим Шишко. Сенч искаше да има лесен контакт с Лант, а и не искахме да излагаме на риск Шишко в още едно минаване през камъните толкова скоро. Бяхме се разбрали, че след като преценим, че е минало достатъчно време, Шишко ще се върне през камъните с калфата в Умението на Копривка и със Силдуел. Сенч беше уредил всичко това, включително и конете, когато излезем през Свидетелските камъни близо до Бъкип.

Дадох на Диксън указания да върне дърводелците и да ги накара да започнат ремонтите веднага. Лант помоли да тръгна с нас, но преценихме, че е твърде изтощен, и го оставихме на грижите на Булен. В себе си знаех, че със Сенч искаме да тръгнем сами, бойци със задача. Докато чакахме да доведат конете, погледнах стария мъж, така дръзко изправен, и знаех, че няма никой друг, когото да предпочета да е до мен. Нямах да се съдим един друг в това, което смятахме да направим на онези, които бяха отвлекли дъщерите ни. Не бях сигурен дали здравето му ще издържи на задачата ни... и знаех, че няма начин да бъде убеден да остане. Вкопчих се здраво във вярата, че Шутът ще има някоя податка, която да ни насочи по дирята на похитителите. А когато ги намерехме, щяхме да ги убием.

Настойчивост доведе конете. Сенч погледна дорестата кобила на лорд Дерик и по устните му пробяга лека усмивка.

— Чудесен кон — подхвърли.

— Крада само най-добрите — признах си.

За моя изненада Настойчивост беше на кон и водеше сивата кобила на Пчеличка. Ръката му беше вързана пред гърдите, но седеше на коня си здраво.

— Не ни трябва конят на Пчеличка — казах му.

— Трябва да я взема, сър. Пчеличка ще иска да язди на връщане.

Изгледах го.

— Ти не идваш с нас, момко. Ранен си и майка ти има нужда от теб.

— Казах й, че ви се заклех. Тя разбра. — Поизправи се на седлото. — И лейди Пчеличка ще го очаква от мен.

Това ме задави. Заговорих през стегнатото си гърло:

— Не тръгваме по път, по който някой може да ни последва. Дори не взимаме конете, които яздим. Не може да дойдеш с нас, Настойчивост, въпреки че се възхищавам на смелостта ти. Когато дойде времето Пчеличка да язди отново, обещавам ти, че ще си с нея.

Само най-лекото трепване на долната устна го издаде.

— Сър.

Не се съгласи, но се подчини. Кимнах му, после двамата със Сенч яхнахме конете и отидохме при чакащите офицери. Някога бях обичал алеята за впрягове зиме, с белокорите брези, затрупани със сняг и извити в свод над нея. Но днес, на смътната утринна светлина,

имах чувството, че минавам през тунел от мрак. Двамата Петли поведоха. Яздеха един до друг, като си подхвърляха по някоя и друга дума. Ние със Сенч яздехме стреме до стреме, без да говорим, докато студът сковаваше лицата ни.

Докато излезем на главния път, слънцето беше събрало малко сила. Денят се позатопли, но не осезаемо. По всяко друго време щеше да е удоволствие да се язди дорестата кобила. Зачудих се разсеяно колко ли хора вече знаят, че принц Фицрицарин е откраднал кон, и дали Предан го е загладил някак. Опитах се да изпитам срам, но не можах. Беше ми потрябвала и я бях взел. Щях да го направя отново. Долових съгласие от нейна страна, но реших да го пренебрегна.

Погледнах Сенч. Някогашният ми учител беше един посърнал старец, белезите от изгаряне личаха на бледото му лице. Когато найсетне се бе появил на светло сред обществото на Бъкип след толкова години в шпионския лабиринт, като че ли беше отърсил от плещите си поне двайсетина години. Беше се смял, беше ял изискани ястия, беше препускарал на лов и беше танцувал живо като младеж. За известно време наистина се беше подмладил. Но сега си личеше, че е стар — и въпреки това седеше изправен на седлото и държеше главата си високо вдигната. Нямаше да покаже никаква слабост пред света. Никой непознат нямаше да заподозре, че е човек, изтерзан от мъка по липсващата си дъщеря. Беше облечен безукорно, в сините дрехи на Бък и с лъскави черни ботуши. Имаше класически профил, с изрядно подкастрената брада, а ръцете му в кожени ръкавици държаха юздите с лекота.

— Какво? — попита той тихо.

Бях се вторачил в него, докато размишлявах.

— Радвам се за теб. Нищо повече. В това тежко време, радвам се за теб. Че ще яздим заедно.

Отвърна ми с неразгадаем поглед. И каза още по-тихо:

— Благодаря, момчето ми.

— Един въпрос?

— Защо си правиш труда да питаш, след като знаеш, че тъй или иначе ще го зададеш?

— Момчето. Аш. Твоят чирак. И той ли е твой?

— Мой син ли имаш предвид? Не. Имам само двамата, Лант и Шайн. — С още по-тих глас добави: — Надявам се, че все още ги имам

двамата.

— Той е чудесен чирак.

— Знаем. Ще остане с мен тоя. Хъс има в него. — Погледна ме. — Твоето момче. Онзи, Настойчивост. Добър е. Запази го. Когато ти излезе, го попитах: „Щом всички са били призовани да излязат от къщата и да се съберат навън, защо и ти не отиде?“ А той каза: „Чувствах, че искам да отида там и да съм с другите, но знаех, че дългът ми е да пазя Пчеличка. Тъй че не отидох.“ Устоял е на нещо, което подозирам, че е било много силно внушение с Умение, за да направи всичко по силите си да защити дъщеря ти.

Кимнах и се зачудих дали едно конярче е знаело дълга си по-добре, отколкото аз знаех своя.

Между нас се възцари тишина. „О, Пчеличке, къде си? Знаеш ли, че идвам при теб?“ Как можеше да знае? Защо да мисли, че ще си направя труда да тръгна да я търся, след като я бях изоставил? Стиснах зъби. „Съсредоточи се върху това да я намериш. Не позволявай на болката да размъти мислите ти.“

Чухме тропот на копита зад нас и се обърнах. Четирима от Петлите ни догонваха.

— Съобщение от Върбов лес? — предположих.

Но те дойдоха в галоп и спряха рязко, щом се изравниха с капитана си. Един от тях, младок с рижа коса и лунички, поздрави капитана си ухилен.

— Сър, там е скучно като със стари слугини на чай. Нещо против да поюздим с вас?

Лейтенант Ловки се засмя високо, тупна рижиия по рамото и се обърна към капитана си.

— Казах ви, че тоя е голям живак, когато го намерихме, сър! И приятелчетата му си ги бива.

Капитанът им не беше толкова весел.

— Добре. Щом ще яздите с нас, стройте се и се постарайте да сте малко по-дисциплинирани.

— Слушам, сър! — извика рижиият и за миг двамата със Сенч се озовахме в центъра на почетна охрана. Поизправих рамене на дорестата, почувствал се изведнъж неловко от високия си ранг. Долових плах въпрос Осезание от кобилката. В безопасност ли бяхме? Чудесно сме си, уверих я и се намръщих на себе си. Ставаше твърде

настроена към мен. Сенч ме погледна и изтълкува изражението ми погрешно.

Свиквай с това, принц Фицирцарин. Тонът му беше кисел.

Те ме знаят само като Беджърлок, възразих.

Съмнявам се. Клюките летят бързо. Но дори и да те наричат Беджърлок сега, това ще се промени, щом се върнат в замък Бъкип. Така че се дръж като принц.

Беше добър съвет, и труден за спазване. Не бях свикнал да съм в центъра на каквото и да било. Професионалните убийци дебнат в сенките отстрани, не се набиват на очи.

И ще се учиш как да го правиш сега, докато си в центъра на вниманието, посъветва ме Сенч.

Продължихме напред, без да говорим гласно. Извън леса и на открития път денят беше син и бял. Селски къщи, вдигнати сред нивите, пускаха кълба дим от комините си. Нямахме много пътници в този студен ден и когато стигнахме до завоя за Хълма на бесилото, единствените дири бяха меките трапчинки от Сенч, Шишко и калфата на Копривка, когато бяха пристигнали предния ден. Тръгнахме по тях.

— Какво има нагоре? — попита с любопитство рижиат. Гледаше мен за отговор.

— Нищо особено. Старите бесилки за Върбово и Крайречни дъбове. И един изправен камък.

— Значи никой не идва много нагоре?

— Да — потвърдих. — И се радвам, че е така.

Пояздихме още малко в мълчание.

— Добро място, като всяко друго — каза младокът.

Аматьор. Издаде го арогантният му тон и самоувереността му. Тази напереност им струваше изненадата. Сенч вече вадеше меча си, когато младокът се опита да обърне коня си към неговия. Усетих мълнията на Умението на Сенч, когато изстреля съобщението към Предан. *Нападат ни!* Долових стъписването на краля, но нямах време да обръщам внимание на това. Пред нас лейтенантът заби меча си дълбоко в хълбока на капитана си, под ребрата, и след това издърпа стъпалото си от стремето и го изрита от коня. Видях го, докато пришпорвах дорестата, тъй че тя препусна напред и ме измъкна от челюстите на опасността, докато двама от „охраната“ ми се опитваха да ме заклещят. Един извика:

— Осезавация Копелдак!

Дорестата блъсна силно с гърди коня на лейтенанта. Кракът му не се беше върнал в стремето и той падна настрани и стъписаният му кон го повлече малко, преди стъпалото му да се изхлузи и той да падне на пътя. Долу, но не мъртъв.

Сенч.

Обърнах рязко кобилата, тъкмо навреме, за да видя как Сенч и рижия си размениха забивания с мечовете. Върхът на меча на рижия се хлъзна по корема на Сенч и покрай хълбока му. Забиването на Сенч се оказа по-точно. Той извика гърлено и оголи зъби, докато мечът му потъваше в корема на младока. Отвърнах с яростен рев на вика му. Докато рижият падаше настрани, друг от гвардейците връхлетя към Сенч от другата му страна.

Нямах време да видя повече. Натрупаната ярост, която бях изпитал от похищението на Пчеличка и насилието във Върбов лес, се отприщи в мен и й дадох воля. Самият аз имах двама противници. Носех невзрачния меч, с който Сенч ме беше въоръжил преди да напусна Бъкип. Никога не съм бил много добър с меча, но тъй като нямах брадва подръка и тъй като ситуацията не изглеждаше подходяща за отрова или гароти, започнах да вадя меча. След това се извих назад в седлото, за да оставя един меч да профучи във въздуха, в пространството, където беше тялото ми само допреди миг. Отново се изправих рязко, много по-трудно, отколкото трябваше да е, но това ми даде възможност да забия ефеса на меча си в устата на единия противник. Последва задоволително хрущане на зъби.

Ритане. Предупреждението на дорестата дойде едновременно с реакцията й. Не бях имал време да се подготвя за внезапното й движение, но все пак успях да се задържа на седлото. Находчив човек се оказваше лорд Дерик, и изведнъж осъзнах, че едва ли ще ми прости за кражбата на такъв кон. Виждал бях бойни коне, обучени за битка, но дорестата изглеждаше по-скоро пригодна за бягане, отколкото за бой. Обърна се рязко под мен и изрита мощно със задните си крака. Задържах се и усетих плътния удар на копитата й в гърдите на другия кон. Само за миг ме прониза мисълта, че не й бях дал сигнал да направи това; беше го предприела сама. Щом задните й крака отново се смъкнаха долу, тя скочи напред и ме отнесе извън обхвата на мечовете. Почти не се наложи да я поведе, когато се обърна рязко

срещу нападателите ни. За миг успях да видя, че рижият е паднал и не мърда, а другият противник на Сенч е увиснал напред на коня си и кръвта му се лее по конския врат, докато животното се въртеше на място в объркан кръг. Сенч беше слязъл от коня си, в близка схватка с лейтенант Ловки. С крайчеца на окото си забелязах, че капитанът седи в снега и ругае.

Дорестата се блъсна гърди в гърди с един от конете на Петлите. Наведох се навреме и мечът на боеца сряза само наметалото ми и върхът му се хлъзна нагоре от рамото ми. Аз бях по-точен. Този път използвах острия край на оръжието си, като го натиках дълбоко в гърдите на много младия и много изненадан гвардеец. Толкова удовлетворително — най-сетне да пролея кръв, да позволя на гнева си да забушува! Осезанието ми сподели агонията му с мен. Блокирах го още докато извличах задоволство от него. Атаката ме бе доближила до него. Когато го сграбчих за гърлото, за да го изтикам от острието, помирисах в дъха му закуската, която бе изял на масата ми. Предните му два зъба леко стърчаха навън. Вероятно бе по-млад от Лант. И много по-мъртъв, когато падна от коня си.

— Копеле! — извика другарят му.

— Да! — отвърнах му.

Обърнах се в седлото, сниших се и върхът на меча му вряза огън през челото ми, наместо да ме обезглави. Болката беше стъписващо остра. Бяхме коляно до коляно. Кръв от предишния ми удар течеше по брадичката му, но знаех, че след миг потеклата от челото ми кръв ще ме заслепи и мечът ми ще е безполезен. Сръгах дорестата. Тя се отзова. Измъкнах крака от стремената, докато тя обръщаше към другия кон. Трябваше да го докопам в ръцете си, докато можех да виждам. Пуснах меча, тръснах ръкавиците от ръцете си и се хвърлих към него.

Беше възможно последното нещо, което бе очаквал от мен. Бях в обхвата на меча му. Задържа оръжието си и ме удари с дръжката, слаб удар. Беше се задържал в седлото си, но внезапната допълнителна тежест на тялото ми накара коня му да залитне настрани. Петелът се помъчи да го задържи в равновесие. Имаше хубава брада и мустаци. Сграбчих две пълни шепи косми и се оставих да падна. Той се повлече след мен, изруга и натресе няколко здрави юмрука в гърдите ми. Изтърва меча си, докато падахме. Докато се смъквахме от коня му в

дълбокия сняг, се извих, надявах се да падна отгоре му. Не успях. Чух приглушен вик и разбрах, че е гласът на Сенч.

— Чакай! — изревах глупаво, сякаш Сенч и врагът му щяха да прекъснат боя си заради мен, а мъжът отгоре ми ме удари в челюстта. Докато падахме, не бях пуснал брадата му и сега се постарях да отскубна колкото може повече косми в шепата си. Той изрева от болка, много удовлетворителен звук. Пуснах брадата му и заблъсках колкото може по-силно с длани по ушите му.

След това го стиснах за гърлото.

Душенето на мъж с голяма брада и висока яка е трудно. Проврях пръсти през брадата и ги плъзнах под яката му. Топлият му гръклян беше мой и пръстите ми се впиха в него. Правенето на това, докато мъжът беше върху мен и ме млатеше, а кръвта вече течеше в очите ми, означава, че ми отне много повече време да го убия, отколкото държа да помня. Когато престана да ме удря и се вкопчи в китките ми, забих главата си и захапах ръката му колкото можех по-силно. Той изрева, а след това изкрещя от болка и гняв. Убийците не извличат гордост от честен бой. Гордеем се от спечелването му. Когато изплюх парчето пръст, си казах, че Нощни очи щеше да е горд. Бях задържал хватката си и усетих как плътта на гърлото му почти излиза между пръстите ми.

— ПЧЕЛИЧКА! — изпъсках и стиснах още по-силно. Душенето на човек, докато той те удря, изисква съсредоточаване. Знаех, че докато го държа за гърлото и продължавам да стискам, ограничавам времето му да ми причини всички болезнени неща, каквито можеше да измисли, докато аз неумолимо прекъсвам дъха му. Дръпнах го колкото може по-плътно до себе си, за да не може да се извие, като задържах счупените му зъби по-далече от лицето си. Той се опита да ме докопа за гърлото, но аз свих брадичка до гърдите си. Отдавна не ми се беше налагало да се бия така, но някои неща човек не забравя. Ударите му започнаха да губят сила. Той стисна китките ми. „Дръж здраво“, напомних си. Трябваше само да продължавам да стискам. Когато рухна отгоре ми първия път знаех, че се преструва на мъртъв. Не го продължи дълго. Размърда се, колкото да вдигне ръцете си и да откопчи моите. Беше немошно усилие. При второто му рухване разбрах, че наистина е в безсъзнание. Стиснах. Когато разбрах, че е мъртъв, пуснах и го избутах от себе си.

Превъртях се. Ребрата ме боляха, челюстта ми пареше зле от ударите му. Олюлях се на колене и прокарах ръкава си през плувналите ми в кръв очи. След като ги избърсах, се изправих и погледнах как е Сенч. Конете се бяха пръснали. Капитанът се беше свил на кълбо в снега и стенеше. Четиримата гвардейци бяха в снега, трима мъртви и един издъхващ. Сенч все още беше на крака. Наметалото му бе потъмняло от кръв на хълбока и тя капеше червена по снега. Коровият стар кучи син беше зад лейтенанта, ръката му стегната около гърлото му. Лейтенантът дращеше безсилно с пръсти към ръката му. Извадих ножа си, за да го довърша.

— Не! — изхриптя Сенч. — Моя жертва.

Никога досега старият ми наставник не беше приличал толкова много на моя вълк. Направих почитателно две стъпки назад, пратих без угризения четвъртия гвардеец на онзи свят и отидох да помогна на капитана.

Издъхваше и го знаех. Не се опитах да го местя. Клекнах и се подпрях на ръката си, за да погледна лицето му. Едва можеше да се съсредоточи. Понечи да оближе устните си, а после каза:

— Не изменник. Не аз. Нито останалите ми момчета. Моите Петли.

Помислих, че е свършил.

— Ще кажа на лорд Сенч — уверих го.

— Онзи син на крастава кучка — каза той и гневът му вля сила. — Оставете телата им... на бесилото. Онзи лайнян кучи син, Ловки. Подведе ги. Моите момчета. Моите.

— Другите няма да бъдат наказани — обещах му, но знаех, че лъжа. Репутацията на Петлите, макар и никога чиста, щеше да е омърсена още повече. Никой нямаше да иска да се включи в тази гвардейска рота, а другите гвардейци щяха да ги отбягват на маса. Но нищо друго не можех да кажа. Той склопи очи и издъхна.

Върнах се при Сенч. Беше клекнал до Ловки. Лейтенантът не беше мъртъв. Беше в несвяст от душенето и Сенч го осакатяваше. Беше го бутнал по очи в снега, издърпал му беше краката от панталоните и срязва големите сухожилия зад коленете му. Пред очите ми стегна китките му зад гърба с въже, което измъкна от ръкава си. След това с пъшкане превъртя Ловки на гръб. С прерязани сухожилия лейтенантът нямаше да може да стои, да бяга или да се бие. Сенч беше

пребледнял и дишаше тежко. Не му казах да довърши мъжа, нито попитах за намеренията му. Убийците си имат свой личен кодекс. Пчеличка беше залогът, както и Шайн, и ако посегателството на този мъж върху нас имаше нещо общо с нейното отвличане, то каквото и да направехме, за да изтръгнем информацията от него, щеше да е приемливо.

Ловки задиша по-дълбоко и хрипливо. Клепачите му потрепнаха, след това се отвориха. Изохка силно и след това ни погледна, аз изправен, а Сенч коленичил над него с кървав нож в ръка. Сенч не го изчака да проговори. Опря ножа си в гърлото му.

— Кой ти плати? Колко? Каква беше задачата ти?

Изрече думите все едно, че отброяваше.

Ловки не отвърна веднага. Погледнах към стоящия камък. Дорестата ми кобила стоеше на разстояние и ме наблюдаваше съсредоточено. Другите коне се бяха струпали около нея, объркани и утешени от близостта ѝ. Подозирам, че Сенч направи нещо с ножа си, защото Ловки изохка. Приглуших Осезанието си, за да не споделя каквото изпитах. Чух, че Ловки се гърчи, а след това попита:

— Какво си направил с краката ми, кучи сине?

Сенч заговори отново:

— Кой ти плати? Колко? Каква беше задачата ти?

— Не му знам името! Не го каза! — Мъжът дишаше болезнено. — Какво направи с краката ми? — Опита се да се вдигне, но Сенч го бутна грубо назад. Изгледах критично стареца. Течеше му кръв, червеното топеше снега до него. Скоро трябваше да се намеся, макар и само за да го превържа.

— Какво ти каза да направиш? Колко ти предложи да го направиш?

— Да те убия. Пет златни за мен и по две за всеки, който помогне. Дойде при нас в една кръчма в Бъкип. Всъщност дойде при капитана, но той го наруга и отказа. Мъртъв ли е? Капитан Храбри?

Не можах да разбера дали имаше страх или съжаление в гласа му.

— Само мен ли? — попита Сенч.

— Да те убия. Да те убия бавно, ако може, но да те убия и да му занеса ръката ти. Да го докажа.

— Кога? — прекъснах разпита на Сенч. — Кога получи работата?

Той завъртя очи към мен.

— В Бъкип. Преди да тръгнем. Точно след като ни съобщиха, че тръгваме, че ще пропуснем Зимния празник, за да дойдем тук. Никой не се зарадва от това.

Заговорих.

— Не е свързано, Сенч. Който и да ги е подкупил, няма как да е знаел, че ще си тук. Сигурно се е надявал, че ще могат някак си да те убият в Бъкип. Пчеличка и Шън бяха отвлечени същия ден, в който тия са били подкупени. И защо да праща тези изменници, ако вече е разполагал със сила, тръгнала насам? Различни неща са. Убий го и ме остави да видя раната ти.

Сенч ме прониза с поглед, който ме накара да замълча.

— Как изглеждаше? Човекът, който ти предложи парите?

— Ох, толкова боли, че не мога да мисля. Доведете лечител... — Надигна глава и веднага я смъкна в снега. — Убили сте всички? И четиримата?

— Как изглеждаше той? — Сенч беше неумолим. Мъжът вече умираше от загуба на кръв. Със Сенч го знаехме, но Ловки, изглежда, не го осъзнаваше.

— Висок мъж, но не слаб. Висок, но с корем като буре. Просто мъж от Бък, като всеки друг. Не знам. Беше лесна сделка. Донасяме ръката ти с пръстена ти на нея, ханджията на „Мръсната грозница“ ни дава парите. Когато се появи, беше все едно боговете те тикнаха в ръцете ни. Толкова скапано лесно. Ако капитанът се беше съгласил, щеше да си мъртъв, и той също.

— Кажи ми за зъбите му.

— Нищо повече не казвам, докато не ме закарате при лечител. Изстивам, страшно ми е студено. Какво направи с краката ми?

Сенч опря върха на ножа си на ноздрата му.

— Казвай ми, или ти режа носа — каза хладно. Пъкна острието в ноздрата, дълбоко.

Ловки се облеци.

— Зъбът му, един от предните, беше сив. Това ли имаш предвид?

Сенч кимна на себе си.

— Спомена ли момиче?

— Момичето, което ти открадна. Аха. Каза, че ако я намерим с тебе, може да я изчукаме. Ако я няма, да те накараме да кажеш къде е. Каза, че от нея щяло да стане добра курва. Аааах!

Носът е чувствителен. Много чувствителен. Сенч винаги твърдеше, че е толкова добър обект за изтезание, колкото мъжките гениталии... или даже по-добър. Не само има болка, но и обезобразяването на лицето на човека ще му влияе до края на живота му. Ловки се гърчеше в снега, едната му ноздра бе срязана и кървеше обилно. Започна да плаче. Изведнъж ми се прииска това да свърши.

— Той го каза. — Кръвта и болката от срязания нос удебеляваха гласа му. — Не аз. И никой дори не видя момичето, тъй че нищо не й направихме. Еда, помогни ми!

Зовеше богинята, както едва ли го беше правил някога, пъшкеше и пръскаше кръв.

Бях почти сигурен, че всичко това е заради Шайн и кървавата вражда на Сенч с пастрока й, но трябваше да се уверя.

— Той спомена ли за едно малко момиче? — попитах. — Дете?

Ловки спря да се мята и се вторачи в мен.

— Малко момиче? Не. Богове, не сме чудовища!

— Лъжец — каза Сенч. Ловки се беше претърколил в снега, подалече от него. Сенч се приближи и много бавно, почти нежно, прокара острието на ножа по гърлото му. Очите на Ловки се отвориха широко, с внезапното осъзнаване, че е мъртъв. Устата му се раздвижи, но звуците, излизащи от нея, не бяха думи. Прерязването на нечие гърло не е мигновена смърт, но е сигурна. Сенч знаеше това. Ловки също. Още мърдаше, когато Сенч ми каза:

— Подай ми ръка.

Протегнах му ръката си.

— Всичко това за да потвърдиш каквото вече знаеше?

— Получих нещо повече. Името на хана. — Хвана ръката ми. Неговата беше хлъзгава от кръвта. Изгърбих се, прихванах го с другата и го дръпнах нагоре. Изпъшка от болка, щом се вдигна на крака. — Не беше за информацията, Фиц. Беше разплата. За капитан Храбри. Предателството заслужава голяма болка. — Изпъшка отново. Останах съвсем неподвижен, докато си поеме дъх. — И дръзна да си помисли, че може да се опита да ме убие.

Оголената ми длан усещаше топлината на кръвта по дрехите му.

— Ще те сложа да седнеш и ще хвана кон. Има един знахар в...

— Камъкът — каза твърдо Сенч. — По-добре лечителите в Бъкип.

Копривка веднъж бе сравнила Умението с обонянието. Човек не иска да се натрапва на хора повече, отколкото иска да подуши някого, но отблизо усещаш миризмата на човека. Или Умението ти казва за болката му. В този случай Осезанието ми каза, че Сенч е същество, ужасно нуждаещо се от цяр. И беше прав: най-добрите лечители бяха в Бъкип. Пресегнах се към Копривка. *Нападнаха ни. Сенч е ранен. Минаваме след няколко мига през камъните. Осигури лечител да се погрижи за него. Има рана от меч в хълбока.*

Научихме за нападението. А след това двамата ни блокирахте! Какво става? Похитителите на Пчеличка ли бяха? Намерихте ли я, в безопасност ли е тя? Гняв и трескави въпроси, за които няхах време.

Не Пчеличка. Идваме през камъните. Нападателят ни са мъртви. Ще обясня като дойдем.

Този път вдигането на преграда срещу Умението беше съзнателно. Крал Искрен винаги се беше оплаквал, че когато съм изцяло въввлечен в битка или в друга някоя опасна дейност, блокирам Умението си. Сенч явно правеше същото. Интересно. Но не толкова неустойимо, колкото кръвта, която вече се просмукваше в ръкава ми, или собствената ми кръв, която още капеше от челото ми и слепваше очите ми.

Господарю?

Върни се там, където получи овес днес. Накарай другите да те последват, ако можеш. Но се върни и бъди в безопасност там.

Тръгвам с теб.

Не.

Затворих Осезанието си към нея. Дорестата беше красив кон, искреше с дух и ум. Пресягаше се към мен силно, търсеше връзка, която не можех да позволя. Няхах време да бъда толкова важен за което и да било същество, не и докато не си върнех момиченцето. И може би и тогава. Усетих объркването и разочарованието й. Не можех да позволя това да трогне сърцето ми. Нищо не можеше да докосне сърцето ми, докато Пчеличка не бъдеше в безопасност отново.

— Камъкът — каза на Сенч. Той кимна, за да си спести дъх. Снегът беше дълбок и пъртината до камъка — само отчасти утъпкана.

Загазих странично в дълбокия сняг, та Сенч да се възползва от пътеката, която проправях. Движеше краката си, но аз поех повечето от тежестта му. Раненото рамо ме болеше. Накрая стигнахме до камъка и казах: — Почини си за минута.

Той поклати глава.

— Не. — Едва издиша думата. — Ще припадна. Минаваме докато съм в съзнание.

— Твърде опасно е — възразих, но той вдигна плувналата си в кръв ръка, с която бе притиснал хълбока си. Не можех да го спра и едва ми остана време да се съсредоточа върху Умението си, преди той да плесне по камъка и камъкът да ни засмуче.

Беше погрешно. За миг се бях вкопчил в Сенч, когато влязохме в камъка. Но щом той ме повлече зад себе си, усещането ми за него угасна. Държах в ръката си само някакъв тежък товар. Не можех да го усетя и пропаднах в морето от звезди, запотъвах в място без дъно...

16. ПЪТУВАНЕТО

Когато шайсим се появи, Слугите трябва да са готови да посрещнат детето гостоприемно. Родителите често ще са изпълнени с тъга от това, че трябва да предадат детето, което са хранили и подслонявали години наред. Когато родители доведат шайсим до портите, нека да бъдат посрещнати гостоприемно и да им се предложи отдих, храна и освежителни напитки. Трябва и подаръци да се предложат, но не бива да се създава впечатление, че подаръците се дават в замяна на детето. Никой шайсим не бива да бъде купуван, нито взиман насила. Ако родителите изпитват неохота да предадат детето, оставете им толкова време, колкото им е нужно. Ако детето е невръстно бебе, нежно им напомнете, че за такова дете може да са нужни години усилни грижи. Ако детето е по-голямо, говорете за нуждите на детето да бъде отгледано там, където ще бъде прието, образовано и обичано.

Ако не могат да понесат незабавното предаване на детето, бъдете търпеливи. Предложете им подслон за нощта, позволете им да се разходят в градините и да видят библиотеките. Позволете им да разберат, че колкото и голямо да е бебето или детето, то ще бъде ценено тук, образовано и да, обичано от Слугите, които ще се грижат за него. Не забравяйте, че всяко Бяло дете е дар, поднесен от семейството на света. Бъдете благодарни.

Над всичко, бъдете търпеливи. Помнете, че предопределението на детето е да дойде при нас и че това предопределение е неотменно. Може да се случи по начин, който никой от нас не е предвидил, но ще се случи. Прекалената намеса може да постави живота на детето на непредвидена и нещастна пътека. Дойде ли детето при

нас, важно е да оставим живота на шайсим да се разгърне по своя собствена воля. Бъдещето не може да бъде прищпорвано. Оставете времето да наложи волята си над всички нас.

Буфини, Слуга от Третата линия

Не знам колко дълго бях болна. Беше като някакво ужасно виене на свят, от което никой не можеше да ме спаси. Неведнъж повърнах върху себе си или се подмокрих. Шън се грижеше за мен ожесточено, без нежност и определено не защото ѝ се искаше да го прави. Бореше се неумолимо за интимност, в която ме измиваше със студена вода от разтопен сняг. Даваше оцапаните ми дрехи на бледите хора да ги изперат и да се опитат да ги подсушат. Беше безкомпромисна в настойчивостта си, че само тя може да се грижи за мен. Не беше от някаква преданост към мен, макар да го твърдеше. Беше чисто и просто страх. Мислеше, че ако разберат, че съм момиче, няма повече да имат полза от мен. Нито от нея.

Тъй че се грижеше за мен по най-добрия възможен начин. Не ѝ помагаха. Нямаше чай от върбова кора, сварен за треската ми, нито отдих в пътуването. Просто продължавахме пътя си. Всяка вечер Шън ме носеше от палатката до шейната. Пътувахме през цялата нощ. На разсъмване вдигаха бивак и тя ме местеше от шейната в палатката. Не приготвяха никаква специална храна за мен, никаква супа или овесена каша. Шън усилваше нещастията ми, като настояваше да ям и да пия, понякога тикаше насила лъжицата в устата ми. Устните ми бяха напукани и подпухнали от треската. Кървяха от прислужването ѝ.

Но не умрях и една нощ се почувствах малко по-добре. Държах очите си отворени и наблюдавах звездите, докато те се появяваха и изчезваха отново зад подгонените от вятъра облаци. Дуалия вече не ме държеше в скута си. Никой от луриките като че ли не искаше да ме пипне. Тъй че Шън ме държеше и чух ахването ѝ, когато прехвърлихме билото на един хълм и видяхме светлините на малък град долу. Момчето-мъгла седеше на капрата до коларя и усещах как се напряга да попречи на всички да ни видят. Командир Елик и чаровният насилник водеха. Другите войници язدهа от двете страни на шейните, а луриките на белите си коне се бяха скупчили плътно зад нас. Някакво

куче лаеше и лаеше по нас, с настръхнала козина, докато господарят му не му извика да млъкне.

Усетих как Шън ме стисна по-силно.

— Можеш ли да бягаш? — издиша в ухото ми и разбрах за какво си мисли.

Дуалия също. Не зашепна, а заговори с нормален глас:

— Ако скочите от шейната и побегнете към някоя от онези къщи, войниците с нас ще убият онези, които заговорите. Останалите ще обвържем в безпаметност. След това ще запалим къщите, а вие ще продължите с нас. Много по-простичко за всички ще е, ако просто кротувате и се наслаждавате на това живописно градче.

Кимна на Репин и Сула и те седнаха от двете ни страни.

Шън продължи да ме стиска за ръката, но усетих как духът я напусна. Минахме право покрай някакъв впряг с фургон, чакащ пред един хан. Конете изцвилиха за поздрав, но ние продължихме. Минахме през града все едно бяхме вятърът и после покрай околните селски имоти, нагоре по друг хълм и отново навътре в горите. Отбихме от пътя и тръгнахме по разровена от коли горска пътека навътре в леса. И така до разсъмване.

Онази сутрин можах да хапна малко сама и тръгнах след Шън, когато тя отиде настрана от другите, за да се изпишка. Спомних си какво ми беше казала и се престорих, че пишкам права като момче, преди да клекна. Когато се върнахме в палатката, луриците си шепнеха зад шепите си.

— Казах ви, че ще живее, щом трябва да живее. А знаехме, че трябва. Точно затова не се намесихме. — Дуалия изрече тези думи на подопечните си и отново се усмихваше мило всеки път, щом погледнеше към мен. Беше доволна, че не съм умряла, но още по-доволна, помислих си, че не беше помогнала да остана жива.

Лагерувахме много встрани от пътя. Момчето-мъгла се олюля, когато се смъкна от шейната. След това се задържа на страницата и остана там с наведена глава. Дуалия се намръщи, но щом усети, че съм видяла изражението ѝ, го промени в израз на майчинска загриженост.

— Хайде, Винделиар. Не беше чак толкова трудно, нали? И ти спестихме този труд колкото можахме. Но пътуването през пресечена местност наистина отнема много време. Трябва да си силен и решителен. Трябва да се върнем при кораба колкото се може по-бързо,

иначе работата, която свърши там, започва да отслабва и гасне. Хайде. Ще видя дали не можем да ти намерим малко месо за тази вечер.

Той кимна, главата му бе като тежък камък на тънкия като тръстика врат. Тя му протегна ръка с въздишка и той я пое. Придружи го до едно място, където други кладяха огън, и заповяда да му сгънат кожа, за да седне на нея. Онази сутрин не направи нищо, а само седеше до огъня и си легна рано.

В онзи ден двете с Шън спяхме по-близо една до друга от всякога. Бях твърде слаба, за да мога да остана будна за дълго, но усещах, че не е изяла достатъчно от кафявата супа, за да я приспи. Преструваше се на заспала, с едната ѝ ръка преметната над мен, сякаш се боеше, че може да ме вземат от нея.

Събудих се на свечеряване и ме сърбеше навсякъде. Почесах се, но това ми донесе само малко облекчение. Когато другите се размърдаха и отидохме при огньовете, Шън потръпна, щом ме видя.

— Какво ти е? — попита ме тя. Чешех се по бузата. Смъкнах ръката си стъписана и видях парчета суха бяла кожа, полепнали по пръстите ми.

— Не знам! — възкликнах, все още отслабнала от дългото боледуване, и се разплаках. Шън въздъхна на моята непригодност. Но Дуалия бързо притича до мен.

— Глупаво — каза тя. — Сменяш си кожата. Това е всичко. Направил си стъпка напред по пътеката си. Дай да те погледна!

Хвана ме за ръкава и ме дръпна по-близо до огъня. Избута нагоре маншета на коженото палто, а след това и ръкава на ризата ми. Ноктите ѝ бяха закръглени и чисти. Драсна небрежно по ръката ми, а след това изтърси нишките кожа, провиснали от върховете на пръстите ѝ. Наведе се да огледа отблизо новата ми кожа.

— Това не е наред! — възкликна тя, а след това плесна ръка на устата си.

— Какво не е наред? — попитах притеснено.

— Не те чух, скъпи? Тревожи ли те нещо? — Гласът ѝ бе топъл и изпълнен със загриженост за мен.

— Каза, че нещо не е наред. Какво не е наред?

Веждите ѝ се сключиха, а гласът ѝ излъчи топлина.

— Ами, скъпи, нищо не казах. Мислиш ли, че нещо не е наред?

Погледнах парчето кожа, което бяха обелили ноктите ѝ.

— Ставам бял. Като мъртвец. — За малко щях да кажа „като вестноската“. Стиснах устни и се помъчих да не изхлипам. Бях изрекла толкова много думи. Не ме биваше в преструването, че съм помалка и по-глупава, отколкото бях.

— Той сънува ли в момента на промяната си? — попита един лурик с мършаво лице и Дуалия го стрелна с поглед, по-рязък от плесница. Главата му клюмна и видях как вдиша бързо и притеснено. Алария седеше до него, но бързо се отдръпна.

Всички ме наблюдаваха да видят дали ще отговоря. Дори Дуалия.

— Нямаше сънища — отвърнах тихо и видях озадачения ѝ поглед. — Нищо смислено — поправих се. — Глупави сънища. — Надявах се, че прозвуча детински. Въздъхнах леко и седнах на падналия дънер, който ни служеше като пейка. Одеса веднага се приближи и седна до мен.

Заслушах се в пращането на огъня. Никой друг не проговори, но почти можех да ги усетя как им се иска да продължа. Не го направих. Дуалия тихо изпъшка, стана и се отдалечи. Изведнъж се почувствах уморена. Наведох глава, опрях лакти на коленете си, отпуснах лицето си в шепите си и се вгледах в тъмното. Искаше ми се Ревъл да дойде, да ме вдигне и да ме отнесе някъде, където е топло.

Но Ревъл беше мъртъв.

Помислих за татко ми. Дали се тревожеше, че съм открадната? Щеше ли да дойде за мен?

Аз съм тук, каза Вълкът Баща. Никога не съм те оставял.

Другият ми татко.

Ние сме едно.

— Шайсим?

Призля ми. Вдигнах бавно глава. Дуалия клекна пред мен. Мълчах.

— Виж какво имам за теб, шайсим. — Подаде ми нещо правоъгълно и увито в ярка тъкан. Погледнах го, без да разбирам. Тя го разгъна и вътре имаше страници от дебела мека хартия. Беше книга, не прост тефтер, какъвто ми беше дал татко ми, а книга, подвързана в скъп плат. Досърбя ме да я пипна.

Опасност! — Предупреждението на Вълка Баща забърса ума ми като вятър. Останах свършено неподвижна.

— И това. — Приличаше на перо, но направено от сребро. — Мастилото, което имам за това, е синьо като лятно небе. — Тя изчака. — Не искаш ли да ги опиташ?

Помъчих се да върна детинското в гласа си.

— Как да ги опитам? Какво правят те?

По лицето ѝ пробяга изумление.

— Пишеш с перото на хартията. Записваш сънищата си. Твоите важни сънища.

— Не знам как да пиша. — Затаих дъх с надеждата, че лъжата ще ме защити.

— Не знаеш... — Думите ѝ заглъхнаха. После се усмихна с най-топлата си усмивка. — Това няма значение, шайсим. Когато стигнем в Клерес, ще те научат. Дотогава можеш да ми разказваш сънищата си, а аз ще записвам...

Обзе ме изкушение. Да ѝ кажа, че съм сънувала вълк, разкъсващ бели зайци на кървави късове. Да ѝ кажа за мъж с бойна брадва, сечащ главите на гърчеци се бели змии.

НЕ. Вълкът Баща беше непреклонен. И добави с чувство, на един дъх: *Не предизвиквай друг хищник, докато глутницата ти не е готова да го разкъса. Бъди малко и кротко, кутре.*

— Не си спомням никакви сънища.

Почесах се по лицето, погледнах късчетата кожа, полепнали на пръстите ми, и ги избърсах в ризата си, а после се престорих, че си бъркам в носа, докато тя не ахна ужасена. Отдръпна се от мен и взе книгата и перото. Огледах грижливо пръста си, след което го лапнах. Одеса се отдръпна от мен. Не си позволих да се усмихна.

17. КРЪВ

Има седемдесет и седем медицински приложения за части от дракон и петдесет и две неубедителни такива. Седемдесет и седемте са изброени в ръкописите, наречени „Лековете на Трифтон Драконоубиеца“. Този изключително древен свитък е бил превеждан многократно, дотам, че седемнайсет от лекарствата вече не звучат смислено. Например казва ни се, че „стрити на прах драконови люспи, приложени към ябълката, ще разпалят жар в девиче око“. Все пак, колкото и зле да са преведени тези лекарствени средства, за всяко от тях първоначалният писар е осигурил името и изглежда свидетелството на някой, който е използвал лекарството резултатно.

Петдесет и двете неубедителни лекарства са онези без свидетелства и онези, за които не изглежда вероятно да са реални. Тъй като те са в края на превода, с който разполагам, подозирам, че са по-късна добавка от някой, който се е стремил да представи медицинските приложения на драконови части като нещо по-чудодейно. Има еликсири, направени от различни драконови части, за които се твърди, че правят мъжа невидим, че дават на жената дарбата да лети, такива, които гарантират раждане на близнаци в срок, здрави и силни, за три месеца, и едно изумително лекарство, което гарантира, че ползвалият го може да види всеки, чието име изрече на глас, независимо от разстоянието или от това дали лицето все още е живо.

С повторната поява на дракони в нашия край на света вероятно тези лекарства биха могли отново да станат налични, но допускам, че ще останат изключително редки и скъпи. Така възможността да изпробваме благотворния

ефект на лекарствата на Трифтон може би все още ще ни убягва.

Недовършен ръкопис,
Сенч Звездопад

Когато пропусне стъпало в тъмното и започне да пада, човек усеща онова ужасно внезапно накланяне, съчетано със страх от сблъсъка, който със сигурност ще последва. Испитах същото страховито усещане, че се движа в погрешната посока, но моят страх беше, че никога няма да има сблъсък. Само безкрайно пропадане. Точиците светлина бяха като прах. Безтелесен, аз се носех вихрено между тях. Никога не бях съхранявал такъв усет за себе си, такова усещане за смъртност вътре в стълб Умение.

А когато осъзнах, че имам самосъзнание, изведнъж усетих, че не съм сам. Той беше до мен, летеше безкрайно надолу като комета, докато съществото му се разнищваше в яркост зад него. Това беше неправилно. Много неправилно.

Между разбирането, че е неправилно, и искането да направя нещо за това измина неопределено време. След това се помъчих да разбера какво да направя. Да го огранича. Да го определя. Как? Да го назова. Една от най-старите магии, известни на хората. Сенч. Сенч. Но бях без език, бях безгласен. Загърнах го в своето аз, съхранявайки го с всичко, което знаех за него. Сенч. Сенч Звездопад.

Държах го. Не тялото, а съзнанието му. Пропадахме заедно. Държах съзнанието си за моето отделно аз и се надявах без основание, че има край, някъде, някога, на това безкрайно пропадане. Въпреки усилията ми Сенч изтичаше от мен, отвяваше се сякаш надалече, отнасян от Умението. Нещо по-лошо, нямах усещането, че се съпротивлява. Задържах го, събрах наново каквото можех от него, но също така усетих, че самият аз се разпадам в непрестанния взрив на онова място, което не беше нито място, нито време. Самата му безвременност бе ужасяваща. Пътуването през звездната необятност на каменния портал изглеждаше ужасно бавно. „Моля те“, прошепнах без дъх, ужасен, че може никога да не излезем, че никой никога няма да научи какво е станало с нас, че Пчеличка ще живее и ще умре

повярвала, че баща ѝ изобщо не се е опитал да я спаси. Но това терзание беше мимолетно.

Слей се, прошепна нещо, което беше Сенч, но и повече, и по-малко от онова, което бе той. *Остави. Няма значение.* И той се покори на онова искрящо привличане на междинни пространства, на тъмнината, която не беше нито разстояние, нито място. Като семенник, който при шепота на вятъра се разпръсва на хиляди късчета, така беше и със Сенч. А аз, аз не бях торбичка, която да го задържи, а мрежа. С най-малката частица воля, която ми беше останала, се мъчех да задържа целостта му в себе си, докато съблазънта на искрящия мрак се стремеше да ни разпръсне на късчета светлина.

Сенч. Сенч Звездопад.

Името му не бе достатъчно, за да го обвърже. Твърде дълго се беше крил от него.

Сенч Звездопад. Брат на Умен Пророка. Баща на Лант Звездопад. Баща на Шайн Звездопад. Сенч! Учител на Фицрицарин Пророка. Поставях клуп след клуп самоличност около него все едно бях въже, което да удържи до кея дърпан от бурята кораб. Но не можех да го загърна, без да изложам самия себе си на притеглянето на течението.

Хванах ги!

Не исках никой да ме хваща, но след миг се бях вкопчил в Предан и усетих, че се изтеглям от камъка, който млясна след мен като гъста тиня. Сенч излезе с мен, все едно дали го искаше, или не, и изведнъж двамата треперехме от студ на заснежения хълм над Бъкип, докато зората изгряваше.

Зората.

Предан ме сграбчи за китката, а Кетрикен, загърнатата от глава до пети в пурпурно вълнено наметало, общито с бяла лисича кожа, впи поглед в мен. Шестима от гвардията ѝ в пурпурно и бяло стояха наблизко. До тях имаше фургон, стъкмен за удобство с одеяла и възглавници. Стабилен седеше отпуснат на капрата, главата му беше клюмнала. Копривка седеше във фургона, увита в одеяла като стара бабичка. Ридъл беше до нея, изпит, със зачервено от студа лице. Вливаше ѝ от силата си, без да мисли за цената. И двамата изглеждаха похабени все едно се бяха състарили с години.

Години?

Извърнах се и погледнах Предан. Брадата му беше побеляла, а раменете изгърбени.

Колко дълго? — попитах и после си спомних, че думите трябва да излизат от устата.

— *Колко дълго?* — попитах отново и думите изграчиха от пресъхналото ми гърло.

Всички владеещи Умението се сепнаха. Предан проговори.

— *Леко, Фиц. Леко. Половин ден и цялата нощ.*

Вдигна ръка и потърка бузата си. Скреж. Тъмната му брада беше побеляла от скреж. Дни. Не години. Но все пак дни.

Той сложи ръка на рамото ми, за да ме събуди.

— *Фиц. Какво стана?* — И добави: *Не е нужно да изпращаш толкова силно. Ние сме тук, **ще чуем** думите ти.*

— ***Все още сте тук?*** — Бях изумен.

— *Къде другаде да сме?* — попита Копривка сърдито. — Изпрати ни, че сте нападнати, и след това не чухме нищо. И двамата ни блокирахте. После изведнъж изпратихте, че идвате през камъка. Но не дойдохте! Какво стана?

Имаше твърде много за обясняване. Устата ми се раздвижи, но не можах да намеря достатъчно сложни думи, за да обясня каквото и да било. Бях им казал, че сме нападнати. Как можеше това да обхване предателството, мечовете, раните, болката, задъхването, всички движения, които бяха направили телата ни? Мислите ми се хлъзгаха и пързалияха като колела в кал. Предан подхвана Сенч през кръста, за да го вдигне, и двама гвардейци се притекоха на помощ и го понесоха към фургона. Кетрикен хвана ръката ми. Усетих я силно. Такава храбра жена, толкова вярна и умна. Нощни очи я беше обичал толкова много...

— *О, Фиц* — промълви тя и зачервените ѝ от студ страни пламнаха. Облегнах се на нея без свян. Щеше да ми помогне. Винаги ми беше помагала, никога не ме беше предавала. Всички те. Просто отворих ума си към Копривка и Предан и оставих разказа си да потече от мислите ми към техните. Бях твърде изтощен и всичко беше твърде сложно, за да затая каквото и да било. Предадох им го цялото, всичко, което се беше случило, откакто бях напуснал Бъкип. Колко по-лесно беше предаването с Умение от говоренето. Завърших с най-ужасната истина, която знаех. *Ти беше права, ти и Ридъл. Аз съм ужасен баща.*

Трябваше да я дам на теб. Това изобщо нямаше да се случи, ако те бях послушал и ти бях дал Пчеличка.

Видях как Копривка се отдръпна от мен. Вдигна ръце, за да запуши ушите си, и след това изведнъж стана по-трудно да стигна до нея. Заопипвах слепешком, но тя се помъчи да ме прегради със стените си. Не можа. Проникнах. Бавно извърнах погледа си към Предан. Друга стена. Защо?

— Тече ти кръв. — Кетрикен тръсна копринената си кърпа и я притисна до челото ми.

— **Стана само преди няколко мига** — отвърнах. Знаех, че не е участвала в споделянето на мисли.

— Ден, най-малко — напомни ми тя. Взрях се в нея. Осезание или Умение? Каква е разликата, зачудих се внезапно. Не бяхме ли всички ние животни в някакъв смисъл на тази глупава дума?

— **Не съм сигурен, че времето е едно и също за нас** — казах на глас и се зарадвах, когато силната ръка на Ридъл ме хвана за китката и ме издърпа във фургона. Той се наведе към мен.

— Пусни Кетрикен. Стените горе, Фиц — каза ми тихо. — Нямам Умението, но дори аз мога да усетя, че разливаш. — След това ме остави, за да помогне на Предан да нагласят Сенч. Старецът лежеше на една страна, притиснал раната си, и стенеше. Коларят подвижна на конете, те дръпнаха рязко напред — и аз припаднах.

Свестих се някъде по стъпалата в замък Бъкип. Някакъв слуга ми помагаше да вървя нагоре. Не го познавах. Изпитах тревога, а след това вълна на Умение от Предан ме увери, че всичко е наред. Трябваше просто да продължа изкачването си по стъпалата. *Не се опитвай да ми връщаш с Умението. И на никой друг. Моля те, вдигни стените си и се опитай да не изливаш.* Можех да усетя умората на Предан. Като че ли помнех, че ме беше помолил да се погрижа за стените си няколко пъти. Не беше с мен. Зачудих се защо.

В стаята ми друг слуга, когото никога не бях виждал, ме обиди, като настоя да ми помогне да смъкна кървавите си дрехи и да облека чиста нощница. Не желяех да ми досаждат повече, но в стаята ми влезе лечител и заяви, че трябва да почисти и раната на рамото ми, и среза на челото ми, а след това заши челото ми с многобройни „моля за извинение, принц Фицрицарин“ и „ако принцът бъде така любезен да обърне лицето си към светлината“, и „с прискърбие ви моля да

изтърпите тази болка, принц Фицрицарин“, докато едва можех да понасям мазненето му. Когато всичко това приключи, ми предложи чай. От първата глътка разбрах, че има прекалено много валериан, но нямах воля да се възпротивя на настояванията му да го изпия. А след това трябва да съм заспал отново.

Когато се събудих, огънят беше догорял и стаята бе тъмна. Прозях се, разкърших рамене против болката в мускулите и се загледах вяло в пламъчетата, които лениво облизваха последната цепеница в камината. Бавно, много бавно, намерих себе си в пространство и време. А след това сърцето ми подскочи и заблъска в гърдите. Сенч ранен. Пчеличка отвлечена. Шутът най-вероятно издъхваше. Бедствията се надпреварваха да ме завладеят, кое от кое по-ужасяващо. Заопипвах слепешком с Умението и докоснах едновременно Копривка и Предан.

Сенч?

Тихо, Фиц. Тихо. Овладей се. Това не е добре, отвърна ми Предан. Жив е. Изгубил е много кръв и е объркан от преживяването си в стълба-Умение. Единственото усещане, което получихме от него, е, че ти е ядосан, че си издал, че той също има дъщеря, която е била отвлечена. Все още се опитвам да осъзная тази новина!

Потиснах уморените си мисли. Бях ли издал тайната на Сенч? Вероятно, когато бях изливал, тя се беше изсипала навън. Ужасих се, че съм бил толкова невнимателен, но не можех да се коря за това. Трябваше да е било когато дадох на Копривка и Предан достъп до ума ми, за да обясня положението. Чувствах се твърде изтощен за подробен разговор. *Копривка добре ли е? Изглеждаше толкова похабена...*

По-добре съм вече, след като двамата със Сенч сте тук. И идвам в стаята ти. Сега. Опитай се да кротуваш, докато дойда.

Забравил бях, че умовете ни се докосват. „Все още ли съм толкова объркан?“ — запитах се и усетих как въпросът ми отекна в течението на Умение.

И аз идвам. И да, толкова объркан си, тъй че, моля те, ако можеш, вдигни стените си. Бъди тих. Тревожиш другите котерии. Изглежда, си спечелил сила и загуби контрол по време на преминаването ви. Правиш чираците ни на пух и прах. И като че ли не си изцяло вътре в себе си, ако можеш да схванеш какво имам предвид. Сякаш все още се носиш в течението на Умение.

Преграждането на мислите в собствения ми ум беше като да строиш каменна стена без хоросан. Намествах всяко късче. Задържах пороя на мислите си, спирах точещите се на верига мисли за тревога, страх, отчаяние и вина. Спираш ги, задържах ги, охранявах ги.

Когато сметнах, че отново съм в безопасност зад стените си, започнах да усещам оплакванията на тялото си.

Няколко от шевовете ми бяха твърде стегнати. Най-малката промяна в изражението на лицето ми ги дръпваше. Останалото от тялото ми беше схванато и изведнъж се оказах ужасно, неудържимо гладен.

На вратата се почука и преди да съм успял да стана от леглото, Копривка влезе.

— Още изливаш — прошепна тя. — Половината замък Бъкип ще има кошмари тази нощ. И ще ядат като прегладнели псета. О, тате... — Сълзи блеснаха в очите ѝ. — Там, при камъните. Не можех дори да ти проговоря след... Горките ни хора във Върбов лес. Онази битка! И каква болка изпитваш заради Пчеличка. Колко наранен беше, когато те попитах за нея, колко гузен... Колко я обичаш! И как се самоизмъчваш. Ела. Дай да ти помогна.

Седна на ръба на леглото и хвана ръката ми. Все едно бях дете, което учат да държи лъжицата, или старец, опрял се на рамото на млад мъж, Умението ѝ потече в мен, смеси се с моето и тя вдигна стените ми. Беше хубаво отново да съм сдържан. Беше все едно някой ме е загърнал с топло палто. Но дори след като открих, че шумът на по-малкия поток Умение от чужди хора е затворен за мен и собствените ми мисли са оградени, Копривка продължи да държи ръката ми. Бавно извърнах глава и я погледнах.

Известно време тя само ме гледаше мълчаливо. После каза:

— Никога не съм те познавала истински, нали? Всичките тези години. Нещата, които криеше от мен, за да не помисля нещо лошо за Бърич или майка ми. Сдържаността, която проявяваше към мен, защото чувстваше, че не заслужаваш да се намесиш в живота ми... Изобщо, познавал ли те е някой някога истински? Знаел ли е какво чувстваш и мислиш?

— Майка ти, мисля — отвърнах и се зачудих. „Шутът“, едва не казах, а след това: „Нощни очи“. Знаех, че този последен отговор ще е най-истинската истина. Но не го изрекох.

Тя въздъхна.

— Вълк — каза. — Един вълк най-добре познаваше сърцето ти.

Сигурен бях, че не съм споделил тази мисъл с нея. Зачудих се дали след като се бях оказал толкова уязвим, вече може да разбира кога тая мисли от нея. Докато се опитвах да подбера думи, с които да ѝ отговоря, на вратата се почука и влезе Ридъл с поднос в ръцете. Зад него беше крал Предан, който изобщо не изглеждаше царствено.

— Храна — каза Ридъл.

Вдишах. Миризмата ме замая и ме изпълни с копнеж.

— Просто го оставете да се наяде — каза Предан все едно бях зле възпитано куче или може би много малко дете. — Споделя глада си с целия замък.

И отново не можах да измисля никакви думи. Мислите бяха твърде бързи за думи, и твърде сложни. Имаше твърде много за казване, повече, отколкото човек би могъл да изкаже за цял живот, дори за най-простите неща. Но преди да мога да се отчая заради това, Ридъл сложи храната пред мен. Познах, че е от гвардейската трапезария, простишката и вкусна храна, която човек можеше да намери там по всяко време на деня или нощта. Гъста супа, пълна със зеленчуци и късове месо, добре изпечен хляб с хрупкава коричка. Ридъл не се беше поскъпил да намаже обилно два резена от него с масло, нито с парчетата оранжево сирене до тях. Халбата с ейл на подноса се беше разляла малко и бе намокрила краищата на хляба. Нямах нищо против.

— Ще се задави — каза някой, но не се задавих.

— Фиц? — каза Предан.

Вдигнах глава и го погледнах. Беше странно да си спомня, че в стаята има други хора. Яденето бе толкова поглъщащо преживяване, беше изумително да открия, че светът може да съдържа по-сетивна информация от тази храна. Очите ми обходиха лицето му, видяха чертите ми в него, а после — и чертите на Кетрикен.

— Посъзвзе ли се малко? — попита той.

Зачудих се колко ли време е минало. Открих, че съм се задъхал. Бързото ядене е тежка работа. Никой друг не проговори. Така ли се измерваше времето наистина? В това колко хора говорят, колко информация се споделя? А може би се измерва с това колко храна

изяжда човек? Опитах се да сведа мислите си до нещо, което може да се вмести в думи.

— Мисля, че се чувствам по-добре — казах.

Не. Не беше вярно. За нищо такова не мислех. По-добре от какво? Мислите ми отново побягнаха далече от мен. Някой ме докосваше. Копривка. Беше застанала зад мен и отпусна ръце на раменете ми. Правеше стените ми по-здрави. Правеше от мен едно нещо, една отделна личност на мястото на вкуса на хляба и прашенето на огъня. Отделяше ме от всичко останало.

— Ще говоря — каза Предан. — И ще се надявам, че слушаш, и че можеш да откриеш смисъла на думите ми по-добре от Сенч. Фиц. Фиц, погледни ме. Вие бяхте почти цял ден в камъните. Казахте ни, че идвате, и ние ви чакахме, и не се появихте. Копривка се пресегна и се опита да ви намери, и със силата на Стабилен и помощта на Ридъл успя да ви намери и да ви задържи заедно, докато можах да проникна в камъка и да ви изтегля. Еда и Ел, беше много странно! Имах чувството, че намерих ръката ти и ви издърпах от самата земя!

Гледаше ме втречено.

— От раните ви течеше кръв, но не толкова много. Ако си притеснен заради трупове, които сте оставили, е, за това се погрижихме. Пратеникът на Сенч все още беше във Върбово и му възложихме да съобщи на Петлите, че са ви нападнали неизвестни лица и че техните приятели са дали живота си, за да ви спечелят безопасно преминаване до камъните. Засега не бива да чуват нищо за измяна, макар да съм готов да се обзаложа, че някои от тях знаят или поне подозират, че в отряда им има предатели. Поисках всички да се закълнат в мълчание за случилото се във Върбов лес. Няма смисъл да се всява паника сред хората с идеята, че невидими нашественици могат да нападнат някъде. И след като помислих малко, наредих на лейди Розмарин да се заеме с каквато тиха работа сметне за добре, за да се въздаде справедливост на пастрока на Шън. Шън! Що за име!

Гледах го и мълчах.

— Известих всички наши патрули да търсят шейни, возещи едно момиче и млада жена, и хора на бели коне, и също така да разпитат на всеки брод и мост дали някой е видял нещо такова. Не могат просто да изчезнат и смятам, че е невъзможно вече да са прехвърлили границите ни. Ще намерим Пчеличка и лейди Шън и ще си ги върнем.

Думите, които изричаше, рисуваха картини в ума ми. Огледах внимателно всяка. Бяха неща, които искахме да са така и които може би никога нямаше да бъдат така. Все пак бяха картини, които ме зарадваха неимоверно.

— Благодаря ви — казах накрая. Думите бяха тънки, несъществени като вятър. Не предадох онова, което изпитвах. — **Благодаря ви.**

Ридъл плесна ръка на сърцето си и ме зяпна. Копривка наведе лицето си и вдиша дълбоко няколко пъти. Предан се смъкна бавно и седна на пода.

— Така ли се усеща? Умението? — промълви Ридъл.

Копривка поклати глава.

— Не. Не знам как да нарека това. Добре, да, Умението е, но Умение, което удря като чук, вместо потупване с пръст. Предан, какво можем да направим? Той е по-опасен от Шишко. Ако продължава така, може да увреди някои от най-новите ни чираци в Умението, които не могат да го преградят.

Дори с вдигнатите ми стени усещах възбудата им.

— Става по-ясно — уверих ги. — Връщам се в себе си. Мисля, че ще съм по-добре до утре сутринта. — Използвах само думите, нарязани тънко като хартия. Всички изглеждаха облекчени.

Позволих си въпрос.

— Как е Сенч?

Копривка поклати глава.

— Изпитва удивление. От всичко. Тъканта на одеялото. Формата на лъжицата му. Раната му е зле. Бихме искали да го изцерим с Умение, щом събере сили, но Шишко все още е във Върбов лес, а не ни се ще да позволим някой да мине сега през камъните. Надявахме се, че ще се чувстваш достатъчно добре да помогнеш, но...

— Утре — отвърнах с надеждата, че ще е така. Вече си спомнях как да правя това. Обвивам малко късче мисъл в дума и я изпускам през устата си. Странно. Никога не бях знаел, че когато говоря, изливам малко Умение с думите, за да направя смисъла по-ясен. Но съвсем малко. Бях разтворил сърцето си и позволих да усетят прилива на благодарност, който изпитах, че искат да се опитат да ми помогнат. Не трябваше да го правя. Не можех да си спомня кога съм научил това.

Бях ли го научил изобщо, или просто винаги е било така? Всички ме гледаха втренчено. „Думи. Използвай думи.“

— Надявам се да съм се възстановил повече до утре. И може би ще мога да ви разкажа какво преживях вътре в камъните. И да помогна да изцерим Сенч.

Внезапна мисъл кипна в ума ми. Как бях могъл да забравя за него?

— Шутът. Жив ли е?

Предан и Копривка се спогледаха. Таен страх.

— Какво се е случило? Той е мъртъв, нали? — Ужасно беше дори да си го представя. Трепет на скръб заклокочи в мен. Помъчих се да го уловя, да го удържа.

Предан пребледня.

— Не, Фиц. Не е мъртъв. Моля те, не чувствай така! Такава тъга. Не, не е мъртъв. Но е... променен.

— Отслабнал ли е? Умира? — Помислих за тайните изцериания с Умение, които бях прилагал върху него. Бяха ли се объркали, бяха ли се развалили някак?

Предан заговори бързо, сякаш за да възпре чувствата ми, като ми подаде информация.

— Аш се грижи за него. Лорд Сенч му е казал да носи на Шута каквото му потрябва, да му дава каквото може да му помогне. Или поне така момчето е разбрало заповедта му. Знаеш, че в страстното си желание да те последва лорд Златен избяга от стаята си и по някакъв начин е успял да стигне чак до конюшните. Как, не мога да си представя. Когато го намерили, бил почти умрял от студ и от раните си.

— Знам това — потвърдих.

Предан изглеждаше облекчен от бързата ми реакция.

— Връщаш се при нас, нали? Говориш по-ясно. По-будно. Благодаря на Еда, че си по-добре. Страхувах се, че никой от двамата ви няма да се върне напълно при нас.

— Да. По-добре съм.

Беше лъжа. Не бях по-добре. Ставах по-нечувствителен. Побавен. Сложностите на света, които бяха напъпили и разцъфнали навсякъде около мен само допреди няколко мига, заглъхваха до смътна простота. Столът беше просто стол, всяко ехо от дървото и леса, който

го бе създал, угаснаха до несъщественост. Копривка седеше на стола и беше само Копривка, не приток на реките, които сме били двамата с Моли, или тихата вода, където нероденото ѝ още дете се обръщаше и оформяше. Не бях по-добре. Бях по-опростен, по-муден, по-притъпен. Човек отново. Колкото до онова, което бях през предишните часове, нямах име за него.

Вдигнах очи към Предан. Гледаше ме с очакване.

— Шутът — напомних му.

— Беше почти умрял. Когато го намерили, отначало го взели за просяк или скитащ луд. Прибрали го в лазарета и го сложили на чисто легло, в което да умре. Но една млада чирачка го познала от нощта, когато ти го доведе тук. Вдигнала голям шум, докато майсторът ѝ я изслушал, и накрая пратили да ме известят. Междувременно Аш вдигна тревога, че лорд Златен го няма. Пратихме слуги да претърсят крилата за гости, но никой не бе очаквал да е стигнал чак до конюшните. Майка ми и личната ѝ лечителка стигнаха до лазарета преди мен. Тя се разпореди да го отнесат в личната ѝ всекидневна. Там лечителката ѝ се опита да го обслужи. При допира ѝ той се събуди с писъци и намери достатъчно сила да се противопостави упорито на усилията ѝ. Майка ми отстъпи на желанията му и освободи лечителката. Преди да изпадне в несвяст, той помоли да го върнем в старата бърлога на Сенч. Направихме го. И майка ми се настани до него за смъртното бдение. Напусна го само когато чу, че ти и Сенч сте били нападнати и след това сте се изгубили. Сега е пак при него.

— Искам да ида да го видя. — Не ми трябваше да слушам повече. Постарах се да не издам отчаянието в гласа си. Губех приятел и вероятно последната си връзка към Пчеличка. Ако някой имаше някаква податка защо Слугите на Белите пророци са отишли във Върбов лес и са взели дъщеря ми, и какви са намеренията им за нея, това беше Шутът.

— Още не — заяви Копривка. — Трябва да знаеш какво се случи преди да го видиш.

Не бях мислил, че страхът ми може да стане по-голям, но стана.

— Какво се е случило?

Представях си измяна.

— Отидох да го видя, разбира се — продължи разказа си Предан. — Колкото сила и живот му бяха останали, беше ги изразходвал в

отбиването на лечителката. Беше неотзивчив. Опитах се да го достигна с Умението и не можах. А за Осезанието ми остава невидим. Майка ми беше до него, грижеше се за него. И момчето на Сенч, Аш. И една врана...

Имаше съвсем лека въпросителна нотка в последните му думи. Пренебрегнах го. По-късно, може би, щеше да има време да обясня за враната. Защото сега тя нямаше значение.

— Момчето беше неопикуемо натъжено. Почти смазано от угризение, както си помислих. Опитах се да го утеша, казах му, че никой не го обвинява и че ще се застъпя пред лорд Сенч, за да не го държи отговорен. Но бях сгрешил. Не беше страх, че се е провалил в задълженията си, а искрена скръб. Майка ми му каза, че сме направили всичко, което е могло да се направи, и че Шутът сам е решил да напусне този живот. Момчето повтаряше, че Шутът е герой и че не бива да умре по толкова позорен начин. Плачеше. Съгласихме се с него, но разбирах, че сърцето го боли и че съгласието ни не му носи никаква утеха.

— Знаех, че ще бдят добре над него и че ще ме повикат, ако се наложи — продължи Предан. — Майка ми каза, че единственото, което можем да направим, е да облекчим тялото му, и почна да му слага хладки компреси, за да облекчи треската му. Нищо не можех да направя. Тъй че ги оставих там.

Шутът с треска. Наистина сериозно за човек, който обикновено беше леден на допир. Думите на Предан звучаха като извинение. Не можех да си представя защо. Прекъсна разказа си и двамата с Копривка се спогледаха.

— Какво? — попитах намръщено.

Ридъл вдигна глава и заговори.

— Накратко, лейди Кетрикен го остави, за да дойде при стълба-Умение. А докато ни нямаше, Аш се наел сам да даде нещо на лорд Златен. Явно е било еликсир или отвара, или някое рядко целебно вещество. Не иска да разкрие какво е било, само повтаря, че лорд Сенч му казал да даде на човека каквото може да му е нужно, и така направил. Каквото и да му е дал... то го промени.

Всички ме гледаха втренчено, сякаш очакваха да разбере нещо, което те не разбират.

— Променило го е? Как? — Призляваше ми от безполезните думи, толкова тънки резенчета смисъл. — Ще ида при него.

Предан отвори уста да възрази, но Ридъл намери достатъчно смелост да спре краля си.

— Оставете го да отиде. Думи няма да го обяснят. Каквото човек не разбира, не може да възприеме. Нека да види.

Станах, залитнах и се зарадвах, че успях да се задържа преди Предан да ме е сграбчил за ръката. Когато ти е останала само гордостта, вкопчваш се здраво в нея. Не ме интересуваше, че ме гледат докато отида до завесите и отключа скритата врата. До гуша ми беше дошло от тайни. Нека всички да се излеят в дневната светлина. Но вече не беше дневна светлина. Беше нощ. Нека всички тайни да се излеят в нощта? Поклатих глава. Правех нещо. Отивах при Шута. Стегнах плътно мислите си.

Заизкачвах стъпалата. Знаех, че ме следват. Стаята горе беше жълта от светлината на свещи и огъня в камината. Подуших смолистата миризма на горите в Планината и предположих, че Кетрикен е изгорила благоухания от родния си дом. Прочистих ума си и щом влязох в стаята ме порази мисълта, че никога не съм я виждал толкова топла и гостоприемна. Очите ми бързо обхванаха промените. Враната беше кацнала на гърба на един от столовете, задрямала в топлината от огъня.

— Фиц... Рицарин! — поздрави ме тя.

Аш седеше на пода до камината, в краката на Кетрикен. Погледна ме печално и отново извърна поглед към огъня. Бившата ми кралица се бе настанила в стария стол на Сенч. Беше постлала върху него шарена планинска покривка. На масата до нея димеше широк син чайник, изрисуван със скачащи зайци. Сплетената ѝ коса бе стегната с игли на темето, а ръкавите на простата ѝ синя рокля бяха навити, сякаш бе готова да се захване с дневното чистене. Обърна се към мен. Държеше глинена чаша уханен чай. Очите ѝ бяха угрижени, но устата ѝ се усмихваше.

— Фиц! Толкова съм облекчена, че си се върнал при нас, и толкова притеснена за малката Пчеличка! И за дъщерята на Сенч!

Не отвърнах на поздрава ѝ. Погледът ми бе прикован в мъжа, който седеше до нея. Беше тънък и строен; стоеше изправено, но все още несигурно. Беше облечен в мека сива вълна; широка качулка

покриваше главата му. Не можех да преценя дали ме вижда. Очите, които извърна към мен, вече не бяха мътни и сиви; сияеха смътно златни, сякаш светлината на огъня се отразяваше в тях. Протегна ръка към мен. Кокалчетата на пръстите все още бяха подути, но пръстите му се движеха със сянка на старото изящество.

— Фиц? — попита и разбрах, че не може да ме види. Но имах странното чувство, че може да ме усети.

Пристъпих напред и сграбчих ръката му с две ръце. Беше леко хладна, каквато винаги бе плътта на Шута някога.

— По-добре си! — възкликнах, изпълнен с облекчение, че го виждам седнал до Кетрикен. Очаквал бях да го видя посивял и отпадащ в леглото. Обърнах ръката му; плътта ѝ беше странно набръчкана. Напомни ми за неоперено птиче.

— Жив съм — отвърна той. — И по-жизнен. По-добре? Не знам. Чувствам се толкова различно, че не мога да кажа дали съм по-добре, или не.

Зяпнах го. Сенч имаше склад с лечебни средства, който можеше да съперничи на всяка аптека в Бък и може би дори в Бинград. Знаех повечето неща, които имаше, и бях прибягвал до повечето от тях. Омайниче. Елфова кора. Нощна сянка. Кардомин. Валериан. Върбова кора. Семе от карис. Мак. В не един случай бях прибягвал до тези запаси. По време на обучението ми Сенч понякога съзнателно ме беше подлагал на въздействието на някои от по-слабите отрови, сънотворни и широка гама от стимуланти. Но не знаех за нищо от тайнствения му списък, което да може да върне човек от портата на смъртта и да сложи златен блясък в слепите му очи.

Погледът на Аш пробягваше между двама ни. Очите му бяха тъмни като на куче, раменете изгърбени, сякаш очакваше пляска на камшик. Изгледах го строго.

— Аш. Какво му даде?

— Момчето е вярвало, че следва заповедите на Сенч. И изглежда е подействало — каза кротко Кетрикен.

Не изрекох на глас това, от което се боях. Много целебни средства действат временно. Семето от карис може да повдигне силата на човек до необичайни висоти за ден или дори за два, но ще бъде последвано от опустошително отпадане до пълно изтощение, щом тялото поиска да му се изплати дължимото. Елфовата кора дава

енергия, бързо последвана от дълбоко отчаяние. Трябваше да разбере дали Аш е спасил живота на Шута, или просто му е дал лъжливо съживяване.

Чиракът на Сенч не отговори на въпроса ми. Вложих в гласа си властно ръмжене.

— Какво му даде, Аш? Отговори ми.

— Сър. — Момчето се вдигна тронаво на крака и ми се поклони. Погледът му пробяга притеснено покрай Кетрикен, плъзна се над Копривка и Ридъл и след това се поколеба пред строгото изражение на крал Предан. Погледна отново към мен. — Може ли да говоря само на вас?

Гласът на Предан беше измамно кротък:

— А какво е това, което можеш да кажеш на лорд Фицрицарин, но не и на своя законен крал?

Момчето наведе поглед, засрамено, но решително.

— Ваше величество, лорд Сенч ме направи свой чирак. Когато ме попита дали желая да изуча неговите умения, ме предупреди, че в нашия занаят може да има времена, когато на моя крал може да му се наложи да ме отхвърли. И времена, когато мълчанието ми трябва да защити честта на властта на Пророка. Каза, че има тайни, които практикуващите нашия занаят не споделят с благородниците.

Добре помнех същата лекция. Не беше дошла рано в обучението ми. Явно момчето бе спечелило доверието на Сенч повече, отколкото бях мислил.

Предан го прикова с поглед.

— И все пак лорд Фицрицарин може да бъде посветен в тайната ти?

Аш не отстъпи, макар че избилата кръв обагри страните му.

— Ако ваше величество благоволи, беше ми казано, че той е бил като мен дълги години, преди да бъде издигнат и да стане един от вас. — Погледна ме извинително. — Трябваше да действам по своя преценка. Лейди Розмарин беше повикана другаде. Тъй че трябваше да направя каквото смятах, че ще поиска лорд Сенч.

Тук няха власт. Изчаках Предан да освободи момчето от дилемата му. След дълга пауза той въздъхна. Видях как лейди Кетрикен кимна одобрително, а враната направи няколко вежливи поклона и изкряска:

— Спарк, Спарк!

Прозвуча ми безсмислено, но нямах време да проследя птичата мисъл. Предан заговори:

— Разрешавам. Този път. Честта ми не бива да се пази от хора, които ми служат, като вършат безчестни неща.

Аш отвори уста, но аз сложих ръка на рамото му, за да го смиря. Винаги ще има безчестни неща за правене, за да се съхрани честта на всяка власт. Мълчание сега, за да не се налага изобщо носът на Предан да се отърка в тази мръсотия. Нещо като усмивка изви устните на Шута. Ридъл и Копривка мълчаха, отстъпвайки пред Предан. Облекчението на Аш беше явно. Нужен му беше кураж да направи нисък поклон пред Предан и да добави:

— Почитта ми към рода на Пророка ме задължава да го направя, кралю.

— Тъй да бъде. — Предан беше примирен.

Махнах на Аш и той ме последва. Отдалечихме се от светлината и топлината на огъня в тъмния и сенчест край на стаята. В сенките, където е мястото на убийците, помислих си. Там, където старата работна маса все още носеше петната изгоряло и драскотините от моето чирачество.

Мислех за задачата, на която бе изпратена лейди Розмарин. Мъжът, който беше наел убийци, за да убият кралските убийци, скоро щеше да понесе тайното кралско правосъдие. Щеше ли да е прикрито: падане по стълбище или отравяне от развалена храна? Или лейди Розмарин щеше да предпочете той да разбере кой го убива и да го направи бавно? Щеше ли тялото му да бъде оставено така, че да предупреди други, или нямаше да бъде намерен никакъв труп? Подозирах, че „Мръсната грозница“ може да пламне. Или може би там да избухне много разрушителна кръчмарска свада. Рибено масло в буретата им с вино? Озаптах мислите си. Задачата си беше нейна, а възлагането ѝ идваше от самия крал. Професионалната вежливост изискваше да не се меся и да съдя решенията ѝ. Както Аш тепърва щеше да научи, крием някои тайни дори от тези, които споделят занаята ни.

Момчето стоеше мълчаливо в най-тъмния край на масата.

— Е? — попитах.

— Чаках да седнете, сър.

За миг изпитах раздразнение. После седнах, погледнах го и избрах тона на Сенч, тоест заповядах му тихо:

— Докладвай.

Той облиза устни.

— Лорд Сенч ми каза, че трябва да направя всичко, което е по силите ми, за да опазя вашия приятел и той да се чувства удобно. Всичко, което би могло да му потрябва, трябваше да му го осигуря. И ми се каза, че е изпратил с Умението това указание за мен от Върбов лес също така. Трябваше да изпълня всяко негово желание по най-добрия възможен начин. Но, сър, не само заповедта на майстора ми ме накара да направя каквото направих. Направих го заради човека... не знам с кое име да го нарека! Но той ми говореше мило, дори когато го изплаших първия път. Дори след като продължих да се боя и едва ли не да се отвращавам от външния му вид, ако трябва да съм честен... А когато свикна с мен, той ми заговори. Все едно беше пълен с думи и те трябваше да се излеят навън! А историите, които разказа! Отначало си помислих, че си измисля. После отидох до свитъците, които сте изписали за онези времена, и там намерих същите истории, почти точно както ги разказа той.

Замълча в очакване, но думите му ме бяха лишили от дар слово. Беше чел описанията, които бях доверил на Сенч, докладите ми за тайната история на Войните на Алените кораби и как Предан бе спасен и върнат от фракцията на Старата кръв, а драконът Айсфир — освободен от ледника на Аслеваля. Падането на Бледата жена. Това ме удиви, въпреки че се почувствах малко глупаво. Разбира се, че ги беше чел. Защо ме беше накарал Сенч да ги напиша, ако не за да ги използва в обучението на новите си чираци? Не бях ли чел самият аз свитък след свитък с почерка на Искрен и крал Умен, и дори от перото на моя баща?

— Но, ако нямате нищо против, че го казвам, неговият разказ беше по-възбуждащ от написаното от вас. Сказания за герои, разказани от един от самите герои. Не че не каза за вашата роля във всичко, което е направил, но...

Кимнах, зачуден дали Шутът не си е позволил малко разкрасяване или точният разказ за начинанията ни се бе оказал достатъчен, за да разпали въображението на момчето.

— Полагах най-големи грижи за него, така, както знаех, в приготвянето на храната му, в поддържането на постелята му чиста, в смяната на превръзките му няколкото пъти, когато го позволи. Мислех, че се подобрява. Но когато получи вестта, че сте заминали за Върбов лес, той се превърна в друго, съвсем различно същество. Дърдореше, крещеше и плачеше. Каза, че е трябвало да замине с вас, че само той и вие можете да се защитите един друг. Не можех да го успокоя. Стана от леглото и започна да залита из стаята, настоя да му намеря дрехи и ботуши, че трябвало да тръгне след вас. Тъй че му се подчинявах, но много бавно, защото знаех, че това не е най-доброто за него. И ме е срам да го кажа, но му донесох чай, от онези, които имат вкус на ароматни подправки и мляко, но крият в себе си сънотворна доза. Изпи го и се успокои донякъде. Помоли за препечен хляб и сирене, и малко туршия, и чаша бяло вино. Толкова бях облекчен, че се е успокоил, толкова бях сигурен в чая, че обещах да му донеса храната веднага. Оставих го седнал на ръба на леглото. Приготвих спокойно храната и я сложих на подноса, а когато се върнах, надеждите ми бяха възнаградени. Видях го добре завит и дълбоко заспал. Тъй че не го безпокоих.

— А той изобщо не е бил там.

Момчето ме погледна изненадано, че съм отгатнал измамата на Шута.

— Да. Не беше. Но мина доста време, докато разбера. След като не се събуди, когато мислех, че трябваше, реших да видя дали треската му не се е върнала. А той беше увил две-три одеяла и една възглавница и ги беше напъхал в наметалото, което му бях донесъл.

— Знам останалото. Какво му даде, за да го съживиш?

— Недоказан еликсир. Знаех, че е изцяло моя вина, че сънотворният чай го е надвил, когато е стигнал до конюшните. Ако умреше от измръзване, щеше да е по моя вина. Лорд Сенч е придобил еликсира преди време, на огромна цена. Не го каза пряко, но вярвам, че е откраднат от куриер, който го е носил на херцога на Халкида.

— Това трябва да е било преди години! — възразих аз.

— Да, сър. Отчетох това. Лекарството беше старо, а такива неща често губят силата си. Тъй че се усъмних в дозировката в ръкописа. Дадох му две пълни лъжици.

— Две лъжици какво?

И тогава той ме остави и отиде до шкафа на Сенч. Когато се върна, носеше малкия стъклен мускал, който бях видял там. Половината от съдържанието му го нямаше, но в останалото от тъмночервената течност имаше сребърни жилки, които пълзяха и се гърчеха в нея. Призля ми.

— Какво е това?

Аш ме погледна, изненадан, че не съм го познал от пръв поглед.

— Драконова кръв, сър. Това е драконова кръв.

18. ПРЕОБРАЗИТЕЛЯТ

Предвид това, че драконите имат дар слово като хората и обменят мисли с нас, как може изобщо да допуснем мисълта за търговия с части от тялото им? Бихте ли поискали от нас да ви продаваме пръсти на бебета или черните дробове на роби? Женски езици или може би мъжки органи? Добре обмисленото решение на Търговския съвет на Бинград е, че търговията с части на дракони е неморална и че ние, като Търговци, не можем да я допуснем.

Изглежда ненужно да се добавя, че това също така е опасна търговия, с каквато би се ангажирал само глупак. Да се убие дракон заради части от тялото му би означавало да се навлече пълната ярост на всички дракони върху всеки Търговец, оказал се толкова безразсъден, че да го направи. И този гняв несъмнено би включил всеки, въвлякъл се в търговия втора ръка с такива части. При защитата на Бинград от халкидските нашественици нашият хубав град понесе изключителни щети от един-единствен дракон. Настоящото управително тяло отказва да мисли какво би могла да причини на града ни всеобщата ярост на драконите Келсингра.

Ето защо се реши и заяви, че никой Търговец от Бинград не може да се въвлича в никакъв аспект на обмен или търговия, която включва производство или пазарно предлагане на стоки, извлечани от дракони.

Резолюция 7431, Търговски съвет на Бинград

— Дал ти е драконова кръв.

Бях убедил другите, че макар да имам известни притеснения за лекарството, което Аш е дал на Шута, не може да се направи кой знае какво, освен да изчакаме и да видим. Не им казах какво точно е лекарството. Нищо нямаше да се спечели, ако кралят знаеше за нелегалната търговия на Сенч. Вече бях ужасен заради него. Когато Аш го каза, се изненадах. Но след това, почти моментално, разбрах, че да, ако Сенч бе проявил любопитство за свойствата на драконовата кръв, щеше да я придобие по всякакъв възможен начин. Съжалявах само, че Сенч беше обездвижен в момента. Представа нямах дали предписаната доза, която Аш бе намерил в свитъка на Сенч, е правилна, да не говорим за страничните ефекти, от които трябваше да се опасяваме. И за мое нещастие най-добрият курс в момента беше да запазя тези притеснения за себе си.

За мое щастие Предан имаше да управлява цяло кралство. Копривка имаше нужда от отдих, а грижата да го получи щеше да ангажира Ридъл. Кетрикен пък беше отишла при Сенч. Бях ѝ обещал, че скоро ще ида при нея. Пратих Аш да донесе храна, настаних се в стола, освободен от Кетрикен, и казах на Шута всичко.

— Какво ще ми направи това? — попита той.

Поклатих глава.

— Не знам. Не знам със сигурност. Ще накарам Аш да прегледа свитъците, отнасящи се за лекарства от драконови части. Ще го накарам да ги изчете и да ми отдели всичко, което изглежда свързано с темата. — Не му казах, че Сенч смята повечето написано в такива свитъци за чисто шикалкавене. Бяхме в непозната територия, стъпвахме слепешком в тъмното. — Достатъчно добре ли се чувстваш да разговаряш с мен?

Той се усмихна.

— В момента чувствам, че бих могъл да отида до Планините с теб. Но преди малко вътрешностите ми горяха и плачех на рамото на Кетрикен като болно детенце. — Примига със златните си очи. — Виждам повече светлина, отколкото преди. Спах дълго, след като той ми го даде. Така поне твърди той. Всъщност не мисля, че бях напълно буден, когато ми го изля в устата. А от какви сънища се събудих! Не сънищата за Бял пророк, а сънища, пълни с мощ и блясък. Летях, Фиц. Не както когато летях на гърба на Момиче на дракон. Летях. Аз самият. — Помълча, зареял поглед. — Дланите ме болят ужасно, но мога да ги

движа. Всеки пръст! Кожата ме сърби толкова лошо, че ми се иска да я разкъсам. А стъпалото ми, болното ми стъпало... — Вдигна полите на нощницата и ми го показа. — Мога да стъпвам с него. Боли, много боли. Но не както преди.

Тогава осъзнах, че се усмихва със стиснати зъби и че в същото време усмивката е весела. Станах да видя какви билки може да намеря, за да облекчат дълбоката болка от зарастващи кости. Заговорих през рамо:

— Трябва да поговоря с теб за хората, които нападнаха Върбов лес. Взели са малкото ми момиче, моята Пчеличка. И дъщерята на Сенч, пораснала вече жена, казва се Шън.

— Не.

— Какво?

Паникьосаното изражение се беше върнало на лицето му.

— Сенч няма дъщеря. Тя също щеше да се смята за наследница на Пророците. Щях да съм я видял. Фиц, нито едно от тези неща, които ми казваш, не може да е вярно. Щях да го зная. Щеше да ми разкрие други пътеки.

— Шуте. Моля те. Успокой се. Изслушай ме. Ти и аз, ние с теб променихме света, както каза, че ще стане. И когато ти... се върна, мисля, че променихме всички пътеки. Сенч излезе иззад стените на Бъкип заради това, което направихме. И е баща не на едно, а на две деца. Шън и Лант. А аз имам дъщеря, която ти не беше провидял. Ние променихме нещата, Шуте. Както ти каза. Моля те, засега приеми това. Защото ти си единственият, който би могъл да знае защо Слугите са взели дъщеря ми. И къде биха я отвели, и какво възнамеряват да правят с нея.

Обърнах се отново към него. Бях избрал смес от валериан, жълта теменуга за болката в костите, върбова кора и стрит джинджифил, за да стане малко по-поносимо на вкус. Намерих хаван и чукало и щом ги стрих, миризмите им се смесиха. Сбръчках нос и се върнах за още джинджифил и изсушена лимонова кора.

Той каза тихо:

— Ти ме остави тук. Сам.

Да споря с него, че не е останал сам, щеше да е безполезно.

— Наложих ми се — признах. — Чу ли какво заварих, когато стигнах у дома?

Той обърна глава настрани.

— Отчасти — призна хрипливо.

— Добре.

Вкарах мислите си в ред. Понякога, за да получиш информация, трябва първо да споделиш всичко, което знаеш. Не исках да мисля за случилото се, нито да го съживя в ума си. *Страхливец*. Щях да говоря за болката на други хора, а исках да се скрия от своя срам? Поех си дъх и започнах. Част от мен редеше думите с безизразен тон, предаваше само факти. Друга част грижливо приготвяше билковия чай, който можеше да облекчи болките на Шута. Наливаш вода в котлето, слагаш го да кипне, стопляш чайника с вряла вода така, че топлината да не се загуби, когато излееш водата върху билките. Оставяш ги да се запарят. Наливаш кехлибарената течност в чашата, като внимаваш да няма прекалено много утайка. Намерих мед и добавих две лъжички.

— Това е чай, за да облекчи болката в стъпалото ти — довърших разказа си.

Той не проговори. Разбърках чая и почуках с лъжичката по ръба на чашата, за да му покажа къде е. Треперещите му пръсти тръгнаха към нея, докоснаха я и се отдръпнаха.

— Те са били. Слугите. — Гласът му трепереше. Слепите му очи блеснаха златни към мен. — Те са те намерили. Значи са намерили мен.

Скръсти ръце и се присви. Трепереше. Заболя ме, като го видях такъв. *Студена килия, далечен огън, който означава само болка, никога топлина. Хора, които се усмихват и викат от радост, докато те нараняват*. Помнех. Едва можах да си поема дъх. Той опря ръце на масата и отпусна лицето си върху тях. Рухна в себе си. Не помръдвах. Той беше последната ми надежда и ако се облегнех твърде тежко на него, щеше да се прекърши.

Плеснаха крила. Пъстра, която допреди малко дремеше на един стол до топлеция огън, литна, кацна на масата и тръгна към Шута.

— Шуте. Шуте! — каза с вранския си глас.

Наведе глава и дръпна кичур коса с клюна си. Разчеса го все едно че са пера. Той въздъхна леко. Враната клъвна друг кичур и разчеса и него. Издаваше тънки грижовни звуци.

— Знам — отвърна той.

Въздъхна. После бавно се изправи. Протегна пръстите си и Пъстра тръгна към него. С върха на счупения си показалец я погали по главата. Беше го успокоила. Една птица бе направила онова, което аз не можах.

— Аз ще те защита — излъгах го.

Той знаеше, че това е лъжа. Не бях защитил хората си във Върбов лес, нито Лант или Шън, нито дори скъпата ми Пчеличка. Мисълта за провалите нахлу в мен и ме удави.

Последва гняв. Червена ярост, която изведнъж лумна в мен.

Фиц?

Нищо няма — излъгах Предан. Прибрах гнева си и го запуших. Лично. Толкова лично. Бяха наранили моя Шут, сигурно бяха убили приятеля ми Прилкоп и бяха откраднали дъщеря ми. А аз не им бях направил нищо и нищо не можех да направя, докато не научех повече. Но когато научех повече...

— Ще те защита и ще ги убием всичките — обещах му свирепо. — Ще ги боли и ще умрат, а ние ще си върнем своето.

Той вдиша треперливо. Сълзи, прошарени със златно вместо жълто, се стичаха по нашарените му с белези страни.

— Всичките? — попита с тънък глас.

Ръката ми тръгна по масата, почуквах с нокти, за да я чуе, че идва. Хванах костеливата му ръка. Позволих си миг мълчание, за да събера кураж и да охладя гнева си до ледено острие. Редно ли беше това? Възползвах ли се от страховете му за своите лични цели? Давах ли обещания, което не можех да изпълня? Но какво друго можех да направя? Беше за Пчеличка.

— Шуте. Любими. Трябва да ми помогнеш. Ще ги убием всичките, но само ако можеш да ми помогнеш. Защо са отишли във Върбов лес? Защо са взели Пчеличка и Шън? Какво възнамеряват? Защо е имало и халкидци? И най-вече, къде биха ги отвели? Къде? Другите въпроси са важни, но дори да можеш само да ми кажеш къде, това ще е достатъчно, за да ги намеря и да ги убия, и да си върна детето си.

Видях как се напрегна. Изчаках го. Той намери чашата, вдигна я и отпи предпазливо. После каза:

— Вината е моя.

Исках да му възразя, да го прекъсна и да го уверя, че не е негова. Но думите му бяха потекли и не исках да ги спирам.

— След като разбраха какво означаваш ти за мен, бяха длъжни да те издирят. Да видят дали ти пазиш тайната, която не можеха да изтръгнат от мен. Слугите разполагаха с името ти. Казах ти как стана това. Знаеха за Фицрицарин и знаеха за Бъкип. Но за Том Беджърлок и Върбов лес не можеха да знаят. Вестоносците, които изпратих при теб... аз не им казах името ти. Дадох им късчета информация, която можеха да използват, докато пътуват, за да намерят следващото място и да зададат следващия въпрос, който можеше да ги отведе до теб. Фиц, направих всичко по силите си да те защитя, въпреки че ти изпратих молбата си и предупреждението си. Мога само да предполагам, че са пленили един от пратениците ми и са измъкнали информацията с мъчения.

Отпи пак от чая.

— Или може би просто са ме проследили. Сигурно са видели това, което аз не можах — че е неизбежно да се върна при своя Катализатор. Може би дори са разчитали на теб, че ще ме убиеш. Колко сладко трябва да им се е сторило това!

— Но сега се боя от нещо по-лошо. Ако са знаели, че съм те помолил да намериш Неочаквания син и да го опазиш невредим, може да са подозирали, че вече си го направил. И може би са нападнали Върбов лес с надеждата, че ще го намерят. Чу, че са разпитвали за него. — Обърна се към мен, макар да не можеше да ме види. — Но ето го и най-лошото. Ами ако знаят повече, отколкото ние можем изобщо да знаем? Ами ако са създали нови пророчества, откакто ти ме върна от мъртвите и направи толкова много от старото бъдеще невъзможно? Ами ако са знаели, че ако ме намериш на пазара, ще ме убиеш? Или ако са знаели, че ако почти ме убиеш, след това ще се опиташ да ме спасиш? Че ще ме пренесеш и ще оставиш собствения си дом без охрана, така че да могат да насилват, плячкосват и търсят Неочаквания син, без да се боят от нищо?

Думите му ме изпълниха с безпокойство.

— Ами ако все още играем по тяхната музика? И не я чуваме, тъй че не можем да променим стъпката, нито подскоците, и се въртим според тяхната воля?

Мълчах и се мъчех да си представя такъв враг. Враг, който знае какво ще направиш още преди да решиш да го направиш.

— Безполезно е да се боим от това — продължи той. — Ако е така, ние сме безпомощни срещу тях. И единственият логичен отговор на това би било да спрем да се борим. А така те ще спечелят. Ако се борим, ще можем поне да сме неудобство за тях.

Гневът ми, потушен за кратко, лумна отново.

— Смятам да бъда нещо повече от неудобство, Шуте.

Не беше отдръпнал ръката си. Сега стисна моята здраво.

— Не ми е останал кураж, Фиц. Те го избиха, изкривиха го, изгориха го от мен. Тъй че ще трябва да заема от твоя. Нека да помисля, само още миг, за всичко, което ми разказа.

Пусна ръката ми и отпи отново от чая.

Бях забравил враната, толкова неподвижна и тиха беше. Изведнъж тя разпери криле, скочи от мястото си и кацна на масичката, като едва не обърна чайника.

— Храна — изграчи настойчиво. — Храна, храна, храна!

— Има храна на подноса до леглото ми, мисля — каза Шутът и аз ѝ я донесох. Имаше комат хляб и останки от някаква птица с късчета месо по костите. Занесох я до работната маса и враната ме последва там. Накъсах ѝ от хляба и сипах вода в паничката ѝ. Тя почна да кълве.

Шутът заговори преди да съм седнал.

— Има неща в разказа ти, които не разбирам. И съвсем малко неща, за които мога да те осветля извън онова, което вече знаеш. Но хайде да съберем късчетата факти и да видим какво можем да построим. Първо, миловидната жена с кръглото лице. Познавам я. Казва се Дуалия и с нея сигурно има лурики. Тя е лингстра, което ще рече, че е напреднала в ранговете на Слугите, но не толкова високо, че да стои в школата и да тълкува пророчествата. Достатъчно полезна и умна е, за да ѝ се дадат лурики, които да обучава и да ѝ служат, но не толкова ценна, та Слугите да не я излагат на риск в по-големия свят. Изглежда мила; умее да го прави и го използва добре. Хората приемат, че ги харесва, и на свой ред се стремят да спечелят благоволението ѝ.

— Значи я познаваш? От Клерес?

— Знаех за нея. — Помълча малко и само за миг се зачудих дали не ме лъже. — Толкова лесно може да накара другите да искат да я задоволят и да накара почти всеки да се почувства важен и ценен от

нея. — Покашля се. — Но други неща, които казваш, ме озадачават много. Халкидски наемници. Дали са само нейни наети инструменти, или имат свой, допълнителен интерес? Слугите рядко плащат в злато. Дали ще разменят пророчество срещу това, което правят наемниците? Да им дадат опорна точка, от която могат да спечелят власт или слава? Мисията на Слугите изглежда ясна. Търсят Неочаквания син. Но когато откриват Пчеличка, я взимат, след като я обличат все едно, че е шайсим, тоест необучен пророк. Взимат обаче и Шън. Шън! Какво ужасно име!

— Доколкото разбрах, сама си го е избрала. Сеч не я е нарекъл така. Но Шуте, да не би да ми казваш, че са взели Пчеличка, защото тя е пророчица? — Тревогата беше като кълбо гърчещи се червеи вътре в мен.

— А тя пророчица ли е? — попита той тихо. — Разкажи ми за нея, Фиц. И не крий нищо.

Замълчах, за да събера мислите си, и той заговори отново. Странна усмивка трепна на устните му и в очите му блеснаха сълзи.

— Но може би вече ми каза толкова, колкото трябва да знам, макар и да не видях смисъла в думите ти. Тя е мъничка и руса, и светлоока. И умна. Кажи ми. Дълго ли беше в утробата?

Устата ми пресъхна. Накъде водеше това? И откъде знаеше?

— Да. Толкова дълго, че помислих, че Моли е полудяла. Повече от година, почти две, тя настояваше, че е бременна. А когато най-сетне детето дойде, беше толкова мъничко... И растеше толкова бавно. Години наред мислехме, че никога няма да може да прави нещо повече от това да лежи в люлката и да гледа ококорено. След това, много бавно, започна да може да прави разни неща. Да се обръща, а след това да седи без опора. Но дори след като можеше вече да ходи, не говореше. Години наред. Бях се отчаял, Шуте. Мислех, че детето е лишено от ум или е бавноразвиващо се, и се чудех какво ли ще стане с нея, след като двамата с Моли умрем. После, когато за първи път проговори, беше само на Моли. Като че ли беше... предпазлива спрямо мен. Едва след като Моли умря ми заговори свободно. Но още преди това доказа, че е умна. Моли я научи да чете, а тя сама се научи да пише и рисува. И, Шуте, подозирам, че рано или късно ще може да борави с Умението. Защото ме усещаше. „Като врящо гърне изливаш мислите си“, така ми каза. И точно затова избягваше допира ми и

близостта ми. Но започвахме да се опознаваме един друг, тя започна да ми се доверява както едно дете трябва да се доверява на баща си... — Изведнъж се задавих и не можах да продължа. Сладко облекчение беше да говоря на глас за детето си, да споделя с някого пълната истина за Пчеличка и най-остра болка, че описвам дете, отнето от мен.

— Сънува ли? — попита той внезапно.

И тогава заговорих. Разказах за желанието ѝ да има хартия, на която да записва сънищата си, и как ме беше уплашила, като предсказа смъртта на „бледия мъж“ и след това на вестоноската с пеперуденото наметало. Неприятно ми беше да му разкажа как беше умряла вестоноската, но споделянето на тази омразна тайна в този момент бе наложително.

— Тя ти помогна да изгориш тялото? — попита Шутът невярващо. — Твоето малко момиче?

Кимнах мълчаливо, след което с усилие го признах:

— Да. Помогна ми.

— О, Фиц — укори ме той. Но имах още да му изповядам и го направих, разказах за прекъснатия ни празничен ден в Крайречни дъбове и как бях убил кучката и жадувах да убия господаря ѝ, и как нехайно бях допуснал Пчеличка да излезе от кръчмата. А след това трябваше да призная най-лошото. Казах му как го бях промушил, убеден, че е опасност за нея.

— Какво?! Детето, което дойде при мен, е било твоето? Момчето, което ме докосна и ме отвори за всички възможни пътеки на бъдещето? Не съм го сънувал, така ли? Той беше там! Неочакваният син!

— Не, Шуте. Никакво момче нямаше до теб. Само моята дъщеря, моята малка Пчеличка.

— Значи е била тя? Значи Пчеличка съм държал в ръцете си? О, Фиц! Защо не ми го каза веднага! — Изправи се рязко, олюля се и се смъкна отново. Хвана облегалките на стола и ги стисна здраво, сякаш буря се беше завихрила около него. Взря се в огъня, сякаш можеше да види през стените на замъка и в някакъв друг свят. — Разбира се — прошепна. — Така трябва да е било. Вече разбирам всичко. Кой друг е могла да бъде? В онзи момент, когато ме докосна, ах, не беше сън, нито илюзия или заблуда. Видях го с нея. Умът ми отново беше отворен към всяко възможно бъдеще. Защото, да, тя е шайса, точно както аз бях

някога. А не я видях в бъдещето, което зърнах за теб, защото без мен ти изобщо нямаше да си я имал. Тя е и моя дъщеря, Фиц. Твоя и моя, и на Моли. Както е при нашия вид. Наша. Наша Пчеличка.

Бях разкъсан между пълното объркване и най-дълбоката обида. Имах смътен спомен как веднъж ми беше казал, че е имал двама бащи — братя или братовчеди — някъде, където хората приемат такъв ред на нещата. Бях допуснал, че там никой не се интересува чие семе всъщност узрява в жената, която съпрузите споделят. Овладях се с усилие и го погледнах внимателно. Златният му поглед сякаш срещна моя. Очите му бяха по-изнервящи сега, отколкото когато бяха безцветни. Металният блясък в тях сякаш потръпваше, течеше и се завихряше все едно са течни, а черните точки на зениците му изглеждаха твърде малки за смътната светлина. Поех си дълбоко дъх и си наложих спокойствие. „Не се разсейвай. Дръж дирята.“

— Шуте. Пчеличка не е твое дете. Ти никога не си бил с Моли.

Той ми се усмихна.

— Да, Любими. Разбира се, че никога не съм бил с Моли. — Върхът на пръста му почука по масата, веднъж, дваж, триж. Усмихна се мило. После каза: — Бях с теб.

Отворих уста и зяпнах онемял. Дълго време отне, докато ясни думи намерят пътя си.

— Не — заявих твърдо. — Не, не си! А дори и да... — И думите, и логиката ми се бяха изчерпали.

Той се засмя високо. От всички възможни реакции тази беше последната, която очаквах. Засмя се както рядко го бях чувал да се смее, защото докато шегаджията кара другите да се смеят, рядко издава собственото си веселие. Но сега се смееше безсрамно и несдържано, докато не остана без дъх и трябваше да избърше сълзите от незрящите си очи. Зяпнах го.

— О, Фиц — въздъхна накрая той. — О, приятелю мой. Какво нещо да не мога да видя! Такъв ужасен момент да бъда лишен от зрение. Все пак всичко, което не мога да видя на лицето ти, го чух в гласа ти. О, Фиц. О, мой Фиц! — Наложих се да спре, за да поеме въздух.

— От всичките ти шеги тази е най-малко смешната. — Постарах се да не издам колко уязвен се чувствах. Посред всичките ми страхове за Пчеличка трябваше да направи това?

— Не, Фиц. Не. Тази е най-добрата, защото не е шега. О, приятелю мой. Представа нямаш какво ми каза току-що, въпреки че се бях постарал да ти го обясня. — Пое си отново дъх.

Намерих малко достойнство.

— Трябва да ида да видя Сенч. — Странният хумор на Шута ми идваше в повече.

— Да. Трябва. Но не веднага. — Посегна и безпогрешно хвана ръката ми. — Стой тук, Фиц. Защото мисля, че знам поне част от отговора на най-важния ти въпрос. И имам отговори на другите въпроси, които дори не знаеш да зададеш. На този, последния, отговарям първо. Фиц. Може да го отричаш. Но аз съм бил с теб, по всякакъв съществен начин. Както и ти си бил с мен. Споделяли сме нашите мисли и нашата храна, превързвали сме си раните един на друг, спали сме близо един до друг, когато топлината на телата ни беше единственото, останало ни да споделим. Твоите сълзи са капали на моето лице и моята кръв е била по твоите длани. Носил си ме, когато бях мъртъв, и аз те носих, когато дори не те разпознавах. Вдишвал си моя дъх вместо мен, приютявал си ме в собственото си тяло. Тъй че да, Фиц, по всякакъв съществен начин аз съм бил с теб. Споделяли сме естеството на своите същности. Също както прави един капитан със своя жив кораб. Също както един дракон прави със своя Праотец. Били сме заедно по толкова много начини, че сме се смесили. Толкова близки сме били и толкова сме се слели, че когато си се любил с Моли, тя е заченала нашето дете. Твоето. Моето. На Моли. Малко момиче от Бък, с дивата жилка на Бял в нея!

— О, богове! — викна той. — Такава шега и такава радост. Шега, която да съм ти изиграл? Едва ли! Радост, която ти ми даде. Каж ми. Тя прилича ли по нещо на мен?

— Не. — Да. Извивката на горната ѝ устна. Дългите светли мигли. Русата ѝ коса, къдрава като моята, непокорна като неговата някога. Кръглата ѝ брадичка, не както беше на Шута сега, но досущ като неговата, когато беше малък.

— О, как лъжеш! — възкликна с радост Шутът. — Познавам го в обиденото ти мълчание. Пчеличка прилича на мен! Твоя и моя, и несъмнено най-красивото и умно дете на света!

— Такава е.

„Не мисли за нелепата му претенция.“ От всички хора, които можех да излъжа, винаги съм бил най-добър в самозалъгването. Пчеличка беше моя. Само моя. Бледността ѝ идваше от майка ми от Планините. Можех да вярвам в това. По-лесно беше да вярвам в това, отколкото да се съглася, че Шутът е споделил създаването ѝ. Нали?

— А сега отговарям на най-важния от въпросите ти. — Гласът му стана убийствено сериозен. Седеше изправен на масата. Раменете му бяха изправени, а странният му поглед — зареян в далечината. — В този момент не знам къде са. Но знам къде трябва да я отведат. В Клерес и школата. В бърлогата на Слугите. Тя ще е драгоценна плячка за тях. Не Неочакван син, но истинска шайса по рождение, невидяна и непредречена. И несъздадена от тях. Колко изумени ще са от това! — Помълча и помисли за миг. — И колко решени да я използват. Фиц, не мисля, че трябва да се страхуваш за живота ѝ, все още. Но все едно, трябва да се боим за нея и да я върнем колкото се може по-скоро.

— Можем ли да ги пресрещнем?

Надеждата се разпали в мен при първата възможност наистина да направя нещо, вместо да се оплитам и да се измъчвам. Избутах всичко друго настрана. Всички онези мисли можеха да изчакат, докато не вземех отново Пчеличка в прегръдката си.

— Само ако сме много умни. Изключително умни. Ще е като онази игра на отгатване, която играят на пазара, с граховото зърно под една от трите орехови черупки. Трябва да решим кой път ще е най-умно да хванат и след това, че те със сигурност няма да хванат пътя, за който ние ще сме се досетили. И тогава трябва да помислим за пътя, който биха избрали, като пътя, който бихме сметнали за най-малко вероятно да го изберат, и да зачеркнем и него. Трябва да осуетим бъдещето такова, каквото те го знаят. Като ребус е, Фиц, а те имат много повече информация, отколкото имаме ние. Но има едно късче информация, което те може да имат, но не разбират. Може да знаят, че тя е наше дете, но нямат представа докъде сме готови да стигнем, за да я върнем.

Замълча. Хванал брадичката си с една ръка, обърна лице към светлината на огъня. Присви устни, сякаш устата го болеше. Вгледах се в него. Белезите на страните му се заличаваха, но силуетът му ми се стори някак не както трябваше да е. Извърна отново лицето си към мен. Движещото се злато в очите му бе като разтопен метал.

— Ще трябва да обмислим това, Фиц. Трябва да се опитам да изровя от паметта си всички пророчества и сънища за Неочаквания син. А не знам дали ще са от полза. Дали някое пророчество или някой сън наистина се отнася за Пчеличка? Или тя е случайна находка за тях, съкровище, открито, докато са търсили нещо съвсем различно? Дали ще разделят групата си и ще пратят някои в школата с Пчеличка, а другите ще продължат да търсят Неочаквания син? И дали откакто двамата с моя Катализатор променихме света, са пожънали нови пророчества от яслите си с Бели и частично Бели? Мисля, че е възможно. Как можем да надхитрим нещо такова? Как надхитряваме лисица, която знае всяка пътека и бърлога, след като те, изглежда, са способни да размътят ума на всеки свидетел, който би могъл да ни помогне?

Сянка на идея пробяга през ума ми. Преди да съм успял да я задържа, Шутът разби крехката ми мисъл.

— Хайде, върви! — Махна с ръка, за да ме пропъди. — Почини си малко или посети Сенч. Трябва да помисля сам.

Поклатих глава удивен. В рамките на един кратък разговор беше преминал от разтреперана уплашена развалина до това да ме освободи пренебрежително все едно че е мой крал. Зачудих се дали драконовата кръв влияе на настроението му също както на тялото му.

Шутът вече бе потънал в размисъл. Станах, скован от седенето, и слязох до стаята си. Аш беше идвал. Беше подредена безукорно, с прецизност, каквато самият аз нямаше да мога да постигна. Веселите пламъчета в камината чакаха да ги захраня. Дадох им една цепеница и седнах на стола пред огъня. Загледах го.

Шутът да е баща на Пчеличка? Нелепо. Безумна претенция на отчаян човек. Тя наистина приличаше на него. Понякога. Не толкова много. Но повече на него, отколкото на мен. Не. Беше невъзможно и нямаше да мисля за това. Знаех, че аз съм бащата на Пчеличка. Знаех го с пълна убеденост. Едно дете не може да има двама бащи. Нали? Някои кучки могат да раздвоят кучилото и кутретата да са от различни бащи. Но Пчеличка беше едно дете! Не. Едно дете не можеше да има двама бащи. Намеси се нежелан спомен. Предан беше заченат, като Искрен използва моето тяло. Имаше ли Предан двама бащи? Беше ли той толкова мой син, колкото и на Искрен? Отказах да мисля повече за това тази нощ.

Помислих дали да не си легна. Целият се бях схванал. Главата ми пулсираше. Челото ми беше набръчкано, но не от мисъл. Намерих огледалото в пътния сандък на лорд Фелдшпат. Сечът на челото ми представляваше набръчкан шев в кожата. Лечителят беше направил бодовете нескъпопосано. Да вадя конците сам щеше да е дълго и болезнено. По-късно. Измисли нещо друго. Нещо, което не боли.

Щях да сляза да си потърся храна, помислих си. Не. Принц Фицрицарин нямаше да се шляе посред нощ из кухните, за да търси студено печено или черпак супа от казана, пазена за охраната. Седнах на ръба на леглото. Или щеше? Кой можеше да предвиди какво би направил принц Фицрицарин? Отпуснах се и се загледах в тавана. Търпение, помислих си, не се беше променила, за да угоди на замък Бъкип, а беше запазила очарователната си ексцентрична същност. Усмихнах се съжалително. Нищо чудно, че баща ми я беше обичал толкова. Никога не се бях замислял как бе останала вярна на себе си въпреки ограниченията на дворцовия живот. Можех ли и аз да съм толкова свободен като нея някога? Да наложа собствените си правила в двора? Затворих очи, за да помисля над това.

19. СТРАТЕГИЯТА

... но островът е обкръжен от магия, тъй че само онези, които са били там, могат да се върнат там. Никой чужденец не може да намери пътя дотам. И все пак, рядко, раждат се бели деца и без изобщо да са били там, си спомнят пътя и досаждат на родителите си, докато не ги заведат там, за да отраснат бавно до мъдра старост.

На онзи остров, в замък, съграден от кости на великан, живее бяла ясновидка, обкръжена от слуги. Тя е предрекла всеки възможен край на света, а слугите ѝ записват всяка дума, която тя изрича, пишат я с мастило от птича кръв на пергамент, направен от кожа на морско влечуго. Казват, че слугите ѝ се хранят с плътта и кръвта на морски змии, тъй че да могат да си спомнят минали времена много преди собствените им раждания, и тях също записват.

Ако чуждоземец пожелае да отиде там, трябва да си намери за водач някой, който е роден там, и трябва да се постарее да вземе със себе си четири дара: един от мед, един от сребро, един от злато и един, направен от човешка кост. А тези от мед и злато не може да са прости монети, а трябва да са рядък накит, изработен с изкуството на ковачи. С тези дарове, всеки в кесийка от черна коприна, вързана с бяла панделка, пътникът трябва да се приближи до водача и да изрече следното заклинание: „С мед купувам словото ти, със сребро купувам мислите ти, със злато купувам спомените ти, а с кост обвързвам тялото ти, тъй че трябва да ме придружиш на път до земята на твоето раждане.“ Тогава онзи ще вземе от търсача четирите кесийки и ще му говори и ще си спомня вярно, и ще го отведе до родния си дом.

Но дори тогава пътят на странника може да не е лесен, защото макар водачът да е обвързан да го отведе до Клерестри, нищо не може да го обвърже да го отведе по най-правия път, нито да му говори просторечиво.

Разказ на менестрел от Външните острови, записан от Сенч

Трепнах и се събудих от тихо почукване. Бях облечен, на леглото. Светлината през капациите на прозореца ми подсказа, че е ден. Потърках лицето си, за да се събудя, и съжалих. Шевът на челото ми се беше подул. Чукането се повтори.

— Аш? — извиках тихо и осъзнах, че идва от скритата врата, а не от тази към коридора. — Шуте? — попитах и в отговор чух:

— Пъстра, Пъстра, Пъстра.

Аха. Враната. Отключих вратата и щом се отвори, тя скочи в стаята.

— Храна, храна, храна — поиска ми.

— Съжалявам. Нищо нямам за теб тук.

— Лети. Лети, лети, лети!

— Чакай първо да те видя.

Тя подскокна към мен и клекнах, за да я огледам. Мастилото като че ли беше трайно. Не можах да видя нищо бяло по нея.

— Ще те пусна, защото знам, че сигурно копнееш да полетиш. Но ако си разумна, ще избягваш собствения си вид.

Тя не ми отвърна нищо, но ме гледаше, докато отварях прозореца.

Беше ден с безоблачно синьо небе. Погледнах над стените на замъка, увенчани с насип от сняг. Бях очаквал, че ще е утро. Не беше. Бях проспал цялата нощ и част от сутринта. Враната скочи на перваза и литна, без да погледне назад. Затворих прозореца и залостих тайната врата. Студеният въздух на лицето ми беше стегнал калпавите бодове. Конците трябваше да се извадят. Шутът беше сляп, а за да ги извадя сам, се налагаше да държа огледалото с една ръка и да ги дърпам с другата. Определено не исках да викам отново лечителя, който ми беше направил това.

Без да мисля, се пресегнах към Сенч. *Можеш ли да ми помогнеш да махна конците в челото ми? Тялото ми се мъчи да се изцери, а бодовете набръчкват плътта.*

Усетих го в края на нишката ми Умение. Рееше се като чайка, понесена от морски бриз. След това каза тихо: *Мога да видя топлината на пламъците през шпионската дупка. Студено е тук, но трябва да остана за цялата стража. Толкова го мразя. Искам да си ида у дома. Искам просто да си ида у дома.*

Сенч? Сънуваш ли? Ти си у дома, в безопасност, в замък Бъкип.

Искам да се върна в малката ни ферма. Аз трябваше да я наследя, не той. Нямаше никакво право да ме пропъди така. Липсва ми мама. Защо трябваше да умре?

Сенч. Събуди се! Това е лош сън!

Фиц. Спри, моля те — сгълча ме Копривка. Отпращането й с Умението към мен беше стегнато и лично. Никой от чираците и калфите й нямаше да ни чуе. Опитваме се да го запазим спокоен. Търся сън, който би могъл да го успокои и да му даде път обратно до нас. Но изглежда намирам само кошмарите му. Ела в стаята му и ще се погрижа за шевовете ти.

Не забравяй да дойдеш като принц Фицрицарин! — намеси се Предан, яхнал потока на мисълта й. Достатъчно приказки предизвика, когато открадна кобилата. Купих ти я, при това на двойно по-висока цена, отколкото може да струва който и да е кон! Опитах се да обясня, че е грешка, че си поръчал кон и си помислил, че дорестата е за теб. Но бъди уклончив с всеки, когото срещнеш, и се старай да избягваш разговори. Все още се опитваме да съчиним правдоподобна биография за теб. Ако някой коментира младежката ти външност, намекни, че е ефект от няколкото ти години, прекарани сред Праотците. И моля, бъди подходящо загадъчен!

Потвърдих го в стегнато изпращане до Предан. След това внимателно се огледах в огледалото. Кипях от нетърпение да тръгна след Пчеличка, но ако препуснех напосоки, да се отдалеча от нея беше точно толкова вероятно, колкото и да тръгна по дирята й. Трябваше да изчакам. Да стоя и да чакам. Предложението на Шута да отпрашим към Клерес, пътуване месеци наред, ми се струваше преждевременно. Всеки ден пътуване на юг щеше да е още един ден с Пчеличка, държана в плен от халкидци. Много по-добре беше да си върнем

Пчеличка и Шън по-скоро, вместо по-късно, преди да могат да ги изведат извън Шестте херцогства. След като вече знаехме кои са те и какво са, ми се струваше малко вероятно да могат да ни убегнат. Донесенията щяха да се върнат тук, в Бъкип. Със сигурност някъде някой щеше да е видял следа от тях.

А междувременно реших да съм колкото се може по-гъвкав. Вече бях създал достатъчно затруднения за Предан и Копривка. А имах чувството, че ще моля за доста помощ от тях и от кралската съкровищница. Щяха да го направят от обич към мен и Пчеличка, независимо от цената. Но за краля щеше да е трудно да ми заеме войниците, които щях да поискам, без някой да направи силна връзка между откраднатото дете на Том Беджърлок, нападението на Върбов лес и от дълго време липсващия Фицрицарин. Още по-трудно щеше да е със Сенч, трескав от раната и неспособен да приложи интелекта си към проблема. Най-малкото, което можех да направя, беше да не затрудня още повече политическото им кукловодство.

Политическо кукловодство! Бели скотове да държат детето ми в плен! Гневът набъбна в мен и усетих как сърцето ми забушува. Искях да се бия, да убия онези халкидци, както бях пронизвал, хапал и душил нападателите на Сенч.

Фиц? Има ли заплаха?

Нищо, Предан. Нищо. Нищо, в което да можех да се прицеля. Засега.

Когато излязох от стаята си, бях обръснат и косата ми беше изпъната назад в толкова воинска опашка, колкото можех да я стегна. Облеклото ми беше най-малко яркото от дрехите, които Аш бе заделил като подходящи за принц Фицрицарин. Носех простия меч на бедрото си — привилегия на ранга ми в Бъкип. Аш беше лъснал ботушите ми до блясък, а в голямата обица на ухото ми като че ли имаше истински сапфир. Къдравото полунаметало с дантела по ръбовете беше досадно, но бях решил, че трябва да се доверя на Аш и да се надявам, че такова глупаво облекло не е момчешка суета.

Коридорите на замъка, които бяха гъмжали от хора за Зимния празник, сега бяха по-тихи. Закрачих по тях уверено, като се усмихвах на всеки слуга, когото срещнех. Стигнах бях до стълбището, което щеше да ме отведе до етаж с кралските апартаменти и претрупаните стаи на Сенч, когато една висока жена внезапно се оттласна от стената,

на която се беше подпряла. Сивата ѝ коса беше прибрана във воинска опашка и леката ѝ стойка ми подсказа, че е свършено балансирана. Можеше да ме нападне или да избяга за миг. Изведнъж се усетих, че съм много нащрек. Тя ми се усмихна и се зачудих дали трябва да я убия, за да мина покрай нея. Заговори тихо:

— Здравсти, Фиц. Гладен ли си? Или си твърде горд вече, за да дойдеш с мен в столовата на гвардията?

Загледа ме и зачака. Мина време, докато паметта ми се върне назад през многото години.

— Капитан Фоксглоув? — предположих колебливо.

Усмивката ѝ се стопли и очите ѝ заблестяха.

— Чудех се дали ще ме познаеш след всички тези години. Далече сме от Чистия залив, и в разстояние, и във време. Но съм се хванала на бас, и то голям, че никой Пророк не забравя кой му е пазил гърба.

Мигновено протегнах ръка и стиснахме китки. Хватката ѝ беше почти толкова здрава като някога и изпитах огромна радост, че не е тук, за да ме убие.

— Много години минаха, откакто някой ме е наричал капитан. Но ти, ти в какво си се забъркал? Тази рана не изглежда да е на повече от седмица.

Опипах неволно раната.

— Унизителна история. Просто доста глупава среща с ъгъла на една стена.

Тя поклати глава.

— Странно, че прилича на удар от меч. Виждам, че това, което имам да ти кажа, щеше да е по-добре да се каже преди месец. Ела с мен.

Забавяне, изпратих късо и стегнато на Предан и Копривка. Капитан Фоксглоув иска да поговори с мен.

Кой? — попита Предан с тревога.

Пазеше майка ти в Битката на Чистия залив. Кетрикен сигурно я помни.

О.

Зачудих се колко знае за тази история и докато споменът ми за онзи кървав ден капеше в ума ми, закрачих до старата жена. Все още имаше изправената стойка на гвардеец и дългата крачка на човек, който може да измине мили в бърз марш. Но докато вървахме, тя каза:

— Не съм капитан в гвардията от много години, принце. Когато Войната на Алените кораби най-сетне свърши, се омъжих и родих три деца, преди да стана твърде стара за раждане. А те на свой ред дадоха на мен и Червения Рос десетина внуци.

— Нямам внуци все още — отвърнах.

— Значи детето на лейди Копривка ще е първото?

— Първото ми внуче — потвърдих. Думите прозвучаха странно от устата ми.

Затрополихме надолу по стълбището един до друг и по някакъв странен начин се зарадвах на завистливите погледи, които ѝ хвърляха други слуги, докато ги подминавахме. Имаше време, когато приятелството с Копелдака не беше нещо за хвалене, но тя ми го беше дала. Слязохме до нивото на замъка, където се вършеше същинската работа, и продължихме покрай перачи с техните кошове с пране, чисто, както и мръсно, покрай пажове, крепящи отрупани с храна подноси, дърводелец и калфата му, и трима чираци, тръгнали да поправят нещо в замъка. Покрай кухните, където някога беше царувала Готвачката и ме беше направила свой фаворит въпреки политическите усложнения. Стигнахме до сводестата врата, която водеше към гвардейската трапезария, където врявата на гладни хора рядко секваше.

Фоксглоув опря ръка на гърдите ми и ме спря. Погледна ме в очите. Косата ѝ беше сива и бръчки ограждаха устата ѝ, но тъмните ѝ очи блестяха както някога.

— Ти си Пророк и знам, че един истински Пророк помни дълговете си. Тук съм заради своите внучка и внук. Знам, че ще помниш дните, когато няколко думи от теб накараха мен, Сладкопойна и още няколко добри войници да напуснем гвардията на крал Искрен и да сложим пурпурното и бялото и знака с лисицата за нашата чуждоземна кралица. Помниш това, нали?

— Да.

— Тогава пригответе усмивка, сър. Вашето време е дошло.

Махна ми с ръка да тръгна пред нея. Влязох в помещението, изтръпнал от страх и готов за всичко. Но не и за това, че някой извика: „Хоп!“ и всички гвардейци изведнъж скочиха на крака. Пейки изскърцаха шумно на пода, след като ги избутаха назад. Една халба се разклати опасно, щом масата подскочи, но не падна. В помещението,

пълно с изправени и застанали мирно мъже и жени, за да ме поздравят, се възцари тишина. Затаих дъх.

Преди много години кралят претендент Искрен беше направил герб за мен. Само аз трябваше да го нося. Представляваше еленът на Пророка, но с главата наведена за атака, вместо величествената поза, която щеше да носи синът на един крал. През него минаваше червената извивка, която ме бележеше като незаконен син, докато еленът признаваше родословието ми.

Сега стоях пред застанали мирно гвардейци и неколцина от тях носеха на гърдите си елена с ивицата. Жакетите им бяха в синьото на Бък, с червена ивица през гърдите. Зяпнах ги онемял.

— Сядайте, идиоти. Това все пак е просто Фиц — заяви Фоксглоув. О, как я забавляваше това, а когато няколко от младоците в залата ахнаха при безочияето ѝ, тя го утежни още повече, като ме хвана за ръка и ме дръпна към едно място на една от дългите пейки на масата. — Бутни насам каната с ейл и малко от черния хляб и бялото сирене. Той може вече да седи на високата маса, но е отраснал на гвардейски порцион.

Тъй че седнах и някой ми напълни халба, и се зачудих как е възможно едновременно да ми е толкова хубаво, и странно, и ужасно. Дъщеря ми липсваше и беше в опасност, а аз седях тук и се хилех глупаво, докато една стара жена обясняваше, че е време да си имам лична гвардия, и макар че всичките ѝ други внуци били членове на охраната на Кетрикен, двамата ѝ най-млади все още не били положили клетва. Останалите гвардейци се настаниха на масата; подсмиваха се самодоволно един на друг заради това, че виждат „принц“ Пророк да споделя простата им храна. Не можеха да знаят, че рядко бях опитвал по-вкусна храна. Този черен хляб и сиренето, и ейлът, който се пенеше в халбата, бяха нещата, които ме бяха поддържали и в най-черните времена. Беше най-доброто пиршество, което можех да си представя в този странен миг на триумф.

Фоксглоув подкара към мен двама младоци, с ръка на рамото на всеки. Не можеше да са на повече от двайсет; момичето видимо се изпъна нагоре, мъчейки се да изглежда по-високо.

— Братовчеди са, но си приличат като палета от едно кучило. Това е Ясна, а това е Пъргав. Вече носят твоя знак. Ще им приемеш ли клетвите сега?

— *Крал Предан* *знае ли за всичко това?* — Изрекох думите на глас, след като ги отпратих сбито с Умението към Предан. Мисълта е бърза. Той усети дилемата ми мигновено, а аз усетих насмешката му.

— Ако не знае, ще го научи — отвърна рязко Фоксглоув и няколко халби тупнаха на масата в съгласие. — Не помня да сте искали разрешение, преди знакът на бялата лисица да дамгоса гвардейски отряд.

— О, онова бяхте ти и Сладкопойна, не аз! — отвърнах и тя се засмя.

— Може би. Но аз го помня другояче. — После лицето ѝ стана сериозно. — А, Сладкопойна. Много бързо го даваше тя, нали? — Покашля се. — Бебенцата ми, извадете си ножовете и ги поднесете на Фиц... на принц Фицрицарин. Ще го направим по стария начин.

Стар беше, толкова стар, че не го знаех. Но тя ни поведе и други петима я последваха. Бодна лявата ми ръка малко над кокалчетата и щом кръвта ми закапа върху изпънатата длан на момчето, му каза:

— Кръвта на Пророците лежи на ръцете ти, за да я защитиш. Държиш живота му в ръцете си, сега и всеки път, когато извадиш меч си в негово име. Не я опозорявай, нито поставяй живота си пред неговия.

Имаше още и усетих как първо Предан, а след това Копривка се свързаха с мен, докато гвардейците, носещи моя знак, идваха при мен един по един. Заклевах ми мечовете си и взимаха кръвта ми в своите ръце, докато се мъчех да си поема дъх и в същото време да запазя в някаква степен царствено спокойствие. Когато и последният се изправи и си взе заклетия меч, усетих лъх на Умение от Копривка. *Това беше красиво.*

Ще се обзаложа, че Фиц плаче като девица. Това — от Предан, леко язвително, но можех да усетя, че е трогнат също като Копривка.

Или плаче като мъж, който най-сетне е посрещнат у дома, отвърна рязко Копривка.

Какво да правя сега с тях? Бях малко замаян.

Настаняваш ги. Обличаш ги. Плащаш им. Грижиш се да поддържат дисциплина и да се упражняват ежедневно. Не е ли забавно да си кралска особа? Ще ти трябва персонал, Фиц. Хората, вършещи всички неща, които трябва да се вършат.

Нямам време за това! Трябва да тръгна след Пчеличка!

С тях по петите ти, Фиц. Ще ти трябват. Но повечето от тях изглеждат зелени като трева. Искаш ли да избира някой от капитаните си и да ти го пратя?

Мисля, че имам по-добра идея. Надявам се.

Мълчанието ми по време на разговора с Предан беше взето за сериозност. Извърнах поглед към Фоксглоув.

— Капитан Фоксглоув, сега бих искал да получа и вашето оръжие.

Тя ме изгледа.

— Стара съм, Фиц. Напуснах гвардията преди много години, след като кралят прогони Алените кораби от бреговете ни. Мирът ми хареса. Омъжих се, имах деца и ги виждах всеки ден. Вече съм стара. Единият ми лакът е зле и коленете ми са сковани, а и зрението ми не е като някога.

— Но умът ти е като някога. Можеш да ми откажеш, ако пожелаеш. Предполагам, че си имаш дом и съпруг, и...

— Червения Рос си отиде преди много години. — Стоеше съвсем неподвижна. Виждах как спомените пробягват пред очите ѝ. След това заговори шепнешком, щом извади скромен дълъг нож от колана си. — Щом все пак желаеш оръжието ми, ще ти го закълна, Фиц.

— Да. Ще ми трябва човек, който да държи тези палета в ред.

Тъй че капнах от кръвта си в дланта на човек, който вече бе държал живота на Пророци в ръцете си. Не ѝ позволих да падне на колене пред мен — приех обета ѝ както стоеше изправена.

— Лице в лице, както стояхме някога гръб до гръб — казах ѝ. Тя се усмихна и всички гвардейци в залата я поздравиха с ликуване.

— А заповедите ми, сър? — попита Фоксглоув.

— Да правиш каквото сметнеш за най-добре. Знаеш много по-добре от мен как да ги ръководиш като капитан. Настаняваш ги, обличаш ги, гледаш да не нарушават дисциплината и ги водиш на дворовете за упражнения. И им плащаш дължимата заплата. — Постарах се да не издам, че нямам представа откъде ще идват средствата за това.

На гвардейците се заплаща от съкровищницата. Ще уведомя лейди Лека стъпка, че имаме нов отряд. В момента Сенч е буден и почти с ума си. Майка ми е с него. Дватамата с Копривка ще се срещнем с теб там.

Тръгвам.

Но ми отне малко време, докато се измъкна от гвардейската трапезария. Трябваше да вдигна тост за новия си капитан на гвардията и да потвърдя няколко истории, които им бе разказала за битката на Чистия залив. За щастие нито една от тях не засягаше легендарната ми способност да се преобразявам във вълк и да разкъсам гърла. Най-сетне успях да оставя Фоксглоув в челото на масата с двамата ѝ внуци, засияли от гордост, и се изнизах навън.

Навел глава, уж потънал в дълбок размисъл, закрачих по коридорите и нагоре по стълбището. Всичко в мен говореше, че съм човек, който няма време да се спира за приказки. Тревогата ми за Пчеличка се бореше с притеснението ми за Сенч. Нужна ми беше помощта му, за да подреда всичко, което Шутът ми беше казал за Слугите. Сенч щеше най-добре да знае как да ги надхитрим. Нужен ми беше за всеки аспект от връщането ми в живота в Бъкип. Беше обезкуражаващо да осъзная колко много зависи от него. Какъв щеше да е животът ми, без той да манипулира всевъзможни събития иззад завесите като изкусен кукловод? Бях разчитал на него да измисли правдоподобни обяснения за това къде съм бил и за връзката ми с Том Беджърлок, ако трябваше да има такава. Колко бързо щеше да изтече новината от Върбов лес до Върбово и след това до Крайречни дъбове? Щях да се справя с това. Върнех ли си Пчеличка, щях да се справя с всичко останало, заклех се пред себе си и взех последните стъпала по две наведнъж.

Паж с поднос с празни блюда тъкмо излизаше от стаята на Сенч и го последва върволица лечители с легени, мокри превръзки и кошници с мазила за обработване на рани. Кимаха ми за поздрав, докато минаваха, и им отвърнах. След като напусна и последният, се шмугнах вътре през отворената врата.

Сенч си отдъхваше сред величествения разкош от смарагдовозелени завивки и възглавници. Тежките завеси около леглото му бяха дръпнати. Весел огън пращеше буйно в камината и стаята бе топло огряна от свещи. Кетрикен беше там, облечена в скромна рокля в бяло и пурпурно. Седеше на стол близо до главата му с някакво плетиво в ръце. Крал Предан стоеше до краката му, облечен официално в тежък халат. Короната му се люшкаше от върховете на пръстите му. Подозирах, че току-що е дошъл от Съдебната зала.

Копривка гледаше навън през прозореца, с гръб към мен. Когато се обърна, ми се стори, че коремът ѝ е леко издут. Растящо дете. Бебе, за което двамата с Ридъл щяха да се грижат с огромна обич.

Обърнах се отново към Сенч. Подпираха го възглавници отвсякъде. Гледаше ме. Кожата около очите му бе порозовяла, сякаш наскоро почистена от засъхнала кора, и плътта на лицето му изглеждаше отпусната. Дългопръстите му ръце лежаха отпуснати на завивката, замръзнали и неподвижни, каквито рядко ги бях виждал. Но погледите ни се срещнаха и ме позна.

— Изглеждаш ужасно — поздравих го.

— Чувствам се ужасно. Мечът на онзи боклук е нанесъл по-голяма вреда, отколкото мислех.

— Но ти все пак го довърши.

— Да.

Тук спряхме. Не бях разказал на никого в стаята как Сенч бе довършил предателя. Или бях? О. Спомних си какво ми беше казал Предан за Петлите и се зачудих какво щяха да си помислят те за срязани сухожилия, разпран нос и прерязано гърло. По-късно. Щях да оставя това за по-късно.

Исках да попитам дали пастрокът на Шън е платил вече цената за предателството си. Но това също не беше въпрос, който да задавам пред други. Заговорих на всички:

— Имам може би относително добра новина за всички ни. Нищожно е, но е по-добре от нищо и подхранва надеждите ни. Шутът потвърди това, което бях подозирал. Върбов лес е нападнат от Слугите на Белия пророк. Халкидците най-вероятно са били наемници, като Слугите са насочвали атаката. Шутът изслуша всичко, което хората на Върбов лес ни разказаха за онази ужасна вечер. Убеден е, от начина, по който са облекли Пчеличка в бяло и са я видели в шейната, че те вярват, че тя е, мм, шайса... тоест кандидат за Бял пророк. Или нещо такова. Ще я ценят високо и ще се опитат да я откарат в Клерес.

— А Шън? — попита Сенч настойчиво.

— Чу какво казаха хората на Върбов лес. Пчеличка е направила всичко по силите си, за да я защити. Ако Слугите ценят Пчеличка толкова високо, колкото вярва Шутът, надявам се това да означава, че Пчеличка може да продължи да упражнява известна закрила над Шън.

Последва мълчание.

— Можем да се надяваме — подхвърли тихо Кетрикен.

— Нищожна надежда наистина. — Сенч бавно поклати глава. — Не трябваше изобщо да ги оставяш сами там, Фиц.

— Знам — отвърнах простичко. Нищо друго не можех да кажа. Копривка се покашля.

— Пратеникът на Сенч доказа годността си. Смятала бях, че нивото му на дарба в Умението е твърде ниско, за да може да се включи в официална котерия, но в това той се изяви добре и сега ще го обучим като единак.

— Имате вести от Върбов лес?

— Да. След като мъглата на Умението бе разчистена, пратеникът на Сенч можа да стигне до нас ясно, както и моят калфа Гранд. Фицбдителен се връща в Бъкип, придружен от останалите Петли. Оставям там Гранд. Носят трупове на онези, които са ви нападнали на Хълма на бесилото. Накарахме ги да повярват, че двамата със Сенч сте били нападнати от неизвестни убийци, избягали след като верните Петли са ви защитили докато минете през камъните.

— Това ме дразни — обади се Сенч.

— Но най-добре защитава Фицбдителен и Шишко, докато пътуват обратно до Бъкип. Поне един от мъртвите заслужава погребение като герой, Сенч. Когато дойдат, ще отделим овцете от козите и вече ровим да разберем как такова предателство е могло да възникне в редиците ни. Петлите винаги са били отрядът на последния шанс в гвардията. Може би е време изобщо да ги разформираме. — Гласът на Предан заглъхна на последните думи.

Лека усмивка се бе появила на лицето на Сенч. Той посочи с пръст краля и ми каза:

— Учи се. Чудесна черта за един крал. — Въздъхна и добави: — Когато се почувствам малко по-силен, ще ви помогна в това ровене. Но не разформирай моите Петли. Имам човек... — Думите му заглъхнаха. Устата му бе леко отворена, а погледът му — зареян в пламъците. Извърнах поглед към Копривка. Тя поклати глава и вдигна пръст пред устните си.

Предан се обърна към мен и заговори почти шепнешком:

— Шишко язди с тях, разбира се. Двамата с Лант ще се грижат един за друг. А с тях е и Силдуел, който ще ни държи в течение. Добре ще е и двамата да се върнат невредими. Лант ще остане в двора и този

път ще е в безопасност тук. Както трябваше да е бил през цялото време. Синовете на лорд Бдителен няма да бъдат представени в двора през следващите пет години.

Тук като че ли имаше лек укор към Сенч. Не беше ли изобщо уведолил Предан, че „мащехата“ на Лант таи омраза към него? Е, това означаваше, че момчетата са оцелели. Зачудих се за здравето на мащехата, но не попитах.

Предан си пое дъх и продължи малко по-високо:

— Нямаме никакви донесения за нападателите след като са напуснали Върбов лес. Все едно са се изпарили. Според нас е заради замъгляването, което могат да правят. Помолих няколко калфи в Умението да прегледат ръкописите за всяко споменаване за такова негово приложение и как то може да бъде засечено. Но ще продължим да ги издирваме и да наблюдаваме ключови места. Гранд е на позиция във Върбов лес с указания да продължи разпитванията и да докладва ежедневно.

— Как са хората ми там?

— Толкова добре, колкото може да се очаква — отвърна Копривка.

Възцари се тишина. Замислих се за пълната тежест на тези думи. Нищо не можех да направя за вече станалото.

Сенч внезапно проговори:

— А, Фиц! Ето те и теб.

Обърнах се към него и се усмигнах насила.

— Как си? — попитах.

— Аз... не съм добре. — Погледна другите, сякаш му се искаше да се махнат. Никой не понечи да си тръгне. Когато заговори отново знаех, че не казва пълната истина. — Чувствам се все едно съм бил далече дълго време. Много дълго. Предан и Копривка казват, че сме били в камъните по-малко от ден. Но имам чувството, че сме били там много по-дълго. Много по-дълго. — Очите му се впиха питащо в моите.

— Беше почти цял ден, Сенч. Някои неща понякога изглеждат много странни при преход с Умението. — Погледнах Предан. Той кимаше, зареял поглед в празното. — Мисля, че камъните са по-опасни, отколкото предполагахме. В тях има нещо повече, отколкото разбираме. Когато пътуваме през тях, пътуваме през нещо повече от

разстояние. Не бива да ги използваме все едно са просто врати, през които отиваме от едно място до друго.

— С това всички тук се съгласни — каза Копривка и погледна предизвикателно Предан.

Той се покашля и се обърна към мен.

— А ти как се чувстваш, Фиц?

— Мисля, че почти нормално.

— Боя се, че ще трябва да не се съглася с теб. И Копривка споделя това мнение. И двамата със Сенч кънтите странно за Умението ми и е така откакто се върнахте от камъните. Мислим, че пътуването ви е променило нещо у вас. И че може би трябва да се въздържате от използване на Умението за известно време.

— Може би — съгласи се Сенч. Въздъхна тежко и след това изохка.

Знаех, че ще обсъдим забраната на Умение насаме със Сенч. Смених темата.

— Колко зле е раната ти?

— Смятаме, че мечът е прерязал черния му дроб — каза Предан. — Кървенето е спряло. Лечителят твърди, че е най-разумно да оставим повечето неща да се оправят сами и че търсенето на нараняването може да причини по-голяма вреда. Трябва просто да го оставим да си отпочине.

Сенч завъртя очи.

— Изглежда ми добро решение — казах.

— Да, добро е — потвърди Копривка. — Но имаме нужда от друго решение. — Отдръпна се от прозореца и застана точно пред Предан. Покашля се. — Кралю, нашественици са дръзнали да доведат халкидски наемници в самото ядро на кралството ви. Нападнали са моя дом, избили са и са наранили слугите ми. И са отвлекли сестра ми, дете от родословието на Пророка, макар и все още непризнато! — Предан я слушаше мрачно. — Такова нашествие не трябва да бъде търпяно, нито от мен, нито от вас. Шутът казва, че ще се опитат да ги отведат в Клерес. Това е място, за което изобщо не бях чувала, но все трябва да е на някоя карта някъде в Бъкип. И все едно дали е на север, юг, изток или запад от нас, можем да преградим пътя им! Моля ви, като ваш поданик и ваша роднина, да изпратим бойците си веднага. Ако не можем да ги намерим по пътя им, можем поне да поставим охрана на

всеки кралски път, на всеки брод и във всеки залив. Преграждаме ги, спираме ги и връщаме сестра ми и дъщерята на лорд Сенч невредими.

Казах им малкото, което знаех.

— Клерес е град далече на юг от нас. Отвъд Халкида, отвъд Пиратските острови, отвъд Джамайлия, отвъд Островите на подправките. Ще е нужно пътуване с кораб. Въпросът е дали първо ще отидат до Халкида и ще отплават оттам? Или ще се отправят към крайбрежието с надеждата да намерят пътуващ на юг кораб?

— Халкида. — Предан и Сенч го изрекоха едновременно.

— Някоя банда халкидски наемници не би се опитала да вземе кораб от пристанище на Шестте херцогства. Ще предизвикат подозрения веднага, а щом Пчеличка и Шън бъдат открити с тях, ще ги арестуват. — Предан беше абсолютно убеден в това.

Мълчах и се опитвах да приложа обратната логика на Шута. Тъй. Слугите нямаше да се отправят към Халкида. Къде и как щяха да отидат тогава?

Предан все още разясняваше:

— Имат да прекосят много територия. И много преди да стигнат до Халкида ще трябва да сменят шейните с каляски или фургони. Или каруци, предполагам. Или всички да продължат на коне... Как са дошли всъщност? Как е възможно да са проникнали толкова дълбоко в Шестте херцогства, без изобщо да разберем? Мислите ли, че са дошли от Халкида? И са минали през цялата тази територия?

— Къде другаде биха могли да наемат халкидци? — попита Сенч риторично.

Предан се изправи рязко.

— Трябва да говоря с генералите си незабавно. Копривке, събери своите Умели и известете всички външни постове където са поставени. Обясни им колкото може по-добре „замъгляването“ и им кажи да са нащрек за всяко странно прилагане на Умението... стига наистина да са го прилагали такова, каквото го познаваме ние. Ще пратим пощенски птици до по-малките гранични постове. Майко, познаваш библиотекарите ни почти толкова добре, колкото и писарите ни. Нареди им да издирят всички карти или схеми, каквито можем да имаме за далечните южни земи, и да потърсят този град Клерес. Все едно колко стара е картата. Легендата за Белия пророк е много стара. Едва ли градът на произхода ѝ се е преместил. Искам да знам най-

вероятните им маршрути, пристанища, в които биха могли да отидат, всякаква информация, която може да намерят.

— Елиания ще ми помогне. Познава библиотеките не по-зле от мен.

Смътната идея, промъкнала се в ума ми, се прояви.

— Уеб! — казах изведнъж.

Всички се обърнаха към мен.

— Това, което замъглява ума на човек, би могло да остави животните незасегнати. Да помолим Уеб да прати вест до селищата на Старата кръв, да попита дали някои от зверовете партньори са забелязали отряд войници и хора на бели коне. Обвързаните с хищни или лешоядни птици може да се окажат най-добрата ни надежда. Такива птици виждат от голямо разстояние, а лешоядните птици често забелязват войници. Много добре са се научили, че войниците в поход може да означават битки, а битките означават мъртва плът.

Кетрикен повдигна вежди, после каза тихо:

— Умно. Да. Уеб замина преди ден за Беарния. Враната го е навестила и сподели, че си е намерила спътник. Искаше да остане и да се сбогува с теб, но не можа. Над Беарния редовно виждат дракон, вероятно се е заселил там. Уеб отива, за да обсъди с херцогинята и херцога как най-добре да се справят с това. Хората на Беарния не се радват на идеята да даряват животни, за да утоляват глада на дракон, но това може да се окаже най-разумният курс. Надеждата е, че Уеб ще може да поговори с дракона и да го убеди да приеме каквото му се предлага, вместо да граби от най-добрата им стока. — Въздъхна. — В какво време живеем! Не изгарям от желание да го повикам да се върне, но предполагам, че се налага. Проблемът е твърде деликатен, за да го поверим на някой друг.

Кимнах. Още едно забавяне, докато Пчеличка и Шайн се отдалечаваха все повече от нас. Хрумна ми нова идея.

— Любезен Бресинга. Беше тук за Зимния празник. Изпрати ми бележка с предложение да ми бъде в услуга по всякакъв възможен начин.

— Ама разбира се! — Предан се усмихна и усетих задоволството му, че съм запомнил приятеля му. — Любезен има много приятели сред Старата кръв. Може да го оповести по-бързо, отколкото пратеник би могъл да намери Уеб.

— Въпреки че става дума за дъщеря ми, все пак се налага да се замисля. Искаме ли да разпространим на дълж и шир новината, че сме имали невидени нашественици в Бък?

Кетрикен наруши мълчанието.

— Познавам Любезен добре. Изобщо не съм забравила, че като момче той въвлече Предан в опасност, дори опасност да загуби живота си, но също така всички си спомняме заплахата, под която беше Любезен. През годините оттогава той се доказва като верен приятел на сина ми и доблестен носител на Старата кръв. Вярвам в неговата интелигентност. Нека аз да говоря с него. Ще му кажа да е внимателен до кого отиват съобщенията. И трябва да им кажем само, че търсим отряд мъже на коне, шейни и хора, облечени в бели кожи. Но аз съм склонна да го разпространим. Колкото повече очи гледат, толкова по-добра е възможността някой да види нещо.

— А понякога хората виждат каквото им се каже, че може да видят. Предпазливостта е изборът ми засега. — Думите на краля бяха окончателни. Сърцето ми малко се сви, въпреки че разбирах благодарумието в думите му.

Предан вече беше до вратата. Копривка бе по петите му и усетих потока отпратени с Умението заповеди, щом се зае със задачата си. Покорен на молбата ѝ, не се опитах да разширя усета си за Умението, за да разбере какво прави. Не исках да я разсея, като ѝ досаждам. Кетрикен отиде до вратата последна. Спря и поклати тъжно глава на Сенч.

— Трябва да ни вярваш повече. — После излезе, затвори тихо вратата и ни остави двамата убийци сами.

Стари навици. Щом останахме сами, и двамата се върнахме към себе си. Лорд Сенч и принц Фицрицарин изчезнаха и двамата мъже, които дълго време бяха вършили тихата работа за кралското правосъдие, се спогледаха. Никой от двамата ни не изрече нито дума, докато не чухме стъпките им да затихват в коридора. Пристъпих до вратата и се вслушах още за миг. След това кимнах.

— Какво още? — попита Сенч след кратко мълчание.

Не виждах смисъл да увъртам повече.

— Аш съживи Шута, като му даде драконова кръв.

— Какво? — попита Сенч намръщено.

Не казах нищо повече. Беше ме чул.

След малко той изсумтя тихо.

— Аш си позволява твърде много понякога. Е, и какво му направи това?

Искаше ми се да го попитам какво е очаквал да му направи. Вместо това казах:

— Според момчето Шутът е бил на ръба на смъртта. Капнал я е в устата му. Тя го е съживила. Нещо повече. Много по-добре е, отколкото когато го доведох тук, по-жизнен, отколкото когато го оставих, за да тръгна към Върбов лес. Изглежда, че го изцерява, но също така го променя. Кости, които бяха счупени и след това лошо зараснали в ръцете и ходилата, изглежда, се изправят сами. Болезнено е за него, разбира се, но вече може да движи всичките си пръсти и да стои на смазаното си ходило. А очите му са станали златни.

— Както бяха преди? Може ли да вижда?

— Не, *не* както бяха преди. Не много светлокафяво. Златно. Като разтопен метал, който се движи. — Внезапно ме осени. Бях видял очите на Тинтаглия. Сенч също ги беше видял. — Като очи на дракон. И все още не може да вижда. Но твърди, че го спохождат странни сънища.

Сенч се почеса по брадичката.

— Кажи на Аш да говори с него за това как се чувства и да записва всичко, което казва. Кажи му, че може да използва страници от най-добрия пергамент.

— Добре.

— Сънищата му също. Понякога сънищата казват неща, които човек не си признава. Аш трябва да записва всичко, което Шутът сънува.

— Може да откаже да сподели какво сънува, но можем да го помолим.

Той присви очи.

— И какво още те гложди?

— Шутът се страхува, че враговете ни може вече да знаят всеки наш ход.

— Шпиони между нас? Тук, в замък Бъкип? — Изправи се твърде рязко, хвана се за хълбока и вдиша няколко пъти задъхано.

— Не. Не шпиони. Бои се, че са събрали пророчества, видени от поробени Бели и полубели деца.

Заслуша напрегнато, докато му обясня какво е споделил Шутът с мен, и когато приключих, каза:

— Забележително. Отглеждат хора заради пророческата им дарба... Каква идея! Да проучиш възможните бъдещи развития и да избереш веригата събития, която най-много ще облагодетелства твоя орден. Би изисквало изключителна отдаденост, защото така би действал за доброто на Слугите, които идват много след теб, вместо за непосредствена изгода. И изпращат в света Белия пророк, когото те изберат, онзи, които ще изпълни тяхната воля в оформянето на бъдещето. След това се появява Шутът, истински пророк, извън техния контролиран подбор... записал ли си ми всичко това?

— Нямах много време за писане.

— Ами отдели време. — Присви устни. Очите му бяха блеснали. Знаех, че мислите му изпреварват моите, тичат нагоре по стълбите на логиката. — Преди години, когато Шутът се самоизолира, след като върна Кетрикен в Планинското кралство, когато помисли, че ти си мъртъв и всичките му планове са се провалили, дойдоха да го търсят едни. Поклонници. Търсеха Бял пророк в Планините. Как са разбрали къде да го намерят?

— Предполагам, от пророчествата...

Той заговори много бързо:

— Или са били тъй наречените Слуги и са го търсили още тогава? За мен е доста очевидно, че не им е харесвало да е извън контрола им. Сглоби го, Фиц. Те са създали Бледата жена. Тя е била тяхната пионка. Пуснали са я да се развихри на игралното платно и да оформи света както те желаят. Задържали са го там с намерението никой да не може да ѝ съперничи, но той се е измъкнал от тях. Завъртял се е и се е затъркалял по игралното им платно като лошо хвърлен зар. Трябвало е да си го върнат. Какъв по-добър начин да намериш някого от това да предизвикаш търсене, като пръснеш пророчества и оставиш други да са глутницата ти хрътки, тръгнали по дирята му?

Смълчах се. Умът на Сенч често правеше такива скокове. Той се покашля. Блясъкът в очите му от светлината ли беше, или от треска? Чух как задиша шумно през нос, докато умът му работеше трескаво.

Вдигна още един пръст.

— Когато започват да идват, той отказва да се види с тях. Отрича, че е пророк, и твърди, че е просто майстор на играчки.

Кимнах.

— А когато напуснахте Джаампе, напуснахте много тихо. Незабелязано.

— Да.

— Тъй че може да са му загубили следата там. Той изчезва. Следва своето видение за бъдещето и ти помага да събудиш драконите. Гарантира връщането на кралицата в Бък, с наследник Пророк в корема. Отново изчезва, отива в Джамайлия, предполагам, и в Бинград. А години по-късно отново се появява като лорд Златен в Бъкип, тъкмо навреме, за да ти помогне да гарантирате оцеляването на наследника Пророк. Решен е да върне драконите на този свят. Успява да надхитри двама ни и да се добере до остров Аслевял. И там, най-сетне, Слугите го пленяват. И го изтезават почти до смърт. Мислят, че са го убили.

— Те го убиха, Сенч. Той ми каза, че ще го убият. — Сенч впи очите си в моите. Не ми вярваше съвсем, но реших, че е все едно. — Той отиде в Аслевял с вярата, че това трябва да стане, та Айсфир да бъде освободен от ледника и да се съчетае с Тинтаглия. За да се върнат драконите на света.

— Да, и как се радвахме всички на това! — подхвърли кисело Сенч.

Без никаква обяснима причина това ме жегна.

— Специално ти си се зарадвал дотолкова, че си се сдобил с драконова кръв — подметнах язвително.

Той присви очи.

— Зъл вятър е това, не навява нищо добро.

Поколебах се. Разговорите за морал са рядкост между дворцови убийци. Правим каквото ни се каже да правим. Но Сенч беше решил да се снабди с кръвта лично, не като мисия, възложена му от краля. Осмелих се да оспоря думите му.

— Не се ли чувстваш малко... неудобно, че купуваш кръвта на същество, което очевидно мисли и говори? Същество, което вероятно е било убито за придобиването на тази кръв?

Той се взря в мен. Зелените му очи се присвиха и заискриха като лед.

— Странно е точно ти да го казваш, Фиц. Ти имаше връзка с вълк. Не сте ли убивали сърни и зайци и не сте ли ги яли? Хората от Старата кръв, които се свързват с такива същества, ще ти кажат, че те мислят и чувстват също като нас.

Но те са пляката, а ние сме хищникът. Така е замислено да бъдем едни за други. Отърсих ума си от вълчите мисли.

— Така е. Човек, свързан с елен, би се съгласил с теб. Но така е построен светът. Вълците ядат месо. Взимахме само каквото ни трябваше. Моят вълк имаше нужда от месо и го взимахме. Без него той щеше да умре.

— А пък без драконовата кръв, изглежда, твоят Шут щеше да умре.

Тонът му беше язвителен. Съжалих, че бях започнал този разговор. Въпреки всичките ни години заедно, въпреки начина, по който ме бе обучавал, се бяхме раздалечили в мисленето си. Бърич и Искрен, казах си, може би не бяха най-доброто влияние за един млад убиец. Като завеса, разтвори се да открие дневната светлина, ме порази мисълта, че може би никой от двамата не беше виждал в мен кралски убиец. Крал Умен беше. Но Бърич се бе постарал да ме отгледа като син на Рицарин. А Искрен навярно винаги бе виждал в мен своя възможен наследник.

Това не смаляваше Сенч в очите ми. Убийците, вярвах, бяха различни, но не по-долни от възпитаните в доброта и деликатност хора. Имаха своето място в света. Като вълците. Но съжалявах, че бях започнал разговор, който само ни показваше колко сме се раздалечили. Мълчанието, настъпило помежду ни, беше като бездна. Помислих да кажа: „Не те съдя“, но щеше да е лъжа и щеше само да направи нещата още по-лоши. Вместо това се опитах да поема една стара роля и го попитах:

— Удивен съм, че изобщо си могъл да се сдобиеш с нея. За какво ти трябваше? Имаше ли планове за нея?

Той повдигна вежди.

— Някои източници намекват, че е мощно възстановяващо средство. Научих, че херцогът на Халкида използва всички възможни средства, които са във властта му, за да се сдобие с онази стъкленница. Вярваше, че тя ще възстанови здравето и жизнеността му. И години наред проявявах остър интерес за здравето на херцога. — Много лека,

но много триумфална усмивка пробяга по устните му. — Въпросната стъкленница с кръв пътуваше за Халкида и бе... отклонена. Вместо това дойде при мен. — Изчака за миг, докато мисълта проникне в ума ми, след което добави: — Драконът вече беше мъртъв. Отказът да се купи кръвта нямаше да му върне живота. Отклоняването ѝ от херцога на Халкида може би спаси живота на мнозина. — Усмивката отново пробяга по лицето му. — Или навярно това, че я нямаше, сложи край на живота на херцога.

— Чух, че умрял, когато дракони съборили замъка му върху него. Ако е така, в това има някаква ирония, нали? Съществата, които е искал да убие, за да съхрани живота си, са го издирили и са го убили.

— Ирония. Или съдба. Но за съдбата ще трябва да попиташ своя Бял пророк.

Не говореше сериозно. Може би. Отговорих все едно, че беше сериозен.

— След като го върнах от мъртвите, той изгуби способността си да вижда всяко възможно бъдеще. Сега живее ден за ден, също като нас, върви слепешком по пътеката към бъдещето.

Сенч поклати глава.

— Няма никаква пътека към бъдещето, Фиц. Пътеката е сега. Сега е всичко, което е или ще бъде някога. Можеш да промениш навярно следващите десет дъха в живота си. Но след това произволната случайност отново те сграбчва в челюстите си. Дърво пада отгоре ти, паяк те ухапва по глезена и всичките ти грандиозни планове за спечелване на битка се провалят. Сега е това, което имаме, Фиц, и сега е мястото, където действаме, за да останем живи.

Вълчето в тази мисъл ме потресе и смири.

Той си пое дъх, издиша и ме изгледа навъсено. Изчаках.

— Има още нещо, което трябва да знаеш. Съмнявам се, че може да ни помогне да си върнем дъщерите, но трябва да го знаеш, в случай че може. — Изглеждаше почти ядосан от това, че трябва да сподели тайната си, каквато и да беше тя. Изчаках.

— Шайн има Умението. И то силно.

— Какво?!

Неверието ми го зарадва. Той се усмихна.

— Да, колкото и странно да е, талантът, който е толкова рехав у мен, че все още ми трябва усилие, за да го използвам, разцъфтя в нея в

ранна възраст. Кръвта на Пророка тече силна в жилите ѝ.

— Как откри това?

— Когато беше много малка, тя се пресегна към мен. Имах сън за малко момиче, което ме дърпаше за ръкава. Наричаше ме „Тате“ и ме молеше да я вдигна. — Гордата усмивка се разшири. — Силна е, Фиц. Достатъчно силна, за да ме намери.

— Мислех, че не знае, че си ѝ баща.

— Не знае. Майка ѝ я остави да я отгледат дядо ѝ и баба ѝ. Добри хора по своему. Мога да го призная, въпреки че ме изцеждаха за пари. Очевидно не ме обичаха, но бяха верни на своята кръв. Тя несъмнено беше тяхна внучка и я отгледаха като такава. Със същата немарливост, с която бяха отгледали майка ѝ, за съжаление. С доброта, но не интелигентно. Да опазиш едно дете от неприятности и да го възпитаеш не е едно и също. — Поклати горчиво глава. — Майка ѝ я презираше от самото начало и още като малка Шайн знаеше това. Но също така знаеше, че има баща, някъде, и копнееше за него. И в сънищата си следваше този копнеж. И умовете ни се докоснаха.

Неприсъщата за него нежна усмивка ми подсказа, че това е истинската му тайна. Дъщеря му се беше пресегнала към него и умовете им се бяха докоснали. И той се гордееше с нея, гордееше се с нейното Умение. Съжالياваше, че тя не бе расла до него, за да оформи вродената ѝ интелигентност. Може би тогава би могла да наследи ролята му. Твърде късно беше вече за това, помислих си. Всички тези мисли просветнаха като мълнии в ума ми, но собствената ми тревога мигновено ги надви.

— Сенч, смятам, че е много вероятно всъщност ти пръв да си я докоснал с Умението. Както аз направих с Копривка и Предан, без дори да съзнавам какво правя. А тя след това се е пресегнала към теб в отговор. Тъй че можеш да се пресегнеш към нея и тя може да ни каже къде е, и можем да си ги върнем! Сенч, защо не направи това веднага?

Усмивката изчезна все едно никога не я беше имало.

— Ще ме съдиш сурово за това — предупреди ме. — Запечатах я. Към всеки освен мен. Докато беше съвсем малка. Много преди да я пратя при теб я запечатах против Умението. За да я защитя.

Призля ми от разочарование, но умът ми сглоби фактите в спретнат низ.

— Запечатана за Умението. Поради което единствено тя е могла да се съпротиви на Слугите, докато всички останали са били пасивни като добичета.

Той кимна бавно.

— Можеш ли да достигнеш до нея и да я освободиш? Да ѝ изпратиш ключовата дума и да отвориш ума ѝ?

— Опитвал съм се. Не мога.

— Защо? — Паника, гняв заради такава изгубена възможност. Гласът ми пресекна.

— Умението ми вероятно не е достатъчно силно.

— Нека да ти помогна тогава. Или Шишко. Сигурен съм, че Шишко може да разбие всякаква стена.

Той ме изгледа рязко.

— Да разбие. Не е най-добрата дума, която би ме изкусила да пробваме. Но предполагам, че ще го направим, когато Шишко дойде тук. Все пак се съмнявам, че ще се получи. Мисля, че тя е вдигнала свои стени и че те може да се окажат здрави.

— Ти ли я научи на това?

— Не беше нужно. Тя е като теб. Прави някои неща по инстинкт. Не помниш ли какво каза Искрен за теб? Че често е могъл да достига до теб лесно, но в мига, в който си въвличен в някаква бойна ярост, си изгубен за него.

Беше истина и явно все още беше вярно.

— Но тя не е в битка. Плениха ги преди няколко дни...

— Тя е красива млада жена в ръцете на халкидски злодеи. — Гласът му беше хриплив. — Аз съм страхливец, Фиц. Отказвам да си представя какво може да преживява след отвличането. Като нищо може да е в бойно състояние на ума във всеки миг и всеки ден.

„Не мисли за това“, заповядах си. Страхът поглъщаше като мъглата във Върбов лес. Измъкнах се с усилие от ужасяващата мисъл на какво може да са подложени дъщерите ни. Но те гледаха на Пчеличка като на ценен трофей. Със сигурност това щеше да я опази! Да си предлагам такава мръсна утеха — че на малката ми дъщеря може да бъде спестено всичко, което заплашваше дъщерята на Сенч? Гадене опари гърлото ми.

Сенч заговори тихо:

— Спри да чувстваш и мислиш. Мисли и планирай. — Вдигна ръка, лицето му се изкриви от болка от движението, и потърка челото си. — Шайн е успяла да се възпротиви на магията, защото е запечатана за Умението. Това би могло да се окаже броня, която да използваме, щом тръгнем срещу тях.

— Но тя не е единствената, която се е противопоставила. Ревъл се е съпротивлявал. И Лант.

Гласът му беше глух.

— А после са престанали. Спомни си какво каза Лант. Че се опитал да задържи вратата и след това изведнъж нападателите му му се смеят и го подминават. Както и да са хвърлили тази магия над Върбов лес, мрежата ѝ не е била разпъната, когато са започнали нападението. Защо? Трябвало ли е да се доближат повече до жертвите си, за да подейства? Това, че Шайн, запечатана против влиянието на Умението, е била единствената, способна на продължителна съпротива, ми наемква, че ако не са използвали самото Умение, то магията им все пак е близко свързана с него. — Замълча и изпъна кокалест пръст към мен. — Тъй. Това ни казва какво, Фиц?

Почувствах се все едно отново съм му ученик. Помъчих се да намеря пътеката, по която мислите му вече бяха преминали.

— Може би техните ползватели на Умение не са толкова силни...

Той вече ми размахваше пръст.

— Не. Разбивачите на врати и войниците с мечовете идват първи. Ако имаха множество ползватели на Умението, със сигурност щяха да са в първите редици. Неутрализирането на съпротивата е по-добро, отколкото да разбиваш врати и да убиваш, особено ако наистина са търсили този Неочакван син. Защо да рискуваш наемниците ти да убият самото момче, което търсиш? Но всичко това няма значение. Мисли.

Помислих, след което поклатих глава.

Той въздъхна.

— Сходните инструменти често имат сходна слабост. Как надвихме магията им във Върбов лес?

— С чай от елфова кора. Но не разбирам как можем да приложим тази съпротива срещу тях, след като дори не знаем къде са.

— Точно сега не знаем къде са. Тъй че въпреки желанието ни да хукнем по всеки път оттук до Халкида с извадени мечове, трябва да

съберем оръжията си и да ги подготвим по най-добрия възможен начин.

— Приготвяме пакети чай от елфова кора? — Постарах се да не прозвучи саркастично. Бълнуваше ли?

— Да — каза той рязко, сякаш бе чул мисълта ми. — Наред с други запаси. Взривните ми прахове са се подобрили доста от последния път, когато ти ги изпробва. Когато лейди Розмарин се върне от... работата си, ще я накарам да ни опакова някои от тях. Щях да го направя сам, ако тази рана не ме притесняваше толкова. — Докосна я отново и изохка.

Не го помолих за разрешение, защото знаех, че няма да го получа. Наведох се и сложих ръка на челото му.

— Треска — заявих твърдо. — Трябва да си почиваш, а не да кроиш планове с мен. Да доведе ли лецител?

Чак сега си дадох сметка, че седи подпрян с възглавници, защото не може да се отпусне на гръб заради болката. Той стисна зъби и се усмихна.

— Един принц не тича да доведе лецител. Дрънваш звънеца и пращаш слуга. Но ние с теб не сме принцове или лордове, а убийци. И бащи. Не си почиваме, докато враговете държат дъщерите ни в плен. Тъй че ми помогни да легна. И не ми води никакви лецители, а иди и намери лекарствата, които смяташ за най-добри.

— Добре. Но после ще ми кажеш ключовата дума на Шайн и заедно ще се опитаме да стигнем до нея. — За това бях твърдо решен. Беше тайна, която не можех да му позволя да пази.

Той присви устни. Гледах го твърдо и едва след като кимна го хванах за раменете и му помогнах да се отпусне по гръб.

— О, кръвта пак потече — оплака се Сенч. После притихна и устните му запухтяха, докато се мъчеше да надвие болката.

— Мисля, че трябва да те погледне лецител. Знаем отрови, както и онези лекарства, които ме опазиха жив, докато нямаше никой, който да ми помогне. Но не съм лецител.

Видях, че почти се предаде. После започна да се пазари:

— Донеси ми нещо за болката. После ще се опитаме да стигнем до Шайн. А след това можеш да повикаш лецител.

— Съгласен! — отвърнах и излязох припряно, преди да е успял да обвърже сделката ни с други условия.

Върнах се в стаята си, заключих вратата и отворих тайното стълбище. Сепна ме едно чук, чук, чук. Дръгнах пердето и видях враната на каменния перваз на прозореца. В мига, в който го отворих, тя изпърха вътре. Скочи на пода, огледа се, после разпери криле и хвъркна нагоре по стълбището. Тръгнах и аз, като вземах по две стъпала наведнъж.

Любопитна гледка прикова погледа ми. Шутът седеше на масата с едно момиче на около четиринайсет. Косата ѝ беше прибрана под надиплена шапчица. Спретната слугинска туника в синьото на Бъкип покриваше скромния ѝ бюст. Гледаше напрегнато, докато Шутът дялкаше с малък остър нож парче дърво.

— ... по-трудно без зрението ми, но пък винаги тъкмо пръстите ми са разчитали дървото. Боя се, че съм станал по-зависим от върховете на пръстите си, отколкото съзнавах. Все още мога да почувствам дървото, но не е същото, както когато...

— Коя си ти и кой те пусна тук? — попитах строго. Задвижих се мигновено и се озовах между Шута и нея. Тя вдигна очи към мен със злочесто изражение. А после от устните ѝ проговори Аш:

— Не внимавах. Лорд Сенч няма да е доволен от мен.

— Какво има? Защо се разтревожи толкова? — Шутът беше останал без дъх от тревога, златните му очи бяха широко отворени. Вече стискаше ножчето за резба като оръжие.

— Нищо няма. Просто поредният маскарад на Сенч! Аш е облечен като момиче. Не го познах отначало и се стреснах. Всичко е наред, Шуте. В безопасност си.

— Какво? — попита той разтревожено, след което се изсмя нервно. — О. Ако това е всичко, тогава... — Но когато опря инструмента в дървото, ръката му трепереше. Остави го мълчаливо на масата. После, бързо като нападаща змия, ръката му се стрелна над масата и спипа ръката на Аш. Момчето извика, но Шутът го задържа здраво и докопа и другата му китка. — Защо се маскираш така? Кой ти плаща? — После, след като дланта му пробяга надолу до китката на момчето и след това по дланта, изведнъж се отпусна в стола си. Не пусна ръката на Аш, а каза разтреперано: — Не Аш в дреха на слугинче, а слугинче, което се е маскирало като младия чирак на Сенч. Какво става тук, Фиц? Как може да сме толкова глупави и да се доверим толкова бързо?

— Доверието ви не е излъгано, сър. Може би щях да споделя тайната си по-скоро, ако лорд Сенч не беше забранил. — И добави тихо: — Боли ме. Моля, не стискайте толкова силно.

Плътта на ръката ѝ бе изпъкнала на бели ивици между пръстите на Шута.

— Шуте. Държа я. Можеш да я пуснеш.

Той го направи, но с неохота. Отпусна се на стола. Златото в очите му кръжеше и искреше гневно на слабата светлина.

— И какво съм направил, че да заслужи тази заблуда от лорд Сенч?

Тя ме погледна, докато разтриваше ръката си. Страните ѝ бяха порозовели и сега, след като Шутът я бе обявил за момиче, се зачудих как бях могъл да я видя като нещо друго, макар и предрешена като момче. Когато заговори, гласът ѝ бе с една нотка по-висок.

— Господа, моля ви. Никакво желание нямаше да ви заблуждаваме, а само да остана така, както ме видяхте първия път. Като момчето Аш. Така бях първия път, когато лорд Сенч ме срещна, макар да ме видя под маскировката за по-малко от една вечер. Каза, че разбрал по гърлото ми и по нежните ръце. Кара ме да търкам подове, за да загрубеят, което помага, но казва, че костите ме издават. Така ли ме познахте, лорд Златен? По костите на ръцете ми?

— Не ме наричай с това име. Изобщо не ми говори! — заяви Шутът детински. Зачудих се дали би съжалил за думите си, ако можеше да види как я опустошиха. Покашлях се и тя извърна натъжените си очи към мен.

— Разкажи всичко от самото начало. От първия път, когато срещна лорд Сенч.

Тя се овладя. Стисна издаващите я ръце на масата пред себе си. Бях забравил враната и когато Пъстра подскочи към нас се сепнах. Враната наведе глава и докосна ръката ѝ с клюна си, сякаш за да я успокои. Момчето почти се усмихна. Но когато заговори, долових колко е смутена все още.

— Началото е преди да срещна лорд Сенч, сър. Знаете, че майка ми проституираше. Оттам започва историята ми с измамата. Родила съм се момиче, но майка ми ме направила момче веднага след раждането ми. Родила ме е сама, захапала кърпа, за да не я издадат виковете ѝ. Когато ме открили, вече съм била повита и тя заявила на

господарката на заведението, че е родила син. Тъй че бях отгледана в къща на жени, като вярвах, че съм момче. Майка ми беше придирчива в настояването си, че само тя може да се грижи за мен, и ми налагаше уединение всеки миг, в който тялото ми можеше да се види голо. Нямах приятели, излизах само с майка си и бях строго научена, че когато не съм с нея трябва да стоя кротко в стаичката ѝ за преобличане. Научих се на това толкова отдавна, че дори не помня как ме е научила.

— Бях на седем, когато тя ми разкри истината — продължи тя. — След като бях виждала гола само жена, изобщо не знаех как се различават частите на мъж. През цялото това време вярвах, че съм момче. Бях стъписана и отчаяна. И уплашена. Защото в къщата ни имаше момичета не много по-големи от мен, които влизаха тъжно в занаята на майка ми, въпреки че винаги трябваше да се преструват на весели и вятърничави. Точно затова, каза майка ми, трябвало да ме направи момче и затова трябвало да остана момче. Истинското ми име, каза ми тя, било Спарк^[1]. Аш, пепел, е това, което покрива въглена и крие светлината му. Така бе измислила имената ми.

Шутът се беше прехласнал от разказа ѝ. Устата му беше зяпнала, било в почуда или в ужас. Изпитвах дълбока тъга за нея.

— Защо жените работят този занаят все едно, че са робини? Робството не е разрешено в Шестте херцогства.

Тя поклати глава на невежеството ми.

— Не е. Но когато натрупаш дълг, който не можеш да изплатиш, често присъдата е, че трябва да го изплатиш с труд. Когато майка ми била млада и току-що дошла в град Бъкип, заобичала игралните маси. Беше хубава и умна, но не достатъчно умна, за да схване, че собственикът на игралното заведение ѝ отпускат заеми твърде лесно. А когато затънала дълбоко, той затворил капана си. — Момичето ме погледна. — Тя съвсем не е първата жена или мъж, оказал се под такова принуждение. Добре известно е, че има един съдия, лорд Разумен, който води делата на длъжници и често праща хубави млади мъже и жени в плътския занаят. Дискретни къщи, като тази, в която работеше майка ми, изплащат игралните дългове и предявяват новия дълг. Ако някой се оплаче, собствениците го заплашват, че ще продадат дълга на онези, които пращат длъжниците на кейовете и улиците, за да отслужват занаята си в задните улички. Но след като майка ми се озовала в къщата, ѝ взимали за храната, която яде, и за дрехите,

леглото и чистите постели. Курвите никога не могат да се измъкнат от дълговете си. Когато ме родила и ме задържала, съм станала допълнителен разход за нея.

— Лорд Разумен. — Съхраних името в паметта си и се заклек наум, че Предан ще го чуе от устата ми. Как бях живял толкова дълго в Бък, без изобщо да знам за такова нещо?

Спарк продължи разказа си:

— Жените на къщата започнаха да ме използват като своето момченце за поръчки. Разрешавах ми да излизам, да тичам до господата им, за да им занеса бележките им, или да им купувам специални неща от пазарите. Срегнах лорд Сенч една вечер, когато потърси момче да занесе съобщение от него до един кораб на речните кейове. Взех го и направих каквото ми поръча. Когато се върнах, му дадох писмения отговор. Бях се обърнала да си тръгна, когато той ме повика и ми подаде сребърен петак. Но когато отидох да го взема, ме сграбчи за ръката, също като вас, и шепнешком ме попита каква е играта ми. Казах му, че нямам никаква игра и че съм момчето за поръчки на майка ми, и че ако има въпроси, може да ги зададе на нея. И онази вечер той я потърси вместо фаворита ѝ, и прекара цялата нощ с нея. Беше много впечатлен от това колко добре ме е научила. А след това всеки път, когато я посетеше, винаги намираше повод да ме види и да ме прати на поръчка, и винаги ми плащаше сребърен петак. Започна да ме учи на повече неща. Да вирвам брадичката си така, че да покажа по-изпъкнала челюст, да загрубявам ръцете си със студена вода и да слагам в обувките си подплънки, та стъпалата ми да изглеждат по-големи.

— Майка ми беше много добра в занаята си, но не това беше искала за себе си, още по-малко — за мен. Лорд Сенч обеща, че като стана на петнайсет, ще ме вземе за слуга и ще ме научи на друг занаят. — Замълча и въздъхна. — Съдбата реши друго. Взе ме, когато бях на единайсет.

— Чакай. На колко си години?

— Като момиче ли? На тринайсет. Когато съм Аш, казвам, че съм на единайсет. Доста слаба съм за момче, въпреки че съм силна за момиче.

— Какво стана, когато беше на единайсет? — попита настойчиво Шутът.

Лицето на Спарк стана съвсем безизразно. Очите ѝ бяха неразгадаеми. Но гласът ѝ не трепна.

— Някакъв благородник реши, че ще му е забавно да сподели ложе с майка и нейния син. Вече беше платил на господарката на къщата ни значителна сума за такава нощ. Никой не попита дали сме съгласни. Когато майка ми възрази, собственичката на къщата ѝ каза, че дългът е толкова мой, колкото и неин. И че ако с майка ми не се подчиним, ще ни изхвърли от къщата тутакси. — Лицето ѝ преbledня и ноздрите ѝ се разшириха от отвращение. — Господинът дойде в стаите ни. Каза ми, че първо трябва да гледам, докато той си свърши работата с майка ми. А след това тя ще гледа, докато той ме учи на „едно ново малко забавление“. Отказах и той се изсмя. „Отгледала си го с дух — каза ѝ. — Винаги съм искал одухотворено жребче.“

— Майка ми каза: „Няма да го имаш, нито сега, нито никога.“ Помислих, че това ще го ядоса, но като че ли още повече го възбуди. Майка ми се беше загърнала в хубав халат, както правеха често жените в къщата. Той я сграбчи за яката и я бутна върху леглото, но вместо да се съпротивлява, майка ми го обгърна с ръце и крака и ми каза да бягам, да напусна къщата и никога да не се връщам. — Замълча, потънала в спомена. Горната ѝ устна потръпна два пъти. Ако беше котка, щеше да изсъска.

— Спарк? — подкани я тихо Шутът.

Гласът ѝ бе глух и безчувствен.

— Побягнах. Подчиних ѝ се, както винаги, и избягах. Крих се. Два дни живях по улиците на Мръсния квартал. Не се справих много добре. Един ден някакъв мъж ме хвана. Мислех, че ще ме убие или изнасили, но той ми каза, че лорд Сенч иска да ме види. Беше друго име, различно от онова, под което го познавах, докато бе клиент на къщата на майка ми. Но имаше знак, който разпознах, и макар да се страхувах от капан, отидох с него. Два дни глад и студ ме бяха накарали да се чудя дали не съм била глупачка да откажа на господина на майка ми. — Въздъхна тежко. — Мъжът ме отведе в един хан, даде ми храна и ме заключи в една стая. Чаках часове, обзета от страх какво ще ме сполети. После лорд Сенч дойде. Каза, че майка ми била убита и той се уплашил за мен...

В този момент живецът и болката се върнаха в гласа ѝ. Хлипаше до края на разказа си.

— Мислех, че съм я оставила да понесе един побой. Или че господарката ще ѝ намали заплатата. Не че ще бъде насилена, удушена и захвърлена като мръсен парцал на пода...

Думите ѝ секнаха. Дватамата с Шута не проговорихме. Накрая тя каза:

— Лорд Сенч ме попита кой го е направил. Господарката на къщата бе отказала да му каже кой е купил времето на майка ми онази вечер. Не знаех името му, но знаех всичко останало за него. Знаех благовонието, което използваше, и шарката на дантелата на маншетите му, и че има родилен белег под лявото ухо. Не мисля, че изобщо ще мога да забравя някога как изглеждаше, когато майка ми го притисна до себе си, за да мога аз да се спася.

Думите ѝ заглъхнаха и последва дълго мълчание. Изхълца, странно естествен звук за края на толкова мрачен разказ.

— Тъй че дойдох тук. Да работя за лорд Сенч. Дойдох като момче и живея главно като момче, но понякога той ми нарежда да се обличам като слугиня. Да се науча как да съм момиче, предполагам. Защото щом стана жена, няма да ми е лесно да се преструвам на момче. Но също така за да чувам онова, което хората не казват пред момче. Да виждам онези неща, които лорд или дама правят пред просто слугинче и които не биха направили пред никой друг. И да донасям тези наблюдения на лорд Сенч.

Сенч. При изричането на името му внезапно си спомних за какво бях дошъл.

— Сенч! Той има треска от рана и точно затова дойдох тук. Да взема нещо за болката му. И да пратя да му доведат лецител по-късно, за да почисти раната.

Спарк скочи на крака. Тревогата ѝ не беше престорена.

— Ще му доведа лецител веднага. Познавам стареца, когото предпочита. Не е бърз, но е добър. Говори с лорд Сенч и му предлага едно или друго лечение, и слуша какво лорд Сенч смята, че ще е най-добре. Ще отида за него веднага, макар че бавно ще се вдигне, и след това веднага ще дойда в стаята на лорд Сенч.

— Иди — съгласих се и тя припряно изтича навън.

Поседяхме мълчаливо.

— Мак — казах след това и станах да ида до рафтовете. Сенч го имаше в няколко форми. Избрах силна тинктура, която можех да

разредя с чай.

— Беше много убедително момче — подхвърли Шутът. Не можах да определя чувството в гласа му.

Търсех по-малък съд, в който да отнеса тинктурата.

— Е, ти би трябвало да знаеш по-добре за това от мен — отвърнах, без да мисля.

Той се засмя.

— Да, Фиц. Би трябвало, да.

Пръстите му забарабаниха по масата. Обърнах се изненадан.

— Ръцете ти изглеждат много по-добре.

— По-добре са. Но все още ме болят. Малко опиум и за мен?

— Трябва да внимаваме с лекарствата за болка, които ти даваме.

— Тъй. *Не*, искаш да кажеш. О, добре. — Загледах, докато се опитваше да свие пръстите си. Все още бяха много сковани. — Искам да се извиня. Не. Не точно да се извиня, но... Обземат ме пристъпи на ужас. Паника. И се превръщам в нещо друго. В някой, който не искам да бъда. Искях да нараня Аш. Това беше първият ми импулс. Да го нараня затова, че ме изплаши.

— Познавам този импулс.

— И?

Бях се отказал от търсенето. Щях да взема бутилката до стаята на Сенч и след това да я върна.

— Аш е този, на когото би трябвало да се извиниш. Или Спарк. А за онзи изблик на ярост? Времето. Времето, минаващо без никой да се опитва да те нарани или убие, ще смали тази реакция. Но опитът ми показва, че никога не си отива напълно. Все още имам сънища. Все още изпитвам изблици на гняв. — Лицето на мъжа, който мушкаше с ножа кучето на пазара се върна в ума ми. Гневът кипна отново. „Трябваше да го пребия“, помислих си. „Спри — казах си. — Спри да си спомняш това.“

Пръстите на Шута леко почукаха по дървото, което резбоваше.

— Аш. Спарк. Тя е добра компания, Фиц. Той ми харесва. Подозирам, че и тя ще ми харесва. Сенч често се оказва по-мъдър, отколкото съм му го признавал. Да й позволи да се облича и да живее и в двете си роли е направо гениално.

Замълчах. Тъкмо си бях спомнил колко небрежно се бях съблякъл гол пред Аш. Момиче. Момиче, не много по-голямо от

собствената ми дъщеря, което ми подава чисто бельо. Не мисля, че се бях изчервявал толкова силно от години. Нямах да го спомена на Шута. Достатъчно поводи за веселба беше имал напоследък — и все за моя сметка.

— Трябва бързо да занеса това на Сенч. Шуте, ако ти трябва нещо, преди да съм излязъл?

Той се усмихна горчиво. Вдигна ръка и започна да изброява на пръсти.

— Зрението ми. Силата ми. Малко кураж. — Спря. — Не, Фиц, нищо, което ти можеш да ми дадеш сега. Съжалявам, че реагирах така, че Аш е Спарк. Чувствам се странно засрамен. Може би защото, както ти спомена, съм играл тези две роли. Може би разбирам малко повече как си се почувствал първия път, когато научи за Амбър^[2]. Надявам се да ми прости и да се върне. — Вдигна дървото и заопипва за ножа. Враната подскокна по-близо и кривна глава да види какво прави. По някакъв начин той я усети. Изпъна пръста си към нея и тя подскокна, за да я погаят по главата. — Времето ми тук щеше да е много по-самотно без Аш. И Пъстра. Много по-непоносимо. А тя е тази, която ми даде драконовата кръв, която направи толкова много за мен. Надявам се да не съм я прогонил.

— Сигурно бих могъл да се върна и да вечеряме заедно.

— Задълженията на принц Фицрицарин Пророка най-вероятно ще осуетят това. Но малко хубаво бренди късно вечерта би било добре дошло.

— Значи до късно вечерта.

Излязох и тръгнах към спалнята на Сенч. Когато стигнах, двама млади мъже тъкмо я напускаха. Спряха и ме изгледаха ококорени. Благоденствие и Почтен. Синовете на Предан. Бях ги държал, когато бяха бебета, а като малки момчета понякога бяха посещавали Върбов лес с баща си. Бях ги търкалял в есенните листа и бях гледал как гонят жаби в потока. А след това, когато започнаха да стават по-големи, времето им на Външните острови ги беше откъснало от моя свят.

Почтен сръга с лакът брат си и каза самодоволно:

— Казах ти, че е той.

Кралят претендент Благоденствие намери малко повече достойнство.

— Чичо — поздрави ме сериозно и протегна ръка.

Стиснахме китки, а Почтен завъртя очи.

— Май си спомням как те изплакна в коритото, когато падна в торта — подхвърли подигравателно.

Благоденствие се постара да запази достойнството си, когато излъгах предпазливо:

— Изобщо не помня това.

— Аз го помня — заяви Почтен. — Баба Търпение те сгълча, че цапаш водата на конете.

Това докара усмивка на устните ми. Бях забравил, че наричаха Търпение баба. Изведнъж ми се прииска онези дни да се върнат. Прииска ми се малкото ми момиче да си е у дома и да има онова детство. Не горящи трупове в нощта, не да бъде похитена от халкидски наемници. Потиснах всичко това и успях да попитам:

— Как е лорд Сенч?

— Баба ни помоли да го посетим и да държим ума му зает. Току-що ни каза, че умът му е достатъчно зает, и ни помоли да се разкараме. Мисля, че раната го притеснява повече, отколкото иска някой да разбере. Но правим каквото ни нареди и се разкарваме. Искаш ли да дойдеш с нас? Лорд Веселяк устройва в дома си игра на карти днес.

— Аз... Не, благодаря. Мисля да поема смяната си в поддържането на ума на лорд Сенч зает.

Карти. Изпитах смътно разочарование и щях да ги укоря, но после се зачудих с какво според мен можеха да си запълнят времето. Те постояха още малко така, загледани в мен, и изведнъж осъзнах, че нямаме да си кажем почти нищо. Бях се отдръпнал от живота им и вече едва ги познавах.

Почтен се овладя преди мен.

— Е. Със сигурност ще се видим на вечеря. Навярно тогава ще можем да поговорим повече.

— Може би — съгласих се, но се съмнявах. Не исках да им разправам дядовски приказки как са били нещата някога. Хората, които бях убил, изтезанията, на които ме бе подлагал дядо им Славен. Изведнъж се почувствах стар и припряно влязох в стаята на Сенч, за да си напомня, че той е много по-стар от мен.

— Фиц — каза той. — Много се забави.

Затворих вратата и попитах:

— Много ли е силна болката?

Извадих шишенцето от джоба си. Устата му беше присвита и побеляла и можех да надуша страданието в потта му.

— Зле е. — Дишаше с отворена уста.

— Аш отиде за лецител. Или по-скоро Спарк, трябваше да кажа.

Кратката усмивка се изкриви в гримаса.

— А. Е, по-добре, че вече знаеш. Донесе ли мака?

— Да. Но може би трябва да изчакаме лецителя?

Той поклати глава.

— Не. Имам нужда от мака, момче. Не мога да мисля. И не мога да ги задържа навън.

— Кого да задържиш навън? — Огледах се. Нямахше нищо, с което да смеся мака, за да го глътне по-лесно.

— Знаеш — прошепна той заговорнически. — Онези от камъните.

Това ме накара да замръзна. Две крачки и бях до леглото му. Опипах челото му. Горещо и сухо.

— Сенч, не знам какво имаш предвид. Имаш треска. Мисля, че халюцинираш.

Той се вгледа в мен. Очите му бяха лъскаво зелени.

— Никой ли не ти говори, докато преминавахме? Никой ли не се опитва да ти говори сега? — Не бяха въпроси. Бяха обвинения.

— Не, Сенч. — Уплаших се за него.

Той прехапа долната си устна.

— Познах гласа му. Всичките тези години, които си отидоха... но познах гласа на брат си.

Изчаках.

Пръстите му ме подканиха да се доближа. Той махна към портрета на стената и прошепна:

— Умен ми говори, в камъните. Попита ме дали вече отивам да се присъединя към него.

— Сенч, раната ти се е замърсила и имаш треска. Умът ти блуждае. — Защо си направих труда да го кажа? Знаех, че няма да го приеме. Също както знаех с отчайваща безнадеждност, че няма да се пресегне с мен с Умението точно сега.

— Можеш да дойдеш с нас, Фиц. Да се отнесеш с нас като шепот. Ще откриеш, че е прекрасно усещане. — Говореше с тон, толкова сходен с тона на стария крал Умен, че мраз пробяга по

гръбнака ми. Беше много късно. Ако му помогнеш да се пресегне с Умението точно сега, щеше ли да отвори Шайн? Или съзнателно щеше да запокити и двама ни в нищото?

— Сенч. Моля те. — Дори не знаех за какво го моля. Поех си дъх. — Позволи ми да погледна раната ти.

Той поклати бавно глава.

— Не е раната, Фиц. Не е инфекцията. Поне тази. Умението е. Това забира сега в мен. — Замълча. Впери поглед в стената и задиша тежко. Не можах да устоя на импулса. Обърнах се и погледнах портрета. Нищо нямаше там. Само боя върху платно. После ме попита. — Помниш ли Август Пророка?

— Разбира се. — Беше племенник на крал Умен и племенник на Сенч също така. Син на по-младата им сестра, която беше умряла при раждането му. Не много по-голям от мен, когато и двамата бяхме пратени в Планинското кралство. Трябваше да посредничи на Искрен да изрече клетвите си на Планинската принцеса Кетрикен. Но дори на онзи ранен етап коварството на Славен беше в действие. Искрен не беше искал да прогори ума на Август, когато се свърза през него с Умението, за да увери Кетрикен, че е доблестен мъж и че няма нищо общо с убийството на брат й. Но го бе направил. След това Август се беше съземаал и отнасял като пламък, танцуващ над гаснещ фитил. В някои дни беше изглеждал с ума си. В други умът му блуждаеше като на старец, изпаднал в старческо слабоумие. Тронът на Пророка тихо и кротко го беше изтикал от двора. Беше умрял във Върбов лес в ранните дни на Войната на Алените кораби. Кончината му едва бе забелязана, защото умът му отдавна си бе отишъл.

— Аз също. Фиц, трябваше да те послушам. Може би Умен беше прав, когато отказа. Преди толкова много години. Завистта ме преряза като нож, когато той каза, че можеш да бъдеш обучаван в Умението. На мен ми го бяха отказали, знаеш го. А толкова много го исках. Толкова много. — Усмихна ми се немощно. — А после... получих каквото исках. Или навярно то ме намери.

Някой почука на вратата. Лечителят. Изпитах прилив на облекчение, който се отдръпна толкова бързо, колкото се беше надигнал, щом в стаята нахлу Копривка. Усетих как Умението й нахлу с нея като силно ухание. Погледна ме с тревога.

— Не и ти, моля те! — Вдиша рязко. — Усещам го как се разсипва в Умението. Повиках другите. Не очаквах да те заваря тук, да се разсипваш с него.

Зяпнах я. Заговорих бързо:

— Не. Аз съм добре. Но Сенч има силна треска. От раната му. Халюцинира.

Тя ме погледна съжалително.

— Не — каза тихо. — По-лошо е от това. И мисля, че го знаеш. Умението е. Веднъж ти ми каза, че е като огромна река и че ако ползвател на Умението е невнимателен, може да бъде отнесен в нея. Предупреди ме за опасността от онова притегляне. — Погледна ме в очите и вирна брадичка. — Не толкова отдавна те хванах в това. Изкушаваше се с него. Оставяше се да се разплетеш в потока от нишки.

Права беше. Да се оставиш да те понесе течението на Умението е опияняващо. Усещането за сливане и принадлежност, докато всякаква болка и грижи се отнасят далече. Усещане за могъщество и за правилност. Бях се изкушавал, и при това неведнъж. Щях да изпитам срам, ако не бях толкова уплашен. И толкова отчаян.

— Трябва да го издърпаме обратно — казах й. Поколебах се на ръба да й кажа защо е толкова важно. След това се побоях, че дори и да го знае, няма да се съгласи да опитаме.

— Не. Не *ние*. Ти трябва да останеш много назад от това, тате. Защото го усетих в теб, откакто се върнахте от Върбов лес. Теченията притеглят и двама ви. — Пое си дъх, отпуснала ръка на едва видимата издутина на корема си. — О, де да беше Шишко тук сега. Но дори времето да се задържи добро, все още е на два дни път. — Отново насочи вниманието си към мен. — Вероятно ще е най-добре да се махнеш. И да вдигнеш стените си колкото се може по-плътно.

Не можех да си отида. Сенч се беше вкопчил в завивките на гърлото си и я гледаше все едно е малко момче, а тя държи пръчка зад гърба си.

— Донесох му мак. За болката. Ако притъпим болката, може би ще има повече контрол.

Тя поклати глава.

— Не. Според нас тъкмо болката го държи тук, в тялото му. Напомня му, че *има* тяло.

— Изглеждаше добре, като говорихме преди малко. Е, боли го, но говореше смислено. Съветвахме се...

Тя ми клатеше глава. На вратата се почука отново и влезе Стабилен. Кимна ми и дори се усмихна.

— Фиц! Радвам се, че най-после си в замък Бъкип.

— Благодаря — отвърнах му. Гледах Сенч. Той се взираше втренчено в портрета на брат си и устата му се движеше беззвучно, сякаш му говореше.

— Трябва ли да опитваш това? — попита Стабилен Копривка. — Не е ли по-добре да си почиваш?

Тя му се усмихна отегчено.

— Бременна съм, не съм болна. Къде са другите?

Той кривна глава към мен, все едно че споделяше шега.

— Когато щракне с пръсти, очаква кралят да дойде тичешком. Скоро ще е тук, Копривке.

— Само тримата ли ще сте? Не е много за котерия на Умението. Ще имате нужда и от мен. — Постарах се да не го кажа толкова отчаяно, колкото се чувствах. Изпгнах ръката си към Сенч; мислех, че ако се докоснем, ще мога да го достигна. Копривка обаче рязко плесна ръката ми настрани.

— Не! Имаме двама единаци, които можем да повикаме, ако сметнем, че се нуждаем от помощта им. Аметист и Дързък не са много общителни, но и двамата са силни в Умението. Засега смятам, че тези, които познават лорд Сенч най-отблизо, ще могат най-добре да го върнат и да го споят. Но не и ти. — И ми посочи вратата. Отворих уста да възразя, но тя каза: — Не можеш да ни помогнеш. Само ще ни разсейваш, а това означава, че ще разсейваш и Сенч. И може да станеш по-уязвим, отколкото вече си. Сенч кърви в потока на Умението. И активно се мъчи да те притегли със себе си, все едно дали го съзнаваш, или не.

— Трябва да остана. Трябва да го върнете в съзнание. След това, разумно или не, двамата трябва да се опитаме заедно да приложим Умението.

Копривка присви очи.

— Не. Самият факт, че молиш за това, ми показва, че вече си силно притеглен към него.

Погледнах я. „О, Моли, да можеше ти да ме погледнеш с това упорито изражение.“ Стегнах сърцето си. Вярност към властта на Пророците, така винаги ме бе учил Сенч. Над всички други неща, дори над верността към Сенч. Точно сега моята способност да преценя беше по-ясна от неговата.

— Изобщо не е това. Не е копнежът към Умението. Пчеличка е. Преди малко, когато си говорихме, Сенч ми разкри, че дъщеря му Шън — Шайн — притежава Умението. Необучена е. Още по-лошо. Той я е запечатал за Умението, за да не бъде уязвима. — Гневът на лицето на Копривка премина в ярост. Още по-плашещо беше липсата на реакция у Сенч затова, че съм го издал. Отново беше зяпнал стената, с провиснала уста. — Не е могъл да достигне до нея, да ѝ изпрати отключващата дума, за да може да ни помогне да я намерим. Не знаеше дали защото беше слаб или защото опасността около нея я е накарала да вдигне стените си Умение. Заедно двамата щяхме да се опитаем да пробием до нея.

— Нали ви казах и на двамата да се въздържате от Умението?!

— Бях забравил за това — отвърнах искрено.

— И очакваш да ти повярвам? — сопна се тя.

— Истина е! Мислех само за възможността да намеря Пчеличка.

Изражението ѝ леко се смекчи. Не, бях си го въобразил, защото следващите ѝ думи бяха:

— И не помисли веднага да дойдеш при мен, Майсторката на Умението, да потърсиш моя съвет и опит в тези неща? — Присви устни, а след това, сякаш против волята си, попита: — Имаш ли изобщо някакво уважение към мен?

— Разбира се!

— Обичаш ме като своя дъщеря. Не се съмнявам в това. Но да изпитваш уважение към знанието и способностите ми, в това се съмнявам... — Изведнъж замълча. Вцепени се за миг, после ме попита спокойно: — Коя е думата, която трябва да отвори Шайн?

— Не ми я каза.

Тя се намръщи.

— Превъзходно. — Посочи ми вратата. — Сега излез. Имам работа.

— Мога да помогна. Той ми вярва. Мога да го намеря и да го върна.

— Не. Не можеш. Дори в този момент се разсипваш и дори не го разбираш. Преплетени сте някак. И той те държи здраво, опитва се да те притегли със себе си.

Отворих се, опитах се да усетя дали това, което ми казва, е вярно. Имаше ли притегляне? Навътре ли ме теглеше, или...?

— Спри! — изсъска ми Копривка и стегнах бързо стените си.

— Издърпай ме — промълви Сенч.

Целият настръхнах и прошепнах:

— Искрен?

Пристъпих неволно към него, взрян в зелените му очи, и затърсих тъмнокафявия поглед на краля, комуто бях служил. Умът ми пробяга назад към един сън-Умение, с моя грохнал от изтощение крал, присвит до река от чиста и искряща магия, ръцете му потъват в сребристия парещ поток. А след това ме моли да му помогна, да го издърпам от притеглянето на онази течна магия...

— Стой назад, момче! — предупреди ме той, щом дъщеря ми пристъпи между Сенч и мен, и опря ръце на гърдите ми.

— Тате. Погледни ме! — заповяда ми Копривка и щом погледите ни се срещнаха, заяви: — Ако потрябва, ще повикам стражата и ще им заповядам да те изведат насила от тази стая. Ако потрябва, насила ще излея чай от елфова кора в гърлото ти, докато не можеш и нишка Умение да събереш. Няма да те изгубя. Имам нужда от теб и сестра ми има нужда от теб.

— Пчеличка — промълвих и както вълна се отдръпва от бряг, всякакво желание за Умението се изцеди от мен. Погледнах искрящите очи на Сенч и ми призля.

— Спаси го — помолих я. — Моля те. Спаси го.

След това се обърнах и излязох.

---

[1] Искра. — Б.пр. ↑

[2] Кехлибар. — Б.пр. ↑

20. БЕЛЯЗВАНЕ НА ВРЕМЕ

Пренасянето на Неумело лице през портал може да бъде направено, ако е абсолютно необходимо. Но опасностите както за Умелия придружител, така и за пренасяните, не са преувеличени. Фокусът на Умелия трябва да се раздвои между крайната цел и тези, които придружава. Близък физически контакт може да улесни прехода. Простото държане за ръце би могло да е достатъчно за двама, които се познават добре, и е препоръчван метод.

В много редки случаи може да се окаже необходимо един придружител да преведе повече от едно Неумело лице през някой от коридорите. Рискът за Умелия и онези, които придружава, се увеличава с всяко допълнително лице или същество. Чирак не бива никога да опитва това. Калфа — не повече от две същества и само при крайна нужда. Границата за майстор не е определена, но се препоръчват не повече от пет живи същества.

Опасностите са няколко. Пътуването да не завърши и всички да се изгубят в прехода. Умелият да излезе грохнал от изтощение, дори дотам, че да умре скоро след това (спомни си описанието от калфата на Умението Камбани за смъртта на Майстора на Умението Елмънд). Придружаващите Умелия да излязат с разстроени умове. Или изобщо да не излязат.

Има няколко начина да се направи едно успешно преминаване по-вероятно. Най-добре е ако Умелият е използвал точно този портал и преход преди и е запознат с него. Често като че ли ако Умелият и хората с него се познават добре, преходът е по-безопасен.

В никакъв случай бременна жена не бива да прави преход. Ще излезе с празна утроба. Пренасянето на лице в безсъзнание трябва да се избягва, а с много малки деца не е много по-добре. Любопитно, животни като че ли се справят по-добре в преходи, отколкото хора.

Стълбове-Умение и преходи,
Майстор на Умението Арк

Най-добрият начин, който знам, за да спра да мисля, е да взема брадва и да се опитам да убия някого с нея. Нямах никакви потенциални жертви наоколо, но винаги съм имал живо въображение. Слязох в двора за упражнения и потърсих Фоксглоув.

Денят бе ясен и студен. Фоксглоув беше облечена топло, но от подопечните ѝ вече се вдигаше пара, докато преминаваха от една тренировка на друга. Тя държеше дървен учебен меч и боравеше с него без задръжки, докато обикаляше редиците на бойците си.

— Тази ръка е незащитена, шляпа безцелно и си проси да бъде отсечена — каза на един, когато пристигнах, и го перна здраво, за да му го напомни. Останах в края на двора и изчаках да ме забележи.

Мисля, че вече ме беше усетила, но ме остави да погледам какво прави, преди да се обърне към мен. Вече бе добавила петима души към така наречената ми гвардия. Остави всички да си поемат дъх и тръгна през двора за упражнения към мен.

— Е. Не мога все още чак да съм горда от работата си, но напредват. Веднага оповестих, че искаме да вземем няколко опитни гвардейци. Привлякох няколко, които са уволнени от частите си, защото са малко попрестарели или твърде увредени от стари рани. Ще им дам шанс и ще видим кои ще задържим.

— Бойци с брадви? — попитах.

Тя повдигна вежда.

— Лили ей там ми се похвали, че я бива с брадвата. Не съм я видяла още, тъй че не мога да кажа. Жизнен като че ли може да стане такъв. Някой ден. Защо? Смяташ, че ще ти трябва такъв гвардеец в отряда ли?

— Не. Трябва ми партньор за упражнение.

Тя ме изгледа за миг втренчено. После пристъпи към мен и опипа ръката ми под рамото и под лакътя. Шибването с opakото на ръката в корема ми ме изненада, но не ми изкара въздуха.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? Не е много подходящо за принц. — Погледнах я и след миг тя кимна. — Добре. Лили!

Жената, която извика, беше с моя ръст и мускулеста. Фоксглоув я прати за учебни брадви и след това ме попита:

— С тези дрехи ли?

Не исках да се връщам в покоите си и да се преобличам. Твърде много време щеше да отнеме, а твърде много мисли ме глождеха, готови да изригнат в мозъка ми.

— Така е добре.

— Не. Няма да е добре. Мисля, че има някакви кожени якета в склада за снаряжение. Иди веднага, за да не караш Лили да чака. — Когато се обърнах да тръгна, добави: — Има нещо, за което да помислиш. Умът ти ще помни как да направиш нещо и ще мислиш, че все още можеш да го направиш. Тялото ти ще се опита. И ще се провали. Гледай да не се нараниш. Уменията ще се върнат. Не бързо и не изцяло, но достатъчно.

Не ѝ повярвах. Но много преди края на учебните ѝ тренировки с новобранците ѝ повярвах. Защото Лили ме преби. Дори когато си я представих като някой от наемниците, които бяха отвлекли малкото ми момиче, не можах да я надвия. Дървената учебна брадва, утежнена с олово, тежеше колкото кон. Не бях сигурен дали милост или жалост накара Фоксглоув да извика Лили да поработи с Жизнен, а след това ме посъветва да ида в потилните и после да си почина. Постарах се да не влача крака, когато напуснах сцената на поражението си. Работата беше изпълнила целта си — да ме накара да не мисля за цяра Умение, който прилагаха на Сенч, но ме хвърли в яма на безнадеждност, в сравнение с която мрачната ми потиснатост от елфовата кора приличаше на весело пързаяне с шейна. Току-що бях доказал на себе си, че дори да имам възможността в този момент да си върна дъщеря си, тя най-вероятно ще ме види как умирам. Мисля, че навъсеното ми изражение въздържа да ме заговорят в потилните. На другите можеше и да изглежда, че съм в средата на четвъртото десетилетие на живота си, но бяха минали повече от трийсет години, откакто бях

мускулестият гребец и воин, какъвто бях на двайсет. Тялото ми отразяваше живота, който бях живял през последните двайсет години като благородник земеделец.

Когато се дотърсих до покоите си, заварих Стабилен подпрян до вратата. Отключих и той ме последва вътре без думи. Щом затворих вратата, каза:

— До утре окото ти ще посинее възхитително.

— Вероятно. — Погледнах сина на Бърич и Моли. Дъното на отчаянието ми се разтвори и пропаднах през него. Очите на Бърич, устата на Моли... — Не знам как да спася малката ти сестра. Днес, за един момент, имахме шанса със Сенч. И той си отиде. Не знам къде е Пчеличка, а дори и да знаех, съмнявам се, че мога да си я върна. Умението ми се разпада, не мога да боравя с оръжие както някога. Точно когато най-много се нуждае от мен, не мога да ѝ помогна. — Безполезните глупави думи излязоха от устата ми сами.

Лицето му стана почти безизразно. После той направи две крачки към мен, сграбчи ме за раменете и доближи лицето си до моето.

— Спри — изръмжа ми. — Давиш ни всички в безнадеждност, когато трябва да сме силни. Фиц, след като баща ми умря, ти дойде при нас. Ти беше този, който ме научи да бъда мъж. В името на Ел, покажи го отново! Вдигни стените си! И ги дръж здраво.

Почувствах се като човек, който изведнъж разбира, че кесията му е отрязана. Онази внезапна изненада и миг на проверка, за да видиш дали не си сбъркал. Не. Стените ми бяха смъкнати и наистина бях позволил на чувствата си да прелеят като река в пороен дъжд. Вдигнах ги рязко и осъзнах, че съм притеглил от силата на Стабилен, за да го направя. Верен на името си, той стоеше непоклатим като скала, стиснал ръцете ми.

— Намери ли ги? — попита ме грубо и кимнах. — Дръж ги тогава — заповяда ми, пусна ме и отстъпи назад. Стори ми се, че се олюля малко, но при загрижения ми поглед се усмихна. — Закачих килима ти с петата си. Нищо повече.

Седнах на ръба на леглото и проверих стените си отново.

— Достатъчно плътни ли са? — попитах го и той кимна. — Не съм на себе си — казах, отвратен от това жалко оправдание.

— Да. Не си, Том... Фиц. Всички мразим да чакаме и да се надяваме на вест, но нищо друго не можем да направим. Никой не те

обвинява за това, което се случи. Как можеше някой да го предвиди? Изправени сме срещу толкова неудържима магия, колкото когато Алените кораби претопяваха градовете ни. — Усмихна се. — Поне така мисля. Това е било преди да се родя.

Кимнах му, но думите му не ме утешиха.

Той седна до мен.

— Спомняш ли си нещо необичайно за преминаването ви през камъните?

— Мисля, че Сенч припадна точно когато ме притегли в камъка, тъй че не използваше Умението, за да ни помогне да направим прехода. — Не ми харесваше да си го спомням. — Съзнавах, че сме в преход. Осъзнавах самоличността си по начин, по който не помня да съм я осъзнавал преди, когато съм пътувал през камъните. Мъчех се да се задържа за Сенч и да го запазя цял. Но за да направя това, трябваше да пусна собствените си стени. Ако разбираш какво имам предвид.

Той кимна намръщено. Заговори бавно.

— Не съм надарен в Умението. Усецам го. Имам много сила, която мога да отдавам, но не мога да го управлявам добре. Мога да помагам на някой друг, но не и да го започна сам.

Кимнах.

— Всъщност не съм сигурен дали изобщо съм Умел. Мисля, че просто съм човек, който може да дава сила. Като баща ми.

Кимнах отново и казах:

— Да, като Бърич.

Той преглътна.

— Почти не познавам малката си сестра. Върбов лес е далече и тя сякаш всъщност не беше част от живота ми. Видях я няколко пъти, но ми се стори, ами... глупавичка. Сякаш никога нямаше да стане личност. Тъй че не я опознах. Сега съжалявам за това. Искам да знаеш, че ако по някакъв начин ти потрябва силата ми, трябва само да ме помолиш.

Знаех, че е искрен. И знаех, че твърде малко може да направи за мен.

— Тогава се погрижи за по-голямата си сестра и я защитавай по всякакъв възможен начин. Не знам какво ми предстои. Бъди до нея и я защити.

— Разбира се. — Погледна ме все едно си мислеше, че съм малко побъркан. — Тя ми е сестра. И съм част от личната котерия на краля. Какво друго да правя?

Какво друго, наистина? Почувствах се малко глупаво. Попитах:

— Сенч по-добре ли е?

Той се намръщи. Погледна надолу, после вдигна очи и впи погледа си в мен.

— Не. — Прокара пръсти през косата си, после вдиша дълбоко и попита: — Колко знаеш за дейностите му със стълбовете и камъните?

Сърцето ми изстина.

— Всъщност почти нищо.

— Е, винаги е имал много остър интерес към Аслевял. Беше убеден, че Праотците са оставили след себе си огромно количество знание в онези малки блокчета паметен камък и във ваянията на стените. Тъй че искаше да отиде там. Отначало уведомяваше котерията къде отива и колко дълго ще отсъства. Но когато пътуванията му зачестиха, Копривка се постара да го ограничи — каза, че като Майсторка на Умението има правото да го направи. Той възрази, че знанието, което печели, напълно си заслужавало риска за „един старец“, точно така се изрази. Наложил се крал Предан да се намеси, за да спрат пътуванията му. Или поне така мислехме. Той вече не напускаше Бъкип, за да отиде до Свидетелските камъни. Не. Беше открил от проучванията си, че съществува друг преход-камък, който явно е бил вграден в самия замък Бъкип. Или може би първоначално е бил там. Имаме податки, че понякога портал-камъните всъщност са били вътрешни укрепления. Има известна информация, която ни води до убеждението, че е съществувал кръг от преход-камъни, вградени в Тронната зала на херцога на Халкида. Отдавна рухнали, твърдят шпионите ни... О. Извинявай. Долу в тъмниците на цитаделата в една стена има камък и на него е изсечена руната за Аслевял. Него е използвал, и то често. За да го прикрие, напускаше Бъкип късно през нощта и се връщаше на заранта.

Ноктите ми се забиха в дланите ми. Според Прилкоп това беше най-лошият и най-опасният начин да се използват камъните. Преди години ме беше предупредил да не правя такъв преход два пъти за по-малко от два дни. Не го бях послушал и в резултат се бях изгубил в

камъните за седмици. Сенч наистина беше поемал много тежки рискове.

— Открихме го едва когато изчезна. Ден и половина не можехме да го намерим, а след това той излезе залитайки от тъмниците, полуобезумял и с торба паметни камъни през рамо.

Жегна ме гняв.

— И никой не помисли да ми каже това?

Стабилен се изненада.

— Това не е мое решение. Не знам защо не са ти казали. Може би той ги е помолил да не го правят. Копривка, Предан и Кетрикен бяха изключително ядосани и уплашени. Мисля, че точно тогава той наистина спря експериментите си. — Поклати глава. — Ако не се броят заниманията му с кубовете паметен камък, които бе донесъл. Държеше ги в покоите си и мислим, че ги използваше вместо сън. Когато Копривка му се скара, че е вечно разсеян, той обясни какво прави. Тя се разпореди да ги преместят в библиотеката и ограничи достъпа му до тях и той се ядоса. Но не както се ядосва мъж, а по-скоро като дете, на което са му взели любима играчка. Това беше преди година и нещо. Мислехме, че е овладял жаждата си за Умението. Може би беше така, но може би тези последни две пътувания, твърде близо едно до друго, са я събудили отново.

Помислих за няколкото пъти, когато Сенч бе дошъл да ме види. И как беше превел Ридъл със себе си. Копривка би трябвало да знае за тези посещения, след като Ридъл беше идвал с него. Нали?

— Той знае ли какво става с него? Осъзнава ли, че го прави?

— Не можем да разберем. Не се държи особено разумно. Приказва. Смее се и говори за неща от миналото. Копривка има чувството, че преживява свои стари спомени и след това ги освобождава в Умението.

Помълча и продължи:

— Пратиха ме при теб по две причини. Първата е да ти помогна да стегнеш стените си по-плътно; Копривка се бои, че Сенч ще се вкопчи в теб и ще притегли съзнанието ти с него, щом тръгне. Втората е да те помоля за делфова кора. Силната, от Външните острови. Онази, която напълно погасява Умението.

— Не ми е останала много. Използвахме повечето във Върбов лес.

Изглеждаше притеснен, но отвърна:

— Е, колкото ти е останало, ще трябва да го използваме.

Кората все още беше в пътната ми торба. Не я бях разопаковал откакто само дето не ни отнесоха със Сенч до стаите ни. Намерих я, както и книжката за сънища на Пчеличка, на дъното на торбата. Порових внимателно и извадих само две пакетчета. Погледнах ги и му ги дадох с неохота. Трудно се намираше. Щеше ли дозата да спаси Сенч? А ако унищожеше скъпоценната способност с Умението, която той толкова усърдно бе изградил през годините? Ако не можеше да борава с него, как щеше да може да ми помогне да намерим Шайн в потока на Умението и да използваме ключовата ѝ дума, за да я отворим? Стиснах зъби. Време беше да се доверя на Копривка. Време беше да проявя уважение заради толкова трудно спечеленото ѝ знание. Все пак не можах да се въздържа да му го кажа:

— Внимавайте. Много е силна.

Той вдигна пакетчетата.

— Точно на това се надяваме. Копривка смята, че ако можем да го откъснем от Умението, би могъл да успее отново да намери центъра си. Че бихме могли да запазим каквото е останало от него. Благодаря ти.

И ме остави сам, зяпнал към вратата. Каквото е останало от него... Станах, с книгата на Пчеличка в ръцете ми, после бавно седнах отново. В това състояние Сенч със сигурност нямаше да може да ми помогне да намеря Шайн. Първата стъпка трябваше да е да се стабилизира и да го убедим да сподели с нас думата на Шайн. А не можех да помогна с това. Дотогава трябваше да чакам.

Призляваше ми от чакането. Чакането ме изкарваше от кожата ми. Не можех да мисля за Пчеличка. Убийствено беше да си представям какво може да преживява. Бях си казвал многократно, че е безполезно да се изтезвам с мисли за това как я боли, за ужаса ѝ, за студа или глада. В ръцете на безскрупулни хора. Безполезно. Да вкарам ума си в онова, което можех да сторя, за да я върна. И как щях да избия онези, които ѝ бяха посегнали.

Стиснах яростно книгата ѝ в ръцете си. Погледнах я. Подаръкът ми за нея, със здрави кожени корици с впечатани в тях изображения на маргаритки. Седнах и отворих на първата страница. Дали нарушавах

доверието помежду ни, като четях личните ѝ писания? Но пък тя често беше надничала тайно в моите!

Всяка страница съдържаше кратко описание на сън. Някои бяха почти поетични. Имаше образ на жена, спяща в цветна градина, с жужащи около нея пчели. На следващата страница имаше рисунка на вълк. Неволно се усмигнах. Очевидно се основаваше на ваянието на Нощни очи на лавицата над камината в кабинета ми. Под него имаше стихотворен разказ за „Вълка на Запада“, как тичал на помощ на всеки свой поданик, който го призове. Следващата страница беше по-простичка. Имаше само една ивица с кръгчета и колела и куплет за нечия участ:

*И дадено му беше само да сънува
и дадено му бе да се страхува.
Това му бе съдбата за година.*

Още няколко страници, стихове за цветя и жълъди. А след това една страница, гъмжаща от цветове — сънят ѝ за Пеперудения мъж. В илюстрацията ѝ той наистина беше Пеперуден мъж, бледолик, съвършено спокоен, с криле на пеперуда, стърчащи от гърба му.

Затворих книгата. Този сън се беше сбъднал. Също като Шута като юноша тя беше описала един сън и той бе станал пророчество. Бях заровил дълбоко в ума си безумните приказки на Шута, че Пчеличка е негова дъщеря, родена да бъде Бяла ясновидка. Но сега виждах доказателство, което трудно можех да отрека.

Поклатих глава. Колко пъти бях обвинявал Шута за това, че изопачава някое от пророчествата си, за да го пригоди към последвалите събития? Със сигурност и това беше същото. Не беше имало „пеперуден мъж“, а жена и наметало с шарка, която намекваше за пеперуди. Смазах твърдо тревогата си с тежкия чук на неверието. Пчеличка беше моя, моето малко момиче, и щях да си я върна, и тя щеше да порасте и да стане малка принцеса на Пророците. Но тази мисъл запокити стомаха ми в друг пропад. Поседях за миг, докато си оправя дъха, притиснал книгата до гърдите си все едно беше самото ми дете.

— Ще те намеря, Пчеличке. Ще те върна у дома.

Обещанието ми беше празно като въздуха, на който го издишах.

Живеех в пространство между времена. Имаше го времето, когато Пчеличка беше в безопасност. Имаше го времето, когато тя отново щеше да е в безопасност. Живеех в ужасна бездна на съмнение и незнание. Гмурках се от надежда към отчаяние и не намирах дъно в това пропадане. Всяко тропане на ботуши в коридора можеше да е вестоносец с вест за детето ми. Сърцето ми подскачаше обнадеждено, а после се оказваше, че е само куриер, носещ новия жакет на някого, и отново пропадах в безнадеждност. Несигурност ме глождеше и безпомощност ме стягаше безмилостно в оковите си. Не можех да позволя всичко това да се покаже външно.

Следващите три дни бяха едни от най-дългите в живота ми. Крачех през тях като часовой в безкрайните му обиколки по един и същи парапет. Като принц Фицрицарин, се хранех с роднините си, изложен на погледите на всички останали в Голямата зала. Никога не се бях замислял колко малко уединение се полага на кралските особи на Пророците. Получавах много покани. Аш все още се грижеше за стаята ми и сортиреше бележките на купчини. Лишен от напътствията на Сенч, представях онези, които Аш смяташе за важни, на Кетрикен за съвет. Също както аз някога я бях съветвал как да преодолява коварните политически течения в Бъкип, сега тя ми даваше съвети кои покани трябва непременно да приема, на кои учтиво да откажа и кои мога да отложам.

И тъй, след една ранна тренировка с бойна брадва с гвардейците ми излязох да поюзая с двама дребни благородници от малки цитадели в Бък и приех поканата за игра на карти същата вечер. През целия онзи ден си спомнях имена и интереси и поддържах разговори с думи, които не издаваха почти нищо. Усмиввах се вежливо и отбягвах въпроси с общи фрази, и се стараех колкото мога да бъда повече ценност, отколкото пречка за короната на Пророка. И през цялото това време мисълта за малката ми дъщеря кипеше в ума ми.

Засега бяхме успели да потулим слуховете и да смалим до по-малко от шепот приказките за случилото се във Върбов лес. Не бях сигурен как ще го удържим, когато Петлите се върнат в Бъкип. Чувствах, че е само въпрос на време преди връзката между Том

Беджърлок и Фицрицарин Пророка да стане общоизвестна. А станеше ли това, тогава какво?

Никой не знаеше, че е била открадната дъщеря от рода на Пророка, и само малцина знаеха, че по-малка сестра на Копривка е похитена. Бяхме го запазили фамилна тайна. Ако се разчуеше, че халкидски наемници са могли да проникнат в Бък и да минат невидени по пътищата, това щеше да предизвика паника и възмущение, че кралят не може да защити народа си. Да не споделям с никого трагедията си беше като да преглъщам киселината от гадене. Презирах мъжа, изписал доволно изражение на лицето си, докато държи добра ръка карти или кима на благородна дама, обсъждаща цената на расов кон. Това беше принц Фицрицарин, какъвто се бях надявал никога да не бъда. Спомних си Кетрикен, как държеше главата си високо вдигната и излъчваше спокойствие в дните, когато бунтовният ѝ син Предан бе изчезнал. Помислих за Елиания и чичо ѝ Пиотре, как пазеха в тайна това, че техни близки бяха държани заложници, докато стъпваха внимателно в танца по сгодяването ѝ за Предан. Горчеше ми мисълта, че същите хора, които бяха поръчали отвличането на майката на Елиания, стоят зад нападението над Върбов лес. Тъй че не бях първият, комуто се налагаше да прикрива такава болка. Можеше да се направи и всяка сутрин се гледах в огледалото и придавах спокойствие на лицето си. Отрязвах мустаците си вместо да си прережа гърлото и се заклев, че ще се справя добре.

Ежедневно посещавах Сенч. Беше все едно посещавам любимо дърво. Делфовата кора беше потушила Умението му. Вече не гаснеше, но тепърва предстоеше да се види колко от себе си може да си възвърне. Стабилен бдеше над него. Говорех баналности. Сенч като че ли слушаше, но не казваше почти нищо. Хранеше се сам, но понякога спираше и сякаш забравяше какво прави. Когато заговарях за Шайн, като че ли не проявяваше нещо повече от вежлив интерес. Когато го запитах пряко дали може да си спомни думите, с които я е запечатал от Умението, изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото обезпокоен от въпроса ми. Когато се опитах да го притисна, да настоя, че трябва поне да помни дъщеря си, Стабилен се намеси:

— Трябва да го оставиш да се върне. Трябва да намери късчетата от себе си и да ги събере отново.

— Откъде знаеш тези неща?

— Блокчетата паметен камък, които донесе Сенч, ни предложиха всевъзможни знания. Копривка смята, че са срязани на малки късове, за да се използват по-безопасно. Не позволяваме на никого да изпитва много от тях и никой не ги проучва сам. Докато всяко от тях се проучва, се прави описание на наученото. На мен ми бе поверено едно, отнасящо се за тези, които потъват твърде дълбоко в търсенето на знание. Описах това, което научих. И двамата с Копривка смятаме, че е подобно на това, което сполетя лорд Сенч. Надяваме се, че ако му дадем време и почивка и не позволим от него да изтича повече, ще може да се върне в себе си.

Помълча малко.

— Фиц, мога само да предполагам какво е той за теб. Когато загубих баща си, ти не се опита да го заместиш. Но подслони майка ми и братята ми, и Копривка по най-добрия възможен начин. Не мисля, че беше само заради любовта ти към майка ми. Мисля, че разбра всичко, което бяхме загубили. Винаги ще се чувствам задължен към теб. И ти обещавам, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да върнем Сенч при нас. Знам, че според теб той държи ключа към връщането на Пчеличка. Всички мразим да стоим бездейни и да не правим нищо, докато чакаме вест за нея. Моля те, повярвай ми, че това, което правя сега, го правя защото вярвам, че е най-бързият начин да се погрижим Сенч да върне разума си и да може да ни помогне.

Тази утеха, колкото и слаба да беше, бе най-доброто, което можех да спечеля от тези посещения.

Същата нощ, след като не можах да заспя, се постарях да ангажирам ума си. Изчетох няколко свитъка за Умението и описанията на наученото от паметните блокчета. Кетрикен и Елиания бяха наредили на писарите да претърсят библиотеките на Бъкип за всяко упоменаване за Клерес или Белите ясновидци. Очаквах ме четири свитъка. Прегледах ги бегло. Митове и легенди, плюс куп суеверия. Заделих ги, та Аш да ги прочете на Шута, и се утеших, като си представих как бих могъл да отрова всички кладенци в Клерес. Нужното количество отрова щеше да зависи от водния дебит. Заспах над изчисленията си.

Следващият ден се точеше бавно. Прекарах го както предишния. И следващият ден дойде, с бурен вятър и сняг, който щеше да забави връщането на Петлите. Никаква вест не бе дошла от Осезаващите за войници по пътищата и нищо от патрулите, изпратени от Предан. Трудно беше да се вкопча в тази надежда и още по-трудно — да я изпусна. Казах си, че ако бурите позволят, Шишко скоро ще се върне и ще можем да изтръгнем думата на Шайн от Сенч и да ѝ я изпратим с Умението. Залисвах се колкото можех, но всеки миг ми изглеждаше като ден.

Отивах да видя Шута поне два пъти всеки ден. Драконовата кръв продължаваше да му въздейства, с промени, които обхващаха тялото му толкова бързо, че беше плашещо. Белезите на лицето му, съзнателно оставените следи от мъчителите по страните и челото му, започваха да изчезват. Пръстите му ставаха по-прави и въпреки че все още накуцваше, не охкаше от болка при всяка стъпка. Апетитът му беше като на гвардеец и Аш се грижеше да може да му угоди.

Спарк беше повече Аш, когато я виждах в стаите, превърнали се в покоите на Шута, въпреки че вече я зървах като Спарк из замъка. Удивлявах се на това, което виждах. Не беше просто промяна в облеклото и набрана шапчица с копчета. Беше съвсем различно същество. Беше усърдна и разсъдлива като Аш, но случайната усмивка, която пробягваше по лицето ѝ, беше изцяло на Спарк. Косият поглед, който хвърляше, не беше закачлив, а загадъчен. Няколко пъти се натъкнах на нея в стаите на Сенч, докато подреждаше или носеше вода да напълни каната му. Очите ѝ се плъзгаха покрай мен при такива срещи, тъй че никога не издавах, че я знам под някакъв друг облик. Чудех се дали някой друг освен Сенч, Шута и мен знае за нейната двойственост.

Аш беше този, с когото заговорих една сутрин, когато се бях качил по стълбите след вече ежедневната ми тренировка с гвардейците ми. Бях дошъл да видя как е Шутът. Заварих го загърнат в халат в бяло и черно, седнал на работната маса на Сенч, докато Аш се мъчеше храбро да обуздае пораслата му коса. Това, че го виждах облечен така, събуди спомените ми за дните му като шут на Умен. Косата му приличаше на пух на пиленце, а старите кичури, останали от подългата му коса, висяха сплъстени и груби. От прага чух Аш да казва:

— Безнадеждно е. Изрязвам всичко старо до новото.

— Да, това май е най-доброто решение — съгласи се Шутът.

Аш закълца кичурите. Оставяше ги на масата, а враната веднага ги оглеждаше. Бях се приближил тихо, но Шутът ме поздрави с:

— Какъв е цветът на новата ми коса?

— Като пшеница, готова за жътва — каза Аш, преди да съм успял да реагирам. — Но по-скоро като пух на глухарче.

— Така беше, когато бяхме момчета: винаги се вееше на облак около лицето му. Мисля, че ще приличаш на духнато от вятъра глухарче, докато стане достатъчно дълга да я вържеш.

Шутът вдигна ръка да я опипа, но Аш я избута настрани с ядосано ръмжене.

— Толкова много промени, толкова бързо. Все пак всеки път щом се събудя се изненадвам, че съм чист, че не мръзна и съм сит. Още ме боли, но болката от изцеряване е нещо поносимо. Очаквам почти с нетърпение бодежите и дори острите жегвания, защото всяко от тях ми казва, че се оправям.

— А зрението ти? — осмелих се да попитам.

Вихърът на драконовите му очи се впи в мен.

— Виждам светлина и тъмнина. Не много повече от това. Вчера, когато Аш мина между мен и огъня в камината, долових преминаващата му сянка. Не е достатъчно, но все е нещо. Старая се да съм търпелив. Как е Сенч?

Поклатих глава, спомних си, че не може да ме види, и казах:

— Раната нараства, но бавно. Делфовата кора го е откъснала от магията му. Знам, че използваше Умението, за да поддържа тялото си. Подозирам, че е взимал и други билки. А сега — не. Не знам дали си въобразявам, че бръчките му са по-дълбоки, но...

— Не си въобразявате — каза тихо Аш. — Всеки път щом вляза в стаята му ми изглежда по-състарен. Сякаш всяка промяна, която е правил с магията си, отпада и истинската му възраст го догонва. — Остави ножиците на масата, приключил със задачата. Пъстра клъвна с любопитство лъскавия метал, след което реши да среши перата си. — Каква полза, че го спасяват да не умре от Умението, след като го оставят да умре от старост?

Нямах отговор на това. Не го бях обмислял.

Аш зададе друг въпрос.

— А какво ще стане с мен, ако той умре? Знам, че е егоистично да мисля за това, но го мисля. Той е моят учител и закрилник тук, в замък Бъкип. Какво ще стане с мен, ако умре?

Не исках да мисля за такава възможност, но отвърнах по най-добрия възможен начин:

— Лейди Розмарин ще заеме поста му, ако това се случи. И ти ще останеш да чиракуваш при нея.

Аш поклати глава.

— Не съм сигурен, че ще ме задържи. Мисля, че неприязънта ѝ към мен е точно толкова, колкото неговата добронамереност. Знам, че е убедена, че е снизходителен към мен. Мисля, че ако той си отиде, тя ще ме изгони и ще си вземе чираци, които са ѝ по-предани.

И добави, по-тихо:

— И тогава бих останала с единствената друга професия, която съм учила.

— Не — каза Шутът преди да успее да отворя уста.

— Бихте ли ме взели като ваш слуга? — попита Аш с най-тъжния тон, който бях чувал.

— Не мога — отвърна със съжаление Шутът. — Но съм сигурен, че Фиц ще ти намери добро място преди да заминем.

— Къде да заминете?

— Там, откъдето дойдох. Имаме работа. — Извърна слепия си поглед към мен. — Не мисля, че трябва да чакаме, Фиц, за твоето Умение или за моето зрение. Още няколко дни и вярвам, че ще съм годен за път. И трябва да потеглим колкото е възможно по-скоро.

— Аш прочете ли ти свитъците, които оставих? Или Спарк? — Момичето се усмихна широко. Но думите ми не разсеяха Шута.

— Те са безполезни, както знаеш много добре, Фиц. Не ти трябва стари свитъци или карти. Имаш мен. Изцери ме. Възстанови зрението ми и можем да тръгнем. Мога да те заведа в Клерес. Ти ме пренесе през камък, за да ме доведеш тук. Можем да стигнем до Клерес по същия начин, както ме пренесе Прилкоп.

Замълчах и вдишах дълбоко. Търпение. Сърцето му копнееше да унищожи Клерес. Както и моето, но логиката и любовта ме бяха закотвили на място, където бях обречен да се задуша от чакане. Не бях сигурен дали здравият разум може да го трогне, но реших да опитам.

— Шуте. Изобщо ли не разбираш какво е сполетяло Сенч и как се отразява на мен? Не смея да опитвам Умението нито за да те изцера, нито да вляза в камък сам. Да те взема с мен? Не. Никой от нас изобщо няма да излезе.

Той отвори уста да проговори и повиших глас:

— И няма да напусна Бъкип, докато надеждата да намеря Пчеличка в Шестте херцогства не се е изчерпала. Сега я търсят хора с Осезанието. И има шанс Сенч да се възстанови достатъчно, за да ни помогне да стигнем до Шън. Трябва ли да хукна за Клерес, да пътувам месеци с кораб и да оставя Пчеличка на прищевките на похитителите й, когато вестта, че тя е тук в Бък или в Рипон може да стигне до нас всеки момент? Знам, че изгаряш от нетърпение да тръгнеш. Да стоиш на едно място и да чакаш за вест е все едно бавно да те горят жив. Но ще го изтърпя, вместо да хукна прибързано и да я изоставя тук. А когато все пак тръгнем за Клерес, когато тръгнем да ги избием, ще е най-добре да е на кораб с бойци на борда. Или наистина вярваш, че мога да отида до някой далечен град, да съборя стените му, да избия онези, които мразиш, и да изляза оттам невредим?

Той се усмихна. Усмивката му беше плашеща.

— Да. Да, наистина вярвам, че можем. Нещо повече, вярвам, че трябва да го направим. Защото знам, че там където една армия може да се провали, един убиец и един, който знае порядките им, ще успеят.

— Тогава ми позволи да бъда убиец! Шуте, казах ти, че ще им отмъстим. И ще го направим. Омразата ми към всичко, което са те, гори нажежена също като твоята. Но моята не е бушуващ пожар, а жар в ковачница. Ако искаш да го направя като убиец, трябва да ми позволиш да го направя както съм научен. Ефективно. Ефикасно. С лед в кръвта.

— Но...

— Не. Слушай. Казах, че ще ги убия. И ще ги убия. Но не на цената на Пчеличка. Ще я намеря, ще я върна вкъщи и ще остана с нея, докато се възстанови достатъчно, за да е без мен за известно време. На първо място е Пчеличка. Тъй че привиквай със забавянето и го използвай разумно. Възстанови тялото и здравето си също както аз прекарвам дните си в чакане и връщам старите си умения.

Огънят изпраща. Аш стоеше мълчаливо като страж. Очите му пробягваха от Шута към мен и обратно.

— Не — заяви най-сетне Шутът. Беше непреклонен.

— Чу ли поне една дума от това, което казах? — настоях аз.

Негов ред беше да повиши глас.

— Чух ги до една. И някои от тях са смислени. Ще почакаме, макар да смятам, че чакането ще е безплодно, но колко сладко би било и за двама ни, ако не е. За всички ни. Държах я в прегръдката си за толкова кратко, но през това време връзката стана. Не знам дали мога да ти го обясня. Можех да виждам отново. Не с очите си, но виждах онова, което би могло да е. Всички възможни пътеки на бъдещето и най-съдбоносните им обрати. И за първи път държах в ръцете си някой, който споделя това с мен. Някой, на когото мога да предам всичко, което съм научил. Някой, който да дойде след мен, истински Бял ясновидец, непокварен от Слугите.

Не казах нито дума. Чувството за вина ме задавяше. Бях прекъснал онази прегръдка, изтръгнал бях Пчеличка от ръцете му и бях забил ножа си в корема му.

— Но ако тази нощ до теб стигне съобщение къде е, утре тръгваме, нали?

— Да. Няма да я изоставя отново!

— Разбира се, че няма. И аз няма да я изоставя. Тя ще е там, където ще е в най-голяма безопасност. Ще дойде с нас.

Зяпнах го.

— Ти луд ли си?

— Разбира се, че съм луд! Много добре го знаеш! Изтезанията го правят това — влудяват ни! — Засмя се насила. — Чуй ме. Ако Пчеличка наистина е твоя дъщеря, ако изобщо има твоя огън, тогава тя ще *иска* да тръгне с нас, да събори онзи кошер зли оси.

— Ако? — Бях побеснял.

Ужасна усмивка огря лицето му. Гласът му заглъхна.

— А *ако* е мое дете, както съм сигурен, че е, тогава, когато я намериш, ще откриеш, че тя вече знае, че *трябва* да отиде там и да ни помогне. Ще го е видяла на своята пътека.

— Не. Не ме интересува какво е „видяла“ тя, нито какво съветваш ти. Никога не бих вкарал детето си в касапница!

Усмивката му стана само още по-широка.

— Няма да ти се наложи. Тя ще те вкара.

— Ти си луд! Писна ми от тебе!

Отидох в другия край на стаята. Това беше най-близкото до кавга, откакто Шутът се беше върнал. Точно той от всички трябваше да може да разбере терзанието ми. Не исках да се карам с него точно сега. Имах толкова малко вяра в себе си и в способността си да преценявам трезво, че когато ги поставяше под съмнение беше като атака.

Чух как Аш му прошепна:

— Знаеш, че е прав. Първо трябва да се възстановиш. Мога да помогна с това.

Не чух приглушения отговор на Шута. Но чух как Аш каза:

— И с това мога да помогна. Когато дойде времето, всичко ще е готово.

Проговорих, когато се уверих, че мога да владея гласа си. Никакъв гняв, никакво жило нямаше в думите ми.

— Кажете ми за онези, които следват жената. Не наемниците, които е купила, а бледите хора. Те ме озадачават. Те са Бели или отчасти Бели. Щом Слугите се отнасят толкова зле с Белите, защо тогава я следват и изпълняват каквото им нареди? Защо трябва да ги убием? Разбира се, те ще са щастливи да ги освободим от нея, нали?

Той поклати замислено глава. Гласът му бе спокоен и разсъдлив. И той ли искаше да заглади нещата така ужасно като мен?

— Децата вярват в това, което им се каже. Те са на „пътека“, Фиц. Не знаят нищо освен да ѝ се подчиняват. Ако не са полезни за нея, тогава са безполезни. А безполезните ги премахват. Евтаназират ги, когато са малки, кротко, ако имат късмет. Виждали са някои от приятелите си, след като са им дали нощна отвара с отрова. Неподатливите или тези, които не проявяват никаква дарба, стават роби. Тези с малко дарба ги държат, ако са покорни. Някои започват да вярват във всичко, което им се казва. Те са безскрупулни в изпълняването на заповедите ѝ. Подчиняват ѝ се дотам, че са готови да дадат живота си. Или да отнемат живот, който им се противопоставя. Те са фанатици, Фиц. Проявиш ли милост към тях, ще намерят начин да те убият.

Помислих над думите му. Аш стоеше съвсем неподвижно и слушаше. Покашлях се.

— Така. Няма да има никаква надежда да се вдигнат срещу Дуалия. Никаква надежда да ги привлечем към нашата кауза.

— Ако намериш тези, които са я отвлекли... не просто наемниците. Имам предвид онези, които са съставили този план. Луриките. Дуалия. Може да ти се сторят добродушни и мили. Или млади. Подведени. Или просто слуги, подчиняващи се на заповеди. Не им се доверявай. Не им вярвай. Нямай никаква милост, не изпитвай никаква жал. Всеки от тях мечтае да се издигне на власт. Всеки от тях е виждал какво са направили Слугите на приятелите им. И всеки от тях е избрал да им служи, вместо да им се противопостави. Всеки от тях е по-коварен, отколкото можеш да си представиш.

Замълчах. Такива ли бяха хората, които държаха Пчеличка в плен? Можех да хвърля новата си гвардия срещу тях или да помоля Предан за калени в битки бойци. Но яростта ми изстина, щом си представих Пчеличка, каквато беше мъничка, как тича за убежище сред такава касапница. Тъпчеци копита, сечащи мечове. Щяха ли Дуалия и нейните лурики да убият детето ми, вместо да позволят да си я върна? Не можах да се насиля да изрека този въпрос.

— Те никога няма да се обърнат срещу Дуалия — призна Шутът с неохота. — Дори да можеш да влезеш в бой с тях, докато са в Шестте херцогства, което смятам за малко вероятно, ще се бият до сетен дъх. Толкова много измислици са им разказани за външния свят, че ще се боят от плен много повече, отколкото от смърт.

Помълча известно време. Аш беше прибрал ножиците и метеше нападалата коса.

— Тъй. Стига сме се дразнили един друг. Съгласихме се, че ще отидем до Клерес. Хайде да оставим настрана засега кога ще отидем. И дори как ще пътуваме дотам. Да обмислим онова, което можем. Стигнем ли в Клерес, школата има свои укрепления, през които трябва да преминем. Дори след като се озовем вътре, има такова гнездо на зли паяци, че ще отнеме много хитрост да ги изкореним всички. Мисля, че трябва да разчитаме повече на безшумно промъкване и ловкост, отколкото на сила.

— Аз съм ловък — каза тихо Аш. — Мисля, че мога да съм ви от полза.

Шутът извърна замислен поглед към него, но аз заявих твърдо:

— Не. Въпреки всичко, което си научил в краткия си живот, не въвличам толкова млад като теб в такава ситуация. Не говорим за нож

в тъмното или за доза отрова в супата. Десетки, нали чу Шута. Може би стотици. Не е място за младоци.

Седнах и продължих:

— Шуте, това, за което ме молиш, не е леко начинание. Дори да мога да приема, че всички Слуги трябва да умрат, все пак трябва да помисля дали мога да го направя. Ръждясал съм в занаята на убиеца, както в работата с брадвата! Ще направя всичко, което мога. Знаеш го. Тези, които са отвлекли Пчеличка и Шън, да. Техният живот е свършил, когато са нападнали дома ми. Те трябва да умрат, но по начин, който да не застраши дъщеря ми или Шън. И тези, които са наранили теб. Да. Но другите? Ти говориш за клане. Мисля, че си въобразяваш, че способностите ми са много по-големи, отколкото са. — Гласът ми заглъхна, когато се наложи да добавя: — Особено способността ми да сея смърт и да не усещам цената. А когато стигнем в Клерес? Всички те наистина ли заслужават смърт?

Не можах да разчета пороя от чувства, които пробягаха по лицето му. Страх. Отчаяние. Неверие, че бих могъл да се усъмня в преценката му. Но свърши с това, че той поклати тъжно глава.

— Фиц, мислиш ли, че щях да те помоля за това, ако имаше някакъв друг начин? Може би смяташ, че искам това просто заради собственото си оцеляване. Или за отмъщение. Но не е това. За всеки, когото трябва да убием, има десет, двайсет, държани там в невежествено робство. Тях навярно можем да освободим, за да продължат живота си така, както сами могат да си го изградят. Деца, заченати като добитък, братовчедка от братовчед, сестра от брат. Изродените деца, които създават, тези без никакъв знак от Бялото им родословие, се унищожават толкова нехайно, колкото ти би изтръгнал плевел от градина. — Гласът му секна и ръцете му затрепериха на масата. Аш се пресегна към него. Поклатих му глава. Не мислех, че Шутът иска да бъде докосван точно в този момент.

Той стисна ръце, мъчеше се да се успокои. Пъстра подскочи по-близо до него.

— Шуте? Шуте?

— Тук съм, Пъстра — каза ѝ той все едно тя беше малко дете и протегна ръка по посока на грака ѝ. Тя кацна на китката му и той не трепна. Пъстра се изкатери по ръката му, стигна до рамото му и

започна да чисти косата му с клюн. Стиснатите му челюсти се отпуснаха, но гласът му беше глух и мъртъв:

— Фиц. Не разбираш ли какво замислят за Пчеличка? За нашето дете? Тя е ценна добавка за развъжданото им стадо, жилка от Бялата кръв, която все още не са могли да добавят. Ако вече не са стигнали до извода, че е моя, скоро ще стигнат.

Аш се облеци. Отвори уста да проговори, но резкият ми жест го спря. Вдишах дълбоко. „Задай въпросите.“

— Колко време ще ни отнеме пътуването до Клерес?

— Не мога да кажа със сигурност. Когато пътувах първия път от школата до Бъкип, беше по много заобиколен маршрут. Млад бях. Неведнъж изгубвах пътя или се налагаше да взема кораб до някое друго пристанище, не това, което бях искал. С надеждата да намеря друг кораб, който да ме доведе по-близо до Бък. Понякога бях месеци на едно място, преди да реша накъде да продължа. Два пъти бях задържан въпреки желанията ми. По онова време възможностите ми бяха много ограничени, а Шестте херцогства не бяха за мен много повече от легенда. А когато се върнах в Клерес с Прилкоп, изминахме част от пътя през камъните. Все пак ни отне доста време да стигнем дотам.

Замълча. Надяваше ли се да предложи да го пренесе отново по същия маршрут? Ако беше така, щеше да чака дълго, дори след като контролът ми над Умението се върнеше. Сегашното състояние на Сенч само беше усилило неохотата ми изобщо да влизам в тях отново.

— Но както и да отидем, най-добре ще е да тръгнем веднага щом можем. Драконовата кръв, която ми даде Аш, има забележителен ефект над здравето ми. Ако продължа да се подобрявам, ако можеш да ми помогнеш да си върна зрението... О, дори нито едно от двете да не стане! Нека първо дойде вестоносецът, когото чакаш. Но колко дълго? Десет дни?

Нямаше да се вразуми. Нямаше да му дам лъжливи обещания.

— Хайде да изчакаме докато Петлите се върнат с Шишко и Фицбдителен. Няма да е дълго. Може би дотогава очите ти ще са се подобрили. Ако не, ще помолим Шишко и останалите от котерията на Копривка да видят дали могат да възстановят зрението ти.

— Не ти?

— Докато Копривка не прецени, че отново владее Умението, не. Ще съм с тях, но няма да мога да помогна. — Повторих на глас обещанието, което си бях дал. — Време е да ѝ призная истинската власт като Майсторка на Умението. И да уважа знанията ѝ. Тя ме предупреди да не боравя с Умението. Но другите могат да ти помогнат.

— Но аз... Не. Тогава не. — Вдигна покритата си с белези ръка и закри устата си. Пръстите и гласът му трепереха. — Не мога. Просто не мога да им позволя... Не и преди да си се възстановил. Фиц. Ти ме познаваш. Но онези другите... Могат да ти заемат силата си, но ти трябва да си този, който да ме докосне. Дотогава... Не. Ще трябва да почакам.

Млъкна и скръсти ръце на гърдите си. Можех почти да видя как надеждата напусна тялото му. Раменете му се смъкнаха. Затвори слепите си очи и извърнах погледа си от него, мъчейки се да му дам пространство да се съвземе. Толкова бързо бе загубил куража си от драконовата кръв. Почти съжалих, че пак не се караме. От това, че го видях изведнъж разтреперан от страх, въглените на яростта ми се разпалиха. Щях да ги убия. Всичките.

Пъстра му замърмори. Станах и се отдалечих от масата. Не проговорих повече, докато той не усети, че не седя срещу него и не го гледам.

— Аш — казах. — Видях, че те бива с ножиците. Смяташ ли, че ще можеш да извадиш конците от челото ми? Много ми опъват кожата.

— Приличат на набръчкан шев на лошо ушита дреха — каза той. — Елате. Седнете до огъня, тук светлината е по-добра.

Двамата си говорехме, докато Аш работеше, най-вече предупреждения от негова страна, че ще издърпа конец, или молби да попия кръвта, потекла на мястото на конците. И двамата се престорихме, че не забелязваме как Шутът остави враната на масата и тръгна пипнешком към леглото си. Докато Аш приключи с мен, Шутът вече или наистина спеше, или се преструваше добре.

Дните се нижеха бавно. Всеки път, когато се усетех, че крача нервно из стаята, слизах до учебния двор. Веднъж тренирах с внука на Блейд, който едва прикри задоволството си от пердаха, който ми нанесе. Втория път, когато приех поканата му да изпробваме уменията

си с криваци един срещу друг, едва не ме размаза от бой. След това Фоксглоув ме дръпна настрана и ме попита саркастично дали ми доставя удоволствие боят, който понасям. Казах й, че разбира се, не ми доставя, просто се опитвам да си възвърна донякъде старите физически умения. Но докато куцуках към потилните знаех, че съм излъгал. Гузната ми съвест искаше болка, защото болката бе едно от малкото неща, които можеха да прогонят от мислите ми опасността, на която бе изложена Пчеличка. Разбирах, че е нездравословно, но се оправдавах с това, че когато най-сетне получа шанса да използвам оръжие срещу похитителите й, може да съм възвърнал донякъде способността си.

Тъй че бях на двора за тренировки, когато се разнесе викът, че Петлите са се върнали. Опрях върха на дървения си меч в земята, за да покажа на партньора си, че се предавам, и отидох да ги посрещна.

Строят им беше накъсан и язدهа като победени и ядосани мъже. Водеха конете на другарите си, но не връщаха трупове. Най-вероятно ги бяха изгорили там, където бяха паднали. Зачудих се какво са си помислили, когато са намерили един от тях с прерязани сухожилия и гърло. Може би пък покрай цялата кръв никой не бе забелязал особените му наранявания.

Не ми обърнаха внимание, а поведоха конете си към конюшните. Шишко, състарен, уморен и премръзнал, седеше отпуснат на седлото. Отидох при него.

— Слез, приятелю. Сложи ръка на рамото ми.

Той ме погледна. Не го бях виждал толкова отчаян от много време.

— Те са зли. Майтапеха се с мен по целия път. Бутаха ме отзад, когато си пиех чая, и го разливах по гърдите си. А в хана пратиха две момичета да ме дразнят. Накараха ме да им пипна гърдите и после ме напляскаха, като го направих.

От очите му бликнаха сълзи.

Потиснах гнева си и му заговорих кротко:

— Вече си у дома и никой няма да те закача повече — обещах му.
— Вече си с приятелите си. Хайде, слез.

— Направих всичко, което можах, за да го защитя — каза Лант зад мен. — Но той като че ли просто не можеше да стои настрана от тях или да не им обръща внимание.

Тъй като се бях грижил за Шишко много пъти, го разбрах много добре. Шишко като че ли наистина имаше навик да се вълчи в най-голямата неприятност, която можеше да си намери; въпреки годините му все още му беше трудно да различи един подигравчия от добронамерения шегаджия. Докато не се окажеше твърде късно. И като котка, неизбежно го привличаха тези, които проявяваха най-малка търпимост към него. Тези, които най-вероятно щяха да го мъчат.

Но някога поне можеше да избегне физическото насилие.

Заговорих много тихо.

— Не можеше ли да им пратиш с Умението: „Не ме виждате, не ме виждате?“

Той се намръщи.

— Те ме надхитряха. Някой каже: „О, харесваш ми, хайде да станем приятели.“ Но после ставаха зли. Онези момичета казаха, че ще им е приятно да ги пипна. Че ще е забавно. И после ме напляскаха.

Потръпнах заради болката в очите му и провисналата му уста. Той се закашля и изплю гъста хрчка. Лошо.

— Всеки от тях заслужава един добър пердах според мен. Сър. — Обърнах се. Настойчивост идваше насам, повел три коня. Дорестата, Прис и един пъстър скопец от конюшните ми. Петънце. Така се казваше.

— Какво правиш тук? — попитах го намръщено и го огледах. Дясното му око беше посиняло и дясната буза — доста подута. Разбрах, че някой го е пернал. — И какво е станало с теб? — попитах преди да съм получил отговор на първия си въпрос.

— Те и Нас биха — каза Шишко.

Лант се изчерви.

— Опита се да се намеси онази нощ в хана. Казах му, че само ще стане още по-лошо.

Сблъсках се с невежество, неопитност и глупост. После отново погледнах тъжното лице на Шишко и промених наум *глупост* на *наивност*. Шишко така и не беше надраснал невинността си. Мълчах, докато му помогнах да слезе. Шишко отново се закашля и като че ли не можеше да спре.

— Лант ще те отведе в кухните и ще се погрижи да получиш гореща сладка напитка. Ние с Нас ще вземем конете. След това, Лант,

съветвам те да се представиш на крал Предан и да му докладваш. Шишко ще представи своя доклад в същото време.

Лант се притесни.

— Защо не на лорд Сенч?

— Той е много болен. — Шишко продължаваше да кашля. Найсетне вдиша хрипливо. Успокоих се малко. — Погрижи се Шишко да се нахрани добре и след това го заведи в потилните. После ще чуя доклада ти едновременно с краля.

— Беджърлок, мисля по-скоро...

— Принц Фицрицарин — поправих го. Изгледах го отвисоко. — И не прави тази грешка повече.

— Да, принц Фицрицарин — повтори той.

Обърнах му гръб, хванал юздите на коня му и на коня на Шишко.

— Не беше това грешката — казах, без да поглеждам назад. — Помисли малко. И не ме наричай повече Беджърлок. Не и тук. Не сме готови да стане общо достойние, че Беджърлок и Фицрицарин са един и същ човек.

Нас ахна. Не го погледнах, но казах:

— Хайде, Настоячивост. Ще ми докладваш след като се погрижим за конете.

Петлите бяха отишли в това, за което мислех като за „новите“ конюшни, построените след Войната на Алените кораби. Не исках да ги виждам точно сега. Исках да съм спокоен, когато се изправя пред тях, а не просто да изглеждам спокоен. Поведох Нас към конюшните на Бърич, където бях отраснал. Не се използваша толкова много като някога, но останах доволен, като видях, че са чисти и че има празни ясли за конете. Ратайчетата явно изпитваша страхопочитание към мен, разшетаха се толкова бързо, че за Нас остана много малко работа. Изглежда, го припознаха като свой и може би си помислиха, че синините по лицето му са моя работа, защото бяха много почитателни с мен.

— Това не е ли дорестата на лорд Дерик? — осмели се да попита едно от конярчетата.

— Вече не — отвърнах му и се изумих от топлото потвърждение, което получих от кобилата. *Моят ездач.*

— Тя ви харесва — каза Нас. Четкаше Прис. Беше оставил едно от другите момчета да отведе Петънце, но с Прис се зае сам.

Не го попитах как го е разбрал.

— Какво правиш тук?

— Кална е, сър. Преброждахме един леден поток и тя проби леда и си накаля краката. Тъй че я тимаря.

Формално верен отговор. Свястно момче. Възхитих му се с неохота.

— Не това питам, Настоячивост. Защо дойде в Бъкип?

Той се изправи и ме погледна. Ако не беше изненадан от въпроса ми, беше доста добър в преструвките.

— Сър, аз ви се заклех. Къде другаде да съм? Знаех, че ще си искате кобилата, и не можех да се доверя на онези... гвардейци, че ще ви я докарат. И знаех, че Прис ще ви потрябва. Когато тръгнем след ония кучи синове и върнем Пчеличка, тя ще иска да си я язди. Извинете, сър. Лейди Пчеличка исках да кажа. Лейди Пчеличка.

Бях се канил да го нахокам и да го пратя да се прибира във Върбов лес. Но когато един младок говори като мъж, не е редно да му отвърнеш като на дете. Едно слугинче току-що бе дошло с ведро вода. Обърнах се към него.

— Как се казваш?

— Търпение, сър.

Името ме жегна.

— Е, Търпение, когато Нас приключи, покажи му къде да получи топла храна и къде са потилните. Намери му легло в...

— Бих предпочел да спя близо до конете, сър. Ако не възразявате.

Разбрах и това.

— Помогни му да си намери постеля, тогава, Търпение. Можеш да спиш в някоя от яслите, щом искаш, Настоячивост.

— Благодаря, сър.

— Да му направя ли лапа за бузата? Знам една, дето може да изтегли подутото до заранта. — Търпение изглеждаше много доволна, че й поверявам Настоячивост.

— Нима? Е, направи го. Ще съм много доволен да видя колко добре действа до заранта. — Понечих да си тръгна, но си спомних какво е гордостта за едно момче. — Настоячивост. Стой настрана от Петлите. Ясен ли съм?

Той наведе очи и промърмори намусено:

- Да, сър.
- Ще се разправят с тях. Но не ти.
- Лоша пасмина са — обади се Търпение.
- Значи и двамата стойте настрана от тях — казах и излязох.

21. ВИНДЕЛИАР

Тъй че да поговорим за разсеяността. Всички понякога се разсейваме. Пропускаме среща с приятел, загаряме яденето или прибираме някоя вещь и забравяме къде сме я сложили. Това е разсеяността, за която си даваме сметка.

Има и друг вид разсеяност, за която рядко мислим. Докато не спомена за лунната фаза, най-вероятно е тя да не е в мислите ти. Изтласкана е настрани от храната, която ядеш, или от пътеката, по която вървиш. Умът ти не е съсредоточен върху луната, тъй че в този момент ти си забравил за нея. Или може би е по-добре да се каже така: не помниш тази информация точно в това време.

Ако вляза в стаята, докато си завързваш обувката, мога да кажа: „Тази нощ ще има красива луна“, и тогава ще се сетиш. Но преди да съм ти го припомнил, забравил си за луната.

Човек може бързо да разбере, че в повечето моменти в живота ни ние сме забравили почти всичко от света около нас освен онова, което в момента ангажира интереса ни.

Талантът на частично Белите е най-често в способността да зърнат бъдещето в сънища. Рядкост са онези малцина, които могат да намерят бъдеще само на един дъх разстояние, бъдеще, в което избрана личност няма да помни онова, което ние искаме да скрием от нея. Тези малцина могат да убедят това лице да остане в това непомнещо състояние. И тъй, човек с този рядък талант може да повлияе на събитие или лице почти невидимо, почти неусетно. Имаме записи за частично Бели, които са можели да правят това и да го задържат за отделно лице. Имаме записи за неколцина, които са можели да накарат до шест лица да продължават да забравят нещо. Но у младия

ученик Винделиар вярвам, че сме открили наистина необичаен талант. Само на седем години той може да владее умовете на дванайсет от учениците ми и да ги накара да забравят глада. Ето защо моля той да ми бъде поверен, за да го обуча в това му качество.

От архивите на Слугите,
лингстра Дуалия

Бях по-добре. Всички ми го казваха, дори и Шън. Не бях сигурна, че са прави, но беше твърде голямо усилие да споря с тях. Кожата ми беше престанала да се бели и вече няха треска. Не треперех и можех да ходя, без да се олюлявам. Но ми беше трудно да слушам, особено ако говореше повече от един човек.

Пътуването беше станало по-трудно. И имаше повече напрежение между Дуалия и Елик. Трябваше да преминем една река и те похабиха почти цяла вечер в спорове къде да я преминем. За първи път виждах конфликт между тях. Имаха карта и стояха не при нашия огън, нито при този на халкидците, а между двата, и сочеха, и спореха. В едно село имаше сал. Дуалия твърдеше, че щяло да е прекалено трудно за Винделиар.

— Не само ще трябва да попречи на всички, които чакат да преминат, да си спомнят за нас, но трябва да замъгли и салджиите. Не веднъж, а три пъти, докато прехвърлим всички шейни и коне.

Имаше мост, който Дуалия предпочиташе, но за да стигнем до него трябваше да минем през голям град.

— Това е съвършеното място за засада — възрази Елик. — И щом не може да замъгли салджиите, как ще може да замъгли цял град?

— Минаваме посред нощ. Бързо през града, по моста и после бързо се измъкваме от тържището на другата страна.

Облегнах се на Шън. Цялата беше напрегната и се беше съсредоточила в подслушването. Омръзнали ми бяха приказките им и копнеех за тишина. Тишина и истинска храна. Ловът беше зле и от два дни ядохме само овесена каша и от кафявата супа. Шейните бяха натоварени, конете впрегнати. Халкидците бяха на конете си и чакаха в строй. Луриците стояха до своите коне. Всички чакаха Елик и Дуалия да се разберат. Мостът тази нощ или салът утре? Беше ми все едно.

— Как са дошли от тази страна на реката? — попитах тихо Шън.

— Млъкни — срязва ме тя с глас, който чух само аз. Това ме накара да наостря слух и да чуя повече.

Говореше Дуалия. Виждах, че е изнервена. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци, притиснати до гърдите ѝ.

— Салът е прекалено близо до Бъкип. Трябва да се прехвърлим бързо и да се махаме. Щом прехвърлим реката, можем да тръгнем през хълмовете...

— Ха, хълмовете! Ако не вървим по пътищата, шейните ще затънат в неотъпкания сняг — сопна се Елик. — Оставете шейните. Само ни бавят, откакто ги откраднахте.

— Но ще трябва да оставим и палатките...

— Ами оставете ги. — Елик сви рамене. — Без тях ще пътуваме по-бързо. Женското ви настояване за тези удобства ни забавя.

— Не гледай към тях — изсъска Шън в ухото ми.

Наистина се бях вторачила в тях. Обикновено не се караха дълго. Обикновено идваше Винделиар, усмихваше се и кимваше, а след това правехме каквото иска Дуалия. Присвих очи и се престорих, че дремя. Виждах безсилието на Дуалия. Тя погледна към нас и Шън се наведе напред и разбърка огъня.

Винделиар се приближи бавно. Усмихваше се както винаги. Спря до огъня ни и се огледа озадачено.

— Защо не сте на шейната? Не трябва ли да тръгваме скоро?

Вече се стъмваше. Обикновено по това време бяхме доста далече от дневния бивак.

Дуалия повиши глас и му отвърна:

— Да. Трябва да тръгваме много скоро. Имай търпение, Винделиар. Ела при мен да почакаме, докато Елик реши какво да направим.

За първи път наблюдавах внимателно и видях много ясно какво направи Винделиар. Усмихна се и се загърчи като дебело малко момченце, щом се доближи до Дуалия. Погледна Елик и му кривна глава. Елик се намръщи. Дуалия заговори тихо:

— Херцогът каза, че смята прехвърлянето ни със сала за твърде опасно за нас. Прекалено близо е до Бъкип. Но ако побързаме, казва, че можем да стигнем до моста тази нощ. И може би да преминем, и дори

да сме в подножията преди слънцето да се е вдигнало много високо. А оттам — до Соларски пропад и кораба.

Елик се намръщи и изръмжа:

— Не казах това.

Дуалия тутакси взе да се извинява. Плесна с ръце и закима.

— Толкова съжалявам. Какво точно бяхте решили?

Той изглеждаше много доволен от смиреното ѝ държане.

— Реших, че трябва да минем по моста. Ако си стегнете мързеливците и ги накарате да яхнат конете, току-виж ще сме в подножията преди слънцето да се е вдигнало много високо.

— Разбира се — каза Дуалия. — Прав сте. Това е единственото разумно нещо. Лурики! По конете! Командир Елик каза да тръгваме. Одеса! Качвай веднага шайсим в шейната. Сула и Репин, товарете останалото! Командир Елик каза да тръгнем веднага.

Елик стоеше и се усмихваше доволно.

Сритаха сняг върху гаснещите огньовете, а мен ме качиха бързо в шейната. Престорих се на отпаднала и луриците побързаха да ме предадат на грижите на Шън. Винделиар и Дуалия се качиха последни. Никога не бях виждала по-доволни хора от тях двамата.

Елик изрева заповедите си и потеглихме. Прошепнах на Шън:

— Видя ли?

Тя не ме разбра и каза:

— Да. Не сме далече от Бъкип. Тихо.

Когато доближихме речния град, Винделиар слезе от шейната, яхна коня си и отиде до Елик. А по-късно сутринта, когато най-сетне стигнахме гористия район на планинските подножия и направихме бивак, Елик се хвалеше на всички колко просто било.

— А сега сме на северната страна на река Бък, малко остава между нас и целта ни, само няколко градчета и хълмовете. Нали ви казах. Мостът беше най-добрият ни избор.

А Дуалия се усмихваше и кимаше съгласна.

Но дори да го бяха изхитрили с Винделиар да избере моста вместо сала, това все пак ни най-малко не улесни пътуването ни през хълмовете. Оказа се прав за шейните. Дуалия настояваше, че трябва на всяка цена да избягваме пътища, тъй че войниците и конете прокарваха пърина за по-тежките животни, които теглеха шейната.

Преминаването не беше леко и виждах как Елик се ядосва от това колко малко се придвижваме всяка нощ.

Двете с Шън имахме малко време да поговорим насаме.

— Споменаха за кораб — каза тя, когато клекнахме в храстите да се облекчим. — Това може да ни даде шанс да избягаме, дори и да трябва да скочим във водата. Каквото и да се случи, не бива да им позволим да ни откарат навътре в морето.

И аз се съгласих с това, но се зачудих дали наистина ще имаме удобна възможност да се измъкнем от похитителите си.

Бавно се възстановявах, но заради оскъдната храна, непрестанното пътуване и приспиващия студ имах чувството, че самите те са направили някаква болест. Една вечер, щом станахме да продължим пътуването си, се почувствах почти замаяна от глад за нещо по-питателно от кашата. Когато последвах Шън от палатката до огъня, заговорих лекомислено:

— Скоро ще умра, ако не получа истинско ядене.

Неколцина наблизко се обърнаха и се вторачиха в мен. Алария вдигна ръка и покри устата си. Пренебрегнах зяпачите. Както винаги, луриците бяха наклали два огъня, един за нас и един за войниците. Луриците вършеха цялата работа с готвенето, но нямаше общо ядене в края на дневната почивка. Винаги двама от тях носеха врящо котле с каша на войниците. Ние ядахме отделно. Тази вечер войниците бяха убили нещо и го печеха над огъня. Техният огън беше по-близо до нашия, отколкото обикновено, защото поляната беше малка. Месото миришеше много хубаво в студения нощен въздух.

Внимателно и с това също, предупреди ме Вълкът Баща. Огледах се, намръщих се и попитах:

— Къде е Винделиар?

— Върви пред нас. Трябва да пътуваме по пътищата тази нощ. Ще минем през едно малко градче и той ни оглажда пътя — каза Дуалия.

Реших, че ми говори само с надеждата, че ще ме накара да ѝ кажа нещо в отговор. Рискувах. Подуших шумно и казах с въздишка:

— Месото мирише хубаво.

Дуалия присви устни.

— Парче от това месо би струвало повече, отколкото някой тук би искал да плати — отвърна ми кисело.

Не бях усетила, че войниците ни слушат. Един се изсмя грубо.

— За парче плът от жената от Бък ще ти дадем парче от тоя заек!

Всички се разсмяха. Шън беше седнала до мен. Присви се и сякаш стана съвсем малка. Обзе ме паника. Тя беше голямата, на която татко ми бе наредил да се грижи за мен. Но ако тя беше уплашена, колко по-ужасена трябваше да съм аз? Това ме изплаши още повече и някак си ме ядоса още повече също така. Станах.

— Не! — извиках на хилещите се мъже. — Това никога не се случва, в никое бъдеще, което виждам. Нито дори в онова, в което нейният скрит баща ви прави всичките на кървави парцали!

Олюлях се и щях да падна, ако Шън не ме беше уловила. Призляваше ми. Бях отдала къс от силата си. Не бях искала да споделя този сън. Все още ми изглеждаше безсмислен. В съня те не бяха хора, а флагове, провиснали на дрипави парцали от въже за сушене, и от тях капеше кръв. Не знаех защо споменах за скрит баща.

— Шайсим!

В гласа на Дуалия имаше стъписване. Извърнах се към нея. Вгледах се в изпълнените ѝ с укор очи и се опитах да се престоря на малко детенце, хванато в пакост.

— Шайсим, не е редно да разказваме сънищата си пред всички. Сънищата са скъпоценни и лични неща, нашите жалони към многото пътеки, които съществуват. Изборът между пътеките изисква огромно знание. Когато стигнем в Клерес, ще научиш много неща. Едно от най-важните неща е да записваш сънищата си сама и тайно или само с писар, избран от теб.

— Клерес ли? — Старият войник, Елик, беше дошъл и стоеше зад Дуалия. Коремът му издуваше елека му. На светлината на огъня очите му бяха бледи като сняг на стъмване. — След като се качим на кораба, тръгваме за Халкида и залива Ботър. Така се разбрахме.

— Разбира се — съгласи се Дуалия спокойно. Колкото и да беше пълна, се надигна изящно и застана до него. Не искаше да му позволи да се извисява над нея ли?

— И няма да търпя зли прокоби за мен и хората ми. Не и от едно побъркано пале като него.

— Момчето нямаше предвид нищо лошо. Няма нужда да се притесняваш.

Той ѝ се усмихна, самоуверена усмивка на зъл старец.

— Изобщо не се притеснявам.

После, най-неочаквано, ме ритна в гърдите. Изхвърчах от дървото, на което седях, и тупнах в снега. Ударът ми изкара въздуха. Лежах задъхана. Шън скочи — да побегне, мисля, — но той я перна с опакото на ръката си през лицето и я събори сред рояка лурики, които се бяха вдигнали като птици, запърхали да ни се притекат на помощ. Очаквах да се нахвърлят върху водача на войниците, да се скупчат отгоре му и да го затиснат, както бяха направили с красивия изнасилвач. Но те само хванаха Шън и я отмъкнаха настрани.

Усетих как страхът на Дуалия се надигна. В миг на прозрение осъзнах, че момчето-мъгла е далече от лагера и казва на хората, че не трябва да забележат, когато минем през селото им през нощта. Винделиар не беше тук, за да упражни силата си над командир Елик, тъй че Дуалия стоеше сама срещу него. Одеса заобиколи дървото и ме прихвана под мишниците. Задърпа ме назад през снега, докато Дуалия говореше. Изглеждаше спокойна. Никой ли друг не можеше да усети страха, забушувал в нея?

— Той е просто момче и вика по момчешки, когато е сърдит или уплашен. Не си ли бил и ти момче?

Той я изгледа мрачно, без изобщо да се трогне.

— Бях някога. Бях момче, когато видях как баща ми удуши поголемия ми брат затова, че не му показва почит. Бях умно момче. Само един урок ми трябваше, за да си науча мястото.

Одеса ме беше издърпала на крака. Стоеше зад мен и ме беше прегърнала. Още не можех да си поема дъх. Когато командир Елик изпъна ноктестия си пръст към мен, изоставих всякаква мисъл да вдишам.

— Учи се. Или мри. Не ме интересува с какво име те наричат, момченце, или на колко те оценяват. Смири го тоя език, или ти и курвата дете се грижи за теб ще ви хвърля на хората ми.

Обърна се и закрачи към другия огън.

Най-сетне вкарах въздух в дробовете си. Отчаяно ми се искаше да изпикая страха си.

А Дуалия извика дръзко след него:

— Не това е споразумението ни, командир Елик. Ако това момче пострада по какъвто и да било начин, няма да бъдем задължени да ви платим, щом стигнем в залива Ботър. Онзи, който държи златото, няма

да ви го даде, ако не съм жива да му го кажа. А ако момчето пострада, докато стигнем там, няма да му кажа да ви плати.

Тонът ѝ беше твърд, но благоразумен. На друг човек може би щеше да подейства. Но когато Елик се обърна към нея с озверяло лице, изведнъж разбрах, че не бе трябвало да споменава за пари, сякаш парите могат да го озаптят. Този мъж не жадуваше за пари.

— Има не един начин да обърна теб, белокожите ти слуги и скъпоценното ти момче в злато. Няма нужда дори да чакам да стигнем до залива Ботър. Все още има търговци на роби във всяко пристанище в Халкида. — Обърна се към зяпналите лурики и заговори презрително: — Хубавите ви бели коне може да ми донесат по-добра цена от малокръвните ти слугинчета и хилави мъже.

Дуалия пребледня и се вцепени.

Високият му глас изпълни нощта:

— Аз съм халкидец и командир и лорд не по рождение, а заради здравата ми десница. Не ме командват хленчеци жени, нито ще ме уплашат шептящи жрици. Правя каквото смятам за най-добро за себе си и за мъжете, които са ми се заклели.

Дуалия се овладя. Луриците ѝ се бяха скупчили като стадо овце, всеки се мъчеше да скрие зад някой друг. Одеса все така ме държеше пред себе си. Защищаваше ме храбро или ме използваше като щит? Шън се беше съвзела. Стоеше сама и отделно от луриците и гледаше свирепо халкидците. Приготвих се да побягна.

Спокойствие. Запази спокойствие като ловец и слушай.

Отпуснах се. Дуалия овладя страха си и заговори отново на Елик. Луда ли беше? Или беше толкова свикнала да заповядва, че не разбираше слабостта на позицията си?

— Твоите мъже са ти се заклели. Обет са ти дали, значи? Врекли са се, точно както ти ми даде думата си, когато направихме сделката. И вярваш в обещанията им, след като ти не зачиташ собственото си? Даде ви се щедър аванс, за да не се налага да плякосвате. Но плякосвате въпреки заповедта ми. Обещахте, че няма да има никакво насилие извън неизбежното. Но имаше. Глупаво разрушение, трошене на врати и убийства. Оставяне на следи от преминаването ни, които нямаше нужда да се оставят. Убиване извън наложителното. Безсмислено и безполезно насилие.

Елик я зяпна. След това отметна глава и се разсмя и за миг го видях такъв, какъвто можеше да е бил в младостта си, див и безразсъден.

— Безполезно насилие? — повтори той. Грубият му смях прокълтя отново. Хората му идваха, по двама и по трима, и заставаха наоколо да гледат. Развеселени като него. Разбрах, че представлението му е всъщност за тях. — Тук говори жена, която нищо не знае за истинското си предназначение на света. Но да ти кажа, сигурен съм, че хората ми намират ония жени там за доста полезни.

— Ти наруши думата си пред мен! — Дуалия се помъчи да вложи в гласа си увереност и укор. Но прозвуча като хленчещо дете.

Той кривна глава и я изгледа и видях на лицето му, че тя е станала още по-безсилна в очите му. Толкова незначителна, че си направи труда да ѝ обясни света.

— Един мъж има думата си. И може да даде думата си на друг мъж, защото и двамата знаят какво означава това. Защото един мъж има чест и да наруши думата си пред друг мъж означава да опетни честта си. Нарушаването на думата на един мъж заслужава смърт. Но всички знаят, че една жена не може да даде думата си на никого, защото жените нямат чест. Жените обещават, а после казват: „Ама не разбрах, не го мислех по този начин, мислех, че ония думи значат нещо друго.“ Тъй че думата на една жена е без стойност. Тя може да я наруши и винаги го прави, защото няма чест, която да опетни. — Изсумтя презрително. — Дори не си заслужава да убиеш жена, която нарушава думата си, защото така правят жените.

Дуалия го гледаше зяпнала и онемяла. Съжалявах я и се страхувах за всички нас. Дори аз, едно дете, знаех, че такива са нравите на халкидците. Всеки свитък, който бях прочела за тях, всеки път, когато татко ми бе споменавал за тях, те бяха тези, които винаги намираха начин да нарушат думата си. Правеха деца на слугите си и след това продаваха в робство собствените си рожби. Как можеше да не е знаела с какви хора се е спазарила? Луриците се трупаха зад нас, бледо отражение на войниците зад Елик — мъжете му стояха разкрачени и нащрек, с ръце на кръста или скръстени на гърдите. А луриците се свиваха един в друг и си шепнеха като вятър, тръпнец в трепетликите. Дуалия сякаш бе изчерпала думите си.

— Как бих могъл да разменя обещание с тебе? Ще дам мъжката си дума, мъжката си честна дума, в замяна на какво? Мисълта, която си таила в глупавата си главичка за онзи момент? — Изсмя се презрително. — Разбираш ли изобщо какви глупости говориш? — Поклати глава. — Водиш ни по този дълъг път, все по-навътре в опасността, и за какво? Не за съкровище, пари или хубава стока. За едно момченце и неговата слугиня. Мъжете ми ме следват и в замяна взимат дял от всичко, което взема аз. А какво можахме да вземем оттам? Малко мърсуване за войниците ми. Няколко хубави меча. Малко пушено месо и солена риба. Няколко коня. Мъжете ми се присмиват на набега ти! Това не е добре, защото вече се съмняват защо дойдоха толкова далеко, в такава опасна територия, за толкова малко плячка. И почват да се съмняват в мен. И какво трябва да правим сега, когато сме толкова дълбоко във вражеска територия? Мотаем се и избягваме пътищата и селата, така че едно пътуване, което трябваше да трае само няколко дни, се проточва към месец.

— И сега момчето смее да ми се подиграва! Защо? Защо няма никаква почит? Може би ме смята за глупав, какъвто искаш да ме изкараш ти. Но аз не съм глупак. Мислил съм го, и съм го мислил много. Не съм мъж, когото ще го управлява жена. Не съм мъж, когото ще купят със злато и ще го командват като прост наемник. Мъж съм, който заповядва, който ще поеме задача и ще я изпълни така, както той сметне за най-добре. И все пак толкова пъти се подчинявах на волята ти. Не го разбирам. Винаги отстъпвам пред волята ти. Защо? Мисля, че го отгатнах. — Изпъна обвинително пръст към нея. — Знам ти магията, жено. Онова бледно момченце, което държиш до себе си, онова, дето говори все едно че е момиче. Той прави нещо, нали? Пращаш го напред през града и минаваме, и никой не се обръща да ни погледне, докато минаваме. Хубав номер е това, много добър номер. Възхищавах му се. Докато не ми хрумна, че върти същия номер и на мен. Нали?

Аз щях да излъжа. Щях да го погледна изумена и след това да настоя да обясни. Тя зяпна като риба. После едва промълви:

— Така не става.

— Нима? — попита я той хладно.

Звук. Всички глави се обърнаха натам, дори моята. Идваха коне. Винделиар се връщаше с ескорта си. Дуалия направи втората си

грешка. В очите ѝ блесна надежда.

Елик го разчете ясно като мен. Усмихна се с най-жестоката усмивка, каквато бях виждала.

— Не. Ето как ще стане. — Обърна се към хората си. Бяха се струпали зад него, с нетърпението на хрътки. — Идете ги посрещнете. Спрете ги. Задръжте Винделиар. Кажете му, че знаем номерата му. Кажете му, че сме изумени и смятаме, че той е чудесен. Напомпайте суетата му, както бихте угодили на себе си! — Изсмя се грубо, и другите също. — Кажете му, че тази жена ви е поръчала да му заповядате да не използва повече номерата си върху нас, защото пътеката му вече лежи с нашата. Отведете го в нашите палатки и го дръжте там. Дайте му всяко хубаво нещо, което имаме. Хвалете го. Тупайте го по рамото, накарайте го да се почувства вече мъж. Но бъдете нащрек. Ако усетите, че решимостта ви отслабва, убийте го.

— Но се постарайте да не се стигне до това. Много е полезен. Струва повече злато, отколкото може да ни предложи тази стара курва. Той е истинската плячка, която ще отнесем у дома. — Насочи отново вниманието си към Дуалия. — По-полезен е дори от жена, готова да я изнасят.

22.

ПРОТИВОПОСТАВЯНИЯ

Принцесата може да се противопостави или кралят може да постави искания. Кралицата или принцът могат дори да заплашват или да поставят ултиматуми. Дипломатът или емисарят ще посредничат, сътрудничат или преговарят. Но кралският убиец, раздаващ кралското правосъдие, няма на разположение нито един от тези инструменти. Той или тя е оръжието на владетеля, извадено тогава, когато кралят или кралицата на Пророците намери за уместно. Когато убиецът е призован в играта от този, който го управлява, волята му е суспендирана. Той или тя е толкова силен и толкова безсилен, колкото пионка на игралното платно. Отива, действа и приключва.

Не прави преценка и не отмъщава.

Само по този начин той или тя може да съхрани своята добродетелност и своята невинност в престъпление. Никога не убива по свое желание. Това, което е направено от ръката на кралския убиец, не е убийство, а екзекуция. Мечът никога не носи никаква вина.

Указания към убиец, неподписано

— Не знаех как да ги спра.

Фицбдителен стоеше изправил рамене пред един странен съд. Бяхме се събрали в кулата на Искрен, където някога моят крал бе защитил брега на Шестте херцогства от Алените кораби и където покъсно Сенч, Предан и аз бяхме дали всичко от себе си, за да овладеем магията Умение с ограничената информация, с която разполагахме. Колко се беше променило всичко през годините! Когато за първи път

Искрен я бе използвал като наблюдателница, за да се съсредоточи върху търсенето на нападащите ни Алени кораби, беше прашасала и запустяла, убежище за изхвърлени вехтории. Сега тъмната кръгла маса в центъра на стаята беше излъскана, а столовете около нея бяха с високи гърбове с резбовани на тях елени. Съжалих слугите, които бяха качили тежките мебели по всичките виещи се на спирала стъпала. Лант стоеше, а около масата седяхме кралят и кралицата, лейди Кетрикен, Копривка и моя милост.

Лейди Розмарин и Аш също бяха с нас, облечени изцяло в синьо, толкова тъмно, че почти черно. Стояха неподвижни и смълчани, опрели гърбове на стената. В очакване. Като прибрани в ножниците мечове.

Предан въздъхна.

— Надявах се, че са по-свестни. Надявах се, че след като заговорниците са махнати от редиците им, в тях е останало нещо достойно за уважение. Но изглежда не е. — Беше гледал ръцете си. Сега вдигна очи към Лант. — Някой от Петлите заплаши ли ви по някакъв начин? Имаше ли някакъв знак, че са знаели за заговора да убият лорд Сенч?

Лант изправи рамене.

— Когато тръгнах с тях, знаех само отчасти за случилото се с лорд Сенч и принц Фицрицарин. Ако бях осведомен по-добре, можеше да предприема друга тактика. И да съм по-бдителен и нащрек за всичко, което правеха и казваха.

— Валиден аргумент — заключи крал Предан и отново ме споходи мисълта, че Лант като че ли по-скоро е изправен на съд, отколкото да дава показания, които може да решат съдбата на Петлите. Шишко беше поверен на лечител. Вече бе дал дълго и мътно описание на лошото отношение към него от страната на мъжете, които уж трябваше да го защитават. След това бе поискал да си легне. Парите в потилните го бяха затоплили, но още кашляше. Настойчивост, много пребледнял и изнервен, че е призован да говори пред такъв височайши съвет, беше потвърдил всичко казано от Шишко.

Кралица Елиания заговори. Не повиши глас, но думите ѝ се разнесоха ясни из залата:

— Сър, забранихте ли в някой момент категорично лошото им поведение? Напомнихте ли им, че Шишко е поверен на тяхната грижа?

Лант замълча да помисли и сърцето ми се сви. Не беше.

— Възразявах. Изтъквах им, че трябва да се държат като гвардейски отряд, особено когато сме на публично място, например в някоя гостилница. Не свърши работа. Без офицерите си те, изглежда, нямат никаква самодисциплина.

Предан се намръщи.

— Но не им забранихте пряко да прекратят с лошото си държане към Шишко, така ли?

— Аз... Не. — Лант се покашля. — Не бях сигурен дали имам тази власт, ваше величество.

— Ако не вие, тогава кой? — отрони тежко кралят. Лант не отвърна. Предан въздъхна отново. — Можете да си вървите.

Лант тръгна сковано. Преди да е стигнал до вратата, проговорих:

— Може ли да кажа нещо, кралю?

— Можете.

— Искам да изтъкна, че Фицбдителен пристигна във Върбов лес в окаяно състояние, дължащо се на тежък побой, който е понесъл в град Бъкип. И че е бил пребит отново, умствено, както и телесно, когато Върбов лес е бил нападнат.

— Тук не обсъждаме поведението на Фицбдителен, принц Фицрицарин — каза кралят, но когато стигна до вратата, Лант ми хвърли поглед, в който имаше и срам, и благодарност. Стражът на вратата го пусна да излезе и след жест на Предан го последва и затвори вратата.

— Добре. Какво ще правим с тях? — въздъхна Предан.

— Разформираваме ги. Наказваме с бой с камшици тези, които са се държали зле с Шишко. Изгонваме ги позорно завинаги от Бък. — Елиания говореше безстрастно и нямаше никакво съмнение, че точно такава би била съдбата им на Външните острови.

— Не всички са се държали зле с Шишко. Намираме тези, които трябва да понесат вината, и ги съдим поотделно — каза тихо Кетрикен.

— Но тези, които не са го наранили пряко, не са се противопоставили на другите! — възрази Елиания.

Кралят поклати глава.

— Нямахте ясна йерархия. Част от отговорността трябва да понеса аз. Трябваше да се разпоредя Фицбдителен да поеме командването им и да оповестя това на всички.

— Съмнявам се, че щяха да приемат властта му — казах аз. — Той никога не е служил войник. Тези мъже са утайката на гвардията. Изхвърлени от други гвардейски части, те са хората с най-малко самодисциплина, командвани от най-безскрупулните и най-безчестните офицери. Най-малкото ги разформираме. Някои вероятно ще си намерят места в други гвардейски части. Но да се запазят като част само ще окуражи най-лошото в тях. — Говорех за милост, със спокоен глас. Но лично замислях да наложя малко от кралското правосъдие над тези, които Шишко ми беше назвал по име.

Предан ме погледна, сякаш можеше да чуе мислите ми. Бързо проверих стените си. Не, бях сам в ума си. Той просто ме познаваше твърде добре.

— Вероятно би искал да поговориш с всеки от тях и да видиш дали отговарят на изискванията да бъдат включени в *твоя* нов гвардейски отряд?

— И ми се усмихна! — Раздразнението, което изпитвах от това, което бе направил кралят, не намаля от усмивката, разцъфнала на лицето на Шута.

— Той наистина те познава добре, за да ти възложи тази задача. Ще се обзаложа, че в каца гнили ябълки ще намериш няколко здрави. И че когато им дадеш шанс, ще спечелиш верността им завинаги.

— Не са точно мъжете, които бих искал да стоят зад мен — възразих. — Нито са бойците, които искам да връча на Фоксглоув и да очаквам, че тя ще се справи. Бих искал почетната ми гвардия наистина да е от доблестни мъже.

— А онези, които са дразнили Шишко и са набили конярчето?

Поех си дъх да отвърна и зяпнах от изненада, щом стрелата Умение от Копривка прониза без усилие стените ми. *Градината на кралицата. Вести за Пчеличка и Шайн. Ела веднага. Не се опитвай да ми отвърщаш с Умението.*

В сърцето ми лумна надежда.

— Копривка ме вика в градината на кралицата — казах и се изправих. — Имат вест за Пчеличка. — Стъписах се, усетил как внезапната надежда ме срязва остро като страх.

— Светлина! Въздух! — настоя враната, щом станах.

— Ще се върна колкото може по-скоро — подхвърлих. Пренебрегнах разочарованото изражение на Шута и дори не възразих, когато Пъстра подскочи от масата и с едно плесване на крилете превзе рамото ми. В стаята си се спрях само колкото да пусна враната от прозореца, преди да забързам при Копривка.

Градината на кралицата не беше традиционна градина, а връх на кула. Бях се запъхтял, когато стигнах до нея, след като бях пробягал половината замък Бъкип. През лятото глинените съдове там преливаха от зеленина и уханни цветове. В някои имаше дори малки плодни дръвчета. Скромни статуи и усамотени скамейки допълваха убежището на Кетрикен от дребните досади на дворцовия живот. Но когато излязох на върха на кулата, ме посрещна зима. Сняг бе затрупал сандъчетата с цветя, а дръвчетата бяха увити против жестоката захапка на зимния студ. Бях мислил, че ще заваря само Копривка. Но Кетрикен също се оказа там, топло загърната против студа, както и Предан, и кралица Елиания. Отне ми малко време, докато позная Любезен Бресинга. Момчето бе станало мъж. Когато видях, че го познах, ми се поклоних важно, но запази мълчание. Бях се зачудил защо са избрали Градината на кралицата като място за среща. Когато хрътката на Предан превъртя в снега един млад рис, разбрах. Двамата спътници в Осезанието, явно добре познати, изведнъж се разтичаха между сандъците за цветя. За миг изпитах остра завист.

— Получихме вест — каза Предан.

Изглеждаше толкова сериозен, че се зачудих дали не са намерили труповете. Изоставих официалностите и попитах:

— Каква?

— Не е сигурно — предупреди ме Предан, но Любезен заговори веднага:

— Както нареди кралят, разпратих дискретни питання, особено до онези от Старата кръв, които са свързани с хищни птици. Сигурен съм, че разбирате, че дори Осезаваци партньори обръщат малко внимание на неща, които не ги засягат. Но получих две донесения. Вчера един пощенски гълъб ми донесе съобщение от Картър Уик, Стара кръв, обвързан с женски гарван. Гарванът е намерил група хора, спрели на бивак в гората. Когато се опитала да дръпне от костите на

някакви зайци, които са яли, хвърляли пръчки по нея. Каза, че имало бели коне.

— Къде?

Той вдигна пръст и продължи:

— Днес Рампион, младеж, чиято Осезаваща птица е сокол, ни прати вест. Соколът се оплакал от хора, които провалили лова му, като спрели за деня на една поляна, където птицата обикновено ловяла мишки. Белите коне били отъпкали снега и мишките се били скрили.

— Къде? — попитах отново настойчиво. Гневът ми се усилваше заедно с нетърпението. Най-сетне, най-сетне можех да предприема някакво действие. Защо всички стояха тук и бездействаха?

— Фиц! — заговори рязко Предан. — Успокой се. Изчакай да чуеш всичко. Осезаващите животни са ни дали две възможни местоположения, на един ден разстояние. И двете са в Бък. Едното от тази страна на Паянтовия мост, а другото близо до Жълтите хълмове. Озадачи ме много, защото се движат бавно.

Прехапах език, за да не запитам защо не съм чул тези донесения веднага щом са дошли. Предан продължи:

— Вече имам основание да подозирам, че знаем накъде са се запътили. Може да вървят само към брега, а има само три близки пристанища, където може да пристане голям кораб. Ако са четирийсет, с коне, ще им трябва голям кораб, за да напуснат.

— Имаме калфи на Умението, разположени по всички стари наблюдателни кули по крайбрежието. Заповядах двама да тръгнат заедно, единият изпил добра доза елфова кора, и да гледат за нещо необичайно във Фордж, залив Ноткуайт и Соларски пропад. При Соларски пропад намерихме каквото търсехме. Там има кораб, вързан за кейовете, който всички са пропуснали да видят освен пратеника ми с притъпеното Умение. Никой не знае кога е пристигнал, какъв товар е докарал или какво чака. Някои казват, че не знаели нищо за кораб, вързан пред очите на всички; други изобщо не ги интересувало. За жалост местните сили не могат да пленят нещо, което не могат да видят. Но вече се разпоредих кралската гвардия, разположена в кулата Рингхил, да осигури елфова кора за бойците и да отидат до Соларски пропад и да пленят кораба. — Ухили се победоносно. — В ръцете ни са. Отрязахме им пътя за бягство!

Стомахът ми се сви. Винаги съм предпочитал да действам крадешком пред откритото противопоставяне. Какво щеше да се случи, когато похитителите стигнат в Соларски пропад и открият, че пътят им е отрязан? Какво бих направил аз?

— Халкидските наемници ще са отчаяни. Може да убият пленниците или да заплашат, че ще го направят, след като разберат, че са открити.

— Биха могли — отстъпи Предан. — Но погледни тук. — Разгъна картата, която държеше под мишницата си, и посочи. — Гвардията от Рингхил ще е в Соларски пропад за по-малко от два дни. Халкидците пътуват бавно и крадешком. Смятаме, че ще им отнеме три или може би четири дни да стигнат до Соларски пропад. Местността е обрасла с гъсти гори. Конници може да преминат, но шейните няма да стигнат там. Ще трябва да вървят по пътищата или да изоставят шейните. Щом гвардията на Рингхил овладее кораба, те ще разделят хората си. Някои ще преградят пътя надолу към пристанището. Други ще заобиколят и ще ги нападнат отзад. — Пръстът му посочи точка, където пътят се спускаше от хълмовете към скалистите брегове на Соларски пропад. — Ще ги пленят и ще освободят Пчеличка и Шайн.

Вече клатех глава.

— Не. Трябва да съм там. Аз трябва да съм. — Чух колко глупаво прозвуча и добавих отчаяно: — Аз ги загубих. Аз трябва да ги върна.

Предан и Кетрикен се спогледаха.

— Очаквах да кажеш това — каза Предан. — Колкото и да е неразумно, както всички знаем, че е. И все пак го разбирам. Какво ли нямаше да направя, ако някое от момчетата ми беше похитено? Ако тръгнеш утре заранта с гвардията си, би трябвало да пристигнете скоро след стражата от Рингхил. Ще си там, за да я придружиш обратно.

— Няма ли камъни на Умението близо до Рингхил или Соларски пропад?

— Това вече прекрочва границите на неразумното и стига до чистата глупост. Не можеш безопасно да използваш Умението сам точно сега, още по-малко да пренасяш бойци със себе си. Гвардията в Рингхил е внушителна сила и имаме калфа на Умението сред тях. Тя ще ни докладва за всичко, което става. Фиц, знаеш, че това е най-

добрата тактика. Какво би могъл да направи един човек срещу двайсет халкидски наемници? — Замълча, давайки ми възможност да се съглася с него. Не можех. Той въздъхна. — И като гледам лицето ти, радвам се да ти кажа, че не, не знаем за никакви стълбове, които биха ти съкратили това пътуване.

Погледах още малко картата. После погледнах навън през прозореца, над равната шир, където някога Искрен бе оглеждал за враговете си. Соларски пропад. Трябваше да отида там. Предан заговори зад мен:

— Фиц, добре знаеш, че една военна кампания трябва да се проведе с прецизност. Всички изпълняват заповеди. Ако всеки войник прави каквото той сметне за най-добре, тогава е кръчмарска свада. Не боен план. — Покашля се. — В това аз командвам. Задействал съм го. Трябва да върви така, както аз съм го планирал.

— Прав си — признах. Не го погледнах.

— Фиц. Трябва ли да ти напомня, че аз съм кралят ти?

Погледнах го в очите и отвърнах искрено.

— Винаги съм съзнавал това, мой кралю.

Превъзхождаха ме числено. Бях надигран. Бяха затаили информация от мен. Още по-лошо, логиката и рационалността бяха на тяхна страна. Не бяха казали на никой, който не трябваше да знае. Планът им беше добър. Знаех, че са прави, ако човек се съобразеше само с логиката и рационалността. Но в сърцето си на баща знаех, че не са прави. Ужасно беше да стоя пред тях и да бъда поучаван от моя крал и моята дъщеря, да ми се казва, че планът вече е съставен и че единственият ми реален избор е да се съобразя с него. Изведнъж се почувствах стар и глупав, и безполезен. Синините, които бях получил в усилията си отново да се почувствам воин, мускулите, които ми крещяха при всяко движение, всичко потвърждаваше некадърността ми. Възрастта ми. Бях загубил и дъщеря си, и Шайн заради изгубената си някогашна способност да мисля три стъпки напред. Можех да погледна назад и да видя десетина прости неща, които можеше да съм направил и които щяха да са предотвратили отвличането. Дни наред бях изгарял вътрешно да поправа нещата, да поправа грешките си и да

продължава напред — и никога, никога повече да не позволя малкото ми момиче да изпадне в такава опасност.

А днес, когато възможността за действие се полюшваше като къс прясно месо пред мен, наместо това ми казваха, че други ще я избавят и ще ми я върнат. Друг някой щеше да я вдигне и да я притисне до гърдите си, и да ѝ каже, че е в безопасност. Дни по-късно щяха да ми я върнат като изгубена кесия. Можех да си седя у дома край огъня и да чакам. Или да препусна с гвардията си и да посрещна спасителите ѝ.

Оставих ги на върха на кулата и тръгнах да уведомя малкия си отряд новобранци и старчета, че на заранта ще тръгнем. Разрешено ми бе да им кажа, че е възможно да се натъкнем на враг, но Предан, Елиания, Кетрикен и Копривка бяха решили, че ще е най-добре състоянието на тревога в херцогство Бък да се запази на ниско ниво, докато проблемът приключи. Гвардията в Рингхил беше добре обучена и опитна в справянето с разбойническите банди, които понякога върлуваха по кралския път. Бяха най-добрите мъже за тази работа. Ако някой успееше да им се измъкне, моята гвардия щеше да пристигне скоро след това и да оправи неразборията. Халкидците трябваше да се предадат или да попаднат в челюстите на силите ни, които щяха да се затворят около тях.

И моята Пчеличка можеше да попадне с тях в зъбите на тези челюсти.

Отидох при Сенч. Имало ли беше изобщо време някога, когато да не съм тичал при него за съвет? Почуках на вратата му, не получих отговор и тихо влязох. За мое разочарование Стабилен беше там, седнал на стола до камината, дялкаше нещо и хвърляше парчетата в огъня. Не изглеждаше изненадан, че ме вижда. Копривка навярно го бе предупредила, че може да дойда.

— Той спи — каза ми преди да съм попитал.

— Някой каза ли му, че смятаме, че знаем къде са Пчеличка и Шайн? Че ще се опитаме да си ги върнем?

Той се намръщи. Беше член на личната котерия на краля. Новината ми не го изненада, но може би беше изненадан, че аз вече я знам. Заговори тихо:

— Казаха ми, че всичко това трябва да се държи в тайна. Същината е в това да ги изненадаме. Колкото до лорд Сенч, не съм

сигурен, че ще може да си държи езика зад зъбите. Опитваме се да го запазим спокоен. Да му позволим да се възстанови.

Поклатих глава и не понижих глас.

— Наистина ли си мислите, че може да изпитва мир, докато дъщеря му е в ръцете на халкидски наемници? Всичко е мирно около мен, нали, обаче страховете ми за малката ти сестра продължават да бушуват в ума ми. Не съм познал мир нито за миг, откакто разбрах, че е похитена.

Сенч нададе стон като старец, събуждащ се от сън. Отидох до него и хванах ръката му. Той се размърда леко и извърна главата си към мен. Очите му бяха полуотворени.

— Имаме новина, Сенч. Похитителите са засечени. Вярваме, че са на път към Соларски пропад. Предан е изпратил бойци и ще завземе кораба, който ги чака, а след това ги нападаме отзад.

Сенч примигна бавно. Умение докосна ума ми, леко като пеперудено крило. *Тръгни веднага.*

— Лант — каза той малко хрипливо. — Вземи Лант. Чувства се толкова гузен. Че я отвлякоха. И че са го оставили жив. — Замълча и преглътна. — Спаси гордостта му.

— Добре — обещах му. За миг погледите ни се срещнаха. Изглеждаше точно така, както се чувствах аз. Лежеше в леглото си, стар и болнав мъж, докато дъщеря му бе в опасност. И никой дори не му беше казал, че може да бъде спасена, за да не би тази новина да го разтревожи. Или да го тласне към безразсъдни действия. — Трябва да тръгвам — извиних се, но той знаеше, че това е обещание. — Трябва да се разпоредя гвардията ми да се подготви за утре.

За миг очите му грейнаха.

— Разритай ги — каза ми. Единият му клепач се смъкна и се затвори, после той отвори широко и двете си очи. — Не сме свършили още, момче. Ти и аз, не сме свършили още.

После очите му се затвориха, той въздъхна тежко и дъхът му отново се успокои. Задържах се още малко, без да пускам ръката му. Обърнах глава към Стабилен.

— Едва ли е заплахата за тайната ни.

Пъхнах ръката на Сенч под завивките и тихо излязох.

Не бях виждал много Лант, откакто беше дошъл в Бъкип. Всъщност изобщо не се бях сещал за него. А когато се сетех, оставяше

неприятна миризма в мислите ми. Беше смразяващо напомняне за всичките ми провали. Не го бях защитил, нито Шайн, нито малкото ми момиче. И в едно мрачно кътче на сърцето ми, макар и да знаех, че не може да го е направил, ме изгаряше гняв, че не беше дал живота си, вместо да позволи да отвлекат Пчеличка.

Покрай мен мина младо момиче, понесло нечие пране.

— Момиче, имам задача за теб, след като приключиш с това.

Едва не ми завъртя очи, но след това ме позна.

— Разбира се, принц Фицрицарин. — Трудно е да направиш реверанс, когато и двете ти ръце са пълни с пране, но успя.

— Благодаря. Намери лорд Фицбдителен. Кажу ми, че имам да споделя спешна новина с него. И му напомни да посети лорд Сенч днес.

— Разбира се, мой принце.

Мой принце. Ничий принц не бях днес. Бях баща.

Отидох в двора за упражнения. Заварих Фоксглоув седнала на една пейка извън оръжейните навеси — втриваше мехлем в дланта и китката си. Беше се променила, откакто я направих капитан на гвардията си. Сивеещата ѝ коса беше сплетена здраво във воинска опашка и облеклото ѝ сега беше повече кожа, отколкото плат. Разтриваше мазилото във възлестата си китка. Покашлях се и тя вдигна очи към мен. Преди да е успяла да се изправи, седнах на пейката до нея.

— Трябва да те помоля да подготвиш гвардията ми да тръгне с мен призори.

Очите ѝ се разшириха. Вдигнах ръка и възможно най-бързо и простиичко ѝ разказах всичко. Тя беше моят капитан, дясната ми ръка. Нямах да е редно да я помоля да тръгне слепешката до мен. Едва ли щяхме да влезем в сблъсък. Щяхме просто да сме там навреме, за да поемем Пчеличка, след като бъде спасена. Но ако все пак случайно ни се наложеше да кръстосаме мечове с някого, исках тя да знае защо. И да знае какъв е залогът.

Беше съвършеният помощник-командир. Изслуша ме и прие каквото ѝ казах. После погледна ботушите си и каза:

— Ако беше моя операция, нямаше да я проведа така.

— Слушам те.

— Крадешком. Нападаме ги, докато отдъхват или спят. Откриваме къде са пленниците и първата ни грижа е да ги защитим. Или да приложим прост пазарлък. Те са наемници. Наемниците могат да бъдат купени. Каквото и да са им платили, предлагаме им повече и безопасно преминаване. По-късно, след като момичетата вече са в безопасност, можем да решим дали сме обвързани от думата си. Винаги можем да отровим складовете на борда на оня кораб и да ги оставим да си тръгнат весело по пътя.

Изгледах я тъпо за миг. След това казах с искрено възхищение:

— Харесва ми как мислиш.

Тя се изсмя късо.

— Нима? Малко съм изненадана. Знам, че когато ме помоли да поема тази длъжност, имаше предвид, че ще е чест за мен. И начин да не се ангажираш самият ти с това. Но съм виждала война и съм виждала мир, и знам добре, че никога не съществува истински нито едното, нито другото. И че да си готов за война е по-добре, отколкото да си готов за мир, ако наистина се надяваш на мир. Тъй. Водя ги само от няколко дни, но видях доста подобрения оттогава. Все пак, ако ще влизаме в истински бой, първото, което ще ти кажа, е, че нямаме достатъчно войници и че това, което имаме, не е готово. Те ще измрат.

Каза го все едно говореше за семена, които няма да поникнат, а не като за момчета, които можеше да са ѝ внуци.

— Мога да взема още — казах с неохота. — Крал Предан остави съдбата на Петлите в мои ръце. Ако между тях има такива, които си струва да се вземат, можеш да ги вземеш.

Тя се намръщи.

— Като хора не струват нищо. Като мечове — ще ги вземем всичките. Няма да ме уважават и не съм сигурна дали мога да спечеля уважението им, без да убия някой от тях. Никога не съм убивала човек, който носи синьото, и не искам да започвам в този етап в живота си.

Станах. Знаех какво иска от мен. Не изчаках да го облече в думи.

— Ще ги уведомя да са готови да тръгнат с нас утре. И ще се погрижа да ни уважават.

Тя кимна късо.

Забавянето дразнеше. Вече бях получил задачата си от Сенч. Това трябваше да направя сам. „Тъй че направи го бързо, дори ако

трябва да се направи мръсно. Изчисти го и тръгвай. Провалът може да доведе до загуби за гвардията. Направи го.“ Дължах го на Фоксглоув.

Жегна ме гузна съвест. Предан беше моят крал. Не му ли дължах подчинение? Принцът — да, реших. Бащата на Пчеличка не го дължеше.

Зачудих се дали наистина имам сили за това. Палетата на Фоксглоув все още ме пребиваха от бой, когато вдигнех брадва, и едва се държах с меч. Шейсет години тежаха на раменете ми. Бях много години без практика в реален бой. Цялото разочарование, което бях изпитал през деня, се върна и зашепна в ушите ми. Може би Предан и Копривка бяха прави, когато ми казаха, че най-доброто, което мога да направя, е да утеша детето си. Знаех колко далече е до Соларски пропад. Сам мъж на добър кон, и то ако напрегне себе си и животното до предела, и ако тръгне напърно вместо по пътищата, можеше да се справи за ден и половина. По-младият Фиц щеше да е на седлото веднага щом чуеше името на мястото.

А аз, аз пресмятах хора и шансове и знаех с опита на старец, че най-вероятно ще съм мъртъв, преди да съм стигнал до Пчеличка. Тя щеше да види как умирам и кой тогава щеше да се грижи за нея? „Не бъди глупав“, посъветвах се. Ако тръгнем утре призори, все още имаше шанс да стигнем навреме поне за да се присъединим към гвардията от Рингхил. Предан ми даваше това.

Благодарумието имаше гадния вкус на гранясало месо. Щях да имам нужда от Петлите. Не ги исках, но Фоксглоув щеше да има нужда от тях. Отбих се за малко в стаята си, след което отидох да ги търся.

Не ги намерих на учебния двор или в потилните, нито дори в гвардейската трапезария. Толкова мразех да губя време, че взех кон от конюшните и препуснах надолу по хълма. Нямаше нужда да ходя чак до града. В края на просналото се в подножието на хълма предградие влязох в кръчмата „Якият сръндак“, точно след овъглените развалини на „Мръсната грозница“. Беше точно такава място, каквото очаквах. Вратата не пасваше добре в касата; врата, която можеше само да е била избивана от пантите много пъти, докато започне винаги да виси накриво. Вътре свещите бяха малко и тъмните ъгли много. Въздухът бе натезал от евтиния долнокачествен Пушек — или Димче, както също го наричаха — и оцетената миризма на разлято вино, така и неизбърсано хубаво. Някаква жена ми се усмихна уморено, щом

влязох; едното ѝ око беше подуто и почти затворено и можех да изпитам към нея само жалост. Зачудих се дали дълг я е пратил тук. Поклатих ѝ глава и заставах точно до входа, та очите ми да се пригледят към сумрака.

Петлите се бяха пръснали из помещението. Бяха малък отряд, а загубите, които им бяхме нанесли със Сенч, ги бяха смалили още повече. Бяха двайсет-двайсет и пет, с тъмносини униформи. Имаше няколко доста пийнали от редовните, неколцина войници от други гвардейски роти и няколко уморени курви, пръснати по масите, но Петлите доминираха с тъмните си куртки и още по-мрачните си лица. Един-двама се обърнаха и ме погледнаха, докато очите ми обхождаха над тях, опитвайки се да ги преценят.

— Петли. При мен!

Командата трябваше поне да ги вдигне на крака. Глави се извърнаха към мен и много от тези, които ме зяпнаха, бяха с размътени от пиенето погледи. Само няколко залитнаха и се надигнаха тромаво. Подозирах, че са тук откакто бяха прибрали конете си в конюшните при връщането си от Върбов лес. Не повторих командата си. Вместо това попитах:

— Кой командва тука, Петли? Знам, че офицерите ви са паднали при Крайречни дъбове. Къде е сержант Здрава ръка?

Бях очаквал да стане някой от по-старите гвардейци. Вместо това се обади някакъв младок, без да става. Беше си качил краката на масата.

— Тук съм.

Изчаках някой да се засмее или да му противоречи. Никой не се обади. Добре.

— Сержант Здрава ръка, събери си хората и ги заведи на учебния плац. Трябва да говоря с тях.

Обърнах се да си тръгна.

— Не днес — каза той зад гърба ми. — Тъкмо се прибрахме от дълга езда. И сме в траур. Може би утре или вдругиден.

Това предизвика мърморене и приглушен смях.

Имаше сто начина да се справя с неподчинението му. Прехвърлих ги всичките докато се обръщах и без да бързам тръгнах между масите към него, като смъквах пътьом ръкавицата от лявата си ръка. Усмяхнах му се свойски. Той не помръдна.

— Аха. Май чух за тебе — казах, докато бавно се приближавах към него. — От моето конярче. Настойчивост. Мисля, че ти си го зашлевил, когато е защитил Шишко. Приятеля на краля.

Той се изкиска.

— Малоумникът на краля!

— Същият.

Не изгубих усмивката си, но изведнъж се задвижих по-бързо. Стигнах до него точно когато смъкваше краката си от масата на пода. Хилеше ми се нагло. Ударих го толкова силно, че усетих как костите на скулата му изпращяха под юмрука ми. Щом залитна в стола си, изритах краката под него. Той рухна на пода. Добавих един здрав ботуш в кръста и той се сви на кълбо.

— Вече аз командвам — казах му.

Тишината, която настъпи, не беше добра. Вреше от гняв. Заговорих в нея:

— Крал Предан ви даде на мен да ви задържа или да ви изхвърля. Точно сега мечовете ви ми вършат работа. Ако искате да продължите да служите в някоя гвардейска част, стройте се на плаца за упражнения. Докладвайте на капитан Фоксглоув. Уважавате я. Тя ще избере кого от вас да задържим. Сега. Всеки, който реши да не се строи, е освободен от Гвардията на Бъкип. Завинаги.

Постоях неподвижен още миг. После тръгнах бавно към вратата, нащрек в случай, че някой ме нападне в гръб. Докато излизах на заснежената улица, чух как една от жените каза:

— Това е Осезавация Копелдак, той е. Това, дето го направи, е дреболия в сравнение с каквото можеше да направи. Имате късмет, че не се превърна във вълк да ви разкъса гърлата.

Усмихнах, се, докато си нахлузвах лявата ръкавица. Метнах се на коня и препуснах. Десният юмрук в ръкавицата с тежест още ме болеше, но не толкова, колкото ако беше оголен. Сенч ме беше научил винаги да си пазя кокалчетата.

„Тръгвай веднага“, подкани ме сърцето ми. „Подготви се“, каза главата ми.

Този път приех по-разумния съвет.

Не мислех за това, което правех, докато отмервах внимателно елфовата кора и си правех чая. Не беше от праха от Вършните острови, а от по-слабата билка, която събирахме в Шестте херцогства. И тази беше прясно събрана от мен, от едно елфово дърво близо до стария кладенец извън стените. Събрана зиме, тъй че го правех силен. Но не прекалено силен, иначе щях напълно да изчезна от съзнанието на котерията. Достатъчно силен обаче, за да мога да престана да мисля постоянно за стените си. Достатъчно силен, за да потуша Умението си, но Осезанието ми да остане незасегнато.

Изпих го и се качих да посетя Шута. Заварих го проснат по гръб на пода.

— Добре съм — каза той, преди да успея да отворя уста. Вдигна и двете си стъпала от пода с изпънати крака, вдигна ги колкото може по-нависоко. Не беше много. Потръпнах, докато ги задържа запъхтян. Не му проговорих докато не смъкна отново стъпалата си на пода.

— Изнервен съм — казах. — Мисля да изляза навън на дълга езда. Искаш ли да дойдеш с мен?

Той извърна глава към мен.

— Още не. Но ти благодаря, че си помисли, че бих могъл. Чувствам се по-силен. И... по-смел. Сънищата помагат.

— Сънища ли?

— Имам драконови сънища, Фиц. Битка за женска, която желая. И печеля. — Странна усмивка плъзна по лицето му. — Печеля — повтори тихо. Вдигна пак стъпалата си и ги задържа над пода, с изпънати пръсти. Започнаха да треперят и той ги смъкна отново. Сгъна коленете си и се опита да се извие, за да ги докосне. Да се разкърши. Чух го как простена и казах:

— Не се претоварвай много.

— Трябва — отвърна той. — Когато помисля, че е прекалено трудно, мисля за дъщеря ни. И намирам решимост.

Бях тръгнал да излизам, но думите му ме спряха.

— Какво правиш? — попита той.

— Лавицата на Сенч с билки и еликсири е малко неподредена. Трябва да напомня на Аш да е по-грижлив. — Много нечестна лъжа. Можех да намеря всичко, което ми трябваше, веднага. „Отвлечи му вниманието.“ — Радвам се за сънищата ти. Просто исках да знаеш, че може да не се видим тази вечер.

Усмивката му се изкриви.

— Дори и да беше тук, нямаше да те видя.

Изпъшках, а той ми се изсмя.

Чантата на седлото ми не беше тежка. Семе от карис и елфова кора тежат малко. Малко „отнеси ме“, върбова кора, валериан. Молех се дано Пчеличка да няма нужда от това. Избрах по-топло наметало. Смених ръкавиците с тежести с по-топли. Дебел вълнен шал около врата. Новите дрехи за Пчеличка. Само най-основните неща и малко храна. Готово.

Обаче щом излязох в коридора, видях Лант. Идваше при мен. Проклетият ми късмет!

— Фиц! — възкликна той задъхано. Стискаше полузарасналата си рана.

— Поеми си дъх — посъветвах го. И добавих шепнешком: — И говори по-тихо.

— Да. — Отпусна ръката си и се подпря на стената. — Ходих при Сенч. Имаше трима лечители в стаята му. Каза ми да дойда при теб.

Нямах време за уклончивости. Заговорих тихо:

— Получихме вест къде може да са наемниците, които отвлякоха Шайн и Пчеличка. Гвардията в Рингхил ще им устрои засада и ще ги обкръжи. Утре на разсъмване моята гвардия тръгва за Соларски пропад. Вероятно ще закъснеят за залавянето им, но поне може да са там, за да предложат малко облекчение.

— Шън — каза той и на лицето му се изписаха противоречиви чувства. — Разбира се. Разбира се, че искам да тръгна с теб.

— И лорд Сенч си помисли така. Но сигурен ли си, че си готов за такава дълга езда? Ако не можеш да издържиш...

— Ще ме оставите. Знаем. Разбира се, че трябва! Готов съм да тръгна с вас на разсъмване.

— Чудесно. Ще се видим тогава. Трябва да приготвя някои неща.

Надявах се, че ще се задържи малко повече подпрян на стената. Но той изпъшка, избута се и закрета след мен. Повървахме известно време в мълчание. Тъкмо когато започна да става неловко, Лант каза:

— Не знаех, че ми е сестра.

„Мила Еда, моля те, не искам да го слушам!“

— И аз, Лант. Дори не бях разбрал, че сме роднини. Всъщност ми се падаш чичо.

— Чичо... — повтори той, сякаш изобщо не му беше хрумвало. После каза бавно: — Ще ни е неловко, когато се срещнем пак...

Най-малката от грижите ми.

— Ще говоря първо с нея, стига да останем насаме. Но ако не, ще трябва да се справиш с това дискретно. Особено ако има други наблизо.

— Нямам никакво желание да я нараня.

Въздъгнах.

— Лант, знам, че това е основната ти грижа. Но моята е страхът, че тя може вече да е тежко пострадала. Или че гвардията на Рингхил няма да надделее, или че наемниците ще наранят, убият или използват пленниците си като разменна монета. Това са нещата, за които трябва да мисля.

Той пребледня. Толкова нежно ли беше възпитан този младеж? Разбрах с внезапна яснота, че не бива да позволя да влиза с мен в никакъв въоръжен сблъсък, още по-малко в нещо, което може да се окаже крайт на решителна битка между гвардията на Рингхил и халкидските наемници. Цялото ми внимание трябваше да е съсредоточено върху Пчеличка, а не да се притеснявам, че може да се наложи да защита Лант.

— Сигурен ли си, че си се възстановил достатъчно от раните си, за да яздиш с нас? Или да боравиш с меч?

— Трябва да дойда — отвърна той. Знаеше какво мисля. Гордост стегна гръбнака му. — Трябва да дойда, а ако не успея, трябва да ме оставите. Но трябва да се опитам. Не защитих Шън... Шайн... във Върбов лес. Не мога да я предам сега.

Стиснах зъби и кимнах. Дори не спомена Пчеличка. Гневът ми беше безсмислен: беше сляп за съдбата на детето ми. Напомних си, че е син на Сенч и че Копривка има добро мнение за него. Напомних си колко глупав беше Хеп на неговата възраст. А след това си признах, че аз бях по-упорит и глупав и от двамата на тези години. Сложих ръка на рамото му.

— Лант. Може би и заради нея, и заради теб, не бива да си там. Иди при лечителя да ти смени превръзката. Почини си. Грижи се за Сенч вместо мен.

Потупах го по рамото и се отдалечих. Чух как каза зад гърба ми:
— Защото ти щеше да направиш това ли? Съмнявам се.

Петлите се бяха събрали в двора за упражнения. Фоксглоув беше с мен. Сержант Здрава ръка не беше дошъл. Съмнявах се, че ще го видя повече. Двайсет и един бойци от Петлите бяха намерили за уместно да се строят. Познах някои от тях от отряда във Върбов лес; другите бяха нови за мен. Представих Фоксглоув като техния нов командир и призовах тримата най-стари от редиците им да излязат напред. Дългата им служба навярно бе допринесла за външността им, но липсващите зъби и смачканите уши ми говореха по-скоро за кръчмарски свади, отколкото за сражения. Все едно. Бяха това, с което разполагах. Представиха се по име и Фоксглоув им даде звания. Никой от тях не изглеждаше доволен, но не ѝ възразиха. Последвах я, щом тръгна по редицата на Петлите и веднага освободи четирима от тях. Не оспорих решението ѝ.

След това я оставих да даде заповедите си. Трябваше да са на конете и готови за тръгване призори, с порцион за четири дни. Трябваше да са достатъчно трезви, за да могат да яздят, и облечени за зимно пътуване, с оръжия за близък бой. Тук видях как интересът разпали погледите им, но не им дадохме повече подробности.

— Крал Предан ви даде в ръцете ми — казах им. — Онези от вас, които добре изпълнят задълженията си през следващите десет дни, ще останат като част от моята гвардия, но не с униформата на Петлите. Петлите ще бъдат разформировани. Тези от вас, които се окажат страхливи, мързеливи или просто глупави, ще бъдат уволнени. Това е всичко, което имам да ви кажа.

Фоксглоув ги освободи и ги погледах, докато се разпръсваха вяло.

— В момента те мразят — подхвърли тя.

— Не ме интересува.

— Ще те заинтересува, ако получиш някоя стрела в гърба.

Кисела усмивка изви устните ми.

— Мислиш, че ще ги поведе в атаката ли? — Премислих следващите си думи внимателно. — Тръгвате на разсъмване. Аз ще ви

настигна. Не поставяй никого от носещите знака на Копелдака на пътя на стрела в гърба. Оставяш Петлите да влязат първи.

— Гвардия Връхлитащ елен ще е готова — обеща тя и аз кимнах. Тя присви очи и бръчките на челото ѝ станаха по-дълбоки. — Какво замисляш, Фиц?

— Замислям да върна дъщеря си.

Обърнах се и я оставих намръщена.

В конюшните оседлах дорестата. Стегнах здраво пътната чанта за седлото. Усетих се, че си тананикам възбудено. Толкова хубаво беше, че най-сетне правя нещо, че съм престанал да чакам. Напълних торба със зоб и го добавих към продоволствието. Тъкмо приключвах, когато Настойчивост се показа иззад ъгъла и възкликна възмутено:

— Аз трябваше да направя това!

Усмигнах му се.

— Би ли ти харесало, ако някой оседлае коня ти вместо теб?

Възмущението му стана по-дълбоко.

— Разбира се, че не!

— Ето, виждаш ли — отвърнах със смях. Той ме гледаше стъписано. Предполагам, че никога преди не ме беше чувал да се смея.

— Какво правите? — попита момчето.

— Излизам на дълга езда. Отраснах тук, но от много време не съм яздил из тези хълмове. Възможно е да се върна късно. Има един хан долу край реката, който често посещавах на младини. Мисля да вечерям там.

— С бойна брадва?

— О. Ще я занеса за Фоксглоув, на ковача, когото тя харесва. Иска да ѝ сложат по-дълга дръжка.

Последва миг тишина. Вдигнах учудено вежда и го погледнах. Момчето трепна.

— Добре, сър. Желаете ли да дойда с вас?

— Не, не. Няма нужда.

А той попита с много по-тих глас:

— Има ли някаква вест за Пчеличка, сър? Лейди Пчеличка?

Поех си дъх. Без лъжа.

— Имаме какви ли не хора навън, наблюдават.

Той кимна и ми отвори вратата на конюшнията. Изведох дорестата кобила навън. Възбудата пробяга по нея все едно отърси муха от

плешките си.

Аз също, казах й. Аз също.

23.

ВРЪЗКИ И ОБВЪРЗВАНИЯ

Вярвам, че това е най-дългият свитък в библиотеката за Умението, и съм го подложил на дванайсет различни превода от мои ученици и учени. Двама от учените бяха джамайлийски жреци от Са. Други двама бяха мъдреци от Външните острови. От дванайсетте преводачи двама предположиха, че ръкописът е хитър фалшификат, направен, за да се продаде.

Ако приемем, че оригиналният ръкопис е автентичен, тогава той най-вероятно е превод от много по-стар източник, може би написан от самите създатели на стълбовете-Умение.

Вярвам, че този свитък е бил непокътнат преди Славен Претендента да го продаде по време на Войните на Алените кораби. Загубата на тази информация е колкото непреодолима, толкова и вбесяваща, дори след толкова години. Това, което следва, е най-доброто ми тълкуване на останалото от свитъка. Открих го, опърлен и гниещ, на партера на една зала в Аслева. Изгарянето означаваше, че само началото и краят на полуразвития свитък е останало четимо. Според описанието на Фицициарин Пророка изгарянето вероятно е било последният отмъстителен акт на Бледата жена. Това бе огромна загуба за нас. Малкото, което е останало, стига, за да ни каже следното:

ЗАГЛАВИЕ: ЗА СТРОИТЕЛСТВОТО

И ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ПОРТАЛНИ КАМЪНИ

Строителството на нов портал не бива да се предприема без изключителна предпазливост и пълно съгласие на Старейците. Никога да не се забравя фактът, че всяка магия е размяна, сделка и покупка. От издялването на камъка до избора на мястото и окончателното изписване на руните процесът на сътворяване на портал е опасен и скъп, на цената на духовната и физическа смърт на тези, които вършат работата. Нека тези, що се трудят в този процес, да бъдат възнаградени подобаващо, защото те отдават години здраве заради идващите след тях. В ранното им състаряване и слабоумие нека за тях да се полагат грижи и да бъдат почитани. Нека семействата им да бъдат пощадени от всякакво бреме, защото грижата за тези, що отдават телата и умовете си в тази работа, трябва да е възжелана задача за раждащите се на плода на такъв труд.

Останалата част от този свитък е тежко пострадала. Думи, които не може да бъдат благонадеждно преведени на опърлените фрагменти:

Съществуване дан телесен език ударение
„преднамерено групиране“ придружавам родство
кръв руна дракон връзка отношение ръце допир
„платено в кръв“ хранилище драговошно вечност
„физически контакт“ първи вход скрито.

Преводачите, решили да изкажат предположения за изгубената информация, вярват, че се отнася за това как да се построи и да се използва безопасно един портал-камък. Някои изказаха хипотеза, че последователността на четимите думи може да бъде тълкувана в смисъл, че човек може по-безопасно да придружи хора, които са по-близки до

влизащия пръв, чрез родствени или емоционални връзки. Но тази интерпретация на разпръснатите думи би могла да е напълно погрешна.

Човек използва портал и плаща цената. Цената за всеки портал е различна. Онзи, който го отваря, плаща най-голямата цена и трябва да е в пълно здраве и способен да понесе тази цена, особено ако придружава други, по-малко способни да платят цената за прехода. Преди и след използването на портала тези, които се облагодетелстват от него, трябва да помислят за саможертвата, направена от създателите на тези проходи. Споменете ги с добра дума, вътре и извън коридорите им.

Сенч Звездопад

Ездата на дорестата кобила бе удоволствие.

Не напуснах конюшните в галоп, макар да бях таил това желание в сърцето си. Не. Подкарах като човек, излязъл на приятна разходка, с небрежно изражение. Кимнах вежливо на стражите, които пожелаха хубав ден на принц Фицрицарин, на излизане през портите. Поех по пътя, отвеждащ от град Бъкип към Речния път. Дори там продължих в лек тръс. Усещах нетърпението на кобилата. Тя долавяше желанието ми за бързина и бе изпълнена с готовност да го удовлетвори.

Скоро, обещах ѝ.

Ще бягаме и после ще се бием! Като един!

Сърцето ми се сви от угризение. Нелоялно.

Към кого?

Кон. Съжالياвам. Не исках да започваме това. Това не е добра връзка за мен.

Не съм „кон“. Аз съм Бързонога.

Запазих мълчание. Тя — не.

Чаках за теб от много време. Пет човешки същества искаха да бъда тяхна, но нито един не ме спечели. Всички те, мисля, знаеха това. Иначе защо ще ме продават за пари, свършен кон като мен? Не можеха да купят сърцето ми, тъй че ме продаваха отново и отново. А после ти ме видя и в онзи момент разбра, че съм за теб. За две крачки ме спечели и и двамата знаехме, че това е правилно и е правилно и сега. Не ми казвай, че можеш да отмениш вече станалото.

Сдържах мислите си. Не исках това привързване. Не можеше да го има това привързване. Зарових вътре в себе си за вълка, но нищо не се пробуди. Седях на гърба ѝ скован и неподвижен като чувал зърно. Опитах да мисля за други неща. Колко далече ще продължа, преди да я пришпоря в галоп. Огледах картата в ума си за мястото, където щях да оставя Кралския път и да продължа напред през хълмовете към Соларски пропад. Бях запааметил тази част от картата и се надявах да е точна. Бях сигурен, че дорестата ще се справи с галоп през пресечената местност. Ако грешах...

Мога. За известно време ме използваша като ловджийски кон.

Започнах щателно да изброявам наум оръжията, които бях избрал. Бях се постарал да се подсигурия за всяка възможна ситуация. Меч и нож. Отровна прах, която можеше да се хвърли във въздуха. Друга, подходяща за отравяне на храна, ако има удобна възможност. Шест стрелички с много силна отрова на върховете. Прашка. Зачудих се дали ще мога да ударя нещо с нея: не се бях упражнявал от години.

Аз съм най-доброто ти оръжие. Мъжът, който ме обучи, беше като теб. Той ми отказа. Бях млада тогава и не знаех, че има три други коня, на които е отделил също толкова време, колкото на мен. Всички те бяха жребци. Приятелите му му се подиграваха, че ме тренира, казваха, че никога няма да се науча да ритам и да скачам. Че само жребците знаят как да се бият. Той им доказа, че грешат. И събра облозите, а преди лятото да свърши ме продаде.

Как може един кон да знае за такива неща като облози? Мисълта се измъкна от мен преди да успея да я спра.

Тя тръсна глава и издърпа малко от юздите. Отстъпих ѝ. Какво мислиш, че правят ратаите в конюшната, докато чакат да им възложат работа? Мятат кокалчетата, викат и си прехвърлят

монети. И аз бях точно това за мъжа, който ме обучи да се бия. Кокалчетата за мятане.

Жегна ме съчувствие към нея. Кон, можем да бъдем...

Бързонога. Не съм „кон“, нито „дорестата“. Аз съм Бързонога.

Бързонога. Приех името с неохота и усетих как връзката се затегна. Можем да сме дружелюбни един към друг. Но не търся...

Как се казваш?

Издишах бавно.

Усещам формата на името ти в начина, по който мислиш. Трябва ли да го отгатна?

Чух тропот на копита зад нас. Препускащи в галоп коне. Повече от два. Отдръпни се встрани от пътя и бъди незабележим. Още преди да съм дръпнал юздите Бързонога се беше изместила встрани от пътя и забави. Твърде бързо се настройваше към мен. Да я отстраня от себе си беше все едно да се опитвам да махна перце с полепнали от мед пръсти.

Значи си Променящ?

Не. Това не може да се позволи. Блокирах ума си от нея.

Помислих, че ездачите са вестоносци или момчета, излезли да поездят. Но когато погледнах назад и видях препускащия към мен Настоячивост, повел един оседлан кон и един без седло, сърцето ми се сви. Прис. Кобилата на Пчеличка. Не познах втория ездач, докато не се приближиха. И тогава се стъписах и почти се ядосах: беше Лант. Той дръпна юздите на коня си до мен. Беше пребледнял, лицето му — изпито от болка. Възможно ли беше да ми се струпат още проблеми на главата този ден?

— Трябваше да се възстановяваш, не да яздиш в галоп — казах. Постарах се да го кажа спокойно, заради Настоячивост.

Изражението на Лант стана кисело.

— А вие не трябваше ли да сте в Бъкип, да се подготвяте за тръгване утре с гвардията ви?

Имаше сто възможни лъжи в отговор на този въпрос. Най-правдоподобната щеше да е да кажа, че раздвижвам коня и себе си за дългата езда утре.

— Отивам за дъщеря си — отвърнах. — Сега.

Той ме погледна, кимна рязко и отсече:

— И за лейди Шайн.

Погледнах Настойчивост. Той срещна погледа ми спокойно.

— Лейди Пчеличка ще желае да язди своя кон на връщане.

Бързонога тръгна отново и двамата поеха от двете ни страни. Сърбеше ме да попитам, но изчаках.

Лант се предаде пръв.

— Отидох да навестя лорд Сенч, да го уведомя, че тръгвам утре заранта. Посещавам го поне веднъж всеки ден, дори когато не е в състояние да води разумен разговор, и не исках да си помисли, че съм го изоставил. Днес беше с ума си, макар и за кратко. Помоли ме да преразкажа разговора ни. След като го направих ми каза, че ще е най-добре да ида до конюшните веднага, ако искам да ви настигна.

— А аз помислих малко, когато ми каза да оседлая коня му — добави спокойно Настойчивост. — И тръгнах след него.

Стиснах зъби и премълчах. Не исках никой от двамата да е с мен. Нямах представа какво ще намеря и дали изобщо ще намеря нападателите. Исках да съм свободен да пътувам бързо и сам, а в края да съм толкова безшумен или толкова свиреп, колкото преценя за нужно. Бях взел семената карис само за мен. Не исках да ги предлагам на Лант, както беше ранен, и нямаше изобщо да ги дам на момче като Настойчивост. Успях да овладея гласа си и заговорих кротко:

— Казах ти, че ако раните ти те задържат, ще продължа без теб, Лант. Това все още е в сила. Настойчивост. Ти трябва да се върнеш в замък Бъкип веднага.

— Разбирам това — отвърна Лант, но в думите му се долавяше острата болка от унижението. Трудно ми беше да се трогна.

— Настойчивост?

— Сър. — Не беше променил хода на коня си и изобщо не ме погледна.

— Чу ли заповедта ми?

— Да, сър.

— Тогава се подчини.

Този път вече ме погледна. Очите му бяха блеснали и разбрах, че се мъчи да надвие бликащите в тях сълзи.

— Сър, не мога. Дадох обещание на иконом Ревъл. Той разбра, че уча лейди Пчеличка да язди. Не беше сигурен дали го одобрява, но след като му обещах, че ще се погрижа тя да не пострада, каза, че смята да докладва какво правим. А преди да започнат уроците с писар

Лант ме повика отново и каза, че трябва винаги да съм готов да я защита, в класната стая или където и да било във Върбов лес. И аз отново му обещах. И я защитавах. Въпреки че двамата с нея се бяхме поскарали няколко дни преди това. Все едно съм се заклел във вярност първо на нея, преди да се закълна на вас. Тъй че мисля, че само тя може да ми каже да я изоставя.

— Това е най-извъртаната логика, която съм чувал!

Не беше. Шутът можеше много по-добре да доказва своето.

Настойчивост мълчеше. Помислих да му заповядам още по-твърдо да се върне. Но ако пак откажеше, тогава какво? Да го сригам? Да го заплаша с меча? Момчето беше повече от упорито. Решено беше да става мъж. Много скоро с Бързонога щяхме да ги оставим зад себе си. И тогава можеше да е в помощ на Лант при връщането му в Бъкип. Чудесен принц бях, няма що. Не можех да накарам дори едно конярче да ми се подчини. Опитах се да събера волята си и да настоя.

Осезанието ми я усети миг преди да кацне на рамото ми. Потръпнах от внезапното кацане, а тя помръдна учудено с око.

— Фиц... Рицарин — каза, намести краката си по-здраво в тъканта на наметалото ми и избута с клюна си яката ми настрана.

— Какво правиш тук? — попитах я раздразнен, без да очаквам отговор.

— Тя говори! — възкликна Настойчивост.

— Тя е врана! — възкликна Лант, сякаш може би не бяхме забелязали. И добави задъхано: — Тя ли е вашето животно в Осезанието?

— Не. Не е моят спътник от Старата кръв. — Никога не бях настоявал за сегашната употреба на израза от когото и да било и не ми остана време да се зачудя защо го използвах, тъй като Нас веднага се примоли:

— Би ли дошла при мен, как мислите? Толкова е хубава!

Пъстра се наведе, клъвна ме леко по бузата и изграчи:

— Добро момче!

Ококорил очи, Нас протегна обнадеждено ръката си към нея, все едно че беше сокол. Тя подскокна от рамото ми и кацна на китката му.

— Не ти ли е добре? — попита задъхано Нас, щом придърпа ръката си, за да ѝ се възхити.

— Добре — съгласи се тя със същото възхищение и изведнъж изпитах надеждата, че може да си намери по-постоянен дом, отколкото Шутът или аз можем да ѝ предложим.

— Искаш ли да се грижиш за нея? Има няколко бели пера и заради тях другите врани я нападат. Ще трябва да ги боядисваш с черно мастило, ако започнат да избеляват.

— Наистина ли? — Изглеждаше така, сякаш го удостоявам с голяма чест. — Горката! Как се казва? Как се сдобихте с нея?

— Наричаме я Пъстра. Собственикът ѝ е умрял и един общ приятел ме помоли да се грижа временно за нея.

— Пъстра. Хубаво име. Как си, Пъстра? Ще кацнеш ли на рамото ми?

Лъскавият поглед на птицата срещна моя за миг, почти все едно ме молеше за извинение или ми искаше разрешение. После, щом Настойчивост бавно сниши китката си, тя се изкатери нагоре по ръката му и клекна на рамото му. Нас ми се ухили щастливо, но след това, щом си спомни за мисията ни, лицето му помръкна.

— Сър? Къде отиваме? Намерили ли са Пчеличка? Тя добре ли е? — Хвърли поглед към брадвата на гърба ми. — Няма нужда от нова дръжка, нали?

— Да. Няма. Знам къде отиваме, но не знам за Пчеличка. Знам обаче, че вие двамата не бива да идвате с мен. — Думите падаха от устата ми като камъни.

Лант заговори внезапно от другата ми страна:

— Добре, каквото и да знаете, бих искал и аз да го знам. Получихте ли още новини, откакто говорихме последния път? Имам само указанието на лорд Сенч да ви последвам.

Заговорих повече на момчето, отколкото на него:

— Получихме донесения, че похитителите яздят към крайбрежието. Корабът, на който се надяват да избягат, е задържан. Вярваме, че знаем посоката, която се канят да хванат, и кралските сили са на път да ги отрежат. Може да открием похитителите ѝ преди тях. Или след. И в двата случая знам, че трябва да съм там. — Изредих накратко подробностите. След това продължихме мълчаливо за известно време.

А после Нас заговори:

— Тъй. Ние всъщност яздим пред гвардията ви, нали? Надявате се да стигнем до войниците и Пчеличка преди кралските войници? Надявате се, че ще можем да се бием с тях и да я спасим сами?

— Това би било безумно! — заяви Лант. — Имаше най-малко двайсет наемници, без да броим бледите хора.

Нас имаше по-прагматично притеснение.

— Аз си взех само ножа.

Лант изсумтя:

— Момче, няма да налетим на банда обучени наемни войници само с твоя нож и брадвата на Фицрицарин. Сигурен съм, че той има по-добър план.

Но нямах.

Да лъжа изведнъж се оказа твърде голямо усилие, и безсмислено.

— Нямам никакъв план всъщност. Когато и ако ги намерим, ще реша какво да правя. И точно затова двамата трябва да се върнете. Веднага. — Обърнах се и погледнах Лант. — Тръгни с гвардията ми утре. Можеш да уведомиш Фоксглоув, че съм препуснал напред на разузнаване. Всъщност ще е много полезно, ако предадеш от мен това съобщение на Фоксглоув.

Лант като че ли го премисли. Надявах се това да му предложи по-достоеен начин да се измъкне от нещо, което изглеждаше зле обмислено начинание. За кратко се чуваше само тропотът на копитата, скърцането на кожата на седлата и вятърът, който шушнеше и заглаждаше снежната пелена, покрила моравата. Погледнах към далечните дървета и след това към небето. Облачно. Никакъв сняг тази нощ, надявах се.

Прехвърлихме малко възвишение и погледнахме надолу към широката река Бък. Краищата на мудно движещата се вода бяха замръзнали, но ивица тъмна вода продължаваше да се вижда в средата на течението. Оттатък реката щях да отбия от пътя и да отцепя направо. Загледах как един фургон, теглен от впряг сиви коне, стигна до сала на другата страна. Добър разчет на времето. На другия бряг на реката имаше три къщи, плевник и няколко кошари. Салът беше паянтов и стар, използван главно от фермери и пастири, решили да местят стадата. Слязохме до напуканите греди на кея и останахме да седим мълчаливо на конете, докато салът подхождаше бавно към нас, с

люшване и плясък. Погледнах спътниците си. Лант изглеждаше смутен, а Нас угрижен.

Салът бавно се приближи и се чукна в ръба на кея. Едно момче скочи от него и го върза, първо едното въже, после другото. Коларят вдигна ръка да ни поздрави и ни кимна равнодушно, докато впрягът му изтрополи тежко по дървените греди. Фургонът го последва със залитане и тропане. Скърцането на фургона и шуртенето на водата прикриха тропота на копитата на друг кон. Само Осезанието ме накара да се обърна да видя кой идва.

Да. Щях да имам още проблеми днес.

— Фиц! — възкликна Ридъл, докато дърпаше юздите на дългокракия си бял кон. — Защо си взел тези двамата? Лант трябваше да си почива и да се лекува! А този младок е още момче!

— Не съм ги „взел“. Те ме последваха сами. — Огледах леката кожена броня, която носеше под тежкото си вълнено наметало. Мечът му нямаше нищо общо с изящния благороднически аксесоар, красящ бедрото на Лант. Ридъл се бе екипирал за сериозен бой. — Копривка ли те изпрати?

Той наведе виновно глава.

— Не. Тя не знае, че тръгнах. Казах ѝ, че искам да тръгна с теб утре, и тя се съгласи. Неохотно. След като не можах да те намеря и дорестата я нямаше в конюшните, разбрах. И ето ме тук. — Изречението му изведнъж се промени. — Слава на Ел! Толкова ми е омръзнало да седя, да чакам и да се тревожа.

Всякакви страхове, че е изпратен да ме върне, се разпръснаха. Отвърнах на усмивката му въпреки усилието си да се сдържа.

— Ще се сблъскаш с една много ядосана жена, когато се върнеш в замък Бъкип.

— Сякаш не го знам. Единствената ми надежда за милост е да върна малката ѝ сестра.

Усмивките, които си разменихме, бяха напрегнати. Можеше да се шегуваме за това, но и двамата знаехме, че ядът на Копривка ще е съвсем истинска буря, която трябваше да изтърпим. В някакво мрачно кътче на ума си подозирах, че гневът ѝ ще е оправдан. Знаех, че втурването ми да спасявам Пчеличка ще се приеме като безразсъдно: какво можеше да направи един човек срещу банда наемници? Не се противопоставях пряко на краля си, оправдах се пред себе си. Спрял

бях да споря преди Предан да е останал с чувството, че категорично ми е заповядал да следвам плана му. Не можех да поверя спасяването на детето си на гвардейци. Не можех да стоя бездейно и да чакам други да ми го върнат.

Тъй че се бях опълчил на своя крал. Но вече имах трима следовници, двама от които благородници, а това някак си ми изглеждаше много различно. Както можеше да изглежда и за крал Предан. Сам роднина, който не се е подчинил на краля си, е едно нещо; това сега приличаше по-скоро на бунт. Погледнах Ридъл накриво. В стегнатата му челюст и стиснатите устни прочетох същите чувства. Заговори, без да ме поглежда:

— Малко отгатък реката има коларски път, който върви нагоре към лятно пасище. Ако отбием от пътя там и тръгнем по черния, вероятно можем да пренощуваме в овчарските колиби, преди да тръгнем към Соларски пропад.

— Или да не пренощуваме. Просто продължаваме — предложих.

— Да отбием от пътя? — попита Лант обезсърчено.

Ридъл открай време имаше дарбата да се оправя с хората, без да е натрапчив. Заговори кротко на Лант:

— Мисля, че трябва да се връщаш. Взemi момчето. Ако трябва, тръгни с Фоксглоув утре. Ако влезем в пряк сблъсък, четиримата няма да сме достатъчни за битка с наемнически отряд. По-вероятно е двамата с Фиц да направим нещо по-... прикрито. В такава ситуация да сме двама е по-добре, отколкото четирима с пет коня.

Лант мълчеше. Зачудих се коя от възможностите е по-склонен да избере. Кое болеше повече — наранената му гордост, че не бе направил нищо, когато бяха отвлекли Пчеличка и Шайн, или раната в тялото му? И колко се страхуваше от срещата си с Шайн не като неин ухажор, а като неин брат? Мисля, че бе готов да обърне, когато Настойчивост проговори:

— Вие можете да се върнете, ако се налага, писар Лант. Никой няма да ви обвини. Но аз не мога да тръгна с вас. Когато намерим Пчеличка, тя ще си иска кобилата. А тъй като беше под моята опека, когато я загубих, трябва аз да съм този, който да я върне. — Погледна ме и може би осъзна, че не е особено тактичен. — Или поне трябва да съм един от тези, които ще са там — добави неуверено.

Салджията подвикна:

— Искате ли да минете, или не?

— Искам — каза му. Той протегна ръка и му пуснах монетите. Поведох Бързонога. Копитата ѝ затупаха глухо по гредите на кея. Тя изгледа празнината между него и сала, но след като прекрачих ме последва. Салът се килна леко под тежестта ни и я отведох в средата. Не погледнах назад. Надявах се всички да се върнат.

Но после чух как Ридъл заговори на коня си и усетих лекия тласък, когато и те се качиха. Настойчивост поведе двата си коня. Прис не беше въодушевена и малко се дръпна, но той ѝ заговори кротко; неговият кон се качи спокойно.

— Аз съм с тях — каза на салджията и той го пусна да мине, без да плаща. Позволих си да хвърля поглед през рамо.

Лант клатеше глава. После въздъхна.

— Идвам — каза и даде монетите си на салджията. Качи се на борда с коня си и момчето на съда развърза и прибра въжетата.

Загледах се във водата и далечния бряг. Течението влачеше сала надолу, но салджията и момчетата му ни придвижваха през реката стабилно. Бързонога стоеше спокойно, но Прис въртеше очи и дърпаше юздите.

Докато приближавахме отсрещния бряг, Ридъл заговори на Лант:

— Нашите коне са по-бързи и не можем да ви изчакаме с момчето — каза му откровено. — Можете да ни следвате или да се върнете в Бъкип. Но ние не можем да чакаме. Готови ли сме, Фиц?

Вече се мятах на седлото на Бързонога.

— Готов съм — отвърнах.

— Чакайте! — почти викна Настойчивост и се почувствах като предател, когато поклатих глава.

Лант каза нещо, което не разбрах, но чух, че Ридъл му отвърна: „Следвайте ни както можете тогава“, и препуснахме. Конете ни скочиха от сала на кея и профучахме през малкото селце, копитата зачаткаха по заледения калдъръм. Отвъд няколкото струпани къщурки коларският път се отклоняваше от главния. Бързонога не изчака да я поведе. Отклони се и се изпъна, първо в лек, а после в устремен галоп. Беше чакала за това целия следобед, а това, че муцуната на коня на Ридъл беше до стремето ми, само я пришпорваше още повече. Утъпканият сняг по черния път даваше и на двата коня добра опора и бузите ми скоро пламнаха от вятъра.

Давай! — казах на Бързонога и усетих радостното ѝ съгласие. Тя дръпна рязко напред и светът се понесе покрай нас.

Скоро чух зад нас тропот на копита. Обърнах се и видях Настойчивост, пришпорил коня си. Догонваше ни. Лант беше зад него, хванал юздите с една ръка, с другата стискаше рамото си. Мръщеше се. Нищо не можех да направя за това, така че продължихме напред.

С Бързонога се движехме като едно същество. Беше великолепно и възхищението ми неизбежно се просмука в нея. *Добре се справяме заедно, ние двамата*, каза тя и не можех да го отрека. Усещах радостта, която изпитваше от устремния ни бяг, когато изпъна крачка и дръпна пред Ридъл и коня му. Умът ми скочи много години назад, към друг един устремен галоп през хълмове. Не бях много повече от юноша тогава и бях последвал Сенч, когато се врязахме през леса и хълмовете до град Фордж за първия ми сблъсък с Претопените. Откъснах мислите си от този спомен и се потопих в днешния ден, коня и вятъра в лицето ми.

Просто тичахме, двамата. Нищо повече. Мислех само за това колко добре се движим заедно. Оставих я сама да наложи бързината си. Забавихме, тя си пое дъх и затича отново. Стреснахме лисица със заек, отпуснат в челюстите ѝ. В подножието на малко възвишение Бързонога прескочи ромолящия поток, вместо да го изгази. *Аз съм Бързонога!* Ликуваше. И аз ликувах с нея.

Ранната зимна вечер замята светлосини петна по снега. Срегнахме фургон, теглен от впряг едри черни коне и каран от момче, не много по-голямо от Настойчивост. Беше натоварен с дърва за огрев и дадохме път на запотения впряг. Бързонога отвори пъртина през подълбокия сняг покрай пътя и Ридъл подкара коня си след нея.

Нямаше нужда да я пришпорвам. Знаеше, че искам бързина, и ми я даваше с цялото си сърце. Лант скоро изостана много зад нас, а след това и Настойчивост. Ридъл издържаше донякъде. Вече не беше до нас, но когато се обърнех назад, виждах лицето му, зачервено и напрегнато, с решимост в тъмните му очи. Всеки път той ми кимваше стегнато и продължавахме. Светлината бавно гаснеше. Студът се усили и вятърът се пробуди. Защо, зачудих се, като че ли винаги препусках срещу студен вятър, а никога не тласкан от него? Кожата на лицето ми се вцепени, устните ми се напукаха и върховете на пръстите ми изтръпнаха от студ.

Но продължавахме упорито напред. Бързонога забави, когато поехме нагоре по хълмовете. Небето бе облачно и разчитах повече на зрението на Бързонога, отколкото на своето. Следвахме коларския път повече по усет, отколкото да го виждаме. Навлязохме в гориста ивица и високите дървета направиха нощта много по-тъмна. Черният път тук беше по-неравен. Започнах да се чувствам стар, премръзнал и глупав. Бях ли си въобразил, че съм пламнал от семе карис и препускам в галоп в нощта, за да избавя Пчеличка? Едва можех да видя ръката си пред лицето ми и целият бях изтръпнал от студ. Минахме през сечище. Отвъд него дирята, която бяхме следвали, се превърна в плитка резка в снега.

Щом оставихме зад себе си гористия склон, вятърът се усили. Студът ме зашлеви през лицето, но пък вятърът отнесе повечето облаци. Звездна светлина се изсипа отгоре и разкри пред очите ни навятия сняг, покрил летните пасища. Бързонога забави — тук снегът беше по-дълбок. Тя наведе глава и заора упорито напред.

Подуших плевник. Не, Бързонога подуши плевник или някакъв заслон за животни и сподели усещането с мен. Беше различно от начина, по който ми предаваше информация Нощни очи. За вълка винаги ставаше дума за лов, убийство и храна. Кобилата подуши нещо познато, нещо, което може би беше подслон и отдих. Да, отдих. Беше уморена. И премръзнала. Време беше да се скрием от този вятър и беше време да намерим вода. Пред нас, на загърнатия в бяло склон, имаше струпани постройки: кошара за животни и тристранен заслон със стръмен покрив. До него имаше затрупана със сняг могилка — купа сено. А до стената на кошарата се очертаваха контурите на колиба.

Не се наложи да спирам Бързонога. Тя спря сама и застана на място, хълбоците ѝ потръпваха, докато поемаше миризмите. Овце, стара тор. Слама. Смъкнах се сковано от седлото и отидох първо до кошарата; мускулите ми се движеха непохватно, усещах как топлината се мъчи да се върне в ходилата ми. Бедрата ме боляха и гърбът ми крещеше при всяка стъпка. Бях ли си въобразил наистина, че ще мога да яздя цяла нощ и да съм способен да се промъкна крадешком, още повече и да се бия?

Бях идиот.

Намерих портата, бутнах лоста и я задърпах, борех се със снега, който я запираше. Когато се отвори колкото да мине кон, поведох Бързонога вътре. Тя се настани в една ясла, докато газех през снега, за да взема наръч сено. Занесох го в заслона и направих още три разходки, докато напълня яслата. Беше благодарна, че е на завет. Измъкнах торбата със зърно от дисагите.

Вода?

Ще видя какво мога да направя.

Оставих я да стои в заслона, докато огледам наоколо. Тупах ръцете си по бедрата докато вървах, мъчех се да раздвижа достатъчно топлина в тях, за да мога да разседлая Бързонога. Вятърът пак отнесе облаците и бледа лунна светлина разтвори нощта около мен. Имаше кладенец, с ведро и макара. Когато спуснах ведрото, чух как счупи тънкия лед преди да се наклони и да се напълни. Щом го издърпах, дойде и Ридъл. Вдигнах ръка в мълчалив поздрав. Той слезе, поведе коня си в заслона и аз го последвах. Подържах ведрото, докато Бързонога пие, и след това го поднесох на неговия кон.

— Ще запаля огън в колибата — каза той.

— Аз ще се погрижа за конете — отвърнах.

Вцепенените ми пръсти се бореха с още по-вцепенената кожа и каишки. Двата коня се доближиха един до друг, за да споделят топлината на телата си. Докато се оправя с тях, през цепнатините около рамката на вратата на колибата вече се виждаше смътна светлина. Извадих още едно ведро вода, взех дисагите и тръгнах към колибата.

Беше скромна, но общо взето уютно убежище за нощта. Имаше дъсчен под; каменно огнище заемаше едната стена. Обзавеждането беше просто: маса и две трикраки столчета. В единия край на колибата имаше нар. На една лавица имаше две котлета. Имаше и свещник и свещи. Две пръстени чаши и две купи. Овчарите бяха оставили дърва в ъгъла на колибата. Върнах се при купата сено и я ограбих безскрупулно, за да направя постеля на нара, докато Ридъл кипне водата в едното котле.

Почти не обелихме дума, докато шетахме. Бяхме се върнали към старата си връзка и не искахме, нито имахме нужда от приказки. Той направи чай. Аз разстлах сеното на нара, а след това придърпах едното столче до огъня и седнах. Стори ми се доста тежка работа да се наведе

и да смъкна ботушите от изтръпналите си крака. Бавно, много бавно, огънят затопли колибата и след това проникна в изстиналата ми плът. Ридъл избърса прахта от една чаша и ми наля чай. Взех я. Усещах лицето си вкочанено и разранено. Само един ден тежка езда и студът бе взел своята дан от мен. Какво ли понасяше малката ми дъщеря? Беше ли жива? „Не! Не мисли за това.“ Настойчивост беше видял, че я откарват в шейна, загърната с кожи и одеяла. Значи я ценяха високо и се грижеха добре за нея.

А аз щях да ги убия заради това. Тази мисъл ме стопли, както огънят и горещият чай не можеха.

Чух отвън коне. Надигнах се сковано, но Ридъл вече беше на вратата и я отвори широко преди да успея да се изправа. Вдигна свещта и на смътната ѝ светлина видях Лант. Настойчивост беше пред него и вече се смъкваше от коня си.

— Изглеждаш ужасно — каза Ридъл на Лант. — Влез на топло. — И хвана юздите на коня му.

— Аз ще се погрижа за конете, сър — каза Настойчивост и Ридъл му подаде юздите, а след това и свещта.

— Искаш ли помощ? — попитах. Вече се ужасявах от идеята, че ще трябва отново да си нахлузвам ботушите.

— Не. Благодаря. Сър. — Беше ми много ядосан. Е, негова работа. Поведете трите коня към навеса.

Лант влезе бавно в колибата. Движеше се сковано, лицето му беше на червени и бели петна от студа и болката. Не ме погледна, докато влизаше, и седна на стола ми до огнището. Ридъл му предложи чашата си с чай и Лант я взе, без да каже и дума.

— Щеше да е по-разумно, ако се беше върнал — казах му.

— Сигурно — отвърна той късо. — Но отношението на Сенч означава много за мен.

Нямаше какво да кажа на това. Когато Нас влезе и изтупа на влизане снега от ботушите си, Ридъл му отстъпи другия стол. Враната влезе с него. Вдигна се от рамото му и кацна на масата, разроши перата си, а след това ги приглади и запази мълчание. Напълних отново чашата си с чай и когато я предложих, Нас я взе от мен и измърмори едно „благодаря“ към пода.

— Вода! — настоя Пъстра. — Храна. Храна, храна, храна!

Двамата с Ридъл бяхме взели някаква храна. Повярвал бях, че нося храна само за себе си. Лант не беше взел нищо, сигурно бе решил, че ще спираме в села и ханове по пътя. Момчето беше взело зоб за конете.

— Тате винаги казваше първо да се погрижиш за коня си, защото той може да те носи, но ти не можеш да носиш него. И да не си прекалено горд да си свариш малко зърно за себе си, ако се наложи. Защото ако не е достатъчно чисто за да го ядеш ти, не бива да го даваш за храна на коня си. — Това обяви Нас, докато слагаше малка торба със зърно на масата, след като бях извадил сушено месо и няколко спаружени ябълки. „Бърич щеше да хареса теб и баща ти“, помислих си.

Ридъл поклати глава на жалкото ми жертвоприношение. От дисагите си извади самун черен вкусен хляб, голяма буца сирене, хубав резен шунка и торба сушени сливи. Щеше да е обилна за двама ни и беше достатъчно, за да се нахраним четиримата. Пъстра се задоволи с огризките. Направих ново котле чай и докато Лант и Нас седяха отпуснати пред огъня, отидох навън за още дърва.

Когато се върнах, всички се прозяваха.

— Имаме ли план за утре? — попита ме Ридъл уморено.

— Ставаме рано. Яздим. Намираме Пчеличка и Шайн. Убиваме тези, които ги отвлякоха. Връщаме момичетата у дома.

— Това е план? — попита Лант невярващо.

— Въз основа на това, което знам, по-добър план не мога да съставя. — Ридъл кимна съгласен и потисна ужасна прозявка. Нас вече клюмаше пред огъня. Взех полупразната чаша с чай от отпуснатите му ръце. — Лягай си — посъветвах го. — Помни, че и утре е ден. — Прозя се, преди да се надигне, и се олюля към пръстеното легло. Заспа, както беше с ботушите, веднага щом легна.

— Как е раната, Лант? — попитах.

— Наболява — измърмори той. — Всичко ме боли всъщност. Непрекъснато.

— Ще мине — казах му. — Ако Сенч беше с ума си, щеше да разбере, че не бива да те праща. Никаква причина няма да те е срам. Трябва да си починеш.

Зачудих се защо се мъча да го утеша, а след това разбрах. За да не се чувства виновен. Чувстваше се виновен, че не беше защитил

Шайн, когато я бяха отвлекли, и още по-виновен сега, че не е способен да участва в спасяването ѝ. А утре, знаех, щеше да се чувства още по-зле. Гледах го, докато ставаше от стола. Олюля се и се затътри към нара. Легна, загърна се с наметалото си и затихна.

— Фиц? — попита Ридъл сънено.

— Тук съм — казах, улових го, щом се изправи, и го сложих полека да легне на пода. Завих го с наметалото му.

— Грижи се за Лант и момчето — казах му. — Това е най-добрият начин да ми помогнеш. Това, което може да ми се наложи да направя, е най-добре да го направя сам. Не се чувствай зле заради това. Винаги съм бил измамно копеле. И ти знаеш това.

— Фиц... — почна той, а след това очите му се затвориха. Въздъгнах тежко.

— О, Фиц — каза враната с глас, странно напомнящ гласа на Шута. Почувствах го като упрек.

— Правя каквото трябва — отвърнах ѝ. — Теб също не те взимам с мен.

Сложих една цепеница в огъня.

Легнах до Ридъл, с гръб към него, завих и двама ни с наметалото си и затворих очи. Не си позволих да заспя обаче. Позволих си само да отпочина толкова дълго, колкото отне на цепеницата да догори.

Когато я чух да пада, станах. Поръсих със семе парче хляб и отидох до конюшната. Движех се тихо и събудих Бързонога колкото с допира, толкова и с мислите си.

Не я излъгах обаче.

— Ако изядеш това, ще имаш силата да ме носиш до сутринта и утре цял ден.

Мислех, че ще ми възрази. Нощни очи винаги ми възразяваше. Но тя без колебание захапа парчето хляб от ръката ми. Доверчивостта ѝ ме засрами. Знаех, че няма да ѝ навреди. Въпреки това се чувствах неловко от това, което бях направил. Върнах се в колибата, за да оставя семето да задейства.

Хапнах леко, като втрих семе от карис в останалото от сиренето на Ридъл и го препекох на притопления хляб. Семето от карис често се използва на празнични сладкиши за повдигане на енергията и духа. Бях благоразумно сдържан с него. Въздействието му често свършва доста рязко. Помнех много добре как веднъж Сенч грохна отведнъж,

след като бе разчитал твърде много на него. Хлябът, сиренето и лютите семена бяха вкусни и усетих ободряващото им въздействие почти мигновено. Чувствах се почти окрилен, докато обикалях малката колиба. Ридъл, Лант и Настойчивост спяха дълбоко и вероятно нямаше да се събудят чак до обед. Дадох на враната хляб и ѝ налях вода. Погледнах Настойчивост преди да изляза, леко притеснен, че може би е изпил по-тежка доза от чая, отколкото бях предвидил за него. Но дъхът му беше стабилен и дори промърмори, когато напипах пулса на гърлото му. Нищо нямаше да му стане. Измих чашата, натъпках сняг в котлето и добавих всичката делфова кора, която носех. Време беше да изчезна от Умението. Не бях казал на Сенч, че съм задържал доза за себе си. Тогава просто ми се беше сторило добра идея. Сега, след като изпих горчивата отвара, си помислих, че никой не може да скрие дъщеря ми от мен или да замъгли ума ми. Усетих как кората мигновено умъртви Умението в мен и също така усетих как задуши духа и свръхестествената енергия, която носи то. Избърсах котлето със сняг и го сложих на масата. Взех малко храна и сложих още дърва в огъня. Докато излизах през вратата, чух резкия плясък на криле и черни пера ме плеснаха по бузата — враната се измъкна навън. Кацна на стряхата. Луната вече се бе издигнала високо, но въпреки това враната бе само черна точка на фона на небето. Погледнах я и казах:

— Сигурна ли си, че искаш да си навън? Те няма да се събудят скоро.

Тя не ми обърна внимание и реших да направя същото с нея. Беше врана все пак. Можеше да се грижи сама за себе си. Щеше или да изчака тримата да се събудят, или да литне към замък Бъкип. Напоих конете и сложих още сено за другите четири, преди да оседлая Бързонога.

— Готова ли си? — попитах я и почувствах радостта ѝ. Зачудих се дали може да усети енергията от семената карис, потекла през нея, и дали тя въздейства на готовността ѝ за мисията ни. Самият аз определено усещах въздействието ѝ.

Хубаво е да тичаме, увери ме тя.

— Хубаво е да правим нещо — съгласих се. Събрах в едно безсилието и безпомощността си и подхраних с тях усилващата се ярост към похитителите на Пчеличка. Имахме още малко изкачване, а след това щях да премина прохода Девичи кръст и да се спусна в

долината отвъд него. Имаше едно село от другата страна на хълмовете и може би почистен път. Все още не бях сигурен дали ще намеря похитителите преди кралските войници, но се приближавах до тях.

— Трябва да ги намеря — казах на Бързонога.

Значи ще ги намерим, съгласи се тя.

24.

ПЪТИЩАТА СЕ РАЗДЕЛЯТ

Сънят започва с далечен камбанен звън. В този сън аз съм себе си. Опитвам се да избягам от нещо, но мога само да бягам в кръг. Втурвам се колкото се може по-бързо, мъча се да избягам, но винаги откривам, че тичам точно обратно към най-опасното място. Когато рухна много близо до тях, те ме хващат. Не виждам кои са. Само че ме хващат. Има стълбище от черен камък. Тя си слага ръкавица и пъхва ръката си в неговата болка. Отваря вратата към стълбището, стиска ме за китката и ме повлича надолу. Вратата се затръшва зад нас, беззвучно.

Ние сме на място, където празнотата всъщност е направена от други хора. Всички те започват да ми говорят наведнъж, но аз запушвам уши и затварям очи.

Съновен дневник на Пчеличка Пророчица

Всичко се промени, откакто Елик взе Винделиар под своя власт. Не бях сигурна защо, освен че му доставяше удоволствие страданието, което това причиняваше на луриците на Дуалия. В нощта, когато той плени момчето-мъгла и го задържа в своя лагер, не натоварихме шейните, всъщност изобщо не пътувахме. Елик не ни каза нищо и ни остави да чакаме.

Елик отиде при войниците си и Винделиар. Седнаха да ядат. Войниците ги обкръжиха в плътен кръг така, че да не можем да виждаме какво става. Лингстра Дуалия стоеше с гръб към нашия огън и се взираше натам, но не се намеси. Елик говореше тихо. Чухме как каза нещо и как после Винделиар се опита да му отвърне. Отначало Елик говореше добродушно, после сериозно, а накрая ядосано. После чухме как Винделиар захлипа, гласът му стана по-висок и тънък, но не

можах да чуя какво им каза. Чух обаче нещо, което да ме накара да мисля, че са го ударили. От време на време мъжете избухваха в груб смях. Ръцете на Дуалия мачкаха полите ѝ, но тя не проговаряше на никого от нас. Двама от мъжете на Елик стояха близо до нашия огън и я наблюдаваха. Веднъж, когато тя направи две стъпки към тях, единият извади меч си. Усмиваше се, докато го правеше, подканвайки я да се доближи. Тя спря и когато се върна към огъня ни, двамата се засмяха.

Беше много дълга нощ. Когато дойде утрото, тя сигурно си мислеше, че може би ще ни върнат Винделиар. Не го върнаха. Половината войници отидоха при походните си постели, но другите сложиха още дърва в огъня и продължиха да пазят човека-мъгла. Когато стана ясно, че Елик си е легнал да спи, тя се обърна към нас и каза сърдито:

— Лягайте си. Тази нощ ще пътуваме и трябва да сте отпочинали.

Но малцина от нас спаха. Преди зимното слънце да стигне зенита бяхме будни и обикаляхме нервно из лагера. Елик стана и видяхме, че смениха охраната около Винделиар, както и двамата мъже, които наблюдаваха нашия бивак. Бледите Слуги се стараеха да не се вторачват в тях. Никой нямаше желание да привлеча вниманието им. Все пак се опитвахме да чуем какво заповядва Елик на хората си.

— Задръжте ги тук — чух да казва Елик, докато се качваше на коня си. — Когато се върна, искам да заваря всичко точно както съм го оставил.

Тревогата на Дуалия се усили, когато Елик заповяда да оседлаят още един кон за Винделиар. Гледахме със страх, докато се отдалечаваха, последвани от четирима халкидци. Яздеха към градчето посред бял ден.

Мисля, че това беше най-страшният ден, защото Елик беше далече от нас, а войниците му бяха останали да ни пазят. И, о, как само ни пазеха! Хвърляха ни коси погледи, подсмиваха се, сочеха луриците и показваха с ръце големината на гърдите на някоя или задника на друга. Не ни говореха, нито докосваха някоя, но това някак си правеше докосването на погледите им и промърморените им думи още по-заплашителни.

Но спазиха наложената им от Елик дисциплина. Беше им казал да не ни закачат, „засега“, и не го правеха. Все пак ужасяващото

напрежение да знаеш, че във всеки момент той би могъл да отмени или да промени тази заповед, висеше над всички. През целия следобед луриците шетаха по задачите си свели глави и очите им непрекъснато шареха насам-натам да видят какво правят войниците в съседния бивак. Чух ги да си шепнат: „Това изобщо не е видяно, никога не е било предсказано! Как може да бъде?“ Ровеха из запаметени писания, цитираха си пасажи, опитваха се да ги изтълкуват по нов начин, така че да могат да си повярват, че това, което се случва, по някакъв начин е било предсказано. Дуалия, струваше ми се, прекъсваше тези разговори колкото може по-често, като заповядваше на Слугите да стопят сняг за вода или да донесат още дърва за огъня. Те ѝ се подчиняваха, пръсваха се по двама и по трима за безопасност и, мисля, за да могат да продължат да си шепнат.

Докато Дуалия се мъчеше да поддържа лагера ни оживен, хората на Елик си седяха и обсъждаха жените все едно са коне за продан. Мъжете в групата ни бяха не по-малко изнервени: чудеха се дали Дуалия ще им заповяда да ни защитят. Никой от тях не беше боец. Всички бяха от онзи сорт хора, които мислех за писари: пълни със знание и идеи, но крехки като върбови клонки и безкръвни като риби. Можеха да ловуват достатъчно добре, за да имаме храна на шиша над огъня, и Дуалия им заповяда да идат да ловуват. Кръвта ми изстина, когато видях как няколко от войниците се надигнаха и се повлякоха след тях, злобно ухилени.

Чакахме около огъня премръзнали — пламъците изобщо не можеха да ни стоплят. Най-сетне ловците се върнаха с два мършави заека. Войниците не им бяха направили нищо, но вървели след тях и говорели какво щели им направят достатъчно високо, за да ги чуят.

Изчаках колкото можах, но най-сетне трябваше да се облекча. Отидох при Шън, която беше много притеснена и в същото отчаяно положение. Отидохме заедно, като се озъртахме през рамо, докато намерим малко по-закътано място. Все още се преструвах, че пишкам изправена, преди да отида до нея и да клекна в снега. Ставах все по-добра в това. Вече не си напикавах ботушите отзад. Тъкмо бяхме свършили и се изправяхме, когато една сянка наблизко се раздвижи. Шън насмалко да изпищи.

— Недей — чухме глас, по-скоро молба, отколкото заповед. Обърнах се и видях младия войник, който беше гледал Шън с

обожание, откакто бяхме тръгнали от Върбов лес. Продължи кротко и тихо: — Просто исках да ти кажа, че ще те защитя. По-скоро ще умра, отколкото да позволя някой да те нарани. Или нея.

— Благодаря ти — казах също толкова тихо; искаше ми се да повярвам, че говори на мен, а не на Шън.

Не можах да разгадая погледа в очите му в сумрака, но видях усмивката му.

— И няма да издам тайната ти — каза той и след това се отдалечи.

Постояхме известно време на място, преди предпазливо да се приближим към горичката. Нямаше никого.

— Говорил ми е и преди — каза Шън. Погледнах я изумено. — Много от войниците ми говорят. — Загледа се в тъмното след младия войник. — Той обаче е единственият, който ми е казал нещо мило.

— Ти вярваш ли му? На това, което каза?

Тя ме погледна.

— Че ще ни защити ли? Един срещу толкова много? Не може. Но това, че мисли, че може да му се наложи да ни защити от приятелите си, ми подсказва, че предстои нещо лошо.

— То си е ясно — отвърнах.

Тръгнахме обратно към лагера. Исках да хвана ръката ѝ, да се държа за някого, но знаех, че тя няма да го приеме добре.

Елик и хората му се върнаха, когато вече се смрачаваше. Дуалия изпъшка от облекчение, като видя, че Винделиар е с тях и изглежда непокътнат. Дисагите на всички коне бяха издути и спътниците на Елик се смееха и завикаха на приятелите си още преди да стигнат до огъня.

— Плячкосахме цял град посред бял ден и жива душа не разбра! — извика един и това накара мъжете около огньовете да наскачат, за да видят какво са донесли.

Извадиха от дисагите бутилки вино и храна — бутове шунка и самуни хляб, поръсени със стафиди и омесени с подправки, солена риба и сушени ябълки.

— Посред бял ден! — викна един от мъжете, а друг, докато развяваше във въздуха дебела топла дреха, добави:

— Смъкнах я от нея, докато тя стоеше като крава, чакаща да я издоят! Поопипах я, обаче нямаше време за нещо повече! А когато се

отдалечих, мъжът ѝ я хвана под мишница и си тръгнаха през града, без дори да погледнат назад!

Дуалия зяпна от ужас. Помислих, че е заради казаното от мъжа, но после проследих погледа ѝ. Винделиар седеше на коня си до ухиления Елик. Усмиваше се колебливо, с перлен наниз около врата и кожена шапка на главата. Шал с ярки шарки загръщаше шията му, а ръцете му бяха в ръкавици от червена кожа с пискюли. Един от мъжете, които бяха яздили с него, го плесна по бедрото и му каза:

— Това е само началото!

Усмивката на Винделиар се разшири и стана по-уверена.

Мисля, че това сломи решимостта на Дуалия.

— Винделиар! Помни пътеката! Не се отклонявай от това, което е видно! — извика му тя.

Елик подкара коня си право към нея, бутна я назад и тя залитна и едва не падна в огъня.

— Мой е вече! Не му говори!

Но усмивката на пълничкото лице на Винделиар бе угаснала и той гледаше ужасен как Елик се наведе, за да зашлеви Дуалия. Тя не помръдна от мястото си и понесе удара. Кураж? Или пък се страхуваше от по-лошо, ако го избегне?

Елик впи поглед в нея и тя наведе очи. После Елик подкара обратно към огъня на халкидците и заяви високо:

— Тази нощ пируваме! А утре — ново изпитание на способностите на чудесния ни приятел!

Някои от Слугите гледаха с тъжни и гладни очи към лагера на войниците. Щом Елик слезе от коня си, мъжете му предложиха най-доброто от пляката. Известно време слисаният Винделиар гледаше към нашия бивак като куче, закопняло да се върне в познатия си кучкарник. После хората на Елик го наобиколиха, дадоха му вино и козунак. Един го прегърна свойски. Спомних си един сън, който бях имала, за просяк, повлечен и удавен във въртоп от скъпоценности и храна.

Мраз се надигна в мен. Никой от тях не беше провидял това. Но аз бях. Само аз.

Не разбирах как е възможно това, но съзнавах, че трябва да го разбере. Имаше голяма опасност в това, че не разбирах сънищата си.

Аз бях единствената, която можеше да сграбчи кормилото и да насочи лодката, но не знаех как.

Шит, заповяда ми строго Вълкът Баща. *Не казвай нищо. Не и на тези хора.*

Трябва да знам.

Не. Не трябва да си това. Поеми си дъх. Вдишай сега, подуши миризмите на сега. Бъди нащрек за опасността, която е сега. И никога няма да ти се наложи да се боиш за утрешната опасност. Имаше категоричност в предупреждението му, сякаш знаеше твърде добре смисъла му. Потиснах въпросите, които ме глождеха, и се отворих за всичко, което ставаше около нас.

— Поне не са направили нещо по-лошо освен да вземат дрехата ѝ — каза тихо Одеса.

Дуалия, която седеше унило до огъня, предположи причината за това.

— Докато не разберат границите на силата на Винделиар, няма да рискуват да се поставят в положение, в което целият град би могъл изведнъж да се обърне срещу тях. Но докато ограбват разни търговци, ние седим тук, открити за всеки, който може да реши да мине през тази ивица дървета. Вече сме видими. Всичко може да ни сполети.

— Всичко ли? — попита Одеса, сякаш самото понятие я озадачаваше.

— Да. Всичко. Толкова сме далече от пътеката, не знам как да се върнем на нея. Не знам дали трябва да действаме, или да се надяваме, че пътеката сама ще ни върне. Всичко, което направим, може да ни отклони от правилния избор.

Одеса кимна, почти страстно.

— Така ни учиха в школата. „Вярвай в пътя на Белия пророк. Избягвай крайни действия. Само Пророкът чрез неговия Катализатор може най-добре да насочи бъдещето.“ Но когато сме толкова далече от пътеката, все още ли е вярно това?

— Така трябва да вярваме — отвърна Дуалия, но според мен неуверено. Луриците се бяха скупчили около нея като стадо овце, струпали се около своя пастир. В ума ми се върна споменът за един мрачен сън. Стиснах зъби, с чувството, че едва сдържам черна жлъч, вместо звуци, докато думите от съня отекваха в главата ми. „Овцете са

се пръснали от зъбите на вятъра, докато пастирът бяга с малкото вълче.“

Някой извика високо от другия огън:

— Защо? Защо не? За празненство! За онези от нас, които останахме тук и чакахме, докато вие изпитвахте момчето в града.

— Те са мои — отвърна Елик, но в строгите му думи звучеше добродушно веселие. — Когато ги разменим за пари, бъдете сигурни, че ще получите полагащия ви се дял. Лъгал ли съм ви някога за дължимото?

— Не, но...

Говореше красивият изнасилвач. На светлината на огъня носът и страните му бяха зачервени, не само от студа. Бяха пили откраднатото вино. Успях да зърна Винделиар. Седеше в снега с глуповата усмивка.

— Всичко е по негова вина — каза Дуалия с отровно горчив глас. Помислих, че говори за Елик, но тя се взираше невиждащо в помръкналата гора. — Той ни причини това. Не може да се задоволи с ролята, която му беше дадена. Отнасяха се с него добре. Нямаше никаква причина да бяга, да си избере сам Катализатор, да унищожи пътеката със своята упоритост. Чувствам влиянието му в това. Как е възможно, не знам. Но съм сигурна, че е така, и проклинам името му...

— Тогава ни задели две-три! — предложи дръзко Хоген. — Една няма да направи толкова голяма дупка в кесията ти, командире!

Помислих, че Елик ще се разгневи на това искане, но може би беше поомекнал от виното и от радостта си от плячката за този ден.

— Командире? Не. Херцог. Херцог ще съм отново, с това момченце на каишката ми. Така ме наричайте отсега нататък!

При това изявление няколко от хората му завикаха одобрително.

Дали Хоген прецени, че е омекнал от виното и успеха? Поклони се на Елик и заговори с изящен тон:

— Херцог Елик, ваша светлост, ние, най-верните ви поданици, ви молим за щедро благодеяние. Не бихте ли ни отстъпили едно парче от вашата женска плът, за да се позабавляваме в тази студена нощ?

Всички избухнаха в смях и весели викове. Херцог Елик също се включи. Плесна здраво Хоген по гърба и заговори високо и ясно:

— Хоген, знам те добре. Една изобщо няма да ти стигне. А докато всички приключите с една, нищо няма да остане за пазара!

— Тогава дай ни две! — предложи дръзко Хоген и трима-четирима извикаха одобрително.

Усетих как Шън до мен се вцепени. Сложи ръка на рамото ми. Стискането ѝ беше като птичи нокти. Наведе се и каза на ухото ми:

— Хайде, Пчеличке. Сигурно си уморена. Да отидем да си легнем.

И ме дръпна да стана. Около нас луриците се свиваха около огъня с извърнати към другия огън очи.

— Не можем ли да избягаме? — прошепна една. — Ако се пръснем из гората, някои от нас може и да се спасят?

— Не правете нищо — изсъска Дуалия. — Нищо.

Но Шън не обърна внимание на думите ѝ. Поведо ме тихо извън кръга светлина. В ужаса си луриците сякаш не забелязаха, че тръгваме. Но Дуалия забеляза. Погледна ни, но не направи нищо, сякаш искаше да избягаме.

Спряла бях да следя разговора от другия огън, но грубият смях, който чух, беше по-скоро плашец, отколкото весел. Елик извиси глас и каза почти добродушно:

— О, добре, Хоген. Всички знаем, че мозъкът ти спира да работи, когато пишката ти копнее да се топне. Ще ти дам една. Само една. Избрана специално за тебе. Хайде, поданици! Последвайте херцога си.

Изсумтах и спрях. Шън също спря. Погледнах назад. Бях ужасена, но трябваше да видя какво става. Ръката на Шън ме стисна още по-силно, но вече не ме теглеше. Мисля, че изпитваше същото парализиращо любопитство. Същия страх и ужас.

Елик тръгна към огъня ни с широка пиянска усмивка на изпъстреното с белези старческо лице. Ръката му беше на рамото на Хоген, все едно го буташе напред, но мисля, че по-скоро се подпираше на него, докато залиташе през снега. Изнасилвачът беше красив: златната му коса блестеше на светлината на огъня; усмихваше се; зъбите му бяха равни и бели. Толкова красив и толкова жесток. Луриците станаха, щом Елик се приближи, и се отдръпнаха, но не далече. Струпаха се около Дуалия, сякаш тя щеше да ги защити. Знаех, че няма да го направи.

— Не правете нищо — предупреди ги тя строго, щом Елик се доближи. Мъжете му се струпаха зад него и красивия насилник, зли,

със зяпнали усти като на задъхани от бяг псета. Устата на Хоген бе широко отворена и влажна, беше се хванал за чатала с лявата си ръка, сякаш едва можеше да се сдържи. Светлите му очи шареха по луриците като очи на просяче, зяпнало сладкиши на сергия. Белите стояха замръзнали като зайци. Шън простена тихо и гърлено. Сви се и я оставих да ме издърпа няколко крачки встрани към рехавото укритие на няколко върби.

— Ето я и нея! Ето я хубавицата за теб, Хоген!

И Елик посочи едно крехко момиче с бледо като луната лице. То проплака тихо и се присви към Дуалия. Дуалия не направи нищичко. Взираше се в Хоген и Елик, без да издаде и звук. В последния момент ръката на Елик се измести встрани и той сграбчи Одеса за предницата на палтото и я издърпа от групата все едно просто беше избрал прасенце за шиша. Устата ѝ провисна и грозноватото ѝ лице се сгърчи, щом Елик я издърпа напред под насмешливите викове на мъжете и разочарованото ръмжене на Хоген.

— Тая е грозна като кучи задник. Не я искам!

Всички зареваха от смях. Елик се смя, докато лицето му стана яркочервено, след което изхъхри задъхано:

— Курът ти няма очи! Ще стане за теб. Бездруго нищо няма да донесе на пазара!

Одеса се беше смъкнала на колене, държеше я само хватката на жилавия старец. Елик беше по-силен, отколкото изглеждаше. Вдигна я рязко и я блъсна към Хоген толкова силно, че да я хване в прегръдката си или да падне.

— Взимай я, куче! — Всякакъв хумор изведнъж изчезна от гласа му и той продължи свирепо: — И помни тази нощ добре, когато приспадна цената ѝ от дяла ти в плячката ни. Не мисли, че можеш да ми скимтиш и да се пазариш, момченце. Аз правя сделките. И тази мръсна дрипа е това, което получаваш тази нощ от мен.

Хоген зяпна командира си. Одеса се беше съвзела, колкото да се бори вяло, ръцете ѝ тупаха немошно по гърдите му. Лицето на Хоген беше потъмняло от гняв, но щом срещна погледа на Елик, той наведе очи.

— Глупава кучка — каза презрително и помислих, че ще захвърли Одеса при другите лурики. Но той само я хвана по-здраво, стисна я с една ръка за гърлото и я повлече след себе си. Другите

войници, смълчани за малко от мъмренето на командира, тръгнаха след него с викове и облози кой да е следващият.

Дуалия не направи нищо. Луриците се свиваха зад нея като овце. Чудех се дали всяка от тях тайно не се радва, че вълците са отвлекли Одеса, а не нея.

Не вълци. Вълците ядат, когато са гладни. Не насилват.

Съжалявам. Усещах, че съм обидила Бащата Вълк.

— Хайде. — Шън ме издърпа иззад отрупания със сняг храст. — Няма да спрат с нея. Трябва да бягаме!

— Но нямаме нищо...

От другия бивак се чуваха писъци. Мъжете се подиграваха с Одеса и пицяха като нея. Ръката на Шън, стиснала ме за рамото, затрепери.

— Имаме живота си — прошепна тя сърдито. — С него бягаме.

Едва си поемаше дъх. Беше ужасена. И се опитваше да ме спаси.

Не можех да откъсна очи от скупчените лурики.

— Елик! — извика изведнъж гневно Дуалия. — Имаме договор! Ти ни даде думата си! Не може да правиш това!

— Това е... глупаво — каза Шън разтреперано. — Трябва да бягаме. Трябва да се измъкнем. Те ще я убият. И тогава няма да има нищо между тях и нас.

— Да. — Слушах Бащата Вълк и говорех: — Не трябва да оставяме прясна диря. Движим се там, където снегът вече е отгъпан. Отдалечаваме се колкото може от лагера, докато те са записани. Намираме сушина, място под някой бор, чиито клони са натезали от сняг и огънати надолу, но земята около дънера е почти чиста. И се скриваме там.

Хванах я за китката и изведнъж аз започнах да я водя, далече от Дуалия и парализираните ѝ лурики, далече от лагерните огънове и в тъмното. Писъците на Одеса бяха секнали. Отказах да се чудя защо. Движихме се крадешком. Шън не говореше. Просто ме следваше. Отведох я до пъртината, която конете и шейните бяха проправили през снега. И двете бяхме задъхани от страх. Гората бе черна, снегът беше бял. Видях диря от дивеч, пресичаща пътя ни. Завихме по нея и оставихме зад себе си дирята на конете и плазовете. Вървахме навели глави под ниско надвиснали отрупани със сняг клони.

— Не докосвай клоните. Не бива да пада сняг — предупредих я. На едно възвишение вляво видях горичка ели. — Насам — прошепнах ѝ. Тръгнах първа, проправях пътека през дълбокия сняг. Оставях следи. Не можехме да го избегнем.

Снегът е по-плитък в по-дълбоката гора. Продължавай, кутре. Не се крий, докато не си твърде уморено да бягаш повече.

Кимнах и се опитах да тръгна по-бързо. Снегът сякаш се вкопчваше в ботушите ми, а Шън вдигаше твърде много шум. Щяха да ни чуят. Щяха да ни хванат.

И тогава чух писъка на Дуалия. Не беше пронизителен, беше хриплив. И пълен с ужас. Изпищя отново, а след това извика:

— Винделиар! Върни се при нас! Винде... — И гласът ѝ секна, бързо като факла, угасена в снега.

Чух изплашени гласове. Хор от гласове, някои пронизителни. Питаци гласове, като пилци, събудени посред нощ. Луриците.

— Да бягаме. Веднага!

— Какво ѝ правят?

— Винделиар! Той трябва да ни помогне!

Зад нас в нощта чух как гласът на Дуалия отново се извиси в отчаян задавен вик.

— Това не трябва да се случи! Това не трябва да бъде! Накарай го да спре, Винделиар! Това е единственият ти шанс да се върнеш на върната пътека. Забрави какво ти каза Елик! Не е истина! Забрави Елик! — После, с отчаяно хриплив глас: — Винделиар, спаси ме! Накарай ги да спрат!

После нещо друго проряза нощта като писък. Не беше звук. Нарани ме, когато го чух. Призля ми от него. Страх потече във въздуха и се просмука в мен. Бях толкова ужасена, че спрях. Шън замръзна. Опитах се да заговоря, да ѝ кажа, че трябва да се отдалечим още, но гласът не излизаше от устата ми. Краката ми не искаха да ме държат. Свлякох се в снега и Шън падна върху мен. Мъртва тишина изпълни леса. Нощна птица не се обади, жива твар не издаде звук. Беше толкова затихнало, че чувах пращенето на дървата в огньовете.

След което последва самотен пронизителен вик:

— Бягайте!

И дрезгави мъжки викове:

— Дръжте ги! Не ги оставяйте да откраднат конете!

— Убийте ги! Убийте ги всичките! Предатели!

— Спрете ги! Не ги оставяйте да стигнат до селото!

— Кучки! Мръсници!

И след това нощта се изпълни със звуци. Писъци, виковете. Мъжки резове. Изръмжани заповеди. Изкрещени молби.

Шън ме задържа да стана.

— Бягай — проплака и аз се опитах. Краката ми бяха омекнали.

Шън ме повлече през снега.

Побягнахме далече от писъците и в тъмното.

25.

ЧЕРВЕН СНЯГ

Само изреждам слуховете и клюките, както стигат до мен. Приказките, които чувам, изглеждат твърде нелепи, за да са истина, но го правя както сте ми наредили. Ето каква новина стигна до мен. Херцогът на Халкида вече не съществува. Орда дракони, понесли ездачи в броня, дошла от пустините и нападнала града Халкида. Храчели огън или нещо също толкова унищожително. Кръжали над града и сеели разруха. Накрая атакували двореца и самия херцог, унищожавали с огън и разбивали с криле и пердашещите си като гигантски камшици опашки. Казват, че цитаделата рухнала на четвърт от височината си и вече не е обитаема.

Старият болнав херцог, казват, излязъл от двореца си и застанал пред бойците си. Паднала една кула и премазала и него, и много от войската му. Канцлер Елик, от дълго време най-довереният съветник на херцога и негов съратник още от младини, оцелял. Халкидските сили били разбити и отстъплението им завършило с позорно бягство.

На следващата сутрин дъщерята на херцога на Халкида се съюзила с драконите и техните ездачи и сега претендирала да бъде „законно“ херцогинята на Халкида. Елик заявил, че той бил избраният наследник на херцога, и обвинил тъй наречената херцогиня в магьосничество. Някой си Роктор Червените ръце, бивш дребен благородник в западния дял на Халкида, близо до Хийстгейт, се противопоставил и на двамата. Военните му сили били непокътнати в щурма и по мое мнение най-вероятно ще надделят. Халкидците едва ли ще приемат управлението на жена, дори да е жена, разчитаща на съюз с дракони. Силите на херцог Елик били много смалени от драконовия щурм над престолния град и едва ли щял да може да си върне властта

и влиянието. „Херцогинята“ предложила награда за отрязаната му глава, а хората го наричали страхливец, понеже ги изоставил на драконите.

Неподписано донесение до лорд Сенч Звездопад

Луната посребряваше снега и разполагах със звездите, за да мога да се ориентирам. Коларската пътека излезе на по-широк път и скоро приближихме Девичи кръст — ниският превал през заоблените хълмове едва ли заслужаваше името *проход*. Бързонога се радваше, че отново може да тича по отъпкан сняг. Изпъна дългите си крака и затича през боровата гора и после надолу по тесен коларски път, който лъкатушеше през голи дъбове и елши. Бавният зимен изгрев постепенно освети пътя ни. Бързонога забави до ходом и задиша тежко. Пътят се разшири и минахме покрай няколко малки ферми. От комините се вдигаше дим, а смътната светлина в прозорчетата подсказваше, че селяците са се събудили рано. Никой обаче не беше излязъл още.

Утрото изсветля и пришпорих Бързонога в лек галоп. Пътят стана по-широк. Минах през малко селце, без да спра, и продължихме покрай малки имоти и ниви, сънуващи оран под снежната пелена. Тичахме в лек галоп, забавяхме в тръс, тичахме отново. После — още гора. Минахме по мост, и ето, че започнахме да подминаваме случайни пътници: търговец с пъстро боядисания му фургон, пълен с ножове и ножици, селянка със синовете й, яхнали мулета и повели товарни животни, натоварени с миришеци на пръст чували картофи, и млада жена, която ми се навъси, щом й пожелах „добър ден“.

Гнетяха ме мрачни мисли. За Пчеличка, за това как ще реагира Предан на неподчинението ми, колко ядосан ще е Ридъл, и Копривка на него. Мъчех се да ги потисна. Елфовата кора връщаше тъжни спомени в ума ми и ме укоряваше за глупостта ми и за всевъзможните ми провали. А в следващия момент семената карис ме караха да повярвам, че съм неуязвим, и започвах да си фантазирам как убивам всичките двайсет халкидци и да пея на глас на Бързонога, докато продължавахме напред.

Успокой се. Внимавай. Усещах тупането на сърцето в гърдите ми, почти го чувах в ушите си.

Още гора. Тръс, галоп, тръс. Спрях до един поток, за да оставя Бързонога да се напие. *Колко си уморена?*

Изобщо не съм.

Трябва ми бързина. Ще ми кажеш ли, когато се умориш?

Аз съм Бързонога. Не се уморявам преди ездача си.

Ще се умориш. И трябва да ми кажеш.

Тя изпръхтя и щом се качих на седлото, заподскача. Засмях се и отпуснах юздите ѝ. Изминахме късо разстояние бързо, а след това тя се върна в лекия си равномерен галоп.

Влязох в малко по-голямо градче, с гостилница, хан и три кръчми. Хората бяха станали и вече се бяха разшетали. В предградията минах покрай рядък олтар на Еда. Богинята дремеше под мантия бял сняг, с ръцете в скута. Някой беше почистил снега от тях и бе напълнил шепите ѝ с просо. Птиченца бяха накацали по пръстите ѝ. Продължихме и излязохме на един от кралските пътища, който отиваше до Соларски пропад. Беше широк и прав, най-късият маршрут.

Ако аз бягах от Шестте херцогства с пленници и отряд халкидски наемници, това щеше да е последният маршрут, който щях да избира. Думите на Шута се върнаха в ума ми. Беше настоявал, че няма да мога да ги намеря, че единственият начин да върна дъщеря си е да тръгна право натам, където я отвеждат. Взех още щипка семена карис, сдъвках ги и продължихме напред. Усетих прилива на енергия и яснота, който даваше карисът.

Най-вероятното е най-невероятно, най-вероятното е най-невероятно, забарабаниха в главата ми думите с ритъма на Бързонога. Можех да продължа по този път чак до Соларски пропад. Ако не видех нищо, можех да се присъединя към гвардията на Рингхил и да чакам до пленения кораб. Или след като стигнех там, можех да се върна по по-малко използван път и да се надявам на късмет. Или да огледам страничните пътища. Продължих напред. Подминах едно отклонение. Следващото, реших. Щях да тръгна по следващото.

Внезапно чух над главата си грак. Погледнах нагоре и видях врана — плъзгаше се право към мен. Беше Пъстра. Но не кацна на рамото ми, а описа широк кръг около мен.

— Червен сняг! — извика съвсем ясно. — Червен сняг!

Направи нов кръг и полетя настрани. Спрях Бързонога. Какво искаше да ми каже Пъстра? Да я последвам? Нямаше никакъв път натам, само открито поле и отвъд него рехава горичка брези и няколко ели, а зад тях истинска гора. Тя зави, запляска с криле и пак полетя към мен. Изправих се на стремената.

— Пъстра! — извиках и ѝ протегнах ръка да кацне. Но тя само прелетя покрай мен, толкова ниско, че Бързонога се дръпна стресната.

— Глупав! — извика ми враната. — Глупав Фиц! Червен сняг. Червен сняг!

Подкарах Бързонога извън пътя. *Следваме я*, казах ѝ.

Не я харесвам.

Следваме я, настоях и Бързонога подчини волята си на моята. Не ѝ беше приятно. Оставихме отгъпкания равен път и навлязохме в някаква нива. Снегът беше неотгъпкан и пръхкав, а замръзналата земя неравна под наветите преспи. Скоростта ни неизбежно се забави точно когато ми се искаше да можем да препуснем в галоп. Но един окуцял кон щеше да е още по-бавен. Постарах се да сдържа нетърпението си.

Враната отлетя към дърветата. Продължихме бавно натам. Скоро след това се върна към нас, завъртя се в кръг и отново литна напред. Този път, изглежда, беше доволна, че я следваме, и не грачеше обиди.

Пресякохме някаква пътека: не път, просто пътека, която излизаше от нивата и лъкатушеше през рехавата гора. Можеше да е пътека за добитък, воден на водопой. Беше ли използвана наскоро? Трудно беше да се каже.

Когато стигнахме до брезите, видях нещо, което не можеше да се види от пътя. Белият кон бе изглеждал просто като поредната купчина сняг. Не видях падналия му ездач, докато не минах почти покрай облеченото в кожи тяло. Само враната, гледаща отгоре, можеше да е видяла дирята разтопен червено-розов сняг, водеща назад в леса.

Конят определено бе мъртъв, очите му бяха отворени и скреж очертаваше мъха на муцуната му и покриваше изплезения му език. Капки кръв бяха замръзнали около устата му. От гърдите му стърчеше стрела, точно зад единия преден крак. Добър изстрел в белия дроб, но не беше пронизал и двата дроба. Знаех, че ако разпоря животното, гръдната кухина ще е пълна с кръв. Нямаше седло, само оглавник. Ездачът вероятно беше побягнал припряно. Спрях Бързонога въпреки отвращението ѝ от миризмата и слязох. Тялото, което лежеше пред

коня, беше твърде голямо, за да е на Пчеличка, казах си, докато газех в снега към него. Косата, показваща се под бялата кожена шапка, беше със същия цвят, но не можеше да е Пчеличка, не можеше, и когато стигнах до нея и я обърнах, не беше. Бледата млада жена, която видях, бе мъртва като коня. Предницата на кожените ѝ дрехи беше алена. Вероятно стрела, която бе минала направо през нея. И беше Бяла, или поне отчасти Бяла. Беше живяла малко, преди да падне по очи в снега: скреж се беше натрупал около устата ѝ от последните ѝ дихания и мътносините ѝ очи гледаха към мен през лед. Отпуснах я отново в снега.

Не можех да си поема дъх от ужаса, стегнал сърцето ми.

— Пчеличке. Къде си?

Думите ми не бяха дори шепот, защото бях останал без дъх. Искях да затичам назад по кървавата диря и да викам Пчеличка. Искях да яхна Бързонога и да препусна в галоп колкото може по-бързо. Искях с Умението си да изкрещя към небето, че ми трябва помощ, че искам всички в Шестте херцогства да ми се притекат на помощ да спася детето си, но с усилие се задържах на мястото си, изпотен и разтреперан, и не направих нищо, докато пристъпът на безразсъдно нетърпение не отмина. Чак тогава тръгнах към Бързонога.

Но точно когато вдигнах крак да стъпя на стремето, тя се смъкна на предните си крака. *Изморена. Толкова изморена.* Потръпна и задните ѝ крака също се сгънаха. *Толкова изморена.*

Бързонога! Отчаянието ме задави. Изобщо не трябваше да ѝ повярвам, че ще разбере, когато се умори. Семената карис те изпълват с енергия, докато не те оставят напълно изтощен. *Не лягай в снега. Ставай. Стани. Хайде. Хайде.*

Тя завъртя очи към мен и за миг се уплаших, че ще отпусне главата си. След това потрепери, надигна се и стана. Поведох я бавно встрани от пътеката към горичката ели. Снегът под тях беше поплитък. *Стой тук и си почини. Ще се върна.*

Оставяш ме тук?

Трябва. Само за малко. Ще се върна.

Не разбирам.

Просто си почини. Ще се върна. Стой тук. Моля те. После затворих ума си за нея. Никога не бях яздил кон до изтощаване. Срамът, който изпитвах, беше смазващ. И безполезен. Правех каквото

трябваше да правя. Взех от дисагите си неща, които смятах, че може да ми потрябват. Затворих сърцето си за Пчеличка. Не си припомних Моли, нито се зачудих какво ли щеше да каже, помисли или направи тя. Изхвърлих от ума си Шута и всичките му предупреждения и съвети. Откъснах холдър Беджърлок от сърцето си и прогоних принц Фицрицарин в сенките, където бе живял толкова много години. Изправих рамене и заключих сърцето си.

Още една личност имаше в дълбините ми. Момчето на Сенч. Вдишах дълбоко и повиках онези спомени. Припомних си изцяло онова, което Сенч ме бе оформил да бъда. Бях убиец със задача. Щях да ги убия всички, възможно най-ефективно и ефикасно, без угризение или чувство. Беше задача, която трябваше да изпълня хладно и съвършено. Както бях убил близнаците Бриджмор, когато бях на четиринайсет, както бях убил Хуфър Уеблинг, когато бях на петнайсет. Не можах да си спомня името на ханджията, когото бях отровил. Да знам името му не беше част от онази задача.

Спомних си всички задачи, които бях прогонвал от мислите си веднага щом бъдеха изпълнени, безшумната работа, която никога не бях позволявал да стане част от спомените ми или представата за мен самия. Сега ги повиках и ги пуснах в ума си. Спомних си времената, когато бях следвал Сенч в тъмното или бях действал сам по негова заръка. Веднъж Сенч ме беше предупредил, че професионални убийци като нас двамата не се разпитват за убийствата си, не се перчат с тях, нито ги записват. Спомних си не стотици, но десетки задачи. Крал Умен не беше коравосърдечен и зъл. Двамата със Сенч бяхме негови оръжия, последното средство, решението, прилагано след като всички други се провалят. Близнаците бяха изнасилвачи и изключително жестоки хора. Два пъти бяха заставали пред съдебния трон, получавали бяха наказание и бяха обещавали да се разкаят. Но баща им не можеше или не искаше да ги озапти, тъй че кралят ме беше изпратил, с неохота, както можеше да изпрати някой ловец да убие побеснели кучета. Така и не узнах какво е направил Хуфър или защо ханджията трябваше да умре. Беше ми давана задача и я изпълнявах, безшумно и добре, без да съдя, а след това се оттеглях и не мислех повече за нея.

Убийците не споделят такива мрачни малки триумфи. Но ги помним и не се съмнявах, че Сенч е правил точно това, което аз правех

сега. Вече знаех защо ме беше предупреждавал да бягам от онези спомени. Когато си на четиринасет и прережеш гърлото на някой двайсет и три годишен, изглежда като двубой между равни. Но след четирийсет и няколко години, когато погледнеш назад, виждаш момче, което убива младеж, оказал се достатъчно глупав да се напие в погрешната кръчма и да тръгне по тъмна уличка към къщи. Казах си, че такива прозрения не унищожават съвършенството на онова, което бях направил. Както казах на кобилата да стои на място, както дръпнах качулката си и стегнах здраво ръкавите си, така изредих в ума си убийствата си и си припомних, че това е нещо, което наистина мога да върша добре. Това, както ми беше напомнил Шутът, бе нещо, в което бях добър.

Не тръгнах назад по кървавата диря, която бяха оставили момичето и конят. Вървах през дърветата, като държах в ползрението си изровената и опръскана с кръв диря, но без да се доближавам до нея. Оставих ума си да премисля това, което знам. Това момиче бе част от хората, които бяха отвлекли Пчеличка. Тя и конят ѝ бяха простреляни, най-вероятно докато са бягали. Бяха мъртви достатъчно дълго, за да се образува скреж на устата им. Духът ми малко се приповдигна. Един противник по-малко, един човек по-малко за убиване. Може би гвардията на Рингхил вече се беше сблъскала с халкидците. Тишината в леса ми подсказваше, че битката е свършила. Може би Пчеличка и Шайн вече бяха в безопасност. Съжалих за елфовата кора. Нещо се бе разиграло тук и Предан щеше да знае за него, чрез Умението или по пощенска птица. Ако не бях притъпен за Умението, несъмнено и аз щях да го знам. Бях надхитрил самия себе си. Имах само един избор. Да проследя кървавата диря. Намръщих се — простреляно в белия дроб животно рядко стига далече. Или битката беше свършила и всички се бяха махнали, или нещо тук беше много странно.

Докато не го научех, трябваше да съм предпазлив. Придвижвах се безшумно и крадешком. Спрях и изчаках. Дишах тихо през нос, опитах се да доловя миризмата на дим или други знаци от бивак. Чух грак на врана. После пак. След това я видях — прелетя ниско през гората. Забеляза ме почти мигновено и кацна на един клон над главата ми. Трескаво се надявах да не ме издаде. Продължих крадешком покрай конската диря.

Чувах тихия вятър в дърветата, падащия от клоните сняг, далечен птичи зов. А след това обичайното тихо шумолене на зимна гора се накъса от шума на птици. Грубият неспокоен грак на гарван, последван от вряска на врани. Моята врана този път кацна на рамото ми, леко като приятелска ръка.

— Червен сняг — повтори тя, но тихо. — Мърша.

Помислих, че знам какво ще намеря, но не изоставих предпазливостта си. Продължих крадешком напред. Прекосих дири от други коне. Бяха тичали през снега, между дърветата и на някои места през гъсти храсти. Поне един от тях беше кървял. Не свърнах по някоя от дирите. Първата ми цел беше да намеря откъде са дошли бягащите животни и може би от какво са бягали. Продължих напред безшумно като призрак.

Когато стигнах до доскорошния им бивак, спрях. Огледах внимателно всичко, което можеше да се види. Огледах нападалите палатки и догорелите огънове. Имаше трупове, някои с войнишки дрехи, някои — в бели кожи. Враните и трите гарвана, дошли да ги кълват, не правеха никаква разлика между тях. Залисана в шетнята си лисица вдигна глава, огледа ме за миг, както стоях притихнал, и отново задърпа дланта на някакъв мъж, мъчеше се да откъсне месестата ръка от лакътя. Двете врани, кацнали на корема на трупа, изграчиха възмутено — лисичите усилия разстройваха настървеното им кълване. По-меката тъкан на лицето вече я нямаше. Милостивият студ задържаеше вонята на смърт. Прецених, че е минал поне един ден, откакто се е развихрила тази касапница.

Едва ли беше гвардията на Рингхил. Разчетът на времето не съвпаднаше, а и гвардейците щяха да са изгорили труповете. Кой тогава? „О, Пчеличке!“

С бавни крачки и с враната все още на рамото ми обиколих лагера. Три празни шейни, нелепо натруфени и претенциозни. Скреж покриваше яркочервените им страни. Броях телата. Четири в бяло. Пет. Шестима войници. Седем. Осем войници. Шест бели. Защо се надигна това разочарование в мен? Искал бях да ги убия лично.

Не видях никаква следа от тяло с големината на Пчеличка, никакъв труп с пищната коса на Шайн. Обиколих целия лагер. Деветима мъртви войници. Единайсет мъртви Бели. Мъртвите Бели бяха разпръснати. Шестима от мъртвите наемници бяха по двама,

сякаш се бяха били и избили едни други. Намръщих се. Това определено не беше работа на гвардията на Рингхил. Продължих. Три мъртви коня, един бял и два кафяви. Две бели палатки, полупаднали. Три по-малки. Три кафяви коня на коневръз. Един вдигна глава и ме загледа. Вдигнах враната от рамото си.

— Иди тихо — казах ѝ и тя ме послуша. Очите на коня проследиха полета на птицата, докато се промъквах зад една от белите палатки.

Приближих се до първата бяла палатка отзад. Осезанието ми подсказа, че вътре няма живо същество. Наведох се и срязях отвор с ножа си. Видях разхвърляни одеяла и кожи за спане. И един труп. Жена. Лежеше по гръб и разтворените ѝ крака показваха ясно каква съдба я е сполетяла. Косата ѝ изглеждаше сива в сумрака. Не беше Шайн. Дванайсет мъртви Бели дотук. Гърлото ѝ беше прерязано; черна кръв зацапваше дългата ѝ светла коса. Нещо беше тръгнало ужасно зле в този лагер. И Пчеличка се беше оказала посред него. Измъкнах се и отидох до следващата бяла палатка.

Тази не беше рухнала толкова лошо. Отново подуших към нея с Осезанието и не усетих никакъв живот вътре. Ножът ми срязаше платното с хъхрещ звук. Срязаш на кръст и го дръпнах широко, за да влезе светлина. Никой. Само празни одеяла и кожи. Мях за вода. Гребен, дебел чорап, захвърлена шапка. Миризма. Не на Пчеличка. Пчеличка имаше много малко миризма. Не, тази беше на Шайн, гаснеща следа от млада жена, която предпочита тежки ухания. Прикриваше я миризмата на пот, но имаше достатъчно, за да разбере, че е била тук. Разширих отвора и се вмъкнах в палатката. Миризмата беше най-силна в ъгъла и на кожата там долових съвсем смътния лъх от едва доловимия мирис на Пчеличка. Вдигнах едно одеяло, задържах го до лицето си и я вдишах. Пчеличка. И миризмата на болест. Детето ми беше болно.

Пленничка. Болна. И я нямаше. Коравосърдечният убиец в мен се бореше с паникьосания баща. И изведнъж двамата се сляха и всякакви съмнения, които бях изпитвал за това какво мога или трябва да направя, за да си върна Пчеличка, изчезнаха завинаги. Всичко. Това можех да направя, за да си върна детето. Всичко.

Чух някакви звуци извън палатката. Замръзнах и задишах безшумно. После тихо се измъкнах навън и огледах бивака. Един

халкидски войник току-що беше хвърлил дърва до другия лагерен огън, най-близо до една от по-малките палатки. Подпираше се на меч. Смъкна се на едно коляно и простена. Другият му крак, стегнат в превръзка, му пречеше, когато се наведе да разбърка пепелта. Надвеси се и задуха въглените. След малко тънка струя дим възнагради усилието му.

Той начупи съчки и подсили огъня. Когато се наведе отново да го раздуха, на тила му провисна дебела руса плитка. Той измърмори ругатня, дръпна я от пламъка и я натика под шапката си.

Изведнъж другата палатка се размърда и от нея излезе старец с побеляла коса, буйна и разрошена по краищата на вълнената му шапка. Движеше се сковано.

— Ей! Хоген! Сготви ми нещо за ядене.

Мъжът, който разпалваше огъня, не реагира. Не че пренебрегна другия. По-скоро сякаш не го чу. Оглушал ли беше? Какво се беше случило тук?

Старият мъж извика и гласът му се извиси креслив:

— Не ме ли чуваш, Хоген!? Сготви ми нещо горещо за ядене. Къде са другите? Отговори ми!

Хоген дори не извърна глава. Само вдигна меча си и отново се изправи непохватно. Без да погледне към викация, закуца към конете. Провери коневръза и се загледа към гората, сякаш очакваше някого. После закуца към едно паднало дърво, чиито сухи клони се показваха над снега. Вървеше бавно. Започна да се мъчи да отчупи още клони за огъня. Дърпаше и извиваше с една ръка и се подпираше на меча с другата. Не. Не беше неговият меч. Беше *моят* меч. Онзи, който беше висял над камината в кабинета на имението толкова дълго. Сега служеше като патерица за халкидски наемник.

— Отговори ми-и-и-и! — реवेशе старецът на войника, който пет пари не даваше за него. След малко спря да реве. Постоя неподвижно, гърдите му се надигаха безсилно. После закрачи към огъня и хвърли в него още дърва. На земята до огъня имаше кожена торба. Той порови в нея и извади къс сушено месо. Зяпна войника, докато го ръфаше дивашки. — Когато ми дойдеш тука, ще те убия. Ще те изкормя, страхливец подъл! Тогава да те видя ще ме пренебрегваш ли. — Пое си дълбоко дъх и изрева: — Аз съм ти командирът!

Смъкнах бойната брадва от гърба си и я надигнах. После, като стъпвах тихо, но без да се крия, влязох в бивака. Старецът беше толкова залисан в реването на халкидски мръсотии към войника, че не ме видя, докато не се озова почти в обсега на брадвата ми. Явно не беше свикнал да го пренебрегват или да не му се подчиняват. Офицер значи. Когато ме видя, се стъписа и извика предупредително на Хоген. Извърнах поглед натам. Хоген се държеше все едно изобщо не го беше чул. Очите на стария войник се извърнаха отново към мен. Срегнах погледа му. Не издадох звук.

— Ти ме виждаш!

Кимнах му с усмивка.

— Не съм призрак! — заяви той.

Свих рамене.

— Още не — казах тихо. Надигнах брадвата многозначително.

— Хоген! — изрева той. — При мен! При мен!

Хоген продължаваше да се бори с един клон, дърпаше го в напразно усилие да го откърши от падналото дърво. Усмихнах се още по-широко.

Старецът извади меча си. Усетих се, че гледам върха на меча на Искрен. Никога не го бях виждал от този ъгъл. Мечът на чичо ми, последният му дар за мен, носен от мен преди много години. А сега ме застрашаваше. Отстъпих назад. С радост щях да насека мъжа пред мен на парчета, но не исках нищо да зацапа хубавото острие. Привидното ми отстъпление разпали искри в очите му и той извика:

— Страхливец!

— Ти нападна дома ми — казах тихо. — Оръжието, което държиш, е мое. Отвлече жена и малко момиче от дома ми. Искан си ги.

Това, че почти шепнех, го разгневи. Той се намръщи, мъчеше се да схване думите ми, после извика:

— Хоген!

Заговорих по-тихо от вятъра.

— Мисля, че не те чува. И че не те вижда. — Подхвърлих безумното си предположение: — Мисля, че техният магьосник те е направил невидим за него.

Той зяпна, после стисна зъби. Това жило улучи точно.

— Ще те убия!

Поклатих глава.

— Къде са те? Тези, които открадна от мен. — Прошепнах въпроса си, докато се измествах безшумно настрани, а той ме проследи с очи. Държеше меча си в готовност. Колко ли добър беше? Прецених възрастта му и скованите му движения.

— Мъртви! Мъртви или избягали с другите. — Извърна глава и извика: — Хоген!

Усмивката ми стана зъбата. Наведох се и сграбчих шепа сняг. Смачках го на топка и я хвърлих към него. Той се отдръпна, но не достатъчно бързо. Удари го в рамото. Беше скован. И бавен.

Направи стъпка към мен, с меча в готовност.

— Стой и се бий!

Свих заднешком към другия край на палатката, извън полезрението на Хоген. Старият мъж се движеше бавно, без да откъсва очи от мен и с вдигнато оръжие. Отпуснах за миг брадвата на снега, за да видя дали ще мога да го изкуся да ме атакува, но той продължи бавно напред. С една ръка на брадвата, извадих ножа си и забих острието в платнището на палатката му. Дръпнах дълъг срез в него и видях как хлътва.

— Спри! — изрева той, видял как подслонът му рухва. — Стой и се бий като мъж!

Обърна се към Хоген. Той псуваше и се бореше с клона, без изобщо да ни забелязва.

Разширих прореза в палатката. Старецът настъпи още. Наведох се, бръкнах през прореза и започнах да измъквам припасите му на снега. Напипах торба с храна. Сграбчих я за дъното и беззвучно хвърлих съдържанието ѝ в по-дълбокия сняг. Държах го под око, когато бръкнах отново, заопипвах и намерих походно одеяло. Измъкнах го навън и захвърлих и него.

Поведението ми го разстройваше.

— Хоген! — изкрещя той отчаяно. — Натрапник напада лагера ни! Нищо ли няма да направиш?

Озърна се с гняв към мен, после внезапно се обърна и нагази сковано през снега към Хоген. Не това исках.

Пуснах брадвата и прибрах ножа в канията. Смъкнах ръкавиците си, после извадих прашката и грижливо подбраните камъчета, които вървяха с нея. Хубави кръгли камъчета. Една прашка издава звук, но не силен. Старецът викаше, докато вървеше. Надявах се, че това ще

прикрие фученето на прашката. Надявах се, че все още мога да улуча с нея. Нанизах клупа на пръста си, наместих камъка и стиснах другия възлест край на жилата. Завъртях я, после пернах рязко и камъкът изхвърча. Не улучих.

— Не улучи! — извика старецът и се опита да забърза. Избрах друг камък. Метнах го. Профуча през дърветата.

Хоген вече се тътреше към лагера трмаво, използваше меча от стената ми за патерица; беше стиснал краищата на няколко клона под мишница и ги влачеше към огъня. Третият ми камък удари един дънер със силно изтупване. Хоген се обърна към звука и зяпна. Старецът проследи погледа му и след това се извърна към мен. Четвъртият камък го перна отстрани по главата.

Той падна зашеметен. Хоген закричи отново към лагера, влачеше дървата. Мина на ръка разстояние от падналия си командир, без изобщо да го погледне. Прикрит зад палатката, се промъкнах към гората и заобиколих лагера. Старецът беше паднал по гръб в дълбокия сняг. Тупаше безпомощно с ръце и крака, объркан, но в съзнание. Хоген беше с гръб към нас. Беше пуснал дървата до огъня и оглеждаше слисано срязаната палатка и разхвърляните около нея припаси. Затичах към падналия.

Той извика стъписано и ръката му зашари за меча. Грешна тактика. Бях вече до него и оставих цялото ми разочарование да влее сила в юмруците ми. Ударих го в челюстта и погледът му се размъти. Преди да е успял да се съвземе, го обърнах по очи в снега. Докопах едната му мятаща се ръка и я стегнах здраво около китката с жилата на прашката. Наложих се да го затисна с коляно между плешките, докато успея да хвана и задържа другата му ръка. Беше стар и замаян, но същото така корав — и се бореше за живота си. Най-сетне извих другата му ръка, увих два пъти здраво жилата около лакътя и след това я завързах още по-здраво за другата китка. Не беше никак изящно, но се надявах да е точно толкова неудобно, колкото изглеждаше. Проверих възлите си, после го обърнах отново на гръб, върху вързаните му ръце. Вдигнах меча на Искрен, сграбчих го отзад за яката и го повлякох, както риташе, през снега. Съвзе се достатъчно, за да засипе мръсни ругатни и да ме нарече, съвсем основателно, с всички възможни варианти на „кучи син“. Виковеите му бяха добре дошли.

Докато Хоген не можеше да реагира на тях, можеше да прикрият звуците, които издавах, докато пъхтах и го влачех надалече от лагера.

Спрях едва когато престанах да виждам палатката и огъня. Пуснах го и постоях, с ръце на коленете, докато си оправя дъха. Опитах се да преценя колко време имам насаме с него. Другите наемници можеше вече да се връщат. Или не, ако се бяха натъкнали на гвардията на Рингхил. Ридъл, Лант и Настойчивост може би идваха. Или не. Беше напълно възможно да са избрали прекия път до Соларски пропад. Прогоних тези мисли от ума си и клекнах до пленника си. Потиснах Осезанието си. Направих го с неохота, понеже знаех, че това ще ме направи по-уязвим за скришна атака. Но беше съществено да потуша споделените усещания, за да мога да направя това, което трябваше да направя.

— Тъй. Сега ще си поговорим. Разговорът ни може да е приятелски или може да е много болезнен. Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш за белите хора. Искам да знам всичко за деня, в който сте нападнали дома ми. И най-вече, искам да знам за жената и момичето, които отвлякохте от дома ми.

Той започна да ме ругае отново, но не беше особено изобретателен. Когато ми омръзна, гребнах шепа сняг и я натиках в лицето му. Той запръска слюнки и завика, така че добавих още, докато не млъкна. Седнах до него в снега. Той тръсна глава. Снегът вече се топеше по мокрите му червени бузи.

— Не ти е много удобно, нали? Искаш ли вече да ми разкажеш?
— Той се надигна, сякаш се канеше да се изправи. Бутнах го отново в снега и поклатих глава. — Не. Лежи си. Кажи ми каквото знаеш.

— Когато хората ми се върнат, ще те накълцат на парчета. Бавно.

Поклатих глава. Заговорих на халкидски:

— Няма да се върнат. Половината лежат мъртви в другия лагер. Единственият, който е останал, не може да те чуе и види. Всеки, който е избягал, е налетял на войската на Бък. А ако са успели да стигнат до Соларски пропад, са видели, че корабът е преместен. Искаш ли да живееш? Кажи ми за пленниците, които взехте от дома ми.

Изправих се. Опрях върха на меча на Искрен в меката част точно под гръдната кост. Подпрях се на него, не толкова силно, че да пробие през кожата и вълната, но достатъчно силно, за да го заболи. Той

зарита дивашки и изрева. След това изведнъж се отпусна в снега и ме изгледа с гняв. Сви упорито устни.

Не ме впечатли.

— Ако не искаш да говориш, си безполезен. Ще приключа с теб веднага и ще се заема с Хоген.

Враната изграчи силно над главата ми, след това изведнъж се понесе надолу и кацна на рамото ми. Кривна глава и изгледа пленника ми с едното си лъскаво черно око.

— Червен сняг! — изграчи тя радостно.

Усмихнах се и кимнах към нея.

— Мисля, че е гладна. Да ѝ дадем ли един пръст за начало?

Пъстра се намести по-близо до главата ми.

— Око! Око! Око! — предложи възторжено.

Постарах се да не издам колко изнервящо е това за мен. Не бях преместил тежестта си от меча и върхът му бавно и неумолимо пробиваше пластове дрехи. Наблюдавах очите и стиснатите устни на халкидеца. Видях как преглътна и миг преди да се е опитал да се превърти, го изритах под ребрата. Мечът хлътна през дрехите и в плътта. Не го оставих да влезе много надълбоко.

— Недей. — Думата прозвуча като учтиво предупреждение.

Наведох се над него, с меча на Искрен още в раната му, и предложих:

— Хайде. Започни от самото начало. Кажи ми как бяхте наети и за какво. Докато говориш, няма да те нараня. Когато спреш да говориш, ще те нараня. Много. Започвай.

Гледах очите му. Погледът му пробяга веднъж към лагера. Веднъж към враната. Нямаше изход. Облиза напуканите си устни и заговори бавно. Знаех, че се опитва да спечели време. Нямах възражения.

— Започна с едно съобщение. Преди почти година. Един бял пратеник дойде при мен. Бяхме изненадани. Не знаехме как е намерил лагера ни. Но ни беше намерил. Дойде с предложение за много злато, ако свърша една услуга за хора, които се наричаха Слугите. Бяха от далечна страна. Попитах как тези далечни хора са чули за мен и ми казаха, че ме имало в много пророчества в тяхната религия. Каза, че били видели бъдещето ми, многократно били виждали, че ако направя каквото искат, правя не само голямо добро за тях, но придобивам власт,

която съм си спечелил законно. В пророчествата им съм бил фигура на промяна. Ако съм направел това, което искат, съм щял да променя бъдещето на света.

Замълча. Явно е бил поласкан от такива твърдения и може би очакваше, че ще се впечатля. Изчаках. Гледах го втренчено. Може би завъртях малко меча.

Той изпъшка. Усмихнах му се и той продължи:

— Пратеникът ме увери, че като им помогна със задачата им, това ще ме постави на пътеката към слава и власт. Пътеката. Непрекъснато говореше за „пътеката“. Дойде със средства, помоли ме да взема подбрана сила въоръжени мъже и да отида с него до едно пристанище на Пиратските острови. Там имал армия от гадатели и ясновидци, които можели да ни поведат към успех, защото можели да предскажат коя ще е най-добрата ни тактика. Можели да изберат „единствената пътека от многото“, която най-добре би ни отвела до успеха. И намекна, че имали със себе си една много специална личност, човек, който можел да ни направи невидими и непроследими.

Чух ударите на брадвичка по дърво. Хоген най-сетне се беше сетил за какво са брадвите. Враната — беше кацнала на едно дърво над пленника ми — му изграчи насмешливо.

— И ти повярва на това?

Той ме изгледа почти предизвикателно.

— Беше истина. Показаха ни го, докато пътувахме към Пиратските острови. Онзи накара един от хората ми да забрави къде е вратата към стаята. Накара друг да забрави собственото си име. Сложиха храна на масата, скриха я от нас и след това я разкриха отново. Бяхме изумени. Имаха кораб и екипаж там. Дадоха ни златото, което ни бяха обещали само за да отидем да говорим с тях. Обещаха, че ако им помогнем да намерят Неочаквания син, ще ни дадат още злато, много повече.

Намръщи се.

— Само едно не ми хареса. Тази, която преговаря с нас на Пиратските острови, беше жена. Не бяхме очаквали това. Първият пратеник беше мъж. После, когато ни показаха мъжа, който можеше да прави магията, беше едно мекушаво и дундесто същество, което се гърчеше и трепереше от заповедите на жената. Беше непонятно за нас. Защо човек с такава сила да не прави каквото си пожелае?

Аз също се зачудих, но си замълчах.

— Измръзнах — наруши той мълчанието ми. — Както ти каза, стар съм. И не съм ял от вчера.

— Светът е суров. Представи си, че си дете, разпрано от изнасилвач. Толкова милост имам към теб, колкото ти си имал към нея.

— Нищо не съм направил на дете!

— Позволил си да се случи. Ти си командирът.

— Никога ли не си бил в битка? Хиляда неща стават едновременно.

— Не е било битка. А набег срещу неохраняван дом. И си откраднал едно малко момиче. Моето дете. И жена, която беше под моя закрила.

— Хе. Обвиняваш ме, след като ти не си могъл да ги защитиш.

— Вярно е. — Натиснах меча малко по-дълбоко в гърдите му и той изкрещя. — Не обичам да ми се напомня за това. Защо не продължиш с разказа си? За това как горди халкидски войници се продават като курви за злато, за да са слуги на една жена и един мекушав мъж?

Той не отвърна нищо и завъртях леко меча в гърдите му. Издаде звук все едно щеше да повърне.

— Не съм просто кой да е командир, нито просто кой да е! — Пое си дъх, след като отдръпнах леко меча от раната. Бликна кръв. Той наведе глава да я види и заговори запъхтяно: — Аз съм Елик. Над мен беше само херцогът на Халкида, когато седна на трона. Щях да съм херцог Елик Халкидски. Тогава дойдоха проклетите дракони. И неговата курва, дъщерята, която беше дадена на мен от баща й, се обърна срещу собствения си народ и се самопровъзгласи за херцогиня! И седи на полагащия ми се по право трон! Точно затова продадох меча си. За да мога да си върна това, което ми се полага по право! Точно това са видели онези бели ясновидци и гадатели! Това ще се случи.

— Отегчаваш ме. — Клекнах до него, оставих меча настрана и извадих ножа си. Вдигнах го и го огледах. Дълъг и остър. — Тъй. Жената и детето.

Той помълча малко, задъхан. Направих жест с ножа и той поклати глава обезумял. Зяпна за въздух и заговори на пресекулки:

— Дойдохме на един кораб. Крихме се с оръжията си, докато капитанът го вкара в пристанището. Мислехме, че ще има въпроси...

на пристана, тарифи и така нататък. Но нямаше нищо. Все едно изобщо ни нямаше там. Мекушавият ни поведе... и слязохме от кораба... разтоварихме конете и... минахме през града. И нито една глава не се извърна към нас. Бяхме като призраци. Дори когато всички започнахме да се смеем... и дори да викаме на хората на улицата. Никой не ни видя.

За миг очите му се завъртяха, показвайки твърде много бяло. Дали не бях прекалил? Кръвта от дупката на меча се процеждаше през ризата му. Той изохка отново и ме погледна.

— Тя ни казваше накъде да вървим. Момчето ни криеше. Скоро това започна да ни дразни. Откраднахме шейните и впряговете. Белите хора знаеха точно къде ще ги намерим. Минавахме през градчета невидими: тлъсти, богати градчета. Толкова много можеше да направим... да вземем. Но онази жена, тя винаги казваше „не“. И не. И не. И всеки път казвах на хората ми: „Не“. И те се подчиняваха. Но мнението им за мен ставаше все по-лошо. И по-лошо. И се чувствах... странно.

Помълча малко и задиша шумно през носа.

— Студено ми е — повтори.

— Говори.

— Можеше да вземем какво ли не. Можеше да отидем в Бъкип. Да вземем короната от главата на краля ви, ако онова момче беше в ръцете ни. Можеше да се върнем в Халкида и да влезем и да убием оная курва, която клечи на трона ми. Ако момчето предпочетеше нас пред нея. Мъжете ми знаеха това. Говорехме за това. Но не можех да го направя. Просто правехме каквото каже тя. Тъй че отидохме до онова място, оная голяма къща. — Измести очи, без да движи главата си, и ме погледна. — Беше твоя дом, нали? Владението ти? — Облиза устни и за миг очите му издадоха алчност. — Богата беше. Оставихме толкова много. Добри коне. Бурета бренди. „Вземете само сина“, каза тя. И ние се подчинихме като роби. Взехме момчето и слугинята му и тръгнахме обратно към кораба. Движихме се през земята ви крадешком, като подли страхливци.

Примига. Лицето му преbledняваше. Беше ми все едно.

— Тогава разбрах. Тя използваше момчето върху мен. Замъгляваше ума ми. Да ме направи слаб. Да ме зароби! Тъй че зачаках. И съставихме план. Имаше моменти, когато умът ми беше

чист, когато момчето използваше магията си върху други. Тъй че изчаках за момента, в който момчето магьосник ще е далече от нея и мен. Знаех, че ще се случи. Направих така, че да се случи. Пратих го напред с хората ми. И докато го нямаше се противопоставих на онази жена. Беше лесно да ѝ отнема Винделиар. Пратих хората си да пресрещнат разузнавателната ми група, докато се връщаха. Казах им какво да му кажат. Беше далече, работеше над града и не мислеше за контрола си над мен. Задържах го с нас, тъй че тя да не може да ни противоречи. А на следващия ден го изпитахме. Нападнахме градчето посред бял ден, без никаква съпротива от жителите. Просто казахме на Винделиар, че жената иска да го направи. Да се позабавлява малко за този един ден. Да вземе каквото си иска в града, да яде каквото пожелае. Той ни попита дали това е истинската му пътека вече. Казахме му, че е. Беше толкова лесно. Той е глупав, почти идиот. Повярва ни.

Закашля се.

— Можеше да е толкова добре. Ако не беше онази глупава жена. Онази тъпа жена. Имаше си истинската плячка. Онова момче, което можеше да замъглява умове. Но не го използваше така, както можеше да го използва. Искаше... твоя син.

Не го поправих.

— Какво стана с пленниците? Жената, която взехте, и детето?

— Непочтително малко плъхче. Съборих го. Грозно копеленце. Онези зяпнали очи. Той е виновен, че всичко се разпадна.

Отне ми цялата воля, която имах, за да не натикам ножа в окото му.

— Нарани ли го?

— Съборих го. Нищо повече. Трябваше да направя повече. Никой не ми... говори... така.

Пое си рязко дъх. Устните му посиняваха.

— Какво стана с него?

Той се засмя.

— Не знам. Онази нощ всичко се обърка. Онзи проклет Хоген. Хленчеше и подсмърчаше за жена като някое хранено на масата куче. Тъй че му дадох една. Каквато заслужаваше. Много пища. Някой доведе магическото момче. То зяпна. Попитахме го иска ли да направи една врътка. После оная жена, Дуалия. Затича към нас, завика, че сме

нямали чест. Че не сме никакви мъже. — Завъртя очи към мен. — Не можех да я понасям повече. Двама от хората ми я докопаха, защото ми налиташе с нокти. И ѝ се изсмях, нямаше начин, както я държаха двамата, бореше се, ония пълни гърди и оня кръгъл корем, подскачаха като желе. Казах ѝ, че може да ѝ докажем, че сме мъже. Почнахме да я разсъбличаме. И всичко... тръгна лошо. Страхът. Мисля, че беше момчето. Беше по-силно свързан с нея, отколкото мислехме. Помете ни със собствения си страх. Страх, който изпитаха всички. Белите запищяха. Пръснаха се като зайци. Онази, Дуалия, им викаше. Викаше на магическото си момче. Казваше му да забрави всичко, което сме му обещали, да забрави мен и да се върне на пътеката.

Извърна глава към мен. Побелялата му коса се беше измъкнала от вълнената му шапка и падна на мокри кичури по лицето му.

— Хората ми ме забравиха. Стоях и крещях заповеди, но те бягаха покрай мен все едно не съществувах. Пуснаха Дуалия. Сигурно вече не можеха да я виждат. Тя извика на магическото момче и то тръгна към нея като напердашено с камшик куче.

Тръсна глава.

— Никой не ме чу. Един се блъсна в мен, вдигна се и продължи да бяга. Мъжете подгониха белите хора. Бяха като обезумели. Конете се откъснаха от въжетата. После... после моите мъже започнаха да се бият помежду си. Крещях заповеди. Но те не ми се подчиняваха. Не ме чуваха. Нито ме виждаха. Трябваше само да гледам. Моите хора, моите избрани воители, братята ми по оръжие за повече от четири години. Избиваха се един друг. Някои от тях. Някои побягнаха. Момчето ги побърка. Направи ме невидим за тях. Може би Дуалия и момчето не разбираха, че аз бях единственото, което държи хората ми под юзда. Без мен... Дуалия побягна и остави другите на собствената им съдба. Това е всичко.

— Жената и детето, които си взел от дома ми. Какво направиха те? Белите хора задържаха ли ги? — Той ми се усмихна. Опрях острието на ножа си в гърлото му. — Кажи ми какво знаеш.

— Какво знам... какво знам много добре... — Впи очите си в моите. Гласът му бе спаднал до шепот. Наведох се по-близо да го чуя. — Знам как да умра като воин. — И се надигна внезапно срещу ножа ми, сякаш за да пререже гърлото си сам. Отдръпнах го от него и го прибрах в канията.

— Не — казах му вежливо. — Още не умираш. И не умираш като воин. — Станах и му обърнах гръб; оставих го вързан като прасе, чакащо да го заколят.

Чух как вдиша много дълбоко.

— Хоген! — изрева той. Изправих рамене и се отдалечих от него, с меч на Искрен в ръка. Размахам му пръст укорително, когато изрева отново, и се обърнах към втората си жертва. Меч или брадва? Изведнъж ми се стори, че мечът на Искрен като че ли е по-добрият избор.

Хоген беше вдигнал глава и гледаше през гората към далечния път. Значи очакваше другите да се върнат. Нямахме смисъл да изчакам, за да не ми се наложи да се разправям с повече от един.

Годините вършене на тиха работа ме бяха убедили, че изненадващото на жертвата често е най-добрата тактика. Приблжих се крадешком към него. Какво го накара да се обърне? Навярно онзи усет, който много воини, изглежда, развиват, малко от Умението или от Осезанието, или и двете. В момента нямаше голямо значение. Изненадата ми пропадна.

Може би втората ми най-добра тактика беше да предизвикам мъж, който не можеше да стои, без да се подпира на меч, който беше плякосал от дома ми. Хоген ме видя, пушна брадвичката, награби меч, който беше оставил в снега, и го вдигна срещу мен. Останах на място и загледах как се закрепил на здравия си крак. Усмехнах му се. Не можеше да се бие с мен. Не можеше нито да настъпи, нито да отстъпи на ранения си крак, освен ако не използваше меч като бастун. Стоях и го гледах, докато накрая той сниши меч и острието му докосна снега. Постара се да не се подпира на него твърде явно.

— Какво? — попита ме.

— Взел си нещо мое. Искам си го.

Той се взря в мен. Огледах го. Красив мъж. Бели зъби. Светлосини очи. Дългата му пшениченоруса коса висеше на две плитки с вплетени в тях талисмани. Настръхнах, щом осъзнах кой трябва да е. „Красивият мъж“, който бе изнасилвил жени от домакинството ми. Същият, който бе нападнал Шайн и на свой ред бе нападнал от белите хора. А сега беше мой.

— Нямам нищо твое.

Поклатих глава.

— Изгорил си конюшните ми. Влязъл си със сила в дома ми. Взел си този меч от роднината ми Лант. Изнасилил си жени от домакинството ми. И си отвлякъл жена и дете. Искам си ги.

За миг ме зяпна онемял. Пристъпих към него. Той вдигна меча, но болката, която му струваше това, си пролича. Това ме зарадва.

— Колко дълго можеш да стоиш на един крак и да държиш меч? Мисля, че ще го разберем. — Започнах да крача бавно около него, като вълк, обикалящ окуцял лос. Той подскачаше и се въртеше с накуцване, за да не откъсва очи от мен. Върхът на меча му — на моя меч — започна да трепери. Говорех, докато крачех: — Имах приятна беседа преди малко с командир Елик. Не го помниш, нали? Не помниш мъжа, който ви доведе тук. Мъжът, който ви убеди да служите на Слугите, да отидете в дома ми и да отвлечете едно дете и една жена. Елик. Това име не означава нищо за теб, нали? Мъжът, който си е мислел, че ще бъде херцог на Халкида.

Всеки път, щом кажех името на Елик, той трепваше като ужилен. Сега го подкарах, все едно че бях кучето на овчаря Лин. Стъпка по стъпка, куцукайки, той се отдръпваше от огъня и от утъпкания сняг на лагера към девствения сняг на гората.

Продължавах да говоря:

— Помниш ли нападението на дома ми? Жената, която се опита да изнасилиш, хубавото момиче с червената рокля, със зелените очи? Помниш я, нали?

Страх пробяга в очите му.

— Дойдох да взема кръв за кръв, Хоген. О, да, знам името ти. Командир Елик ми го каза. Дойдох да взема кръв за кръв, и да дам болка за болка. И да ти помогна да си спомниш. Тази рана в крака я получи от приятелите си наемници, нали? Макар че са ти се заклели, заклели са се един на друг и, разбира се, на Елик. Командир Елик. Който си мислел, че ще бъде херцог Елик.

Наблюдавах за трепването и загубата на фокус. Третия път, в който изрекох името, ударих. Върхът на меча вече се смъкваше и когато той се завъртя тромаво, за да остане с лице към мен, влязох рязко, избих гарда му и посякох три от пръстите му. Мечът падна в снега. Той извика и сви осакатената си ръка до гърдите си. В следващия миг се наведе и се опита да грабне меча с другата си ръка, но аз го изритах в гърдите. Той падна по гръб в снега. Наведох се,

грабнах падналия меч и го вдигнах. Бях си върнал и двата меча. Да можех да държа детето си вместо тях!

— Говори — предложих вежливо. — Кажи ми за заложниците, които взехте. Какво стана с тях, с жената и малкото момиче?

Той ме зяпна, както седеше в прясната.

— Не сме взели никакво малко момиче. — Стискаше осакатената си ръка. Притискаше я до гърдите си и я полюшваше все едно беше детето му. Заговори през зъби: — Страхливец! Нямах никаква чест и никакъв кураж — да нападаш ранен човек.

Забих двата меча в снега зад мен. Извадих отново ножа и клекнах до него. Той се опита да изпъзни назад, но дълбокият сняг го спря, а стегнато превързаният крак му попречи. Усмихнах се и размахих ножа си към слабините му. Той пребледня. И двамата знаехме, че зависи напълно от милостта ми. Тръснах кръвта му от ръкавицата си така, че да го оплиска. Заговорих тихо, но ясно, на халкидски:

— Ти си влязъл насила в моя дом. Откраднал си меча ми. Изнасилил си жени от моето домакинство. Няма да те убия, но когато свърша с теб, никога повече няма да изнасилваш.

Той зяпна. Сложих пръст на устните си.

— Тихо. Ще ти задам един въпрос. Ще ми отговориш веднага. Разбираш ли ме?

Дишаше задъхано.

— Имаш един шанс да останеш мъж. — Беше лъжа, но той жадуваше да й повярва. Видях надежда в погледа му. — Взели сте едно дете от дома ми. Тук съм, за да си я върна. Къде е тя?

Гледаше ме с широко отворени очи. После поклати глава. Едва успя да проговори от ужас:

— Не. Не сме взели никакво момиче.

Изгледах го намръщено. Избърсах острието на ножа в крака си. Той го следеше.

— Взели сте. Видели са ви. Знаем, че е истина. — О. Глупаво. — Мислели сте, че е момче. Взели сте една млада жена и малкото ми момиче. Къде са те?

Той заговори бавно, може би от болка, а може би за да е сигурен, че го разбирам.

— Имаше голям бой. Много от нас полудяха. Имахме заложници. — Погледът му изведнъж стана объркан. — Те побягнаха. Другите ги подгониха. Ще се върнат, щом ги хванат.

Усмихнах се.

— Едва ли. Те също не помнят командир Елик, бас слагам. Мисля, че всеки ще хване каквото може и ще го задържи за себе си. Защо да се връща и да го дели с теб? Каква полза имат от теб? О. Може би конете. Могат да се върнат и да вземат конете. А теб ще те оставят тук. Кажи ми за детето. И за жената, която си се опитал да изнасилиш.

Той поклати глава.

— Не съм. Нямаше никакво момиче. Взехме едно...

Наведох се към него. Усмихнах се.

— Мисля, че един изнасилвач трябва да прилича на изнасилвач, а не на чаровник. — Опрях острието на ножа под лявото му око. Той затаи дъх и не помръдна — мислеше, че ще му го избода. Глупав човек. Порязах през бузата чак до челюстта. Рукна кръв и той подбели очи, мъчеше се да не припадне от болка. Припадъкът няма нищо общо с куража. Достатъчно остра болка — и всички припадат. Не исках да е в безсъзнание, но исках да се страхува от мен. Наведох се още по-близо до него и опрях върха на ножа в слабините му. Вече знаеше, че някои неща не са просто заплаха.

— Не! — извика и се опита да се отдръпне.

— Кажи ми за жената с червената рокля и детето с нея.

Той вдиша три пъти, бавно и плитко.

— Истината — посъветвах го. Натиснах леко с ножа. Държа ножовете си много остри. Срязвах плата на панталоните му.

Той се опита да изпълзи назад в снега. Натиснах по-силно и той застина.

— Цялата — подканих го.

Той погледна към чатала си. Дъхът му излизаше накъсан.

— Имаше малки момичета, в къщата. Пандоу си пада по тях. Изнасили едно, може би повече. Не мисля, че уби някое. Не взехме нито едно от тях. — Изведнъж се намръщи. — Взехме много малко. Аз взех меча. Но взехме само двама пленници. Едно момче и слугинята му. Това беше всичко. — Видях объркване в очите му, докато се мъчеше да събере спомените си от нападението, без да си спомня за Елик.

— Къде са момчето и слугинята? — Ножът ми разшири срязаното в панталоните му.

— Момчето ли? — Каза го сякаш не можеше да си спомни какво ми е разказал току-що. — Момчето изчезна. С другите, които се разбягаха. Тръгнаха във всички посоки, бягаха и пищяха.

— Спри. — Вдигнах ръка. — Кажй точно какво се случи, когато загубихте пленниците си. От началото.

Отместих ножа и той вдиша разтреперано. Но бърз като котка, аз опрях върха под другото му око, здравата страна на лицето му. Той вдигна окървавените си ръце да се защити.

— Недей — посъветвах го и го принудих да легне по гръб в снега. След това го порязах. Не дълбоко, но достатъчно, за да изтръгна пъшкане.

— Тихо — казах му. — Хайде.

— Беше нощ. Бяхме пияни. Празнувахме. — Внезапно замълча.

Мислеше ли, че ще го опази в тайна от мен?

— Какво празнувахте?

— Имахме пленник. Един, който можеше да прави магии. Можеше да накара хората да не ни виждат... — Гласът му заглъхна, докато се мъчеше да намери смисъл в накъсаните си несвързани спомени.

— Мразя те — казах му вежливо. — Приятно ми е да те наранявам. Може би не искаш да ми дадеш повод да те порежа пак. — Килнах глава. — Знаеш ли, един изнасилвач няма нужда да е красив. Няма нужда от нос. Нито от уши.

Той заговори бързо.

— Значи онзи вече беше наш. Мъжът, който прилича на момче. Винделиар. Онзи, който може да те накара да забравиш разни неща. Бяхме го отделили от бледите хора и го бяхме убедили да се забавлява. Да използва магията си за неща, които може да иска да прави. Искахме да го направим като нас и да мисли, че сме му приятели. И се получи. Той беше по-ценен за нас от всички други заедно, струваше повече от всичко, което ни предлагаша. Тях щяхме да ги върнем в Халкида и да ги продадем, но него щяхме да задържим.

Тук имаше по-голяма история, но не държах да я чуя.

— Празнувахте. После какво стана?

— Поисках жена. Не знам защо трябваше да искам. Те бяха плячка, имах право на свой дял, а жени имаше много. Но не бяхме ги имали... — Отново спря. След като не помнеше Елик, нямаше как да знае защо са работили за жени, още по-малко защо са се въздържали да ги насилят. Намръщи се объркано. — Трябваше да взема най-грозната. Оная, за която повечето от нас мислехме, че може би изобщо не е жена. Но тя беше единствената... — Отново замълча объркано. Оставих го да се опита да събере нишките.

— Тя започна да пици още преди да съм я пипнал. Бореше се страшно упорито, когато се опитах да я съблека. Ако не беше, и аз нямаше да... Не ѝ направих нищо, което една жена да не иска да ѝ направят. Нищо, което да я убие! Но тя пицеше и пицеше... И някой доведе Винделиар да се изреди... поне така мисля. Не знам. И после стана нещо. О, да! Онази по-старата и дебелията, и нея щяхме да я имаме. Но после... И всички полудяха. Подгонихме ги и ги излавяхме, и кръвта... а после се обърнахме един против друг. Яли сме заедно, били сме се рамо до рамо през последните четири години. Но она, дето тя го доведе, дето можеше да накара селяните да не ни виждат? Той се обърна против нас и ни накара да забравим за братството. Можех да си спомня само кавгите, когато ме мамеха на зарове или взимаха жена, която исках аз, или ядяха повече от техния дял от най-доброто ядене. Исках да ги убия всичките. Убих двама. Двама от приятелите ми. Двама, с които се бяхме заклели един на друг. Единият посече крака ми преди да го убия. Чридик. Той го направи. Познавах го от пет години. Но се бих с него и го убих.

Думите вече се изливаха от устата му въпреки болката. Не го прекъснах. Къде е било малкото ми момиче в онази безумна нощ? Къде бяха Пчеличка и Шайн? Някъде извън лагера, паднали целите в кръв в снега? Хванати и отвлечени от бягащите наемници?

— Онези, които ни наеха, бледоликите, белите... Не те ни направиха това. Те изобщо не можеха да се бият с нас. Слаби бяха, непохватни с оръжия, не издържах на похода и студа. Все ни молеха да караме по-бавно, да почиваме повече, да им намираме повече храна. И го правехме. Защо? Защо воини бяха командвани от хленчеши жени и хилави мъже? Заради мръсната магия, която ни направиха. Унизиха ни като воини. Посрамяха ни. А после ни обърнаха един срещу друг. — Изхлипа жално. — Взеха ни честта!

Надяваше ли се да спечели съчувствие от мен? Беше жалък, но не така, че да събуди жалост у мен.

— Не ме интересува изгубената ви чест. Отвлекли сте жена и дете. Какво стана с тях?

Той се стресна отново. Резнах го по носа. Носовете кървят много. Той се дръпна и вдигна ръце да се защити. Посякох и през двете и той закрещя:

— Копеле! Страхлив кучи син! Нямах никакво чувство за воинска чест! Знаеш, че не мога да се бия с теб, иначе нямаше да посмееш да се държиш с мен така.

Не се засмях. Опрях ножа под гърлото му. Натиснах и той легна на гръб в снега. Думите заизлизаха сами от устата ми.

— А къде беше воинската ви чест, докато изнасилвахте жените от имението ми? Малкото ми слугинче от кухните мислеше ли, че сте доблестни воители, когато приятелят ти Пандоу я е разчекнал? Когато прерязахте гърлата на невъоръжените ми коняри, това чест ли беше?

Той се опита да се дръпне от ножа, но той го последва. С куция си крак не можеше да избяга повече, отколкото бе могло момиченцето ми от кухнята. Вдигна окървавените си ръце и натиснах с коляно ранения му крак. Той изохка от болка и заломоти:

— Те не бяха воители! Нямаха чест като воители. Всички знаят, че жени не могат да имат чест. Те са слаби! Животът им няма смисъл, освен това, което мъжете им дават. А другите, мъжете, те бяха слуги, роби. Не воители. Тя дори не беше в ред като жена! Толкова грозна! Дори не беше в ред като жена!

Изкрещя, щом ножът резна шията му. Лекичко. Още беше рано.

— Странно — казах тихо. Вдигнах ножа нагоре към лицето му, а той вдигна ръце. Поклатих глава. — Моите жени даваха смисъл на живота ми. Наранявам тези, които нараняват моите. Не ме интересува въображаемата им чест. Воители, които насилват и убиват безпомощните, нямат чест. И никаква чест, когато нараняват деца. Ако не бяха моите жени, жените от моето домакинство и моите слуги, щях да сметна, че е недостойно за мен да ти правя това. Кажи ми. Колко време ти отне да изнасилиш една от жените в домакинството ми? Толкова ли дълго, колкото те режа с ножа?

Той се замята и се поряза сам. Бях изстискал от него цялата информация. Време беше да свършвам. Той ме погледна и го разбра.

— Онази ноц... онази ноц всички побягнаха. Керф може да знае. Харесваше му жената с червената рокля, бленуваше за нея като бебе, което иска майка си. Подигравахме му се. Зяпаше я непрекъснато. Промъкваше се в храстите да я гледа докато пикае.

— Керф. — Още малко късче информация. — Момчето с магията и жената, която го командваше. Какво стана с тях?

— Не знам. Всичко беше лудост и бой, и кръв. Може би са убити. Може би са избягали. — Внезапно изхлипа. — Ще умра тук в Шестте херцогства! А дори не помня защо дойдох тук!

Две неща се случиха едновременно. Чух цвилене на кон и вързаните животни му отговориха. И враната изграчи:

— Пази си гърба!

Потиснатото ми Осезание не ме бе предупредило. Но старата тренировка се задейства. Никога не оставяй враг зад себе си. Прерязах гърлото на Хоген, хвърлих се върху него и се превъртах мигновено.

Бях подценил стареца. Беше измъкнал ръцете си от жилата на прашката и замахваше с откраднатия меч.

Имах само нож срещу меча му — мечът на Искрен беше зад него в прясната, където глупаво го бях забил. Изпъшках. Оръжията ни иззвънтяха в целувка, а след това той се дръпна, пое си дъх и замахна отново. Парирах, но не без усилие, пристъпих напред, после отскочих. Той се усмихна и пристъпи към мен. Щях да умра.

Отстъпих, а той се ухили злобно и настъпи. Беше стар, но пламнал от наранена гордост и жажда за мъст. И — реших, докато той предприемаше поредната си стремглава атака, — от жаждата да умре като воин. Нямах никакво желание да му помагам в това. Отново отстъпих. Както беше плувнал в кръв, бях много сигурен, че мога просто да го оставя да напада, докато се изтощи. Много сигурен. Не абсолютно обаче. Опитах се да пристъпя към меча на Искрен, но той ме отрязва. Усмивката му стана по-широка. Изобщо не хабеше дъх за думи. Изненада ме с внезапния си скок напред. Наложих се едновременно да се сниша и да отстъпя.

Чух тропот на копита, приглушен от снега. Изобщо не бях сигурен, че ще мога да издържа срещу няколко ездачи. Не посмях да погледна нагам, за да видя дали са халкидци или гвардията на Рингхил. След това някой извика:

— Взимай конете! — На халкидски.

Елик погледна за миг настрани и извика на хората си:

— При мен! При мен!

Надявах се, че няма да го чуят. Трябваше да направя нещо, което той не очакваше, нещо глупаво във всяка друга ситуация. Влязох му, ударих с ножа си силно по меча му и едва не го обезоръжих, но той успя да ме изтласка със сила, каквато не бях очаквал. Бях толкова изненадан, че за миг се замаях. Отскочих и трябваше да изтърпя подигравателната му усмивка. Той извика отново:

— При мен! При мен!

Никой от халкидците обаче не му обърна внимание. Като че ли изобщо не го забелязваха. Един дори мина толкова близо зад него, че едва не го стъпка. Вероятно бяха видели мен, но никой дори не помисли да спре, защото бягаха за живота си. Чух по-далечен вик:

— Насам, тръгнаха насам!

И реших, че гвардията от Рингхил ги е подгонила и ги настига.

Халкидските наемници просто искаха да сменят конете. Скочиха от изтощените си животни и всеки затича да се докопа до кон и да го няма. Вързаните коне се уплашиха от суматохата, заскачаха и задърпаха поводите и едва не стъпкаха мъжете в паниката си. Нямахше достатъчно отпочинали коне за всичките.

— Фицрицарин! Принц Фицрицарин! — Викът дойде някъде зад мен и познах гласа. Настойчивост. Препускаше към мен.

— Настойчивост! Чакай! — А това беше Ридъл, предупредителният му вик беше на ръба на паниката.

— Спри! — викнах му. Докато се бях разсеял, Елик беше видял шанса си. Скочи безразсъдно към мен, решен или да ме посече, или да ме принуди да го убия. Опитах се да отстъпя, но зад мен имаше дълбок сняг и заплетени храсти. Помете ме ужасна вълна на замайване. Едва се задържах на крака. Олюлях се. Коленете ми се огънаха. Залитнах в трънаците.

Елик замахна и мечът от собствения ми дом се понесе към гърдите ми.

— Милорд! Фицрицарин!

Беше Настойчивост. Беше пришпорил коня си към нас и по някакъв начин бе успял да грабне забития в пряспата меч на Искрен. Стискаше го като ръжен; разбрах, че никога не е държал оръжие.

— Спри! — извиках, защото Елик вече се обръщаше и вдигаше меча си да посрещне атаката на момчето.

Мечът на Искрен беше прекалено тежък за конярчето. Не беше умение. Самата тежест понесе оръжието надолу, а връхлитането на коня осигури инерция.

Мечът прониза Елик като копие. Претендентът за херцог пусна оръжието си и сграбчи острието, което връхлиташе към гърдите му. Настойчивост изкрещя и видях на лицето му гняв и ужас. Той падна от коня, вкопчен в меча, и се стовари върху рухващия Елик.

Семената от карис ме проваляха. Сърцето ми подскачаше като риба на кука. Зяпнах за въздух и едва се измъкнах от снега. Чух викове, но едва можех да проумея какво става. Знаех само едно решение. Пуснах ножа и заопипвах за кесията на кръста си. За усуканото късче хартия с няколко зърна вътре, на дъното на фунийката. Изсипах ги в устата си и ги сдъвках. Потръпнах и помислих, че ще повърна. Светът побеля и се завъртя. Всичко беше само шум и студ, а след това всичко изведнъж стана много ярко и светло, и чисто.

Сграбчих Настойчивост за ръката и го дръпнах от издъхващия Елик. Наведох се, заопипвах в снега за ножа си и го прибрах в канията. Видях как Лант замахна със смешния си меч и как отсече ръката на един халкидец, с меча и всичко. По-стъписващото беше, че Ридъл беше на земята. Халкидецът го беше смъкнал от коня му и се беше опитал да му го вземе. Лант го беше спасил.

Наведох се и издърпах меча от гърдите на Елик. Той изхриптя. Не беше съвсем мъртъв. Довърших го. Настойчивост се беше вторачил в мен. Беше зяпнал, гърдите му се повдигаха тежко и се уплаших, че ще заплаче.

— Вдигни меча — изревах му. — При мен! При мен, момче! — Като по чудо, той се подчини. Вдигна меча, който бе висял над камината, и се отдръпна от трупа на Елик. — След мен — заповядах му и той закричи зад мен, щом тръгнах към Ридъл и Лант. Те вече бяха довършили халкидеца. Настойчивост изсвири с уста и конят му дотича при него. Прис го следваше нервно. — Пази конете — заповядах му. А на Лант казах: — Помогни му. Не искам никой от онези кучи синове да избяга.

Чух дивашки викове, обърнах се и видях моите Петли — връхлитаха зад гвардията на Рингхил. Следваха ги Фоксглоув и

останалите от гвардията ми.

— Пленявай! Не убивай! — изревах. Но един от халкидците вече бе паднал, заклещен между двама от войниците на Рингхил и посечен от двете страни. Преди да успее да си поема дъх и да извикам отново, видях, че паднаха още двама. Последният успя да докопа юздите на един кон и почти успя да го яхне. Но падна и го стъпкаха.

— Спри! — извиках. И да ме чу някой, не ми обърнаха внимание. Една от Петлите беше скочила от коня си. Преди да стигна до нея беше пронизала с меч си двама от падналите мъже. Третият нямаше нужда от смъртоносен удар. Беше мъртъв.

— Спрете! — викна Ридъл. — Принц Фицрицарин! Гвардейци! Приберете мечовете!

Никога не го бях чувал да крещи така. Беше яхнал коня си и го пришпорваше между мен и полуделите от боя мъже, които безразсъдно бях атакувал.

— Принц Фиц! — извика още някой и изведнъж моите Петли се заобръщаха към мен, хилеха се и размахваха мечовете си. Тръпка на умора, замайване, опиянение и отчаяние премина през мен. Пресегнах се да се задържа за Ридъл. Не паднах.

— Пчеличка тук ли е? Спасена ли е? — Гласът на Настойчивост бе станал висок и отново момчешки от тревога.

— Не — казах му. — Няма я. И Шайн я няма. — Събрах всяко късче сила, което ми бе останало. Коленете ми трепереха. Поех си дъх и усетих как силата на кариса почва да бушува в мен. — Тръгваме да ги търсим. Веднага.

26. РЪКАВИЦА

За естествено родения, наречен Възлюбен или Любими, имаме само кратка генеалогия. Това се дължи на небрежността на Слугата, който го е приел при портите. Макар да твърди, че е направил пълно описание на рода и потеклото му, документът или не съществува, или е бил прибран на погрешно място по време на приемането и ориентирането на детето. Някои предполагат, че кандидатът сам е откраднал и унищожил документа, но според мен това едва ли е вероятно. Проницателността му е надценявана от твърде много негови надзиратели.

Въпреки че в началото детето беше весело и послушно, след като семейството му го уверило, че Клерес е най-подходящото място за него и че тук ще се грижат добре за него, с времето то ставаше необщително и студено. Малко споделяше с тези, които се опитваха да установят родословието му. Можем да кажем с относителна сигурност, че е живял с родителите си над двайсет години, че и тримата му родители са били стари и са започвали да не могат да се грижат за себе си или за Възлюбен. В началото той твърдеше, че имал две сестри, които му липсвали ужасно. По-късно отрече, че е имал сестри или братя. Усилието да ги намерим и да съберем рожбите им за развъждане със създадения от нас фонд от носещи кръвното наследство на Белите беше неуспешно.

Така Възлюбен остава единственият член на своето родословие, който имаме в регистрите си. Усилията ни да накараме Възлюбен да допринесе със създаването на дете за нашия фонд бяха напразни. Той е упорит, понякога жесток, свадлив и предизвиква сходно поведение у другите Бели, ако му се позволи да бъде в контакт с тях. Когато бе решено, че

трябва да бъде белязан за лесно идентифициране все едно къде би могъл да отиде, той се противопостави на процеса на татуиране, дори се опита да изгори вече поставените на гърба му знаци.

Макар това да е крайно решение, мнението ми е, че трябва да бъде елиминиран. Дори описанията на сънищата му би трябвало да се заличат от сборниците ни и да се поставят отделно в регистрите ни, тъй като ги смятам за неблагоприятни. Бунтът му е безграничен и той не проявява никакъв респект. Добре обмисленото ми мнение е, че той никога няма да бъде полезен за нас. Напротив, ще бъде разрушителен, ще разпалва бунт и ще наруши реда и мира на Клерес.

Яриел, Слуга

Първия ден и половина бягство от Дуалия беше ужасно — и за Шън, и за мен. Първата нощ намерихме сушина под един смърч и се свихме там, трепереци колкото от студ, толкова и от ужас. Близо до ствола земята беше гола и нямаше сняг, а килим от нападали иглички. Извитите надолу клони бяха като стените на палатка. Не бяхме успели да скрием следите, които оставихме, докато пропълзим вътре. Можахме само да се надяваме, че никой няма да се опита да ни проследи.

В далечината чувахме писъци, сърдити викове и един странен звук, който отначало не можах да разпозная.

— Това удари на меч в меч ли са? — прошепнах на Шън.

— Белите не носят мечове.

— Може да са взели от другите.

— Съмнявам се. Виж, сложи си палтото на земята и да седнем на него. Аз ще разтворя моето палто, а ти сядаш в скута ми и се пъхаш вътре с мен. Така ще ни е по-топло.

Добрината на предложението й ме изненада толкова, колкото и практичността му. След като се сгуших в нея, попитах:

— Как го научи това?

— Когато бях много малка, баба ми ме водеше у дома след едно гостуване. Колелото на каретата се счупи. Беше зима и нощ и

кочияшът ни трябваше да отиде да доведе помощ. Баба ме загърна в палтото си, за да ми е топло. — Говореше над главата ми.

Тъй. В детството й беше имало возене в карети и добра баба.

— Значи не всичко в живота ти е било ужасно.

— Да. Не всичко. Само последните четири или пет години.

— Съжалявам, че не са били по-добри за теб — прошепнах и, странно е да го кажа, бях искрена. Почувствах я по-близка, сякаш бях по-голямата тази нощ, или тя беше по-млада.

— Шшт — предупреди ме тя и замълчах. Гневни викове все още раздираха нощта. Дълъг писък се извиси, заглъхна и отново се извиси. Помислих, че никога няма да спре, и зарових лицето си в рамото на Шън, а тя ме притисна до себе си. Въпреки че се бяхме сгушили една в друга, все още ни беше много студено. Тъмното и гората изглеждаха толкова огромни, че имах чувството, че сме някакъв упорит орех, който се мъчи да се разпука от студ. Чух тропот на препускащ в галоп кон; подмина ни и въпреки че изобщо не беше близо, потреперих от страх. Всеки момент очаквах някой да извика, че са ни намерили. Щяха да ни сграбчат и този път нямаше да има никаква Дуалия, която да ни защити. Или Дуалия и Винделиар щяха да дойдат с неговите замъгляващи лъжи и нейните меки жестоки ръце и да ни вземат за Слуги. Стиснах очи и съжалих, че не мога да затворя ушите си.

Не, кутре. Ушите бдят, докато очите спят. Тъй че спи сега, но бъди нащрек.

— Трябва да поспим, ако можем — прошепнах. — Утре ще трябва да се махнем далече и бързо.

Шън отпусна гръб на дървото.

— Ти спи. Аз ще пазя.

Зачудих се дали има някакъв смисъл от пазенето. Ако ни намереха, можехме ли да се бием и да се спасим? Но може би щяха да са само един или двама. Може би щяхме да успеем да избягаме. Или да се бием. И да ги убием. Бях премръзнала и треперех, но някак си заспах.

Събудих се веднъж през нощта, когато Шън ме разтърси.

— Дръпни се малко. Краката ми изтръпнаха! — прошепна в ухото ми.

Не исках да се махна от скута й. Когато се раздвижих, палтото й се отвори и малкото топлина, която беше събрало тялото ми, се

измъкна навън. Шън се размърда, изпъшка тихо и намести краката си в друга поза.

— Седни до мен — нареди ми.

Измъкна едната си ръка от коженото палто и аз се пъгнах вътре. Сложих ръката си в празния ръкав, а тя ме прегърна с нейната. Задникът ми не харесваше коравата студена земя. Дръпнах палтото си и ни завих с пеша му. Сгушихме се една в друга. Нощта стана по-студена, по-тъмна и много по-тиха. Бухалите започнаха да си говорят и отново потънах в неспокоен сън.

Събудих се цялата разтреперана. Пръстите на краката ми бяха изтръпнали, задникът ме болеше, а гръбнакът ми бе като пръчка лед. Бях заровила лицето си в кожата на палтото, но едното ми ухо беше премръзнало. Утринна светлина се провираше през отрупаните със сняг клони, които ни бяха подслонили през нощта. Заслушах се, но чух само утринния зов на птици.

— Шън. Будна ли си? — Тя не се размърда и ме прониза ужас, че е умряла от студ. — Шън! — Разтърсих я, леко, но настойчиво. Тя вдигна рязко глава и ме зяпна, без да ме познае. После тръсна глава и ме позна.

— Слушай! — изсъска ми.

— Слушам — отвърнах тихо. — Нищо. Само птича песен. Мисля, че трябва да ставаме и да се махнем колкото се може по-далече оттук.

Не можехме да се изправим под клоните. Трудно ми беше да се измъкна от палтото и още по-трудно да издърпам моето палто изпод Шън и да го облека. Беше студено и пълно с нападали иглички. Изведнъж усетих, че съм гладна и жадна.

Измъкнах се изпод дървото и Шън изпълзя след мен. Зимният ден беше ярък и ясен и за миг постоях и примигах. После гребнах шепа сняг и го лапнах. Стопи се на много малко вода. Гребнах още.

— Не яж много. Ще измръзнеш още повече.

Съветът на Шън беше разумен. Не можех обаче да обясня защо ме подразни. Гребнах по-малко и го натиках в устата си. Тя заговори отново:

— Трябва да се върнем у дома. Не можем да тръгнем по дирята на шейните. Ако ни търсят, това ще е първото, което ще очакват да направим.

— Ако ни търсят ли?

— Войниците се скараха със Слугите, така мисля. Слугите все още ще те искат, ако някои от тях са оцелели. Но можем да се надяваме, че войниците няма да се интересуват от нас.

— Не можем ли да отидем до градчето и да помолим за помощ? Или в някоя ферма?

Тя поклати замислено глава.

— Те са направили лоши неща в градчето. Накарали са хората да забравят, че са били там. Не мисля, че трябва да идем в градчето. Защото според мен те ще очакват да направим точно това. Същото важи и за фермите и селцата. Мисля, че днес трябва да идем колкото се може по-далече оттук, но не по път, където може да ни видят. Може да разпитват хората дали са ни видели.

Всичко, което казваше, беше разумно, но не исках тя да решава всичките ни планове. Помислих и се помъчих да съм умна като нея.

— Трябва да тръгнем по пътища, където шейна трудно ще мине. Или кон. През обрасли с храсти места. По стръмни места.

— Накъде е къщи според теб?

— Не съм сигурна — отвърнах.

Тя се огледа и каза, почти напосоки:

— Ще тръгнем натам.

— Ами ако се изгубим в гората и умрем от студ и глад?

Тя ме изгледа.

— Бих предпочела това пред онова, което ще ни сполети, ако ни намерят. Ако искаш да тръгнеш обратно по дирите ни и да те хванат пак, давай. Аз тръгвам натам.

И тръгна. След малко я последвах. Беше малко по-лесно да се върви в проправената от нея пъртина, отколкото да газя сама през снега. Посоката, която бе избрала, ни поведе нагоре по един хълм и надолу към следващия, и далече от наемническия лагер, и всичко изглеждаше добре за момента. После склонът стана по-стръмен и трънаците по-гъсти.

— Долу сигурно има поток — казах и тя се съгласи:

— Може би. Но шейните не могат да дойдат насам, а не мисля, че и конете биха се справили добре тук.

Преди да стигнем дъното наклонът стана толкова стръмен, че няколко пъти се подхлъзнахме. Страхувах се, че ще се изпързалиме чак

до долу и ще цопнем във водата, но когато стигнахме дъното, видяхме тясно поточе, почти замръзнало. Прескочихме го лесно. Напомни ми, че съм жадна, но взех още една ръкавичка сняг, вместо да пъхна голата си ръка във водата. В тежкото ми кожено палто вървах все едно в палатка; дългите му поли загребваха сняг и ми ставаше още по-тежко.

Тръгнахме покрай потока, срещу течението, докато намерихме едно по-лесно място да се опитаме да се изкатерим. Уж беше по-лесно, но определено не беше лесно, а храсталаците бяха още по-трънливи. Докато изкачим стръмния бряг, и двете бяхме изпотени, и отворих предницата на палтото си.

— Много съм гладна — казах.

— Не говори за това — посъветва ме тя и продължихме.

Когато прехвърлихме втория хълм, гладът започна да разкъсва вътрешностите ми все едно бях глътнала котка. Чувствах се слаба и ядосана, а след това започна да ми прилошава. Помъчих се да стана вълк. Огледах заснежената околност и се опитах да намеря нещо, което да мога да изям. Този хълм беше гол и през лятото сигурно беше пасище за овце. Никакъв изсъхнал трън или туфа трева не се показваше над снега, и нищо не ни предлагаше заслон от вятъра. Ако видех мишка, мисля, че щях да скоча отгоре ѝ и да я изям жива. Но нямаше никакви мишки и безполезните сълзи потекоха по лицето ми. Солта заципа премръзналите ми напукани страни. *Ще мине*, прошепна ми Бащата Вълк.

— Да си гладен ще мине? — учудих се на глас.

— Да, минава. — Сепнах се, когато Шън отговори. — Първо ставаш много гладна. После мислиш, че ще повърнеш, но няма какво да повърнеш. Понякога ти се доплаква. Или се ядосваш. Но ако просто продължиш да вървиш, гладът си отива. За малко.

Закретах след нея. Тя ме преведе през някакво скалисто било и после надолу в гориста долчина. Щом стигнахме дърветата, вятърът намаля. Гребнах малко сняг да намокря устата си. Устните ми бяха напукани и се постарях да не ги ближа.

— Откъде знаеш за глада?

Гласът ѝ беше безизразен.

— Когато бях малка, ако се държах лошо, дядо ми ме пращаше да спя още по светло, без вечеря. Когато бях на твоята възраст, мислех, че това е най-лошото наказание, защото тогава имахме великолепен

готвач. Ежедневните му ястия бяха по-добри от най-доброто празнично пиршество, което си опитвала.

Тръгна отново напред. Склонът беше стръмен и вървахме с мъка. След малко попитах:

— Опитваш се да намериш пътя към къщи ли?

— Рано или късно. Точно сега просто се опитвам да се махнем колкото се може по-далече оттук.

Искаше ми се да вървим обратно към Върбов лес. Искаше ми се всяка стъпка да ни доближава до дома и топлото ми легло, и на него да има резен препечен хляб с масло. Но не исках да се катеря повече по снежни хълмове. След малко тя заговори:

— Но никога не съм била истински гладна в дома на дядо и баба. Чак след като те умряха и ме пратиха да живея с майка ми и нейния мъж, оставах дни наред без храна. Ако кажех или направех нещо, което мъжът на майка ми сметнеше за непочтително, ме пращаше в стаята ми и ме заключваше. И ме оставяше там. Понякога за дни наред. Веднъж помислих, че ще умра, тъй че след три дни скочих от прозореца. Беше зима и снегът беше затрупал храстите долу. Бях изподраскана и насинена и куцах десет дни, но това не ме уби. Майка ми се разтревожи. Не за мен, а какво ще кажат приятелите им, ако умра. Или просто изчезна. Имаше брачни планове за мен. Един ухажор беше по-стар от дядо ми, докато беше жив, мъж с отпусната влажна уста, който ме зяпаше все едно че съм последният сладкиш на блюдото. Една друга фамилия имаше син, който не изпитваше никакво желание за компания на жени, но беше готов да се ожени за мен, та родителите му да оставят него и приятелите му на мира.

Никога не бях чувала Шън да говори толкова много. Не поглеждаше към мен, докато говореше, беше вперила поглед напред и редеше думите си в ритъм със стъпките си. Мълчах, докато тя разказваше как я пляскали за нахално държане, за по-малкия си брат, който я измъчвал: щипел я и я бутал скришом. Прекарала там повече от година, а когато отказала твърдо на двамата си ухажори, пастрокът ѝ издал интереса си, пляскал я по задника, щом мине покрай него, заставал над нея, докато седи и чете, и дори прокарвал пръсти по гърдите ѝ. Тя отивала в стаята си и се заключвала.

А след това един ден получила съобщение и се измъкнала от къщата късно вечерта. Срещнала се с жена с два коня в дъното на

градината и избягали. Изведнъж спря. Дишаше задъхано.

— Можеш ли ти да повървиш отпред за малко? — попита ме.

Минах отпред и изведнъж оцених работата, която беше вършила от разсъмване. Поведох по по-лъкатушен път, като търсех по-плитък сняг под завета на дървета и храсти. Въпреки това си беше тежка работа и по гърба ми започна да се стича пот. Нямах дъх да говоря, а Шън като че ли беше изчерпала думите и историите си. Замислих се за това, което бях научила за нея, и всъщност съжалих, че не беше споделила тези разкази още когато бе дошла да живее с нас. Сигурно щях да мога да я харесам, ако знаех повече за нея.

Не издържах толкова дълго като Шън. Казах си, че е защото съм по-малка и трябва да вдигам краката си по-високо на всяка стъпка, за да пробивам през снега и да се напругам заради дърпането на палтото ми. Шън отново тръгна отпред, когато бях забавила повече, отколкото можеше да изтърпи, и ни поведе по някаква уширяваща се долина. Надявах се отчаяно да зърнем селска къща или стопанска постройка. Но не виждах никакъв дим от комин и чувах само птичи зов. Може би овце и добитък пасяха тук през лятото, но бяха прибрани в кошарите им за зимата.

Щом слънцето се измести, сенките на хълмовете запълзяха над нас и осъзнах, че вървим на изток. Помъчих се да реша дали това означава, че сме по-близо до Върбов лес, но бях твърде уморена, а и гладът впиваше нокти в корема ми.

— Скоро трябва потърсим някакъв подслон — заяви Шън.

Вдигнах очи. Гледала бях само в краката ѝ. Нямаше ели и борове тук, но на юг от нас видях голи върби покрай някакъв поток. Бяха сиви и клонести, а снегът на земята под тях беше плитък.

— Може би под върбите? — казах. — Ако не намерим нещо по-добро.

Започна да се стъмва и ясният ден, който почти ми се беше сторил добър, вече като че ли стана по-жесток, студът се усили. Пред нас се виждаше лъкатушеща линия голи храсти, която показваше, че скоро ще стигнем до друг поток.

Имахме късмет. Потокът явно течеше бърз и буен през пролетта, защото бе прорязал дълбоко дере. Сега течеше кротко под леда, но в подровените брегове се показваха корени и в пръстта зад тях имаше

кухини. Корените висяха отпуснати като завеси от въжета. Пъгнахме се в една от големите дупки.

Това е добре. Стойте тук и ще сте в безопасност. Усетих как Вълкът Баща вътре в мен се успокои.

— Гладна съм — каза тихо.

Шън се наместваше и се загръщаше в палтото си. Направих като нея.

— Поспи — каза ми тя. — Когато човек спи, поне не мисли за храна.

Стори ми се добър съвет и го изпълних; отпуснах чело на коленете си и затворих очи. Бях ужасно уморена. Копнеех да си събуя ботушите. Помечтах си за гореща баня и за мекото си пухено легло. После заспах. Сънувах, че татко ми ме вика. После сънувах, че съм си у дома и на шиша в кухнята се пече месо. Можех да го надуша и можех да чуя съскането на въглените, когато тлъстината капе в тях.

Събуди се, кутре, но не издавай звук. Разгъни се. Бъди готово да бягаш или да се биеш.

Отворих очи. Беше дълбока нощ. През смъкнатата качулка и завесата от корени видях пламъци. Примигах. Оказа се малък лагерен огън до потока. Над пламъците бе закрепен шиш с някаква птица на него. Никога не бях подушвала нещо толкова вкусно. След това между мен и пламъците премина силуетът на мъж. Халкидски войник. Бяха ни намерили.

Можех да се измъкна тихо от леговището ни и много бавно да изпълзя навън, но вместо това сложих ръка на качулката на Шън и леко потупах по устните ѝ, а после покрих устата ѝ с шепя. Тя се задърпа за миг и след това внезапно затихна. Не издадох звук, когато вдигна качулката си. Светлината на огъня зарисува ивици сянка по лицето ѝ, когато зяпна към него. Тя се наведе и долепи устни до ухото ми.

— Това е Керф. Онзи, дето каза, че щял да ни помогне.

Внимавай, предупреди ме Бащата Вълк.

— Не му вярвам — прошепнах в отговор.

— И аз. Но има храна.

Постара се да е тиха, докато измъкваше стъпалата си изпод палтото, но Керф се обърна към нас.

— Знаем, че сте там. Не се бойте. Дойдох да ви върна у дома. При семейството ви. Излезте да хапнете.

Гласът му беше дълбок и кротък. О, как исках да му повярвам! Но Шън леко ме бутна да ми покаже, че тя ще излезе първа. Измъкна се през завесата ни от корени и се изправи.

— Имам нож — излъга. — Ако се опиташ да ме докоснеш, ще те убия.

— Не съм такъв — увери я той. — Не насилвам жени.

Тя се изсмя, късо и грозно.

— Казваш, че не си халкидец ли? Или че не си мъж? — Думите ѝ бяха заядливи. О, не исках да го ядоса. Не можехме ли да се престорим, че му вярваме, докато не се наядем?

— И двете съм — призна той. Смехът му беше още по-грозен, горчив и старчески. — Въпреки че баща ми би могъл да се съгласи с теб. Казва, че съм стоял твърде дълго с майка ми и че трябвало да ме измъкне от опеката ѝ когато бях на седем, като другите му синове. Но той винаги беше по войни, тъй че тя ме задържа при себе си докато станах на четиринайсет. И двамата не бяхме щастливи, когато той се върна у дома. — Помълча, клекна до шиша и го обърна. — Пет години само съм го засрамвал и разочаровал, така казваше. Прати ме с брат ми на този набег, за да ме направи мъж.

Поклати глава.

Гледаше към нас и Шън ми махна леко с ръка, подканваше ме да изляза от леговището ни. Направих го, много тихо, и се задържах отзад в сенките.

— Ще ида да събера още дърва за огъня — каза той и се отдалечи в тъмното. Шън затича и прескочи потока. Последвах я мигновено.

Тя клекна до огъня.

— Мисля, че още не е изпечено.

— Все ми е едно — отвърнах.

Шън свали шиша от огъня и го размаха, за да охлади малко птицата. Тя изхвърча от шиша и тупна в снега. Сkochих, вдигнах я и я разкъсах на две. Някои части бяха много горещи, някои бяха студени от снега, а някои бяха сурови. Ядяхме прави и само пухтяхме, когато се опарехме. Чувах преглъщането на Шън и пукането на хрущяла между зъбите ѝ, докато огризваше костите. Не беше голяма птица и много бързо свърши, но усетих, че съм се задъхала от удоволствие.

— Конят — каза Шън.

Не исках да оставяме огъня, но знаех, че е права. Не изпитвах и троха срам от това, че изядохме храната му и ще откраднем и коня му. Последвах я.

Бяха два коня. Кафяв и бял, вързани. Седлата бяха в снега до тях. Погледнах Шън. Никога не бях оседлавала кон. Нито бях махала букаи.

— Внимавай — прошепнах, щом тя клекна до предните крака на левия кон. Видях как опипва за каишките.

— Не мога да разбера как се махат.

— Свали си ръкавиците. — Борех се с едното от седлата. Едва можех да го повдигна. Как щях да го кача на гърба на коня?

— Връзват ли се?

— Не. Закопчават се — каза Керф точно зад нас. — Нека първо оставя дървата до огъня и ще ги сваля. Ако наистина искате да яздите в тъмното.

Замръзнахме. Чувствах се само малко засрамена. Шън се изправи.

— Няма да ти бъда длъжница. Ти си в съюз с онези, които ни отвлякоха. Тъй че нищо не ти дължим за това, че поправяш злината, която ни нанесохте.

— Знам. — Отиде до огъня и пусна дървата. Клекна и сложи няколко съчки. Все едно не забеляза, че сме изяли птицата. — Тук съм по една причина. Да ви върна при хората ви.

— И никакви услуги не очакваш от мен за „добрината“ си? — попита Шън саркастично.

— Никакви. — Погледна я искрено. — Няма да отрека, че си много красива. Мисля, че вече трябва да знаеш това от начина, по който те гледам. Но разбирам, че не ми дължиш нищо. Няма да се опитвам да се възползвам от теб.

Все едно ни беше отнел всичките ни оръжия. Бавно се върнахме при огъня. Протегнах мръсните си ръце над пламъците и усетих топлината. Керф беше добре екипиран. Разгъна едно платнище, за да можем двете с Шън да спим на него до огъня. Трябваше да се поприсвием, но така беше по-топло. Имаше и друго платнище и си го постла от другата страна на огъня.

— Все още не му вярвам — прошепнах на Шън, докато се унасях в сън. Тя не отвърна.

Знаеше как да хване храна. На другата сутрин, когато се събудихме, печеше на огъня заек. Лежах неподвижно, свита под тежестта на много голямото ми палто, и го гледах, докато правеше разни неща с лъка си и със стрелата, с която беше убил заека. Зачудих се дали той беше стрелял по Настойчивост и по мен, когато побягнахме. Дали е човекът, който бе прострелял приятеля ми. Все още ми беше трудно да си спомня части от онзи ден. Всички моменти, когато човекът-мъгла се бе съсредоточил върху мен, бяха изчезнали. Но знаех, че не са се върнали да търсят простреляното момче. Бях го зърнала, докато минавахме покрай него. Надявах се да се е върнал във Върбов лес и да не е бил много тежко ранен. Внезапно си спомних Ревъл, мъртъв в коридора, и захлипах. Това събуди Шън.

— Какво има? — попита тя, надигна се бързо и се вторачи към Керф.

— Те убиха Ревъл, иконома — проплаках задавено.

Очите ѝ пробягаха към мен и след това отново към Керф.

— Така ли? — попита твърдо, но не беше всъщност въпрос. Двете бяхме говорили много малко за онова, което бяхме преживели и видели през онзи ден. Бяхме твърде упоени с кафявата супа и твърде съсредоточени върху оцеляването си от един момент до друг. Нямали бяхме усамотеност, за да сравним какво сме видели. А и не искахме да оголим раните си пред нашите похитители. — Спри да плачеш — каза тя и от този остър укор разбрах, че все още смята Керф за наш враг. — Не показвай никаква слабост пред него.

Тя е права.

Избърсах сълзите си в качулката и се надигнах бавно. Не беше приятно да се движа. Мускулите ме боляха и движението отваряше пролуки, които пропускаха студения въздух. Искаше ми се да заплача. Искаше ми се да се хвърля на земята и да рева, да плача и да пищя.

— Имам само една чаша — обади се Керф. — Ще трябва да се редуваме.

— А имаш ли нещо за пиене от нея? — попита Шън.

— Топъл бульон. От птичите кокали, които хвърлихте вчера. Но можем да правим само по една чаша.

Шън не отвърна нищо на това: нито му благодари, нито го упрекна. Само стана и изтърси палтата ни. После заедно изтърсихме

платнището и го навихме. Тя ми го връчи да го нося — напомняне към Керф, че вече е наше. И да го разбра, Керф не й обърна внимание.

Нямаше много приказки след това. С Шън няхмахме да правим кой знае какво, за да се подготвим за път, освен да ядем заека и да прием каквото ни предложи Керф. Той кипна вода в тенекиената чаша и добави птичите кокалчета. Шън пи първа, после Керф направи и за мен. Бульонът беше чудесен и затопли стомаха ми. Наслаждавах се на последните капки, докато Керф оседлаваше конете и стягаше багажа си. Обзе ме смътна тревога, докато гледах как го товари, но не можех да определя защо нещо не ми изглежда наред.

— Ти вземи белия. Аз ще взема момичето зад мен на кафявия. По-здрав е и по-добре обучен.

Призля ми. Не исках да съм на кон с този мъж.

— Точно затова ние с Пчеличка ще вземем кафявия — заяви твърдо Шън.

Не дочака отговор от него, а отиде до коня и го яхна с лекота, за която й завидях. Наведе се и ми подаде ръка. Хванах я, твърдо решена, че все някак ще се кача, та дори да се наложи да се изкатери по крака на коня. Но преди да съм се опитала, мъжът ме награби отзад и ме вдигна на гърба му. Трябваше да седна зад седлото, без нищо, за което да се държа, освен за палтото на Шън. Наместих се мълчаливо, кипнала вътрешно, че Керф ме беше докоснал.

— Както искате — каза той кисело, обърна се, качи се на белия кон и подкара покрай потока. Поехме след него.

— Защо отиваме натам? — попитах Шън.

— По-лесно е за конете да изкачат брега тука — отговори Керф вместо нея. И беше прав. Тук склонът на брега беше по-полегат и яздохме по пъртината, която той сигурно беше проправил през нощта. Щом излязохме на равно, той продължи по дирята си.

— Връщаш ни по пътя, откъдето дойдохме! — обвини го Шън.

— Вървахте в грешна посока — отвърна той спокойно.

— Как да знам, че просто не ни връщаш в лагера ви, при другите войници?

— Защото не го правя. Връщам ви при вашите хора.

Известно време яздохме зад него мълчаливо. Беше обезкуражаващо да виждам колко лесно се движат конете през снега,

който толкова ни бе затруднил предния ден. Лек вятър бе започнал да духа и избута купчина сиви облаци по синьото небе към нас.

Късно заранта Керф погледна към небето и отби от отъпканата пътека.

— Къде ни води? — прошепнах на Шън. Сърцето ми се сви, когато тя отвърна:

— Не знам. Объркана съм.

Керф ни погледна през рамо.

— Обещавам, че ви връщам при хората ви. Знам, че ви е трудно да ми повярвате. Но е така.

Конете вървяха по-бавно през неотъпкания сняг. Минахме косо по склона на един хълм, за да стигнем до билото, а когато погледнахме надолу, видяхме обрасла с рехава гора ливада. В далечината видях път, а отвъд него малък чифлик. От комина се вдигаше светъл дим и вятърът го разпръсваше. Копнеех да идем там, да се помолим да ни пуснат вътре и да поседим на топло поне за малко. Сякаш чул мислите ми, Керф каза:

— Налага се да отбягваме пътищата и не можем да минаваме през села или да спираме в къщи. Халкидците не сме добре дошли в земята ви.

Последвахме го по билата на верига ниски хълмове.

Следобедът отмина и облаци започнаха да помръкват. Шън заговори високо:

— Не мисля, че държим да сме на тези хълмове, ако завали сняг. А и яздим вече цял ден. Трябва да потърсим място да спрем скоро, а не да яздим до мръкване.

Той въздъхна.

— Служа войник вече четири години. Повярвайте ми. Ще намеря добро място за нощувка. Не забравяй, връщам ви при хората ви. С тях ще сте в безопасност. — Посочи напред и добави: — Ето там, където са боровете. Ще слезем в онази долина за през нощта.

Погледнах към гористия склон, където от снега стърчаха груби канари. Най-сетне схванах какво ме притеснява.

Дръпнах Шън за палтото и се доближих по-плътно, за да заговоря на ухото й:

— Онази нощ всички пицяха и се биеха, и бягаха кой накъде види. Защо той има два коня и всичко, което му трябва?

— Не всичко — промърмори Шън в отговор. — Нито резервна храна, нито съдове за готвене. Мисля, че просто е имал късмет да хване конете.

— Може би — съгласих се с неохота.

Заваля сняг, едри снежинки, които лепнеха по палтата ни и пърхаха в лицето ми. Зарових лице в гърба на Шън. Стана по-топло, а равномерният ритъм на газещия през снега кон се опитваше да ме приспи. А после усетих промяна в ритъма и вдигнах глава. Вече се спускахме между стволите на големи смърчове. Тук-там между тях се издигаха камъни. Приличаха на обработен камък, сякаш стени и дори здания се бяха издигали някога тук. Пътеката ни лъкатушеше между нападали камъни и огънатите под снега клони. Преспите тук бяха по-плитки, но понякога забърсвахме надвиснал клон и снегът се свличаше отгоре ни.

— Не е много далече вече — подвижна Керф и се зарадвах. Бях много уморена и сънена. А и вече притъмняваше.

После Шън се вцепени в седлото.

— Не много далече до какво?

Той ни погледна през рамо.

— До хората ви.

Зърнах светлина от огън през дърветата, а след това Шън обърна рязко коня. Вкопчих се в палтото ѝ и едва не паднах, когато тя срита коня и извика:

— Дий, дий, дий!

Но беше много късно. Белите им палта ги правеха почти невидими в снега и в сумрачната светлина, но бяха там. Двама изведнъж преградиха пъртината зад нас и когато Шън се опита да свърне настрани, Репин скочи и докопа юздата на коня. Той изцвили, вдигна се на задните си крака и аз изпуснах палтото на Шън, а друг Бял ме сграбчи и ме смъкна на земята.

— Държа го! Хванах шайсим! — извика Алария.

— Не го наранявай! — заповяда идващата към нас Дуалия. Шън крещеше и риташе лурика, който държеше юздите на кафявия кон, а Керф ѝ викаше:

— Успокой се! Вече сте в безопасност! Върнах ви при вашите хора!

— Кучи син! — извика му тя. — Подла отрепка такава! Мразя те! Мразя ви всички! — Опита се отново да смуши коня, но Керф беше слязъл от своя, дърпаше я долу и казваше:

— Какво има? Върнахте се при хората си, вече сте в безопасност!

Спряла бях да се боря, но Шън продължаваше, викаше и риташе. Винделиар беше там, усмихваше ми се топло и обичливо, и тогава разбрах, че Керф е използван срещу нас, за да изпълни волята на Дуалия. Алария ме държеше здраво и ме дърпаше към малкия лагерен огън. Ужасявах се, че ще видя там още войници, но имаше само един кон, одеяло, изпънато на едно дърво като навес, и малък огън. Лицето на Дуалия беше отекло. Тя се втурна към мен и сграбчи другата ми ръка.

— Бързо! — изсъска на другите. — Още ни търсят. Двама минаха под хълма преди малко. Трябва да отведем шайсим оттук колкото може по-бързо. — Разтърси ме грубо за ръкава. — И не помисляй да ми се правиш повече на момче! Момиче. Не това, за което ни пратиха. Но си единствената монета, която имаме, за да си купим благоволенieto в Клерес. Бързо! Подчинете я! Не ѝ давайте да изпищи! Ще ги доведе към нас, ако вече не го е направила!

Бяха смъкнали Шън от коня ѝ и Керф я държеше здраво за китката.

— Какво ти става? Вече си в безопасност! — продължаваше да ѝ говори. Тя му изръмжа и се задърпа отчаяно, за да се отскубне.

— Дръжте я! — заповяда Дуалия на двама от луриците и ме бутна към тях. Алария ме сграбчи за китката, а Репин хвана другата ми ръка. Задържаха ме между тях, стискаха ръцете ми толкова здраво, че почти ме надигнаха от земята. От кесията на бедрото си Дуалия беше извадила свитък и една странна ръкавица. Не можах да разбера от какво е направена. Дланта ѝ беше бяла и тънка, почти прозрачна, но на върховете на три от пръстите беше пришито сбръчкано сребърно копче.

— Дори не знам дали това действа — каза Дуалия разтреперано. Разгъна свитъка и го вдигна пред малкия огън — бяха го заслонили със стени от сняг, за да не се вижда отдалече. Тя огледа написаното на свитъка, после се изправи и заповяда:

— Доведете я, доведете и двете до камъка. Аз ще мина първа, после Винделиар. Алария, хвани ръката на Винделиар и дръж шайсим

здрaво. Репин, ти хващаш другата ръка на шайсим и също на Керф. Керф, доведи жената. Сула, ти си последна. Ще трябва да оставим конете.

Главата ми се въртеше. Отново пленена, влачеха ме към още по-голяма опасност. Не можех да си представя добър край за нас. Представа нямах защо Дуалия иска да се държим за ръцете. Репин стискаше китката ми сякаш искаше да я счупи. Може би точно това искаше. Керф не беше толкова зъл, но беше смъкнал ръкавиците си, за да стисне по-здрaво другата ми китка. Нямаше измъкване. Опитах. Той се усмихна мило, докато се дърпах. Как не бях видяла колко замаян беше?

Чух гласове. Халкидци. Викаха си един на друг на халкидски.

— Сега! — извика Дуалия почти безумно. Не можех да разбера какво смята да направи, а в следващия миг видях изправения камък, който се беше килнал настрани, почти съборен от огромния ствол на смърча, израснал до него.

— Не! — изкрещях, щом Дуалия стисна ръката на Винделиар и посегна към избледнелия глиф с ръката си в прозрачната ръкавица. — Не, опасно е! Татко ми каза, че това е опасно!

Но ръката ѝ докосна камъка и видях как той я засмука навътре. Тя не пусна Винделиар и той я последва, а след него Алария. Изпищях и чух в отговор писъка на Шън. Тогава, в миг кратък като блясък на мълния, видях. Разбрах. Промених го. Един мъничък шанс да го променя. Не за себе си. Моето спасение не беше възможно. Репин нямаше да ме пусне, а и да го направеше, щяха да се върнат за мен. Но можех да го променя за Шън. Изведнъж се присвих, с широко отворена уста натам, където оголената ръка на Керф стискаше китката ми. Захапах пръста му с все сила, забих зъбите си във втората става до кръв. Той изрева. Пусна Шън, за да ме удари, но аз се вкопчих здраво в ръката му и го повлякох със себе си в катранен мрак, осеян с далечни звезди.

27. ПОСЛЕДИЦИ

Черният пророк вероятно е в корена на нашите почти провали. Без неговия съюз Възлюбен едва ли би се радвал на някакъв успех с бунта си. Прилкоп изчезва от регистрите ни преди поколения и няма никакви съмнения, че изчезването му е преднамерено. След като става ясно, че е естествено роден, а не създаден в Клерес, времето му в школата ни е твърде кратко, за да сме сигурни във верността му.

Може би най-удивителната част от това бедствие е това, че и Прилкоп, и Възлюбен се върнаха в Клерес по свое собствено желание. И първоначално и той, и Възлюбен бяха склонни да споделят пълен и верен доклад за всички свои дейности. Но нещо във въпросите ни накара и двамата скоро да станат несловоохотливи. След като по-меките средства не успяха и не можахме да ги склоним да се примирят с положението си, бяхме принудени да преминем към по-енергични методи на разпит. Всички знаят, че често пъти знанието, придобито чрез такива средства, е неблагонадеждно. Записали сме отделно информация, събрана от разпитването на Възлюбен и Прилкоп, и сме записали като благонадеждно само онова, което съответства.

Знанието ни за камъните на пътуването, за онези, които са ги направили, и как са изградени е фрагментирано, но очарователно.

*Лингстра Дуалия,
Сведения за северните страни*

Дългият студен ден бавно угасна.

Единственият оцелял халкидец умря бързо. Опитах се да го попитам за Пчеличка, но той само поклати глава и простена. Всякаква информация, която другите знаеха, беше загубена с живота им.

Стоях и клатех глава. Командирът на гвардията на Рингхил, казваше се Спърман, вече раздаваше заповеди на хората си да съберат трупове. Фоксглоув спря коня си до мен. Изглеждаше обнадeждена.

— Не — отвърнах тихо на неизречения ѝ въпрос. — Била е тук, както и Шайн. Но халкидците и пленниците им са се били преди ден или повече. Пчеличка и Шайн са избягали, когато халкидците са се обърнали един срещу друг. Поне на един ден път са оттук, може би два. Къде са сега, изглежда, никой не знае.

— Ще организирам търсене — отвърна тя спокойно. — Не може да са отишли далеч. Фиц, ще ги намерим.

— Така се надяваме всички. — Повиших глас и се обърнах към гвардията си. — Капитан Фоксглоув ще проведе претърсване за избягали халкидци. Гледайте за някой от пленниците им или за изостанали. — Изгледах твърдо Петлите си, събрани в раздърпан строй отделно от гвардейците ми. — Живи — предупредих ги. — Всеки бял ездач в бели кожи, всеки техен пленник или някой халкидски наемник, когото намерите, искам ги живи.

Фоксглоув клатеше глава.

— Едва ли. Видяхме два трупа в бели кожи. И двата изглеждаха сякаш сами са си прерязали гърлата. Вероятно за да не бъдат заловени от халкидците. Ударихме от засада няколко от халкидците на път към кораба им. И подгонихме останалите насам.

— Направете каквото можете — казах тихо.

Оставих Фоксглоув да организира търсенето и се върнах до палатката, където бяха спали Пчеличка и Шайн. По-спокойният оглед не ми даде нищо, което да свържа с някоя от двете. Много пребледнял, Лант ме последва. Взря се в ъгъла, където бяха спали.

— Как разбрахте, че са били тук? — попита ме, когато Ридъл влезе в палатката.

Вдигнах едно одеяло и му го хвърлих.

— Парфюмът на Шайн се е задържал на някои от завивките. Не е силен, но се усеща.

Той кимна замислено и притисна одеялото до гърдите си. Бавно се обърна и излезе от палатката, без да го пусне.

— Не биваше да е тук — каза ми тихо Ридъл.

— За това сме съгласни.

— Имам предвид, че е ранен. И сърцето го боли. Не че е некадърен.

Замълчах.

— Прекалено суров си с него, Фиц. Не може да промени това, което е или което не е. Аз поне се радвам за това, което не е. И много се зарадвах на меча му преди малко. Копривка за малко да стане вдовица, преди да е станала майка.

— Не че не го харесвам — отвърнах и се зачудих дали е вярно. — Просто не е този тип мъж, който бих искал да ми пази гърба точно сега.

— Нито аз, предполагам.

Зяпнах го. Той се обърна и излезе. Излязох след него. В рехавата зимна слънчева светлина той разкърши рамене, след което ме погледна.

— Упои ни и ни остави. Като захвърлен багаж. Другите двама разбирам. Нас все още е момче, а Лант е ранен. Но защо мен?

— Не можех да ги накарам да го изпият, без да пиеш и ти.

— Не, Фиц. Мога да измисля поне десет начина да заобиколиш това. От бутване на ръката ми, когато посегна да пия, до това да ми кажеш какво правиш.

Трудно ми беше да призная истината.

— Не исках никой от вас да стане свидетел на това, което можеше да се наложи да направя. Не исках никой от вас да ме види като... каквото всъщност съм. Каквото трябваше да съм днес.

Погледнах натам, където беше тялото на Хоген допреди малко. Фоксглоув беше там, разпореждаше се на гвардейците от Рингхил да го извлекат при другите тела, струпани за изгаряне. Зачудих се дали някой ще забележи как съм го изтезавал.

— Мисля, че знам кой си.

Погледнах го в очите и му отвърнах искрено.

— Вероятно. Все пак не съм горд от това, че трябваше да го видиш. Още по-малко да видиш, че го правя. — Извърнах очи. — Бих предпочел съпругът на дъщеря ми, бащата на моя внук, да не е част от такива неща.

Той мълчеше.

Опитах се да обясня.

— Станеш ли баща, трябва да се опиташ да бъдеш по-добър мъж, отколкото наистина си.

Той ме зяпна. После се засмя.

— Аз ли това?

— Не. Не ти. Имах предвид себе си. Че опитах.

Той ме потупа по рамото.

— Карисът те е хванал, Фиц. Но знам какво имаш предвид.

— Как разбра?

— Дъхът ти вони на карис.

— Имах нужда от него.

— Тъй. Сега го сподели с мен. И да почваме търсенето. Ако ти беше Пчеличка и Шайн и можеше да избягаш, накъде би тръгнал?

— Вероятно щях да се върна до онова градче, ако приемем, че са минали през него. — Подадох му сгънатата хартийка с няколко останали зърна карис. Той ги изтърси в шепата си и ги лапна. Задъвка.

— Аз също — съгласи се. — Хайде да пратим Лант, момчето и дорестата до цитаделата Рингхил. Лант да предаде на ползващия Умението там да съобщи на Копривка и Предан, а ние да започваме търсенето.

С Ридъл влязохме през портите на цитадела Рингхил късно вечерта. Претърсванията ни не бяха разкрили нищо, войниците на Фоксглоув също не бяха открили нищо. С Ридъл бяхме проследили четири дири. Намерихме един скитац кон, навярно просто избягал, и един труп на халкидец, и на два пъти дирите ни изведоха на добре отгъпкани пътища. Разпитахме в градчето и посетихме няколко пръснати из нивите къщи. Никой не беше видял нищо. Когато се върнахме до лагера за последен оглед, районът беше толкова отгъпкан, че нямаше повече дири, които да си струва да се проследят.

Глеещите останки от кладата издаваха мазна миризма. Нощта се спускаше, а силите ми бяха изчерпани.

Както предполагаше името, укреплението Рингхил обкръжаваше като пръстен един от хълмовете с изглед към морския бряг. Оттук човек можеше да наблюдава корабите, подходящи към Фордж, Соларски пропад и по-малките рибарски селища, които обрамчваха

тази част от крайбрежието. Не беше внушителна цитадела, но като повечето поселения в Бък растеше. Дадохме конете на конярчетата. Бях яздил коня на Настойчивост. Той беше яздил Прис и бе довел тук Бързонога. Мислех да я нагледам, но както знаех, че ще стане, семената карис ме бяха опустошили. Бях неопишуемо изморен и мрачното настроение от елфовата кора ме беше завладяло.

Постарах се да съм учтив, когато командирът на цитаделата Спърман ни покани да седнем с него на късна вечеря. Настаниха ни в най-добрата квартира и ни предложиха да се възползваме от потилните. Не ми се ходеше, но се принудих да мина през ритуала. Споделихме потилните с десетина гвардейци, още опиянени от кръвта и битката. Усилията ми да остана незабелязан бяха безполезни и трябваше да приема поздравленията им.

В трапезарията ни чакаше не само Спърман, но и няколко от офицерите му, а също така Фоксглоув и Лант. Очаквал бях малко и скромна храна, но Спърман бе поръчал най-доброто, което можеше да предложи цитаделата. За миг се почувствах объркан. После си спомних, че съм принц. От кариса беше. Главата ми все едно беше натъпкана с вълна. Време беше да се стегна и да съм много внимателен.

Не знам как преживях тази вечеря. Реших, че е по-добре да изглеждам необщителен, отколкото като човек, който прави несвързани коментари. Когато яденето приключи, се надявах да се оттегля да поспя, но избиването на халкидци в Бък беше дейност, която явно налагаше задълбочено обсъждане. Спърман и офицерите му се удивляваха и удивляваха на дързостта на халкидците и се чудеха кои са били странните им съюзници и какво са се надявали да постигнат. Ридъл, Лант и Фоксглоув изразяваха озадаченост, а аз поддържах благородното си мълчание. Когато разговорът се изчерпа, боравещата с Умение на цитаделата намери подходящ момент да ни отвлече настрани с Ридъл.

— Лично съобщение преди да се оттеглите, господа, ако не сте твърде уморени?

Бях толкова уморен, че ушите ми бръмчаха, но след като пожелахме лека нощ и напуснахме събирането, тя ни настигна и далече от ушите на останалите, все още смутена, ни каза:

— Трябва да ви уведомя, възможно най-недвусмислено, че трябва да се върнете в замък Бъкип колкото е възможно по-скоро.

С Ридъл се спогледахме.

— Съобщението от Майсторката на Умението Копривка ли е, или от крал Предан?

— Да. Тя предаде волята на краля за това.

Благодарих ѝ и с Ридъл тръгнахме бавно към стаите си. Щом завихме по коридора го попитах:

— Колко ядосана е Копривка според теб?

— Много — отвърна той късо. И в този сбит отговор долових, че иска да запази този аспект на провала ни за себе си. Помълчах малко. Копривка беше бременна и трябваше да разполага с време на мир и щастие, докато чакаше детето си. Бях набил клин между нея и Ридъл. Опитах се да си кажа, че е извън моята власт, че отвличането на сестра ѝ е унищожило мира и щастията за всички ни. Но не можах да се убедя напълно.

Тръгнах по-бавно.

— Преди да се върнем в Бък искам да видя кораба, с който са дошли.

Той поклати глава.

— Не е вече в Соларски пропад. Конфискуван е преди няколко дни. Спърман ми каза, че са го махнали като част от засадата. Екипажът твърдял, че не знаят нищо. Било им платено много добре просто да чакат пътниците им да се върнат. Дошли са от Пиратските острови и са били наети нови, и за кораба, и един за друг. Повечето като че ли се радвали, че се махат.

— И никаква карта на борда с отбелязан на нея Клерес? — Беше уж шега, но Ридъл го взе на сериозно.

— Нищо. Буквално нищо. Никакви дрехи, никакви дрънкулки. Само екипажът. Нищо, което да покаже, че там изобщо е имало пътници.

Отчаяние зейна като сух кладенец пред мен. Не можех да се отдам на отчаяние. Не можех да ругая или да заплача. Такива неща пречат на човек да мисли, а трябваше да мисля ясно. Стигнах до вратата на стаята си и я отворих. Ридъл влезе след мен.

— Тъй. Утре се връщаме в замък Бъкип.

— Така го бях планирал — отвърнах.

— Заповядано ни е да се върнем, Фиц. Малко по-различно е.

— Хм.

Отне ми малко време, докато преценя всички последици от това. Принц Фицрицарин, така наскоро признат и провъзгласен, го призовавах да се върне в Бъкип като непокорен паж. Това нямаше да е приятно за никого. Внезапно схванах колко много от личната ми свобода е изчезнала, когато Сенч бе хванал ръката ми и ме беше представил на двора. Онова, което бе изглеждало като семеен проблем, заобикалянето на молбата на Предан да не тръгвам сам на своя глава, сега надвисна като пряко неподчинение на принц на заповедта на неговия крал. Предан ми беше напомнил, че е мой крал, и аз му го бях признал. А след това бях направил каквото смятах за най-добре, все едно бях просто Том Беджърлок. Не. Дори Том Беджърлок нямаше да се опълчи на своя крал по този начин. Прехапах устна.

Ридъл седна на ръба на леглото ми.

— Виждам, че разбираш.

Отидох до прозореца и се загледах към светлините на Соларски пропад.

— Съжалявам, че те въвлякох в това.

— О, Фиц, аз сам се въвлякох. Можех просто да докладвам, че подозирам, че си тръгнал сам, и гвардията на Бъкип щеше да те върне.

Обърнах се и го изгледах.

— Наистина ли?

Той сви рамене.

— Не знам. Можеше просто да ми кажат да те довлека кротко обратно. Задача, която нямаше да хареса на никой от двама ни. — Въздъхна. — Не, сам се въвлякох в това.

— Съжалявам. — Вярност към мен или към Копривка, и той бе избрал мен. Това не вещаеше нищо добро и за двама ни.

А аз? Аз бях избрал моя дълг като баща пред дълга на принц към крал. Както знаех, че ще направя отново. Защото така трябва.

Пчеличке, къде си? Сърцето ми изплака за нея и ме обзе срам. Защо не можех да намеря детето си и да го спася? Бяхме стигнали толкова близо. Бях видял къде е спала само преди два дни.

Гласът на Ридъл ме жегна.

— Фиц. Това е ужасен въпрос, но трябва да го задам. В кой момент приемаме, че Пчеличка и Шайн са изгубени за нас?

Извърнах се към него подивял.

— Да не си посмял да го казваш дори!

— Трябва да го кажа. Някой трябва да го зададе. Знаеш не по-зле от мен, че двете може вече да са мъртви в гората. Нямаме никаква диря, която да проследим. Слугите и халкидците са мъртви или избягали. — Дойде при мен до прозореца. — Нямаме никакви податки, които да проследим. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е, че ще се появят в някой чифлик или хан.

— А най-лошото, което може да се случи, е нещата да останат както са сега. Без да имаме никаква представа какво е станало с тях.

Известно време помълчахме. Опитах се да намеря нишка надежда.

— Не намерихме Винделиар или Дуалия — напомних му.

— Може да се трупове в гората. Или да се крият някъде. Не са ни оставили диря, която да проследим.

Беше прав. Реалност и пустота бликнаха в мен като кръв от рана.

— Толкова съм безсилен... Ридъл, трябваше да дойда тук и да се опитам да я намеря. От Зимния празник тя е изчезнала и аз не можах да направя нищо. Нищо! И вече нямам и диря, която да проследя.

Болка и гняв бяха една сила в мен. Исках да разбия всичко в стаята, но най-вече исках да се самоунищожа заради това колко съм безсилен. Отрязах косата си, когато Моли умря, символично унищожение и самонаказание, защото не бях успял да я спася. Сега исках да посека лицето си, да заблъскам черепа си в стената, да се хвърля от прозореца. Мразех се заради своя пълен провал. Бях толкова безполезно същество, че бях зло. Бях убиец и способен да изтезвам, човек, лишен от добрина. Но дори злото в мен беше безсилно. Не ми беше спечелило нищо.

— Не ми харесва изражението ти — каза Ридъл. — Фиц, не можеш да се държиш отговорен. Това е нещо, което ти се случи, не нещо, което си направил ти. — В гласа му имаше съпричастие.

— Беше нещо, което не направих. Пренебрегнах дълга си — отвърнах тихо. Обърнах се отново към прозореца и погледнах надолу. Падане, но не достатъчно голямо. Импулсът нямаше да свърши работа.

Ридъл ме познаваше твърде добре.

— А после, ако все пак я намерим, това ще е първата новина, която ще получи за теб.

Бавно обърнах гръб на лесния изход.
— Утре тръгваме за Бъкип.
Ридъл само кимна.

Утрините идват все едно дали ги искаме, или не. Измъкнах се от леглото и се доверих на размътения си от билка ум, че ще ме догони. Закуската беше нескончаема и пълна с вежливи разговори, които едва можех да следя. Някой беше разпознал Елик като канцлера на Халкида и по някаква причина беше много възбуждащо, че едно конярче от Бък е убило стареца. Спърман на два пъти ме увери, че е пратил запитване до замък Бъкип относно какво точно е целяло това странно нахлуване в Бък. Изтощеният ми ум не предложи никакъв отговор, тъй че само кимах.

И най-сетне, най-сетне напуснахме цитаделата Рингхил. Яздех начело на гвардията си, Ридъл яздеше до мен. Нас беше зад нас, все още водеше за поводата кобилата на Пчеличка. Изглеждаше смазан. Ридъл се наведе и ми прошепна, че момчето е имало първото си нощно пиене с мъже предната вечер и са го чествали като герой за „първия му удар“. После кимна назад към Лант.

— Късмет имаше момчето. Лант се намеси точно след като повърна първия път. Забрани му повече пиене и го прати да си ляга. Но пак ще го цепи главата цял ден.

Яздех Бързонога. Тя като че ли се беше съвзела от злоупотребата ми с нея, но показваше бдителност, за разлика от предишната ѝ жажда да ме зарадва. Позволих ѝ да усети, че съжалявам колко грубо съм я използвал, но не се опитах да нахълтам в мислите ѝ.

Фоксглоув дойде зад нас. Беше недоволна от Петлите и хладна към мен. Усещах, че усилията ѝ да ги интегрира с моите гвардейци не вървят гладко. Предния ден контролът ѝ над тях беше, меко казано, слаб. Днес се бяха строили с гвардията ми, но все пак оставаха като отделна формация в ариергарда. Подозирах, че не се радва особено, че съм ѝ натресъл такива размирници. По едно време дойде и Лант и заговори, като гледаше право напред:

— Вие ме унижихте. Упоихте ме и ме оставихте заспал все едно съм дете.

„Дете си.“ Поклатих глава.

— Лант, оставих те заспал като лошо ранен мъж, когото не трябва да изпращат на такава задача. Същото беше в сила и за Настойчивост. — Съчиних някакво утешение за него. — Трудно можех да оставя момчето там само. Как е раната ти?

Отклоняването на разговора го обърка за малко.

— Заздравява — отвърна той сърдито.

— Добре. Трябва й време. Имам един съвет. Сериозен съвет. Когато се върнем в замък Бъкип, яви се на капитан Фоксглоув. Тя да те насочи в боравенето с меча, започнете полека, докато мускулите ти се възстановят. Не ти предлагам да станеш войник или член на гвардията ми. — Как да оформя следващата част. Да стане мъж? Не. Затърсих подходящите думи.

— За да могат да ми се подиграват заради липсата на умения ли? За да мога да се издъня отново?

Как изобщо се беше превърнал в такава самовлюбена пача? Още едно нещо за поправка, още една задача на главата ми, която не исках.

— Лант, мускулите на гърдите ти са прерязани. Трябва да зараснат и след това да укрепнат. Нека Фоксглоув да ти помогне с това. Само това ти предлагам.

Той помълча малко. После каза:

— Баща ми ще е много разочарован.

— И от двамата ни — подчертах.

Мисля, че получи някаква странна утеха от думите ми.

Денят отмина по начин, който в друг момент щеше да е приятен. Времето остана топло за зимата. Бързонога възвърна духа си дотолкова, че поиска да е пред другите коне и с радост я оставих. Пъстра полетя пред нас, направи кръг и кацна за малко на рамото на Нас, после отново излетя напред. Днес приличаше просто на питомна врана — само грачеше без думи, щом полетеше. Веднъж, когато беше кацнала на рамото на Нас, я попитах:

— Колко думи знаеш?

Тя кривна глава към мен и попита:

— Колко думи знаеш?

Нас почти се усмихна и подхвърли:

— Каза го точно като вас.

Добре поддържаните пътища избягваха височините и лъкатушеха през малки селца. Във всяко селище спирахме, за да разпитаме за Пчеличка и Шайн и да кажем на всеки ханджия, че има голяма награда за две изгубили се момичета. Никой нямаше новина за нас.

Вечерта наехме стаи в един хан. С Ридъл, Фоксглоув и Лант се настанихме над кухните. Стаите бяха топли. Гвардията ми и Настоячивост получиха плевника над конюшните. Петлите щяха да спят в гостилницата. Зарадвах се на добре приготвеното ядене и халба ейл, и на ранното легло в чиста стая, последвани от среднощен юмручен бой, след като моите Петли не си легнаха, а се скараха помежду си. Врявата ме събуди. Нахлузих панталоните и хукнах надолу по стълбите. Докато дойде Ридъл, имах едно насинено око, двама мъже проснати на пода и един заклещен в ъгъла. Изгонихме и тримата в конюшните и обещахме на ханджията да заплатим щетите. Докато се качвахме, Ридъл подхвърли:

— Обикновено принцовете не правят такива неща.

— Не се представям добре в тази роля, нали? Колко пъти съм се чудил какво ли ще е да съм законен и признат като потомък на Пророка в замък Бъкип. Намирам го по-скоро за бreme, отколкото за привилегия.

— Ще свикнеш — обеща ми той неуверено.

На заранта ме следваха двама Петли по-малко. Какво пък, това означаваше двама по-малко, с които Фоксглоув да се оправя. Бяха взели конете и бяха оставили гвардейските си куртки. Сметнах го за малка загуба. Фоксглоув беше проспала свадата в кръчмата и не й казах нищо. Сигурен бях, че много скоро ще го чуе.

Денят беше мрачен, със снежни облаци и лек вятър, който се събуждаше от време на време и мятеше ледени кристали в лицата ни. Двамата с Ридъл яздехме един до друг в мълчание, изпълнено с лоши предчувствия. Мисля, че и двамата се бояхме от връщането си в замъка. Бяхме възстановили реда от предния ден, с Лант и Настоячивост един до друг зад Ридъл и мен. Чувах откъслечни разговори и заключих, че наскорошното им бойно преживяване им е дало нещо общо, което да ги сближи. Момчето все още водеше Прис. Празното й седло ме бодеше в сърцето всеки път, щом погледнех назад.

Имах чувството, че се връщам у дома с подвита опашка. А някъде, някъде там беше моята Пчеличка и не се бях доближил нито стъпка до това да знам къде е. Утрото отмина с малко приказки между Ридъл и мен. Понякога враната излиташе високо и пред нас, после се връщаше, сякаш за да се увери, че я следваме. Бях толкова свикнал с нея, че почти не я забелязвах. По-често клечеше на рамото на Нас, макар че веднъж малко се изненадах, като я видях кацнала на Лант.

Прехвърлихме едно възвишение и видях на пътя пред нас ездач на кафяв кон, следван от оседлан бял. Огледах ги за миг, докато идваха към нас. Ездачът беше нисък и беше смъкнал качулката си над лицето си. Яздеше в лек тръс, но дори отдалече можех да разбера, че кафявият кон е измъчен и е на ръба на силите си. Главата му клюмаше при всяка стъпка. Опита се да забави и ездачът му го срита силно.

— Бял кон — каза Ридъл. В същото време аз казах:

— Бяло палто.

И подвикнах през рамо на Фоксглоув:

— Спри строя. Вдигна ли ръка, подкарай ги в галоп. Ако не, стой на разстояние.

Тя кимна. Прие командата, но беше недоволна, че не може да тръгне с нас.

С Ридъл подкарахме в тръс. Лант ни последва и знаех, че Настойчивост няма да остане по-назад. Искаше ми се да не бяха. Гледах ездача. Отначало той не издаде с нищо, че ни е забелязал. Бялото кожено палто ме убеди, че това е един от Слугите, избягал от касапницата. Щом се приближихме, като че ли се събуди от дрямката си. Погледна ни, изпищя и зарита коня си в паника, но ние вече бяхме до него, от двете му страни. Ридъл се наведе, сграбчи юздите и спря рязко коня. Ездачът продължаваше да пищя и да го рита. Познавах този писък.

— Шайн! Шайн, спри! В безопасност си! Шайн, аз съм, Фиц... Беджърлок! И Ридъл. Дойдохме да ви намерим и да ви върнем у дома. В безопасност си! Шайн. Къде е Пчеличка? С теб ли беше?

Оседланият бял кон се беше дръпнал встрани. Явно само беше следвал кафявия, след като не му беше хрумнало нищо друго. Ридъл слезе от коня си и посегна към Шайн. Тя изрита към него, изпищя отново, а после се смъкна от коня в ръцете му. Слязох и аз, хванах юздите на коня ѝ и останах глупаво настрана, докато Ридъл я тупаше

по гърба и ѝ казваше, че всичко вече е наред, че е в безопасност, вече е в безопасност.

Воят ѝ бавно заглъхна до глухи хлипания, а след това — в задъхан и разтреперан плач.

— Пчеличка? Шайн, къде е Пчеличка? Шайн, погледни ме! Знаеш ли къде е Пчеличка?

На кротките въпроси на Ридъл тя само клатеше трескаво глава и хлипаше още по-силно. Ужасяваща увереност набъбваше в мен. Белият кон се доближи. Не му обърнах внимание, докато не застана толкова близо, че с една спокойна стъпка успях да хвана провисналите му юзди. Два коня. Две седла. Един ездач. Без Пчеличка. Седлото на кафявия кон определено беше халкидска направа. Това на белия не приличаше на нищо, което бях виждал. Високо отпред и ниско отзад. Изглеждаше ми неудобно.

„Пчеличке, къде си? Ти ли яздеше този кон?“

— Том Беджърлок.

Обърнах се изненадан. Гласът ѝ беше глух. Косата ѝ беше сплъстена и провиснала на кичури около лицето ѝ. Беше отслабнала и с костеливото си лице приличаше повече на Сенч. Устните ѝ бяха напукани, а страните ѝ зачервени. Все още дишаше тежко, но се беше отдръпнала от Ридъл. Бялото кожено палто, което носеше, беше огромно, провиснало на гънки около нея. Стискаше ръцете си и стоеше присвита, сякаш можеше да се разпадне на късчета. Стоеше срещу мен и ме гледаше право в очите. Нямаше нищо общо с жената, която бе настоявала, че целият живот трябва да спре, докато не ѝ купим зелени чорапи.

— Пчеличка — каза тя. — Те взеха Пчеличка.

— Знам. — Постарах се да го кажа спокойно. — Взели са и теб. Но ти вече си в безопасност. — Поех си дъх. — Пчеличка. Знаеш ли къде е?

— Те я взеха — повтори тя. — Взеха я в един камък с тях.

28. ОТЗВУЦИ

Опустошенията на този дракон са точно толкова бедствени, колкото ако сме изправени пред нашествие на армия. Тя била „малка“, казват ми, според драконовите мерки, но въпреки това гладът ѝ изглежда неутолим. Пастирите не смеят да изкарат стадата си по по-високите летни пасища, защото дори с мъже и кучета, които да ги пазят, драконът се спуска и взема каквото му хареса. Добитък и овце умират колкото от ноктите ѝ, толкова и в главоломния си бяг. Най-породистите стада добитък и коне бяха за известно време в безопасност, пазени в обори и конюшни, но дори това вече не е така. Има вече три донесения, че драконът с ноктестите си крака и пердашещата си опашка разрушава постройки, за да се добере до добитъка вътре.

Дали домове и хора ще са следващите? Положението е нетърпимо. Като крал, вие трябва да предложите някакво решение, все едно дали ще е договаряне или военен отговор. Има слухове, че котериите на Умението са способни да общуват с дракони. Моите пастори и земеделци, които са били достатъчно смели да стоят на място и или да предложат на този дракон избрано животно, или да я заплашат, са пренебрегвани. Най-малкото, не можете ли да изпратите една котерия да се опита да вразуми това същество?

От херцога на Фароу до крал Предан

Стоях все едно бях станал парче лед.

— Какво имаш предвид? — успях да изрека най-последно, но знаех какво има предвид. Колкото и невъзможно да изглеждаше, имаше само едно обяснение.

— Като вас — каза тя. — Влязоха в един камък, като вас. И взеха Пчеличка. Усетих как светът спря. Ушите ми кънтяха.

— Какъв камък? Къде? — Не можех да намеря достатъчно въздух в дробовете си и въпросите излязоха на шепот.

Шайн примига. Заговори тихо и объркано:

— Те ни изхитриха. Халкидецът, който изглеждаше добър. Той ни намери и ни върна при Дуалия. И при Винделиар, и още няколко други. Криеха се, защото наблизко имаше халкидци. Щом ни видях, тя ни накара всички да се хванем за ръце. — Изведнъж се намръщи. — Все едно беше игра. Детска игра. Сула държеше ръката ми много силно, забила беше ноктите си. Кучка мръсна...

Гласът ѝ заглъхна. Затаих дъх. „Остави я да говори. Не задавай въпроси.“ Виждах колко е крехка, едва можеше да се съсредоточи. Тя се пресегна към Ридъл с трепереща ръка и продължи задъхано:

— Дуалия извади един свитък. И ръкавица, много тънка ръкавица със сребро на връхчетата на пръстите. Но не беше хубава. Сложи си я. И пипна камъка, и...

— Шън! Мила Еда, слава на теб! Ти си! Шън!

Фоксглоув беше спряла гвардията ми на почтително разстояние, а Петлите се бяха струпали зад тях. Лант и Настойчивост бяха подкарвали напред, за да видят защо са спрели, и сега Лант се метна от коня си и се втурна към нас.

— Лант! — извика Шайн и след това закрещя: — Лант! Лант! — Хвърли се в прегръдката му и не исках да видя ужасната борба на чувства, която се разигра на лицето му. Надявах се никой друг да не може да разбере какво означават те. Държеше я, но не както тя се беше вкопчила в него. Държеше я като нещо изгубено за него, докато тя се беше сгушила в ръцете му все едно най-сетне се е върнала у дома.

— Мислех, че си мъртъв! Видях, че те убиха. А после ме отвлякоха! — Замаяното ѝ спокойствие си бе отишло. Бе спасена в прегръдката му и истерията ѝ се усилваше.

— Шайн. Какъв камък? Къде? — настоя Ридъл. Сграбчи я за раменете и я обърна към себе си. Тя се опита да се задържи за ризата на Лант, но Ридъл го изгледа предупредително и той я пусна и отстъпи

назад. Беше ли облекчен от това, че я бяха измъкнали от прегръдката му? Тя изглеждаше объркана и на ръба на паниката, но Ридъл я хвана за брадичката и извърна лицето ѝ към своето. — Шайн. Погледни ме. Може да успеем да върнем Пчеличка веднага. В кой камък влязоха? Преди колко време?

Тя се взря в него и примигна, сякаш се мъчеше да подреди паметта си. Познавах това чувство. Плачеше без сълзи, носът ѝ течеше, страните и носът ѝ бяха пламнали. Най-сетне проговори.

— Предната нощ. Дуалия ги поведе. Всички се държахме за ръце. Аз бях накрая, с Керф. И Сула. В последния миг Пчеличка се наведе и захапа ръката му. Издърпа го в камъка. Той пищеше, когато влезе. — Гласът ѝ се извиси на последните думи, сякаш това ѝ носеше удовлетворение. Обърна се отново към Лант, сякаш озадачена от това колко лесно я е пуснал.

Ридъл отново я обърна с лице към себе си.

Помъчих се да задържа гласа си спокоен.

— Шайн. Трябва да ни заведеш до онзи камък. Веднага. Трябва да отида за Пчеличка.

Тя бавно отмести поглед от лицето на Ридъл към моето. Очите ѝ станаха безмилостно твърди, а гласът — детински:

— Ти ни остави през един камък. И тогава *те* дойдоха. Не трябваше да ни оставяш.

— Знам. И много съжалявам. Но ти вече си в безопасност. И трябва да намерим Пчеличка, за да бъде и тя в безопасност. — Говорех много простичко, все едно беше дете. Помнех онази накъсана разсъдливост, която идва след изтезание или след крайно тежко усилие. Да ѝ викам нямаше да помогне с нищо.

Тя се наведе към мен и прошепна:

— Не. Трябва да се махнем отгук, далече. Те може да се върнат от камъка. А и все още имаше войници, блуждаеха из гората. Оставих огъня да гори, за да ги подмами, и взех коня, и се магнах колкото се може по-тихо. Жалко, че белият кон тръгна след мен. Толкова лесно се вижда нощем. Щях да го убия, за да престане да върви след мен, ако имах нож. Но нямах нищо. Нищичко. И стана много тъмно, за да мога да намеря път. Тъй че намерих една гъста дъбрава и се скрих там до разсъмване. — Пое си дъх. — Яздих през гората, докато не намерих

път. Препускахме в галоп и препускахме, докато глупавият кон не откажа да тича. И тогава ви намерих.

— Трябва да ни заведеш до камъка. Виждаш ли всичките тези гвардейци? Те ще те защитят.

Тя вдигна очи и погледна към чакащите бойци. После присви устни.

— Не мисля, че бих могла да намеря мястото. Дори и да го исках. Моля ви. Трябва да се махнем, много далече от тук.

— Ще се махнем — увери я Ридъл. — Но първо трябва да се върнем за Пчеличка.

Тя го зяпна и задиша все по-дълбоко, докато не се уплаших, че ще закрепчи отново.

— Вие не разбирате. Не мога да се върна там! — Очите ѝ станаха много кръгли и много черни. — След като Пчеличка издърпа Керф вътре. Ние, ние бяхме... Имаше още халкидци наблизо. Дуалия каза така. Но те влязоха в камъка и ни оставиха, Сула и мен. И Сула, Сула започна да пици и да ме удря, и се опита да тръгне след тях в камъка. Трябваше да я накарам да млъкне. И... тя беше част от тях, ония, дето съсипаха дома ни и ни отвлякоха. Тъй че аз... аз я убих. Мисля.

— Трябвало е да я убиеш — казах ѝ. — Не можех да я оставя да мисли за това. — Трябвало е да я убиеш и баща ти ще е много горд с теб, че си го направила. Това е правилното решение. Кой камък? — Сърцето ми бушуваше. Копривка и Предан ми бяха казали, че няма никакви записи за портали на Умението в този район. Бяха ли ме излъгали? Изпитах гняв, последван от страха, че камъкът е неизвестен.

Но усилието ми да я успокоя и да я накарам да се съсредоточи се провали.

Тя бавно извърна глава към мен.

— Баща ми ли? — попита глухо.

— Нашият баща. — Гласът на Лант прекъсна и ми се прииска да го ударя. „Не сега, не сега.“ Но той продължи: — Лорд Сенч е твой баща.

Тя примига. Изражението ѝ ми напомни за бездомно животинче. Скоро щеше да рухне и с нея — шансът ми да намеря Пчеличка. Заговори бавно.

— Лорд Сенч е твой баща имаш предвид. Ти ми каза тайната си... в нощта преди...

Очите ѝ се разшириха. „Не, не позволявай мислите ѝ да се върнат към деня, в който бе изнасилена и отвлечена.“ Помъчих се да запазя гласа си спокоен.

— Трябва да знам къде е камъкът, Шайн!

Лант вдигна треперещата си ръка.

— Нека да кажа. Нека да се каже преди гвардията ви да е дошла тук. Нека да го кажа и да се свърши! Не мога да го понасям това повече. — Погледна я, лицето му бе изпълнено със скръб. — Шън... Шайн. Ти си моя сестра. Шайн Звездопад. Лорд Сенч е баща и на двама ни.

Тя зяпна, очите ѝ зашариха от мен към Ридъл, после към Лант.

— Това е лоша шега — каза накъсано. Долната ѝ устна затрепери. — Ако изобщо ме обичаш, ще ме отведеш оттук, колкото може по-бързо.

Лант ме погледна измъчено.

Понякога е по-добре да смъкнеш превръзката бързо.

— Разбира се, че те обича — уверих я. — Той е твой брат. Никога не би позволил да пострадаш.

Тя извърна рязко глава и ме зяпна.

— Мой брат?!

Ридъл ни гледаше слисано. Някои тайни не може да се запазят безопасно. Не и без риск от ужасни последствия. Заговорих тихо:

— Лорд Сенч е баща и на двама ви. — Поех си дъх и се опитах да заговоря сърдечно. — А сега трябва да ни заведеш обратно до камъка. Където е изчезнала Пчеличка.

Тя ме зяпна. После отново извърна глава и погледна брат си. Какво видя там? Същите прилики, които бях видял аз, след като се бях научил да гледам за тях?

— Лант — промълви тя с отпаднал глас, сякаш го викаше от много далече. А после коленете ѝ се огънаха и тя се свлече на пътя. Тежкото кожено палто се смъкна около нея и както лежеше там, изведнъж ми напомни за тънка сърна, убита от зимата. Ридъл клекна до нея и опря пръсти на гърлото ѝ. Вдигна очи към мен.

— Твърде много ѝ дойде. Припадна. А не можем да чакаме да се свести. Ще трябва да проследим дирите ѝ обратно. Да извикаме

Фоксглоув да я вземе?

Лант простена. Хванах го за ръката над лакътя преди да е паднал на колене до нея. Заговорих на ухото му:

— Не е твоя вина. И ще е най-добре да оставиш някой друг да се грижи за нея, докато се съвземе. Ще ѝ трябва време, също като на теб.

Той се опита да се отскубне от мен, но го задържах здраво; опрях палеца си на едно определено място и натиснах между мускулите на ръката му по начин, който определено не беше приятен. Както се надявах, на мига стана от тъжен гневен. Ридъл вече надигаше Шайн. Вдигнах другата си ръка и магнах на Фоксглоув и войниците.

— Пуснете ме! — настоя тихо Лант. Поне намери присъствие на ума да бъде дискретен донякъде.

Усмяхнах се и заговорих тихо, все едно говорех от грижа за Шайн. Постепенно отслабих натиска на ръката му.

— Когато можеш да се контролираш, ще спра да те контролирам. Твърде много хора гледат, за да се поддаваш на чувствата си точно сега или да си говориш сърдечно с Шайн за това кой е баща ви и какво означава това за нея. Тъй че ще се качиш на коня си и ще яздиш до Ридъл и мен, и ще ни помогнеш да проследим дирите ѝ обратно до камъка, и ще оставим грижите за нея на Фоксглоув и гвардията ми. Разбрано?

Не му хареса. Не ме интересувахе как се чувства. Наблюдавах лицето му и видях момента, в който осъзна, че логиката е на моя страна. Спря да се бори и го оставих с конете, докато отида да поговоря с Фоксглоув и Ридъл. Шайн можеше и да се е свестила, но не мърдаше. Очите ѝ бяха свити на цепки и не се обади, когато помолих Фоксглоув да направят носилка и да я качат на нея. Фоксглоув кимна и започна да се разпорежда на едни да намерят здрави клони и на други да съберат дърва за огън и да го разпалят, тъй че Шайн да може да получи гореща храна и пиене, преди да тръгнат. Съгласих се с това. Взех с мен Лант, Ридъл и няколко от останалите Петли и поехме бавно в посоката, от която бе дошла Шайн. Престорих се, че не забелязвам, че Настойчивост тръгна след нас, с Пъстра на рамото му. Момчето бе станало свидетел на разкритието на Лант. Щях да се оправям с това по-късно.

Тази част от кралския главен път прекосяваше горист район с няколко стопанства и малки имения. Късият зимен ден скоро щеше да

свърши. Зачудих се колко ли дълго Шайн е яздила в галоп и колко уморен е бил конят още преди това. Искях да бързаме. Не можех да си позволя да изгубим дирята.

Разделих Петлите на двойки и ги пратих напред в галоп с указания, че на всеки кръстопът двама трябва да се откъсват от ядрото и да навлизат във всяко отклонение. Ако някоя двойка види нещо, което да указва, че два коня са излезли от гората на пътя, единият трябва да остане близо до отклонението, а другият незабавно да препусне обратно към мен. Препуснаха в главоломен галоп, може би се надяваха да изкупят греховете си.

Известно време с Лант и Ридъл яздехме мълчаливо, на потмерен ход, и оглеждахме грижливо пътя от двете страни. Настойчивост, който все още водеше коня на Пчеличка, беше изостанал по-назад. Оглеждах заснежения терен от лявата страна на утъпкания път, а Ридъл наблюдаваше дясната. Мислех за Пчеличка. Предната нощ тя беше яздила с Шайн. Беше захапала някого и по някакъв начин това бе помогнало на Шайн да се освободи. Защо не бе могла да се освободи самата тя? Отново беше откъсната от мен, изчезнала, както личеше по всичко, през стълб на Умението. Тъга и отчаяние ме налегнаха отново, подсилени от задържалото се въздействие на елфовата кора. Гледахме не само за дирите на Шайн, но и за всичко, което можеше да покаже, че са минали шейни или конен отряд. За какъвто и да е знак за малката ми дъщеря. След малко Ридъл каза високо:

— Няма да съм човек, ако не попитам.

Знаех въпроса му.

— Вярно е, Сенч е техен баща.

— Знаех за Лант, но не и за момичето. Защо Сенч го е пазил в тайна?

— Ами, защото е Сенч. Не ми каза, че Лант е негов син, допреди няколко дни. Макар че би трябвало и сам да се сетя по приликата.

Ридъл кимна и каза:

— Мисля, че в Бъкип знаят повече хора, отколкото Сенч подозира. Беше съвсем очевидно от начина, по който се отнасяше с Лант от самото начало. Тъй че защо да пази Шайн в тайна?

Помълчах, а после Лант каза кисело:

— Искате ли да ида напред, за да можете да си клюкарствате за моето потекло и за сестра ми насаме?

Изгледах го.

— Лант. Ридъл е женен за моята дъщеря, Майсторката на Умението Копривка. Тя ти се пада роднина. Тъй че мисля, че това прави всички ни роднини.

Ридъл надви усмивката на лицето си.

— И всъщност обсъждам баща ти, а не теб. Сенч! Направо ужасно! Какъв скандал! — Усмивката му се разшири, въпреки усилията му.

— Да, Сенч — потвърдих и мрачен смях изригна от мен, надвивайки мрачните настроения. Двамата се разсмяхме и поклатихме глави.

След малко Лант попита:

— Защо *все пак* е запазил Шайн в тайна дори от мен? Успя да ме вземе в Бъкип и ми каза, че ми е баща. Защо не и на Шайн?

Заговорих с неохота. По-добре беше, че задава тези въпроси сега, отколкото пред свидетели.

— Държал я е в неведение и скрита от всички заради опасности както за нея, така и за него. Семейството ѝ не било доволно да е натоварено с незаконното му дете и въпреки това нямали нищо против да изтръгват средства за гледането и възпитанието ѝ. Средства, които явно не са използвали в нейна полза. Позволявали му само краткотраен и нередовен достъп до нея. Дядо ѝ и баба ѝ се грижели за нея отначало и били ако не добри, поне не жестоки. Когато умрели и я пратили при майка ѝ и нейния съпруг...

— Знам част от това — прекъсна ме Лант припряно.

Ридъл вдигна вежда към мен.

— Почти толкова лошо, колкото можеш да си представиш — казах му и видях как потръпна.

— Какво предполагаш, че ще направи Сенч с нея сега? — попита той.

— Не знам. Не знам дори дали ще е склонен да я признае. Но мисля, че тя ще е в най-голяма безопасност в Бъкип, дадена под опеката на Кетрикен може би. Винаги е копняла да бъде в двора и по-скоро допускам, че майчината ѝ линия ще е малко по-внимателна да не влиза тепърва в пререкания с лорд Сенч по въпроса.

Фицбдителен си пое дъх, за да зададе въпрос, и знаех, че няма да искам да отговоря. Зарадвах се, като чух препускащия в галоп кон и видях един от своите Петли, запътил се назад към нас.

— Сигурно са намерили нещо!

Докоснах с пети Бързонога и тя пое неохотно в тръс. Конят на Ридъл профуча покрай нея и *Не!*, усетих от нея. *Аз съм Бързонога. Аз винаги вода.*

Покажи им! — предложих и тя се понесе в галоп. Не позволи умът й да докосне моя отново и не се опитах да настоявам. Не исках да установявам отново каквато и да било връзка, но се радвах, че злоупотребата ми с нея не е прекършила духа й.

Сойер, един от моите Петли, започна да вика още преди да сме стигнали до него:

— Намерихме дирята й! Казах на Рийпър да стои настрана от нея, но не знам колко дълго може да изтрае.

— Добра работа — казах му.

Той обърна коня си и поведе, въпреки недоволството на Бързонога, че трябва да тича след него. Хубаво беше, че се движим. Стигнахме един участък, където пътят навлизаше в по-гъста гора. Там ни очакваше друг от Петлите, застанал в студа до изнервения си кон.

— Може ли вече да я проследим? — попита той. Не отговорих веднага. Метнах се от гърба на Бързонога и Ридъл се озова до мен на мига. Нагазихме в снега покрай следите.

— Два коня, един зад друг — заяви Ридъл убедено.

— Така е — потвърдих. Качих се отново на седлото. — Бъдете нащрек! — предупредих другите. — Шайн каза, че някои от наемниците още обикалят в района. Ако видите някои, трябва да ги заловим живи. Трябва да ги разпитам.

Сойер кимна, партньорът му също. Мимоходом забелязах, че двамата стоят малко по-изправени. Спогледаха се доволно. Тези двамата щяха да имат повод за гордост от изпълнената задача.

Дирята не беше трудна за проследяване. Подкарах Бързонога колкото може по-бързо през дълбокия сняг, като наблюдавах гората за каквато и да било признак за наемниците. На два пъти Ридъл и Лант се отклониха настрана, за да огледат други следи. И двата пъти бяха само от сърни. Зачудих се дали уплашената Шайн не си е въобразила халкидските преследвачи, като призрака в стаята си.

Гората стана по-гъста и съответно по-тъмна. Снегът беше поплитък, но дирята все още се виждаше ясно. Проследихме я нагоре по един склон, обикаляхме между скални издатини и се снишавахме под надвесените дървета, израснали накриво между камъните. Под зелените гиганти нямаше много храсталаци.

— Фиц! — извика Лант и обърнах Бързонога, мислех, че е видял някаква опасност. Но той се наведе от коня си и забърса снега от някакъв камък. — Тук е имало град някога. Или нещо такова. Виж, този камък е одялан.

— Прав е — потвърди Ридъл, преди да съм успял да проговоря. — Виж и ето там. Дърветата са надвесени и е стеснено, но може да е било път някога.

— Логично би било — отвърнах и върнах Бързонога по дирята. Стари здания. В Планинското кралство често бяхме намирали изправени камъни край развалините от селища на Праотците.

— Надушвам изгаснал огън — заяви Ридъл и в същия момент Сојер каза:

— Ей там има още следи, сър. Като че ли вървят в същата посока като нас!

Пришпорих Бързонога. Тя се понесе нагоре на мощни скокове и изведнъж пред нас се разкри изоставен бивак. Припряно стъкмени заслони от клони и борови клонки обкръжаваха черно петно, където беше горял лагерен огън.

— Спри! — извиках на другите.

Слязохме и Настоячивост остана с конете, а ние закрачихме бавно напред. Потърсих с Осезанието си, но не усетих други наблизо. И да бяха дебнали халкидци Шайн предната нощ, вече ги нямаше. Наведох се и надникнах в един от временните заслони от борови клонки. Някой се беше свивал там на сухо. Нищо друго не можех да кажа.

— Фиц. — Гласът на Ридъл бе тих, но настойчив. — Виж!

Бяло палто. Светла кожа, светла коса. Мъртва. Просната на гръб в снега, единственият цвят бе само малкото кръв, потекла от устата ѝ. С Ридъл се надвесихме над нея, глава до глава. Пъхнах ръка под врата ѝ и повдигнах. Не беше прекършен.

— Здравно стискане е било, и дълго — каза той. — Впечатлен съм.

Кимнах. Дъщерята на Сенч. Стискаш за врата и натискаш с пръсти силно, за да смачкаш гръкляна. Без въздух противникът се задавя в собствената си кръв. Не е най-бързата смърт на света, нито най-кротката, но беше свършило работа.

Пуснах главата да падне в снега и се изправих. И ето го, точно пред мен.

Видял бях извисяващия се каменен блок, но не бях разпознал какво е. Голямото дърво, което бе израснало до него, почти го беше съборило. Камъкът се беше килнал пиянски и едната му страна докосваше снега, натрупан около него. Лишеи пълзяха по ръбовете. Приблжих се към него бавно, все едно беше дивеч, който дебнех. Лант и Ридъл ме последваха, но двамата ми Петли останаха с Настойчивост, сякаш надущаха опасност.

Някой беше забърсал наскоро снега от най-горната част на камъка. Сто въпроса ме засипаха. Как бяха узнали Слугите, че този камък е тук? Владееха ли Умението, за да могат да го използват? Знаеха ли повече за тази магия от мен? Бяха ми казали, че няма стълбове на Умението в този район. Как Слугите бяха научили за него, а ние не? Все полезни въпроси, а отговорите им несъмнено щяха да са още по-полезни. Но да размишлявам сега над тях беше загуба на време.

— Знаеш ли къде води? Разпознаваш ли руната?

— Да. — Беше една от малкото, които познавах много добре. — Отива до тържище на един кръстопът, отвъд Планинското кралство. Когато тръгнахме да намерим крал Искрен, минахме по един път на Праотците и се натъкнахме на него. Не е далече от мястото, където намерихме спящите каменни дракони. — Наистина го помнех добре. Двамата с Шута за кратко бяхме завладени от магията му. Паметният камък там беше силен и той сякаш се беше превърнал в някой друг, стародавен Бял, минал някога там, поет или шут...

Смъкнах ръкавицата си.

— Фиц, не! Свържи се първо с Копривка, уведоми я какво искаш да...

Опрях ръката си на студения черен камък.

И нищо не се случи. Бях изумен. И ядосан.

— Може би е счупен. — Ридъл го каза колебливо и долових нежеланието му да ме окуражава изобщо.

— Шайн каза, че са минали през камъка. — Наместих ръката си точно на руната, натиснах с пръсти студения груб отпечатък. Нищо. Нищо не можех да усетя от камъка.

Елфовата кора.

Не. Не можех да си позволя да съм умъртвен за Умението точно сега. Не можеше да е така, не и когато Пчеличка можеше да е само на две стъпки през мрака от мен.

— Не. Не!

Потърках длан по изронения от времето студен камък. Усетих как кожата на дланта ми задра по него.

— Не!

— Фиц, може да е...

Не помня какво още каза Ридъл. Натисках камъка, ударих го с юмрук. Изпаднах в ярост. Пред очите ми почервения и потъмня. А когато гневът ми премина, видях, че съм удрял с бойна брадва стълба-Умение. Не помнех кога съм я измъкнал от ремъка на гърба си. Ръцете, гърбът и раменете ме боляха от силата на ударите, но на самия камък не се виждаше и следа от тях — имаше само няколко сиви драскотини на черната му повърхност. Останал бях без дъх и по гърба ми се стичаше пот, сълзи бяха потекли по страните ми. Усетих, че съм прегракнал от проклятията, които бях ревал.

Пуснах безполезното оръжие в снега и се надигнах, дробовете ми крещяха за въздух. Успях да се изправя и се огледах. Всичките ми спътници стояха в боязлив кръг, на много безопасно разстояние.

— Фиц? — каза тихо Ридъл.

— Какво?

— Защо не се отдръпнеш от тази брадва?

Вместо това се наведох и я вдигнах. Огледах нащърбения ръб и я прибрах в клупа на гърба си. Наведох се, гребнах шепа сняг в раздраната си длан и го изядох. Влагата облекчи гърлото ми.

— Приключих — казах уморено.

— Какво стана? — попита Лант.

— Глупост стана — отвърнах му. — Пих чай от елфова кора, за да не може магьосникът им да скрие Пчеличка от мен с Умението, и умъртвих Умението си дотолкова, че не мога да използвам един портал. Тя може да е само на две стъпки оттук, а не мога да ги хвана!

— Сега какво, сър? — Беше един от Петлите ми.

Сега какво? Седнах в снега. Беше студен. Все едно. Помъчих се да овладея мислите си. Като че ли бе изтекло много време. Вдигнах очи към Ридъл, който все още стоеше на разстояние.

— Аз оставам тук. Настойчивост, вземи Бързонога. Тя е бърза. Препускаш до замък Бъкип. Ридъл и Лант, следвате го колкото можете по-бързо, но се обзалагам, че момчето ще стигне там първо. Отиваш право при Майсторката на Умение Копривка. Казваш й какво се случи тук и я молиш да ми изпрати Умели, които са опитни в използването на камъните за пътуване и знаят как да боравят с оръжие. Ридъл и Лант, вие докладвайте подробно на крал Предан.

Настойчивост заговори боязливо:

— Сър, не знам най-бързия път.

Все още държеше юздите на конете. Погледнах Бързонога. *Знаеш ли най-бързия път до конюшните в Бъкип? Можеш ли да тичаш дотам?*

Да. Осезанието й беше съдържано. Все още твърдиш, че не можем да се обвържем, а ме молиш за това?

Да.

Тогава ще ми направиш едно благодеяние. Когато го поискам.

Обещавам, отвърнах примирено. Не ми дължеше нищо, а толкова отчаяно се нуждаех от това. Затаих дъх.

Ще отнеса момчето дотам.

Носи го добре, Бързонога.

Не знам друг начин. Тръсна глава и ме освободи.

Мисълта е бърза. Сделката бе подпечатана. Погледнах Настойчивост в очите.

— Довери се на Бързонога. Тя знае пътя. Тръгвай.

За миг погледите ни се задържаха. След това момчето подаде юздите на другите коне на Лант, яхна Бързонога, обърна я и тя препусна. Заговорих на другите:

— Сойер и Рийпър. Вие се връщате при капитан Фоксглоув. Кажете й, че тя и гвардията ми трябва да откарат лейди Шайн до Бъкип колкото се може по-бързо. Сойер, избери шестимата най-добри войници от Петлите. Върни ги тук с каквото продоволствие можете да съберете за пренощуване на открито.

Погледнах Ридъл да видя дали не съм пропуснал нещо.

Той се мръщеше.

— Не ми харесва да те оставя тук.

— Нищо не можеш да направиш за мен, ако останеш.

— Тялото? — попита той.

Само го изгледах.

Ридъл кимна.

— Ще кажа на Сойер и хората му да го изгорят, когато се върнат.

Не ме интересуваше.

Гората наоколо стана сякаш друг свят, след като тръгнаха. Бях изпратил най-лекия от спътниците си на най-бързия си кон. Настойчивост щеше да стигне в Бъкип преди да падне нощта. Вярвах, че Копривка ще го послуша. Ако не, Лант и Ридъл нямаше да са много зад него. До утрешния следобед трябваше да пристигне някой, който да може да използва камъка. Някой друг щеше да мине през портала и да се изправи пред онова, което бе от другата страна. Можеше да ги пращам в засада или при хора, изгубили умовете си от прехода с Умението. Можеше да намерят детето ми с разстроен завинаги ум. Можеше да намерят само следи, водещи нанякъде. Знаела ли беше Дуалия къде ги отвежда, или беше само бягство напосоки? Знаеше ли как да използва стълбовете и беше ли достатъчно силна със своя чародей, за да пренесат безопасно толкова много хора?

Ако беше, бяхме изправени срещу невероятно могъщ противник. Ако не беше, издирването ми можеше да приключи с едно дете, което изобщо нямаше да ме познае.

Знаех, че трябва да запаля огън и да се подготвя за идващата нощ. Падащият сняг все още не проникваше през сплетените клонове на боровете, но щеше да проникне. Цветовете вече гаснеха в смътната светлина на гората. Светлосиво, сиво, черно. Гледах как се стъмва и не правех нищо. Неведнъж опирах длан на руните на стълба и се надявах. Напразно.

Чух Петлите преди да ги видя. Долових от тона на разговора им, че една нощ на открито, докато приятелите им се връщат в уюта на казармата в замък Бъкип, не ги радва. Светлината на факлите им потръпваше и играеше, докато идваха.

Сойер и Рийпър бяха взели още шестима Петли.

— Направете лагер — казах им и те се подчиниха. Запалиха огън в огнището, където беше горял огънят на Дуалия. Вдигнаха бързо три навеса от клони. Бяха донесли походни одеяла. Имаха храна и седнаха да ядат. Нямах никакъв апетит, но направих чай. Те се споглеждаха накриво и не пиха, докато не отпих аз. Явно Фицбдителен и Настоячивост се бяха оплакали от измамата ми.

Дълго след като си бяха легнали седях и гледах огъня. Не знам колко често съм ставал и отивал до камъка; опирах дланта си на него. Беше глупаво. Усещах, че Умението ми е потушено. Беше същото заглушаващо умствено изолиране, което бях почувствал на Аслевиал, първия път, когато неволно бях изял елфова кора от Външните острови. Опитвах се да се пресегна с Умението, но безуспешно. Разгръщах Осезанието си и долавях спящите мъже и бухала, дебнещ плячка наблизко, и не много повече. Към разсъмване пропълзах в срутения навес, оставен от Слугите, и поспах. Събудих се след като другите отдавна бяха станали. Главата ме болеше и духът ми бе отпаднал съвсем. Бях премръзнал и гладен, и ядосан на себе си.

Отидох до камъка и опрях длан на руната.

Нищо.

Утрото отмина. Падна още сняг. Пратих четирима от Петлите да идат да потърсят дивеч. Не бях гладен, но това им даваше някаква работа. Никакъв знак не бях видял да има още някой из гората, а скуката ги дразнеше. Слънцето пълзеше по небето зад пласт облаци. Ловците се върнаха с две яребици. Опекоха ги. Изядоха ги. Аз пих чай. Следобедът отиваше към вечер. Твърде много време беше изтекло. Никой ли не идваше?

Дойдоха по здрач и разбрах причината да се забавят толкова. Ридъл водеше, а Копривка яздеше зад него. Седеше на коня си, но я следваше носилка: сигурно беше сметнала, че е под достойнството ѝ да е в нея. Следваше ги пълна котерия от ползватели на Умението, въоръжени и в броня. А след тях се точеше обоз и слуги, подходящи за състоянието на Копривка. Станах да ги посрещна. Официалният ѝ поздрав към мен беше сдържан, но видях яд, умора, разочарование и тъга на лицето ѝ. Ридъл беше примирен и мълчалив.

Тя му позволи да ѝ подаде ръка и да ѝ помогне да слезе от коня, но долових хлад между тях и знаех каква е причината. Тя погледна мен, не него, и каза:

— Стълбът-Умение?

Поведох мълчаливо. Зад нас свитата ѝ се раздвижи: вдигаха лагера и палатка за нея. Чух удари на брадви — събираха дърва за огъня, и как отвеждат конете. Котерията закрочи след нас. Когато стигнахме до стълба-Умение, докоснах отново руната.

— Знам къде отива.

— Древното тържище на пътя към каменните дракони — каза Копривка. Погледна ме и добави: — Мислиш, че не знам ли?

— Казах го за котерията. За да знаят какво да очакват, щом излязат от стълба.

— Разбрах. Но не сме сигурни дали стълбът не е паднал и не можем да знаем дали там има хора. Котерия Дъждосвирец предложиха да рискуват живота си, за да избавят лейди Пчеличка.

Обърнах се и се поклоних на шестимата непознати.

— Благодаря ви.

И наистина бях благодарен, но също така малко ги мразех, че могат да направят това, което аз не можех. След това им казах за стълба, както го бях видял последния път, камък, изправен в нещо, което можеше да е било пазарен площад в някое древно време. Града, съществувал някога там, отдавна го нямаше. Последния път, когато го бях видял, беше обкръжен от гора, без никакъв знак от човешко обитаване. Щеше да е студено. Те кимаха. Водачката им, Спрингфут, беше смръщила чело и слушаше напрегнато, а след това строи котерията си все едно бяха военен патрул. С левите ръце на рамото на ползвателя на Умение пред тях и с десните стиснали мечовете си, тръгнаха към камъка Умение. След това спряха и погледнаха Копривка.

Тя кимна. Гледах нещо, което никога не бях виждал: колона от ползватели на Умение, погълнати един след друг от черния камък. Външността на стълба изобщо не се промени. Котерията просто влезе в камъка и изчезна. Когато изчезна и последният, вдишах дълбоко; представях си хиляда възможности.

— Фиц.

Погледнах Копривка. Изражението ѝ беше странно. Тя преглътна и заговори отново:

— Не са намерили никого. Само площада, както го описа. Девствен сняг. Никакви следи, отвеждащи от стълба. Там няма никой.

— Не може да няма! Сигурно снегът е заличил следите.

Копривка затвори очи. Поклати бавно глава, после отново ме погледна.

— Спрингфут докладва, че там е спокойна ясна вечер. Снегът не е пресен. Има дири от зайци. Нападали листа, борови иглички. Не е валял нов сняг, няма вятър. Фиц. Според Спрингфут те изобщо не са излезли от стълба.

— Изобщо ли не са я усетили? — възкликнах. — В преминаването?

Тя поклати бавно глава и не каза нищо.

— Когато със Сенч се забавихме, Предан ни намери в стълба. Не могат ли да...?

Тя вдигна ръце и разпери пръсти.

— Опитват се, тате. Но не усещат нищо. Дори да стигнат до мен с Умението е като да надвикат прибор. Казват, че течението на Умението е силно и е трудно да се преодолее.

Ридъл я прегърна. Стоях сам. Много сам. Една обучена котерия едва да може да действа? Една необучена жена беше вкарала цяла върволица хора там; какъв шанс можеха изобщо да са имали?

— Значи... нея вече я няма?

— Ще продължат да се опитват.

Не можех да изрека на глас немислимото. Изчезнала. Изгубена в течението на Умение.

Копривка продължаваше да говори. Котерията имаше продоволствие за пет дни и щяха да останат поне три дни, преди да се върнат през стълба. Точно тази котерия бе веща в боравенето с оръжие също както с Умението. Копривка се надяваше, че може би Дуалия и онези с нея все пак ще излязат от стълба; че просто са се забавили, а не са се изгубили. Имал бях това преживяване. Знаех, че може да се случи. Напомни ми, че старите разкази са пълни с примери за хора, които случайно влизали в камък и след това се появявали извън него месеци и дори години по-късно, незасегнати от изминалото време. Думите й означаваха за мен толкова, колкото шумоленето на вода, течаща над ледени камъни. Не бях имал толкова добър късмет от много дълго време.

В един момент осъзнах, че е спряла да говори. Мълчеше. Сълзи, сребристи в последните лъчи дневна светлина, се стичаха по лицето й.

Ридъл стоеше до нея и плачеше открито. Никой не говореше. Нямахме какво повече да се каже.

Стояхме и чакахме. Копривка изпрати с Умението. Опитах и аз, без резултат. Най-сетне умората я надви и Ридъл я отведе до палатката и горещата храна. Седнах, опрях гръб на студения камък и зачаках. Прекарах нощта загледан в тъмното.

29. СЕМЕЙСТВО

Това е достоверно описание какво точно се е случило, записано от писар Симър така, както ми бе разказано от менестрела Дръм, неграмотен, но заклет да говори само истината.

Китни Мъха, обвинен в убийство на младата си жена, бил домъкнат до Свидетелските камъни близо до замък Бъкип на петнайсетия ден след Пролетния панаир. Не отишъл доброволно. Братът на жена му, Дръзко калайджията, настоял Китни да се срещне там с него на двубой с криваци и юмруци за истината по случая. Дръзко решил, че Китни е удушил жена си в изблик на пиянски гняв. Китни признал напиването си онази вечер, но настоявал, че е намерил Сипка мъртва, когато се върнал в къщата им, и че припаднал от скръб, но се събудил от ужасените писъци на сина им, когато момчето видяло трупа на майка си.

Дръзко обвинил Китни в убийство и настоял синът на сестра му да му бъде даден, за да го отгледа.

В двубоя Китни бил пребит от Дръзко. Когато кривакът на Китни се счупил, Дръзко се изсмял и му обещал бърза смърт. Китни възкликнал:

— В името на Еда, кълна се, че не съм направил това ужасно нещо. Към богинята се обръщам за закрила.

Вдигнал ръце и затичал. Някои казвали, че просто искал да избяга. Но няколко свидетели и Дръм менестрелът заявили, че като че ли нарочно се хвърлил към един изправен камък. И изчезнал все едно се гмурнал в дълбока вода.

Лятото отминало. Китни Мъха бил изчезнал. Но се разбрало, че Таг мелничарят има сребърна верижка и пръстен, които били на Сипка. Когато претърсили къщата му, открили други откраднати вещи. Така че може би Сипка

го е сварила, че краде от къщата ѝ, и той я е убил. Китни Мъха явно бил невинен.

Писар Симър,
описание на случая с Китни Мъха

Стигнахме в замък Бъкип в ранния следобед.

Бяхме яздили бавно, за удобство на Копривка. Ридъл яздеше до нея и всякакъв гняв, който бе изпитвала към него, бе изчезнал, пометен от още по-ужасната ни обща загуба. Посредством Умението тя държеше Предан и другите в течение за трагедията ни. Аз бях глух за Умението и изтръпнал за всякакво усещане освен загубата си.

Бяхме лагерували пет дни в гората. Копривка бе повикала нова котерия от Бъкип. Те дойдоха при нас и се опитаха да намерят Пчеличка, но без резултат. Копривка им благодари, както и на котерия Дъждосвирец, за усилията им.

Яздех коня на Настойчивост, добре обучено животно, което нямаше нужда от абсолютно никакво напътствие. Унил и смълчан, изостанах назад с Петлите. Съсредоточен бях само върху това да не мисля за нищо. Всеки път, когато блеснеше лъч надежда, го изтръгнах от ума си. Отказвах да мисля в какво съм сгрешил, какво друго бих могъл да направя. Отказвах да мисля изобщо.

Яздехме денем, но всичко ми изглеждаше сумрачно. Понякога се чувствах благодарен, че Моли е мъртва и я няма да види колко тежко съм се провалил. Понякога се чудех дали не понасям наказание заради това, че не бях обичал Пчеличка достатъчно, когато беше малка, глупавичка и безпомощна. После затварях ума си и преставах да мисля.

Стражата на Бъкип ни пропусна през портите, без да ни спира, и продължихме към двора. Имаше суматоха около коня на Копривка, когато слугите наизлязоха да я посрещнат и само дето не я понесоха вътре. Вяло се учудих, като видях, че моите Петли стоят строени и чакат да ги освободя. Отпратих ги в казармата им и им казах да докладват на Фоксглоув на заранта. Време беше Фоксглоув да им

смени униформите и да ги научи на дисциплина. Не можех да се занимавам с това.

Чудех се защо съм се върнал тук. Чудех се какво ще стане, ако се кача на коня си и препусна. Колко щеше да ми отнеме да стигна до Клерес? Най-бързо щях да пътувам сам. Конят беше уморен. Никакви провизии. Тези неща не се правят така. Но колко копнеех да съм отново онова безразсъдно момче. Постоях дълго смълчан. Съзнавах, че Ридъл е до мен, но не се обърнах да го погледна.

Той заговори тихо:

— Крал Предан ни чака.

Щеше да има височайшо мъмрене за неподчинението ми. Изобщо не ме интересуваше. Но Ридъл стоеше до мен, присъствие през усета на Осезанието ми.

— Трябва да се погрижа за коня — казах.

— Ще кажа на Копровка, че ще дойдеш след малко — каза той.

Отведох коня до старите конюшни. Дори не му знаех името. Намерих празна ясла между Бързонога и Прис, разседлах го, донесох му вода и зоб. Момичето от конюшните — Търпение — дойде, погледна ме и си отиде, без да каже нищо. Никой друг не се обърна към мен, докато не се появи Настойчивост и не каза:

— Аз трябва да правя това.

— Не и днес.

Той загледа как се справям с всички неща, които върши човек, след като е прибрал в конюшния грохнал от езда кон. Знаех как го сърбят ръцете, докато гледа някой друг да се грижи за животното му. Но трябваше да го направя аз. Трябваше да изпълня поне тази малка задача правилно.

— Тя е като вятъра. Бързонога.

— Да. Наистина е добра.

Бързонога ме гледеше от яслата си. Приключих с коня. Нямах нищо повече за вършене тук. Никакви оправдания за забавяне повече. Затворих вратата на яслата зад себе си и се зачудих накъде да тръгна.

— Принц Фицрицарин? Сър? — заговори шепнешком Настойчивост. — Какво стана? Къде е Пчеличка?

— Изгубена. Изгубена завинаги. — Изрекох на глас думите, които ехтяха безкрайно в ума ми. — Взели са я в стълб на Умението,

момче. И са се изгубили в магията. Така и не са излезли от другата страна.

Той вдигна ръце и се хвана за косата, сякаш искаше да я оскубе. После проплака жално:

— Пчеличка! Моята малка Пчеличка! Учех я да язди.

Сложих ръка на рамото му и той зарови лице в ризата ми.

— Опитах се да я спася, сър! — каза приглушено. — Наистина, сър. Опитах се.

— Знам, момче. Знам.

Свлякох се покрай стената и седнах в сламата. Настойчивост рухна до мен. Присви се и заплака. Седях уморено, потупвах го и ми се искаше да можех и аз да изхвърля от себе си скръбта на сълзи и хлипове. Но тя ме изпълваше като черна отрова.

Конят му надникна над яслата, изпъна врат и изпръхтя в косата на момчето, после я облиза. Настойчивост вдигна ръка към него.

— Ще се оправя — каза му глухо. Лъжеше добре. Бързонога посегна към мен с Осезанието.

Не сега, мила. Не мога. Нищо не ми е останало, което да дам или да споделя. Усетих обвъркването й. „Не се обвързвай. Ако не се обвържеш, не можеш да се провалиш. Не с Бързонога, нито с Настойчивост. Откъсни ги сега, преди да си се ввлякъл по-дълбоко.“ Другото щеше да е безотговорно.

Исправих се с усилие.

— Трябва да тръгвам — казах.

Излязох. Не бях ял, не бях спал и бях капнал. Все едно. Влязох през кухненската врата все едно все още бях Безименното момче от кучкарника. Стигнах до вратата на залата за частни аудиенции на Предан. Някога беше на крал Умен. Тук се раздаваше правосъдие на хората с по-благородно потекло. В по-стари времена от тази зала принцове бяха пращани в изгнание и принцеси бяха осъждани за изневяра и прогонвани в далечни замъци. Каква съдба щеше да отреди Предан за мен? Зачудих се отново защо съм се върнал тук. Може би защото да мисля за нещо друго бе твърде трудно. Вратите бяха високи. И откряхнати. Разтворих ги широко и влязох.

Въпреки цялата си тържественост залата беше скромна. Издигнат на подиум стол — строг съдебен трон за крал или кралица. По-нисък стол до него за съветника, когото владетелят можеше да

повика. Още столове, от дъб и с прави облегалки, обкръжаваха стените за възможни свидетели на злодеянията на призованите на съд обвинени. А в центъра имаше ниско дървено перило, зад което обвиненият трябваше да коленичи, докато чака присъдата на владетеля. Подът беше гол камък, както и стените. Единствената декорация бе едно голямо пано с Елена Пророк, което красеше стената зад съдния трон. В другия край на помещението в голяма камина гореше огън, но не стигаше, за да прогони студа или да разсее миризмата на запустяло в залата.

Чакаха ме. Предан и Елиания, и принцовете Почтен и Благоденствие. Копривка и Ридъл. Кетрикен, облечена в скромно черно, с покрита с качулка глава заради студа, изглеждаше по-стара, отколкото последния път, когато я бях видял. И Сенч. До него, загърната в дебел вълнен шал, сякаш никога повече нямаше да се стопли, се беше присвила Шайн. Беше се облегнала на баща си като дете. Страните, носът и челото ѝ все още бяха зачервени от студа. Лант седеше от другата страна на Сенч. Сенч ме погледна, но погледът му не издаваше нищо. Шишко също беше там, гледаше ококорено. Крал Предан все още не беше заел съдебния трон, но беше облечен официално и с корона на главата. Кралица Елиания беше с тънък шал на главата, извезан с нарвали и елени, короната ѝ беше върху него. Изглеждаше мрачна и недостижима. Копривка се беше преоблякла, но все още изглеждаше уморена. Ридъл, облечен в синьото на Бък с черна обшивка, стоеше до нея. Брат ѝ Стабилен беше от другата ѝ страна, готов да ѝ предложи силата си.

Спрях и зачаках. Изненадах се, когато чух, че влезе още някой. Обърнах се и видях Хеп, доведения ми син. Пъргав влезе след него, а след Пъргав и неговият близък Чевръст. И те ли трябваше да са свидетели на моето унижение и провал? Рицарин, най-големият син на Бърич, влезе след тях. Пажът, който ги доведе, се поклони дълбоко и след това се оттегли и затвори вратите. Никой не проговаряше. Рицарин ме погледна с дълбоко натъжени очи, преди да отиде при братята си. Пъргав и Чевръст вече бяха до Копривка, от двете ѝ страни. Хеп ме погледна, но отказах да срещна погледа му. Той се поколеба, след което отиде и застана до Копривка и братята си.

Останах сам.

Обърнах се да погледна Предан, но той гледаше към вратата. Тя бавно се отвори. Влезе Спарк, облечена в меко синьото на Бъкип, облеклото за слугиня в замъка. А до нея бавно пристъпваше, с бледата му длан на рамото ѝ, Шутът. Беше облечен в черна туника над бяла риза с широки ръкави, с черни гамаша и ниски обувки. Мека черна шапка покриваше рехавата му коса. Незрящите му очи обходиха залата, но знаех, че го води ръката му на рамото на Спарк. Тя го отведе до един от столовете до стената и му помогна да седне. Кралят кимна отсечено и Стабилен отиде до вратата и я затвори.

Зачаках. Виждах бях това само веднъж, когато бях на дванайсет, и то през една шпионка в стената. Помнех го добре. Знаех, че Предан ще отиде до стола на подиума и ще заеме мястото си. Другите щяха да седнат покрай стените. А на мен щяха да ми заповядат да заема мястото си прав на перилото и да обясня какво съм направил. И какво не съм успял да направя.

Предан си пое дъх, дълбок и хриплив. Зачудих се колко ли му е трудно и съжалих внезапно и дълбоко, че съм го въвлякъл в това. Не за това, което бях направил. Нямах съжаления тук, освен че не бях избавил дъщеря си.

Той не говореше високо, но гласът му се разнесе из залата.

— Мисля, че всички сме тук. Съжалявам, че трябва да ви съберем така. Предвид обстоятелствата трябва да запазим това между нас. Вътре във фамилията, така да се каже.

Липсата на официалност ме изненада. Той се обърна, не към мен, а към Хеп, Рицарин и Копривка.

— Известихме ви, че Пчеличка е похитена. Днес ви съобщаваме най-лошата новина. Тя е изгубена за нас.

— Не! — Тихият глас на Рицарин трепереше. — Какво е станало? Как е била отвлечена и как е възможно да не сте могли да проследите похитителите ѝ?

Хеп огледа всички. Добре школуваният му глас трепереше.

— Тя е толкова мъничка... Толкова крехка...

Шайн изхлипа приглушено.

— Фиц, искаш ли да им кажеш? — каза Предан. — Или аз?

Тъй. Публична изповед преди присъдата. Така подобаваше. Предан не беше заел полагащото му се място, но знаех как ще продължат нещата. Отидох до перилото. Поставих ръцете си на него.

— Започна два дни преди Зимния празник. Исках да зарадвам Пчеличка. Тя беше... нещата във Върбов лес бяха сложни. — Поколебах се. Колко болка исках да причиня? Колкото се може помалко. Сенч, Лант и Шайн си имаха предостатъчно свои проблеми. Колкото и да ме бяха провалили, аз ги бях провалил още повече.

Тъй че поех всичко изцяло върху себе си. Не споменах за несправянето на Лант като учител и прескочих алчността и детинщините на Шайн. За всичко, което аз бях направил, разказах вярно, от човека с кучето до това как бях оставил детето си на грижата на други, за да се опитам да спася Шута. Признах, че се бях противопоставил на предложението да имам Умел, който да предава информация в мое отсъствие, и че съм отказал домашна охрана.

Безстрастно изредих всичко, което се беше случило в мое отсъствие. Говорих за разбитите съдби във Върбов лес и за безплодните усилия да намеря Пчеличка. Казах само, че двамата халкидци, които бях разпитал, бяха потвърдили всичко, което ни бяха разказали хората на Върбов лес. Признах, че бях взел елфова кора и не бях могъл да последвам дъщеря си в камъка. А на тези, които никога не бяха използвали портал, обясних, че Пчеличка е изгубена. Не мъртва — не, нищо толкова просто като мъртва. Изгубена. Изчезнала. Разнищена в потока Умение. Всички усилия да я върна се бяха провалили.

И тогава свърших, във всяко отношение. Олюлях се. Погледнах перилото пред мен и осъзнах, че съм паднал на колене. В някой момент, докато бях говорил, бях рухнал и се бях свлякъл на колене.

— Фиц? — каза Предан и в гласа му имаше само загриженост. — Фиц? Зле ли ти е?

— Разбира се, че му е зле! — почти викна Кетрикен. — На всички ни е зле. А най-лошото е, че трябва да се съберем тук тайно, за да скърбим за загубата на едно дете. Фиц. — Сложи ръка на раменете ми. — Хайде. Стани.

Кетрикен ме дърпаше, вдигна ръката ми и я постави на раменете си. А след това стана, не без усилие, защото годините вече й тежаха. Закретах, когато ме поведе до един стол до камината. Седнах, объркан и по-стар, отколкото се бях чувствал някога. Не разбирах какво става, докато качулката ѝ не се смъкна и не видях, че косата ѝ е отрязана.

Другите се събраха около нас. Предан заговори тихо:

— О, майко, казах ти, че трябва да сме сдържани.

— Сдържани?! — възкликна Елиания. Дръпна короната и шала от главата си и видях само къси кичури от винаги дългата ѝ лъскава черна коса. — Сдържани?! — Вдигна короната си, сякаш се канеше да я захвърли на пода. Благоденствие хвана ръката ѝ и тя го остави да я вземе. Смъкна се на пода и закри лицето си с ръце. — Загубихме дете. Момиченце! Дъщеря на Пророк! Изчезнала, точно както малката ми сестра бе изчезнала за толкова години. Трябваше ли да ни сполети тази мъка отново? Да не знаем? Да таим болката в себе си? Няма я! И ние трябва да сме сдържани?

И зави пронизително като вълчица, скърбяща за малкото си. Благоденствие коленичи до нея и я прегърна през раменете.

Рицарин повиши глас:

— Можем ли да сме сигурни, че е изчезнала завинаги? Всички знаем приказки за хора, които са излизали от камъните години по-късно...

— Тя няма никаква подготовка и е влязла в камъка с неподготвени хора — отвърна Копривка. — Като капка вино, капнала в бърза вода. Няма да поддържам фалшиви надежди. Вече я няма.

Усетих, че треперя. Кетрикен седна до мен и ме прегърна.

— Всичко е по моя вина — признах ѝ.

— О, Фиц, винаги си... — Преглътна каквото се канеше да каже и добави по-нежно: — Никой не те обвинява.

— Аз се обвинявам.

— Разбира се, че се обвиняваш — каза тя все едно бях дете, настояващо, че луната е пита кашкавал.

Елиания ни беше чула.

— Не! Тях обвини! Онези, които са я отвлекли. Всички те трябва да бъдат изловени и убити! Убити като свине!

— Елиания. Фиц е убил тези, които е можал. Другите са влезли в камъка.

Предан се опитваше да я утеши. Вдигнах глава. Сляп или не, погледът на Шута се впи в лицето ми. Той стана, заопипва за рамото на Спарк и тя се пхна под ръката му все едно беше дълго упражняван номер. Видях, че устата му се раздвижи, и разбрах, че ѝ шепне нещо. Щеше да отиде при Елиания и този съюз щеше да е непредсказуем и опасен като някой от опитите на Сенч с взривни вещества.

— Чуйте ме — заговори Предан. В гласа му се долавяше онзи неопределим тон на човек, който взема положението под контрол. — Моля ви. Събрали сме се тук, за да оплачем нашата малка Пчеличка. Трябва да пазим своята скръб в тайна, докато не определим как магията е използвана срещу нас и дали има нова опасност от атака от невидими врагове. Ще отвърнем на удара веднага щом имаме тактика и цел. Дотогава събираме информация и планираме. Не бива да тревожим херцогствата, докато нямаме защита, която да им предложим. — Поклати глава и стисна зъби. — Застрашени сме на повече от един фронт. Огромен зелен дракон върхлита над Фароу и не само отнася добитък, но разрушава обори, за да стигне до животните. Два други дракона са застрашили Беарния. Драконовите търговци пък твърдят, че нямат контрол над тях, и заплашват с възмездие всеки, който ги нападне. Пиратските острови са увеличили налозите за нашите търговски кораби с трийсет процента и настояват, че налозите трябва да се изплащат само в злато или бренди от Сандседж. От Тилт докладват за епидемия, която убива овцете и кучетата. А в Планините...

— Винаги е било така — прекъсна го Кетрикен. — Една трагедия не означава, че другите проблеми са премахнати. Но ти си прав, Предан. Дойдохме тук, за да поскъrbим и да си дадем каквато малка утеха можем. — Надигна се и протегна ръка на снаха си. Елиания я пое и Кетрикен ѝ помогна да стане. — Хайде.

Двете кралици поведоха и всички ги последваха към камината. Рицарин, син на Бърич и Моли, дойде при мен и ми подаде ръка.

— Можеш ли да вървиш? — попита ме без капка жалост.

— Мога. — Но все пак хванах ръката му, за да стана.

Спарк извади ножици от джоба на престилката си. Кетрикен и Елиания бяха донесли отрязаните си коси в копринени торбички. Хвърлиха ги в пламъците и зловоние изпълни стаята. Миризмата ми напомни как двамата с Пчеличка бяхме изгорили тялото на вестоноската. Малкото ми момиче беше толкова храбро онази нощ. Внезапно ми се повдигна. Що за спомен за малкото ми дете — как ми беше помогнала да скрия убийство. Не можех да говоря, докато всеки хвърляше кичур в пламъците и разказваше спомен, или изказваше съжаление, или навеждаше мълчаливо глава. Хеп разказа за рокличката, която ѝ бе подарил, и как тя приличала на „малко

празнично сладкишче, поръсено със захар“, когато я облякла. Кетрикен поговори със съжаление как погрешно била преценила жизнеспособността ѝ, когато я видяла като бебе. Копривка сподели нещо, което така и не бях знаел: как минала покрай една стая и видяла Пчеличка да танцува, сама, докато гледала през прозореца падащия сняг. Но когато дойде моят ред, можах само да поклатя глава.

Предан взе ножиците от Спарк, отрязва кичур от тила ми, където едва щеше да се вижда, и ми го даде, за да го хвърля в огъня. Направи същото с другите. Косите на Кетрикен и Елиания нямаше как да се върнат, но нямаше да дадем на другите повод да се чудят. Когато пристъпи напред, за да даде кичура си коса на огъня, Шутът сложи ръка на рамото ми.

— По-късно — каза ми тихо.

И това беше всичко. Нямаше телце, което да поставят на клада. Малката ни церемония за сбогуване беше недовършена и завинаги щеше да остане така. Бях с роднините си, но никога не се бях чувствал по-самотен. Копривка ме прегърна. Кетрикен хвана ръцете ми, погледна ме в очите и само поклати глава. Спарк дойде, за да ме заведе при Сенч. Той ми се усмихна и ми благодари, много тихо, за това, че съм върнал момичето му. Не можах да преценя дали изобщо разбира, че Пчеличка е изгубена за мен завинаги.

Всеки от тях идваше при мен, с дума или прегръдка, и след това тихо напускаше. Братята на Копривка я отведоха и Ридъл тръгна след тях. Децата на Сенч го отведоха в стаята му. Спарк отведе Шута, а Хеп се измъкна след тях, вероятно за да поговори тихо с него. Кралица Елиания излезе със синовете си.

Останахме само аз, Предан и Кетрикен. Предан ме погледна и каза със съжаление:

— Трябва да тръгвам. Трима от херцозите са дошли, за да обсъдят с мен опустошенията на драконите и какво може да се направи.

Пое си дъх, за да продължи, но аз поклатих глава.

— Трябва да отидеш. Ти си кралят.

Желанието ми да остана сам ме улесни да го подтикна да се върне към задълженията си. Той излезе и понечих да изляза и аз.

— Не — каза твърдо Кетрикен.

— Моля? — Единствената ѝ дума ме сепна.

— Ще дойдеш с мен в дневната ми. Ще хапнем. Фиц, няма да ти позволя да се похабиш. Лицето ти е изпито и ръцете ти са като на скелет. Хайде. Ела с мен.

Не исках. Исках да ида в стаята си и да заспя завинаги. Или да яхна кон и да препусна в смрачаващата се зимна нощ. Но Кетрикен ме хвана под ръка и закрачихме през Бъкип, нагоре по стълбището и до вратата на дневната ѝ, съседна на моята спалня. Влязохме и тя пропъди двете дворцови дами, която я чакаха.

Очакваше ни маса с храна и чай. Супата беше покрита, за да остане топла, а хлябът беше мек и пресен. В чая имаше мента и лайка, и някаква силна подправка, която не познавах. Ядох без апетит, защото беше по-лесно, отколкото да ѝ се противопоставя. Пих и чай. Чувствах се като изтощен кон, който най-сетне е стигнал до конюшните. Скръбта ми не беше намаляла, но отстъпваше на умората. Кетрикен сложи нова цепеница в огъня. Върна се при масата, но не седна. Вместо това застана зад мен, хвана ме за раменете и започна да ги разтрива. Вцепених се. Тя се наведе и заговори на ухото ми:

— Идва време да спреш да мислиш. За теб това време е сега. Отпусни главата си напред.

И го направих. Тя разтриваше раменете и врата ми и говореше за други времена. Накара ме да си спомня Планините и как се бе опитала да ме отрови първия път, когато се срещнахме. Поговори за дългото ни пътуване в търсене на Искрен и ми припомни за моя вълк и как някога се бяхме движили с него като един. Поговори за болката при намирането на Искрен и как го намерихме толкова променен. И как го предадохме на неговия дракон.

Огънят догаряше, а зад тесния прозорец зимният ден угасна.

— Стани. Трябва да поспиш. — Повече ме към спалнята си, дръпна тъмночервената покривка и видях чистите бели чаршафи. — Легни тук. Никой няма да дойде да те търси или да ти задава въпроси. Просто спи.

— В чая — казах и тя кимна.

— За твое добро. И ти се пада, след онова, което направи на Ридъл.

Не можах да ѝ възразя. Легнах в чистите ѝ чаршафи с дрехите, които бях носил дни наред. Тя смъкна ботушите ми и ме зави все едно бях дете.

Посред нощ се размърдах. Будност потече отново в мен. Бях чаша, пълна със скръб, но тази скръб бе затихнала, като болка, която спада, докато човек не се движи. Бавно ме осени, че не съм в собственото си легло. Мирисът на Кетрикен беше навсякъде около мен. Имаше топлина и натиск по гърба ми. Тя спеше до мен, зад гърба ми и с ръце около мен. Толкова грешно. Толкова правилно. Хванах ръцете ѝ и ги задържах до гърдите си. Не изпитвах никакво друго желание освен да бъда държан, някой да спи до мен и да пази гърба ми. Тя вдиша по-дълбоко и издиша думата:

— Искрен.

Скръб и загуба никога не гаснат. Можеш да ги скъташ в някой скрин и да ги заключиш здраво, но всеки път, щом се отвори, откряне дори, уханието на изгубена сладост се надига и натежава в дробовете ни. Искрен, изгубен в Умението също като Пчеличка. Понякога да споделиш загуба е най-близкото до цяр. Липсваше ми моят крал и съжалявах, че нямам силата му.

— Искрен — съгласих се тихо. — И Пчеличка — добавих. Затворих очи и сънят ме притегли отново.

Преди разсъмване тя ме събуди. Носеше дебелия си нощен халат и късата ѝ коса изпъкваше в сив ореол около розовия ѝ череп.

— Трябва да излезеш през тайната врата — каза ми и аз кимнах. Достатъчно грижи си имаше Предан и без скандал между майка му и братовчед му. Тялото ми се беше схванало и не обух ботушите си, а ги понесох. Кетрикен ме придружи до вратата на банята. Тайният ми изход беше в стената на малката стаичка. Там тя хвана ръката ми, обърна ме и ме прегърна отново. Целунах я по челото и по бузата. Щом я пуснах, тя се наведе и ме целуна по устата. — Не се самонаказвай, Фиц. Скърби, но не се самонаказвай. И не бягай от нас, моля те. Имаме нужда от теб, сега повече от всякога.

Кимнах, но не отговорих. Знаеше ли какъв тежък хомот беше сложила на врата ми току-що?

Проходът, в който влязох, като всички неща, свързани с Кетрикен, беше чист и гол. Нямаше нито прах, нито паяжини и изминах пипнешком разстоянието до старата бърлога на Сенч. Влязох колкото се може по-тихо, за да не събудя Шута.

Но той беше в стола пред огъня. Вдигнал беше ръце пред себе си и движеше пръстите си на играещата светлина на пламъците.

— Ето те и теб — поздравя ме. — Бях разтревожен, след като не се отби.

Спрях.

— Мислеше, че ще избягам? — Беше малко плашещо да разбере колко много от приятелите ми вярваха, че ще направя това.

Той поклати пренебрежително глава.

— Има шаблон.

— Направих го веднъж!

Той сви устни и не отвърна нищо. Пръстите му продължиха танца си.

— Можеш ли да виждаш пръстите си?

— Виждам тъмнина на по-светъл фон. И ги разкършвам. Въпреки че боли. — Раздвижи ги отново. — Фиц. Думи не могат да изразят...

— Да. Не могат. Тъй че да не опитваме.

— Добре. — Примирено.

„Пчеличке. Пчеличке. Пчеличке. Пчеличке... Мисли за нещо друго!“

— Зарадвах се да те видя извън тази стая вчера — казах.

— Беше плашещо. Искях да дойда при теб. Да говоря с Елиания. Но... добре. Още не. Знам, че трябва да се напрегна още. Не мога да се свирам тук като плъх. Трябва да стана гъвкав и силен отново. За да можем да отидем в Клерес и да си свършим работата. Да отмъстим за детето ни.

Гневът му, омразата и болката изригнаха в гласа му като внезапно лумнал пламък.

Не можех да го взема с мен. Казах му истината по начин, който приличаше на лъжа.

— Не мога да съзаклятнича точно сега, Шуте. Единственото, което мога да изпитвам сега, е скръб. — И срам. Позната ми бе тази неподвижност. Помнех я от стаята за изтезания на Славен. Човек става неподвижен, преценява колко тежко е ранен. Човек се пита: „Мога ли да се помръдна, без да умра?“

— Разбирам, Фиц. Трябва да скърбиш. Скръбта ти е зърното, което ще покълне в ярост. Ще изчакам докато си готов. Макар да ме натъжава мисълта за онези, които страдат там и ни очакват. — Фасадата на спокойствие отново се върна на лицето му.

Очите, които извърна към мен, бяха слепи, но все пак усетих укора в погледа му. Заговорих мрачно.

— Няма полза от това, Шуте. Пришпорваш умрял кон.

— Никаква надежда нямаш, значи?

— Никаква. — Не исках да говоря за това.

— Мислех, че със сигурност ще тръгнеш след нея.

Изглеждаше толкова озадачен, колкото и наранен от липсата на огън в мен.

— Щях, ако можех. Взех елфовата кора като средство срещу замъгляващата им магия. Запушила е Умението ми. Сега не мога да мина през камък-Умение повече от теб.

Пръстите му спряха танца си. Той потърка върховете им и каза:

— А, но аз някога можех.

— А сега и двамата не можем.

— Но твоето ограничение ще мине. Умението ти ще се върне.

— Така вярвам, макар че дори и това не е сигурно. Някои от по-старите ръкописи говорят за потушаване на Умението завинаги у тези, които са го използвали за зли цели. И са използвали елфова кора за това.

— Колко взе?

— Две дози. Една от слаба елфова кора тук. И една от делфова кора, когато се приближих. Вярвам, че ще мине. Не мога да предвидя колко време ще отнеме това.

Той помълча малко.

— Смятал бях първата част от пътуването ни до Клерес да бъде през камъните, както когато отидохме с Прилкоп там. — Каза го унило.

— Изглежда, си обмислил всичко.

Светлината на огъня странно проблесна по кожата му, когато поклати глава.

— Не. Обмислил съм само възможното. Невъзможното тепърва трябва да го очертая.

— Нима?

— Да. Ще тръгнем от тъмниците на Бъкип. Научих от Аш, че няколко пъти му е било заповядвано да изчака връщането на лорд Сенч в един определен коридор. Веднъж се промъкнал напред, надникнал иззад ъгъла и видял как господарят му излязъл от една каменна стена. Стена с руна на нея.

— Води до Аслевял.

Шутът изсумтя с досада.

— Можеше поне да се престориш на изненадан.

Осени ме като разтваряне на завеса. Опитваше се да ме отвлече от скръбта ми. Опитваше се да ме измъкне от общата ни болка. Постарах се да намеря нещо ново, което да му кажа.

— Това бе една от причините за упадъка на Сенч. Любопитството му. Пътуваше през камъните твърде често, промъкваше се до Аслевял, за да обходи коридорите в търсене на повече знание за Умението. Не спазваше предпазната мярка да се изчаква поне три дни между пътуванията. Отиваше и се връщаше за една нощ, а понякога го правеше няколко нощи последователно.

— Никакво любопитство не би могло да ме привлече отново към онова място — рече той и сянка на стар страх се прокрадна в гласа му. Огънят пращеше и двамата си спомняхме страданията си там.

— И все пак би се върнал там, като първа част от пътуването ни до Клерес?

— Бих. Такава е решимостта ми. Такава е нуждата ми.

Замълчах. Огънят говореше в тишината, съскаше и цвърчеше щом улучеше цепнатина с мъзга.

— Добре тогава — каза най-сетне той. — Ако няма да обмисляш това с мен, тогава какво ще правиш, Фиц? Какви са плановете за остатъка от живота ти? — Изсумтя пренебрежително и попита: — Какво ще правиш утре?

Въпросът му беше като студена вода, плисната в лицето ми. Какво щях да правя? Нямах жена, за която да се грижа и която да пазя, нямах дете, което да отглеждам.

— Току-що се събудих. Не знам дори какво ще правя днес.

Той се намръщи.

— Сутрин ли е? Не е ли късна нощ?

— Сутрин. Призори.

Още един ден без Пчеличка. Тази нощ щеше да е още една нощ от същото. А утрешният ден щеше да е още едно празно разсъмване. Какво щях да правя с живота си сега? Знаех. Но не беше избор, който смятах да споделя с когото и да било.

Усетих я миг преди гобленът да се раздвижи. Гледах натам, когато ъгълът му се вдигна и Спарк се появи. Роклята ѝ беше в синьото

на Бъкип. Носеше бяла шапчица, обшита с дантела и украсена с костени копчета, обагрени в синьо. Хубаво момиче, което щеше да стане красива жена.

Каквато никога нямаше да стане Пчеличка.

— Извинете ме, сър. Отидох до стаята ви с поднос със закуска и ви я оставих там. Но...

Поколеба се и разбрах затруднението ѝ. Не ме беше намерила там и не бях спал в леглото си.

— Тук съм. Като сляза, ще си изям закуската. Не се притеснявай, Спарк.

— О, нямам предвид храната, сър. Предадох ми съобщение от стюарда, да ви се предаде веднага щом се събудите.

— И?

— Кралят има среща с херцога на Фароу тази сутрин, в личните си покои. Нареди да го изчакате в преддверието, за да говори с вас след това.

— Благодаря ти, Спарк.

— Няма за какво, сър. — Момичето се поколеба. Канеше се да ми поднесе съболезнованията си. Не ги исках. Не исках да чувам някой пак да каже колко съжالياват, че Пчеличка вече я няма. Тя видя лицето ми и само кимна. На Шута каза: — Сър, сега ли искате закуската си, или след малко?

Шутът изсумтя, нещо средно между насмешка и отвращение.

— Всъщност ще си легна малко. Може би по-късно, Спарк.

— Разбира се, сър. — Приклезна в лек реверанс и ми се стори, че зърнах за миг усмивка, сякаш това бе ново умение за нея и я радваше. Завъртя се пъргаво и излезе.

— Е, Предан те спаси за днес. Но те предупреждавам, Фиц: ако не решиш какво ще правиш с остатъка от живота си, някой друг ще го реши вместо теб.

— Едва ли е нова ситуация за мен — напомних му. — По-добре да ида да изчакам да се видим с Предан.

— По-добре е да идеш до потилните, преди да се срещнеш с краля. Всъщност те надуших преди да те чуя.

— О. — Намръщих се, щом осъзнах, че все още нося дрехите, с които бях напуснал цитаделата Рингхил. И бях спал в леглото на Кетрикен с тях.

— Едно нещо ме притеснява все още — каза внезапно Шутът. Беше се отпуснал в стола си и пръстите му отново играеха между него и светлината на пламъците. Блестяха почти като златни.

— Какво?

— Според Шайн в стълба Умение ги е отвела Дуалия. Не Винделиар, който, предполагам, притежава доста Умение или друга подобна магия. А Дуалия. Познавам я. Тя е Слуга, от глава до пети. Нито капка Бяло у нея, и определено не е Умела. Как го е направила?

Какво значение имаше? Беше го направила. Умът ми се върна на подробностите в разказа на Шайн.

— Шайн каза, че Дуалия ги е накарала всички да се държат за ръце. После сложила на ръката си ръкавица, преди да докосне камъка. Много тънка ръкавица със сребърни връхчета на пръстите...

Осъзнахме го в един и същи миг. Зяпнах, когато той извърна наранените си пръсти към себе си, сякаш можеше да види отрязаните възглавнички.

— Чудех се защо ми ги взеха — подхвърли. — Сега знаем.

Бяха отрязали Умението от върховете на пръстите му; пришили ги бяха на ръкавица и с тях бяха взели детето ми в камъка.

Призля ми, а след това ярост пропука скръбта ми.

Извърнах поглед от него. Когато го погледнах отново, той търкаше върховете на обезобразените си пръсти. Сякаш си спомняше дните, когато бяха посребрени с магия.

30.

ПРИНЦ ФИЦРИЦАРИН

За разлика от времето на крал Умен, когато Майстор на Умението Гален отсъди Умението и цялото знание за неговото използване да бъде ограничено до колкото може по-малко практикуващи, лейди Копривка от самото начало на своята служба като Майсторка на Умението предложи дори на хора с по-ниски нива на способност да им се възлагат задачи, които могат да изпълнят. Под нейното водачество призивите за учащи в Умението бяха огласявани на всеки десет години и се оформяха котерии веднага щом практикуващите достигнеха статута на калфа.

Така днес съществуват над дузина котерии в служба на управлението на династията на Пророка и близо двайсет соло, или единаци. Всяка от наблюдателните кули по крайбрежието и по границата с Халкида включва по един Умел между бойците си и всяко херцогство има котерия, посветена на неговите нужди. Умели биват включвани в дипломатически делегации, пращани във Външните острови, Бинград и Джамайлия. Способността бързо да се съобщава информация за заплахи за кралството улеснява изпращането на войски. Разрушени от наводнения мостове, пътни разбойници и пирати са само някои от заплахите, на които бързо се реагира, защото е налице бърза комуникация.

Писар Татърсал,

описание на прилагането на Умението от Майсторка на Умението Копривка

В стаята си намерих изстиващата си закуска и чисти дрехи. Погледах храната без никакъв апетит, след което я разбърках малко, за

да изглежда, че съм хапнал нещо. Зачудих се защо изобщо си правя този труд. Защото Спарк, тоест Аш, ще докладва, че не съм ял? На кого? Нелепо.

Слязох до потилните с чистите дрехи под мишница.

Потилните са великолепна традиция в Бъкип, място, където бушуващи огънове се срещат с ледена вода. Има зала за къпане, зала за напарване и потене, а след това място, където да отмиеш потта и да се преоблечеш. Има сектор за гвардейци и за слуги. И още една група зали, които никога не бях посещавал, за благородническото съсловие, включително кралската фамилия.

Този ден влязох там.

Бях едновременно притеснен и подразнен, когато заварих там слуга, който чакаше да вземе дрехите ми, чистите и мръсните, да ме облее с топла вода и да ми предложи сапун и парцал за изтриване, да ме полее отново, да ме изплакне и след това да предложи да плисне водата на нажежените до червено стени на желязната кутия, за да ми направи пара. Приех старателните му услуги общо взето с мълчание. Постарах се да не изглеждам сърдит или недоволен. Беше трудно. Потилните някога бяха място, където можех да съм сам с мислите си или да се позабавлявам в грубата компания на гвардейците. Свършило беше.

Чист и подсушен, уверих човека, че мога да се облека и сам, и го разкарах от стаичката за обличане. Там имаше пейка и дори огледало и гребени. Вкарах се в приличен ред.

Преддверието на залата за аудиенции на Предан представляваше удобно помещение с огън в камината и пейки и столове с възглавнички. Големи картини на ловни сцени в позлатени рамки оживяваха каменните стени. Човек можеше да пуши или да пие чай. Двама слуги стояха готови да донесат всичко каквото можеше да поиска чакащият гост.

Не бях единственото лице, чакащо Предан да му отдели време. Стара дама с отрупана с копчета рокля и изящна шапка вече бе изпила няколко чаши чай. Скромно облечен тип беше изпънал няколко свитъка на една маса и добавяше бележки по тях, докато чакаше. Двама млади благородници седяха на противоположните краища на една пейка и се гледаха навъсено. Явно имаха спор, който Предан трябваше да разреши.

Най-сетне вратата се отвори и херцогът на Фароу излезе със съветника си. Двата му слуги го поздравиха с припрян поклон и той забърза по пътя си. Бях изненадан не по-малко от другите чакащи, когато пажът веднага посочи, че трябва да вляза аз. Единият млад благородник се покашля шумно, но пажът го пренебрегна и ме въведе вътре.

Тази зала беше по-пищно обзаведена и имаше по-войнствен облик от преддверието. Картините тук представяха битки и герои, а пространствата между тях бяха заети от оръжия, спечелени в завоевания. Имаше трон за краля, разположен в средата на помещението, на подиум. В другия край на залата имаше зона с масичка и удобни столове, подредени около нея. Беше близо до уютна камина и на масата бяха сложени леки закуски и освежителни напитки.

Предан не беше на масичката.

Седеше на трона си, с тежка мантия и с корона, и не можех да сбъркам, че аудиенцията ми е с крал Предан на Шестте херцогства, а не с моя братовчед. Нямахте радушна усмивка, която да ме отпусне, нито небрежен поздрав.

Когато стигнах колкото сметнах за подходящата дистанция, се поклоних.

— Ваше величество.

— Принц Фицрицарин. — Височината на трона бе такава, че дори седнал Предан ме гледаше отгоре. Изчаках. Той заговори спокойно. — Вие намерихте Шайн Звездопад и я върнахте у дома. Майка ми я е взела под своята опека. Връщането ѝ на лорд Сенч му е донесло много утеха и е облекчило състоянието му. Благодаря ви за тази служба.

Наведох глава.

— Беше част от това, което тръгнах да направя.

Той не отговори на това, а каза:

— Преди да напуснеш тайно замък Бъкип, последния път, в който се събрахме, за да обсъдим похищението, в кулата на Искрен, аз те попитах дали помниш, че съм твоят крал.

Кимнах бавно.

Известно време той само седеше и ме гледаше. После бавно поклати глава.

— Принц Фицрицарин, говоря ви като вашия монарх. Повиках ви днес тук, за да ви напомня, отново, че аз съм вашият крал. Да ви напомня също, че вие сте принц Фицрицарин и изцяло в публичния поглед. Съжалявам, че посред нашата скръб се налага да обсъждаме точно това. Но не смея да ви позволя да продължите така, както започнахте! — Замълча и видях как се мъчи да запази самообладание.

— Повтарям това, което споменах вчера. В Бъкип стават много повече неща от личната ни трагедия. Много повече от това лорд Сенч да идва разнищен и вие да сте непредсказуем с вашето Умение. Много повече от това да обявя, че Копривка е моя роднина и че е женена с дете. Много повече от това да се опитваме да примирим Том Беджърлок и принц Фицрицарин и да се разправяме с някой, който се опитва да убие Лант, и с пастрока на Шайн, който се опитва да убие лорд Сенч. Шестте херцогства и Планинското кралство оформят много голяма игрална дъска и има много фигури в движение, винаги. Отвъд границите ни имаме Халкида и Външните острови, Бинград и Джамайлия. И имаме дракони, и всеки дракон е като да се оправяш с отделна страна, когато изобщо се интересуват от преговаряне.

Гласът му бе започнал да трепери. Замълча за миг и усетих, че се мъчи да овладее чувствата си. Но когато заговори отново, пролича повече болката, отколкото негодуванието му от мен.

— Винаги преди съм могъл да разчитам на теб. Да знам, че радеш за най-добрите интереси на Шестте херцогства и че ще си честен с мен, дори да ме заболи да чуя каквото имаш да кажеш. Винаги съм чувствал, че мога да ти се доверя. Най-малкото знаех, че никога не би направил нещо, което да ми създаде затруднения с управлението ми. Не забравям какво си направил за мен. Как ме върна от зле премисления полет до Старата кръв и как ме придружи да освободя Айсфир и да спечеля своята кралица. Знам, че ти се намеси в моя полза с майка ми и с лорд Сенч, за да ги увериш, че ще бъда крал на дело, както и на име. Държа този трон отчасти заради твоите усилия да ме видиш сигурен на него.

Замълча. Гледах в пода между нас. Той изчака, докато вдигна очи и срещна погледа му.

— Фицрицарин Пророк, защо все пак предприехте това действие сам? Можехте да оспорите моя план, да ми дадете основанията си.

Щях да ви изслушам, така, както вие сте ме изслушвали. Защо не ми доверихте своите планове?

Казах му истината:

— Знаех, че ще го забраните. И тогава трябваше да не ви се подчиня.

Той се поизправи на трона.

— Ти не ми се подчини. Знаеш го.

Знаех го. Оправданието ми прозвуча детински:

— Не пряко.

Той завъртя очи.

— О, моля те. Това не прави чест на никого от двама ни. Фиц, ти си излязъл от сенките и си на слънчева светлина, където всичко, което правиш, ще се следи внимателно. Понеже си така наскоро възстановен при нас, дори и най-малкото ти действие е от огромен интерес и подхранва клюката. Не съм Сенч, не мога да измислям мигновено було от лъжи, което да загръща в благоприличие всичко, което правиш. — Пое си дъх. — Докладвай. Не пропускай нищо. Кажи ми всичко, което не сподели с майка ми и с дъщеря си. Докладвай ми все едно, че съм Сенч.

Самозабравих се и попитах:

— Как е Сенч?

— Малко по-добре. Можеш да отидеш в стаята му и да видиш сам. По-късно обаче. Принц Фицрицарин, не аз докладвам на вас. Дайте ми описание на *всичко*, което направихте, откакто решихте да напуснете замък Бъкип. Не спестявайте нищо.

Взех решението си бързо. Може би беше време моят крал наистина да ме опознае. Може би неговите придворни убийци не трябваше да крият мръсната работа, която вършеха за трона. И аз също. Тъй че му разказах и не пропуснах нито една подробност. Казах му как упоих спътниците си и как бях взел и семе на карис, и елфова кора. А след това му разказах в подробности какво бях направил на чаровния изнасилвач и на „херцог“ Елик.

Той не ме прекъсна. Лицето му остана безстрастно. Когато свърших, помълча дълго. Опитах се да не се натрапвам, но накрая се размърдах. Той ме погледна отгоре. Дали ме прецени и сметна, че не отговарям на изискванията? Дали съжали, че изобщо ме е извадил от сенките?

— Принц Фицрицарин Пророк. Ти беше свидетел как се опитах да избягам от това кой и какво съм. Напомни ми за моя дълг и ме върна към него.

Млъкна и ме изгледа.

— Знам, че не винаги сме се отнасяли с теб като с принц. Бяха ти възложени задължения несъвместими с родословната ти линия, обучен си за задачи, които изобщо не би трябвало да са твои. Или на Сенч. Знам, че волята на моя дядо те е поставила на този път.

— А сега моята воля е да те махна от него. — Изчака, докато проумея думите му. — Разбираш ли ме? Виждам, че не. Добре. Принц Фицрицарин Пророк, ти никога повече не трябва да се смяташ за придворен убиец. Никога повече няма да вършиш така наречената „тиха работа“ или да бъдеш ръката на кралското правосъдие. Моето правосъдие ще бъде въздавано на дневна светлина, пред всички. Не чрез отрова или нож в тъмното. Сега разбираш ли ме?

Кимнах бавно. Главата ми се въртеше. Толкова много пъти, толкова много десетилетия бях негодувал и се бях заричал да не убивам повече. Толкова пъти бях заявявал, че не съм повече придворен убиец. Но сега моят крал ми отнемаше титлата и задълженията, свързани с нея, и го почувствах като укор. Примигах. Не съпруг. Едва ли баща. И не убиец. Какво бе останало от мен?

Беше ли доловил въпроса ми?

— Ще се държиш така, както се полага на принц от родословието на Пророка. С чест и достойнство. С благородство. Ще споделяш мъдростта на годините си с моите синове и ще помагаш в напътствията им към зрелостта. Ако те изпратя на дипломатическа мисия, ще преговаряш и няма да тровиш никого! Ще си принц Фицрицарин Пророка.

Всеки път, когато изговореше пълното ми име с титлата към него, се чувствах почти все едно изрича заклинание на обвързване. Все едно искаше да постави граници около мен. Усетих се, че кимам. Това ли беше имал предвид Шутът? Че някой ще определя живота ми вместо мен. А това, което описваше Предан, не беше толкова ужасно. Защо тогава го усещах така празно?

Той все още ме гледаше втренчено.

Кимнах и казах:

— Разбирам, ваше величество.

— Кажи го. — Думите му бяха властни.

Поех си дъх. Това, което изрекох, звучеше почти предателски.

— Вече не съм вашият придворен убиец, крал Предан. Трябва да се държа винаги като принц Фицрицарин Пророка.

— Не. Не „да се държиш“. Да *бъдеш*. Ти *си* принц Фицрицарин Пророка.

Поколебах се.

— Лейди Розмарин...

— Е лейди Розмарин. — Безапелационно.

В ума ми гъмжаха въпроси като риби в каца вода.

— Принц Фицрицарин Пророк, очаквам да ви видя на трапезата ни тази вечер.

Потръпнах при мисълта да се потопя отново в дворцовия живот. Той добави по-тихо:

— Стой със семейството си, Фицрицарин. Това е нещо, което ще понасяме заедно.

Бяха ме освободили. Поклоних се отново.

— Ваше величество.

Обърнах се и се оттеглих.

Бях напълно разсеян, когато минах през преддверието и продължих по коридорите на замък Бъкип. Стреснах се, когато чух забързани стъпки зад мен. Обърнах се и видях Спарк, бързаше да ме настигне.

— Сър, моля ви, за момент!

Страните й бяха зачервени и за миг ме жегна страх. Да не би нещо да беше сполетяло Шута?

Но когато ме настигна, новината й едва ли можеше да ме изненада повече.

— Сър, исках само да ви уведомя, че привърших с местенето на нещата ви в новите ви покои.

— Новите ми покои?

— Стаи, по-подходящи за вашето, ммм, ново положение, сър. — Спарк явно бе точно толкова притеснена от това, колкото и аз. Държеше лъскав месингов ключ, окачен на сплетена копринена връзка. — Вече сте настанен в Хелиотропния апартамент.

Зяпнах я.

— Казаха ми, че е бил зает от лейди Търпение и персонала ѝ преди.

Персоналът ѝ?! Една слугиня. Но жилището беше значително по-голямо от досегашната ми единична спалня. Беше малко по-нататък по коридора от лорд Сенч. Без достъп до шпионския лабиринт. Гледах Спарк втрещено.

— Разбира се, те са преустройвани след това. Няколко пъти, предполагам. Много са хубави, сър. Има великолепна гледка към морето и можете да гледате към градините долу.

— Да, знам — казах вяло.

— А приятелят ви трябва да заеме стаите, дадени преди на лорд Златен. Познати стаи за него, макар че няма да издам това на никого, освен на вас. Аз ще го обслужвам. Както и вас, разбира се. Ще имам стая, която е част от неговия апартамент.

Стаята, която някога обитавах.

— И твоята работа се променя, изглежда.

Тя поклати глава и една къдрица се измъкна от шапчицата и заигра на челото ѝ.

— О, не, сър, слугиня съм, откакто дойдох в замък Бъкип. — Усмихна се, но в очите ѝ имаше тревога. Обща беше тази тревога за двама ни.

— Разбира се. Благодаря ти.

— О, ключът ви, сър. За новите ви стаи.

— Благодаря. — Взех го. — Мисля да намина при лорд Сенч сега.

— Както желаете, сър, разбира се. — Приклезна отново в реверанс, малко по-изящен този път, след това се обърна и забърза по пътя си. Запътих се към жилището на Сенч; подозирах, че той стои зад тези промени, по някаква своя тайнствена причина. Очаквах да ми обясни всичко.

Почуках на вратата и един слуга ми отвори. Тръгнах към спалнята, но слугата ми посочи към дневната. Топло и силно ухание от димящо котле изпълваше въздуха. Сенч, облечен в мек халат, се бе настанил до огъня. Шайн седеше на тапициран стол срещу него с чаша в ръце. Носеше простичка скромна рокля в тон със зелените ѝ очи. Косата ѝ беше сплетена и прибрана на тила. Влиянието на Кетрикен,

сигурен бях. Двамата се обърнаха към мен, щом влязох. Шайн като че ли се притесни.

А Сенч... Сенч ми се усмихна доброжелателно. С кротката, леко смутена усмивка на старец. За краткото време, откакто го бях видял за последен път, се беше състарил. Можех да видя очертанятията на черепа под тънката плът на лицето му. Очите му изглеждаха почти стъклени. Зачудих се за миг дали ме позна.

— О, ето те и теб, момчето ми. Тъкмо навреме. Шайн ни направи чай. Чудесен е. Искаш ли?

— Какъв е? Не разпознавам аромата. — Влязох бавно. Сенч посочи стола до своя и седнах.

— Ами чай. С подправки и какво ли не. Джинджифил, мисля. Корен от женско биле може би? Сладък е. И силен. Много приятен за студен ден.

— Благодаря — казах и взех чашата от ръцете на Шайн. — Сякаш сте ме очаквали.

— О, винаги е приятно да имаш компания. Надявах се Лант да намине. Познаваш ли момчето ми Лант?

— Да. Да, познаваме се. Ти го прати при мен във Върбов лес, помниш ли? Да е учител на малкото ми момиче. На Пчеличка.

— Нима? Да, да. Учител. Лант би се справил добре в това. Добра душа е той. Нежна душа.

Кимаше, докато говореше. Не. Не кимаше. Беше парализа, клатеше глава. Погледнах Шайн. Тя отвърна на погледа ми, но не проговори.

— Сенч. Моля те... — Не знаех какво го моля. — Добре ли си?

— Съвсем добре е — каза Шайн предупредително. — Когато никой не го кара да се пресилва. И не му казва неприятни неща.

Зачудих се дали и тя не е в същото състояние.

Вдигнах чашата към устата си и я опрях до устните си. Помирисах. Никакви познати ми лечебни билки. Видях как Шайн отпи от своята. Погледна ме в очите.

— Има и малко успокоителни билки в чая. Но са много слаби.

— Много слаби — съгласи се Сенч и отново ме удостои с изнервящо добродушната си усмивка.

Откъснах погледа си от неговия и се обърнах към Шайн.

— Какво не е наред с него?

Тя ме погледна озадачено.

— Баща ми си е съвсем добре. Радва се, че съм тук.

— О, да — съгласи се той.

Шайн заговори тихо:

— Спрял е да използва Умението, за да крие състаряването си. Не бива да го използва повече, нито билките, които използваше.

Огледах стаята, докато се мъчех да потисна паниката, надигаща се в мен. Крал Умен ме гледаше отгоре от портрета си. Пронизващият му поглед и волевата брадичка на Пророк само ми напомниха още по-остро как бе угаснал отпаднал преждевременно умът му, жертва на опустошителната болест, болката и лекарствата, които взимаше, за да я потисне. Нещо в думите на Шайн привлече вниманието ми.

— Откъде знаеш това? Че не може да използва Умението?

Тя изглеждаше леко стъписана, сякаш ѝ бях задал неприличен въпрос.

— Лейди Копривка ми каза. Обясни, че го е използвал до крайност, по начин, който е надвишавал способността му да го контролира. Каза, че не може да ми го обясни съвършено, след като аз не притежавам тази магия. Но каза, че сега той е уязвим. Че не трябва да се опитва да борави с Умението и че никой не трябва да го използва върху него.

Отговорих на въпроса, който не зададе.

— Аз не съм опасност за него. Пих много силен чай от елфова кора, за да не може Винделиар да замъгли мислите и възприятията ми. Това отнема способността за Умението.

— Винделиар — промълви тя и пребледня. Спокойната ѝ фасада се пропука и видях пред себе си една злочеста млада жена, вкопчена страстно в утешителната рамка на чистите дрехи, топло легло и редовни блюда. Научи ли веднъж човек какво могат да направят безсърдечни хора, не може да го забрави. Злото винаги остава сред нещата, които могат да те сполетят.

— Ти си в безопасност — казах ѝ без полза.

Тя ме погледна.

— Засега — отвърна тихо. — Но Пчеличка не е. Тя го ухапа, за да ме пусне. И аз избягах.

— Станалото — станало — казах вдървено. — Не мисли за това.

Настъпи мълчание. Сенч продължаваше да се усмихва. Зачудих се какви други билки е пил.

Шайн изведнъж заговори:

— Беджър... принц Фицрицарин. Искам да ви кажа, че съжалявам.

Извърнах поглед.

— Вече ми го каза, Шайн. Още когато те намерихме. Не е твоя вина, че са взели Пчеличка.

— Съжалявам не само за това — отвърна тя тихо.

Отклоних я от темата.

— Знаеш ли защо Пчеличка ухапа мъжа, който се е държал за теб, вместо Бялата, която е държала нея?

Тя поклати глава. В стаята настъпи мълчание и го оставих да натези. Някои неща не стават по-добри, като се обсъждат.

— Умението — казах тихо. Това върна погледа ѝ към мен. — Някой говорил ли ти е за него? Че като една от Пророците може би си наследила дарбата за него?

Тя изглеждаше изненадана.

— Не.

— Добре. — Как да подхожда към това? Сенч очевидно не беше махнал преградата, която бе сложил върху нея. Копривка знаеше, че Шайн бе имала Умение и че е била запечатана. Имах ли право изобщо да се намесвам в това? Поех си дъх и тръгнах по по-безопасна пътека. — Е, би могла. Сигурен съм, че когато почувстват, че моментът е дошъл, ще те изпитат за Умението. И ако го притежаваш, ще ти дадат обучението, за да го усъвършенстваш. — Сигурен бях, че всяко такова обучение ще е много по-различно от суровите уроци, на които бях подложен аз.

— Има го.

Двамата извърнахме погледи към Сенч. Главата му все така леко се поклащаше, почти като кимане.

— Нима? — Шайн изведнъж светна, засия от възбуда.

— Да. Разбира се, че го имаш. И си силна в него. — Усмивката на Сенч стана по-широка и за миг зелените му очи бяха точно толкова пронизващи, колкото винаги, когато впи погледа си в нея. — Не помниш ли как ме намираще в сънищата ми? Как ти, необучена и незнаеща, използваше своята магия на Пророк, за да ме намериш?

Моята... възлюбена... дъщеря. — Изричаше всяка дума ясно и отделено. Очите му не се откъсваха от лицето на Шайн. Нещо премина между тях, нещо особено и лично, и внезапно разбрах какво е направил. Печатът й Умение бяха думи, които той бе сигурен, че само той някога ще й каже. Кой друг би я нарекъл *възлюбена дъщеря*?

Гледаха се в очите и осъзнах, че дишат в унисон. Устните на Шайн оформиха неизречена дума. *Tate*. Стаята бе затихнала и замряла като дълбоко езеро. Гледах ги, без да мога да проумея какво точно става, без да мога да реша дали е чудесно или ужасно.

Чух как външната врата на покоите на Сенч се отвори. Гласът на Стабилен го изпревари:

— Знаеш, че не трябва да посяга към Умението, Фиц!

— Не съм аз — отвърнах и видях стъписването на лицето му, щом влезе. Извърна поглед от Сенч към Шайн и след това очите му се разшириха, и в този миг разбрах, че е призовал Копривка. Погледът му отново се стрелна към мен.

— Тя трябва да спре! Лейди Шайн, моля ви, моля ви, спрете! Това може да е смъртта за него.

— Да спра? — Гласът й бе като на сънуващ, който говори в съня си. — Това е моят татко. Мислех, че е забравил за мен. Или че ме е изоставил.

— Никога — закле се Сенч и силата в гласа му ме накара да се зачудя дали тя не го връща към живота, вместо да го убива.

— Не знам какво да направя! — призна Стабилен.

— И аз — казах.

Сякаш изтече много време, преди да чуя как вратата на Сенч отново се отвори. Този път беше Копривка, зачервена, и с нея една висока жена, която никога не бях виждал. Копривка я погледна и каза:

— Разделяме ги. Много леко. Ще помогна на лорд Сенч да възстанови стените си. Виж дали можеш да помогнеш на момичето. Стабилен, бъди готов да помогнеш. — Дъщеря ми ме погледна бегло. — По-добре ще е, ако не си тук. Усещам, че отново посяга към теб, опитва се да те притегли в течението.

— Отивам си.

Потиснах страха и неохотата си. Бях безполезен тук, ако не и по-лошо. Пречка за тях. Не се усъмних в това, което ми каза Копривка, и все пак това, че ме пъди, за да може да си свърши работата, жегна

гордостта ми. Как го казваше Бърч? Безполезен като виме на бик. Това бях. Започваше да ми писва, че съм безполезен и некадърен.

Трудно ми беше да изляза и още по-трудно да реша къде да отида. Тръгнах към новото си жилище. Ключът се превъртя плавно в ключалката и влязох. Беше странно и чуждо място. Всякаква следа от времето на Търпение и Лейси отдавна бе заличена. Стаите, като всичко останало в замък Бъкип, бяха много по-импозантни, отколкото докато бях момче, дадено на милостта на Търпение. Някой беше загладил с гипс грубите каменни стени и ги беше боядисал в меко жълто, което ми напомни за стар череп. На пода на главната стая имаше килим и рисунки на цветя в рамки по стените. Камината беше запалена. Имаше няколко стола с извезани възглавнички и масичка с крака като котешки лапи. Нищо, което изобщо да намеква, че съм живял в тази стая.

В по-голямата спалня намерих дрехите си, спретнато прибрани в един гардероб. Бяха по-малко натруфените одежди на лорд Фелдшпат и няколко други, които Аш явно беше избрал за мен. Тръгнах се като видях меч на Искрен на стената над леглото ми. Младежът наистина бе помислил за всичко. Или може би беше Спарк, казах си и се зачудих защо ми е толкова трудно да ги примиря в една личност. Пътната ми чанта от Върбов лес също беше тук и с облекчение открих, че запасите ми с отрови и малки инструменти и оръжия са ми оставени, както и книгата на Пчеличка. Очуканата чанта съдържаше единствените вещи в стаята, които наистина си бяха мои. Вдигнах я, отворих кедровия скрин и я скрих под меките вълнени одеяла.

Закрачих из стаите като вълк, оглеждащ границите на клетката си. В слугинската стая имаше тясно легло, малка ракла за дрехи и леген и кана. Раклата за дрехи беше празна. Аш и Спарк несъмнено щяха да се чувстват по-удобно да останат с Шута.

Имаше приятна малка дневна, много по-просторна, отколкото я помнех. Камарите небрежно струпани неща на Търпение несъмнено бяха смалили размерите на стаята за ума ми. Бегъл оглед на стените не ми показва никакви знаци за скрити входове. Все пак забелязах малка щръбка в замазката, която можеше да е била отвор на шпионка. Седнах на стола и погледнах през прозореца. Но там нямаше нищо, което да ангажира ума или ръцете ми, нищо, което да ме отвлече от пространството, където Пчеличка я нямаше. Какво щях да правя с

всичките тези празни часове, останали в живота ми? Напуснах скучното си обиталище, отидох при стаята на Шута и почуках.

Изчаках малко, преди да чуя как вратата се отключи. След това леко се откряна, а накрая Аш я отвори широко.

— Толкова се радвам, че дойдохте — възкликна с облекчение. — Той е в такова състояние, а не знам какво да правя.

— Какво става?

Веднага щом влязох, Аш затвори и заключи.

— Изплашен е — отвърна простиичко. — Не искаше да напусне тайните стаи, но лейди Розмарин настоя. Тя е... вече не чиракувам там. Радвам се просто да работя в замък Бъкип като слуга. Знаем, че лорд Сенч... но не е моментът сега да ви занимавам със собственото си положение. Положихме всички грижи да го преместим тук, но той все още трепери от страх за живота си. И не знам как да го успокоя.

Момчето ме погледна и отстъпи назад, видяло гнева на лицето ми.

— Как смее тя! — избухнах. — Къде е Шутът?

— В спалнята. Доведох го по тайните проходи и се постарях да донеса всичко, което му е познато. Физически е много по-добре, но това местене го разстрои толкова...

Можех да се оправя в този апартамент. Когато Шутът се беше предрешил като лорд Златен, бях живял тук като неговия слуга Том Беджърлок. Стаите бяха много по-скромно обзаведени, отколкото в онези екстравагантни дни на лорд Златен. Отидох до вратата на спалнята, почуках и казах високо:

— Аз съм. Фиц. Влизам.

Не последва отговор. Отворих бавно вратата. Стаята тънеше в полумрак. Кепенците на прозорците бяха затворени плътно; само светлината от огъня я осветяваше. Шутът седеше на стол срещу вратата. Стискаше кама.

— Сам ли си? — попита с треперещ глас.

— Засега. Аш е отвън до вратата, ако ни потрябва нещо. — Постарях се гласът ми да е колкото се може по-спокоен.

— Знаем, всички мислите, че съм глупав. Но, Фиц, уверявам те, опасността е реална.

— Какво мисля не е важно. Важното за мен е ти да се чувстваш безопасно, за да можеш да продължиш да се възстановяваш. Тъй. Ето

ни тука. Положението ни е променено. Никой не е действал от злонамереност, но разбирам, че си много разстроен. — Продължих да говоря, докато се приближавах към него. Искях да знае къде съм. — Бях изненадан не по-малко от теб, когато ме преместиха от старите ми покои. А днес крал Предан ми каза, официално, че съм принц, а не придворен убиец. Тъй че и при мен има промени, както разбираш. Но важното, както казах, е, че искам ти да се чувстваш в безопасност. Тъй че кажи ми. Какво мога да направя, за да се чувстваш в безопасност?

Ръката му с ножа се отпусна.

— Не си ли раздразнен от мен? Ядосан от слабостта ми?

Изненадах се.

— Разбира се, че не!

— Отиде си толкова внезапно. След като не дойде да ми го кажеш сам, помислих... помислих, че ти е омръзнало да зависи от теб за всичко.

— Не. Изобщо не е така. Помислих, че имам шанс да спася Пчеличка. И трябваше да го използвам веднага. Само ако бях действал ден по-рано...

— Недей. Ще се подлудиш. — Той поклати глава. — Тя просто не може да си е отишла невъзвратимо, Фиц. Не може!

Можеше и и двамата го знаехме.

— Какво би те накарало да се чувстваш по-безопасно? — попитах.

— Ти. Да си тук. — Юмрукът му се разтвори и ножът издрънча на масата.

— Не мога да съм тук непрекъснато, но ще се постарая да съм тук често. Какво друго?

— Аш въоръжен ли е? Научен ли е да се бие?

— Не знам. Но това са неща, които мога да оправя. Той вече е твоят личен слуга, както разбрах. Мога да го науча да бъде и твоят войник на вратата.

— Това би било... успокояващо.

— Какво друго?

— Фиц, трябва да виждам. Повече от всичко друго, трябва да мога да виждам! Не можеш ли да възстановиш зрението ми с Умението?

— Не мога. Не и сега. Взех елфова кора. Знаеш това. Беше там, когато докладвах на Предан.

— Но ефектът ще отшуми, нали? Както стана на Аслеваля?

— Така мисля. Вече ти го казах. — Не беше моментът да му казвам какво може да ми струва едно такова лечение. — Подобрил си се забележително, откакто Аш ти даде драконовата кръв. Може би и зрението ти ще се върне само. Болката как е?

— Много по-малко. Все още усещам, че тялото ми се... променя. Изцелява се, но заздравяванията са колкото възстановяване, толкова и промени. Аш каза, че очите ми изглеждали различно. И кожата ми.

— Приличаш повече на Праотец — казах искрено. — Не е непривлекателно.

Лицето му грейна от изненада и той вдигна ръце и опипа загладената си кожа.

— Суета — укори се и мисля, че и двамата се изненадахме, когато се засмяхме.

— Чуй какво искам да правиш — казах. — Искам да ядеш и да си почиваш, и да продължаваш да се подобряваш. А когато почувстваш, че си готов, и само тогава, уверявам те, искам да те видя, че се движиш из замък Бъкип. Откриваш отново житейските удоволствия. Ядеш хубава храна, слушаш музика. Излизаш навън дори.

— Не. — Каза го тихо, но упорито.

Смекчих тона.

— Когато си готов, казах. И аз до теб...

— Не — повтори той по-твърдо и изправи рамене. Когато заговори, гласът му беше разсъдлив и почти хладен. — Не, Фиц. Не ме глези. Те взеха детето ни. И я унищожиха. А аз треперя от страх и плача заради смяната на една стая. Нямам кураж, но това не е важно. Не е важно, че съм сляп. Дойдох тук незрящ и ако трябва да отида незрящ, за да ги убия, ще отида. Фиц. Трябва да отидем в Клерес и да ги убием всичките. — Сложи ръце на масата. Изобщо не трепереха.

Стиснах зъби.

— Да — обещах му. Усетих, че съм също толкова спокоен като него. — Да. Ще ги убия. Заради всички нас. — Наведох се и потупах по масата, докато ръката ми се придвижваше към неговата. Хванах я. Той трепна, но не я издърпа. — Но не бих тръгнал на тази задача с

притъпено оръжие. Няма смисъл да взема на такава задача човек, който все още се възстановява от тежки рани. Тъй че ме чуй. Подготвяме се. Имам да свърша някои неща, както и ти. Върни си здравето и куражът ти ще се върне. Започни да ходиш из замък Бъкип. Помисли кой ще бъдеш. Лорд Златен отново?

Смътна усмивка пробяга по лицето му.

— Чудя се дали кредиторите му все още са ядосани, както когато избягах.

— Нямам представа. Да проверя ли?

— Не. Мисля, че ще трябва да съчиня нова роля за себе си. — Помълча. — О, Фиц. Ами Сенч? Какво го сполетя и какво ще правиш без него? Знам, че разчиташе на помощта му. Всъщност аз разчитах на неговата помощ в това.

— Надявам се, че ще се възстанови и че няма да ни се наложи да се оправяме без него. — Помъчих се да говоря с оптимизъм. Отчаянието на лицето на Шута обаче само се усили.

— Ще ми се да можех да отида да го навестя.

Изненадах се.

— Можеш. Би трябвало. Може би утре. Може да отидем заедно.

Той поклати глава. Светлата му коса беше пораснала малко, но нямаше достатъчно плътност, за да легне, и се развя на облак.

— Не. Не мога. Фиц, не мога. — Вдиша дълбоко и отчаяно. После добави с неохота: — А трябва. Знам, че трябва. Скоро.

Отвърнах бавно:

— Трябва, наистина.

Изчаках спокойно.

— Утре — заяви най-сетне той. — Утре ще отидем заедно при Сенч. — Вдиша дълбоко. — А сега си лягам.

— Не — казах. — Не е нощ и тъй като точно сега нямам какво да правя, няма да те оставя да спиш, а ще поговорим. — Отидох до покритите с пердета и затъмнени от кепенците прозорци. Дръпнах пердето и отворих широко старомодния вътрешен капак. Зимната светлина се изсипа през дебелото грубо стъкло. — Свиреп ден е навън. Щормът над водата навява пръски и всяка вълна е увенчана с бяло.

Той стана и направи няколко бавни предпазливи стъпки, ръката му зашари във въздуха пред него. Заопипва за мен, след това пъхна ръка под мишницата ми и се взря слепешком навън.

— Мога да видя светлина. И усещам студа от стъклото. Помня тази гледка. — Изведнъж се усмихна. — Стената под този прозорец е стръмна, нали?

— Да. Не може да се изкачи. — Изчаках. Той внезапно въздъхна и усетих как напрежението му донякъде спадна. Хрумна ми идея. — Помниш ли доведения ми син, Хеп?

— Така и не го опознах добре, но го помня.

— Дошъл е в Бъкип. Заради траура за Пчеличка. Нямах много време с него, всъщност почти не говорихме. Мисля да го поканя да ми попее тази вечер. Някои от старите песни и някои от любимите на Пчеличка.

— Музиката облекчава болката.

— Ще го поканя да дойде тук.

Ръката му стисна моята.

— Ами... добре.

— Може би и Кетрикен ще ни навести.

Той вдиша накъсано.

— Би било... приятно. — Ръката му се вкопчи в ръкава ми.

— Сигурен съм, че ще е приятно.

И се изненадах колко ми олекна на сърцето. Търпение някога ми бе казала, че най-добрият начин да престана да се самосъжалявам е да направя нещо за някой друг. Може би неволно бях открил какво щях да правя с живота си, поне за кратко: да извадя Шута от състоянието на вцепененост и страх и да го върна към живот, в който има някои малки удоволствия. Ако можех да постигна това, то можеше да облекчи съвестта ми поне малко, когато дойдеше време да тръгна. Тъй че прекарах един час с него в обмисляне на вечерното събиране. Аш с радост отиде до кухнята да донесе освежителни напитки и закуски, а след това да отиде да потърси Хеп и да му предаде молбата ми. Пратихме го и по още една работа — да иде до старите конюшни да намери Настойчивост и да донесат враната в покоите на Шута. Когато най-сетне излязох от стаята, срещнах двете момчета. Качвах се по стълбището. Враната бе кацнала на ръката на Настойчивост като ястреб. Реших, че въвеждането на Настойчивост в малкия кръг приятели на Аш ще е добре за всички.

Тръгнах бавно по коридора към новите си стаи. Хеп щеше да се срещне с мен там. Жегна ме остро угризение. Какво ми ставаше? Да

уреждам събиране в стаята на Шута само няколко дни откакто Пчеличка беше отвлечена! Скръбта ми се върна като надигащ се вятър и ме помете, смрази сърцето ми. Скърбях, но беше скръбта на човек без доказателства за смърт.

Наистина ли вярвах, че е мъртва? Беше си отишла, така, както Искрен си бе отишъл от Кетрикен. Недостижима и невидима. Някъде там, в течението Умение, където не можех повече да плувам, можеше да са се задържали нишки от нея. Чудех се дали ще се свърже по някакъв начин с Искрен; дали нейният праядо крал Умен ще познае тези нишки като родствени.

Глупави фантазии, сгълчах се наум. Детинска утеха, с която да се залъжа. Толкова трудно беше да повярвам в смъртта на Моли. Времето щеше да заличи съмненията ми. Пчеличка си беше отишла. Остатъкът от деня изтече на капки. Хеп дойде при мен и поплака, и ми показа подаръка, който беше взел за Пчеличка още през лятото. Беше кукла със сбръчкана като ябълка глава и малки и тънки като клечки ръце. Помислих си, че е едновременно гротескна и странно очарователна с кривата си усмивка и очи като седеф на миди. Даде ми я и я сложих на стойката до леглото ми. Зачудих се дали ще мога да заспя, докато ме гледа.

Същата вечер, в стаята на Шута, Хеп пях песните, които Пчеличка най-много беше обичала, старите песни, песните с броене, глуповатите песни, които я бяха карали да се смее с възторг. Враната кимаше с глава в такт и веднъж изграчи: „Пак, пак!“. Кетрикен седеше до Шута и държеше костеливата му ръка. Имаше кекс с джинджифил и вино от бъз. Виното май ни дойде малко в повече. Хеп ме поздрави, че вече съм станал принц, а не Осезавация Копелдак, а аз го поздравих, че е прочут менестрел, а не копеленцето, което бях осиновил. Беше ни ужасно смешно, но Аш ни зяпна с ужас, а Настойчивост, който по някакъв начин беше поканен, изглеждаше обиден заради мен.

Успях все пак да спя. На сутринта закусих с Шута, а след това получих покана за игра от Почтен и Благоденствие. Не ми се искаше да отида, но нямаше начин да им откажа. Знаех, че го правят с добро намерение, за да ме разсеят от скръбта. Облякох се натруфено. Не носех скрити ножове и отрова. Хвърлях зарове, направени от нефрит и хематит, и загубих. Залозите ми бяха с малки сребърни монети вместо с медните, които минаваха от ръка на ръка на масите в кръчмите от

младостта ми. Вечерта отидох да навестя Шута и заварих Хеп вече там — забавляваше Аш и Настойчивост с глупави песни. Седнах и послушах, държах се вежливо.

Решения. Не. Решение. Шутът беше прав. Ако не изберях какво ще правя с остатъка от живота си, някой друг щеше да избере вместо мен. Чувствах се като руда, стрита на прах, загорята докато се стопи и излята. И сега се втвърдявах в нещо — но какво? Съзнанието за това, което щях да бъда, ме споходи бавно, като изтръпналост, разсейваща се след тежък удар. Неумолимо. В безсънните нощи плановете ми започнаха да се оформят. Знаех какво трябва да направя и в хладната си преценка знаех, че трябва да го направя сам.

Преди да започна, трябваше да свърша, казах си. Веднъж, късно през нощта, се усетих, че се усмихвам кисело, когато си спомних как Шутът беше завършил ролята си като лорд Златен. Планът му за изход не се беше получил точно както си го беше представял. Беше му се наложило да бяга през глава от кредиторите си. Моят, реших, щеше да е по-леко отдръпване, по-милостиво изчезване от неговото.

Постепенно навлязох слепешком в една странна нормалност. Гледах всеки човек, когото щях да оставя зад себе си, и премислях добре от какво има нужда всеки от тях, както и как трябва да се подготвя за своето начинание. Спазих обещанието си към Шута: заведох Аш на учебния полигон и го предадох в ръцете на Фоксглоув. Когато тя настоя да му намеря подходящ по големина партньор, ѝ дадох Настойчивост и тя започна тренировките им с дървени мечове. Фоксглоув проникна зад маската на Аш много по-бързо от мен. Втория ден след като бе получила момчетата ме придърпа настрани и подпита заобиколно дали съм забелязал нещо „странно“ у Аш. Отвърнах ѝ, че знам как да си гледам работата, при което тя се усмихна и кимна. И да промени с нещо тренировката на Аш, не го забелязах.

Гвардейския си отряд предадох на грижите на Фоксглоув. Няколкото останали Петли приеха желязната ѝ дисциплина и започнаха да стават полезни. Тя настоя да оставят униформата на Петли и да се влеят в гвардията ми. Насаме я помолих да ги подготви да са на разположение за всяка специална служба, която лорд Сенч може да поиска от тях. С неговата разплитаща се мрежа от шпиони и вестноосци, чудех се дали няма да поиска своя лична гвардия, нещо, с

което старият дворецов убиец никога не бе разполагал. Тя само кимна, с което оставих проблема в много способните ѝ ръце.

Следващия път, в който Почтен и Благоденствие ме поканиха на игра, контрирах с покана на двора за упражнения и там можах да преценя племенниците си. Не бяха разглезените дворецови котараци, за които можеха да ги смятат някои, и тъкмо там, с дървения меч срещу дървен меч, започнах да ги опознавам като мъже. Бяха добри мъже. Благоденствие си имаше любима и очакваше с нетърпение да я обявят за негова годеница. Почтен не носеше тежестта на короната на краля-претендент и разполагаше с десетина млади дами, които се надпреварваха да яздят, играят и пият с него. Дадох им толкова, колкото можех от онова, с което ме беше снабдил Искрен. Превърнах се в по-стария от баща им мъж, като им разказвах истории за дядо им, които смятах, че трябва да чуят.

Позволих си свои лични сбогувания. Зимата в замък Бъкип ме върна към дните от детството ми. Вярно беше, че ако поисках, можех да съм с лордовете и дамите, елегантно облечен и парфюмиран, и да играя на зарове или други игри на късмета. Но все още пред Голямата камина ловци слагаха пера на стрелите си и жени носеха преденето или везмото си. Там работните хора на замъка слушаха по-младото поколение менестрели или гледаха безкрайните кукловодски репетиции на чираци, докато вършеха работата си на светлината на огъня. Когато бях млад, дори едно копеле беше добре дошло там.

Там намирах утеха, отивах и си тръгвах тихо, забавлявах се с музиката, с непохватните ухажвания между младите слуги, закачките на момчетата и момичетата, меката светлина от огъня и бавно течащото време. Неведнъж виждах там Аш и Настойчивост, а на два пъти видях Спарк — гледаше отдалече приятеля на Аш със замечтано изражение.

Сенч си оставаше все така добродушно разсеян. Хранеше се в стаята си. Беше сърдечен, когато го навестявах, но никога не се обръщаше към мен по начин, който да покаже, че ясно си спомня кой съм и какво сме били някога един за друг. Винаги имаше придружител. Често това беше Стабилен или Шайн. Понякога беше една миловидна чирачка в Умението, казваше се Радушна. Вниманието ѝ го радваше, а тя като че ли го харесваше. Веднъж ги заварих как решеше бялата му коса и му пееше песен за седем лисици. Няколкото пъти, когато

смогвах да остана насаме с него, като я пратя по някоя малка поръчка, тя излизаше бързо и се връщаше преди да съм имал нещо повече от кратка възможност да се опитам да измъкна вярна реакция от Сенч.

Кетрикен беше взела Шайн в ръцете си. Момичето се обличаше по-скромно и все пак изящно. Копривка започна уроците ѝ в Умението. Шайн изглеждаше доволна, че е в кралския двор и част от кръга на Кетрикен. Не позволяваше на млади мъже да я ухахват и Кетрикен ѝ избра за приятелки усърдни и умни млади жени. Шайн разцъфтя под светлината на интереса на кралицата. Не можех да съм сигурен, но се чудех дали спокойствието ѝ не се дължи отчасти на билкови чайове. След като бе намерила своя баща и преданата му обич, тя като че ли прие, че Лант е изгубен за нея като ухажор. В по-мрачни мигове се замислях дали преживяванията ѝ с халкидците не са потъпкали желанието ѝ за мъжка компания. Още по-мрачното ми заключение беше, че и да е така, нищо не мога да направя по въпроса.

Знаех, че трябва да изтръгна от нея по-пълно описание на преживяването с похитителите ѝ. Поднесох молбата си на Копривка, тъй като се опасявах, че отговарянето на притеснителни въпроси може да отключи някоя буря на Умението в нея. Копривка веднага се съгласи, че трябва да научим всичко, което можем. Кетрикен беше по-малко склонна да подлагаме Шайн на подробен разпит, но когато въпросът бе поставен пред Предан, той се съгласи, че е необходимо, но предложи да се направи колкото може по-леко. Пригответих списък от въпроси, но ги зададе Кетрикен, като Копривка присъстваше в стаята и следеше нивото на тревожност у Шайн. Аз също бях там, но зад стената, отново в старата си шпионска дупка, откъдето можех да слушам и да си вода бележки, без присъствието ми да усилва тревогата ѝ.

Всичко мина добре, съвсем не както го бях очаквал. Кетрикен повика Шайн да ѝ помогне да оправят един голям кош със светло боядисана прежда, която се беше объркала. Копривка се отби при тях уж случайно и както изглежда жените правят винаги, се включи в работата с оправянето и навиването на преждата. Разговорът им тръгна напосоки, докато не си помислих, че ще полудея от чакане за информацията. Но Кетрикен успя някак си да насочи мислите на Шайн към онзи ужасен ден, когато я бяха изтръгнали от стария ѝ живот. След това само я слушаше, като от време на време възкликваше съчувствено

или отронваше по някоя и друга дума, колкото да подкани момичето да сподели повече.

Мисля, че Шайн бе почти облекчена от възможността да разкаже какво я беше сполетяло. Думите ѝ бяха колебливи в началото, а след това се заизливаха на порой. Научих имената на някои от похитителите ѝ и слушах с ужас как бяха занемарили детето ми в най-тежкото му боледуване. Едва когато Шайн спомена за смяната на кожата на Пчеличка осъзнах какво се е случило. Също както с Шута, като че ли с приближаването ѝ към онова, което ѝ бе предопределено да направи, цветът ѝ трябваше да потъмнее. Само че според разказа на Шайн Пчеличка беше станала по-бяла. Изтласках от ума си всякакви изводи: казвах си упорито, че трябва да остана съсредоточен върху всяка дума на Шайн. По-късно щях да помисля какво означава това за мен. И какво ще означава за Шута.

Записах грижливо всяка болезнена подробност и още повече се зарадвах на това, че нито чаровният изнасилвач, нито херцог Елик бе получил лека смърт от ръцете ми. Но когато разказът на Шайн стигна към края си, за мой ужас тя довери на двете болката си от откритието, че мъжът, когото бе смятала за свой ухажор, всъщност е неин брат. Тогаваша заплака, момиче с разбито сърце, разплакано от това, че макар дългият ѝ кошмар да беше свършил, се беше събудила за истината, че мъжът, когото е обичала, не можеше никога да е неин така, както го е желала.

Копривка прикри стъписването си, а Кетрикен просто каза, че не е имало как някой от двамата да го е знаел. Някоя от двете не я укори, нито ѝ предложи съвет. Оставиха я да си изплаче болката, а когато заспа в голямото кресло в стаята, Копривка просто я зави и я остави там, а Кетрикен продължи с преждата.

Фицбдителен обаче не понесе леко разкритието, че двамата с Шайн са брат и сестра. За моя изненада, той не изостави името си на незаконен син, за да приеме фамилието на Сенч. Подложи ни всички на няколко седмици мрачно мълчание. Седнеше ли близо до Шайн на маса, задържаше погледа си върху храната и изобщо не се включваше в разговор. Бях благодарен, че Сенч повечето пъти се хранеше в стаята си и че Шайн често оставаше с него, защото старият Сенч щеше бързо да долови притеснението на Лант. Погледите, които Лант отправяше към нея, щом се подминеха в коридорите, бяха твърде прозрачни, за да

съм спокоен. Боях се да се намеся, но точно когато се бях убедил, че трябва, го направи Ридъл.

Една вечер той подкара твърдо Лант да седне между двама ни и настоя да обсъдим качествата на любимите му кръчми в град Бъкип. Това доведе до късна нощна експедиция да посетим и трите. В края на нощта тримата залитахме заедно обратно към замък Бъкип. В един момент, докато кретахме едва ли не слепешком нагоре по заледения път, Лант нададе жален вой:

— Но никой не разбира какво ме сполетя и как се чувствам!

Ридъл му каза грубо:

— А това е най-големият късмет, който можеше да сполети теб или тези, които държат на теб. Остави го зад себе си и помисли отново за това след двайсет години. Каквото и да е било, не можеш да го промениш. Тъй че престани да се вкопчваш в него и остави времето и разстоянието да си свършат работата.

Мъкнех се до тях в тъмното. Нощта бе толкова студена, че усещах лицето си като вкочанена маска. Мъчех се да не мисля, но тогава Ридъл запя старата песен за сина на дърваря и след втория стих двамата с Лант се включихме. Когато дойде на масата следващата вечер, Лант заяви, че е прекарал деня в риболов в открита лодка и е хванал калкан, голям колкото малко дете. Бях безкрайно доволен как Копривка хвърли на Ридъл много специална усмивка над наведената глава на Лант, докато той се захвана с храната си с апетит, какъвто не бяхме виждали от Зимния празник.

Така бавните луни на зимата се точеха покрай всички нас. Бях по-самотен от всякога в живота си и това ме устройваше. Беше самота, която поддържах. Не позволявах нищо да ме засегне прекалено дълбоко. Съставях плановете си. Със сърце на ловец, изчаквах зимата да отmine и да дойде по-добро за пътуване време. Написах няколко много дълги писма, едно за Хеп, едно за Кетрикен и други за Копривка и Ридъл. Помислих дали да напиша едно до нероденото ми внуче и реших, че изпадам в сантименталност. Писмото до Сенч беше най-трудното, защото се чудех дали изобщо ще го прочете с бистър ум. Също като Искрен, подписах и затворих писмата, и ги прибрах на сигурно място.

Понасях всеки ден в чакане, докато някои прекършени неща бавно заздравяваха. Умението ми се върна, с гъделичкането на

случайна мисъл в началото, а след това на шепоти. Използвах го колкото е възможно по-малко — уважавах съвета и желанието на дъщеря ми в това отношение. След това го упражнявах, но внимателно, на стегнати отпращания към Шишко или общ коментар към Копривка. Започнах да долавям различните котерии в Бъкип и подслушвах безсрамно, когато посланията им бяха небрежни. Градях дисциплината си в Умението точно толкова систематично, колкото укрепвах мускулите си и бойните си умения. Денем понасях синините си в учебния двор, а нощем упражнявах мятане на ножове и изваждане на отровата от ръкава си. Наблюдавах с очакване времето да стане по-добро за път и изчаквах самият аз да стана по-убийствено опасен за враговете си.

Стараех се да устроя на сигурно всяко същество, разчитащо на грижите ми. Враната се оказа приятна добавка към стаята на Шута, защото Настойчивост я носеше ежедневно да го види. Беше компания за Шута така, както никое човешко същество не можеше да бъде, и понякога дори се чудех дали не ги свързва нишка на Осезанието. Кълвеше думите от него както гълъб кълве зърно. Въпреки слепотата си той успяваше да я учи на номера и никога не съм бил толкова изумен, колкото в деня, когато ѝ каза: „Вземи лъжицата на Фиц“ и тя бързо подскочи на масата и ми я открадна. Пъстра като че ли не откликваше на моето Осезание, но езикът и реакциите ѝ бяха като на обвързано с Осезанието същество. Озадачаваше ме.

Колкото до Бързонога, няхах голяма нужда от кон, докато живеях в замъка. Все още я навестявах от време на време в замъка. Няколко пъти заварих Настойчивост облегат на вратата на яслата ѝ, явно се възхищаваше на кобилата. Тъй че не бях изненадан в деня, когато Бързонога кривна глава към мен.

Подаръкът ми?

Поискай го.

Намерила съм си партньор. Погрижи се да остана с нея.

Готово.

И толкова. След това Бързонога ме пренебрегна напълно. Настойчивост понастръхна, когато помолих момичето да се заеме с упражняването и тимаренето на Бързонога, но не се трогнах. Видях блясъка в очите на Търпение, когато ѝ възложих задължението, и разбрах, че ще се радва на кобилата с открито сърце, каквото аз не

можех да предложа. Започнах да посещавам конюшните все по-рядко и когато видях, че Бързонога се е свързала с нея, не се намесих. Прекрасният партньор, когото бях отхвърлил, се отдаде напълно на друг. Заслужавах съжалението, което ме жегна. Беше твърде късно да променя нещата, а и нямаше да го направя, дори и да можех.

Шутът продължаваше да се възстановява, но много бавно. Вечерта, когато дойде при мен в Голямата зала, изпитах облекчение. Аш очевидно беше избрал облеклото му, защото видях колко е доволен от външния му вид, което предизвика. Шутът носеше дълъг черен халат в стил отпреди половин век, украсен с луни и звезди, изрязани от друга тъкан и пришити по дрехата. Носеше широкопола мека шапка, която някога бе на лорд Фелдшпат, украсена сега със зелени копчета и талисмани от месинг и калай. Бастунът му, резбован със змии и дракони, беше негова лична изработка и се зарадвах, като видях, че се е заел със старото си любимо занимание за убиване на времето. Пъстра клечеше на рамото му и придаваше още по-голяма странност на външността му. Аш го поведе към стола до мен и на тези, които го поздравиха, той се представи като Сивия, пътник от далечния Сатайн. Не заяви никаква знатна титла, а се представи като чуждоземен маг, дошъл в Бъкип, за да изучи легендарната магия на Пророците. Облеклото и аксесоарите му бяха толкова странни, че златните му очи и нашареното му с белези лице изглеждаха съвсем на място. Онази първа вечер не се задържа дълго, но докато зимата отминаваше, започна да се движи из замък Бъкип. Не си спечели нови приятели като Сивия маг, но започна да поздравява тези, които го бяха познавали. Видях, че новата роля му доставя удоволствие, и Аш, както и Спарк, като че ли много се забавляваха да му помагат в нея. Двамата младежи, мислех си, щяха да се грижат добре за стария ми приятел. Тъй че криех чувствата и мислите си дори и от Шута.

Виждах как Копривка наедриява с детето, което носеше, а Ридъл стана още по-загрижен за нея. Кетрикен и Елиания не можеха да сдържат радостта си за нея. Утешавах се с това, че е обкръжена от обичта им, докато аз самият грижливо се държах на разстояние. Ако не позволих някой да зависи от мен, не можех да проваля никого.

През повечето нощи сънят ми убягваше. Всъщност нямах нищо против. Посред нощ библиотеките на Бъкип бяха празни, освен мен и лампата ми. Започнах да ги претърсвам грижливо. По някое време Сенч беше развил силен интерес към онова, което той наричаше „религията на Белия пророк“. Намерих свитъците, които беше събрал. Някои преведох наново, а други поднових с усърдно преписване. Тук най-сетне намерих сведенията, които търсех. Клерес беше далечен, много по-далече от всяко място, където бях ходил. Описанията за пътувания до Клерес бяха стари и понякога противоречиви. Не обсъждах работата си с никого. Бавното събиране на информация ме поглъщаше.

Заделях си време да слизам до град Бъкип и да посещавам няколко от кръчмите, където се събираха моряците. Издирвах онези, които бяха дошли от най-далече, и ги разпитвах за някакви новини за едно място, наречено Клерес. Трима бяха чували за него, но само един заяви, че изобщо е посетил онова далечно пристанище. Бил още момче, на едно от най-ранните си пътешествия. Словоохотливият старец се постара да ми каже за близките му пристанища, но времето, суровият живот и многото ром бяха уронили паметта му.

— Иди до Острова на подправките — каза ми той. — Там има хора, които търгуват със Слугите на Белия остров. Те ще ти покажат верния път.

Малка податка, която придаваше очертания на предстоящото ми пътуване.

Бях облекчен от това, че уменията ми на професионален убиец вече не принадлежат на моя крал. Дори споделих с Предан колко облекчен съм на една вечеря в покоите на Сенч. Старият ми наставник ровичкаше вяло в яденето си, докато нашият крал обясняваше решенията си да ни извади на показ.

— Знам, че беше неудобно за теб, Фиц, но новият ти статут изискваше подходящи стаи. И един син на династията на Пророка не бива да се промъква из тайни проходи и да шпионира хората си. — Остави вилицата си с въздишка и ми се усмихна уморено. — Фиц, приключих с тайните. Виж докъде ни доведоха те. Помисли как изкривиха детството на Шайн и Лант, да не говорим за теб. И белята,

която можеше да стане от запознанството им, когато не знаеха за родството си.

Дъвчех бавно, забил поглед в храната си, и се чудех как е стигнал до това прозрение. Надявах се смисълът да убегне от вниманието на Сенч.

— Помисли за короната си и за последното писмо на баща ми до теб, скрито за толкова много години и знайно само за Сенч. Ако той бе загинал във Войните на Алените кораби, никой нямаше да е научил за желанията на Искрен за теб. Гледам Сенч както е сега, как се усмихва и кима, и се чудя какво ли още е знаел и вече е забравил, какви ключови моменти от историята на Пророците никога няма да бъдат разкрити от него.

Вдигнах очи да видя как понася Сенч този укор, но той, изглежда, се беше заел да подрежда зърната грах на две отделни купчинки в чинията си. Усети погледа ми и извърна очи към мен. Левият му клепач бавно се спусна и се отвори отново. Спрях да дъвча. Беше ли ми намигнал? Или беше част от унинието, изписано на лицето му? Погледите ни се кръстосаха, но зелените му очи бяха мътни като морска вода.

Предан продължаваше:

— Знам, че беше трудно за Шута, но мисля, че беше разумно решение. Може би той никога няма да бъде толкова весел като някога, когато беше лорд Златен, но вече не трепери в тъмното. Със сигурност това е по-добре за него, отколкото да се крие в старата тъмна бърлога на Сенч.

— Какво ще стане с онези стаи?

— О, евентуално ще преместим гардероба в стаята на лейди Дайми и ще възстановим вратата към тях. Лейди Розмарин е започнала да преглежда какво има там. Каза ми, че с някои неща трябва да се внимава. Няма бързане. Една празна стая или пет в този разхвърлян замък не е толкова голяма грижа като един дракон в Беарния. Мислил ли си какво би могло да се направи с дракона Балипер?

— Бих помогнал с удоволствие в разтребването на старата бърлога. Розмарин е права, че там има вещи, които трябва да се изнесат с голямо внимание. Ще се погрижа за някои от тях.

И много вещи, които щяха да са доста полезни за мен. Вече замислях да го направя колкото може по-скоро. Знаех няколко входа

към шпионския лабиринт. Но сега не беше моментът да разсъждавам за това, за да не усети Предан посоката на мислите ми. Така че добавих:

— Колкото до дракона, винаги може да се убие. Но след като може да говори с някои хора и след като има родственици сред драконите на Келсингра, това може би няма да е най-доброто решение.

— Последният ни изход е, да. Ако го убием, херцозите ми ще го приемат като най-лесното решение. Точно сега съм забранил всякакви бойни действия срещу който и да е дракон.

— Ами, тогава единственото решение е да се отнесеш с него както би се отнесъл с всеки зле възпитан гост. Избираш какво ще му дадеш, предлагаш го безплатно и се надяваш да е доволен от това. Не му предлагаш удобства. Надяваш се да остане за много малко. — Помъчих се да измисля ново решение. — Сравняваш фермите, които нападат, с тези, които не закачат. Откриваш какви условия предпочитат и не ги създаваш.

— Ама много ядат — измърмори Предан притеснено.

— Твърде много! — съгласи се внезапно Сенч. Двамата се извърнахме към него. Очите му блестяха от яд. Гледаше право към мен. — Твърде много розмарин има на тази птица! Не мога да го понасям. Има ли нещо по-лошо от калфа готвачка, която си въобразява, че знае по-добре от майсторката си! Мърла! Това е тя!

— Лорд Сенч, това не е птица, а сърнешко. И никакъв розмарин не намирам в него — отвърна кротко, но без полза Предан на оплакването му.

— Пфу! — Сенч избута чинията си настрани. Посочи ме с възлестия си пръст. — Моето момче щеше да се съгласи с мен, мисля! Той никога не обичаше тя да разбърква котлето, моят Фиц. — Бавно огледа стаята. — Къде е Фиц? Моето момче?

— Тук съм — казах безнадеждно.

Погледът му се върна на мен.

— О, съмнявам се. — Отпи бавно от виното си. След като го остави, ме погледна отново и рече: — Знам си аз момчето. Щеше да си знае работата. Щеше да е усетило шпорите. Отдавна щеше да е заминало, да.

Усмяхнах се и го потупах по ръката.

— Импулсивното момче, което тичаше из замък Бъкип с изваден меч ли? Наистина отдавна си е отишло, лорд Сенч.

Сенч трепна. За миг зеленоокият му поглед се сплете с моя. След това той се усмихна унило.

— Толкова по-добре. — Въздъхна бавно. — Макар че ми липсва понякога.

31. В ХАОС

В този сън всичко вонеше. Бях в едно ужасно място. Около мен обикаляха животни без кожи. Приличаха на сърни, окачени в навесите за охлаждане, след като кръвта се е изцедила от труповете и когато ловците вече са ги одрали. Не знам откъде знаех това, защото никога не бях виждала ловци да тръгват на лов, нито сърни, окачени да им изтече кръвта преди дрането. Животните бяха тъмночервени и синкави и розови, с лъскави бели мускули. Най-лошото беше с облецените им очи. Не мигаха.

По улиците мъжете и жените носеха кожите на животните. Беше толкова явно погрешно и в същото време всички в Уортълтрий мислеха, че е най-нормалното нещо на света. Не исках да съм там.

На водата една голяма морска птица с широки бели криле ни повика да побързаме. Накараха ме да тръгна.

Съновен дневник на Пчеличка Пророчица

Тази нощ изобщо не спях. Спорех със себе си, а след това взех книгата на Пчеличка. Запрелиствах я бавно, удивлявах се на илюстрациите ѝ и на странните ѝ фантазии. Но дори и това не можа да ме отвлече. Сенч беше прав. Вироглавото момче, което бях някога, щеше да е тръгнало на път преди месец. Напомних си за времената, когато се бях поддавал на такива импулси. Първия път ме беше докарало в тъмниците на Славен. Втория път котерията на Умение на Славен едва не ме беше убила. Никакви грешки не можех да си позволя този път. Добре знаех, че ще ми е последният. Тъй че обмислих с какво разполагам. Умението ми се беше възстановило. Тялото ми беше заякнало, оръжията ми бяха готови. Пролетта скоро

щеше да дойде. Погрижил се бях колкото мога за всички в замък Бъкип. Щях да уредя нещата си във Върбов лес и да тръгна.

На другия ден заявих, че ще отида до Върбов лес да видя как са там. Никой не възрази. Копривка напълни два коша с подаръци и дрънкулки за слугите. Настойчивост щеше да дойде с мен, защото прецених, че трябва да посети майка си и може би да остане там.

Денят ни за пътуването изгря син и ясен. Бях поканил Шута да дойде с мен. Той отказа. Очаквал го бях. Това, което ме изненада, беше тихият гняв в гласа му, когато каза:

— Докато ти се мотаеш насам-натам, аз трябва да се подготвя за пътуването си до Клерес. Когато каза, че не можеш да тръгнеш с мен заради Пчеличка, разбрах. Когато каза, че е отвлечена и че не можеш да напуснеш, докато тя не бъде спасена, разбрах. Но те унищожиха детето ни, а ти все още не правиш нищо.

Изчака за отговор и мисля, че мълчанието ми само усили гнева му.

— Не те разбирам вече — каза тихо. — Те унищожиха детето ни. Лежа буден и обмислям отмъщението си. Напрягам тялото си да укрепне. Ежедневно правя усилия да стана по-издръжлив. Готов съм в мига, в който кажеш, че тръгваме. А ти ми предлагаш разходка. До Върбов лес. — Тонът му беше пълен с негодувание.

Казах му истината.

— Не съм убеден, че здравето ти би позволило да пътуваш до Клерес, още по-малко да предприемеш отмъщението, което искаш. Не си готов, Шуте. — Премълчах, че можеше никога да не бъде.

— Но с теб или без теб, трябва да го направя. Нямам избор. Тъй че си правя своите планове.

— Винаги сме имали избор, дори когато всички възможности са изглеждали лоши.

— Имам само един път — настоя той. Поклати глава, после приглади с ръка облака светла коса. Гласът му се промени. — Фиц, започнах отново да имам сънища. Както когато бях дете.

— Всички имаме сънища.

— Не. Не всеки има такива сънища. Тези сънища са спрямо обикновените сънища както пиенето на вино спрямо помирисването му! Те са очевидно знаменателни.

— От драконовата кръв ли са? Помня, че ми каза, че си имал драконови сънища. За лов и за летене.

Той пренебрегна въпроса ми с махване с дългопръстата си ръка.

— Не. Онези бяха други. Тези са... Фиц, знам какво ни предстои. Трябва да тръгнем. Сънувам за Вълка от Запада.

Думите прокълтяха познато в ушите ми, но не можех да се сетя къде съм ги чувал. Мой ред беше да поклатя глава.

— Трябва да тръгвам, Шуте. Има неща, които трябва да се уредят.

Той сви устни.

— С теб или без теб, приятелю. С теб или без теб.

И така го оставих. Изглеждаше лош начин да се разделим и се бях смълчал, когато потеглихме от замък Бъкип. Яздех една здрава кобила от конюшните, която нямаше нищо против кошовете. Настойчивост яздеше до стремето ми, също смълчан. Мисля, че мисълта за гостуване у дома повече го плашеше, отколкото го радваше.

Пътуването ни беше без произшествия. Времето се задържа хубаво. Охраната ми се държа добре в хановете и Фоксглоув изглеждаше доволна от тях. Когато наближихме Върбов лес, сърцето ми натежа, а Настойчивост стана мрачен. Щом отбихме от пътя по дългата алея, оклюмалите натежали от сняг брези надвиснаха в дъга над нас и затъмниха деня. В един момент Настойчивост извърна глава настрани и се загледа и разбрах, че там е паднал от халкидската стрела. Никой от двама ни не проговори.

Видях изгорелите конюшни още преди да сме зърнали къщата. Бях се разпоредил останките от плевника и костите на загиналите там да се изгорят. Развалините вече бяха разчистени, останало беше само едно пепеляво черно петно отъпкан сняг около каменната основа. Вдигаха се нови греди; единият край вече беше затворен. Един булдог ни посрещна с лай и ръмжене. Момиче притича, хвана го за нашияника и го задърпа назад.

— Това е господарят! — извика някой в конюшните и видях как друг забърза към къщата. Няколко ратаи дойдоха да вземат коня ми и коня на Фоксглоув и упътиха гвардейците къде могат да подслонят животните си. Освободих Настойчивост да им помогне.

Посрещна ни икономът Диксън. Палтото му бе обшито с костени копчета, боядисани в жълто и зелено. Високата длъжност явно го

радваше. Помислих си само, че бих искал да ме посрещне Ревъл. Диксън ми каза, че всички се възрадвали от новината за спасяването на лейди Шън. Надявал се, че е добре, защото имал хубави спомени за нея. Надявал се скоро да се върне. Казах му кротко, че тя вече живее в Бъкип. Той попита за Фицбдителен и каза, че липсвал на всички. Отвърнах му, че и той вече живее в Бъкип. След това, с променен тон, той наведе очи и каза, че всички дълбоко се натъжили, като чули за загубата на лейди Пчеличка.

— Такова малко детенце беше, и все пак толкова сладка, въпреки че беше странна. Човек би могъл да каже, че не беше за този суров свят. — Изгледах го и той се изчерви. Попита припряно дали желая да си отдъхна, или закуски и освежителни напитки, но вместо това го помолих да ми покаже какво е направено в мое отсъствие. Вече бях забелязал, че входните порти са умело поправени.

Тъй че той ме поведе из къщата.

Спалнята ми беше оправена. Заклученият скрин, където пазех личните си вещи, беше устоял на нападателите. Следващата стая беше стаята на Пчеличка. Диксън заговори тихо, все едно беше в близост до човек на смъртен одър.

— Позволих на слугинята й да я спретне, сър, и да върне всичко както се поддържаше преди...

Гласът му заглъхна. Отвори вратата и изчака да вляза. Погледнах гладко изпънатата покривка на леглото, малкото наметало на куката и чехлите до камината. Всичко чисто и спретнато. Всичко си беше тук — освен детето. Пресегнах се покрай Диксън и затворих вратата.

— Ключът, ако обичаш — казах и той извади голямата си халка с ключове и ми го показа. Протегнах ръка и той ме зяпна за миг, след което го измъкна от халката. Заклучих вратата и прибрах ключа в джоба си. — Продължавай — казах му и продължихме към стаята на Шайн. Беше изрядно подредена, както никога не я бях виждал, докато тя я обитаваше. — Опаковай всичко — казах на нещастния иконом — И й го изпрати в Бъкип.

— Както наредите, сър. — Той въздъхна. Знаех, че го очаква грандиозен труд.

Наредих му да направи същото с вещите на Лант. Диксън попита дали ще изпратя нов писар за учител на децата и да поддържа сметките. В скръбта си бях забравил да помисля за такива неща.

Децата на имението заслужаваха по-добро от мен. Обещах, че ще го направя.

Освободих го при вратата на личния ми кабинет. Разбитата ключалка беше нещо поправена. Ваянието на Шута все още стоеше на лавицата. Стойките за свитъци бяха поправени и някой се беше постарал да подреди писалището ми. Нямах сърце за това все още. Затворих и заключих двукрилата врата и си тръгнах.

Диксън беше поръчал да ни приготвят хубава храна за добре дошли. Фоксглоув го похвали, както и кухненския персонал, и той засия. След като се нахраних, се оттеглих, за да прекарам нощта загледан в тавана на стаята, която бях споделял с Моли. Никога не съм бил толкова вярващ, че да се моля, а и да бях, по-вероятно щеше да ме чуе Ел, безсърдечният бог на морето, отколкото милата Еда на полята. Но към някого или към нещо, или може би към Моли, онази нощ излях извиненията си и дълбокото си желание да изкупя вината си. Обещах да се отплатя: болка за болка, кръв за кръв. Струваше ми се, че никой и нищо не ме слуша, но в най-тъмните часове на нощта усетих как Копривка докосна мислите ми.

Добре ли си?

Знаеш, че не съм.

Да, знам. Вдигни стените си, тате. Пееш скръбта си като някоя от мелодиите на Шишко.

Децата на Върбов лес имат нужда от нов учител. Някой много нежен и добър.

Прав си. Ще им намерим някого.

Добре ли върви всичко с теб и бебето?

Да. Не съм повръщала от два дни. Отново мога да ям с удоволствие.

Радвам се да го чуя. Лека нощ.

Тъй че вдигнах стените си и усетих как сърцето ми заби и заблъска срещу тях като морски щорм по вълноломите на град със спуснати кепенци. Зачудих се в онази тъмна нощ дали изобщо някога ще изпитам нещо друго освен болка и угризение.

Станах преди разсъмване и по стар навик слязох в кухнята. Тавия и Блага вече се трудеха там, както и едно девойче, Лея. Имаше и ново слугинче в кухнята, Кестенка. Тавия обясни, че след като изпила „припомнящия чай“, Елм загубила ума си. Вече била смъртно

уплашена от мъже, дори от баща си и братята си. В по-кротките ѝ дни я държали до огнището да бели картофи или да върши каквато и да е черна работа. Днес, тъй като знаели, че може да дойда в кухнята, я пратили другаде, тъй като щом видела възрастни мъже, почвала да пици. Лея се разплака. Не исках да слушам повече.

Но Нътмег, старата ни готвачка, беше дошла да помогне с приборите от снощното ядене и да поклюкарства безскрупулно за разни слуги. Овчарят Лин стъписал всички, като се опитал да сложи край на живота си, но бил спрял тъкмо навреме от един от синовете му. Сега го наблюдавали по-изкъсо, макар да твърдял, че било в момент на отчаяние и че никога повече не би опитал да се убие. Имал кошмари всяка нощ за хвърляне на трупове в горящите конюшни. Тънка, една от работничките в овощните градини, се удавила. Някои казвали, че тръгнала непредпазливо по тънкия лед, а други, че била превъртяла след онова, което преживяла. Едни слуги бяха напуснали, други бяха наети. Нътмег разказваше ужасни подробности и се насилих да седя и да слушам, въпреки че жадувах да побягна. Тези неща просто трябваше да се чуят. Тези неща бяха горивото, което щеше да ме подклажда, ако собствената ми решимост се разколебаеше.

Тавия беше пребледняла. Нътмег продължаваше. Лея продължаваше да разбърква нещо в един котел. Не знаех дали лицето ѝ бе зачервено от горещината на огъня, или от потисканите чувства. Един от градинарите бил изнасилен от нападателите. Оттогава се пропил и бил напълно безполезен.

— Направо са му разпразили задника — каза Нътмег. — Човекът спря да яде от страх, че ще трябва да сече. Но пие. О, как пие! Мъжете от града, те не разбират. Собственият му брат му рече, рече му: „Аз щях да се бия и да умра, преди да ми го направят това.“ Но те не бяха тука. Само ние можем да го разберем. — Месеше тесто за хляб и изведнъж ме изненада със силата, с която го тресна на дъската. Извърна погледа си към мен, старите ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Знаем, че ще ги накарате да си платят, сър. Чухме какво сте направили на Елик, оня на големия кон, дето ги гледаше отвисоко всички. И на оня хубавец с жълтата коса, сплетената, дето изнасилваше момичета сякаш не можеше да се насити. Хубаво сте ги подредил, така чухме, и си го заслужиха всичкото, че и отгоре!

Гласът ѝ сякаш идваше от много далече. Кой... разбира се. Беше с мен. Беше видял трупове. И момчето бе говорило, тук у дома, между приятелите си. А гвардейците ми сигурно го бяха разкрасили, както правят всички войници.

— Горди сме с вас, тъй е, и знаем, че ще идете и за останалите. Ще ги проследите до леговището им, ще ги опушите да излязат навън и ще ги убиеете. Младият Нас може да го е довършил оня Елик, но ни каза, че сте го накарали да си плати, преди да му забие меч.

Горди с мен? Призля ми.

Тавия се смили над мен, предполагам, като ми напомни, че Фоксглоув чака да закусим заедно. Пропъди ме от кухнята и си тръгнах с благодарност. В коридора срещнах Настойчивост. Изглеждаше преbledнял и очите му плуваха в червени кръгове. Казах му, че ще яде с нас, и го отведох на масата да чакаме Фоксглоув. Не го попитах какви ги е разправял на хората във Върбов лес. Само го попитах как е майка му.

Той си пое бавно дъх.

— Ами, тя не живее във Върбов лес, сър. Вече не. Каза на Лин овчаря, че нищо не е останало тука за нея освен кошмари и загубата. Преместила се е в града, при сестра си и мъжа ѝ. Сестра ѝ има шест деца, тъй че е претъпкано там, но казва, че всичко е наред. Сестра ѝ е благодарна за помощта ѝ, защото най-малкият ѝ страда от колики, а майка ми е грижовна. Захванала се е с шиене и кърпене. Отидох да я видя, но в момента, в който ми отвори вратата, тя почна да плаче. Прегърна ме и ми каза, че ме обича, но после си легна, много рано. Леля каза, че да ме вижда е тежко за нея, че ѝ напомням за всичко, което е загубила. И че не може да си прости как ме е изгонила и не ме е познала. — Изведнъж изправи рамене. — Ако позволите, сър, ще се върна в Бъкип с вас, когато тръгнете. Дадох пари на леля ми да ги даде на майка ми и тя каза, че ще ѝ е от голяма помощ. Мъжът ѝ е добър човек, но шест деца и после да вземат и майка ми... Трябва да си вляза в службата. Мисля, че с парите, които печеля, ще мога да ѝ помагам.

Нещо на лицето му ме убеди, че така трябва да бъде. Леля ни донесе чай и се ококори, като видя Настойчивост на масата до мен, в хубавата униформа с моя връхлитащ елен на гърдите. Усмихна му се свенливо. Той пооправи жакета си и изведнъж го видях с нови очи. Беше заминал оттук като ратайче от конюшните и се беше върнал като

младеж на служба при принц. Младеж, който беше убил техния насилник и се беше върнал с пари за майка си.

След малко дойде и Фоксглоув. Беше намръщена. Мълчеше, докато Лея ѝ наливаше чай и после ни сложи на масата хляб, масло и конфитюр. След като момичето излезе, Фоксглоув каза:

— Нямах представа какво се е случило тук, Фиц. Нищо чудно, че изглеждаше толкова замаян, когато се върна в Бъкип. Момичето, което се погрижи за нещата ми, е било слугиня на лейди Шайн. И е помагало на твоето момиченце, така каза. О, Фиц! Не разбирах и половината от това, което те е сполетяло. Моля те, прости ми.

Зяпнах я недоумяващо. Лея ни донесе каша и отново излезе.

— Да простя какво?

— Бях се отчуждила от теб след... Видях какво беше направил на онези двамата. Сега разбирам. Само това исках да кажа.

Кимнах, все едно че съм съгласен. Просто исках всички да спрат да говорят. Храната ми горчеше, но я изядох.

Денят се точеше бавно. Върших нещата, които бях дошъл да свърша. Огледах работата по възстановяването на конюшните и наредих някои промени. Намерих един човек в градчето, който разбираше от дресировка на кучета, и го помолих да помогне на момичето от конюшните да направи от булдога полезно животно. Помолих боравещия с Умението, пратен в имението, да предаде решенията ми на лейди Копривка. Казах на Кинч, че постът му началник на конюшните вече е постоянен. Другите работници изглеждаха доволни, че ще има някой, който да ръководи нещата. Уредих сметките ни във Върбово и Крайречни дъбове да бъдат платени и благодарих на търговците, че са позволили да купуваме на кредит за толкова дълго време.

Сложих в ред всички обикновени неща, всичко, което бях пренебрегвал. Уредих отчетите да се пращат ежемесечно на Ридъл в Бъкип. Нищо нямаше да оставя неуредено. Диксън си вършеше надеждно работата като иконом: показа ми счетоводната си книга и реших да го оставя на поста. Не беше крив, че не е Ревъл. Време беше да престана да изпитвам неприязън към него за това, че е поел работата на вече мъртъв човек.

Бях дошъл с очакването да остана за десет дни. На втория ден бях готов да се върна в Бъкип. Беше вечер и бях в личната си бърлога.

Събирах по-личните неща, които щях да взема със себе си в Бъкип. В камината гореше буен огън и бавно го подклаждах със старите си ръкописи. Нямаше да оставя нищо за себе си. Не мислех, че ще се върна да живея тук. Всъщност не исках да живея никъде. Тъй че събрах скъпоценностите си от скрина в стаята, нещата си за спомен от Моли и малкото, които имах от Пчеличка, и грижливо ги опаковах със свитъците, които Сенч ми беше пращал за превод.

Погледнах ги. Жалка и нищожна колекция, която да очертае живота на един човек. Ваянията, които Шутът беше правил за мен в по-добри времена. Последната риза, която Моли бе ушила за мен, твърде скъпоценна, за да я нося дори.

Помислих за нещата, които щях да оставя тук. Всичките вещи на Моли, които бях дал на Пчеличка, щяха да останат в стаята ѝ. Четката ѝ за коса и гребенът. Книгите за билки, с които Моли беше учила Пчеличка да чете. Представих си, че е носела колана на Моли и малкия нож, когато я бяха отвлекли. Взети ѝ несъмнено от похитителите ѝ и вече изгубени завинаги. Затворих очи. Исках мириса ѝ. Бях оставил Пчеличка да вземе всичките свещи. Струпала ги беше в стаята си като катеричка лешници в хралупата си. Няколко, реших. Щях да взема само няколко, като спомен и за двете.

Тръгнах през затихналото имение. Беше студено и пусто, орехова черупка, опразнена от ядката, бутилка, изцедена от бренди. Къщата бе изпълнена с мрак, който свещите не можеха да разсеят. Спрях пред вратата на Пчеличка и се опитах да се престоря за миг, че тя спи на топло и сигурно в леглото си. Но отключих вратата на студена стая, миришеше на запустяло.

Погледнах първо в хубавия нов гардероб, който Ревъл бе поръчал за нея. Прецизността, с която бе подреден, нямаше нищо общо с детето ми. Сърцето ми се сви и сълзи потекоха по лицето ми, като видях, че слугинята ѝ е прибрала съкровищата, които бях купил на малкото ми момиче в онзи ден. Имаше едно чекмедженце, пълно с морски раковини. Там беше и червеният колан, украсен с цветя. И ботушите, оказали се прекалено големи за нея. Торбата със съкровища, които бях пратил от Бъкип, висеше на една кука. Така и неотворена, така и не възхитила детски очи. Новите ѝ ботуши, донесени за дете, което никога нямаше да ги носи. Сигурно беше избягала в онова, което бе

носила в онзи ден — ниски домашни обувки, без топло наметало, без ръкавици. Не бях мислил за това как е бягала през дебелия сняг.

Затворих вратата на гардероба. Не. Свещите нямаше да са тук.

Имаше стойка до леглото ѝ, донесена от старата ѝ стая. А на нея имаше недоизгоряла свещ. Вдигнах я и подуших смътния мирис на лавандула. Отворих преградката и те бяха там, подредени като восъчни стражи. Лавандула и орлови нокти, люляк и роза. Щях да взема само четири, казах си, и като дете, което не може да избере, затворих очи и посегнах да ги взема случайно.

Но пръстите ми забърсаха хартия. Наведох се и погледнах вътре. Там, до свещите, имаше купчинка подвързани като книга листове, дадени на Пчеличка отдавна, когато бе започнала да усвоява писането. Седнах на пода и ги запрелиствах. Видях рисунките ѝ, на цветя и птици, и насекоми, всичко попълнено с мастило прецизно и точно. Обръщах лист след лист — и изведнъж се появи страница с текст. Не дневник на сънищата ѝ, а описания на дните ѝ. Зачетох много бавно. За първи път научих как е освободила вързания си език, разказ, който така и не ми беше споделила. Прочетох за едно коте, което после става котарак. За първи път научих за Вълка Баща и как тя се е изгубила в шпионския лабиринт в нощта, когато бях отишъл да посрещна Сенч. Вълк Баща? Нощни очи или детско въображение? Не. Осезанието не действаше така. После стигнах до страницата, която разказваше как Лант я беше засрамил и ѝ се беше подиграл пред другите деца, и в сърцето ми пламна гняв.

Обърнах страницата. Тук беше писала с по-уверен почерк. Беше записала обещанието, което ѝ бях дал. „Каза, че винаги ще е на моя страна. Права или грешна.“

И тогава дойде. Забавяна от седмици. Изригна в мен. Раздиращата гърлото скръб, която не можех да облекча със сълзи. Убийственият гняв. Нуждата да разкъсам. Не можех да поправя нещата, но можех да накарам някого да плати за тях. Бяха ме накарали да я проваля. Не бях взел страната ѝ. Бяха я откраднали и аз се бях оказал безпомощен, и сега я нямаше, разнищена на изгубени нишки в камък на Умението. Бяха били и ослепили Шута, бяха унищожили куража му и бяха удавили радостта му от живота. А какво бях направил аз? Нищо. Някъде далече сега те ядяха и пиеха, и спяха, без никаква мисъл за всичките ужасни злини, които бяха извършили.

Пчеличка беше вярвала в мен. Получила беше утеха и кураж от думите ми в онзи ден. Както и Шутът. Беше изминал всичкия този път, премръзнал, осакатен и сам, за да ме помоли за въздаяние. Въздаяние, твърде дълго отлагано. Внезапната ярост и твърдата решимост да отмъстя за тях ме пронизаха като нож. Сълзите ми бяха свършили.

Tate?

Копривка нахлу в мислите ми. Усетих объркването и тревогата ѝ. Сигурно се бях излял. Не можех да сдържам онова, което изпитвах. Тайното ми решение изригна от мен. *Не мога да се бавя повече. Няма да видя детето ти родено, нито да държа в ръцете си първото ми внуче. Копривке, съжалявам. Трябва да замина. Трябва да отмъстя за нея. Трябва да намеря хората, които са пратили убийците ѝ, и трябва да отмъстя за нея. Нямам представа колко далече трябва да отида, но трябва да отида.*

Дълго не усещах нищо от нея. Беше се затворила толкова плътно, че можех да усетя само, че все още е там. Кухина от звук, раковина, притисната до ухото. Изчаках.

Знаех го. Надявах се... добре. Знам, че трябва да заминеш. Ридъл ми каза, че ще трябва да заминеш. Помълча малко по-дълго. Ако можеше, щеше да тръгнеш след нея още тогава. Право в камъка на Умението.

Да, щях.

Още мълчание. *Ще отида при крал Предан и ще му кажа защо смятам, че не трябва да се противопоставя. И защо противопоставянето не би донесло нищо добро. Ще те видя ли преди да заминеш?*

Ще пътувам през порталите. Тъй че първо трябва да се върна в Бъкип. Помъчих се да вкарам мислите си в ред. Ще се върна с кон. Ще трябва да се посъветвам с Шута за маршрута си. Тъй че, да, ще се видим преди да замина.

Помълчахме. И двамата се чудехме дали изобщо ще се върна.

Всъщност, когато се пресегнах за теб тази нощ, беше за да ти съобщя за Шута. И тогава се натъкнах на бурята ти.

За Шута? Какво?

Няма го.

Сърцето ми се сви. С теб или без теб, точно това беше казал. Нямаше да е заминал без мен. Нали? Беше толкова уплашен. И толкова

му бе омръзнало да чака да се задействам. Откога го няма?

Не знам. От тази сутрин. Кетрикен отишла да го нагледа и го нямало. Отначало беше доволна, мислеше, че е отишъл при Сенч или че най-сетне е решил да излезе навън. Но вечерта все още го нямаше. Сенч не помни да го е посещавал. Никой не го е виждал.

Попита ли слугата му? Аш?

Шутът го прати в градчето да купи пушена риба. Върна се след като бяхме започнали да търсим. Разтревожен е като нас.

Понечих да я излъжа. И спрях. Може би ми бяха омръзнали тайните също като на Предан. Може би просто ми трябваше бърз отговор. Погледнете в долните части на замъка. В тъмниците.

Какво? Защо?

Той знаеше какво е намерил Сенч там. Портал на Умението. Там има руна за Аслева.

Но той няма никакво Умение! И никаква причина да ходи до Аслева.

Все пак можеш ли да пратиш да претърсят там?

Ще проверя. Но, Фиц, не мисля, че трябва да се тревожиш. Предан нареди да направят желязна решетка, та Сенч да не може да влиза там. Винаги е заключена. Аз и Предан сме единствените, които имаме ключове.

Съмнявах се в това. Познавах Сенч твърде добре, за да мисля, че има някоя врата в замък Бъкип, която да не може да отвори. Но това не означаваше, че Шутът ще има достъп до ключ. Освен ако предишният чирак на Сенч не знаеше за такъв. Но дори да бяха минали през заключената врата, Шутът нямаше Умението, за да влезе в стълб.

Моля те, просто попитай тъмничарите дали са го видели долу. Поколебах се, не ми се искаше да добавя това, което знаех, че трябва да добавя. И моля те, разбери дали не липсва някой от твоите ползватели на Умението. Чирак или надарен соло. Всеки, който може да не го е свъртало и да е бил склонен да го убедят да опита.

Усетих притеснението й. Може да има няколко, призна тя с неохота. Хора с Умението често са странни в някои отношения. Ще се опитам да открия дали някой липсва. Но е късно и повечето спят. Може да не го науча до утре.

Надявам се да тръгна утре на разсъмване. Съобщи ми, ако имаш някоя новина.

Добре. Усещах, че мисли отделно от мен. Беше почти като шепот в ума ми, когато каза: Помниш ли когато беше вълк и идваше при мен в сънищата ми?

Чувствата ѝ за мен, както ме беше знаела тогава, нахлуха в споделените ни мисли. Тогава бях загадъчен и могъщ, почти романтичен образ във въображението ѝ. Жегна ме усещането за загуба от това, че бях станал толкова обикновен за нея. *Помня*. Умението ѝ най-напред се бе проявило в способността ѝ да манипулира сънища, своите, както и на други. Помнех стъклената ѝ кула. Роклята ѝ от пеперуди.

А аз помня Вълка Сянка. Знаех, че трябва да убие онези, които нападнаха глутницата му. Знаех, че ти отново ще се превърнеш в него, след като достатъчно дълго си бил сам. Пауза във връзката ни, сякаш мислеше за твърде лични неща, за да ги сподели с мен. Можех да доловя примирението ѝ с онова, което щях да направя. Нарани ме. След това ме стъписа със: *Съжалявам, че не я опознах по-добре. Съжалявам, че не ѝ отделих повече време. Мислех си, че ще има повече време за двете ни да бъдем сестри.* Внезапният ѝ изблик на гняв ме порази като лумнал огън. *Съжалявам, че не мога да тръгна с теб и да ги убием!*

Мълчание в Умението. Бях поразен. Бях забравил, че това е жената, която се бе изправила пред Тинтаглия, докато беше още момиче. Когато умът ѝ отново се свърза с моя, овладяната ѝ съдържаност ми напомни за працядо ѝ.

Ридъл знае какво трябва да се приготви за пътуването ти. Ще му възложи тази задача. И ще подготвя Предан да приеме решението ти.

И с тази мисъл ме остави, изчезна от мислите ми като загасена свещ в студена стая.

Бавно се изправих. Държах книгата до гърдите си като най-скъпото нещо на света, което трябваше да опазя — така, както не бях държал дъщеря си. Помислих още малко, а след това се наведох и слепешком избрах уханните свещи. Запалих една и духнах горящата. Орлови нокти. Летен ден, преди много време. Моли събира бяло-розовите цветчета, улисана като пчелите ѝ в събирането на цветове. Затаен спомен.

Върнах се в бърлогата си. Нямах да заспя преди разсъмване. Взех старата си пътна чанта, в която държах съкровищата си, нещата, с което не исках да се разделя. Добавих към тях свещите на Моли и дневника на Пчеличка. Когато сложих малкия дневник до книгата ѝ за сънища имах чувството, че съм съединил две половини на живота ѝ. Беше живяла денем като мое дете, а нощем като сънуваща. Не исках да я нарека Бяла пророчица. Не исках да я означа като повече дете на Шута, отколкото мое. Не бях казал на Шута, че е водила дневник на сънищата си. Знаех, че той ще поиска да му го прочета, щеше да иска да го притежава също колкото мен. Тези неща бяха единствените, останали от детето ми, и исках да ги запазя за себе си.

Върнах се в спалнята си. Отидох до заключената ми ракла за дрехи и изпод двойното ѝ дъно извадих отрови, мазила, прахове, ножове и всичко, което може да потрѣбва на един убиец и отмъстител. Защото Предан ме беше освободил. Един кралски убиец е обвързан с клетва пред краля си — да убива само както му се заповяда. Сега щях да убивам където и както аз реша.

Имах един тежък колан, от двойна кожа. Методично запълних скритите в него отделения. Калъфите, наместени в ботуша около глезена ми, грозната гривна, която криеше гарота, токата на колана, която щом се измъкнеше се превръщаше в къса кама. Ръкавиците с месинг на кокалчетата на пръстите, пришит в тях. Толкова много изкусни, смъртоносни, гадни малки инструменти — да ги подбера, да ги подреда и да ги наглася по себе си. Трябваше да оставя място и за запасите, които бях свил от старата бърлога на Сенч. Щях да тръгна подготвен.

Отнесох чантата си до личната си бърлога. Навън все още властваше тъмнината. Много скоро щях да събудя Настойчивост и да му наредя да оседлае конете ни. Много скоро щях да се сбогувам с Върбов лес. Знаех, че трябва да поспя. Не можех. Извадих книгите на Пчеличка и седнах до огъня.

Бяха трудни за четене. Не заради ясения ѝ почерк или грижливите илюстрации. Заради моята реакция. Твърде много от Пчеличка имаше в тях, твърде много от това, което бях загубил. Отново изчетох първата част на дневника ѝ. Споменаванията за Моли и описанието ѝ на деня, в който майка ѝ беше умряла, бяха мъчителни. Затворих дневника и полека го оставих на пода. Дневникът ѝ за сънища беше малко по-

поносим. Тук отново намерих съня за пеперудения човек. И споменаване за Вълка на Запада, и как той ще дойде от Планините, за да спаси всички. Следваше сън за кладенец, преливащ от сребро. Друг, за град, където владетелят седеше на гигантски „черепен трон“. Най-долу на всяка страница Пчеличка грижливо бе преценила колко вероятно е всеки сън да е истински сън и колко вероятно е да се случи. Този за пеперудения човек беше изключително вероятен. Беше сънят за просяка, който трябваше да позная.

Виждах прозорливостта ѝ. За някои неща беше права, например за пеперуденото наметало. Но и там имаше грешка. Пратеничката беше жена. Означаваше ли това, че Пчеличка наистина е повече моя, отколкото на Шута? Шутът, както винаги го бях усещал, умееше да изкривява странните си сънища в предсказания, които се бяха сбъждали. Често пъти не бях чувал за съня, докато не се случеше събитието, предсказано от него. Но сънищата на Пчеличка изглеждаха почти ясни за мен, въпреки че като че ли във всеки от тях имаше части, които не съвпадаха съвсем със случилото се. Вълкът на Запада. Чул бях тези думи първо от Шута. Шутът и Пчеличка бяха имали общо видение, така ли? Спомних си какво беше казала Шайн: че Пчеличка имала треска и че след това пласт от кожата ѝ се смъкнал и станала побледа. Реших, че каквото и да е взела от Шута, това не я прави по-малко дъщеря на Моли и мен.

Стигнах до съня ѝ за един град и изправени камъни с ясно изваяни руни на тях. Този, чувствах, очевидно не беше истински сън, въпреки че го беше отбелязала като изключително възможен. Нямах представа колко от личните ми свитъци е изчела; вероятно моите описания бяха виновни за някои от сънищата ѝ. Наведох се и огледах внимателно илюстрацията. Да. Руните бяха общо взето точни. Това почти беше руната за града на Праотците, с картата-кула. И имаше име. Келсингра. Да. Това го беше взела от някой от ръкописите ми. Беше го отбелязала като вероятен да се случи. Тъй че беше провидяла, че ще я вкарат в камък-Умение, макар да бе копирала погрешната руна от страниците ми. Мисълта, че е провидяла собствения си край, прониза сърцето ми. Не можех да чета повече. Затворих книгата и грижливо я прибрах в чантата си заедно с другата.

На разсъмване свърших последната си задача. Най-тежкото сбогуване с Върбов лес.

Огънят в личния ми кабинет беше почти загаснал. Свितъците ги нямаше — или изгорени, или опаковани за връщане в библиотеките на Бъкип. Тайните отделения в писалището ми бяха останали неразкрити; ако някой ги намереше сега, щеше да ги намери празни.

Запалих свещ и отключих скритата врата към шпионските проходи. Дълго се двоумих. После взех триптиха, който Шутът беше изваял за Нощни очи, себе си и мен. Зачудих се дали странната панта е била открита в хода на ремонтите, но в малкото леговище на Пчеличка всичко все още си беше както го бе оставила. Нищо не беше преместено от последния път, когато бях идвал тук. Подуших смътна миризма на котка, но дори да се навърташе тук, котаракът не ми позволи да го видя. Подозирах, че вече се е устроил тук, защото запасите на Пчеличка от ароматните свещи на майка ѝ не бяха гризани от мишки. Отказах се да мисля как влиза и излиза. Котките си имат своите си начини. Извадих ключа към спалнята ѝ от джоба си и го поставих на лавичката ѝ с другите ѝ спомени. До него сложих ваянието. Тук поне всички щяхме да сме заедно.

Огледах за сетен път скривалището, което си беше направило малкото ми дете, а след това го оставих зад гърба си завинаги. Децата от къщата навярно щяха да помнят как се бяха скрили в един таен проход, но щяха напразно да търсят стените на килера за вход. И щях да отнеса в гроба си номера с отварянето на входа от кабинета. Нека малките ѝ неща да са в безопасност тук, казах си, както тя не беше. Проврях се в тесния проход и затворих тайната врата.

Готово. Всичко бе подредено и свършено. Духнах свещта, взех пътната си чанта и тръгнах.

32. ПЪТНИЦИ

Защото камъкът помни. Знае къде е изсечен. Винаги ще работи най-добре, когато е поставен близо до родната си кариера. Камъни, които остават близо до родните си кариери, винаги са най-благонадеждни и трябва да се използват за предпочитане пред други при всяка възможност, дори това да означава, че човек трябва да пропътува през няколко стени, за да стигне до целта.

За други кръстопътища, далече от всички кариери, нека да се донесат ядра на камъни и да се оставят да стоят, в слънце и дъжд, за поне двацет години. Нека всеки от тях се изпълни от слънчевата светлина и от светлината на звездите, които греят над него. Тогава изсечете от тях лицата, които ще помнят мястото, където са стояли, и каменните ядра, от които са били изваяни.

Към каменно ядро, което се е превърнало в центъра на това място, добавете изсечените лица на камъните от крайните точки. Отбележете грижливо руните: кои от тях са за пристигане и кои за заминаване, за да не навлезе някой в каменно лице заднешком и да се озове пред насрещно течение. Подновяват руните, за да се поддържат резки и ясни, за да помагат на камъка да помни откъде е дошъл и къде трябва да прехвърли пътника.

Изборът винаги трябва да се прави от опитен каменоделец. Камъкът трябва да е силен и в същото време богат на Сребърните жили, през които тече магията. Изсичайте камъните ядра осем на осем на двацет. Гледате дали са добре поставени в земята, за да поглъщат местоположението и да е сигурно, че няма да се наклонят, нито да паднат.

*Бъдете търпеливи в състаряването на един камък.
Това търпение ще се изплати за стотици години.*

Резюме на началните пасажи от паметен камък куб 246

*Поставил съм го на рафта с паметните камъни,
отнасящи се за строителството на Праотците.*

Чирак на Умението,
писар Превъзходен

Обявих решението си на кухненския персонал преди закуска. Никой не изглеждаше изненадан, че се връщам толкова скоро в Бъкип. Всъщност изглеждаха облекчени. Съвземаха се бавно и присъствието на гвардейците ми, някои от които бяха грубовати типове, беше по-скоро изнервящо, отколкото успокояващо за тях. Щяха да се радват, когато си тръгнем.

Свърших последните задачи, с които щяха да приключат задълженията ми към Върбов лес. Казах на Диксън вече да докладва пряко на лейди Копривка и кесир Ридъл. Останах доволен, като видях как изгърбените рамене на овчаря Лин се поизправиха, когато му възложих пълната отговорност за стадото. Наредих опакованите ръкописи да се изпратят с фургон до Бъкип с вещите на Лант и Шайн.

Преди обед всичко беше уредено. Когато излязох, за да тръгнем, до коня ми и товарния кон ме чакаше и Настойчивост.

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш тук? — попитах го. Отговорът бе безстрастното му изражение.

Фоксглоув строи гвардията ми и потеглихме от Върбов лес.

Придвижвахме се добре въпреки влажния вятър, който се канеше да докара сняг до вечерта. Пътувахме до Бъкип в топло за сезона време, което превръщаше снега в мокра лепкава киша и обещаваше ранна пролет.

Както се бях опасявал, Шута го бяха намерили да обикаля из тъмните влажни подземия. Копривка ми изпрати с Умението, че Аш не бил с него, и беше много облекчена, че са го открили.

Още не бяхме стигнали до портите на Бъкип, когато чух пронизителен грак, а след това:

— Нас! Нас! Нас!

И Пъстра се спусна отгоре. Подплаши коня на Настойчивост, но все пак успя да кацне на рамото му, докато той се мъчеше да го обуздае. Гвардейците ми, които вече познаваха враната, се разсмяха, а Нас се ухили щастлив, че го посрещат толкова радушно. Зарадвана сякаш на вниманието, Пъстра дръпна шапката от главата му и той трябваше да я хване с ръка, за да не падне. Минахме през портите и когато стигнахме до конюшните, се изненадах, като видях, че Аш ме чака.

Или поне така си помислих. Защото бившият млад слуга на Сенч отиде да поздрави Настойчивост, а враната се прехвърли щастлива от едното момче на другото. Предадох коня си на Търпение, която ме позабави, за да ми каже, че Бързонога е в прекрасна форма, а след това веднага забързах към стаите на Шута.

Почуках, но не последва отговор. Изчаках, почуках отново, изчаках пак, и тъкмо когато се канех да извадя шперц, чух отвътре глас:

— Кой е?

— Фиц — казах и зачаках.

Мина доста време, докато отключи вратата, и още, преди да я отвори.

— Добре ли си? — попитах притеснен, защото изглеждаше измъчен.

— Както виждаш — отвърна той унило. Усмихна се едва-едва. — Сигурен съм, че ще съм по-добре, след като ти вече си дойде.

— Чух за злополуката ти.

— А. Така значи го наричаш.

Беше студено, подносът със закуската му все още не беше вдигнат, а огънят догаряше.

— Защо тази стая е толкова лошо поддържана? Видях Аш, когато дойдох. Немарлив ли е станал в задълженията си?

— Не, не. Просто... Сутринта го отпратих и му казах, че няма да ми трябва до вечерта.

Имаше нещо повече в тази история. Замълчах си. Сложих дърва в камината. Пердетата бяха спуснати и ги дръпнах, за да пусна

светлина в стаята. Шутът изглеждаше размъкнат, сякаш се беше облякъл сам, и не беше сресан. Събрах съдовете и забърсах масата. По-добре. Донякъде.

— Току-що се върнах от Върбов лес и съм гладен като вълк — казах. — Ще дойдеш ли долу с мен?

— Аз... не. Не съм гладен. Но ти върви.

— Мога да донеса храна тук и да ядем заедно.

— Не, благодаря. Върви да ядеш, Фиц.

— Какво е станало? Защо си слизал в тъмниците?

Той мина бавно през стаята и пипнешком се добра до стола край огъня.

— Изгубих се. — След това, сякаш яз на река изведнъж се пропука, призна: — Отворих вратата към тайните проходи. Онази в слугинската стая. Сигурен съм, че я помниш. Мислех, че ще мога да си спомня пътя до старите стаи на Сенч. И... имаше нещо, което бях оставил там, а Аш не искаше да ми го донесе. Тъй че реших да си го взема сам. Но се изгубих.

Опитах се да си представя какво е да си в онези студени проходи, сляп. Потръпнах.

— Продължавах да си мисля, че ще намеря пътя до някоя стая. На два пъти се натъкнах на задънен край и се опитах да се върна. Веднъж стигнах до тесен проход, през който не можех да мина. А когато се опитах да се върна от него, отново стигнах до задънен край и реших, че съм се изгубил, и никой няма да знае дори откъде да започне да ме търси. Тогавя завиках за помощ, виках, докато не прегракнах, но едва ли някой ме е чул.

— О, Шуте. — Плиснах в огъня утайката от сутрешния му чай и взех бутилката бренди от лавицата. Налях в чашата и му я връчих.

— О. Благодаря — каза той и я вдигна вяло към устата си. Стресна се, когато я помириса. — Бренди? — И преди да съм успял да отвърна, удари една здравословна глътка.

— Как се измъкна?

— Стигнах до някакви стъпала и заслизах по тях. Надолу и надолу, и надолу. Миризмата на влага ставаше все по-силна и стените бяха влажни, а стъпалата станаха хлъзгави. Лепкави почти. А след това свършиха. Ръцете ми бяха измръзнали, но стоях там и опипвах всяка тухла и ред хоросан. О, Фиц. Стоях там и плачех, защото мислех, че

нямат сили да изкретам отново нагоре по всичките тези стъпала. Мисля, че се побърках малко. Затупах по стената и за моя изненада тя поддаде. Не много, малко. Бутнах и една тухла падна, а после забутах и задърпах следващата и най-сетне имах дупка, през която можех да се провря. Нямах представа къде съм, но трябваше да се измъкна, а не знаех колко ще падам, нито на какво ще падна. Но нямаше как, тъй че се пуснах и паднах на купчина мръсна слама. Когато успях да стана и опипах наоколо открих, че съм в някаква много малка стая. Имаше дървен под и малък прозорец. Ужасих се, но вратата на тази килия не беше залостена. Излязох и тръгнах по някакъв коридор. Напипах други врати и завиках, но никой не отвърна. — Засмя се странно. — Такъв крал е той. Тъмниците на Предан са пълни с празни килии!

Не казах на глас колко щастлив съм да чуя това.

— Тъй че излязох и се лутах и аз не знам къде. След това надуших факла, завих на ъгъла и успях да усетя малко светлина. Факлите трябва да се поддържат. Тъй че застанах там и уплаших горката млада пазачка, която дойде. Но тя скоро разбра кой съм и ми каза, че лейди Копривка е наредила да претърсят целия замък за мен. И ме върна тук горе в стаите ми, а Копривка дойде да види как съм.

Сега беше моментът да се запълнят дупките в удивително шуплестия му разказ. Започнах с очевидния въпрос.

— Защо си ядосал Аш?

Шутът се вцепени като превзета стара херцогиня.

— Той отказа да ми се подчини.

— Какво поиска да направи?

— Да ми донесе нещо.

— Шуте, вече започваш да ставаш досаден. Какво нещо?

Той извърна лицето си от мен.

— Драконова кръв — каза тихо.

— Ти луд ли си? С всичките промени, които тя вече направи в теб, промени, които може би все още продължават, искаш да вземеш още?

— Нямах да я гълтам!

— Тогава защо?

Вдигна ръката си и потърка срязаните върхове на пръстите си.

— За тези.

— Защо?

Той вдиша дълбоко.

— Казах ти, че започнах да сънувам отново. И че понякога, когато сънувам, съм дракон. И в тези сънища знам разни неща. Сънувам място или може би време, когато тече сребърна река Умение. И драконите го пият и стават силни и умни.

Изчаках.

— А в други сънища среброто го няма и реката е просто вода. А драконите скърбят и го търсят, и намират друг източник за него. Аш ми описа драконовата кръв, Фиц. Тъмночервена, с нишки сребристо вещество, които се извиват и завихрят в нея. Мисля, че среброто е чисто Умение. Мисля, че затова онази доза ме изцери, почти като изцеряване с Умение. И че още от нея, на пръстите ми, може да ги възстанови.

— Не помниш ли Искрен, с ръцете му натопени в Умението? Той си го направи сам, макар да знаеше, че ще отдаде живота си. Забравил ли си, че трябваше винаги да носиш ръкавица на тази ръка, когато имаше допир на Умението на пръстите си? Защо искаш това отново?

Той бе извърнал лицето си настрани, но мислех, че знам мотива му. Беше ли решил да се опита сам да изцери слепотата си? Заля ме жалост към него. Толкова отчаяно искаше да върне зрението си. Съжалявах, че не мога да му помогна. Не можех да го направя без риск да загубя своето. А очите ми щяха да ми трябват, за да постигна целта си. И неговата.

Беше оставил въпроса ми да виси и не настоях. Придърпах стол до неговия и седнах.

— Нуждая се от помощта ти — казах му откровено. И както знаех, че ще стане, това изцяло привлече вниманието му. Но ме познаваше по-добре, отколкото си мислех.

— Заминаваме, нали? — попита почти с удивление. — Най-после си намерил гнева си. И ще отидем в Клерес, и ще ги убием всички.

Гневът никога не ме беше напускал. Той беше огънят, който ми трябваше, за да изкова себе си в подходящото оръжие. Времето, преживяно в този огън, ме бе закалило в това, което трябваше да съм. Сега стоманата ми бе потопена в скръб. Но не го поправих.

— Да. Но трябва да съставя план. Трябва да знам всичко, което знаеш ти — за това как пътува и колко време ти отне, за да стигнеш

там. Подробности, Шуте. Когато беше много болен и наранен, не настоявах. Но сега трябва да изтръгна всяка подробност от спомените ти.

Той се размърда.

— Връщането ми отне много повече време, отколкото отиването ми там с Прилкоп. Но мисля, че имаш средствата да направим първата крачка от пътуването си като него.

— Стълбовете-Умение.

— Да. Дойдохме от картата стая в Аслевял до Бъкип, до вашите Свидетелски камъни. После отпътувахме до едно място, което не познавах. Стълбове на една ветровита стръмнина. След това до запустялото тържище... помниш го, онова на пътя за каменните дракони. А оттам до Келсингра. А след това отидохме на един остров и в града на него. Казах ти за това. Как паднахме по очи в пръстта с място едва колкото да можем да изпълим изпод камъка. И колко недружелюбни бяха хората там.

— Помниш ли името на това място?

— Фурнич, мисля, че Прилкоп го нарече така. Но... Фиц, не смеем да тръгнем натам! Те най-вероятно вече са съборили камъка.

— Прав си — казах си и помислих: „Фурнич.“ Това име не бях издирвал. Все още. — А след това?

— Мисля, че ти разказах за кораба. Купихме си превоз, но по-скоро все едно си платихме да ни отвлекат. От Фурнич плавахме до няколко места, обиколно пътуване. Караха ни да работим като робите, каквито смятаха да станем. Рибени кости. Това беше името на едно място, но беше малко, просто село. Имаше друго едно място, град. Миришеше ужасно и товарът, който взехме там, бяха сурови кожи и воняха. Мястото се наричаше, как беше... нещо на „трий“... Уортълтрий. Да!

— Уортълтрий. — Името ми прозвуча някак познато. Чул го бях или го бях прочел някъде. Беше място, което можех да намеря. Цел. — А от там?

— До Клерес. А после до Белия остров. Където школата също се нарича Клерес.

— Белия остров. — Още пристанища, които да раздрънкат мозъците на приятелите ми моряци. Още податки за Кетрикен и Елиания. Искях да хукна от стаята с новата си информация, но

погледнах приятеля си и разбрах, че не мога да го оставя толкова внезапно. — Шуте. Какво мога да направя, за да те накарам да се почувстваш по-добре?

Той извърна лицето си към мен. Златните му очи, толкова изнервящи и толкова невиждащи, се впиха в мен.

— Вземи ме в Клерес. И ги убий всички.

— Ще го направя. Но сега трябва да съставим план. Колко души очакваш да убия и как ще постигнем това? Отрова? Ножове? Взривове?

Въпросът ми разпали ужасна радост в незрящите му очи.

— Колкото до как, оставям това на експерта. На теб. Колко души? Четирийсет може би. Определено не повече от петдесет.

— Петдесет... Шуте, това е убийствено много. — Бях си представял пет-шест, най-много десет.

— Знам. Но те трябва да бъдат спрени. Трябва!

— Кои бяха изпратените за Неочаквания син? Кои биха ги изпратили?

Чувах дъха му. Налях още малко бренди в чашата му за чай и той удари още една здрава глътка.

— Дуалия беше изпратена, но тя със сигурност е жадувала да тръгне. Не е от висшия ешелон на Слугите, но, о, колко копнее да бъде! Тя е лингстра, това е нещо като емисар. Працат ги по поръчки, да събират информация или да тласкат събития в посоката, в която Слугите смятат, че трябва да вървят.

— Не разбирам.

— Лингстрите се държат като Катализатори за Слугите. Вместо да поддържат един истински Бял пророк и да му позволят той да си намери своя Катализатор и да променя света както отрежда неговата визия, те проучват всички пророчества и възлагат на лингстрите да тласкат света по пътека, която най-добре ще ги облагодетелства. Един пример. Да речем, че има предсказание, че болест, която убива овце, ще помете район, където всички зависят от овце за поминъка си. Овцете ще измрат и поминъкът на всички ще бъде унищожен. Какво би могъл да направи човек?

— Би могъл да проучи, за да разбере какви лекове има за епидемия при овце. Или да предупреди овчарите да не смесват стадата си.

— Или да поиска да спечели от това, като закупи вълна и добра порода стока, тъй че когато болестта направи вълната оскъдна, да може да ги продаде с голяма печалба.

Замълчах. Бях стъписан.

— Фиц, помниш ли първия път, когато дойдох при теб и те помолих да направиш нещо?

— *Тлъстото стига* — казах тихо.

— Глупаво стихотворение от един сън, който имах, когато бях само на седем. Сън, в който ти опазваш живо кученцето на една самотна млада жена и ѝ даваш съвет да влезе в ролята си на херцогиня. Повратен момент. Но ако някой беше отишъл там и нарочно беше отровил кучето ѝ, за да я скара със съпруга ѝ? Тогава какво?

— Шестте херцогства можеше да паднат под Алените кораби.

— И драконите можеше да изчезнат завинаги.

Внезапно ме жегна един въпрос.

— Защо драконите са толкова важни? Защо Слугите се противопоставяха на съживяването им?

— Нямам отговори на тези въпроси, Фиц. Слугите са потайни хора. Липсата на драконите ги облагодетелстваше някак. За това бих заложил живота си. И все пак сънищата ми ме спохождаха отново и отново и ми казваха, че драконите трябва да бъдат върнати на света, дракони, изпълнени с красота, сила и мощ. Дори не знаех що за дракони. Каменни дракони? Истински дракони? Но заедно двамата ги върнахме. И, о, как ни мразят Слугите за това!

— Затова ли взеха детето ми?

Изненадах се, когато той се пресегна и сложи ръката си върху моята.

— Фиц. Беше пресичане на съдби и на различни пътеки към бъдещето, много могъщо. Ако можеха да разберат колко много са наранили и двама ни, щяха да се зарадват. Те ни поразиха, нали? Дуалия дойде да търси Неочаквания син. Беше толкова сигурна, че знам къде може да бъде намерен. Не знаех, но тя бе готова да ме унищожи, за да разбере нещо, което не знаех. И тя унищожи и двама ни, като взе и след това загуби нашето дете. Унищожиха надеждата на този свят, онази, която можеше да ни поведе по по-добър курс. Не можем да поправим това. Но ако не можем да дадем надежда на света,

можем да премахнем част от безнадеждността му, като убием онези, които слугуват само на собствената си алчност.

— Кажете ми повече за тях.

— Те са неимоверно богати. Покварили са се вече от няколко поколения и използват пророчествата, за да стават още по-богати. Знаят какво да купуват и продават по-късно на много по-висока цена. Манипулират бъдещето не за да направят света по-добро място, а само за да увеличават богатството си. Белия остров е техният замък, техният дворец и тяхната цитадела. При отлив има един мочурлив път. Когато дойде прилив, става крайморско бласто. Наречен е Белия остров не заради Белите пророци, които някога били приютявани и учени там, а заради укрепения град, целият направен от кости.

— От кости ли? — възкликнах.

— Древни кости на огромни морски същества. Самият остров, твърдят някои, представлява грамада от кости. Когато съществували, те идвали в онзи район, за да родят и да умрат. Костите, Фиц... ах. Просто не мога да си представя същество толкова огромно, че да има такива кости. Но палисадата, която обкръжава града, е направена от бедрени кости, високи, здрави и твърди като камък. Според някои те са кости, превърнали се в камък, но опазили формата си. И палисадата, и някои от зданията са по-стари дори от Слугите и легендата за Белите, на които някога те са служили.

— Но дори наистина Слугите да са служили, отдавна са забравили тази своя служба — продължи той. — Има рангове Слуги. Най-долното ниво са сервиторите, или прислужниците. Не е нужно да се притесняваме с повечето от тях. Те идват, за да се издигнат в ранговете на Слугите, но повечето остават скромна прислуга през целия си живот. Когато унищожим господарите им, те ще се разпръснат. Малка част са децата, родени от Слугите, рожби с амбиции. Те биха могли да представляват проблем за нас. След това са колаторите, или събирачите, които четат сънищата и ги сортират, правят преписи и поддържат указатели. Събирачите са общо взето безвредни. Умните от тях се използват като гадатели от Слугите, да стрижат парите на простолудията, като изкривяват пророчества така, че да съвпадат с желанията им. Те също биха били малка заплаха, ако по-горните в йерархията се премахнат. Като кърлежи на куче. Ако кучето е умряло, кърлежите измират от глад. След това са лингстрите,

като Дуалия. Лингстрите общо взето правят каквото им се каже от манипулорите. И лингстра няма да се спре пред никое злодейство, щом господарите наредят. Манипулорите са тези, които се съветват с грамадите от сънища, събирани стотици години, проучват ги и откриват как по най-добрия начин да трупат богатството на Слугите. А над манипулорите е Съветът на Четиримата. Те са коренът на злото, в което са се превърнали Слугите. Всички са потомци на Слуги, не са познавали никакъв друг живот освен богатство и привилегии, изградени върху откраднати пророчества, които би трябвало да се използват за подобряване на света. Те са тези, които са решили, че трябва да притежават Неочаквания син, на всяка цена.

И в този момент разбрах, че това са четиримата, които щях да убия. Продължих упорито с въпросите си.

— Има и други. Шайн каза че Дуалия ги наричала лурики.

Той присви устни.

— Те са нещо като невежи деца, които вярват безрезервно във всичко, което им се казва. — Стегнатата му уста ми подсказа, че не е съгласен с тази преценка. После добави: — Или човек може да ги види като предатели на собствения си вид. Те са децата на Белите, които не са се обучили правилно или са проявили дарбата си в предусещането по странни начини. Винделиар е пример за това. Някои не виждат нищо от бъдещето, но са вещи в запомнянето на всеки сън, който са прочели. Те са като ходещи библиотеки на свитъците със сънища, могат да цитират каквото са прочели и да кажат кой го е сънувал и кога. Други са вещи в тълкуването на едно събитие и изреждането на сънищата, които са го предрекли в различни форми. Тези, които са следвали Дуалия и са умрели, са заслужавали да умрат. За това можеш да ми вярваш абсолютно.

— Сигурен си в това, така ли?

— Говоря за тези, които държаха и подаваха инструментите за мъченията ми. За тези, които забиваха иглите в гърба ми, за да вкарат горящите цветове под кожата ми. За тези, които педантично връзваха бразди по лицето ми. За тези, които изрязаха Умението от пръстите ми. — Вдиша разтреперано. — За тези, които са избрали да живеят безметежно и освободени от съвест, като наблюдават агонията и падението на други.

Започнал бях да треперя, но не толкова ужасно като него. Той направо се тресеше. Вдигнах го да стане и го прегърнах, за да успокоя и себе си, колкото и него. Двамата бяхме познали допира на мъчителя, а това създава обща основа, която на други е трудно да разберат.

— Ти ги уби — напомни ми той. — Онези, които те изтезаваха в тъмницата на Славен. Когато имаше шанс, ги изби един по един.

— Да. — Спомних си за младежа, последния от онзи патрул, как умря от отрова. Съжалявах ли го? Може би. Но ако отново се окажех в това положение, пак щях да го направя. Изправих рамене и повторих обещанието си. — И когато получа шанса, Шуте, ще направя същото с онези, които са те изтезавали. И с онези, които са наредили изтезанията.

— Дуалия — каза той и гласът му бе изпълнен с омраза. — Тя беше там. В галерията. Гледаше. Имитираше писъците ми.

— Галерия ли? — попитах объркано.

Той опря длани на гърдите ми и внезапно ме избута от себе си. Не се обидих. Познавах тази внезапна нужда да не те докосват. Когато заговори, гласът му бе станал висок и звучеше все едно, че ще се разсмее, но не се разсмя.

— О, да, имат галерия. Много по-изтънчена арена за изтезания е, отколкото вие в Бъкип изобщо бихте могли да си представите. Там могат да отворят гърдния кош на вързано с ремъци дете, което не дава обещания за някаква дарба, за да покажат пулсиращото сърце и издуващите се дробове на онези, които по-късно ще се учат за лечители. Или мъчители. Мнозина идват да гледат изтезанията, някои записват всяка изречена дума, а други — просто за да запълнят с нещо досадния следобед. Фиц, когато можеш да контролираш хода на събитията, когато можеш да предизвикаш глад или да донесеш богатство на един пристанищен град и на всички, които живеят в него, страданието на един индивид започва да означава все по-малко и по-малко. Ние Белите сме добитък за тях, да го развъждат или колят, както намерят за добре. Да, има галерия. И Дуалия гледаше отгоре, докато ме измъчваха.

— Съжалявам, че не можах да я убия заради теб, Шуте. И заради мен.

— И аз съжалявам. Но има други. Онези, които са я отгледали и оформили. Онези, които са й дали власт и разрешение.

— Да. Така че разкажи ми за тях.

Още и още ми каза Шутът в онзи следобед, и аз го слушах внимателно. Колкото повече разказваше, толкова по-спокоен ставаше. Имаше неща, които знаех, че може да са полезни. Знаеше за дълбокия извор, който снабдява двореца с вода, и знаеше за четирите кули, където спяха членовете на Съвета. Знаеше за роговете, които изсвирваха, когато хората можеха да преминат по мочурливия път и да влязат в укрепения град, наречен Белия остров, и за камбаната, която звънеше, за да ги предупреди, че трябва да напуснат, иначе рискуват високият прилив да ги задържи. Знаеше за оградената с висок зид градина и за голямата къща, където обитаваха Белите и частично Белите, без да познават никакъв друг свят освен нея.

— Отгледани като добитък в кошара и мислят, че кошарата е светът. Първия път, когато отидох в Клерес, Слугите ме държаха настрана от техните Бели и аз искрено вярвах, че съм единственият Бял на света. Единственият Бял пророк за това поколение. — Помълча, после въздъхна. — След това Бледата жена, по онова време още момиче, настоя да се срещне с мен. Намрази ме от мига, в който ме видя, защото бях толкова уверен, че съм всичко онова, което тя не беше. Постанови, че трябва да бъда татуиран, и бях. А когато приключиха, ме сложиха с другите. Фиц, те се надяваха, че ще оплождам за тях. Но бях млад, твърде млад, за да се интересувам от такива неща, а разказите, които разправях на другите, за своя дом и семейство, за пазарните дни и за доенето на кравите, и мачкането на гроздето за вино... О! Как ми завиждаха за спомените ми и как настояваха, че са само измислици. Денем ми се подиграваха и страняха от мен, но вечер се събираха около мен и ми задаваха въпроси, и слушаха разказите ми. Дори тогава ми се присмиваха, но усещах техния глад. Поне за известно време бях имал всичко, за което те изобщо не бяха знаели. Любовта на родителите ми. Обичливите закачки на сестрите ми. Малкото бяло коте, което подтичваше по петите ми. Ах, Фиц, толкова щастливо дете бях!

— А разказването на историите ми само изостряше собствения ми глад, докато се наложи да предприема действия. И така, избягах. И бавно и полека стигнах до Бъкип. — Сви тънките си рамене. — За да чакам, докато те откроя. За да започнем със задачите си.

И тъй, той говореше, а аз бях запленил, докато споделяше толкова много неща, които никога не бях знаел за него. Седях и го слушах, и не смеех да прекъсна магията на тази искреност. Когато спря да говори осъзнах, че денят чезне към края си. Все още имаше толкова много неща, които трябваше да свърша.

Тогава го склоних да звънна на Аш и да поръчам да ни донесе храна, и може би да го помоля за баня. Защото предполагах, че нито се е къпал, нито преобличал след като се беше върнал от злополучното си приключение. Когато станах, той ми се усмихна.

— Отиваме там. Ще ги спрем. — Прозвуча като обещание.

— Аз съм само един, Шуте. Целта ти изисква цяла армия.

— Или бащата на едно откраднато и убито дете.

Така ме описа, и за миг болката и яростта ми се сляха в едно. Не проговорих, но усетих онова тънко, трепетно чувство между нас. И той отговори на това.

— Знаем — каза. — Знаем.

По-късно почуках на вратата на Сенч и след като никой не се обади, влязох. Той дремеше на един тапициран стол пред огъня, по чорапи, сложил крака на ниско трикрако столче. Пристъпих към вратата на спалнята му, очаквайки да намеря някой прислужващ там, Шайн или Стабилен, или някой чирак в Умението.

— Сами сме. Най-сетне.

Сепнах се от думите му, обърнах се и го погледнах. Не беше отворил очи.

— Сенч?

— Фиц.

— Изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях. Почти като себе си.

Той вдиша по-дълбоко и отвори очи. Буден изглеждаше много по-състарен, отколкото докато спеше.

— Не съм по-добре. Нямам достъп до Умението. Нищо в тялото ми не е както трябва вече. Ставите ме болят и стомахът ми се бунтува, каквото и да ям. — Загледа се в изпънатите си към огъня крака. — Всичко се връща, момчето ми. Всичките години.

Не знам какво ме накара да го направя. Отидох до стола му и седнах на пода до него все едно бях на единайсет, а той беше майсторът ми. Той отпусна костеливата си длан на главата ми и разроши косата ми.

— О, момчето ми. Моят Фиц. Ето те. Вече. Кога тръгваш?

Знаеше. И за онзи миг беше отново Сенч, какъвто беше бил винаги за мен, знаеше всичко. Беше облекчение да говоря с човек, който ме разбира до дъното на душата ми.

— Веднага щом мога. Изчаках за по-хубаво време, събрах информация и възвърнах Умението си. Върнах си и физическата форма и възстанових някои от уменията си с оръжие. Доста време трябваше обаче.

— Наточването на ножа никога не е загуба на време. Най-сетне си научил това. Не си чирак вече, нито калфа дори. Това те прави майстор.

— Благодаря ти — казах тихо и се изненадах колко ме окуражиха думите му. — Ще трябва да измина част от пътя през стълбовете, а после да пътувам по суша и след това да взема кораб. Ще е дълго пътуване.

Той кимна. Ръката му все още лежеше отпусната на главата ми. После каза:

— Синът ми иска да тръгне с теб.

— Лант?

— Да. Говореше ми често за това, когато мислеше, че говори на празната ми коруба. Искане да тръгне. И аз го искам. Вземи го с теб. Позволи му да се докаже пред себе си и ми го върни мъж.

— Сенч, не мога. Той не е...

— Не е като нас. Липсва му нашата способност за омраза. Или за мъст. Беше ужасен от това, което сполетя неговата така наречена мащеха, но трябваше да се направи. Знаем това, но той не може да го разбере. Щеше да отиде при нея и да ѝ обещае, че няма да претендира за именията на Бдителен. Вярваше, че може да я успокои. — Сенч поклати глава. — Той не може да разпознава злото дори когато злото му нанася бой до спукване. Той е добър човек, Фиц. Може би по-добър от нас двамата. Но не се чувства мъж. Вземи го с теб.

— Не разбирам защо ще иска да тръгне.

Сенч се изсмя късо.

— Ти си за него най-близкото до по-голям брат. И кой беше моето момче преди него? Историите, които му разказвах за онова безименно момче, разпалваха съперничество у него и желание да е като него. И да бъде харесван от него. В ранното му обучение те превърнах в съперника, когото той според мен никога няма да надмине. Онзи, на когото той бе решен да стане равен. Копнееше да се издигне, да е в компанията ни, един от нас. След това те срещна и се провали. Провали се отново, и отново. Фиц. Не мога да му дам това, което търси. Знам, че сериозно си решил да заминеш сам. Това би било грешка. Довери ми се, вземи Лант. Докато не спечели твоето уважение, той няма никакво уважение към себе си. Тъй че го вземи. Нека синът ми се докаже като мъж пред теб и пред себе си. И зарежете и двамата всякакво съперничество и ревност.

Ревност? Никаква ревност не изпитвах към онова пале! Но беше по-лесно да не споря за това със Сенч. Не исках да взема Лант и знаех, че не мога да го взема, но не му го казах. В този момент той беше моят стар наставник, какъвто беше бил винаги. Не исках да се караме, не и след като се боях, че това може да е последният ни разговор. Смених темата.

— Преструваше ли се на болен през цялото това време?

— Не. Само понякога. Устройва ме да изглеждам слаб. Фиц, не мога да разчитам на Розмарин. Убедила е Предан, че няма нужда от придворни убийци като теб и мен. Оставила е всичките ми мрежи да се разнищят. Всичките ми осведомители са останали без заплащане и не могат да ми донасят. Всичко, което изградих, всичките тези години. Разпада се.

— Сенч, все пак трябва да замина. Не мога да остана тук и да се заема с твоите мрежи.

— Хе! — Засмя се, а аз вдигнах очи и видях, че ми се усмихва обичливо. — Сякаш щеше да можеш. Сякаш някой изобщо би могъл. Не, Фиц. Аз пропадам и го знам. И никой няма да дойде след мен. Времето за такива като мен е отминало. Не, не те моля да останеш и да подхванеш работата ми. Иди и направи каквото трябва.

— Сенч. Защо се преструваш на немощен и с блуждаещ ум?

Засмя се отново.

— О, Фиц. Защото съм. Не всеки ден и всеки час. Понякога се чувствам енергичен и с остър ум. А след това не мога да си намеря

чехлите, търся и търся, докато открия, че са били на краката ми през цялото време. — Поклати замислено глава. — По-добре хората да мислят, че съм отвеян непрекъснато, отколкото да знаят истината. Не искам Розмарин да вижда в мен заплаха за домогването ѝ към власт.

Не можех да повярвам.

— Боиш ли се от нея?

— Спри. Вече мога да чуя как мислиш, че ще я убиеш заради мен. Бавна отрова, падане по стъпалата. Никой няма да разбере и старецът е опазен.

Беше прав. Това ме накара да се усмихна, а след това се опитах да изпитам срам. Не можах. Беше прав.

— Тъй че нека си го вземе, бърлогата и леглото ми, инструментите ми и дори писанията ми. Няма да намери ключовите. Никой няма да ги намери. Освен може би ти. Когато се върнеш. — Вдиша дълбоко и въздъхна. — Сега имам друга задача. Шайн. Толкова много време има да се компенсира. Те мислеха да ме накажат, като я убият или я омъжат за някой недодялан скот, но това, което направиха, беше по-лошо. Тя е празноглава, Фиц. И суетна. Невежа. А не би трябвало. Тя има остър ум, но е обърнат само към грешните неща. Кетрикен я учи сега и не възразявам на това, на което учи дъщеря ми. Но въпреки всичките си години Кетрикен все пак е наивна в някои отношения. Все още вярва, че честността и добрата воля накрая побеждават. Тъй че трябва да съм тук, за моята Шайн, и да я науча, че един малък нож в ботуша или добре обмислено убежище може да са ключът към дълъг живот.

Въздъхна.

— И искам да съм тук, за да гледам как разцъфтява. Всички бяха толкова изумени, когато отключих Умението ѝ. Дойдоха на бегом, о, да, и ѝ помогнаха да вдигне стените си и я преградиха, докато се научи да го владее. Но тя ще е силна, Фиц. Силна. Ако изобщо са се съмнявали, че кръвта на Пророците тече истински в мен, дъщеря ми ще ги опровергае.

Толкова странно — да го чуя, че признава това старо съмнение.

— Ти си точно толкова Пророк, колкото и аз — уверих го.

Той разроши отново косата ми.

— Имам един подарък за теб — каза тихо. — Поръчах го преди известно време. От Джамайлия е, през Бинград, където го уголемиха и

поправиха. Трябва да го вземеш със себе си. Той е в кутията за свитъци на най-горния рафт в спалнята ми. Кутията е боядисана в синьо. Иди и го вземи.

Станах и отидох в спалнята му. Намерих кутията за свитъци и му я донесох. Той я взе и ми нареди:

— Намери стол и го дръпни тук.

И докато го направя, беше отворил кутията и беше извадил навитата карта. Защото това беше. Кожата беше изстъргана тънка и когато се разви, се оказа два пъти по-голяма, отколкото очаквах. Беше направена на телешка кожа и цялата изрисувана с ярки цветове. Надписите по нея бяха удивително ситни, но въпреки това ясни за четене. Имаше ги Шестте херцогства и Планинското кралство. Халкида и Дъждовните равнини. А отвъд тях Прокълнатите брегове с Бинград, и по натам, до далечна Джамайлия, с Пиратските острови. И отвъд тях — Островите на подправките.

— Красива е, Сенч. Но е толкова различна от всяка друга карта на Халкида или Дъждовните равнини или...

— Много по-точна — каза той рязко. — С увеличения трафик през онзи район вече имаме много по-добри скици и карти. Искрен рисуваше своите въз основа на това, което знаеше сам, и на източниците от онова време. Нямахте налични карти на Дъждовната река, а онези, които той донесе, бяха дело на шарлатани, гледащи само да оскубят пари. Същото е вярно за вътрешността на Халкида. И разбира се, за Бинград и ония райони. Скиците на Прокълнатите брегове са изключително лоши заради бурите, които променят крайбрежията и речните устия почти всеки сезон. Но ето я. Най-добрата карта, която златото на Шестте херцогства може да купи. Смятах да я запазя. Но ти я давам. Заедно с това.

Перването му с ръка не беше толкова ловко като някога. Все пак бях впечатлен, когато в дланта му се плъзна костена тръбичка. Той разви изкусно изработената запушалка и изтърси малко руло хартия, толкова тънка, че беше почти прозрачна.

— Това е мое дело — каза и я задържа навита в ръката си. — Работата, която сметнах за уместно да свърша. Знаех за опасността, но прецених, че е необходимо. Аслевял няма да стои вечно. Ледените пещери са се затоплили, водата е протекла и старите зали прогизват.

Зелена слуз и мъх са плъзнали по коридорите. Плесен расте на картата, която са оставили там.

Подаде ми навитата хартия. Развих я внимателно. Онемях от възхита.

— Всяка подробност — отроних накрая с удивление.

Той се засмя от радост, че съзнавам какво съкровище ми дава.

— Всеки портал на Умението е отбелязан. Гравюрите на картата на Праотците избледняваха, но копирах всичко, което успях да видя, Фиц. Вижда се какво е гравирано на всяка стена на всеки стълб. Крайните точки, които са ти на разположение. Смятах да прехвърля всичко на нова карта, но зрението ми гасне. И вече не съм склонен да споделя трудно спечелените си тайни с ония, които не знаят рисковете, на които се подложих, за да ги придобия. Щом искат да ме мислят за глупав изкуфял старец, така да бъде.

— О, Сенч. Това е... — Той ме перна по главата, за да спре благодарностите ми.

— Ти я вземи, момчето ми. Довърши работата ми.

Внезапно се закашля и замаха панически за вода, но когато му донесох, кашляше толкова силно, че отначало не можа да пие. Когато успя, се задави, но после успя да си поеме дъх.

— Добре съм — изхъхри. — Не се бави повече тук. Взимай картите и си тръгвай преди Шайн да се е върнала. Любопитна е като котка! Хайде, изчезвай. Ако те види да изнасяш нещо оттук, ще ми досажда с въпросите си докато се изтърва. Тръгвай, Фиц. Но мини да се сбогуваме, преди да тръгнеш. И ела при мен веднага щом се върнеш.

— Добре. — И тласнат от не знам какъв импулс, се наведох и го целунах по челото.

Той ме хвана с кокалестата си ръка за тила и ме задържа.

— О, момчето ми. Ти си най-добрата грешка на Рицарин. Хайде, тръгвай.

Послушах го. Картата понесох под мишница, но костеният цилиндър бе отишъл в ръкава ми веднага щом Сенч каза, че е мой. В хубавото си ново жилище заварих огъня да гори буйно, леглото ми изпънато гладко, а другите ми ботуши, лъснати до блясък — до гардероба. Някой беше поставил гарафа с кехлибарено бренди на лавицата на камината, с две тънки стъклени чашки до нея. Слугите

оставят много малко лично пространство на човек. Отне ми малко време, докато измисля две различни скривалища, които можеха да издържат на любопитни погледи и чистене. Приших клуп на гърба на един гоблен и скрих там картата на стълбовете на Сенч. Папката с другата карта беше по-голяма, но намерих едно местенце над корниза, който държеше завесите на леглото ми. Беше успокояващо прашно и се надявах да си остане така.

След като свърших и това, поседях сам за първи път, откакто се бях върнал от Върбов лес. Смъкнах ботушите си и свлякох мокрите си чорапи. Седнах и усетих как топлината на огъня прониква в тялото ми. Брендито се оказа с чудесно качество и помислих уморено, че пиенето му на празен стомах не е най-добрата идея.

Фиц. Тате? Чух, че си се върнал в замък Бъкин. С Предан сме много нетърпеливи да те видим. Ще дойдеш ли при нас в дневната ми?

Разбира се. Кога?

Сега. Предан очакваше да дойдеш да се видиш с него веднага щом се върна.

Разбира се. Трябваше. Бях разтревожен за Шута.

И за Сенч също.

Той е в по-добро състояние, отколкото очаквах, признах и се зачудих с леко притеснение откъде знае толкова ясно всичките ми движения, откакто се бях върнал.

Има добри дни, а някои не са толкова добри. Ще дойдеш ли веднага? Кралят ни отделя от времето си от много натоварен график.

Идвам.

Сухи чорапи. Започнах да навличам почистените ботуши и след това се огледах. Омачкана риза. Зацапани от дъжда панталони. Отворих гардероба и намерих вътре цял ред нови ризи, накичени с всевъзможни копчета. Никога не бях имал толкова много дрехи през живота си и се зачудих кой ли урежда тези за мен. Аш? Копривка? Някой нещастен слуга, на когото е възложено да отговаря за облеклото на копеле, издигнато в благороднически сан?

Прилягаха ми съвсем добре, въпреки че повечето място за корем не беше ласкаещо. Избрах една синя риза и я съчетах с тъмни панталони. Добавих елека, който беше окачен с ризата. Имаше нещо на

панделки, което не знаех как се носи. Надявах се да не е важно. Елекът беше дълъг, висеше ми почти до коленете.

Нито ризата, нито елекът имаха скрити джобове. Когато тръгнах за срещата си с нищо повече освен ножа в ботуша ми, се зачудих как ще ги защитя, ако ги застраши опасност. Чувствах се странно оголен. Забързах по коридорите към стаята на Копривка, спрях пред вратата и се поколебах. После почуках.

Отвори ми момче слуга.

— О! Принц Фицрицарин!

А после чукна главата си в ръба на вратата, докато се навеждаше в нисък поклон. Хванах го за лакътя, преди да е тупнал на пода, и го задържах, докато се извиняваше. Още го държах, когато Копривка дойде до вратата и попита строго:

— Какво става тук?

— Удари си главата в рамката на вратата — обясних, а момчето изломоти:

— Да, милейди, точно това стана! — Каза го с такъв паникьосан глас, че трудно му повярвах, още по-малко Копривка. Тя ме погледна ужасена и аз пуснах момчето.

— Насам — каза тя и я последвах мълчаливо.

— Наистина — прошепнах ѝ. — Поклони се прекалено бързо и си удари главата.

Макар Копривка да ми беше дъщеря, бях посещавал покоите ѝ много рядко при старите си гостувания в Бъкип. Сега, щом влязох в дневната ѝ, я заварих тъпкана с кралски особи като пай с череша. Кралят и кралицата се бяха настанили срещу камината. Кетрикен стоеше до прозореца и гледаше навън в сумрачната вечер. Шайн беше до нея, Лант и принц Благоденствие стояха до лавицата. Принц Почтен бъркаше жартата, а кучето на Предан, свързано с него с Осезанието, ми хвърли пронизващ поглед, щом влязох. От Пророците не присъстваше единствено Сенч.

Мой ред беше да удостоя с нисък поклон своите крал и кралица.

— Милорд, милейди, съжалявам, че се забавих с идването си...

— Нямаме време за формалности — прекъсна ме Предан уморено. — Копривка вече ни каза, че си решен да тръгнеш срещу хората, които изпратиха в Бък нашественици, за да отвлекат Пчеличка и лейди Шайн.

Откровеността налагаше честност.

— Точно така.

— И намерението ти е?

— Мъст! — заговори вместо мен кралицата ми с жар, която ме изненада. — Кървава и праведна мъст над онези, които отвлякоха дъщеря от нашата кръв. Също като онази, която нанесе, когато Бледата жена открадна майка ми и сестра ми! Ако знаехме, че имат далечна бърлога, в която се крият, щяхме да пренесем войната при тях! И това сега никога, никога нямаше да се случи! — Елиания вдигна трепереща ръка и посочи Почтен. — Давам ти моя син. Той ще язди до теб, за да отмъсти за това тежко оскърбление, за тази ужасна загуба за майчиния ни дом! Ще известя своята майка нарческата и сестра ми Коси, и тя ще събере мъжете от клана на Нарвала, за да се присъединят към вас!

Лицето на Почтен беше зачервено.

— Майко, кълна се...

— Почтен! Не се кълни. — Предан ми хвърли отчаян поглед. — Това в голяма степен напомня на милейди за времето, когато малката Коси беше отвличена. И нощем я спохождат зли сънища за когато беше изтезавана и принудена да се предложи като стръв, за да ни подмамат в капана на Бледата жена.

О. Изобщо не го бях видял по този начин, нито бях помислял какви спомени буди у нея моята трагедия. Паднах на колене пред Елиания и я погледнах. По лицето ѝ се стичаха сълзи и ако се съдеше по очите ѝ — не за първи път този ден.

— Моя кралице. Моля ви. Спрете да плачете и имайте вяра в мен. Обещавам ви: тръгвам и скоро ще намеря къде е гнездото на тези змии. Нека Почтен остане тук, до вас. Ако имам нужда от него, ще известя Копривка да го призове и тогава може да дойде, да доведе каквато сила прецените за нужно по пътя, който ясно ще им начертая. Но засега, кралице, позволете ми да тръгна сам и тайно.

Не беше лесна поза за издържане, със схванатите ми колене, с наведената ми глава и с лицето ми, извърнато нагоре към нейното. Тя прехапа устна, след което ми кимна. Едва-едва.

— Сам? — Не бях осъзнал, че Ридъл е в стаята, докато не проговори.

— Сам — потвърдих.

— Ами аз?

Копривка отвори уста, но аз бях по-бърз.

— Знаеш отговора на това. Ако не останеш, не мога да тръгна. Копривка очаква дете. Мястото ти е тук, да пазиш това, което е скъпо и на двама ни.

Той наведе глава и каза тихо:

— Все пак не бива да тръгваш сам.

— Няма да е сам — намеси се Лант. — Аз отивам с него.

Обърнах се към него, но заговорих на всички:

— Лорд Сенч вече предложи да взема Фицбдителен. Дълбоко оценявам предложението му. Но тъй като трябва да направя първата си стъпка в пътуването през камъните-Умение, боя се, че трябва да замина сам, дори това да не е предпочитанието ми.

— А Шутът? — попита изведнъж Предан.

Не бях искал да обсъждам това.

— Той трябва да остане тук, и то по същите причини. Все още нямам сърце да му го кажа, но ще го направя. Пътувам през стълбовете, а това е достатъчно рисковано дори да съм сам. Последния път, когато пренесох Шута през камък, изцедих силата на Ридъл. — Извърнах глава и заговорих на всички. — Много е просто. Смятам да отида сам и бързо. Ще намеря пътя до Клерес. Ще проуча слабостите му. И тогава ще съобщя за този и за това, което ще ми трябва. — Усмихнах се насила. — Дори аз не бих бил толкова глупав да си въобразя, че ще мога да проведе солово щурм срещу цял град.

За миг настъпи тишина и се зачудих колко ли от тях наистина са си представяли, че ще съм толкова глупав. След това изригнаха възраженията.

— Но, Фицрицарин...

— Фиц, ще трябва да...

— Какъв е планът ти? — попита Кетрикен от мястото си до прозореца. Тихият ѝ глас се вряза през другите и настъпи тишина.

— Не е кой знае какъв план. — Изправих се. Коленете ми изпукаха тихо. Тялото ми се изцеряваше бързо, но все пак възразяваше на някои неща. — Събрал съм няколко инструмента и запаси. Посъветвах се с Шута за пътуването ми. Той ми даде имената на пристанища: Рибни кости, Фурнич, Уортълтрий, Клерес. И съм готов да тръгна. Утре.

Кетрикен клатеше бавно глава. Обърнах се и погледнах Предан.

— Не — каза той. — Не може да го направиш така, Фиц. Трябва да има вечеря за сбогуване и трябва да потеглиш от Бъкип като принц, а не да се измъкваш като... — Затърси думи.

— Самотен вълк — промълви Копривка.

— Точно — съгласи се Предан. — Ти беше отново въведен в двора. Не може просто да изчезнеш.

Отчаянието се надигна като прилив.

— Трябва ли всички да знаят какво отивам да направя?

За миг настъпи тишина. После Предан заговори бавно:

— Има слухове. Слухове от Върбов лес, клюки сред гвардейските части. Намерени са трупове. Явно белите хора са готови по-скоро да се самоубият, отколкото да бъдат пленени или да понесат трудностите в оцеляването сами. Скочили са от морските стръмнини. Видели са ги да го правят, а по-късно водата е изхвърлила останките на брега. Тъй че е имало въпроси. И страхове. Трябва да предложим някакви отговори.

Сенч щеше да е горд с мен. Веднага ми хрумна свършената заблуда.

— Да обясним, че отивам да помоля Праотците за съвет какво да правя срещу такъв враг. И затова тръгвам през камъните на Умението и сам.

— Истинските Праотци — додаде Кетрикен.

— Истински Праотци?

— В част от кореспонденцията, която получаваме от Бинград, се твърди, че Търговците, отседнали в Келсингра с техните излюпени дракони, настояват, че сега те са Праотците. Заявявам, че намирам това за абсурдно и отвратително. — Беше видяла как Искрен бе погълнат в неговия каменен дракон, но отчасти вярваше в старите легенди за мъдрите Праотци, пируващи вечно в своите зали от камък, с техните дракони, спящи, но готови да се събудят при зова на Шестте херцогства. Същата тази легенда беше привлякла Искрен към Планините в търсене на Праотците, легендарните съюзници на Шестте херцогства.

— Мисля, че това би било много приемлива версия — вметнах и огледах близките си. Всички кимаха. Освен Ридъл. Той бе надянал онова отегчено изражение, което често се появяваше на лицето ми, щом Сенч обявеше някой от поредните си маскаради.

— Дай ми пет дни, за да подготвя всичко — предложи Предан.

— Бих искал да тръгна след два дни — казах. Един щеше да е по-добре.

— Три — каза той.

Все още имах едно затруднение.

— Трябва да поверя Шута на грижите ви. Той няма да е доволен, защото мисли, че трябва да тръгне с мен. Смята, че може да издържи пътуването въпреки слепотата и крехкото си здраве. Но не мисля, че мога да се грижа за него и в същото време да пътувам през камъните толкова бързо, колкото трябва.

Кетрикен дойде при мен и сложи ръка на рамото ми.

— Остави стария ни приятел в моите ръце, Фиц. Ще се погрижа да не се чувства нито пренебрегнат, нито потиснат. За мен ще е удоволствие да го направя.

— Ще известя братята си и Хеп, че заминаваш — каза Копривка и поклати глава. — Не мисля, че ще имат време да дойдат тук и да се сбогуват с теб.

— Благодаря ти. — Зачудих се защо никога не се сещам за такива подробности. И осъзнах. Сбогуванията открай време бяха тежки за мен. А най-трудното го бях оставил за края. Шутът нямаше да е доволен от плана ми.

Трудно ми беше да се измъкна. Предложения, идеи и предупреждения ме засипаха от най-обичните ми хора на този свят, докато почти стана време за вечеря. Преди да напусна ги уведомих, че трябва отново да навестя Шута. Кетрикен само кимна. Ридъл, винаги практичен, каза, че ще се погрижи да пратят храна и вино в стаите на Сивия маг.

Повлякох крака по коридорите на Бъкип. Съчинявах и зачерквах сто начина да му кажа, че го оставям. Дълго стоях пред вратата му. Накрая реших, че няма добър начин да му съобщя новината. За пореден път помислих да се измъкна като страхливец: просто нямаше да му кажа. Щях просто да замина.

Но бях сигурен, че Аш ще присъства на обявяването на тръгването ми, а това, което той знаеше, щеше да го узнае и Шутът. Вдигнах ръка, почуках и изчаках. Отвори ми Спарк. Усмихнах се и реших, че може би вече са решили спора си.

— Принц Фицрицарин е, сър. Да го пусна ли? — подвикна тя весело през рамо.

— Разбира се! — Прозвуча сърдечно. Надникнах покрай Спарк и видях лорд Сивия, седнал на масата. Пъстра също беше там, кацнала сред многото малки фигурки, сигурно от играта, която бяха играли. Зарадвах се от това колко бързо Шутът бе възвърнал духа си и ми домъчня, че скоро ще помрача веселието му. Но нямах избор.

Щом вратата се затвори зад гърба ми, той попита:

— Кога тръгваме?

„Просто го кажи.“

— Тръгвам след три дни.

— Ще съм готов.

— Не мога да те взема с мен.

Отчаяна усмивка замени изумлението му.

— Знаеш, че не можеш да намериш пътя дотам без мен.

— Мога. — Заобиколих Спарк и тръгнах към масата. Дръпнах другия стол и седнах срещу него. Той отвори уста. — Не — казах твърдо. — Изслушай ме. Не мога да те взема, Шуте. Първата част от пътуването си правя през камъните. Ще използвам същите, през които е минала Пчеличка. Не смея да те взема през тях с мен...

— Аз смея! — надвика ме той, но продължих да говоря:

— Все още си слаб. Не само тялото ти се нуждае от време, както добре знаем и двамата. Най-добре е това време да мине тук в Бъкип, където си на топло, в безопасност и сред приятели. Надеждата ми е, че докато здравето ти се подобрява, Личната котерия на краля може да опита по-пълно лечение с Умението, може би дори да ти възстанови зрението. Знаем, че ти звучи жестоко, но ако се опитам да те взема с мен, това ще ме забави и може би ще те убие.

Враната и момичето ме погледнаха с блеснали очи. Шутът дишаше тежко все едно беше изкачил цяла кула стъпала. Ръцете му стиснаха ръба на масата.

— Сериозен си — каза с разтреперан глас. — Оставяш ме тук. Чух го в гласа ти.

Поех си дъх.

— Ако можеш, Шуте, щях да...

— Но можеш. Можеш! Поеми риска! Поеми всичките рискове! За да умрем в камък или на кораб, или в Клерес. За да умрем и да се

свърши. Умираме заедно.

— Шуте, аз...

— Тя не беше само твое дете! Тя беше надеждата на света. И беше моя, а аз я докоснах само веднъж, за един кратък миг! Можеш ли да си представиш, че бих се поколебал да рискувам живота си заради шанса да отмъстя за нея? Да накарам целия Клерес да се срути върху главите им! Нима си представяш, че ще седя тук, ще пия чай и ще си бъбря с Кетрикен, докато ти отиваш без мен? Фиц! Фиц! Не можеш да ми направиш това! Не можеш!

Гласът му се беше извисил и той ми извика последните думи, сякаш викането можеше някак да промени логиката на решението ми. Когато замълча, за да си поеме дъх, всички чухме чукаването на вратата. Настойчивият ритъм издаваше, че някой чука от доста време.

— Отвори! — сопна се Шутът на Спарк.

С преbledняло лице и прехапала устна, тя се подчини. Шутът дишаше все така задъхано. Седях смирен и смълчан, без да слушам думите на вратата. Спарк я затвори и се върна с голям поднос.

— Працат ви храна.

— Помислих, че можем да обсъдим това, докато вечеряме — казах на Шута. — Надявах се да науча още неща, които биха могли да ми помогнат.

Спарк сложи подноса на масата между двама ни. Вкусният аромат на препечено месо дойде сякаш от някой друг свят, където такива удоволствия имат значение.

Надигацият се в Шута гняв беше ужасяващ. Идваше сякаш някъде от много дълбоко в него. Видях как гърдите му се издуха и раменете му се напрегнаха. Ръцете му се свиха и жилите на гърлото му изпъкнаха. Разбрах какво ще направи миг преди да го направи, но не помръднах, когато сграбчи подноса с храна и вино и го запокити към мен. Мазнината беше гореща и чашата с вино ме удари по челото, преди да излее съдържанието си в скута ми. Падна на пода с лек звън и се завъртя в полукръг.

Спарк ахна. Враната изграчи дрезгаво: „Ха, ха, ха!“, преди да разпери криле и да подскочи от масата на пода. Започна без колебание да ровичка храната. Вдигнах очи от нея към замръзналото лице на Шута.

— Още неща, които биха могли да ти помогнат? Още неща, които да ти помогнат да ме оставиш тук? Нищо повече няма да чуеш от мен! Махай се. Махай се!

Станах. В подноса беше имало и ленени салфетки. Взех една и избърсах дрехите си. Оставих я кротко на масата. Заговорих. Знаех, че не трябва, знаех го, и все пак думите заизлизаха сами от устата ми.

— А това е още една причина да не мога да те взема с мен. Загубил си всичкото си самообладание, Шуте. Дойдох да ти кажа, че заминавам сам. Е, казах го. Лека нощ.

И го оставих там, с враната и със Спарк, която плачеше заради всички ни.

Следващите дни минаха на вихрушка. Две шивачки дойдоха в стаята ми рано на другата сутрин и ми взеха подробни мерки за „пътни дрехи“. Казах им да зарежат всякакви декоративни копчета. Ден покъсно доставиха в стаята ми здрави ризи и панталони в дискретно кафяво и плъстено наметало, обшито с кожа. Леката кожена броня пристигна отделно и беше с качество, каквото никога не бях опитвал. Жакетът с висока яка щеше да пази гърдите ми, корема и гърлото. Имаше предпазители за краката и ръцете, също кафяви и без никакви отличителни знаци. Доволен бях, че Предан е разбрал, че трябва да пътувам тихо и незабележимо. Но след това дойде друга доставка: чудесно наметало в синьото на Бък и боядисани в синьо кожени ръкавици, обшити с агнешка вълна, и жакет, целият извезан с елени и нарвали. Започнах да подозирам, че не само едно добро сърце държи да ме осигури за пътуването.

Изгърканата ми пътна торба бе сменена с нова от непромокаемо платно и със здрави ремъци. Първите неща, които сложих в нея, бяха книгите на Пчеличка и свещите на Моли. Те щяха да са с мен до края на земята.

Беше се разчуло, че ще заминавам, и бележките с пожелания за лек път, поканите и подаръците ме засипваха. Беше съкрушително, но все пак трябваше всички да бъдат приети и учтиво отказани. Всяка разхлабена нишка беше отрязана или затегната. Аш идваше в стаята ми навъсен и смълчан и всеки ден ми поднасяше всичките тези писма, подредени на спретнати купчинки.

Връщах се при Шута и не успях да го вразумя. Понасях непрестанните му укори и молби да премисля решението си. Продължавах да го гледам, а той продължаваше да ме засипва с гняв, тъга, сарказъм и мълчание. Държах се твърдо.

— Никога няма да проникнеш през онези стени без мен. Аз съм единствената ти надежда да влезеш — казваше ми. Колкото повече отказвах да обсъждаме това, толкова повече настояваше той. Не прекратих ежедневните си гостувания, но ги отброявах до последното.

Два дни преди заминаването ми Кетрикен ме повика в стаята си за аудиенции. Никой не чакаше пред нея — всички бяха предупредени, че ще е заета целия ден. Пуснаха ме веднага и я заварих да пише нещо.

— Тъкмо навреме — каза тя, щом влязох. — Привърших. — Вдигна кутия и поръси с пясък мокрото мастило.

Отворих уста да заговоря и тя вдигна ръка.

— Преди много години страдах и видях как ти страдаше. Чаках със скръстени ръце и не знаех нищо за съдбата на моя съпруг. Моята любов. — Гласът ѝ леко потрепери на последната дума. — Когато най-сетне тръгнах на път, нямах нищо, което да ме води, освен надежда и една карта. — Изтупа пясъка от листа и ми го подаде. — Карта. С Клерес на нея. И Рибени кости, и Уортълтрий, и всички други места, които търсеше. Карта, основана на стари рисунки, мълва и разкази от онзи стар моряк.

Зяпнах я невярващо.

— Онзи от кръчмата? Той нямаше много да ми каже.

Тя се усмихна.

— Той, и още няколко други. Доста неща научих от Сенч през годините. А осведомителите обичат да им се плаща. Няколко бяха достатъчно умни да се придвижат нагоре по веригата и да дойдат при мен. Няколко монети — и те вече са мои, Фиц, а с тях — всичко, което знаят. — На масата чакаше димящ чайник и две чаши. С тънка котешка усмивка тя отля малко, прецени цвета и после напълни чашите ни. Когато постави едната пред мен, се изчерви и каза:

— Каж ми, че си горд с мен.

— Винаги. И смаян!

Ръката ѝ бе по-деликатна от тази на Искрен, но работата ѝ беше прецизна. Беше отбелязала, че влизането с кораб в Уортълтрий при отлив не е препоръчително, и още няколко ценни сведения.

Докато допивахме чая, тя внезапно попита:

— Не очакваш да се върнеш, нали?

Зяпнах я. После попитах:

— Как разбра?

— Имаш онова изражение, което имаше Искрен, докато извайваше дракона си. Знаеше, че е започнал нещо, от което няма да се върне.

Помълчахме дълго. След това тя проговори шепнешком.

— Благодаря ти за сина ми.

Вдигнах очи от картата. Просто я погледнах.

— Знам го от години — каза тя. — Как стана.

Не попитах откъде знае. Може би ѝ го беше казал самият Искрен.

— Твоето тяло. Неговата воля.

— Нямахте ме, Кетрикен. В онази нощ бях в тялото на Искрен.

— Той е син на Искрен. Знаем.

И спряхме, а не бях сигурен дали се почувствах по-добре от това, че ме уведоми, че го знае, или се чувствам по-странно. Само я попитах:

— Казваш ми го, защото мислиш, че няма да се върна ли?

Тя ме погледна в очите.

— Мисля, че си отиде, когато изгуби Пчеличка, и всъщност не си бил тук оттогава. Иди и разбери, Фиц. Върни се при нас, ако можеш. Но иди и направи каквото трябва.

Празненството за сбогуване беше същата вечер. Беше нескончаемо, с повече храна, отколкото човек изобщо би могъл да се опита да изяде, и с твърде много пиене. Имаше много тостове за мен и маса, отрупана с подаръци за сбогом, за които щеше да трябва цял обоз. Всичко беше добронамерено и храната, която успях да изям, беше вкусна, но откакто бях обявил заминаването си имах чувството, че всяко събитие е препятствие, което трябва да преодолеем по пътя си към окончателното напускане. Сенч беше там, но реално не присъстваше. Шутът не дойде.

Станахме от масата много късно. Последваха нови сбогувания в дневната на Предан. Копривка поплака, а Сенч задряма, а Елиания ми

даде кърпичка и ме помоли да я топна в кръвта на всеки, когото убия, за да може да я зарови в пръстта на майчината си къща, така че душите им никога да не познаят мир. Мисля, че беше малко полудяла, и се зачудих дали заминаването ми ще ѝ помогне отново да намери спокойствие. Шишко беше мрачен. Не беше добре откакто се беше върнал от Върбов лес и песента му Умение тази вечер бе почти траурна. Дватама принцове ми обещаха, че ако ги призова да дойдат на помощ, ще доведат със себе си мощта на Бъкип и на клана на Нарвала. Шайн и Лант бяха там, от двете страни на баща си. Шайн обеща да се грижи чудесно за Сенч в мое отсъствие. Лант ме гледаше като бито куче. Беше дошъл при мен преди два дни и ме беше помолил да тръгне с мен. Бях му отказал отново.

— Какво ще каже баща ми за това? — попита той в опит да ме склони, след като настояванията му не успяха.

Бях безсърдечен.

— Предполагам, че ще го разбереш когато му кажеш — отвърнах. Ако се съдеше по кроткото държане на Сенч, едва ли го бяха обсъждали. Не беше мой проблем. След като заминех, Лант и Сенч да си се оправят с това.

Най-сетне настоях, че трябва да поспя, за да мога да потегля рано, и Ридъл ме изпрати до вратата.

— Ще тръгна утре с теб и гвардията ти — каза ми. — Но засега искам да вземеш това. Носеше ми късмет. — Подаръкът му беше нож, не много по-дълъг от дланта ми, двуостър и с жлеб за кръвта по средата.

— Влиза лесно и се издърпва лесно — каза ми, след като го прибра в изтърканата му кания и ми го подаде. Тръгнах си зачуден дали познавам Ридъл толкова добре, колкото си мислех.

Аш и Настойчивост чакаха пред вратата ми. Пъстра беше на рамото на Аш.

— Лека нощ — казах им.

— Не е редно да го оставите — заговори ми Аш откровено. — Отпаднал е духом. Говори безумни неща и се боя какво може да направи, ако тръгнете без него. Във всичките му разкази двамата сте заедно. Как можете да го оставите?

— Трябва да тръгна с вас. И трябва да вземем кобилата на Пчеличка. Ако я намерим, тя ще иска да я язди до вкъщи.

Погледнах единия, после другия. И двамата толкова искрени. Бях започнал да ги обиквам.

Но не чак толкова.

Обърнах се към Аш.

— След всичките ни години заедно мисля, че мога да преценя кое е добро за него по-добре от теб. Той не е в състояние да извърви толкова дълъг и тежък път.

Обърнах се към Настойчивост.

— А Пчеличка я няма. Няма да се намери и никога повече няма да ѝ потрябва кон.

Аш беше зяпнал. Настойчивост беше пребледнял. Чух как се помъчи да си поеме дъх.

Отворих вратата на стаята си, влязох и я затръшнах.

33.

ЗАМИНАВАНЕ

Сънувах, че съм орех. Имах много твърда черупка и се бях свила в нея. Вътре в черупката си бях аз и там пазех всичките части от мен. Бях повлечена от една река и тя се опитваше да ме отнесе със себе си, но оставах на място и ѝ отказвах.

Странно, но изведнъж изпаднах от реката. Паднах на зелена трева и около мен беше пролет. За известно време останах свита в черупката си. След това се разгънах и ме имаше, цялата в едно.

Другите, които бяха отнесени от реката, нямаха толкова късмет.

Това е сън, който усещам по-истински от повечето. Това е нещо, което почти със сигурност ще се случи. Не разбирам как може да се случи, че да стана орех и да ме отнесе реката. Но знам, че е така.

А устието на реката изглеждаше като формата, която нарисувах долу. И реката извираше от черен камък.

Съновен дневник на Пчеличка Пророчица

Разсъмна се преди да съм заспал. Бях очаквал безсънна нощ и я използвах добре. Довърших прехвърлянето на информацията на Сенч за порталите на Умението на голямата карта, която ми беше дал. Не исках да се доверя на който и да е портал, без да съм го видял със собствените си очи, за да не се окаже паднал или затънал в някое блато. Но ако не ми се предложеше никакъв друг изход и се окажех притиснат, беше добре да знам кой камък къде може да ме отведе. Бях изумен, когато забелязах, че е отбелязал някои като водещи до град

Халкида. Сметнах, че ще е по-добре да се бия, отколкото да приема такива портали за изход.

Прочетох бележките на Кетрикен и огледах картата ѝ. Съдържаше повече информация, отколкото бях имал преди, но много от нея все пак беше смътна. Трябваше да отпътувам до външните предели на картата на Сенч и да се надявам да намеря нови карти на земите отвъд тях. Според това, което ми беше казал старият моряк, трябваше да избира Островите на подправките за крайна цел и оттам да си намеря пътя. Леко се усмихнах, когато си спомних последния му съвет:

— О, ако аз отивах там, никога нямаше да започна от тук.

Мечът на Искрен идваше с мен. Отново беше в проста кожена ножница, дръжката — скрита в намотка изтъркана кожа. Помислил бях да взема брадва; определено беше по-доброто ми оръжие, но докато човек може да носи меч от суета, никой не търпи тежестта на една брадва по каквато и да е друга причина, освен за да я използва. Трябваше да приличам на най-обикновен пътник, може би малко търсач на приключения, но не и на баща, тръгнал на отмъщение. Мечът щеше да ми служи добре, както ми беше служил винаги.

Когато небето избледня, се облякох грижливо. Обръснах се с топла вода и се зачудих кога ли следващия път ще имам този лукс. Косата ми най-последно бе пораснала колкото да мога да я вържа на воинска опашка. Наметнах хубавото си наметало и нарамих пътната торба. След това слязох в трапезарията на гвардейците за много ранна закуска. Имаше гореща ечемичена каша и мед с накълцани в него сухи ябълки, ароматен чай, хляб и масло, и мръвки от снощното печено. Гвардията ми беше там, и много от приятелите им в Бъкип, и всички ме поздравиха с груби шеги и съвети как най-добре да се разправя с всеки, дръзнал да дойде в Бък и да нападне дома ми. Това знаеха повечето от тях — че домът ми е бил нападен и лейди Шайн е била отвлечена и след това върната. Само неколцина от личната ми гвардия знаеха за Пчеличка и знаеха, че не желая да се говори за това.

Тъй че на официалната закуска ядох малко и отново получих пожелания за лек път. Искаше ми се вече да съм на път, но разбихах, че го дължа на Предан и Елиания, тъй че се постарях да се отплатя

вежливо. Сенч дремеше, но го събудих да му кажа довиждане. Изглеждаше в много добродушно настроение и попита дали бих изиграл една игра на камъчета с него. Напомних му, че трябва да тръгна за Клерес. Обеща ми, че ще запомни, че съм спазил думата си и съм се сбогувал с него. Съмнявах се, че ще помни и миг след като затворех вратата на стаята му.

Напразно почуках на вратата на Шута. Той не отговори дори когато чуването ми разтърси вратата в рамката ѝ и не бях изненадан, че беше заключена. Можех да отворя ключалката и той го знаеше. Но заключената врата беше послание. Беше затворен за мен. Тръгнах си обиден. По-добре, казах си. По-добре мълчание, отколкото нова кавга. Кой знае какво можеше да хвърли по мен този път?

Върнах се в доскорошната си стая, за да си взема багажа. Почти не се изненадах, като видях, че Настойчивост чака до вратата. Изражението му беше мрачно, но настоя безцеремонно да носи багажа ми и му позволих.

Слязохме на двора и заварих там гвардията си, строена като по конец. Бившите Петли вече се бяха смесили почти неразлично с останалите ми бойци. Фоксглоув беше там, а Ридъл вече беше на коня си. Лант изглеждаше пребледнял. Настойчивост също беше яхнал коня си. Не водеше коня на Пчеличка обаче и това ме жегна. Бях жесток с него. Беше ли ме забавлявала глупавата му момчешка надежда? Или просто ме заболя, като го видях сега толкова безнадежден като мен самия?

Отново имаше тълпа хора да ми кажат сбогом, и Предан, и Елиания, и принцовете в цялото им кралско великолепие, за да ме изпратят. Копривка беше пребледняла и със зачервени очи. Прегърнах я, а след това Кетрикен я взе от прегръдката ми.

— Върни се при нас — помоли ме Кетрикен тихо.

Кимнах, но не дадох обещания. Излязохме през портите на замък Бъкип, съпроводени от възгласи. Пъстра излетя нависоко и от време на време изграчваше, за да ни напомни, че ни придружава. Докато се отдалечавахме в показан тръс, помислих, че половината ми сутрин е пропиляна с тази помпозност.

— Необходимост — каза Ридъл все едно беше чул думите ми и ми се усмихна.

Тръсът скоро отстъпи на лек галоп, който щеше да загълта милите. Щяхме да пренощуваме в хан и да продължим на другия ден. Надявах се следващата вечер да ме заvari при камъка на Умението, където Шайн беше видяла изчезването на дъщеря ми. Там щях да се сбогувам със спътниците си и да продължа сам. Щях да отида първо до древното тържище, където някога бях сънувал Шута преобразен.

Беше странно рутинно пътуване. Ханът беше известен да ни очаква и ни посрещнаха добре. Тази нощ спях, а на сутринта се насладихме на стабилна закуска с Ридъл, Лант и Фоксглоув. Говорихме си за най-обикновени неща: че хлябът е пресен и хубав и че се надяваме времето да се задържи добро. Ридъл предрече ранна пролет, а Фоксглоув каза, че според нея снегът вече се размеква.

Навякох си хубавото наметало в синьото на Бък и поехме отново. Ханджията и семейството му ни изпратиха с весели викове за сбогом и със сладки овесени питки и сушени плодове за из път. Яздехме бързо, защото мислех, че така ще е добре за гвардията ми. Ако стигнем до камъка на Умението до следобеда, имаше възможност да се върнат в някой хан за вечерта, вместо да им се налага да спят на открито. Нямах такава перспектива пред себе си. Знаех, че щом вляза в камъка, ще се натъкна на зима в Планините. Можех само да се надявам, че няма да изляза сред свирепа виелица.

Планът ми оттам нататък беше ясен. Три ноци бивак в голямата удобна палатка, която ми бяха подарили. Щях да се подложа на походна дажба за този необходим интервал между използването на стълбовете. Оттам картата на Сенч ми показваше, че е само една стъпка Умение през стълб до Келсингра. В този град щях да потърся превоз по Дъждовната река и до Бинград, а след това до Джамайлия. В Джамайлия, бях сигурен, щях да намеря кораб, пътуващ за Островите на подправките. Стигнеш ли там, щях да се доверя на късмета си и на картата на Кетрикен, за да стигна до Клерес.

За малко да подмина завоя. Ридъл ми го посочи. Следите, които бяхме оставили в заснеженото поле, се бяха загладили до плитки трапчинки в снега. Години сякаш бяха минали, откакто за последен път бях яздил насам. Години, откакто Пчеличка се бе озовала извън досега ми завинаги. Години и един миг. Колкото повече се приближавахме към камъка, толкова по-нетърпелив ставах. Навлязохме в леса и проследихме заличаващите се дири. Когато стигнахме до мястото,

където бяха лагерували Дуалия и луриците ѝ, Фоксглоув спря бойците и нареди да вдигат лагер.

— Няма нужда — казах ѝ тихо. — Няма да правя от това драматичен момент, Фоксглоув. Ще отида до камъка, ще го докосна — и ме няма. А ти ще поведеш гвардейците ни към някой хан. Надявам се тази нощ да спите на топло и удобно, и може би да вдигнете по халба и да ми пожелаете късмет. — Покашлях се и добавих тихо: — В стаята ми има един пакет, адресиран до теб. В него има писма за хора, които са ми скъпи. Ако мине година без вест за мен, ще им ги дадеш.

Тя се втренчи в мен, след това кимна сковано.

Слязох от коня, а тя извика на гвардейците да спрат, също слезе, подаде юздите на коня си на внучка си и тръгна след мен. Ридъл ни последва, и Лант също. Погледнах назад дали Настойчивост идва след нас, но не го видях. Враната изграчи отнякъде. Сигурно бяха заедно.

В сумрака под дърветата зимният следобед вече приличаше на вечер. Сняг и тъмни стволове в отънъци от черно до светлосиво. В този полумрак ми отне време, докато различа камъка на Умението, стиснат в корените на един смърч.

Приблжих се към него. Ползвателите на Умението на Копривка бяха стигнали до Планините през този камък и се бяха върнали два дни по-късно без произшествия. Беше толкова безопасен за използване, колкото всеки портал на Умението, нали така? Изтласках от паметта си онова, което се беше случило последния път, когато бях пътувал през камък. Откъснах от сърцето си това, че тъкмо този камък е погълнал Пчеличка и онези, които я бяха отвлекли.

Само лек сняг беше нападал от последния път, когато бях тук. С облечената си в ръкавица ръка забърсах снега и игличките от камъка. Мечът ми беше на кръста, пътната торба на гърба, и още една голяма торба на рамото. Всичко, което смятах, че ще ми трябва, беше в пътната, а всичко, което бяха настояли да взема, беше в другата. Бях решил да не я нося дълго.

— Тъй — казах на Ридъл. Той смъкна ръкавицата си, аз смъкнах моята и стиснахме китки. Очите ни се срещнаха за миг.

— Лек път — каза ми той.

— Дано — отвърнах.

Той стисна здраво китката ми — и аз неговата. *Копривке, избрала си добре*, изпратих ѝ с Умението. През очите си ѝ показах човека,

когото беше избрала. *Грижи се за сърцето му. То е вярно.* А след това бързо вдигнах стените си, за да задържа всичките си страхове и тревоги в себе си.

Сбогувах се по същия начин с Лант и Фоксглоув. Тя ме погледна твърдо в очите и ми нареди:

— Пази честта на Пророците.

Ръката на Лант беше потна и малко трепереше.

— Ще се справиш — казах му тихо. — Грижи се за стареца. Не ме вини, че не позволих да дойдеш с мен.

Той се поколеба.

— Ще се постарая да оправдая очакванията му — отвърна ми.

— Успех — пожелах му и той се засмя колебливо.

Всички ме гледаха. Вдигнах ръка. Затворих очи, въпреки че не беше нужно да го правя. *През камъка, казах на Копривка и Предан. Усетих, че Шишко ни гледа сънено. Връщам ти Ридъл веднага. Би трябвало да се върне до утре вечерта.*

И ще ни известиш с Умението веднага щом излезеш от камъка, нали?

Нали обещах. Няма да ви оставя да се тревожите. Очаквам да ми се съобщи веднага щом се роди детето.

И аз ти обещах. Бъди внимателен, тате.

Обичам ви всички. А после, понеже тези думи прозвучаха твърде много като сетно сбогом, добавих: *Кажу на Шута да не ми се сърди много. Грижи се за него, докато се върна.*

Обърнах се отново към чакащите около мен и казах на Ридъл:

— Копривка очаква да се върнеш у дома до утре.

— Там ще съм — обещах ми той и знаех, че няма предвид само следващата вечер.

Фоксглоув изглеждаше уморена, а Лант — сякаш ще му прилее. Споделях нервността му донякъде. Светът сякаш леко потръпна около мен, щом пристъпих към камъка. Когато опрях длан на студената му стена и натиснах руната, Лант внезапно скочи към мен. Стисна китката ми и извика:

— Идвам с теб!

Изведнъж още някой ме стисна за кръста. Помислих, че навярно Ридъл иска да ме дръпне назад, но усетих как камъкът поддаде и ме

притегли навътре. Повлякох Лант с мен. Той извика, но викът му секна, щом мракът се захлопна около нас.

Пътуването през стълб винаги е объркващо. Този път вместо мигаща тъмнина беше все едно някой ми нахлупи качулка на главата и след това кон ме ритна отзад. Нямах никакво усещане за преминаване на голямо разстояние; беше по-скоро като внезапно бутване.

Тупнах върху заснежена земя. Лант падна отгоре ми и бях затиснат по очи. Беше много по-студено, отколкото в Бък. Закашлях се, поех си въздух и се надигнах.

Лант седеше в снега срещу мен. Раменете му трепереха, но не издаде и звук.

— Пуснете ме! — чу се глас под мен.

Стреснах се. Нещо под мен мърдаше. Нещо увито в пеперудено крило. Настойчивост. Момчето избута настрани наметалото на Праотците и ме зяпна.

— Какво стана? Къде съм?

Миг след това взрив от черни пера ме зашлеви в лицето и възмутената Пъстра литна над нас.

— Глупост стана! — извиках. Само дете нямах въздух да извикам, така че само изпъшках.

Станах тромаво и се огледах. Да. Бях там, където очаквах да бъда. Рехав пресен сняг беше загладил разбърканите следи, оставени от котерията на Копривка. Около мен беше отвореният кръг от някогашния търговски павилион и се бяхме изтъркаляли от стената на самотния изправен стълб в центъра му. Тъмният планински лес бе надвиснал над нас от всички страни. Под себе си усетих глухото далечно бучене на онова, което смятах, че е пътят на Умението. Построен в далечни времена от Праотците. Туптеше със спомените на крачилите по него. Мъх и трева сякаш винаги бяха изпитвали неохота да завземат повърхността му. Гората надвисваше над декоративния каменен зид, обрамчил площада. Вдигнах стените си срещу мълвящите каменни спомени.

Погледнах небето. Беше вечер, беше много студено и най-неочаквано се бях оказал обременен с двама идиоти. Чувствах се зле, по начин, който не можех да определя. Не замаян, нито пламнал от треска. По-скоро все едно съм станал от леглото си след дълго боледуване. Добре, без подготовка бях изтеглил на буксир със себе си

двама не-Умели през стълб, а тръпнещите спомени на пътя Умение обсаждаха стените ми. Реших, че все пак имам късмет, че се чувствам само отслабнал. А те имаха късмет, че бяха живи и с ума си. Стига да бяха.

— Лант? Как се чувстваш?

Той си пое дъх.

— Като сутринта след цяла нощ пиене.

Обърнах се и изгледах навъсено Настойчивост.

— Как го направи това?

Той изглеждаше изненадан, че питам.

— Скрих се под наметалото близо до камъка. Знаете как скрива неща, които са под него. После, в последния миг, скочих и се хванах за вас. И ето ме тук. — Изправи рамене и ме погледна в очите. Изглеждаше съвсем невредим от преминаването. Загърна пеперуденото наметало около раменете си. — Последвах ви, за да ви служа, както се заклев. Да отмъстя за лейди Пчеличка.

Искаше ми се да тропам с крак и да викам, да ги нарека с всички обидни и унижителни имена, които знаех. Гледаха ме като палета и изведнъж разбрах, че не мога да намеря сили за това. Студът, който ме стягаше, нямаше да търпи човешка слабост.

— Лант. Ставай. В оная торба има палатка. Вдигни бивак ей там, под ония дървета. Аз ще запалю огън.

Зяпнаха ме, а след това се спогледаха слисано. С крайчеца на окоето си видях, че Лант стана. Залитна две крачки и се хвана за главата. Пътуването през портал се беше оказало тежко за него. Сам си беше виновен. Ядът ми, че ми бяха усложнили живота, изцеди всякакво съчувствие, каквото можеше да изпитам. Настойчивост, загърнат в пеперуденото наметало, не изглеждаше толкова пострадал. Отдалечих се от тях. Облякъл бях натруфеното наметало на Пророк върху простото и изведнъж се зарадвах, че разполагам с него. Намерих един голям сух надвесен клон, изтърсих го от рехавия сняг и започнах да кърша клонки от него. Върнах се и ги заварих да се борят с палатката, която бях взел с такава неохота. Сега се радвах, че съм я взел. Зарязах ги, почистих от снега малък кръг на каменната настилка на старото тържище и подредих съчки, за да запалю огън.

Искрата прихвана, после още една, и най-сетне от праханта се вдигна тънка струйка дим.

— Дай дървата — казах на двамата, докато гледаха мъченията ми. — Има брадвичка в торбата. Не я изсипвай в снега, а бръкни и я намери.

— Не съм идиот — изсумтя Настойчивост.

— Днес не си го доказал — сопнах му се.

— Казах на баща ми, че си ми отказал — каза Лант. — Той каза, че не ти взимаш това решение. Че трябва да намеря начин. Тъй че го направих.

Говореше точно в стила на Сенч.

— Ще ни трябва много дърва, за да не замръзнем, а вече се мръква — изсумтях му и той тръгна към дърветата.

Огледах се в сгъстяващия се сумрак. Пъстра беше заела пост на един гол клон и ме наблюдаваше. Реших тази вечер да напалим голям огън. Настойчивост се върна, повлякъл дълъг дебел клон. Начупих помалките клони от него и го оставих да насече останалото. Лант се върна с прекършен от бурята бор. Смолистите клони пламнаха бързо. Виждах, че Лант не е добре. Все още свиваше устни сякаш се канеше да повърне и току вдигаше ръце и ги притискаше в слепоочията си. Не ме интересуваше как се чувства.

— Трябват ни още дърва — казах им.

Известно време и тримата мъкнехме при огъня каквото прекършено от бурята дърво намерехме. Когато натрупахме достатъчно, налякахме около огъня да се стоплим.

— Ти пръв — казах на Лант. — Какви запаси донесе?

Гледах го, докато се мъчеше да вкара мислите си в ред.

— Топли дрехи. Сушено месо и сушени плодове. Хляб, мед, бекон, сирене. Одеяло. Нож и котле за готвене. Купа и чаша, и лъжица. Пари. Меча си. — Погледна гората около нас. — Мислех, че ще има ханове.

— Няма. — Обърнах се към Настойчивост. — А ти?

Момчето беше покрило главата си с яркото наметало на Праотците.

— Облечен съм топло. Донесох храна, главно зърно за каша. Малко пушено месо. Котле и една лъжица. Чаша. Нож. Прашка. Не е много.

— Одеяло?

— Пеперуденото наметало, сър. Много е топло.

Погледнах го. Страните му бяха порозовели и носът му беше зачервен, но не изглеждаше да мръзне. Помислих малко. Решението не ми хареса.

— Ще лагеруваме тук три дни. После ще ви върна. — Налагаше се да чакам поне още три дни, преди да посмея отново да мина през стълба. Пречка след пречка.

— Не — каза Лант.

— Няма да стане — възрази и Настойчивост. Не ме погледна. Само отиде за торбата си, която беше прибрал в палатката, и се върна с едно котле. Отиде встрани и го натъпка с чист сняг, после го постави до огъня. — Ще имаме каша за вечеря — каза и погледна Лант. — Мога да добавя от сухите ти плодове, ако дадеш.

Лант топлеше ръцете си.

— В торбата ми са. Донеси ми я и ще извадя ябълки.

— Не — казах. Двамата ме зяпнаха. Посочих Лант. — Сам си я донеси. Настойчивост е мой човек, не твой. Следващите три дни ще правиш всичко сам. После ще видим дали искаш да се върнеш в Бъкип.

Изгледа ме намръщено. После, без да каже и дума, стана и тръгна към палатката. Върна се с торбата си, отвори я и извади торбичка сушени ябълки. Възхитих се на самообладанието му. Не си изкара яда на момчето, а само взе шепа сухи резенчета и му ги подаде. Настойчивост му благодари.

Огледах работата им по палатката. Беше предназначена само за мен и да е удобно широка за един човек. За трима щеше да е повече от тясна. Беше от платно, зашито като голям джоб, който можеше да се закрепил с клинове в земята, а върхът да се вдигне с въже за дърво. Стегнах няколко от въжетата и забих един клин по-здраво. Не бях искал да я взимам, но тази нощ и тримата щяхме да се радваме, че я има. Смятал бях да я изоставя колкото се може по-скоро.

Студът вече не беше толкова плашещ, след като знаех, че има огън, при който да се върна. Обиколих бавно кръглата поляна на някогашното тържище. Опитвах се да си представя Праотците, събирали се тук, за да си разменят стоки и да споделят новини. Погледнах нагоре към стълба, който ни беше изхвърлил тук. Беше потъмно очертание на фона на тъмно небе. Спомних си първия път, когато бях видял това място. Кетрикен, Шутът, старицата Кетъл,

Славей и аз бяхме дошли тук след дълго търсене, за да намерим крал Искрен и да го убедим да се върне на трона си и в своето укрепено кралство. Шутът се беше изкатерил на стълба и когато го погледнах отдолу, се беше превърнал в някой друг: друг клоун или певец, от друго време. А Славей ме беше зашлевила, силно, за да ме събуди от онова видение. По-късно двамата с Шута бяхме отишли на лов с Нощни очи. И се бяхме пръскали с вода в едно поточе. Момчета. Момчета бяхме, но бях вярвал, че съм мъж. Преди толкова много години. Как се беше променил светът ми оттогава. Как ние се бяхме променили.

Погледнах назад към Нас и Лант. Нас се беше навел над котлето и слагаше още сняг. Ябълките и овесът чакаха до него. Обясняваше на Лант, че ще е нужен много разтопен сняг за цяло котле вода и че след това трябва да кипне, преди да се добавят овесът и ябълките. Испитах за миг неприязън, че Лант не знае толкова прости неща като как да си свари каша на огън зиме. После ми хрумна, че животът му изобщо не го е научил на такива умения повече, отколкото моят ме бе научил на правилата на разните хазартни игри, с които се забавляваха благородниците на Бъкип. Не беше честно да очаквам тези неща от него. Но животът изобщо не е честен. Животът не ни чака да пораснем. Може би ако беше лято, щяха да се плискат с вода.

Погледнах Лант и се опитах да го видя безстрастно. Имаше дух. Беше яздил след мен с незаздравялата си рана от промушване. Дори сега видях как ръката му посегна към зарасналите му ребра и ги разтърка. Знаех как боли от стари рани в студа. Той беше знаел, че няма да го приема добре, но все пак беше тръгнал след мен. Все още не разбирах защо. Лант каза нещо, Нас се изкиска и враната го уподоби с грачещия си смях. Нищо не можеше да ме накара да се усмихна тази нощ. Жегна ме завист заради младостта им и топлота и към двамата. Голяма грешка бяха направили днес. И щяха да платят за нея.

Водата най-сетне кипна, овесът и ябълките се свариха. Всеки от нас изяде малка порция и изчакахме, докато Нас свари още. Лант изглеждаше малко по-добре, след като беше хапнал. Дадох свидливо на враната къшей хляб. Напълних моето котле със сняг и сварих чай. Всеки си имаше чаша и пихме бавно. Дадох на Нас първата стража, с изрични указания да поддържа добре огъня. Нямах вече вълк, който да

ме пази през нощта. Това място и спомените му режиха сърцето ми и копнеех за Шута, какъвто бе тогава, и за Нощни очи до мен. Можах почти да си спомня допира до козината на врата на вълка ми, студена отгоре и после топла близо до кожата му. Пресегнах се за него, но намерих само мълчание.

Показах на Настойчивост една звезда и му казах да събуди Лант за неговата смяна, когато звездата е над върха на една ела. На Лант дадох същите указания и му казах да ме събуди, когато звездата навлезе в голите клони на един дъб.

— Да пазя за какво? — Лант огледа затаения лес.

— Диви зверове. Големи котки. Мечки. Всичко, което би могло да ни види като плячка.

— Тях ги е страх от огъня! — настоя Лант.

— И това е една от причините един от нас да стои буден и да го поддържа. — Не ме попита за другите причини и аз не му ги предложих: че поне веднъж Слугите бяха използвали същия този портал. Че понякога горските същества са достатъчно гладни, за да не ги плаши огън.

Двамата с Лант се опитахме да се настаним по-удобно в тясната палатка. Когато се отпуснахме гръб до гръб бях благодарен за топлината на тялото му. Тъкмо задрямвах, когато той заговори:

— Знам, че не искаше да тръгна след теб.

— Минаването през портал с мен, когато не очаквах теб или Настойчивост, беше изключително опасно. Извадихме голям късмет. — Помислих дали да не ги върна през портала. Очевидният отговор ме съкруши. Сигурно някой от ползващите Умението на Копривка щеше да може да премине и да ги върне, за да не ми се налага. Със закъснение осъзнах, че не се бях свързал с Копривка, за да й съобщя, че сме в безопасност. Овладях се и посегнах към Умението.

— Защо ме мразиш толкова?

— Мълчи. Опитвам се да изпратя съобщение. — Изтласках от ума си глупавия му въпрос. Пресегнах се. *Копривке? Предан?*

Чух далечна музика, като вятър в дърветата. Съсредоточих се и се опитах да я притегля по-близо. *Фиц? Фиц?* Чух Предан все едно някой викаше над понесена от вятъра вълна. Мисълта му се носеше от песента-Умение на Шишко като пенлив гребен на вълна. Тласнах

мислите си към него. *Всички сме в безопасност. Лант и Настойчивост дойдоха с мен.*

Настойчивост?

Момчето от конюшните на Върбов лес.

Какво стана? Защо мълча толкова дълго?

Трябваше да си вдигнем убежище и да разпалим огън веднага. Много студено е тук.

Фиц, цял ден мина, откакто напусна, дори повече.

О. Помълчах малко, докато го осмисля. Тук не изглежда така. Изглежда все едно влязохме и веднага излязохме.

Фиц?

*Добре сме. Недоверието ми към стълба се разпали отново. Беше погълнал Пчеличка и бяхме преживели забавяне. Нямаше да моля Копривка да излага на риск някой Умел в него, нито щях да рискувам с връщането на Лант и Настойчивост. Музиката Умение на Шишко се извиси и затихна. Посегнах за нея и ми се изплъзна. Изстрелях послание към тях. *Не се тревожете! Ще се оправим. Кажете на Сенч, че Лант е с мен.**

Нищо. Никакъв отклик. Далечната музика се извиси, после заглъхна. Върнах вниманието си към палатката и намусеното мълчание на Лант. Не. Беше дълбокият и отмерен дъх на спящ човек. Не се налагаше да отговарям на въпроса му тази нощ. Други въпроси ме занимаваха. Беше ли Умението ми увредено по някакъв начин? Как не бях разбрал колко дълго сме се задържали в стълба? Защо беше толкова трудно да стигна до Копривка и Предан? Трябваше да остана буден и разтревожен, но не стана така. Разбрах го, когато Лант разтърси рамото ми.

— Твоята смяна — каза ми грубо.

Надигнах се в тъмното, а до мен Настойчивост измърмори сънено, че го отвивам и му е студено. Дори не се бях събудил, когато той и Лант си бяха сменили местата. Това не беше добре. Изтеглянето им през портала-Умение ми се беше отразило по-тежко, отколкото бях осъзнал. Изпълзях навън от палатката, всичките ми стави се бяха схванали. Посегнах да взема наметалата, които бях добавил към одеялата ни, но:

— На — каза Лант и тикна в ръцете ми събраното на топка пъстро наметало. — Момчето ми разреши да го използвам. Нищо

повече не ми трябваше.

— Благодаря — отвърнах, но той вече се вмъкваше в палатката.

Наметалото на Праотците беше по-леко от коприна. Тръснах го, увих се с него и дръпнах качулката над главата си. Отначало треперех, а след това собствената ми топлина ме обкръжи. Отидох до огъня и седнах на един дънер. Беше много нисък и неудобен, но беше по-добре, отколкото да седя в снега. Когато това ми омръзна, станах и закрачих бавно около стария пазарен кръг. Върнах се при огъня, добавих дърва, натъпках сняг в котлето, разтопих го с няколко борови връхчета и го изпих като чай. Два пъти се опитах да изпратя с Умение до Копривка без никакъв успех. Усещах силно течение на Умението и глухото жужене на пътя-Умение, изпълнен с хилядите спомени на Праотци, които бяха минавали по него. И да ме беше чула Копривка, не можех да различа гласа ѝ от техните.

Умът ми се залута през годините и се замислих унесено за всичките глупави решения, които бях взимал. Тъгувах в тъмното за загубата на Моли и за това как бях похабил краткия живот на Пчеличка. Подклаждах омразата си към Дуалия и нейните следовници и се изпълвах с гняв, че са все още недостижими за моята мъст. Превъртах в ума си нелепото си начинание. Чудех се дали изобщо ще намеря Клерес и какво може да направи сам човек, за да срути такова зло гнездо на жестокост. Глупаво беше дори да се опита човек, но беше последното, което имах, за да ми даде цел в живота.

Замислих се дали не съм страхливец, като отказах да рискувам зрението си, за да върна зрението на Шута. Не. По-пригоден бях за тази мисия от него. Съжالياвах, че го бях оставил, но се радвах, че е на топло и в безопасност. Ако успееш в начинанието си и се върнеш при него, щеше да ми прости. Може би. И може би дотогава драконовата кръв, която бе взел, щеше да е възвърнала зрението му. Можех да се надявам. За него. Можех да се надявам за по-добър живот за него и за бъдещи добри години. За мен единствената ми надежда беше да убивам успешно, преди да бъда убит.

Призори разпалих огъня, напълних двете котлета със сняг и го оставих да се стопи, после извиках на двамата да се събуждат. Настойчивост се измъкна първи и неохотата ми да се разделя с пеперуденото наметало ме засрами. Студът се пресегна към мен с алчните си пръсти. Но дъщеря ми бе избрала да опази него под

наметалото и нямаше да взема онова, което му беше дала. Лант се разбуди по-бавно и ускори процеса, като си взех двете наметала, станали част от завивките му.

— Аз отивам на лов — казах им. — Вие двамата стойте близо до лагера. Съберете дърва и поддържайте огъня. Може да не се върна до късно вечерта. Или дори до утре сутринта.

Колко далече беше? Щях да пътувам бързо и сам, необременен от товарно животно или спътници. Можех да се справя.

— Къде отивате? — попита недоверчиво Настойчивост.

— Казах ти. На лов. Ще донеса месо, надявам се.

— Нямате лък. Как ще ловите?

Вече почваше да ми писва.

— Както някога. Като вълк. — Обърнах се и се отдалечих. В края на поляната спрях. — Отрежете си криваци. Има диви животни наоколо, някои достатъчно едри, за да ви помислят за плячка. Лант, поупражнявай момчето. Научи го на каквото знаеш.

Обърнах им гръб. Пердашенето с криваци щеше да им ангажира времето и в същото време да ги стопли. Докато се отдалечавах, Пъстра изграчи насмешливо, но не ме последва.

Зачудих се защо правят това. Не беше част от плана ми. Но Настойчивост и Лант също не бяха. Посегнах към Копривка, за да я уведомя какво правя, и намерих само бучащото течение на Умение, изпълнено с чужди гласове. Отдръпнах се припряно от него.

Пътеката беше по-обрасла, отколкото я помнех. Дървета и храсти бяха започнали да навлизат по краищата на древния път-Умение. Може би дори магията на Праотците нямаше да издържи вечно. Навети сухи иглички и клонки бяха осеяли гладкия сняг. Отпуснах се в студа и го приех, и усетих как мускулите ми се разхлабиха, докато тялото ми трупаше собствена топлина. Движех се бързо, но тихо, и оглеждах за движение. Ако имах късмет, щях да убия нещо и да го изядем, но както бе предположил Настойчивост, месото не беше основната ми цел.

Последния път, когато бях вървял по този път, имаше гъста зеленина. Сега сняг бе отрупал обраслите с мъх клони. Подминах едно дърво, където мечок беше точил ноктите си. Следите бяха стари. Птици изпърхаха между дърветата. Пътека на сърни пресече пътя ми, но точно сега нищо не се движеше по нея. На една полянка се натъкнах на гъста плетеница от шипки, все още натежали от

замръзнали червени плодчета. Птиците, които се хранеха с тях, ме изругаха, докато се промъквах покрай бодливия трънак. Напълних кърпата си с тях и я стегнах здраво. Ако не друго, щяха да ни овкусят кашата и чая. Набрах още една шепа, за да ги дъвча, докато вървя.

Гората ставаше все по-гъста и по-гъста. Забързах. Макар да приближаваше пролет, дните все още бяха къси. Краката ми измръзнаха. Придърпах по-плътно качулката около ушите си. После затичах, за да се постопя. Бягах безгрижно, подплаших една тлъста птица, от която можеше да се получи добро ядене, но нямах с какво да я убия. След това повървах, тичах и отново вървах. Ядох сняг, но малко. Напред и напред. Гледах как зимното слънце премина над главата ми и сенките започнаха да се удължават. Това беше глупост. Защо се бях поддал на импулса? Глупав бях, колкото Лант и Настойчивост, взети заедно. После, щом вечерта заличи всички цветове на деня, стигнах до първото туловище, заровено до заснежения път.

Беше преди много години, но някои неща човек не забравя. Движех се от един каменен дракон до друг. Тук беше изваяният като глиган. Там — с формата на дракон. Рогата на онзи със сините криле бяха покрити със сняг. Все още ме изпълваха със страхопочитание, всеки от тях.

Преди години, с кръв и магия, двамата с Нощни очи бяхме разбудили тези спящи фигури и ги бяхме отпратили да полетят на помощ на Искрен. Искрен. Моят крал. Той и Кетъл бяха ввели всичките си спомени и дори живота си в един величествен дракон, изваян от камък-Умение, от същото вещество, от което бяха направени стълбовете. И като дракон, Искрен се бе извисил и бе отнесъл Кетрикен и Славей в Бъкип, за да може кралицата му да роди техния син и да продължи родословната му линия. Драконът, който бе сътворил на такава цена, бе повел битката срещу нашествениците на Алените кораби и от Външните острови.

А след като всички бяха надвити и мирът се върна на бреговете ни, Искрен като дракон се бе върнал тук, за да заспи във вечен покой с другите, в дълбоката сянка под надвисналите дървета.

Намерих го. Забърсах от него снега, изчистих го от величествените криле, свити сега плътно от двете му страни. Изметох снега от главата му, избърсах го от затворените му очи. После смъкнах заснежените си ръкавици и опрях голите си длани на студеното му

каменно чело. Пресегнах се, не с Умението, а с Осезанието, и потърсих краля, комуто бях служил и когото след това бях изгубил. Усетих смътното мъждукане на затаен живот в камъка. А щом го усетих, влях в допира си всичкото Умение и Осезание, което можех да изтръгна от себе си. Разтворих сърцето си и доверих всичко на студения каменен дракон. Не беше вливането на спомени в камък, както бе направил Искрен, за да събуди творението си. Това бе просто достигане до моя чичо, моя крал, изливане на всичко, което ме бе сполетяло, и всичко, което се надявах да сторя. Всичката си злочестина споделих с него, загубата на моята жена и дете, мъчението на Шута, угасването на Сенч, всичко.

И след като се бях изцедил, отвъд сълзи или надежди за мъст, продължих да стоя празен в студа до замръзналия дракон. Глупаво начинание. Сега бях тук за нощта, без палатка, без огън. Избутах настрани снега и оголих години нападали листа. Седнах между изпънатите му предни крака и се облегнах на главата му, отпуснат в свитите му във вечен сън лапи. Присвих крака и придърпах качулката си. Сгуших се до своя крал и се надявах студът да не се усили твърде много през нощта. Камъкът-Умение, от който беше изваян, бе студен. Беше ли му и на Искрен студено, там някъде? Или двамата с Кетъл играеха на камъчета в някой друг свят, недостижим за мен? Затворих очи и закопнях да съм с тях.

О, Фиц. Толкова много чувстваш.

Въобразих ли си го? Присвих се, съвсем неподвижен. После свалих ръкавицата от ръката си и опрях голата си длан на грапавата страна на своя крал.

Нищо всъщност не е изгубено. Формите се менят. Но нищо никога не си отива напълно.

Искрен?

Благодаря ти. За моя син. За моите внуци.

Мой кралю. Вашите мисли ме стоплят.

Навярно бих могъл да направя малко повече от това.

Усетих надигаща се топлина. Снегът се стопи и се плъзна от тялото на дракона и той заискри в синьо и сребристо. Топлина потече нагоре по ръката ми и се вля в мен. Облегнах се на камъка, който изведнъж бе оживял. Но с тази надигаща се топлина усетът ми Осезание за моя крал започна да гасне. Пресегнах се за него, но вече

не можех да го докосна. *Искрен?* — зачудих се, но той не откликна. Освен с топлина. Открих, че мога да се пъхна под брадичката му. Заврях се под долната му челюст между предните крака. Гърбът спря да ме боли от студа. Чувствах се обгърнат в чудо и защитен. Затворих очи.

Утрото дойде. Вече усещах само собствената си телесна топлина под наметалата. Измъкнах се в зимния ден, изтупах сухи листа и иглички от дрехите си и опрях длан на грапавото чело на моя крал.

Студен камък и тишина. Малки висулки се бяха образували в ъглите на очите му, като замръзнали вадички сълзи. Пустотата, която се надигна у мен, бе скъпата цена, която трябваше да платя за това време на свързаност и утеха. Но не съжалих.

— Сбогом — казах на дракона. — Пожелай ми късмет.

Сложих си ръкавиците. Топлината, която ме беше изпълнила, остана с мен, докато се връщах към лагера. Крачех упорито и бързо. Вървях, после тичах и пак вървях, и размислях над всички въпроси, но които никога нямаше да намеря отговор.

Трепване на едно черно ухо издаде заека, свил се под шипката, покрай който бях минал предния ден. Неподвижен като сняг, спотаен в зимната си козина, сливаща се със снега, осеян с клонки и курешки. Не погледнах към него, а продължих да крача, докато почти го подминах, преди да се завъртя рязко и да се хвърля отгоре му.

Хванах го под разпереното си наметало. Докопах единия ритац в паника заден крак. Когато се уверих, че го държа, се изправих, сграбчих главата му и го тръснах силно. В този миг вратлето му бе прекършено и животът му свърши. Увисна топъл, неподвижен и мъртъв.

— Смърт храни живот — казах му с тъга и пъхнах пухкавото му телце под мишницата си. Придърпах по-плътно наметалото си и продължих към лагера.

Денят вече гаснеше. Дърветата сякаш надвиснаха по-близо над пътеката и студът ме стисна по-силно в обятията си. Загазих напред. Златистата светлина на лагерния огън ме поведе към целта на пътя ми. Чувствах се странно удовлетворен. Отново бях докоснал Искрен и макар и за кратко бях разбрал, че някъде моят крал продължава да съществува, в някаква друга форма. Шипките в кърпата ми и заешкият труп под мишницата ми разпалиха гордост в мен. Можеше да съм стар,

ставите можеше да ме болят в студа и се бях провалил по няколко десетки важни начина в последните месеци. Но все още можех да ловя и все още можех да донеса месо, което да споделя. А това беше нещо, и много по-голямо нещо, отколкото бе преди много време.

Тъй че бях изморен, но не и посърнал, когато се върнах в кръга огнена светлина. Лант и Настойчивост седяха свити до огъня, загледани в пламъците. Викнах им, вдигнах заека и го метнах към Нас, който го улови в прегръдката си. Двамата ме зяпнаха. Ухилих се.

— Какво има? Не знаете ли как да одерете един заек?

— Разбира се, че знам! — заяви Нас, но Лант го прекъсна:

— Онзи, когото наричате Шута... Беше тук. С едно момиче, Спарк.

— Какво?! — Светът се разтърси около мен. — Къде е той? Защо? Как?

— Изчезнаха — каза Лант, а Настойчивост добави:

— Върнаха се в камъка. Същия, през който дойдохме ние.

— Не. — Казах го като молитва, но знаех, че никой бог няма да се отзове. Лант понечи да заговори. Посочих го с пръст. — Ти. Разказваш ми всичко, до най-малката подробност. Нас, ти оправи заека.

Смъкнах се от другата страна на огъня и зачаках.

— Няма много за казване. Будувахме, носехме дърва и поддържахме огъня. Нас извади прашката си и удари една катерица. Запазихме и за вас, но след като не се върнахте, я изядохме. Отрязахме криваци и показах на момчето няколко движения, които не знаеше. Приказвахме.

Поклати глава.

— Нямаше много друго за правене. Събрахме още дърва. После, когато съвсем се стъмни, чух някакъв звук, като изтупване. Обърнахме се и те бяха там, проснати в снега. Не ги познахме отначало, с всичките тежки дрехи, които носеха. След това по-малкият се надигна и Нас извика: „Аш“, и затича към тях. Помогна му да стане, а Аш веднага каза: „Помогни на господаря ми. Той добре ли е?“ Тъй че помогнахме на другия да стане и се оказа жена. После погледнах отново и беше Шутът. Доведохме ги при огъня. Бяха облечени топло, но с много старомодно облекло, и двамата бяха облечени като жени. Стари кожи, много дебели, но миришеха на мухъл малко. Нас нарече

момичето Аш, но Шутът каза, че името ѝ е Спарк. Тя носеше огромна торба, а Шутът дълга тояга.

— Шутът попита Спарк кои сме и тя му каза, че сме Нас и аз, а след това Шутът попита защо вие не сте тук. И казахме, че сте отишъл на лов. Дадохме им чай и малко от супата с катерицата на момичето. Шутът каза, че сте щели много да му се ядосате, но нямало как иначе. После рече: „Е, чакането няма да го улесни, нито ще го направи безопасно. Спарк, готова ли си за нов скок?“ И момичето каза, че е готово, но всички усетихме колко ѝ е зле. И Шута ѝ рече, че не е нужно да е с него, че може да остане тук и да чака, но Спарк му каза да не бъде глупав и че ще му трябват очите ѝ. После пиха още чай и ни благодариха, и се върнаха при стълба. Когато се сетих какво се опитват да направят, им казах, че е опасно, че според вас трябва да изчакаме поне три дни, преди да използваме отново портал. Но Шутът поклати глава и каза, че целият живот е опасност и че да си умрял е единственият начин да си в безопасност. Смъкна ръкавицата си, а момичето извади едно шишенце и капна няколко капки нещо на ръката му. После Шутът се хвана за рамото на момичето с една ръка, а тя взе тоягата му и след това Шутът сложи другата си ръка на стълба. Извиках им, попитах ги къде отиват. И момичето каза: „В Драконовия град.“ А Шутът каза: „В Келсингра.“ И просто влязоха...

Помъчих се да си поема дъх. Драконова кръв. Точно затова беше поискал драконова кръв. Можех да разбера защо е тръгнал след нас. Винаги беше искал да участва в това начинание. Но не бях сигурен как драконовата кръв е помогнала да премине през стълбовете. И не виждах смисъл да продължава без мен, сляп и само със Спарк до него.

— Имаше още нещо — каза Настойчивост. Беше се справил добре с дрането. Заешката глава и лапите още си бяха в козината, която бе оголил чисто от животинското телце. Вътрешностите бяха на купчина. Отдели сърцето и черния дроб и ги метна в котлето. Останалото от заека, тъмно месесто червено и жилесто бяло, вече беше нарязано на късове. Пъстра се спусна и започна да проучва купчинката вътрешности.

— Какво? — попитах.

— Каза, Шута имам предвид, та той каза: „Не позволявайте на Фиц да тръгва след нас. Кажете му да остане тук и да изчака. Ние ще се върнем.“

— Вярно, така каза — призна Лант.

— Нещо друго? Нещо, каквото и да е?

Двамата се спогледаха.

— Ами, не беше нещо, което той каза, но нещо, което направиха — рече Нас. — Аш остави голямата торба и повечето им багаж тук. Когато се върнаха в стълба, взеха само малка част от това, което бяха донесли. — За миг ми се стори, че се чувства неловко. — Сър, защо Аш и Сивия ще се обличат като жени?

— Вероятно това са били единствените топли дрехи, които са могли да откраднат — отвърнах му. — Взети от един забравен гардероб, който беше някога на една старица, лейди Дайми.

Лант трепна, като чу името, и се зачудих колко ли знае за старата маска на баща си.

Настойчивост поклати глава.

— Е, може би. Но лицата им... Аш имаше червени устни. Като момиче. Вашият приятел също. Тъй че май го бяха направили нарочно.

34. ДРАКОНИ

От кралица Малта и крал Рейн на Драконовите търговци, поздравя до крал Предан и кралица Елиания на Шестте херцогства!

Желаем да изразим голямото си задоволство от скорошните ни търговски преговори. Нашите делегации похвалиха вашето гостоприемство, вашата любезност и вашата готовност да преговаряме. Мострите на разменни стоки, които получихме, определено ни удовлетворяват, особено зърното, брандита и кожата.

Дългосрочните ни споразумения с нашите колеги търговци трябва да надделеят обаче. Направени от Праотците стоки ще бъдат отпускани само чрез нашите посредници в Бинград. Сигурни сме, че сте в течение за нашите традиционни и близки връзки там. Убедени сме, че ще разберете неохотата ни да изоставим тези стари от поколения наши съюзи.

Въпреки че няма да разменяме стоки на Праотците за стоки на Шестте херцогства, уверяваме ви, че нашата валута е стабилна и надеждна. Тъй като е относително нова, разбираме неохотата ви да я приемете, но ако продължите да отказвате, можем само да се обърнем другаде, за да оформим други търговски съюзи, както сме сигурни, че разбирате ясно.

По отношение на драконите, оценяваме всички ваши притеснения. Но нямаме никаква власт над драконите, нито те ни дължат някакво подчинение. Макар да се радваме на дълбоко приятелство с драконите и да ценим тяхната дружба, не можем да претендираме да сключваме каквито и да било споразумения от тяхно име, нито да упражним

каквото и да е влияние над тях да упражняват повъздържано поведение, когато са на ваша територия.

Някои дракони са склонни да сключат споразумения за това къде да ловуват или да приемат договорени дарения, когато посещават други страни. Най-доброто време за преговаряне с дракони е когато се събудят след като са яли и спали. Опитите да поздравите или да преговаряте с ненахранен дракон не са препоръчителни. Ако желаете, с радост бихме споделили с вас повече знание за драконите, но не претендираме за никакъв опит как да бъдат склонени към каквото и да е споразумение.

Отново ви благодарим за любезния прием на нашата търговска делегация. Очакваме с нетърпение дълги и процъфтяващи търговски взаимоотношения между двете ни владения.

— Не казаха ли защо отиват в Келсингра? Казаха ли кога ще се върнат? Защо са решили да продължат веднага? Защо Шутът не ме изчака?

Нито Лант, нито Настойчивост имаха отговор на тези въпроси или на който е от другите, които зададох. Крачех като вълк в клетка, отивах от огъня до каменния стълб и обратно. Исках да ги последвам сам, но знаех, че Лант и Настойчивост ще загинат тук, ако не се върна. След това се запитах дали този дълг не е просто прикритие за страха ми. Въпрос, на който нямах отговор.

Изядохме заека, изпихме бульона и направихме чай от шипките, които бях намерил. Докато ме беше нямало, Лант и Настойчивост бяха направили подобрения в бивака ни. Бяха домъкнали един по-дълъг дънер до огъня, за да седим на него, и бяха подредили запасите ни по-ефикасно. Погледнах голямата торба, която Шутът и Спарк бяха оставили. Явно се бяха подготвили за сериозно пътуване. Но ако тези припаси бяха за Келсингра, защо ги бяха оставили тук? И ако Шутът бе искал да пътува с мен, защо със Спарк бяха продължили без мен? Седях, загледан в огъня, и чаках.

— Аз ли да поема първия пост? — попита ме Настойчивост.

Гласът му ме сепна. Обърнах се и погледнах угриженото му лице.

— Не, Нас. Не съм уморен все още. Поспи. Ще те събудя, когато дойде твоята смяна.

Той седна до мен.

— Спах, докато ви нямаше. Нямаше какво друго да правим. Тъй че и аз не съм уморен.

Не спорих с него. По-късно, когато му дойдеше редът да пази, щеше да научи, че е направил лош избор. Лант вече си беше легнал. Известно време погледахме огъня мълчаливо.

— Защо бяха облечени като жени?

Тайни, тайни, тайни. Чии бяха тайните?

— Трябвало е да попиташ тях.

Той помълча. После попита:

— Аш момиче ли е?

— Трябва да попиташ Аш за това.

— Попитах го. А той ме попита защо аз съм облечен като момче.

— И ти какво отговори?

Пак се смълча, а после каза:

— Това означава, че е момиче.

— Не съм казал това.

— Не е нужно. — Присви се към огъня. — Защо ще се преструва на момче?

— Трябва да попиташ Спарк за това.

— Спарк. — Името го подразни. Намръщи се. — Няма да се занимавам с това. Не му вярвам повече. — Намръщи се. — Не ми трябва приятел, който ме заблуждава.

Вдишах дълбоко и въздъхнах. Имаше сто неща, които можех да му кажа. Сто въпроса можех да му задам, които можеха да го накарат да види нещата различно. Но да ти се каже нещо не е като да го научиш. Помислих си за всички неща, които ми беше казал Искрен. За строгите наставления на Бърич. За съветите на Търпение. Но кога се бях научил?

— Говори със Спарк — казах му.

Мълчанието му беше дълго.

— Може би — каза накрая.

След като беше съвсем бодър, както бе казал, го оставих да седи до огъня, избутах Лант да си направя място и се пъгнах под завивките. Въпросите ме заглождиха. Сигурно съм заспал, защото се събудих, когато Лант и Настойчивост си смениха местата. Момчето избута гърба си срещу моя, въздъхна тежко и скоро захърка. Затворих очи и се опитах отново да заспя. След малко станах и отидох при Лант, който загреваше вода в едно от котлетата. Седнах до него и се загледах в пламъците.

— Защо толкова ме ненавиждаш?

Нямаше нужда да мисля за това.

— Направи дъщеря ми нещастна. А когато ми се наложи да ти я поверя, не си се погрижил за нея и не си я утешил. Ревъл е дошъл да я вземе от фургона.

Той помълча, после каза:

— С Шайн бяхме объркани. Не можехме изобщо да разберем какво правите с Ридъл. Не ни казахте нищо. Опитах се да взема Пчеличка от фургона, а тя се държеше като... като нацупено дете. Бях уморен и премръзнал, и ти бях ядосан. Тъй че я оставих да си влезе сама. Ако всичко това не се беше случило, щеше ли да е толкова важно? Фиц, не исках да бъда писар, още по-малко възпитател на деца. Исках да съм в замък Бъкип, с приятелите ми, да живея собствения си живот. Никога не се бях грижил за деца, а и дори ти трябва да признаеш, че Пчеличка не беше обикновено дете.

— Достатъчно — отсякох. Беше събудил чувство за вина в мен, но то изгасна след последните му думи.

— Аз не съм като теб! — избухна той. — Не съм като баща ми. Опитах се да бъда, да го удовлетворя. Но не съм! И не искам да съм. Тук съм, идвам с теб, защото, да, провалих дъщеря ти. Също както провалих сестра си. Моята сестра! Знаеш ли как ме гложди отвътре да я наричам така? Това, което направиха на Шайн, на сестра ми... прилява ми, като си помисля, че я нараниха така. Искам да отмъстя за нея, искам да отмъстя за Пчеличка. Знаем, че не мога да отменя това, което се случи. Не мога да променя това, което направих, мога само това, което ще направя. И не правя това заради теб, нито дори заради баща ми. Правя го за мен. Да си дам колкото мир мога да намеря след случилото се.

Продължи, без да ме гледа:

— Не знам как ще ти помогна или какво ще поискаш от мен да направя, или дали мога да го направя. Но съм тук. Възнамерявам да се опитам. И не мога да се върна у дома, докато това не свърши. Но искам да се върна у дома, след като всичко това свърши, и искам да се върна жив. Тъй че по-добре започни да ми говориш и да ми казваш какво става, или да ме учиш какво трябва да правя. Или каквото и да е. Защото сега съм с теб, докато не се върнем. Или съм мъртъв. И мисля, че момчето също.

— Не ви искам тук. Не исках да идвате.

— Но сме тук. И не мисля, че дори ти си толкова злобен да ме оставиш да умра от невежество.

Това беше вярно. Почти бях измислил отговор, когато чух приглушен писък. Изведнъж изригна по-силен и бе последван от шума на безумна борба откъм стълба-Умение. Лант намери присъствие на духа да награби горяща главня от огъня. Стигнах до стълба първи, но когато Лант вдигна главнята, извиках:

— Назад! Не пипай Шута и не давай да те докосне! — А със следващия дъх казах: — Издърпай Спарк до огъня. Събуди Нас. Сложи да се стопли вода.

Спарк трепереше и скимтеше като куче, сънуващо лош сън, но очите ѝ бяха отворени. Уплаших се за нея. Преди много години бях видял какво може да направи едно пътуване през портал на Умението на неподготвени умове. Славен беше докарал до лудост много от чираците си в Умението, когато се бе опитал да изпрати малка войска през един стълб. Спарк беше Неумела и току-що беше преживяла третото си пътуване през портал на Умението за по-малко от един ден. Бях ядосан на Шута за това, че е изложил младото момиче на риск, и сърцето ми се свиваше от това, че съм безпомощен. Още повече се страхувах за Шута. Молех се дано неравната светлина от главнята да е излъгала очите ми, защото ми се стори, че лявата му ръка е грубо посребрена с Умение.

Лежеше на гръб, зяпнал в мен и задъхан. Слепите му очи бяха широко отворени и светлината на факлата заигра в златистите им дълбини. Полите, които носеше, се бяха разсипали широко около него като рухнала палатка.

Чух как Настойчивост попита нещо и Лант му извика да подсили огъня, да натъпче котлето със сняг и да му донесе одеяло, за да завие

Спарк. Оставих ги да се оправят сами. Правеха за Спарк толкова, колкото бих могъл да направя и аз. Да я стоплят и да се опитат да й дадат храна. Преместих се внимателно от дясната страна на Шута, подалече от опасно посребрената ръка.

— Шуте — заговорих възможно най-спокойно. — Шуте, чуваш ли ме? Можеш ли да говориш?

— Драконът! — Думите му излязоха запъхтяно. — Идва ли драконът?

Вдигнах очи към нощното небе. Не видях нищо освен звезди, замръзнали и мигащи в тъмното.

— Няма никакъв дракон, доколкото мога да видя.

— Той ни подгони. И бягахме. Спарк стискаше ръката ми и ме дърпаше по улиците. Бяха пълни с Праотци, те се смееха и говореха, а ние бягахме и бягахме, бягахме направо през тях. Спарк викаше, че не са истински, че само драконът е. Но един от тях беше истински, мисля. Един Праотец. Усетих онази стрела...

— Улучи ли те? А Спарк?

— Не знам. — С дясната си ръка дръпна хлабавия плат на рамото на блузата си. — Усетих го все едно някой ме стисна силно само за миг и после ме пусна. Спарк продължи да бяга и ме дърпаше, а аз се мъчех да не изоставам. После тя извика: „Стълбът!“ и аз го плеснах. И сме тук. О, тук сме, Фиц! Не ми се сърди. Моля те, не ми се сърди.

— Не се сърдя — излъгах. — Уплашен съм за двама ви. — Беше чистата истина. Заговорих внимателно: — Шуте, изглежда, имаш Умение на лявата ръка. Като Искрен, когато извая драконите. Ще ти помогна да станеш и ще те заведе до огъня. Не се докосвай с тази ръка и не докосвай мен. — Гаснещата светлина от главнята плъзна по ярко блестящите му пръсти. Така и не бях открил къде точно Искрен бе придобил толкова много от суровата магия. Моят крал бе натопил двете си ръце в нея, за да може по-добре да сътвори дракон от камък. Суровото Умение беше проникнало в плътта му и бе отнело фокуса на ума му. Когато го намерихме, едва можа да познае кралицата си. Кетрикен беше плакала, като го видя така, но в онзи момент единствената му грижа бе да извае дракона си.

— Да — отвърна той и усмивката му беше блажена и плашеща. Вдигна посребрените си пръсти и се отдръпнах от него. — Толкова

успях. Напук на всичко. Взех си ръкавица, в безумната си надежда, че може да успее. Тя е в джоба на полата ми.

— Дясна или лява страна?

— Дясна — отвърна той и потупа немощно.

Не исках да докосвам дрехите му. Не знаех как е получил суровото Умение на лявата си ръка, но се боях, че може да е плиснало и другаде. Забих главнята, по която вече играеше само едно пламъче, в снега и видях върха на бяла ръкавица, показващ се от джоб, скрит в широките поли. Издърпах я.

— Сложи дясната си ръка на китката ми, за да можеш да усетиш какво правя. Държа ръкавицата отворена. Обаче внимавай. Не искам това на мен.

— Ако можеше да го усетиш като мен, щеше да го искаш — отвърна той. — Изгаря... толкова сладко...

— Шуте, моля те, внимавай.

— Ще внимавам. Както рядко съм правил. Дръж ръкавицата широко отворена, Фиц.

Така и направих.

— Внимавай лявата ти ръка да не я докосне отвън. Не пипай лявата си ръка с дясната.

— Знам какво правя.

Измърморих къса ругатня, която изразяваше съмнението ми, и се втрещих от смеха му.

— Дай ми ръкавицата — добави той. — Мога да го направя сам.

Наблюдавах го с тревога, притеснен да не посребри дясната си ръка или външната страна на ръкавицата. Не бях много уверен на гаснещата светлина от главнята, но сметнах, че успя.

— Можеш ли да стоиш прав и да вървиш?

— Сложих си ръкавица. Това не ти ли стига?

— Всъщност да. — Хванах го през кръста и го вдигнах на крака. Отне ми повече усилие, отколкото бях очаквал, и чак сега осъзнах колко тежки са полите и обшитото с кожа наметало, които носеше. — Насам. Имаме огън.

— Мога да го усетя.

Не беше стабилен, но ходеше.

— Усещаш ли го? Или виждаш светлината на фона на тъмното?

— Двете, но и повече. Мисля, че е драконов усет, от драконовата кръв. Надушвам огъня, виждам светлината му, но и повече. Има нещо, което не мога да опиша добре. Не са очите ми, Фиц, но усещам топлина. Топлината от тялото ти и по-голямата топлина на огъня. Мога да ти кажа, че Лант стои вляво от него, а Настойчивост се е присвил до Спарк. Тя добре ли е?

— Ами да видим — отвърнах, преглъщайки страховете си. Имах Осезанието, така че знаех какво е да имаш сетиво, което другите не притежават. Щом казваше, че може да усети топлината ми, защо да се съмнявам? Знаех, че една лисица ни гледа от тъмната гора. Осезанието ми го казваше. Нямах да оспорвам какво му казва „драконовия усет“.

Сърцето ми се сви, когато го поведох към огъня. Спарк лежеше в снега и издаваше къси и жални звуци, като коте, мяукащо за майка си. Ръцете ѝ драцеха и обутите ѝ в ботуши крака ритяха вяло. Настойчивост беше клекнал до нея. Чувствата, борещи се на лицето му, се меняха като светлината от огъня. Страх. Съчувствие. Безпокойство. Объркване.

— Има дънер тук. Зад теб. Още малко. Седни.

Шутът седна, по-рязко, отколкото го мислех. Обзе ме смущение, когато грижливо събра и оправи полите около себе си. Бялата ръкавица на лявата му ръка беше женска, както и движението му, когато нагласи качулката на наметалото си. Видях как устата на Лант потрепери все едно, че беше котка, надушила нещо мръсно. Жегна ме раздразнение към него.

— Спарк. Как е? — попитах Настойчивост и той трепна, като чу името.

— Не знам.

Наведох се над момичето и заговорих за Шута:

— Не е в безсъзнание. Очите ѝ са отворени и издава звуци. Но в очите ѝ няма разум. — Вдигнах поглед към Настойчивост. — Дай ми пеперуденото наметало. Да я стоплим.

Момчето без колебание се изправи, свали дрехата и ми я подаде. Смъкнах едно от наметалата, които носех, и му го дадох. Той се загърна с него, а аз подпъхнах края на пеперуденото наметало под Спарк, превъртях я на него и го увих плътно около нея, като оставих открито само лицето ѝ. Приличаше на пъстроцветна какавида.

Звуците, излизащи от устата ѝ, станаха по-тихи, като тихо жужене. Спря да трепери.

— Разкажи ми всичко — заповядах на Шута.

Той придърпа наметалото си по-плътно. Дори в студения зимен въздух можех да надуша плесента по него. Беше дебела вълна, обшита с кожа, от килера на лейди Дайми. Тежките вълнени поли, които носеше, стигаха до ботушите му, които бяха кожени, скроени по-скоро за ходене по улицата, отколкото за снежна гора. Приглади назад късата си светла коса и въздъхна.

— Ти ме остави. Каза ми, че тръгваш, и усетих по гласа ти, че го казваш сериозно. Тъй че веднага си уредих нещата другояче. Не бях щастлив, че го правя, Фиц, но ти не ми остави никакъв избор. Убедих Спарк, че мястото ми е до теб. Лейди Розмарин я беше освободила да се оправя сама в замък Бъкип, тъй че не ми струваше много усилие да я направя напълно моя. Убедих я да претършува старите покои на Сенч. И тя ме снабди с драконовата кръв.

— Защо драконова кръв?

— Шшт. Остави ме да говоря. — Обърна се към Лант. — В торбата, която оставихме, има билки за чай. В левия преден джоб. — Кимна към котлето. — Водата скоро ще кипне. — Лант не реагира веднага, но после стана и се обърна към палатката. — Има и две чаши в торбата. Чаят е възстановяващ. Може да помогне на Спарк — извика Шутът след Лант, после отново се обърна към мен. — С облеклото беше по-лесно. От гардероба на лейди Дайми е, разбира се. Спарк каза, че ключалката на вратата е добра, но стара. И че са я научили как да надхитря врати. Щом влязохме, повечето време мина в подбиране какво искаме. И се оказа, че Спарк умее да наглася дрехи по големина. Това отне повече време. Трябваше да ги премести долу в моите стаи и да реже, и да подшива. Бяхме почти привършили с това, когато ти дойде и затропа на вратата. Не смеех да те пусна от страх, че веднага ще се сетиш за плана ни.

Не ми убягна, че беше отклонил въпроса ми за драконовата кръв. Трябваше да го притисна по-късно и да го изтръгна от него. Лант се върна с билките. Погледна ме, аз кимнах и той се зае със задачата. Настойчивост се беше доближил, за да слуша. Шутът извърна слепите си очи към него и момчето наведе глава. Не го упрекнах. Златните очи на Шута бяха плашеща гледка.

— Как стигнахте до Свидетелските камъни? — Не можех да си представя как слепият Шут и тежко натовареното момиче изминават целия този път.

— Не сме. — Шутът заговори твърдо. — Посред нощ се облякохме топло и момичето взе пътната торба. Беше намерила тояга за мен. И слязохме в тъмниците на замък Бъкип. Малко трудно беше да минем покрай стражата, но когато се смениха за нощта, успяхме. А Спарк го беше направила преди, когато бе проследила Сенч. Знаеше къде да отидем. Предан е сложил желязна врата през коридора и беше заключена, но Спарк знаеше как да я отвори. И щом минахме, поехме първия риск. Тя капна драконова кръв на дланта ми и след това се хвана здраво за мен. Притиснах ръката си в стария камък Умение от древните развалини на Праотците, който строителят на замък Бъкип е сложил в основите. И подейства. Излязохме в Аслеваля.

Помнех го добре.

— Колко дълго останахте там?

— Колкото да намерим правилната страна на стълба, която да ни доведе тук. Още едно плисване на драконова кръв и дойдохме. Само че намерихме Лант и Настойчивост. Изненадах се. Спарк обаче като че ли почти очакваше да види Настойчивост. Макар че усетих как той се стресна малко, когато видя как сме облечени. — Извърна отново слепия си поглед към момчето. Нас си замълча, загледан в огъня. — Предположих къде си отишъл. Дори помислих да тръгна подир теб. Бих искал отново да повървя в Каменната градина. Да докосна Искрен като дракон. — Странна усмивка кривна устната му. — Да докосна, за сетен път, Момиче на дракон. Ти посети ли я?

— Не. Не съм. — В някои отношения мисълта за онзи каменен дракон все още ме смразяваше.

Той сниши глас.

— Ще се възстанови ли? Спарк?

Исках да му се ядосам, да настоя да ми каже защо така безумно я е изложил на риск.

— Не знам. Четири пътувания през портали за по-малко от два дни? Никога не съм го опитвал. Ще я държим на топло колкото можем, ще ѝ даваме топъл чай и ще чакаме. Само това знам да направя. — Преглътнах обвиненията и въпросите. — Искам обаче да знам защо ти изглеждаш толкова малко засегнат.

Той изведнъж изправи рамене и огледа древния павилион почти все едно можеше да вижда.

— Фиц. Ние лагерувахме тук. Помниш ли? Когато бях умрял?

— Как може да не го помня? — Пренебрегнах странните погледи, които ми хвърляха Настойчивост и Лант.

Гледаха уж към огъня, но поглъщаха жадно разговора ни. Нямах никакво намерение да им обяснявам какво беше станало тук в онзи отдавнашен зимен ден. Само споменаването за него от Шута го върна живо в ума ми. Не това, че бях станал него в смъртта му, все още ме разтърсваше до дъното на душата ми; беше споменът как, след като бяхме разменили телата си, за да може той да продължи съществуването си като Шута, се бяхме слели и за онзи дълъг миг се бяхме превърнали в едно същество. Едно създание.

И изглеждаше толкова правилно. Толкова съвършено балансирано.

— Тук беше — потвърдих.

— Да. А когато напуснахме, оставихме моите неща тук. Палатката на Праотците. Малкото ми котле...

— Беше преди десетилетия — напомних му.

— Но бяха направени от Праотците. А ти направи бивака ни на камъните на павилиона. Помниш ли къде лагерувахме? Можеш ли да потърсиш каквото е останало от тях, под снега?

Можех. Помнех къде бях вдигнал палатката, помнех също къде бях направил погребалната клада за него.

— Мисля, че мога.

— Моля те, Фиц. Потърси ги. Ще е топло убежище за всички ни. Дори да е останало колкото за завивки, ще ни стопли по-добре от вълна и кожи.

— Добре. — Знаех, че няма да измъкна повече от него, докато не направя каквото ме моли. Взех един клон и го пъхнах в огъня. Докато чаках да се разпали на факла, попитах Нас: — Как е тя?

— Спря да стене и да мърмори. Спокойна е. Това добре ли е?

— Не знам. Претърпяла е четири преминавания през стълбове на Умението в бърза последователност. Не съм сигурен дали аз бих оцелял от това, да не говорим за неподготвен ум като нейния.

— Но Сивия... приятелят ви изглежда невредим.

Нищо не отвърнах на това. Не исках да говоря за драконовата кръв и как бях видял Шута да се променя, след като бе пил от нея, още по-малко да я плисне на ръката си.

— Дръж я на топло. Говори й. Бъди нейната котва за този свят. Лант, ела с мен.

Той стана пъргаво и след като вдигнах жалката ни „факла“, тръгна след мен в тъмното. Къде беше погребалната могила? Вдигнах факлата по-високо. Имаше ли малка могила там под снега, останките от корени, дънери и клони, гнили там с годините? Тръгнах натам.

Палатката беше отвъд нея. Закрачих по-бавно, заритах по-надълбоко в снега, та ботушите ми да стигнат чак до камъка на павилиона. И изведнъж кракът ми закачи нещо. Възможно ли беше да е останало нещо от величествената палатка на Шута след всичките тези години? Вдигнах носа на ботуша си и видях тъкан. Ярко боядисана, цветовете блестяха дори на жалката светлина на запаления клон. Преди всички тези години двамата с Шута си бяхме навлекли зимни дрехи и просто си бяхме отишли от този лагер. Върнал бях Шута през портала в Аслевалял. Преди толкова години... а грамадната му палатка все още беше тук, рухнала под снега.

— Помогни ми да измъкна това — казах на Лант и той заби горящия клон в снега и се наведе.

Задърпахме. Беше трудно, защото не само снегът тежеше върху нея. Нападала шума и късове мъх, всичко, което сякаш бе пометено и от павилиона, и от пътя-Умение, се беше натрупало на пластове върху нея. Измъкна се бавно. Когато се показа от снега и изтърсих нападалото от нея, гъвките опори, които държаха палатката изправена, бавно се съживиха и вдигнаха пред очите ни яркия парад от дракони и змии.

Отне ни известно време, докато я измъкнем. Клонът догоря, а ние още се борехме. Вътре в палатката имаше разни вещи — толкова бързо бяхме заминали двамата с Шута — и се боях да не я скъсаме, но тя издържа. Помнех добре как беше спирала ледените ветрове на Аслевалял и как топлината на телата ни бе достатъчна, за да я стопли. Макар и да не беше вече изпъната здраво, щеше да подслони разрасналата ни се група. Бавно я довлякохме до огъня. Скреж бе покрил яркоцветните й стени.

— Намерих я — казах и Шутът засия като дете.

Спарк лежеше неподвижно, с отворени очи, устните ѝ леко помръдваха. От време на време посоката на погледа ѝ се изместваше, а веднъж се усмихна. Устните ѝ се движеха, говореха безмълвно. Изведнъж ме осени.

— Как може да съм толкова глупав? Трябва да я махнем от плочника, по-далече от павилиона. Погледни я. Камъните ѝ говорят.

— Онова шепнене ли? — попита Лант разтревожено. — Мислех, че е вятърът. Нас изобщо не го чу.

— И ти също — заявих.

Беше тежка работа в тъмното и студа. Наредих на Лант и Настоячивост да изкопаят малко огнище под вечнозелените дървета, където снегът беше най-плитък. Вдигнах Спарк и я сложих в палатката ми. След това се залових със задачата да изтърся последния сняг и мъх от палатката на Праотците и да я изпъна. Никога преди не бях оглеждал опорите. Бяха бели и напомняха за кости на голям кит. Отделих ги и се върнах на мястото, където бяхме измъкнали палатката. С ритане и ровене с ръце в снега намерих останалите опори и ръждивочервения широк мангал. Щеше да свърши работа.

Вдигането на палатката ми отне доста време. Напълнихме мангала с въглени и скоро вътре се стопли. Павилионът на Праотците беше много по-просторен от малката ми палатка. Щом преместихме постелите, внесох вътре Спарк. Сложихме котле със сняг да се стопи.

— Остани с нея — казах на Нас. А на Лант наредих: — Разрови торбите и намери нещо за ядене.

Върнах се при Шута, който седеше кротко до огъня.

— Палатката ти е вдигната. Да те заведе ли вътре?

На лицето му се изписа смътна усмивка.

— Мога почти да усетя формата ѝ. А и задържа топлината толкова добре... — Внезапно въздъхна. — Толкова много спомени пази за мен. Казах ли ти, че драконът Тинтаглия заповяда на търговците от Дъждовната река да ми помогнат? Дадох ми тази палатка и един прекрасен халат. Но наметалото, онова, което ти наричаш пеперуденото наметало? Него Прилкоп го намери в Келсингра. Успя да го запази, стегнато на малко вързопче, дори когато бяхме роби. Даде ми го в Клерес. А аз го дадох на Инталу. Вестоноската ми.

Заля ме вълна на съчувствие, но стегнах волята си.

— Няма да ме отвличаш от един разказ, като ми размахваш друг под носа, Шуте. Със Спарк сте отишли през портала до Келсингра. Владееят я обитателите на Дъждовните равнини, които сега се наричат Драконовите търговци. Там царуват кралица Малта и крал Рейн. Дракони живеят там, или поне наблизко. Така. Какво се случи, когато излязохте?

Надявах се да го доближа към истината с това, което вече знаех за Келсингра, но не успях.

— Малта — каза той с усмивка. — Възможно най-дразнецката млада жена, която съм срещал. Но хубава. Нарекох един кон на нея. Помниш ли?

— Да. Копривка каза, че Бърич бил изумен, като получил кобилата за подарък. Тъй. Излязохте от портала...

Той присви устни за миг, след което отново заговори:

— Беше нощ. И Спарк трябваше да поседи малко, докато се възстанови. Трудно ми беше да я оставя да направи това, защото макар да не усещах никаква топлина от обкръжението ни, градът бе огрян от постоянна светлина и виждах ярко облечените хора, които вие наричате Праотци. Можех да виждам! Бяхме пристигнали в разгара на някакво празненство. Поне това помнеше градът за нас. И можех да виждам! Не мисля, че би могъл да си представиш какво е да бъда лишен толкова дълго от зрението си, да съм свикнал да приемам, че зрението ми е ограничено до разликата между светло и тъмно, и след това изведнъж да виждам отново. Цветове и човешки лица, да улавям променящи се изражения, да виждам движещите се сенки по стените, великолепната светлина на факли! О, Фиц!

Известно време помълча, само дишаше като примиращ от глад човек, който току-що е описал пир. Изчаках.

— Знаех, разбира се, че е заблуда. Или представление на паметния камък на града, ако искаш. Това не намали очарованието за мен. Напротив, усили го. Искях да науча повече. Странно, когато Спарк започна да се опитва да заговори с минаващите хора, се разтревожих по-скоро за нея, отколкото за себе си. Вдигнах я на крака и тръгнахме заедно по улиците. И беше чудесно, Фиц, да вървя ръка за ръка с нея, но да не ми трябва зрението й. Е, почти. Все още имаше части на града, нуждаещи се от ремонт, защото е голямо място, все още прекалено голямо за населението, което има сега. Помолих я да е

нащрек, да гледа за живи хора като нас, хора, които минават през хората сенки, които ни показваше градът. Тя каза, че ще се постарее, но гласът ѝ беше смътен и не бях сигурен дали може да различи това, което имах предвид. — Отново замълча и незрящият му поглед отново обходи палатката на Праотците. — Студено ми е.

— Ако влезем в палатката, всички ще чуят разказа ти. Тук навън сме насаме.

— Няма голямо значение. Спарк беше с мен и мисля, че когато се съвземе, ще разкаже всичко на Настоячивост. Станали са много добри приятели.

Не казах, че може да не се съвземе. Нито споменах, че Настоячивост има съмнения за това приятелство. Поведох го по неравната земя към входа на палатката на Праотците. Беше красива в нощта, светлината от малкия огън вътре огряваше тъканта така, че драконите и змиите блестяха златни, алени и лазурни. Красотата ѝ беше едновременно силна и изящна. Душата ми се извиси, като я гледах. Лагерният огън пращеше и лудуваше зад нас, изпълваше студения лес с уханието на борова смола. Надушвах кашата, която готвеше Лант. Шутът беше до мен и жив. Духът ми се повдигна в един вълчи миг на неподправено задоволство от настоящето.

В следващия ме прониза срам. Как бях заслужил дори един миг на мир, когато моята Пчеличка бе изгубена завинаги? Когато отивах в земя, която никога не бях виждал, за да убия толкова Слуги, колкото успея да намеря? Когато една млада жена потръпваше и се разпадаше от Умението в красивата палатка пред мен?

— Стискаш зъби — подхвърли тихо Шутът.

— Винаги провалям хората, които най-много обичам.

— Да кажем по-скоро, че съдиш себе си по-сурово, отколкото някой друг избощо те съди.

Стигнах до входа на палатката и казах:

— Наведи си главата.

— Нека първо да смъкна малко от това — отвърна той.

Взех от него тежкото наметало от вълна и кожи и дебело подплатения извезан жакет, а след това той развърза пояса си и смъкна няколко пласта поли, за да открие обутите си във вълнени панталони крака.

Събрах всичко в ръцете си — доста голям наръч.

— Колко ли от формите на една жена идват всъщност от дрехите й? — зачудих се.

— Повече, отколкото си мислиш — отвърна той.

Влязохме в палатката на Праотците. Настойчивост беше донесъл борови клонки и беше наместил Спарк на тях. Седеше кръстосал крака до огъня, разтревожен и в същото време намръщен.

— Момент — казах на Шута и напъхах женското облекло в наметалото, за да го превърна в постеля. — Тук — казах му и той седна предпазливо. Протегна ръцете си, едната гола и едната в ръкавица, към огъня.

— Така е много по-добре — въздъхна.

Лант влезе в палатката, понесъл къкрещото котле с каша. Сложи на всички, дори на Спарк. Кашата не беше съвсем прегоряла. Момчето се учеше. Даде ни и хляб и сирене и прецених, че е прав: всички имахме нужда от по-стабилно ядене.

— Утре ще опитам да уловя нещо — подхвърлих.

— Утре трябва да опитаме да продължим — възрази Шутът.

— Само ако убиването на Спарк не значи нищо за теб. Няма да позволя това момиче да влезе в портал поне още три дни, а дори тогава се съмнявам, че ще е готова. Ако мога да пратя с Умението до Бъкип тази нощ, ще помоля Копривка да прати някого тук, някой силен в Умението, който да ви върне всичките.

— Е, това няма да стане — заяви много вежливо Шутът след проточилото се тягостно мълчание.

Спарк извърна глава към нас и заговори:

— Драконът? Червеният дракон?

— Не е тук — отвърна й Шутът успокояващо. — Избягахме й. А когато се върнем в Келсингра, ще се погрижа първо да идем при Малта и да говорим с нея. Тя е приятелка, Спарк. Ако бях отишъл първо при нея, нямаше да ни нападнат.

— И мисля, че е време да поговорим за това нападение. Защо отидохте толкова бързо в Келсингра, защо са ви нападнали и как си нацапа цялата ръка с Умението?

Шутът се покашля. Вече знаех, че танцува на ръба на истината.

— Както знаеш, приятелството ми с кралица Малта и дракона Тинтаглия датира отпреди много години, тъй че реших...

— Приятел сте с дракон *и* с кралица? — намеси се изумен Настойчивост.

— За мен също е новина, момче. Макар да се досещах за това преди години. Но не, Шуте, няма да ни отклониш с разказ как се е стигнало до всичко това. Ще приемем странните ти съюзи, като ти запазваме правото да настояш за този разказ на по-късен етап. Продължавай.

Шутът се беше преместил до Спарк. Опипа да хване ръката ѝ и когато я видях, че се бори, се наведох и развих пеперуденото наметало, колкото да може да измъкне ръката си.

— Мислиш ли, че ще ти хареса малко горещ чай? Или нещо за ядене?

Погледна ме, все още с празен поглед, но успя да кимне. Протегнах предпазливо нишка Умение към нея, в страха си да не бъда въвлечен във въртопа на портала, но не долових нищо. Подозирах, че е разбита от Умението, но не и разнищена. Смеех да се надявам, че ще се съвземе.

Шутът си пое дъх.

— Ами, беше нощ там, и макар че улиците бях тъмни и пусти, на мен не ми изглеждаха така. Изглеждаха широки и осветени за празник, самите сгради сияеха с матова светлина, а факлите бяха безумно ярки. Но понякога се спъвах, докато вървахме, в нападали камъни, които градът не ми показваше, а веднъж пътят ни бе запушен и се наложи да си намерим друг маршрут.

— Но знаехте къде отивате. — Помълчах, за да си поеме дъх. — Шуте, бил ли си в Келсингра преди?

Той се поколеба.

— Не... не лично. Не като себе си. Но сега в мен има драконов усет, Фиц. И от него имах сънищата. Сънища, които са по-скоро като спомени. — Веждите му се свиха и внезапно си позволих да видя колко много се е променил. Кожата му имаше същата структура, която човек може да види на корема на малък гущер. Очите му блестяха златни и неспокойни. — Помня разни неща. Полет над океана. Миризмата на лос, когато знае, че не може да избяга, и се обръща да се бие. Вкуса на гореща кръв на езика ми. Драконите са направени от глад и страст, невъобразими за човек. Вие другите няма да разберете за какво говоря, но Фиц ще ме разбере. Сънувах сребристо Умение,

изпълващо кладенец до ръба, дори преливаше. Сънувах го как се издига до повърхността на река след земетръс, извива се като сребърна лента. Но най-вече сънувах как пия. Потапям муцуната си в него почти до ушите и гълтам, на дълги глътки. — Въздъхна, сякаш самото говорене разпали глада му. — И помнех къде го бях пил някога. От един кладенец в Келсингра. Тъй че отидох там.

Още държеше ръката на Спарк, но се обърна към мен.

— Така научих, че в драконовата кръв има Умение. Всички дракони жадуват за него, с всяка фибра на съществуването си. И така повярвах, че кръвта ще ме пренесе през порталите-Умение, както стана.

Котлето най-сетне кипна и Настойчивост направи чай. Разказът прекъсна за малко, докато помогнем на Спарк да се надигне, да задържи чашката и да отпие. Видях с облекчение, че се връща на себе си. Представляваше трънлив проблем за мен. Трябваше да продължа по пътя си, а следващата стъпка в пътуването ми налагаше да ида до Келсингра, освен ако Шутът не я беше оставил разбъркана и бръмнала като пчелен кошер. Спарк се изправи, с пеперуденото наметало на раменете, и втора чаша чай затопли дланите й.

— Смятах първо да отида при Малта, да я намеря и да я поздравя, и да спечеля помощта й. Надявах се, че Тинтаглия ще е там и ще си спомни за службата ми на драконите, и всъщност ще покаже благодарността си. Крехка беше тази надежда, признавам. Драконите гледат на нас както ние гледаме на досадните мушици. Каквото единият, това и другият, делата ни нищо не значат. Но все пак това беше решението ми и, Фиц, наистина вярвах, че съм се вкопчил в него, когато тръгнах по улиците на Келсингра. Но след това стигнах до една част на града, която беше тъмна. Безжизнена. Никакви спомени на Праотци не блещукаха там, за да ме водят, и все пак знаех къде отивам. Можех да го надуша, Фиц. Можех да усетя вкуса му в гърлото си с всеки дъх, който поемах. И изведнъж не можех да мисля за нищо друго освен за преливащия кладенец Умение. И как ще ме укрепя и заситя.

Очите му. Светлината на огъня ли потрепваше и танцуваше в тях, или златото се вихреше? Вторачих се в него онемял.

— Не пих от него, разбира се.

— Само защото не можа да стигне до него — каза Спарк. Много смътна усмивка имаше на устните й, уморена усмивка като на дете

след вълнуващ ден. Не се опита да се изправи. — Задърпа ме натам като куче на кайшка. Знаеше пътя. Последвах го в тъмното, след като ме стисна за китката. Стигнахме до едно открито място. Малко можех да видя в тъмното, но изглеждаше бедняшка част на града, не толкова величествено като булевардите, по които бяхме вървели по-рано. И вонеше ужасно. Минахме покрай огромна купчина изпражнения.

— Драконови? — попита Нас със страхопочитание, сякаш това беше най-фантастичната част от разказа им.

— Така предполагам — отвърна тя и за първи път видях приятелите да си разменят усмивка, откакто се беше върнала през стълба.

— Воняха — потвърди Шутът. — Но странното беше, че воняха по познат начин. Почти все едно можех да си спомня чии са и да вляза в територията ѝ.

— Уф — каза Лант. Склонен бях да се съглася с него.

— Опитах се да смъкна капака на кладенеца.

— Което включваше много дърпане, а после ритане и ругаене — довери Спарк на Настойчивост. Той се постара да не се ухили.

— Вярно — потвърди Шутът с неохота. — След това подуших Умението, много близо до мен. Имаше едно огромно ведро наблизко. Беше поставено наклонено и в ъгъла му имаше Умение. Не повече от петно, все едно някой го е избърсал, но е пропуснал малко. И можех да го помириша.

— Едва можах да го видя — каза Спарк и се поизправи, вече участник в разказа. — Нямаше луна, но то беше толкова сребърно, че улавяше цялата звездна светлина. Беше красиво и в същото време ужасяващо. Искях да се махнем от него, но той се наведе над ръба на ведрото и се пресегна надолу колкото можеше, и успя да стигне с ръката си до него.

— Съвсем малко, но го докоснах. — Вдигна лявата си ръка в ръкавицата и се усмихна все едно боговете изливаха благословията си върху него. Обърна се към мен. — Фиц. Беше като онзи момент. Знаеш за какво говоря. Един и пълен. Чувствах се като музиката на света, силна и безкрайна. Гърлото ми се стегна и сълзи потекоха по лицето ми, и не можех да се движа от радост.

— И тогава дойде драконът! — продължи Спарк. — Беше червена и дори посред тъмната нощ грееше червена, тъй че я видях

още преди да я чуя. Но след това тя издаде звук все едно надуха всички рогове в замък Бъкип, само че беше изпълнен с ярост. Затича към нас. Драконите не са изящни, когато тичат. Ужасяващи са, но изобщо не са изящни. Все едно гледах някаква много сърдита крава да връхлита към нас! Изпищях, сграбчих лейди Амбър и го издърпах от ведрото. Едва можех да виждам накъде бягам, но бягахме презглава. Не че на него му харесваше.

— Лейди Амбър ли? — попита Лант объркано.

Спарк прехапа устна.

— Така той... не, тя, ми каза, че трябва да мисля за нея, както сме предрешени. — Хвърли на Настойчивост поглед, който молеше за разбиране, и добави тихо: — Както понякога съм Аш.

Лант отвори уста, но преди да е успял да проговори, Шутът подхвана отново:

— Усещах другия дракон. Червения дракон имам предвид. Ревът ѝ беше пълен със закани, обидни имена и ярост, че сме проникнали в града и сме дръзнали да дойдем до кладенеца Сребро. Чух как други дракони се отзоваха на тревогата ѝ, а след това чух мъжки глас, който се извиси гневен. Подканяше дракона напред!

Спарк поклати глава.

— Драконите бяха толкова шумни, че дори не чух мъжа и не го видях, докато не скочи изведнъж точно пред нас. Държеше меч и носеше кожена броня. Издърпах лейди Амбър в едно здание. Едва успях да затръшна вратата, а после тичахме в тъмното и се блъснахме в някакви каменни стъпала, и ги изкатерихме.

Простенах отчаяно.

— Нагоре? Врагът ви гони и вие побягнахте натам, където ще ви хване натясно?

Спарк ме погледна с раздражение.

— Никога не съм била гонена от мъж с меч, още по-малко от дракон. Тъй че да, затичахме нагоре по стъпалата. Беше ужасно там: мебелите бяха изгнили и се бяха разпаднали. Непрекъснато се спъвах и чувах как мъжът вика, докато ни търси долу, защото и той като вас не можеше да повярва, че ще сме толкова глупави да избягаме нагоре по стъпалата. После намерих един прозорец към уличка долу и прецених, че ще е твърде тясна за дракона.

Шутът подхвана разказа:

— Тъй че се хванахме за ръце и скочихме от прозореца, без да знаем какво има под нас. О, ужасно беше! Беше си най-чист късмет, че не се пребихме. Спарк ме задърпа покрай някаква стена и тръгнахме колкото се може по-тихо. Щом стигнахме там, където сградите бяха будни, успях да се съвзема и поведох. Все още чувахме драконите зад нас, но се почувствах почти по-безопасно, като знаех, че ни търсят при кладенеца. Прецених, че е твърде късно да търся аудиенция с Малта или да се пресегна за Тинтаглия, и че стълбът е най-добрият ни път за бягство, макар да знаех колко много се боеше Спарк от това.

— Струваше ми се, че не мога да бягам повече. Забравил бях колко тежки могат да бъдат полите, да не говорим за обшитото с кожа наметало. И тези ботуши! — Изпъна единия към нас. Носът му беше изострен като меч. — Не са за бягане — каза убедено. — Но точно когато забавих и казах на Спарк, че сигурно можем да повървим малко, чух тичащи стъпки зад нас. Призрачното празненство се вихреше около нас и въпреки това чух някак си други стъпки. Усецах, че вече не ми е останала никаква бързина, и извиках на Спарк да бяга, но тя не искаше да ме остави. После чух онзи звук, точно когато усетих как стрелата изтупа в рамото на наметалото ми. И открих, че мога не само да бягам, но и да задърпам Спарк с мен.

— Беше червен — каза Спарк изведнъж. Гласът ѝ трепереше. — Погледнах назад. Не исках да влизам в стълба. Бях ужасена. Погледнах назад, за да видя ще прояви ли милост, ако остана. Но той беше като същество от кошмар. Висок и тънък, и яркочервен като своя дракон. А очите му! Когато видях как спря и сложи нова стрела на лъка си, не се поколебах. Може аз да съм бутнала Амбър в стълба.

— И ето ни тук — завърши Шутът. Замълча и ни огледа със сляпата си усмивка.

— Даа. Ето ни тук — казах аз.

35. КЕЛСИНГРА

Широко зяят портите от пожълтяла кост. Език-дъска е пътеката ни между зъбите, докато вървим към гърлото. Тук ще бъда погълната. Това е истинско, почти неизбежно на всяка пътека. Трябва да вляза в онези челюсти.

Съновен дневник на Пчеличка Пророчица

Онази нощ всички спяхме в палатката на Праотците, натъпкани като солена риба в каче. Спях до едната стена, с Шута до гърба ми. Дори до тънката тъкан спях много по-топло, отколкото в малката ми палатка. В ранните часове на утрото Настойчивост влезе от смяната си.

— Кашата е почти готова — каза ми тихо, щом се събудих. — Сложих и малко мед.

Надигнах се, като се постарах да не събудя другите толкова рано. И Шутът, и Спарк трябваше да поспят. След това Осезанието изпрати внезапна тръпка през мен. Хищник, по-голям от мен, се движеше край палатката и оглеждаше лагера ни. В следващия миг Пъстра заграчи шумно. Чух дрънченето на обърнато котле.

Пресегнах се над Шута и сграбчих Лант за рамото.

— Шшт — предупредих го, щом се събуди. — Има нещо отвън. След мен, с изваден меч.

Другите се разбудиха, докато се измъквахме, но усетиха предпазливостта ни. Очите на Спарк се облешиха, когато я прекрачих с изваден меч и се наведох да изляза от палатката. Лант ме следваше, бос като мен и с меч в ръка. Щом видях натрапника ни, се пресегнах назад и го сграбчих за китката.

— Не гледай пряко към него — предупредих го. На другите вътре казах шепнешком: — Мечок. Излезте. Не се обличайте, просто

излезте от палатката. Лошо е да ви хване вътре. Не бягайте, но бъдете готови да се разпръснете, ако извикам.

Мечокът беше едър и сребристите косми на раменете му и посивялата муцуна издаваха, че е и стар, и умен. Някоя мечка не остарява толкова без ума, който изисква оцеляването, но и никое същество в горската пустош не доживява до такава възраст без недъзи. Ширината на раменете му издаваше колко силен е бил някога, но сега беше измършавял. Беше на четири крака и душеше торбата на Лант, оставена до снощния лагерен огън. Интересът му беше ясен: търсеше храна.

Когато другите излязоха, той ни усети и взе лениво решение да ни покаже големината си. Вдигна се на задните си крака и ни изгледа отвисоко с лъскавите си черни очи. Наистина беше голям. Много голям. Устата му беше отворена, тоест вдишваше миризмата ни и от време на време показваше внушителните си зъби. Подуших горещия му дъх в студения зимен въздух и в него — вонята на мърша от инфектиране.

— Разпръсни се, но бавно — казах тихо, докато другите се измъкнаха от палатката. — Движете се поотделно. Ако нападне, се пръсваме. Не се скупчвайте, за да не може да стигне до всички ни.

Чувах учестения дъх на Спарк. Най-сетне излязоха, Шутът се беше оплел в полите си. Спарк съобрази да го хване за ръкава и го задърпа настрани от групата. Лъскавият поглед на мечока ги проследи.

Храна — напомних му. Подуши я. Ябълки. Може би бекон и риба? Може би гърне с мед. Можех само да предложа. Магията Осезание ми позволява да се пресегна към животно, но не гарантира, че животното ще приеме мислите ми. Определено не ми дава сила да заповядам на едно диво същество. И понякога е грешка да се опитваш да докоснеш умове.

Този път определено беше грешка. Усетих болката му и че не му харесва, че знам слабостта му. Изпухтя ядосано.

— Стойте мирно — предупредих другите. — Не бягайте.

Вдигнах мечка си. Никога не го бях усещал толкова малък в ръката си. Мечокът огледа застиналите като статуи хора. Погледнах крадешком към Спарк и Шута. Те бяха най-уязвимите, без оръжие, а и Шутът бе сляп. И двамата бяха по чорапи. Спарк все още беше увита в

наметалото на Праотците. Останалите можехме да побегнем. Двамата с Лант имахме мечове, а Настойчивост стискаше кривака си.

Но мечокът реши, че не сме заплаха. Смъкна се отново на четири крака. Подуши торбата на Лант. Дебелите му черни пръсти бяха като наденици, с убийствени остри нокти. Показа силата им, като разкъса небрежно торбата и пръсна съдържанието ѝ по снега. Лант ахна отчаяно.

— Не мърдай и мълчи — казах му и той се подчини. Извърнах очи към Спарк. Изглеждаше измъчена, но беше стиснала зъби в решимост. Много бавно беше повдигнала едната страна на пеперуденото наметало и се опитваше да загърне с него Шута. Той се беше присвил от студа, на лицето му бе изписан страх и отчаяние. Какво усещаше? Топлината, излъчвана от такова едро същество, звуците, които издаваше, докато тършуваше в торбата на Лант? Огледах мечока, преценявайки големината и силата му. — Нас. Качи се на дървото зад теб. Той е твърде тежък, за да се изкатери. Хайде.

Като по чудо момчето се подчини. Задвижи се тихо и бързо. Дървото не беше лесно за катерене, но момчето имаше добър мотив. Един в безопасност.

— Лант. Сега ти.

— Не. — Гласът му беше убийствено спокоен. — Два меча е по-добре от един. Няма да го нападна, но ако ви скочи, ще направя каквото мога.

Изгледах го накриво. Син на Сенч. Откъде се бе появил изведнъж този мъж?

— Добре — отстъпих. Мечокът се бореше с нещо, увито в няколко плата намазана с восък кърпа. — Отстъпваме заднешком.

Спарк бавно беше повела Шута натам, където бе решила, че ще е единственият им спасителен изход. Гъстата гора зад нас не им предлагаше пространство за бягане. Беше тръгнала покрай ръба на стария павилион и зид и се приближаваше към каменния стълб. Със свито сърце осъзнах, че мечокът вече е между тях и мен. Виждах как гърдите на Спарк се повдигат и спадат в паника, докато се прокрадваха все по-близо към портала. Видях как устните ѝ се раздвижиха и как Шутът смъкна ръкавицата от посребрената си ръка. Не можех да чуя какво му каза тя, но видях как той кимна отсечено.

— Недейте! — казах тихо. — Не рискувайте. Щом изяде всичката храна, вероятно ще се махне. Спрете.

При думите ми мечокът вдигна глава. Беше се опитал да изяде сиренето заедно с кърпата. Беше се заплела в зъбите му и сега той тупаше раздражено устата си с лапа и се мъчеше да я издърпа с ноктите си. Изпъхтя недоволено, а след това нададе рязко ръмжене от болка. Старите мечки често имат болни зъби и платът явно се беше затегнал около един. Внезапно мечокът нададе яростен рев и Спарк изпищя пронизително. Той извърна рязко глава към тях. Очите му, малки и блеснали от гняв, се втренчиха в тях. В ужаса си Спарк задърпа Шута към стълба.

— Не! — извиках.

Мечките ходят и мечките се тътрят. Мечките също така връхлитат бързо, по-бързо, отколкото може да бяга един здрав мъж. Беше стар мечок, но Шутът беше сляп. Аз не можех да надбягам мечка. Шутът и Спарк нямаха никакъв шанс. Мечокът не обърна внимание на вика ми и затича към тях. Ръмжеше. Нямаше време за мислене, никакво време за спор коя е по-малката опасност.

— Давай! — викнах на Шута и Спарк.

Мечокът щеше да ги докопа. Пастта му зейна... и след това той изведнъж спря, лапите му забиха безумно по враната, която го запердаши с криле по лицето и го закълва. Беше мигът, от който Спарк се нуждаеше. Тя избута Шута през портала и се обърна да побегне, но Шутът я стисна за китката и я издърпа след себе си. Тя влезе с писък и пърхащата врана избяга с нея. Връхлитащият мечок се блъсна в студения черен камък, после се отдръпна озадачен и разгневен. Помете го с лапата си, дългите черни нокти изстъргаха в гладката стена.

Заминали бяха, на безопасно или в забвение, не можех да кажа. А двамата с Лант имахме само един шанс да оживеем, след като мечокът се обърна и избра новата си плячка.

— Дърветата!

Лант нямаше нужда от повече подканяне. Последвах го през снега към един огромен смърч. Нямаше ниски клони. Подпрях го да се качи и се закатерих след него. Като за градско момче, катереше се добре.

— По-високо! — извиках му. Дращехме нагоре, стъпалата ми в чорапите се завираха в грубата кора, ноктите ми се огъваха и чупеха,

докато изкатерим голия от клони ствол. Най-сетне Лант стигна до един дебел клон. — Премести се! — изпъшках и той се отдръпна.

Ако мечокът беше по-млад или по-малък, щяхме да сме в смъртна опасност. Той направи няколко опита да ни последва, забиваше ноктестите си лапи в кората и късаше парчета от нея, после се хвърли срещу ствола, за да разтърси дървото. След като не можа да стигне до нас, обърна гнева си към палатките ни. Моята не представляваше никаква трудност за него. Раздра я и я разхвърля, порови за храна и изрева на парчето плат, все още усукано около болния му зъб. Отдалечи се от нея с ивица платнище, увита като гирлянда около едрата му глава и изгърбените рамене. Извърнах очи, когато нападна палатката на Праотците: не можех да понеса унищожението ѝ.

— От какъв плат е направено това чудо? — възкликна Лант удивено и се осмелих да погледна. Мечокът беше съборил палатката и се бореше с гъвкавата тъкан — объркано кълбо от мечка, дракони и змии. Боричкането му оголи тлеещото още огнище, постелите ни и останалите ни вещи. Звярът посече с нокти по плата, но не видях дупки по него.

— Нищо няма да ни остане! — извика Настойчивост от дървото си и в отговор му викнах:

— Ще ни остане животът. Стой на място, момче!

Мисля, че мечокът най-сетне реши, че е унищожил палатката. Върна се при продуктите ни, късаше, разхвърляше и ядеше, а след това изреваваше яростно от болка. Мразех това, което ни причиняваше, и в същото време ме жегна мъка за него. Смъртта го чакаше още този сезон и нямаше да е лека.

Но когато отвори моята торба и видях как скъпоценните книги на Пчеличка паднаха в снега, изревах от загубата и понечих да слеза по дънера. Лант ме сграбчи за яката.

— Не!

— Пусни ме.

— Последвай съвета, който даде на конярчето. Не предавай живота си за нещо, колкото и да е скъпо.

В един безумен миг ми се прииска да го дръпна и да го хвърля долу в снега. Вместо това опрях чело в грубата кора и за мое смущение затреперих от мъка и срам. Лант ме държеше здраво, мисля от страх,

че просто ще се пусна и ще падна. Вълните от загубата ме заливаха. Проклинах скръбта, която не ме оставяше, която нападаше от засада и ме обезоръжаваше всеки път, щом се събудеше. Книгите бяха неща, не детето ми. Свещите, пръснати като жълти кости по снега, не бяха Моли. Но бяха всичко, което ми бе останало от моята жена и моето дете.

Някъде отдалече усетих притегляне на Умение. *Фиц? Жив ли си?*

Да — отвърнах глухо на Предан. Жив съм. Не че го искам, но жив съм.

Опасност? Умението му бе тънко като дим.

Спуснах стените си, изведнъж осъзнал, че съм ги вдигнал срещу шепнещите спомени на площада и пътя-Умение. Умението е бързо като мисъл. За миг той узна всичко, което ни бе сполетяло.

Мога да ти пратя помощ. Мога да...

Не. Не пращай никого. Трябва да последваме Шута. Тласнах мисълта силно и се зачудих дали я е получил. Решението, което не знаех дали щях да взема, вече бе очевидно. Щом мечокът си отидеше, щяхме да спасим каквото можем и да отидем през портала в Келсингра. Ако Шутът и Спарк бяха успели да стигнат там, сигурен бях, че ще се нуждаят от помощ. Ако не, поне щях да го знам. Не можех да оставя Лант и Настоячивост тук и да отида сам, защото щяха вече да са без подслон и храна, а мечокът най-вероятно щеше да се върне. Тъй че щяхме да продължим. Надявах се, че от другата страна няма да ни чака червен дракон.

Старият мечок вероятно не бе ял от много дни. Пренебрегна ни като досадна пречка, която вече е преодолял, и се зае с плячкосването си. Запасите ни нямаше да заситят апетита му, но ровеше и късаше усърдно с муцуна. Опитът му да изяде сиренето най-вероятно щеше да ускори неизбежния край на живота му. Често спираше, за да изреве от болка и гняв и да задраци с лапа по устата си и плата, усукан около болния му зъб. Седяхме на дърветата, измръзнали и трепереци, почти до обед. Голямата торба, която Спарк беше носила, мечокът взриви с безумно изригване на пъстри поли, шалове и фусти. Пътната торба на Шута беше пълна със странни дрънкулки и предмети. Когато най-сетне се убеди, че няма да намери нищо повече за ядене, мечокът се затътри лениво от бивака ни, което ми подсказа, че древният павилион е обичайната му територия. Определено щеше да се върне.

Изчакахме още доста време, след като се скри от погледите ни. Когато най-сетне се смъкнахме долу, всички бяхме вкочанени и премръзнали.

— Нас, виж дали можеш да запалиш огън. Лант, да спасим каквото можем.

Първата ми мисъл беше за книгите на Пчеличка и свещите на Моли. Намерих стария ѝ дневник, но не и книгата със сънищата. Дневникът се оказа в по-добро състояние, отколкото бях очаквал. Имаше сняг по корицата, но връзчицата, която го беше държала затворен, бе свършила работа. Отърсих снега. Малко беше останало от торбата ми. От четирите свещи успях да намеря само три. Порових известно време с голи ръце, докато пръстите ми не изтръпнаха, и трябваше да призная поражението си. Все пак имах късмет, че мечокът не ги беше изял всичките. Несъмнено беше привлечен от ухания пчелен восък. Откъснах парче платно и увих съкровищата си. Сърцето ми плачеше за другата книга на Пчеличка. Мечокът беше разхвърлял неща надалече и таях макар и слаба надежда, че все пак ще я намеря.

Кое беше по-лошо? Боси ходила или ходила в мокри чорапи в снега? Настойчивост беше избрал боси крака и се възхитих на упоритостта му. Раздухваше огъня и вече се появяваха пламъци.

— Наклади го по-голям — казах му, защото ако старият мечок се върнеше, горящите главни можеше да се окажат най-доброто ни оръжие.

С Лант заработихме бързо. Изтръскахме яркоцветната тъкан на палатката на Праотците и се изумих, като видях, че е непокътната. Не всички опори бяха оцелели, но спасихме каквото можахме. Оставихме мечовете си забити в земята до огъня, но всички знаехме колко слаби ще са срещу меча атака. Проснахме палатката до огъня и започнахме да събираме всичко полезно, което ни беше останало. Котлета и чаши, дрехи, кесии с монети и ножове. Щом намерихме ботушите си и сухи чорапи, ги обухме, а след това навлякохме наметалата и ръкавиците.

— Какъв е планът ни? — попита в един момент Лант и осъзнах, че не съм проговарял, откакто им възложих задачите.

— Събираме всичко полезно. Тръгваме след Шута и Спарк колкото може по-скоро.

— Казаха, че там има червен дракон. И стрелец с лък.

— Казаха. Тъй че ще излезем от камъка подготвени да бъдем нападнати.

Лант отвори уста и я затвори отново.

— Някъде тук трябва да има парче кожа с игла, забита през нея, и увит здрав конец. Щом го намерите, кажете ми. Направете три купа от това, което все още ни върши работа.

— Взимаме ли нещата на Сивия? И на Аш?

— Спасяваме всичко и после избираме. Носим колкото можем, защото искам да приема, че ще се съберем отново и че е имало някаква разумна причина да опаковат толкова много багаж.

— Дори мъниста и гердани? И всичките тези ръкавици?

Проследих с поглед жеста на Настойчивост. Разпиляният багаж на Шута включваше същинска пъстра дъга от ръкавици, от всякакви тъкани и с всякаква дебелина. Сърцето ми се натъжи. Винаги беше искал да посребри ръката си. Не ме беше лъгал. С Шута рядко се лъжехме. Освен когато го правехме.

— Толкова, колкото можем да носим от всичко, което може да се окаже полезно. Не знаем в какво влизаме.

Действахме колкото се може по-бързо, но не беше лесна задача. Малко от зърното на Нас се бе задържало в един ъгъл на торбата и той ни го свари, докато изтърсвахме сняг от дрехите и ровехме из снега за разхвърляните ни вещи. Под наставничеството на Бърич като момче се бях научил да кърпя и това ми беше служило добре през целия ми живот. Торбата на Настойчивост можеше да се закърпи. Моята беше раздрана, а на Лант беше още по-зле. Скъсаното платно от палатката ни се превърна в две груби торби. Въпреки необходимостта да бързаме отделих време да направя по-малка торба, в която да прибера книгата на Пчеличка и свещите на Моли. Вдигнах очи, докато затяха вървите, и видях, че Настойчивост ме гледа напрегнато. Дневникът за сънища на Пчеличка беше в ръцете му. Подаде ми го колебливо.

— Такива хубави рисунки! Това наистина ли е нейна работа?

— Това е мое! — заявих малко по-грубо, отколкото се канех. Болката в очите му ме укори, но единственото, което можех да направя, бе да не издърпам книгата от ръцете му.

— Сър, ако не е твърде късно... все още бих искал да науча писмото. Може би някой ден ще мога да прочета каквото е написала.

— Лично е — отвърнах. — Но да, ще те науча да четеш. И да пишеш.

Погледна ме с очите на глупаво куче. Намръщих му се и той се захвана отново за работа.

Бързахме и въпреки това времето сякаш ни се изплъзваше. Когато приключихме, ранните планински сенки вече бяха плъзнали по земята. Палатката на Шута се бе превърнала в удивително малък вързоп. Не можех да кажа същото за топлите зимни дрехи, които Шутът и Спарк бяха опаковали. Вълнените поли и шалове се оказаха много по-тежки, отколкото очаквах.

— Тези денкове са твърде тежки и големи — подхвърли Лант. Гласът му беше равнодушен; не беше оплакване. — Щом трябва да сме готови за всичко, когато излезем от стълба, носенето им не е добър план.

Беше прав.

— Няма да ги носим. Ще ги влачим, докато не преминем. Нямаме представа какво ще намерим. Амбър и Спарк може да са там и в безопасност, или ранени. Или пленени. — И добавих по-тихо: — Или изобщо да не са там.

— Като Пчеличка — отрони Настойчивост. Пое си дъх и изправи рамене. — Възможно ли е да се случи и на нас? Да влезем в стълба и никога да не излезем?

— Би могло — признах.

— Къде ще сме тогава? Какво ще се случи с нас?

Как да го опиша?

— Мисля, че бихме се... превърнали в част от него. Усецал съм го два-три пъти. Не боли, Нас. Всъщност това е опасността за младите използващи Умението. Усецането е, че ще е добре да се оставиш и да се различиш, и да се слееш с него.

— С какво да се слееш? — Беше се намръщил. Лицето на Лант беше пребледняло.

— С течението на Умението. Не знам как иначе да го нарека.

— Може би да се слея с Пчеличка?

Поех си дъх.

— Твърде невероятно, момче. И не искам да говоря за това, моля те. Можеш да останеш тук, ако искаш. Мога да се опитам да съобщя с Умението на Предан и да го помоля да изпрати през стълба ползващ

Умението да те върне в Бъкип. Но ще си тук поне два дни, мисля. В студа, с малко храна и с възможно гостуване на мечка. Все пак, ако избереш това — какво пък, изборът си е твой. Не мога да остана тук с теб, докато дойдат. Трябва да тръгна след Шута и Спарк колкото може по-бързо.

Твърде много време беше минало вече. Както ме беше страх, така и горях от нетърпение да тръгна.

Настойчивост се поколеба. А Лант каза:

— Можем да се изгубим на връщане в Бъкип също толкова лесно, колкото и ако тръгнем към Келсингра. Всъщност не искам да правя нито едно от двете пътувания, но ще те последвам, Фиц.

— Аз също ще дойда с вас — каза Настойчивост. — Как го правим?

Заставахме пред портала. Бях пришил ремъци на грубите торби. Едната метнах през рамото си. Настойчивост взе претърпаната си торба и ме хвана за лявата ръка. Лант отпусна ръка на дясното ми рамо, носеше най-голямата торба. В дясната си ръка държеше меч си. Отделих един миг на себе си. Никога не се бях учил да пренасям други през портал, макар че го бях правил, по принуда. Освободих Осезанието си и усетих и двамата, очертанията и миризмата им, а след това заопипвах към тях с Умението си. Никой от тях нямаше дарба за тази магия, която да мога да засека, но почти всички хора имат искрица от нея. Не долових някой от двамата да усети пресягането ми, но се постарах да ги загърна в него. Не ги предупредих, не им дадох възможност за колебание. Стиснах меч в дясната си ръка и натиснах с голите кокалчета на пръстите си студения камък на стълба.

Черен мрак. Точки движещи се светлини, които не бяха звезди. Настойчивост пред мен, заклева се във вярност. Лант се вира в мен, стиснал устни. Вкопчвам се здраво в съзнанието си за тях. Загръщам ги в себе си.

Удари ни дневна светлина. Сграбчи ме студ и изведнъж разбрах, че трябва да стъпя на краката си, да пусна ръката на Настойчивост и да ги защита.

— Внимавай! — извика някой и скочих встрани от Нас и изпънах меч си. Размътените ми от яркия блясък на слънцето очи се избистриха и видях Шута, проснат в краката ми, и Спарк, която се мъчеше да се освободи, заплетена в пеперуденото наметало. Бяхме

преминали от гаснеща вечер към яркия блясък на слънчев зимен ден. Изгубено време, но още по-притеснителното беше, че като че ли бяхме пристигнали едва няколко мига след Шута и Спарк. Усетих, че Нас се блъсна в мен, докато се вдигаше на крака. След това залитна и повърна. Преди да съм успял да погледна назад, за да видя как се справя Лант, чух рев.

Обърнах се рязко, или поне се опитах, вдигнал меча в готовност. Преди очите ми да са намерили връхлитащия към нас огромен зелен дракон, усетът ми на Осезание се замая от големината и силата на съществото. Идваше към нас бързо като вятър. Чух драценето на сребърните му нокти по каменната улица. Предните му крака се протягаха, вкопчваха се в земята и го изхвърляха напред. Кожата му се къдреше със сребро като водни петна по тъкан. Това не беше нападаща крава, а могъщо, обзето от гняв същество. Ревът му отново ме порази, рязък звук, странно изпълнен с Умение и Осезание. **НАРУШИТЕЛИ!**

Не бях Бърич, за да смъкна каменен дракон на колене със силата на Осезанието си. Не повиших глас, а заставах твърдо насреща му, стиснал здраво меча си. Това беше предизвикателството, което му хвърлих, непокорството си, заявлението на живо същество към живо същество, и въпреки това се изумих, като видях как изведнъж стегна предните си крайници и ноктите изпищяха по черния камък, щом се хлъзна и спря. Опашката му изплющя — опашка, с която сигурно можеше да събаря дървета. Главата му се отметна назад, с широко отворени челюсти. В зейналата му паст грееха ярки цветове, изумително оранжево, преливащо в огненочервено. Отрова — предупреждават такива цветове при гуцер или жаба. Вдиша с огромна мощ и видях как се издуха меховете в гърлото. Знаех какво може да последва, нещо, за което само бях чел: бледа отровна мъгла, която разтапя плът, разяжда кости и раздира камък. Но когато си пое дъх, нещо в него се промени. Не можах да отгатна какво. Гняв? Озадаченост? Твърда яка от сребърни шипове настръхна около могъщия врат като трънеста грива. Той издиша, горещ дъх гнила воня, а след това вдиша отново. Поемаше миризмата ни.

Виждах бях дракони. Докосвал бях с ума си ума на Тинтаглия, първата от кралиците дракони, завърнали се в нашия свят. Видял бях първия полет на Айсфир, когато се появи след толкова много години затворен в един ледник. Гледал бях съшаващи се дракони, виждах бях

как се спускат над затворен в кошара добитък, предложен им като подкуп. Знаех твърде добре колко могъщи са и колко бързо могат да превърнат бик в кървав леш. Знаех, че мечът ми е буквално безполезен срещу мечка; срещу дракон беше нелеп. Лант изведнъж се озова до мен. Той също вдигна меча си, но трепереше ужасно.

— Зле ми е! — изпъшка, но не отстъпи.

— Пъхни се под това! — чух как заповяда на някого Настойчивост. — Легни. Ще ви скрие и двамата.

И застана до мен, извадил ножа си.

— Ще умрем ли сега? — попита с треперещ глас.

— **Къде е онзи, който е на дракон?**

Драконова реч. Звукът бе само част от нея. Някои, знаех, не можеха да разберат дракон, когато говори. Чуваха само рев, пъшкане и ръмжене на диво същество. Бях разбрал думите, но не можех да ги проумея. Стоях замръзнал и смълчан.

— **Надушвам го. Надушвам докоснат от дракон, избран от дракон, за когото отдавна вярваме, че е мъртъв. По негова заповед ли сте тук?**

Досетих се какво надушва. Драконовата кръв, която Шутът бе използвал. Настойчивост издаде звук все едно, че повръщаше. Никакъв звук не чух от Шута или от Спарк. Поех си дъх.

— Идваме с добро — извиках на дракона. После извърнах глава. Осезанието ми бе подсказало, че се приближава още някой, и фигурата, която видях да крачи към нас, бе като същество от детските ми кошмари. Беше висок и с яркочервена коса, с пламтящи сини очи като светлина, грееща през сапфири. Беше облечен в широка златна туника и торбести черни панталони. Беше дългокрак, в пропорции, подходящи за ръста му, но не човешки. Носеше кожена броня, каквато не бях виждал, но мечът, който изсъска, щом го извади от ножницата, ми беше съвсем познат. Праотец, като съществата, които ме бяха гледали от високо от паното, красило стената на спалнята от детството ми. Заговори, докато крачеше към нас:

— Браво, Арбук! Знаех, че тези нашественици няма да ни убягват за дълго! А сега ще отговарят за...

Думите му секнаха, щом спря и се взря в нас.

— Това не са крадците, които гонех! Кой сте вие, как дойдохте тук и какво искате? Отговорете с думи или с кръв, за мен е все едно.

Стоеше и държеше меча си в непознат за мен стил. „Официалност. Винаги избери първо официалност.“

Не прибрах меча си, но и не го размахвах закана̀телно. Радвах се, че си бях навлякъл хубавото наметало над удобното. Направих възможно най-учтивия поклон.

— Добра среща, почитаеми сър. Ние сме пратеници при кралица Малта и крал Рейн на Драконовите търговци. Идваме от Шестте херцогства. Ще ви бъдем изключително благодарни, ако ни придружите до техния дворец.

Липсата на агресивност у мен го озадачи. Видях, че Лант последва примера ми и наведе върха на меча си. Настойчивост стоеше в готовност. От Шута и Спарк не чух дори шепот. Надявах се изпод прикритието на пеперуденото наметало да не щръкне някой издайнически пръст.

Погледът на Праотеца бавно обходи мен, после Лант и Настойчивост. Знаех, че не сме особено представителни, но съхраних достойнство и не наведох очи.

— Как стигнахте тук? — попита той строго.

Отговорих уклончиво:

— Сър, както несъмнено можете да се досетите, изминахме дълъг и изморителен път. В планините се справихме със студа и дори бяхме нападнати от мечка. Молим само за аудиенция с премилоствивите владетели на Келсингра. Нищо повече от това не търсим.

Видях как извърна очи към скалните стръмнини и планинските хребети зад града. Помъчих се да си спомня всичко, което знаех за този град. Идвал бях тук веднъж. Всъщност бях дошъл тук при първото си непреднамерено залитане през портал на Умението, на път да намеря Искрен. Без да извъръщам глава, очите ми засякоха кулата, където за първи път бях зърнал сложната карта, оставена от Праотците. Спомних си малкото, което знаех за нея, и реших да рискувам.

— Или ако сте зает по своя лична работа, ще сме щастливи да продължим до Кулата на картата и да изчакаме там, докато вашият крал и кралица ни приемат. Знаем, че пристигането ни е непредизвестно. Не се осмеляваме да се надяваме, че ще ни приемат незабавно.

Чух тропот на ботуши, погледнах зад аления Праотец и видях приближаващия се към нас въоръжен отряд. Бяха хора, не Праотци, и

снаряжението и бронята им бяха от по-познат вид от тези на червения мъж. Шестима в челото и още три редици зад тях. Числено превъзходство. Конфликт, който не можеше да бъде спечелен с оръжие.

Нужна ми беше цялата самодисциплина, за да откъсна очи от аления Праотец. Наведох поглед и внимателно прибрах меча си в ножницата все едно ми е неприсъщ акт. След това му се усмихнах искрено — просто един безобиден пратеник.

При дракона бе дошъл друг Праотец. Стоеше до могъщото същество и въпреки височината си изглеждаше пред дракона като мъниче. Този Праотец бе покрит с люспеста броня в зелено и сребристо. Пресегна се и докосна рамото на дракона. Зеленият дракон направи рязко две стъпки напред. Пое отново миризмата ни и каза:

— *Един от тях е драконов. Надушвам го на него.* — Огромната глава на якия мускулест врат се изви. — *Дракон, който не съм надушвал преди* — каза, сякаш ровеше в паметта си за име. — *Дракон невидян от нас. Жив ли е още?* — Главата с кръжащите сребърни очи се изви в другата посока, но погледът му остана впит в мен.

Бляскавите очи на войнствения червен Праотец се присвиха и той ни огледа бавно.

— Непознат дракон? Кой от вас е драконов?

Как да отговоря на това?

— Не разбирам изразите, които използвате. Моля ви. Ако ни придружите до там, където можем да изчакаме за аудиенция с владетелите ви, сигурен съм, че всичко ще се изясни.

— Със сигурност — отвърна той след дълго мълчание, но тонът му не беше нито топъл, нито гостоприемен.

36.

ГОСТОПРИЕМСТВОТО НА ПРАОТЦИТЕ

Избирайте своите куриери на Умението по следните белези. Първо, всеки куриер да има статут поне на калфа. Избирайте чрез търсене на независимост. На дързостта и упоритостта може да се гледа като на качество за това назначение. Силно проявяван егоизъм е качество за един куриер. Суетността понякога е полезна черта, защото суетната жена или самонадеяният мъж винаги са с високо развито чувство за самоличност. Младостта и жизнеността също са предимства.

Един куриер би трябвало да служи не повече от три години, с две години почивка между всяка година служба. Трябва да се възлага специфичен маршрут през стълбове и куриерът трябва винаги да пътува по едни и същи маршрути. По този начин усетът му за място ще се развие добре. Ползващият Умението, който знае къде отива и разпознава къде е, когато пристигне, може по-добре да поддържа самосъзнанието си непокътнато.

Ако куриерът е достатъчно силен да служи като придружител за не-Умел, погрижете се да е търпелив и отговорен. Нека тези, които води, винаги да отдъхват най-малко три дни между всяка крачка на едно пътуване.

*Стрела, от котерията на Гантри,
в писанието му за качества на куриера*

Запазих дипломатическото си спокойствие и го удостоих с поклон.

— Много сме ви благодарни. Аз съм принц Фицирарин Пророк, от Шестте херцогства. Придружава ме Лантърн Звездопад и нашият

млад слуга, Настойчивост от Върбов Лес.

След като ги представих, Лант прибра меча си и направи много по-изящен поклон, отколкото изобщо бях могъл да постигна, който включваше много развяване на наметалото му. Потиснах усмивката си, когато Настойчивост направи дързък опит да го наподоби. Посочих небрежно пръснатия ни по земята багаж.

— Сигурно бихте могли да уредите вещите ни да се донесат с нас? Мечката видя сметката на вързаните ни коне и нанесе големи щети на багажа ни. — Това бе рискът, който трябваше да поема с най-голяма неохота. Знаех, че аз бих се възползвал от възможността да претърся багажа на всякакви чужденци, появили се мистериозно между стените на замък Бъкип. Червеният тип ни изгледа с неодобрение, граничещо с презрение.

— Не държим роби тук. След като сте ги носили от толкова далече, още малко няма да ви навреди.

— Добре. — Постарах се да прикрия облекчението си. — И, сър, не помня дали ни удостоихте с името си?

Дискретно напомняне, че бих искал да знам кой е и че вероятно бих споменал за него на кралицата му. Не беше прибрал оръжието си и не изглеждаше уплашен от въпроса ми.

— Аз съм генерал Рапскал, водач на опълчението на Келсингра. Вземете си нещата. Ще ви заведа при моите владетели.

Погледнах към дракона и неговия пазач. Праотецът му каза нещо и бързо се отдръпна. Драконът явно реши, че не сме интересни, обърна се и zakрачи тромаво в друга посока.

Чух наблизо грак на врана.

Вдигнахме тежките торби. Не видях никаква следа от пеперуденото наметало и онова, което криеше то, и се постарах да не се оглеждам за него. Бях чул как Спарк проговори, когато пристигнахме; може би това означаваше, че не е в съвсем окаяно състояние. Щом осъзнах, че една торба липсва, все пак се огледах: надявах се да е под наметалото и да не изгубена при преминаването ни. Все едно, липсата ѝ ми позволи да съм без тежък багаж и да изглеждам подобаващо аристократично, когато ни подкараха през Келсингра.

Беше странно преживяване. Вдигнах стените си на Умение и въпреки това градът ми заговори за слънчев зимен ден от неговата

младост. Търговци човеци минаха забързано покрай мен, навярно от някой далечен град. Крачеха бързо и се озъртаха наоколо, докато ни подминаваха. Млад Праотец с дебела ивица люспи на челото и гуши като на гущер профуча по пешеходната пътека пред един дюкян, където късове месо висяха на куки над пушливи огньове. Момиче с кошница на рамо мина покрай нас тичешком. Пръснати между тези делнични фигури, призраците на Праотците крачеха и се смееха, и се караха. Зачудих се дали Умението ми ги прави да изглеждат толкова реални. Внезапно избухнал юмручен бой между двама от тях ме накара инстинктивно да се дръпна.

— Тъй. Можеш да ги виждаш — подхвърли Рапскал. Не забави крачка заради древното спречкване, а аз не му отговорих.

Зачудих се как ли го възприемат Лант и Настойчивост, а още повече се зачудих дали градът шепне и на човешката стража, крачеща пред, покрай и зад нас. С лъх на миризма и вятър зелено-сребрист дракон премина над нас и се извиси в небето. Не улових мислите му точно, но усетих намерението му. Беше тръгнал на лов и за един странен миг закопнях да ловувам с него.

Денят беше студен и вятърът, лъхащ от невидимата река, имаше онази влажна захапка, която пронизва човек. Генерал Рапскал не забави крачка заради уморените пътници с тежките им товари. При все това ми остана време да забележа, че градът е рехаво населен. Сградите по някои улици като че ли бяха необитаеми, а на други личеше отдавнашна запустялост и занемареност. От пътуването си по пътя на Умението знаех, че всичко, сътворено от обработен с Умение камък, съхранява формата и предназначението си много по-дълго от обикновена човешка работа. Вятърът можеше да е навял отломки и прахоляк по широките улици, но нито едно блуждаещо семе не бе намерило пукнатина, в която да пусне корен, нито една дращеца упорито лоза не бе раздрала дори пропуканите от земетръси стени. Този град, запустял от поколения, бе запомнил, че е град, и сякаш на подигравка с жалкия си брой обитатели като че ли помнеше добре своето далечно минало като център на културата на Праотците. Отбелязвах си наум всичко, което виждах, и го противопоставях на онова, което Сенч и крал Предан вярваха за Келсингра. Освен ако не бяхме в покрайнините на много по-многолюден център, Келсингра и

Драконовите търговци представяха много по-процъфтяващо лице на света, отколкото наистина можеха да постигнат.

Както бях предположил, заведоха ни до подножието на картатакула и след това нагоре по широките стъпала. Централното стълбище беше в мащаби за драконова крачка, както и високите порти на върха. Плашеше ме такова изкачване, но ни отведоха до стъпала в човешки мащаби от едната страна. Там се качваха и слизаха хора, някои в халати, пищни като палатката на Шута и облеклото на генерала, други — в по-прозаична кожа и вълна. Покрай нас мина дърводелец с калфата си и трима чираци. Попих с поглед величественото изкуство, красящо стените, а след това генерал Рапскал и стражите му ни въведоха в огромно кънтящо пространство.

Внушителната входна зала беше по-чиста, отколкото я помнех, и много по-празна. Беше по-топла също така и сякаш осветена от невидим източник. Последния път, когато бях идвал тук, подът бе осеян с трески и прах от изгнила и разпаднала се мебелировка. Сега древните отломки бяха разчистени и двайсетина нови писалища и маси се мъчеха да запълнят пространство, предназначено за стотици. Заемаха ги писари с всевъзможна външност и облекло, някои може би усърдно събираха числа, други седяха срещу опашки от хора, чакащи реда си с различна степен на търпение. Уплаших се, че ще ни причислят към някоя такава опашка, но вместо това ни преведоха през залата и ни вкараха през дървена врата в по-малко помещение.

Все пак беше твърде голямо за групата ни, но предлагаше топлина и веднага щом спряхме Лант и Настойчивост с благодарност смъкнаха товарите си. След жест на водача им бойците се подредиха около стените. Генерал Рапскал застана пред мен.

— Незабавно ще се явя пред краля и кралицата, за да видя дали желаят да ви дадат аудиенция. Няма да ви заблуждавам. Не съм доволен от вашето самоописание и ще ги посъветвам да се отнесат към вас с подобаващото подозрение, каквото заслужават натрапниците в нашия град. Изчакайте тук.

Обърна се и го оставих да направи три крачки, преди да го спра с искреното:

— А ще ни бъде ли предложена вода за измиване и място, където да се приведем в приличен вид, преди да се появим пред тях? Нямаме никакво желание да ги оскърбим с грубата си външност.

Той се обърна. Смръщи чело. Направи рязък жест и един от хората му пристъпи напред и заобсъждаха нещо припряно. Не отне много време.

— Капитан Перлинг ще се погрижи за вашето удобство и ще ви надзирава, докато ме няма. От каквото имате нужда, можете да го помолите.

И закрачи към вратата. Ботушите му едва шепнеха по каменния под. Извърнах добродушен поглед към капитана и се усмигнах.

— Когато Праотецът Селден пребиваваше при нас преди много години, говореше сияйно за чудесата на вашия град. Сега виждам, че не е преувеличавал. Бихме ли могли да ви притесним, капитане, с молба за топла вода и може би храна и вино, за да се възстановим? Както можете да си представите, странстванията ни бяха пълни с тежоби и лишения.

Следвах една аксиома на Сенч. Винаги се дръж все едно си личността, за която желаш да те възприемат. Бях пратеник на Шестте херцогства, принц от кралската кръв, и имах право да бъда гостоприемно приет като такъв. Все пак отначало се бях опасявал, че ще бъдем хвърлени в килия или тъмница, докато кралят и кралицата ни преценят. Най-малкото бях очаквал грубо отношение, но капитанът, изглежда, не споделяше тревогите на генерала. Изпрати няколко от мъжете си за храна и пиене, и за вода за измиване, покани ни да се настаним и нареди на хората си да донесат маса и да я сложат пред нас. Пейките, които ни предложи, изглеждаха твърди и студени, но след като се настанихме, се стоплиха и станаха меки като тапициран стол.

Това бе достатъчно да ни впечатли, но нещата не спряха дотук. На масата пред нас бе поставен съд, украсен с фигури с листа и танцьори. Наляха в него студена вода, но след няколко мига тя започна да вдига пара. Бяхме благодарни, че можем да стоплим премръзналите си лица и длани с нея и да ги подсушим с меките кърпи, които ни донесоха. Храната не беше толкова впечатляваща. Месо, зеленчуци и хляб, но просто сготвени и сервирани. Все пак с радост напълнихме коремите си и макар виното, което ни предложиха, да накиселяваше, все пак бе добре дошло.

Стражата не ни остави насаме, но ги пренебрегнахме, докато оправим дрехите си и пригладим косите си. След като се нахранихме и

се приведохме във възможно най-приличен вид, седнахме на удобните пейки и зачакахме. И чакахме дълго. Настойчивост бе този, който изрече на глас въпроса, който измъчваше умовете на всички ни.

— Мислите ли, че са читави?

Направих се, че съм го разбрал погрешно.

— Кралят и кралицата на Праотците ли? Сигурен съм, че ще направят всичко възможно да ни видят скоро и да ни предложат същото гостоприемство, с каквото ние удостоихме техните емисари в Бъкип. — Изписах добродушна усмивка на лицето си. — Не трябва да се боиш от тях, момче, колкото и странно да ти изглеждат. Шестте херцогства отдавна имаме сърдечни отношения с всички Търговци.

Лант кимаше, а момчето като че ли схвана намека ми. Седяхме и чакахме. Безкрайно. Утешавах се, че не чувам да се вдига тревога, докато часовете отминаваха бавно. Надявах се Шутът и Спарк да използват добре времето.

Беше започнало да ми се додрямва, когато вратата най-после се отвори отново. Генерал Рапскал се появи с един висок мъж от Дъждовните равнини. Косата му бе разрошена от вятър и макар явно да беше Праотец, не беше толкова фино скроен като генерал Рапскал. Беше по-стар, реших, въпреки че люспестото чело ме затрудняваше да предположа възрастта му. Влезе, погледна ме и след това се обърна към генерала.

— По-бързо щеше да е по-добре, Рапскал. По-късно искам да поговоря с теб.

Станах, щом той тръгна към мен, и се изненадах, когато ми протегна ръка. Подадох своята и той я хвана в поздрава на Търговец, вместо воинското стискане на китките, което почти бях очаквал.

— Вие сте принц Фицрицарин Пророк от Шестте херцогства, нали? — Кимнах важно. Все още не беше пуснал ръката ми. — Моля за извинение за грубото посрещане. Аз съм Рейн Купрус.

Постарах се да не се стъписам. Можеше да се наричам принц, но не бях очаквал да стиснем ръце с техния крал като равни. Върнах си дар словото.

— За мен е висока чест, крал Рейн. Това е лорд Лантърн Звездопад, а това е моят слуга, Настойчивост от Върбов лес. — Дватама вече бяха станали и се покланяха.

Кралят най-сетне пусна ръката ми и махна към вратата.

— Съжалявам за забавянето с посрещането ви. Милейди Малта трябваше да се срещне с едни неочаквани гости и ме остави да довърша сложен финансов отчет с един от корабните ни капитани. Бях се разпоредил да не ме безпокоят, докато описът не бъде завършен, а на вашето пристигане някак си не са погледнали като на необичайно събитие, изискващо незабавното ми внимание. Но достатъчно обяснения засега. Моля, придружете ме и да се настаним на по-удобно място. Рапскал, нареди да им приготвят стаи в Гостната палата и пренесете багажа им там. Не, моля, оставете нещата си както са. Ще бъдат доставени непокътнати в стаите ви. Заповядайте с мен.

Липсата на официалност беше изнервяща и изведнъж отчаяно се помолих дано пристигането ни да не е разстроило никакви споразумения или пактове, които Предан и Елиания грижливо са договаряли. Докато вървах след краля, посегнах в паника с Умението, но затънах в необятния хор на града. Не. Безполезно беше. Трябваше много да внимавам.

Върнахме се в голямата входна зала, а след това, за наша изненада, отново излязохме навън в ранната вечер. Градът беше огрян така, че направо сияеше. Когато Нас ахна, разбрах, че не е номер с Умението, а истинска светлина, излъчвана от зданията. Блестяха в драконови цветове: златно и синьо, алено и ярко зелено, жълто-оранжево като разцъфнали невени. Някои бяха нашарени с лози от светлина или стилизирани вълни и спирали, а други просто сияеха. Не ни трябваша факли, за да слезем по стъпалата на улицата. Там с усилие прочистих Умението си от тълпите призрачни Праотци, за да видя много по-рехавото население, движещо се по улиците. Крал Рейн крачеше енергично и отвърщаше с кимане на онези, които го поздравяваха. Привличахме погледи, но той не позволи на никого да ни задържи или да зададе въпроси. В края на улицата стигнахме до здание, което бе много по-скромно от кулата, но много по-високо и величествено от имението на Върбов лес.

— Нашата Гостна палата — каза той. — Намираме я за приятно място за добре дошли гости. Направена е с мащабите за човешки същества. По-малки врати, по-ниски тавани. Понякога се чувствам доста незначителен в някои от другите здания тук. — Усмихна се. — Рисковано е да се живее редом с дракони, както можете да си представите. Елате с мен. Стаите са много удобни. И е това, което

наричаме тихо място, в смисъл че в по-горните стаи гласовете на Келсингра не шепнат толкова силно.

Продължи отривисто по стълбите и колкото и уморен да бях, се постарях да не изоставам.

Входната зала бе обзаведена в, както ми се стори, бинградски стил. Имаше изящни масички и столове около тях. Залата все пак ми се стори странно празна, докато не осъзнах, че ѝ липсва голяма камина с огън. Въпреки високите тавани и широките прозорци от жълто стъкло вътре все пак беше топло; сметнах това за поредното доказателство за магията на Праотците в действие. Не спряхме в това помещение, а влязохме в широк коридор с каменен под и ботушите ни закънтяха, докато меките подметки на краля шумоляха тихо. Подминахме няколко изящно резбовани врати, преди той да отвори една и да ни покани с жест вътре.

В центъра на стаята имаше маса с бяла покривка и красиви блюда, подредени на нея. Очаквах ни столове с резбовани облегалки и зелени възглавнички. Изкуството по стените бе чуждо за очите ми, но приятно. Образите само бяха намекнати — тъмните сплетени зеленини на гора или широката вълниста повърхност на река, — но нищо не бе изобразено прецизно. Една жена подреждаше сребърните прибори на масата и се обърна да ни поздрави, щом влязохме.

Кралица Малта. Беше легендарна заради екзотичната си красота и никой не можеше да я сбърка с друга. Къдравата ѝ коса не беше руса, а златна, златна като лъскава монета. Изящен тънък обгар очертаваше челото ѝ и подчертаваше високите ѝ скули и деликатната ѝ брадичка. Също като краля, тя беше с халат на Праотците и торбести панталони. Меките ѝ пантофки искряха златни. Тъканта на дрехите ѝ преливаше от зелено в златно и обратно, щом тръгна към нас да ни поздрави. Предпазливостта ме накара да се смъкна на коляно пред нея и Лант последва примера ми. Тя се засмя и помислих, че се смее на мен, докато не осъзнах, че младият Настойчивост, замаян от красотата ѝ, стои зад нас ококорил очи и със зяпнала уста.

Тя ме погледна и усмивката ѝ стана още по-широка.

— А това изражение ме трогва повече отколкото всякакво поднасяне на дарове — отбеляза и Настойчивост мигом се смъкна на колене. В очите ѝ блеснаха весели пламъчета, сякаш си споделяхме някоя великолепа и забавна тайна. Удостои ме с изящен реверанс. —

Принц Фицрицарин, вашата неочаквана визита е висока чест за нас. Имам обаче чувството, че сме се срещали. Искрено се надявам да простите на генерал Рапскал. Той понякога е досадно подозрителен. — Погледът ѝ се прехвърли върху съпруга ѝ. — Рейн, скъпи, както виждаш, добавих няколко допълнителни места на масата ни. Толкова се зарадвах, когато получих съобщението ти. И реших да поканим нашите неочаквани гости на масата! — Искрящият ѝ поглед отново се върна върху мен. — Принц Фицрицарин, вярвате ли в съвпадения?

— Случвали са ми се няколко крайно странни — отвърнах ѝ. „Внимавай, Фиц.“ Знаех, че стъпвам на нездрава почва и че трябва да съм готов да променя версията си всеки момент. Извърнах усмивката си към Лант и Настойчивост, с надеждата, че ще схванат предупреждението ми.

— И ето го моето съвпадение — възкликна с усмивка кралица Малта, щом вратата на отсрещната страна на стаята се отвори.

Спарк, косата ѝ току-що сресана прилежно и сплетена на плитки, влезе в стаята. Бузите ѝ бяха зачервени, а елегантната връхна пола с черна дантела на лейди Дайми изглеждаше много по-добре на нея, отколкото на пакостливата някогашна старица. Зад нея влезе не Шутът, нито Сивия, а Амбър, и то Амбър, каквато никога не си я бях представял. Пеперуденото наметало висеше изящно от тесните ѝ рамене. Късата коса на Шута беше влажна и разрошена на къдрици, мазки боя червенееха на бледите му устни и страни. Знаех, че искрящите обици са стъклени, но искренето бе толкова убедително, колкото боядисаната уста на Шута и гримираните с черно очи. Приятелят ми от детството бе изчезнал и нямаше абсолютно нищо общо със смешника на крал Умен. Зяпнах го и отново ме жегна онова усещане за измяна. Как можеше да е толкова изцяло тази личност, която изобщо не познавах? Несигурността, която изпитвах, беше болезнена. Чувствах се едновременно измамен и изключен.

Но няхах никакво време да се отдавам на чувствата си. Играта бе започнала и трябваше да намеря своята роля. Пръстите на облечената в ръкавица ръка на Амбър се отпуснаха на рамото на Спарк и тя я въведе в стаята.

— О, милейди, те са тук! — възкликна Спарк, щом ни видя. — Принц Фицрицарин и лорд Лант, и дори Настойчивост. И изглеждат невредими.

При тази новина пръстите на Амбър изпърхаха към боядисаната уста на Шута в напълно женствен жест на изненада и облекчение. Той различи фигурата ми и възкликна досущ като Амбър:

— О, Фиц! Лант и Настоячивост! Вие сте невредими. Толкова съм облекчена да разбера, че не сте пострадали! О, кралице Малта, благодаря ви, благодаря ви, че сте ги намерили и сте ги избавили. Вечно съм ви задължена.

— Несъмнено — отвърна Малта. Забравила ли беше Амбър, че си има работа с жена, родена като търговка от Бинград, за която всяка сделка с живот е договор или размяна? После Малта добави: — Тъй както аз и Бинград в голяма степен сме ви задължени. Защото вярвам, че един дълг може да е взаимен като обещание.

Имаше нещо от Сенч у Лант в крайна сметка. Беше запазил самообладание и не зяпна. Настоячивост се закашля тежко и използва това като повод да наведе глава. Отчаяно ми се искаше да науча каква версия е разказал Шутът на Малта. Казал бях, че сме емисари от Шестте херцогства и че сме дошли от Планините. Бяхме ли във взаимно противоречие и ако да, можехме ли да го поправим убедително?

Крал Рейн изглеждаше озадачен и не се опитваше да прикрие объркването си. Малта го погледна многозначително и разбрах, че тя ще се разправя с нас.

— Заповядайте на масата. Нека ядем и прием заедно, и ще видим какво можем да направим, за да ви помогнем по пътя ви.

Рейн настани кралицата и седна. Нас ни подредиха от едната страна на масата. Един слуга, много човешки на вид, отведе Спарк и Настоячивост да се хранят отделно. Спарк тръгна все едно това я устройва напълно, а Настоячивост ме погледна, докато не му кимнах да излезе. Крал Рейн ни се усмихна, щом вратата се затвори след тях, и възкликна:

— Гладен съм като вълк! Надявам се да не ви се стори странно, че нямаме много официалности тук. — Погледна Амбър, усмихна се и добави: — Дори след толкова години *крал* и *кралица* ни изглеждат малко непривично. — Обърна се към Лант и мен и добави: — След годините на Сатрапията, която изсмукваше пари от Бинградските търговци, ние, които сме отраснали като Търговци, все още се чудим защо някой би помислил, че сме предпочели монархия. Но е удобен

начин да ни вижда външният свят и съм сигурен, че и двамата разбирате.

Зарових в паметта си. Кетрикен веднъж ми беше казала нещо за това. Точно както тя бе възпитана да вижда себе си като „Жертва“ за своя народ, но външните я бяха възприемали като Планинската принцеса, така и Малта и Рейн, макар да бяха известни като краля и кралицата на Дъждовните равнини, всъщност бяха по-скоро главните преговарящи за един консорциум на едри търговци. Кимнах вежливо, а Лант се усмихна. „Кралят“ се самообслужваше от едно плато с храна, което след това подаде на своята „кралица“. Блюдото тръгна по масата, като всеки от нас си взимаше порция и го подаваше нататък. Последваха блюдо след блюдо и макар храната да беше от по-добро качество, отколкото ни бе предложено преди, все пак не превъзхождаше онова, което бих очаквал на маса в Бъкип. Мнението ми за Лант се повиши, като го видях как се навежда към Амбър, описва й блюдото и след това й сервира, ако пожелаеше.

Рейн ни огледа един по един с усмивка.

— Хайде просто да ядем, преди си говорим, става ли?

— Разбира се! — прие Амбър от името на всички ни. — Пазаренето и храносмилането не са най-добрите приятели, както би трябвало да знаем добре.

— Значи идвате за сделка? — Рейн й се усмихна. — А аз мислех, че принц Фицрицарин и свитата му са емисари от Шестте херцогства.

— Емисари, търсещи специфична сделка. Но нека не обсъждаме това сега, а да ядем и прием, като стари приятели и нови. — Пръстите на Амбър зашариха по масата, намериха и вдигнаха чаша, пълна със златисто вино. — За приятелите и добрата среща! — предложи тя и всички пихме на тоста й. Щом остави чашата си, добави: — Толкова се бях надявала да се срещна с Фрон, докато съм тук. Той е добре, вярвам?

Малта спря да дъвче. Амбър се усмихна невинно, но видях, че стрелата е улучила точно, и се зачудих защо е пусната. След малко Рейн каза тихо:

— Здравето на Фрон остава деликатно. Може би ще дойде при нас за малко след вечерята, ако се чувства добре за среща с гости.

— Тъжно ми е, че чувам това — отвърна тихо Амбър. — Последната вест за него получих преди години. За това време вярвам,

че е започнал да заяква.

— Преди години — отрони тихо Малта. Понякога, когато е ударена камбана, друга отеква в съчувствие. Родителят в мен долови скритата болка в гласа ѝ и ми се дощя Амбър да спре да я притиска. Нещо сериозно не беше наред с детето ѝ. Никога нямаше да го направя тема за спазаряване и не ми беше ясно накъде клони Амбър.

Рейн заговори малко язвително:

— Изненадан съм, че сте получили вест за Фрон.

Амбър сви леко рамене. Пръстите ѝ деликатно заиграха по блюдото, а след това, почти все едно беше зряща, отрязва късче от резен консервиран плод в чинията си. Плодът ми бе непознат и отхапах предпазливо от моя.

— Беше преди години. Знаете как пътува клюката, от приятел на приятел. Помните ли Джек, моята спътничка на „Парагон“?

О, колко ловко. Вече се досетих кой е източникът на новината ѝ. Джек беше едно от малкото имена, които знаех от мрежата на Сенч от шпиони и събирачи на информация. Подозирах, че макар новината за този Фрон да е отпреди години, Шутът я е изровил от свитъците на Сенч. Не! Той беше сляп. Трябваше да е дошла от Спарк. Или Аш. Тъй че младокът вече беше дълбоко, дълбоко човек на Шута, достатъчно, за да му свие не само драконова кръв, а и скъпоценна информация също така. Не знаех дали да се радвам, че има толкова вярно лице под своята власт, или да негодувам, че толкова ценен ресурс е изтръгнат от Сенч.

Челото на Малта се набръчка за миг.

— Не я помня. Може би не сме се срещали.

— Тя движеше повечето ми дела тук, след като се наложи да напусна Бинград.

— О, да. Сега си я спомних. Изплащането на заема ставаше чрез нея.

Амбър кимна.

— Не сме забравили — каза Рейн. — В края на войната ни с Халкида готови пари се намираха много трудно. Когато ни заехте голяма част от дела си в съкровището на Игрот, това помогна на мнозина в Бинград да се преустроят. Много от нашите наследствени търговци бяха загубили складовете и стоката си. Това помогна на много от Татуираните да започнат наново.

— И финансово беше доста разумен ход от ваша страна — добави Малта: напомняше, че Амбър несъмнено си е осигурила добра печалба от своята добрина.

И чак сега разбрах кой бе източникът на притока доход на лорд Златен в неговите дни на безумни залагания в двора на Бъкип. Онова, което бе вложил разумно в Бинград, беше харчил със стъписващо прахосничество в град Бъкип. Защото вече бе научил, че ще умре, и не виждаше смисъл в спестяването на каквото и да е. О, това беше добро. Колко много късчета от многото животи на Шута ми се подаваха. Усмихнах се на Амбър над масата и тя някак си го разбра, защото ми се озъби.

— Помагаше ми в трудно време — отвърна сърдечно.

Малта заговори деликатно:

— Не мога да не забележа, че животът ви е превел през много промени от последния път, когато се видяхме. Скърбя, че сте изгубили зрението си. И не бях разбрала, че сте имали достатъчно контакти с дракони, за да претърпите Промяна.

Имаше керван от въпроси в този коментар. Зачаках.

— Обещах да ви разкажа историята си, когато дойдох при вас и вие изчакахте толкова търпеливо. Нека, прочее, привършим с яденето, и ще ви разкажа.

Аха, значи не бях единственият, спрямо когото прилагаше тактиката си на отлагане.

Останалото от вечерята мина безметежно. Лант не каза почти нищо, освен да благодари за вечерята и да похвали храната, а и аз не добавих много повече. Често усещах погледа на Рейн; преценяваше ме и се стараех да се държа както подобава на принц Пророк, докато се чудех що за разказ е засукала за нас Амбър.

Щом вечерята приключи, един слуга разчисти масата и ни поднесе бренди и ароматни чайове с него. Беше бренди от Сандседж, от Шестте херцогства, и се зачудих дали не е комплимент. Приех чашка с удоволствие и искрена благодарност. Рейн тъкмо бе отворил уста, когато вратата се отвори и влезе крехък стар Праотец. Движеше се бавно, със слуга до него и с бастун в ръка. Дишаше шумно през носа си и стъпваше ситно и предпазливо. Косата му бе златна като на Малта, а люспите обгар — сини като на Рейн. При все това се изненадах, когато Малта каза лъчезарно:

— А ето го и Фрон, дошъл да ни пожелае лека нощ.

Амбър не можеше да види Фрон, но навярно можеше да чуе дъха му и колебливите му стъпки, докато се приближаваше към масата и след това се отпусна на един стол. Слугата се наведе и го попита дали би предпочел бренди или чай.

— Чай. — Пъшкане накъса молбата на мъжа, защото като такъв го издаде гласът му. Погледнах го отново. Очите му бяха наситено сини, а люспестият му обгар — в синьо и сребристо, което го отличаваше като сложно и чудновато създание. Шарките на лицето и оголените му ръце бяха изкусни като татуировка. Но синкавият оттенък на устните му и тъмните кръгове под очите му не бяха част от тази оцветка. Фрон. Синът на Малта. Не старец, а млад син, състарен от болест.

Малта застана до сина си.

— Това са принц Фицрицарин, лорд Лант и лейди Амбър. За мен е удоволствие да ви представя нашия син, Ефрън Купрус.

Станах, направих две стъпки и му се поклоних. Колкото повече го приближавах, толкова по-силно отекваше усетът ми Осезание за него. Той протегна ръка към мен и аз му подадох моята. Изненада ме, когато стисна китката ми в стила на Шестте херцогства на воин, поздравяващ воин, но му отвърнах. В мига, в който докоснах кожата му, усетът ми за него се удвои по начин, който никога не бях преживявал. Неловко ми беше, но в същото време той сякаш изобщо не го усети. Дракон и момче, момче и дракон закънтяха срещу сетивата ми така, че едва можех да го понеса. И с това удвоено усещане за него — още по-дълбоко усещане за нещо неправилно, нередно, погрешно в тялото му. Беше слаб и безжизнен, измършавял от глад и изтощен от погрешното. Задрънча срещу сетивата ми непоносимо и без да мисля, се пресегнах и докоснах грешката.

Момчето изпъшка. Главата му клюмна и той за миг се вцепени. Останахме както бяхме, стиснали се за китките. Пресегнах се да хвана рамото му с другата си ръка, а той се свлече към мен. Не можех да се удържа и Умението се изля от мен в него.

В една отдавнашна пролет в Планините двамата с Нощни очи веднъж бяхме видели как поддаде леден бент в един поток. С гръмовен рев запушената вода изригна пред него и за миг бялото на заснежения поток се превърна в бликнала кафява вода, клони и цели дънери се

затъркаляха, щом потопът рукна надолу по склона. Приливът-Умение, който бях усещал около себе си, който ме бе обкръжавал и ми бе пречил да достигна Копривка, изведнъж намери отворен канал. Потече през мен, мощен и чист, и наситен с насладата да правиш нещата съвършени. Радостта-Умение, толкова чувствена, колкото и умствена, заля ума и тялото ми. Момчето издаде задавен звук и аз може би отекнах приглушено.

— Фрон! — извика с тревога Малта. Рейн бе скочил на крака.

Потръпнах все едно ме прониза леден вятър, а тялото на Фрон се събра пред очите ми. Някъде, много далече, кралицата дракон Тинтаглия беше стъписана. Не беше ли това човешко същество нейно за оформяне? След това ме заряза, както драконите зарязват хората, и не я усетих повече. Но Фрон вдигна глава и едва не извика въпроса си:

— Какво беше това? Беше удивително! — И с внезапно изумление добави: — Мога да дишам! Не ме боли да дишам, не трябва да се мъча! Мога да дишам и да говоря! — Изведнъж пусна ръката ми и направи четирите крачки, които го отведоха в загрижената прегръдка на баща му.

Колкото до мен, олюлях се. Лант ме изненада, когато скочи до мен и ме хвана, за да не падна.

— Какво стана? — изпъшка. Можех само да поклатя глава.

Фрон пусна Рейн и се обърна към мен. Пое си дълбоко дъх и възкликна от облекчение.

— Ти ли беше? — попита ме. — Мисля, че беше ти, но го усетих като онова, което Тинтаглия прави понякога, когато идва. Не е била тук от колко... пет години? Последния път, когато ме оправи, да, пет години. — Разпери и сви дългите си пръсти и се досетих, че направеното от нея тогава е изцерило ръцете му. Малта плачеше беззвучно, сълзите се стичаха по страните ѝ. Фрон се обърна към нея, прегърна я и се помъчи да я вдигне на крака в прегръдката си. Не успя. Месеците безжизненост го бяха обезсилили, но сега се усмихваше. — По-добре съм, майко. По-добре, отколкото съм бил от години! Не плачи! Има ли храна? Храна, която мога да дъвча и гълтам, без да пъшкам? Каквото и да е, само не супа! Всичко, което мога да хапя и да дъвча. И да хрускам! Има ли нещо хрупкаво?

Малта се изтръгна от прегръдката му и се засмя лудешки.

— Ще ти донеса!

И тази прелестна и царствена жена от Праотците изведнъж се превърна просто в майка на едно момче, щом се втурна към вратата. Пътьом вече викаше за месо и хляб, и още думи, които се изгубиха за нас, щом вратата се затвори.

Обърнах се. Рейн бе застанал до мен, усмихваше се широко на сина си. Погледна ме.

— Не знам защо дойде тук. Не знам какво направи, макар и да усетих ехо от него. Беше като Тинтаглия, тя, която ме докосна и ме направи Праотец. Как го направи? Мислех, че само дракон може да ни оформя така.

— Той е мъж с много дарования — рече Амбър и стана. Пръстите ѝ пробягаха по ръба на масата, щом тръгна към нас, и когато стигна до нас, Лант ѝ отстъпи мястото си до мен. Тя хвана ръката ми по начин, който ми беше твърде познат. Моли. Моли винаги беше хващала ръката ми така, когато обикаляхме пазара и искаше вниманието ми, или понякога когато просто искаше да ме докосне. Не както Шутът сплиташе някога ръката си с моята в дните, когато вървахме един до друг. Беше Амбър в онзи момент и ръката ѝ се отпусна властно върху моята. Наложих си да остана спокоен и да го приема. Като кон, който приема непознат ездач, помислих си и обуздах импулса да се отдръпна от допира му. Не знаех каква игра играе и не посмях да му я разваля. Много тихо казах:

— Изцеряване с Умение. И беше извън контрола ми. Трябва да седна.

— Разбира се — каза тя, а Лант вече ме настаняваше на един стол.

Седнах и се зачудих какво беше станало току-що.

— Мисля, че това ще ти дойде добре — каза Рейн и ми подаде чаша бренди. Взех я и успях да му благодаря.

Чувствах се все едно бях паднал в дълбоко и бързо течение, мятал се бях и въртял в него, а след това бях издърпан отново на брега. Все още напираше, непоносимо близо до мен, течеше през мен с наслада над всякакъв апетит, който бях изпитвал някога. „Издърпай ме“, беше ми казал веднъж Искрен. Но нямаше никой, който да ми помогне. Не бях сигурен дали искам помощ, или да се предам. Течението на Умение зовеше, кипнало от мощ и наслада. Защо трябваше да го запуша? Вдигнах стената си все едно бутах стена от кал

срещу порой. Наистина ли исках да се затворя? Шутът — или Амбър — стоеше зад мен. Усетих как дланите ѝ се отпуснаха на раменете ми и ме укрепиха. Поех си дъх и стените ми издържаха. Отдръпнах се от изкушението.

Малта се върна с блюдо жълти питки. След нея влязоха двама слуги, понесли печена птица и купчина тъмнооранжеви корени, каквито бяхме яли на вечеря. Очите на момчето светнаха, като ги видя, а баща му се засмя, когато се настани бързо на масата. Фрон не изчака, а грабна една от жълтите питки и я ухапа. Беше хрупкава и той задъвка с нескрита наслада. Един сияещ от щастие слуга му отрязва дебело парче месо и го сложи в чинията му.

— Не можех да ям от повече от година — заговори ми Фрон с пълна уста. — Гърлото ми беше станало стегнато и тясно. Пареше, когато преглъщах. Супа. Можех да ям само рядка супа. Нищо повече.

— Имаше... Щяха да са на място. При дракон. Израстват като... — Почувствах се неловко, че го казвам. Бях ги видял в отворената паст на зеления дракон. — Торбички — казах. — За плюене на отрова, мисля. Израстват в гърлото ти.

— Какво направи? И как? — Малта ме гледаше с удивление. Удивление, обагрено със страх.

Амбър заговори над главата ми:

— Принц Фицрицарин притежава наследствената магия на рода на Пророка. От кралската кръв. Може да изцерява.

— Понякога — добавих припряно. — Само понякога. — Посегнах към брeндитo. Ръката ми бе достатъчно спокойна да го вдигне и отпих.

— Мисля — заговори бавно Рейн, — че всички трябва да седнем. Бих искал да чуя разказа на лейди Амбър. Да узная защо дойдохте тук. И как.

Тя стисна раменете ми, предупреждавайки ме да мълча, точно както щеше да го направи Моли, ако сметнеше, че се каня да предложи твърде много пари за покупка на пазара.

— За мен ще е огромно удоволствие да ви разкажа всичко — рече тя и с радост я оставих да го направи. Изпитах облекчение, когато ме пусна и отново насядахме около масата. Лант беше заел мястото си и бе удивително тих.

История, разказвана им от Шута с гласа на улегнала и практична жена. Дватамата с нея сме били стари приятели, започна тя.

— Това го предположих — каза Малта многозначително. — Когато го видях, имах чувството, че вече го познавам. — Усмихна ми се все едно споделяхме шега. Отвърнах на усмивката, без да разбирам нищо.

Разказът на Амбър заобикаляше, прескачаше и лъкатушеше през истината. Отишла в Бъкип и си прекарвала чудесно времето с парите, които Джек ѝ изпращала от Бинград. Твърде много чудесно време с твърде много прекрасно бренди (тук замълча, за да отпие глътка от златистото бренди от Сандседж), и твърде много игри на късмета, в които не ѝ вървяло — нито на карти, нито на зарове, нито на пръснати иглички. Загубила богатството си и решила да се върне в родната си страна, за да се събере отново със семейството си и да гостува на приятели. Но вместо това се натъкнала на стари врагове. Били завзели дома на предците ѝ и наранили близките ѝ. Пленили я и я изтезавали. Ослепяването ѝ не било нито най-малкото, нито най-лошото от всичко, което ѝ направили. Успяла да избяга. И се върнала при мен. При човека, който можел да отмъсти за нея и да ѝ помогне да освободи все още държаните в плен. При Фицрицарин Пророка, мъж толкова вещ в убийствата, колкото и в изцеряването.

Разказът ѝ беше запленил всички, дори Лант. Хрумна ми, че тази изкривена версия на истината в разказа на Шута е повече, отколкото бе чул досега. Фрон вече ме гледаше с младежко удивление. Рейн седеше подпрял лакът на масата, хванал брадичката си и с пръсти, долепени до устата. Не можех да реша какво мисли, но Малта кимаше на думите на Амбър и прие твърденията ѝ за мен без възражение. Стараех се да съм сериозен и скромнен, но ми се искаше Амбър да не е толкова разточителна в похвалите си за мен.

Тъй че бях поразен от думите на Малта, когато Шутът замълча, за да отпие глътка бренди.

— Има други деца — каза тя. Гледаше ме в очите. — Не много. Децата, родени в Келсингра, са малко и още по-малко оцеляват. Ако би могъл да направиш за тях това, което направи за Фрон, би могъл да поискаш от нас почти всичкото...

— Малта, той е гост... — понечи да се намеси с укор съпругът ѝ, но тя го прекъсна с:

— А те са деца, които страдат ежедневно, и родителите им с тях. Как мога да не помоля за това?

— Разбирам — казах бързо, преди Шутът да е успял да заговори. — Но не мога да дам никакви обещания. Това, което Амбър нарече изцеряване, е по-скоро... коригиране. Може да се окаже нетрайно. Може да се окаже, че не мога да помогна на никое от другите деца.

— Трябва да... — започна Амбър, но я прекъснах безразсъдно:

— Не ни трябва нищо в замяна на помагането на деца. Животът на деца не е предмет на сделки.

— Трябва — продължи спокойно Амбър — да не говорим за никакви сделки или наши желания, докато Фицрицарин не направи каквото може за децата. — Извърна слепия си поглед към мен. — Това се разбира от само себе си.

И все пак с думите си бе напомнила, че може да сме го премълчали. Стараех се да наблюдавам Малта, без да изглежда, че съм се вторачил в нея. Тя кимна бавно, а след това си размени неразгадаем поглед с Рейн. Фрон продължаваше да яде. Без да мисля, го предупредих:

— По-бавно. Ще трябва да оставиш на тялото си време да се пригоди към промяната в диетата ти.

Той спря, вилицата увисна пред устата му.

— Толкова съм гладен, от толкова дълго не съм...

Кимнах.

— Но колкото и дълго да си бил гладен, стомахът ти не може да поеме повече.

— Повярвай ми. Това е вярно — потвърди тъжно Амбър.

Погледнах родителите на Фрон, изведнъж осъзнал, че съм заговорил на сина им все едно е мой. На лицето на Малта се четеше отчаяна молба. Рейн беше навел очи, сякаш го беше срам да се надява.

Направих предложението с неохота. Та нали знаех какво е да имаш дете със смущаващо затруднение! Нали бях изпитвал болката на родител, готов да заплати каквато и да е цена, та животът на детето му да е по-добър!

— Не знам дали мога да помогна на всички. Или на някое от тях. Но съм готов да опитам — казах и се постарях да не издам тревогата си. Не просто че бях несигурен. Беше притеснителното осъзнаване, че магията ми Умение се движи странно в мен. Беше ли самото Умение,

беше ли по-силно или по-съсредоточено тук в Келсингра? Или бях самият аз? Подкопаваше ли се границата между мен и течението на Умението? Бях докоснал Фрон, момче, което никога преди не бях виждал, и го бях изцерил без никакво усилие, все едно че бях Шишко. Не. Не го бях изцерил, напомних си. Бях го поправил. Без никакво предварително знание какво би трябвало да е тялото на един Праотец. Изведнъж съжалих, че се бях съгласил да опитам. А ако следващото ми усилие не поправеше, а нанесе вреди в тялото на дете? Какво щеше да стане с нас, ако Фрон беше умрял задушен и пъшкащ в краката ми?

— Още не съм свършила разказа си — вметна тихо Амбър. Толкова се изненадах, че зяпнах. Шутът не обичаше да споделя информация за себе си. Толкова различна личност ли беше Амбър?

— Още ли има? — попита Малта невярващо.

— Кратко е за разказване и може би разказването му накратко ще е най-добре както за вас, така и за Фицрицарин. Хората, които ме държаха в плен, изтезаваха ме и ми отнеха зрението, знаеха, че ще потърся помощ от моя стар приятел. — Замълча и стомахът ми се обърна. Той нямаше да го направи. Тя го направи. — Подмамиха Фицрицарин извън дома му. И тогава го нападнаха с наети войници от Халкида, водени от един мъж, чието име може би знаете. Самият той се наричаше херцог Елик.

Направо чух как Рейн изскърца със зъби. Малта пребледня. Пурпурното очертание на всяка люспичка на фона на бялото ѝ лице беше красиво и плашещо. Амбър не осъзнаваше ли реакцията, която бе предизвикала?

— Те разбиха вратите му, изгориха плевниците и конюшните, убиваха, изнасилваха и плякосваха — продължи тя. — И отвлякоха дъщеря му. Малко дете, на девет години. Взеха и по-голямата ѝ братовчедка. Лейди Шайн успя да избяга, не без да пострада, но жива. Но малката Пчеличка, дъщерята на лорд Фицрицарин, дете повече от скъпо и за двама ни, унищожиха.

Толкова простичко разказано. Трябваше да съм се закалил за тази болка. Трябваше да съм надмогнал онзи момент, в който ми се искаше да вилнея или да плача, или да удриям и троша всичко около мен. Усетих, че съм стиснал ръба на масата, забил поглед в него, и се мъча да се овладеея, докато вътре и около мен бушуваше буря.

— Унищожена. — Кралица Малта изрече думата едва-едва.

— Изчезнала завинаги — потвърди Амбър.

Рейн ми наля още бренди. Нямах да помогне, но оцених жеста. Не трябваше да го пия. Вече бях изпил твърде много и твърде бързо. Погледнах брендито, разклатих го и мислите ми се върнаха към Искрен. Колко често го бях виждал да прави този малък жест? Какво беше виждал там?

Нищо, Фиц. Нищичко. Изпиваш фалшивия си кураж и продължаваш напред. Единствената посока, в която човек може да продължи.

Вдигнах очи заслушан. Въображение. Надигнах брендито и го изпих до дъно.

— Децата не са предмет на сделки — потвърди Рейн. Погледна кралицата, после мен. — И все пак не мога да си представя начин, по който да те накарам да разбереш дълбочината на благодарността ни. — Помълча и добави неловко: — Или безумната надежда, която изпитвам за другите деца. Знам, че изглежда алчно от наша страна, но ако благоволиш, моля те, нека да повикам родителите и да поговоря с тях тази вечер. Да им кажа, че вероятно би могъл да помогнеш. Утре, може би... — Молбата му заглъхна.

Нетърпението, което ме обзе, беше стъписващо.

— Не мога да дам никакви обещания — предупредих го.

Амбър заговори внезапно:

— Ще трябва да си почине, преди да прави нови опити. Тези изцериавания го натоварват по начин, който е трудно да се обясни. — Замълча, а след това се осмели да предупреди Рейн: — И когато говорите на родителите, трябва да бъдете честен, сър. Кажете им, че има и рискове също така, и не просто че принц Фицрицарин може да се окаже неспособен да помогне. Понякога изцериаванията му налагат тежка дан на този, комуто помага. Казвам го, защото лично съм го изпитала. Накарайте ги да обмислят добре риска.

— Имаме и генерал Рапскал също така. Това няма да му хареса — каза Малта угрижено.

— Малко неща му харесват — каза Рейн със смях, но в смеха му нямаше хумор. — А и някои от драконите може да се заинтересуват. В момента няма много тук. Повечето са заминали към по-топли страни, за сезон или година, или десет. Те не отчитат времето като нас.

— Те не мислят за деца, които може да се нуждаят от оформяне или насочване. — Малта говореше с горчивина. — Тези, които са занемарили младите си Праотци, ще изразят формално съжаление, разбира се.

Не схващах напълно това, което чувах, но предложението за почивка и време да остана сам ме изкуси неопишуемо. Мисля, че умората ми пролича, защото Малта добави:

— Вярвам, че са приготвили удобни стаи за вас и придружителите ви. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви осигуря нощ на отдих и сладки сънища.

Спогледаха се със съпруга си и той добави замислено:

— Обещавам да предупредя родителите да не хранят прекалено големи надежди. И ще им дам една нощ да обмислят добре избора си: да приемат опита ви или не.

— Принц Фицрицарин няма неограничени способности — отговори Амбър вместо мен. — Той не успя да възстанови зрението ми, но много от онова, което бе увредено в мен, го поправи.

Малта кимна.

— Натъжих се първия път, когато разбрах, че сте изгубили зрението си и сте били подложена на мъчения. Вие ни казахте какво ви е сполетяло, но не и защо сте придобили известно подобие на Праотец. Знам, че двете с Тинтаглия имахте някакви общи дела, преди години. Предполагам, че тя е започнала промените ви?

Съжалих, че Амбър не можеше да види изражението на Малта. Ужасяваше се от възможния грешен отговор. Но Амбър заобиколи въпроса толкова ловко, колкото го можеше Шутът.

— Имахме. Беше преди много години и тя беше по-склонна, тогава, да зачита дълговете си към простосмъртни хора. Тя убеди добрите хора на Трехог да ме снабдят за една експедиция.

— Спомням си нещо такова — отвърна Малта. А след това, сякаш едновременно облекчена от разказа на Амбър и спомнила си задълженията на домакиня, добави: — Ако ме извините, има едно малко утешение, което желая да ви изпратя.

— Аз също се оттеглям — добави Рейн. — Моля, чувствайте се удобно тук.

Напуснаха стаята заедно, ръката на Малта на ръката на Рейн. Фрон бавно закрачи след тях — беше взел останалите питки. На

вратата спря, обърна се и ни удостои с изненадващо изящен поклон за младеж, стиснал блюдо в ръцете си. Неволно се усмихнах, а след това вратата се затвори след тях.

Известно време тримата седяхме в пълно мълчание, всеки потънал в грижите си. Амбър заговори тихо:

— Защо изобщо го направи, Фиц? Защо ще опитваш такова изцеряване на своя глава и за момче, което едва познаваш? — Отпусна се на стола си и се потупа по лицето. — Когато схванах какво става, бях ужасена.

— Той хвана ръката ми и просто... се случи. Свързахме се в Умението и не мисля, че щях да мога да се въздържа да поправа тялото му.

— Това изглежда опасно — подхвърли Лант и Амбър се изсмя задавено.

Влезе слугиня с поднос с голям сребърен чайник и бели чашки, а след нея — Спарк и Настоячивост. Слугинята наля на всички и каза:

— Дар от краля и кралицата. Чай „сладък сън“. — Пожела ни лека нощ и напусна.

Вдигнах една чашка и я подуших. Подадох я на Амбър.

— Познато ли ти е това? Прилича на много тъмен чай, но е по-гъсто.

Тя го помириса, след което отпи деликатно.

— Пила съм го в Бинград. Сладък сън. За да спиш добре, с много приятни сънища. Позволява ти да забравиш грижите си. Много е скъп. Голям комплимент е да ти сервират това.

— Така е — каза Настоячивост сърдечно. — Слугинята, която ни доведе тук, беше изумена, че й казаха да го приготви за вас. Дошъл е чак от Джамайлия, подарък за краля и кралицата от самия сатрап! „Да получиш този чай е все едно да пиеш злато“, така каза.

— Един дълбок сън ще е добре дошъл — каза тихо Лант. — С приятни сънища, поне веднъж. — Взе чашата си и отпи. Наблюдавахме го. Той облиза устни. — Хубав е. Леко нагарча и след това сладни.

Амбър отпиваше от своя на бавни глътки. Спря, сякаш можеше да види, че я наблюдавам.

— Безопасен е — каза тихо. — Търговците ще се пазарят тежко с теб, но отравянето не е част от етиката им. А и не смятам, че Рейн и

Малта биха навредили на човека, който спаси сина им. Или на човека, който се надяват, че ще спаси децата на Келсингра.

Спарк я беше наблюдавала. Без колебание вдигна чашката към устните си и я опита.

— Харесва ми — заяви и отпи отново.

— Не го пиеш, нали? — Амбър ми се усмихна над масата. Имаше леко предизвикателство в усмивката ѝ.

— Предпазлив тип съм — напомних ѝ.

— Фиц. Има време за предпазливост. И време да опиташ нещо ново. Нещо, което би могло да ти позволи да имаш хубав нощен сън. — Не знам как беше усетила колебанието ми. — Гостоприемство — каза тя тихо. — Не отказвай един много щедър дар. Гарантирам ти, не е нищо повече от отпускащ чай. По-безвреден е от „отнеси ме“. Вежливостта изисква да му се насладим. — Вдигна чашката си и отпи.

Настойчивост ме погледна. Свих рамене и опитах. Беше приятно: горчиво, последвано от сладко. Момчето ме погледа, а след това изпи своя чай на няколко бавни глътки.

— Фиц, изпий го — каза Амбър с гласа на Шута. — Повярвай на преценката ми в това. Няма да ти навреди и може да ти донесе много добро.

Така и направих. Когато дойдоха други две млади слугини, за да ни заведат до стаите ни, чувствах приятна отпуснатост. Нямахме никакво тежко усещане, че съм упоен, само съненото чувство, че ще мога лесно да потъна в дълбок сън.

Момчетата не бяха Праотци, но бяха облечени в яркоцветни дрехи, подобни на тези, които носеше Малта. Едната беше цялата в червено, а другата в синьо. Амбър хвана ръката ми и я поведох след момчето в синьо. Лант дойде с нас. Спарк и Настойчивост тръгнаха зад нас и чух как Спарк подхвана разговор с момчето в червено. Явно бяха вечеряли заедно преди това.

— Ще се преместя оттатък реката утре — каза момчето на Спарк. Изглежда, беше продължение на предишен разговор. — Реших го тази нощ. Шепненето стана твърде шумно, за да мога да го понасям. Бях се надявала, въпреки че изглежда глупаво да го призная, че някой ден ще бъда удостоена от дракон и ще бъда Променена. — Поклати глава. — Но не мога да издържа. По цял ден, на улиците, стените ми мърморят. Нощем, дори в тихите къщи, сънищата ми не са мои. Ще си

опитам късмета оттатък реката, въпреки че ще ми липсват светлините на града и топлината и удобството на тези сгради. През цялата зима работниците там почистват земята. Напролет ще копаем и садим. И може би този път реколтата ще е щедра.

Момичето в червено спря пред една врата и погледна Лант.

— Господарката каза, че се надява да намерите стаите, които е поръчала за вас, задоволителни, но ако не, трябва само да звъннете и някой ще дойде да ви ги направи удобни. О. А за да звъннете, трябва само да докоснете образа на цвете на пода до вратата. — Отвори вратата и кимна на Лант. — За лорд Лант е приготвена тази стая. Настойчивост ни каза кой багаж да донесем тук. Леглото се приспособява към тялото ви. Каната с фигурите на риби на нея пази водата ви за измиване топла. Ще ви се пълни вана за къпане. Казвам ви тези неща, за да не се разтревожите от тях. — Лант я изслуша сериозно, кимна ѝ много хладнокръвно, пожела ни лека нощ и влезе. Прецених, че скоро ще заспи.

Момичето се обърна към нас с усмивка.

— Вашите покои са в края на коридора. — Повече ни натам. Вече определено усещах въздействието на сънотворното вещество. Умората, която толкова дълго време бях отричал, се надигаше в мен като неизбежен прилив. Не беше толкова познатата ми болезнена умора, а само нежната вълна на лекия сън. Момичето спря пред една врата, малко по-импозантна от водещата към стаята на Лант. Не беше нито от дърво, нито от камък, а от някакво непознато вещество, изваяно на извивки и сплитове като кората на изкривено дърво. Напомни ми за слонова кост, в по-тъмен тон. — Вашите стаи — каза тя тихо. — Когато се събудите утре, докоснете образа на дърво до вратата и ще ви донесат храна.

— Благодаря — отвърнах.

Момичето пипна вратата и тя се люшна безшумно и се отвори. Влязох и се озовах в дневна. Импровизираната ми пътна торба изглеждаше тъжно не на място на деликатно резбованата маса в центъра на помещението. Подът бе облицован със стотици малки триъгълни плочки, а стените бяха изрисувани така, че да наподобяват дървеса. Стаята миришеше на лятна гора. Отвъд дневната видях стая с голямо легло, а отвъд нея — гледка, на която едва можех да повярвам. Прекосих спалнята и зяпнах в нишата зад нея. Басейн, два пъти по-

голям от леглото, се пълнеше с димяща вода, ароматизирана с горски билки. Масата до него беше затрупана с дебели кърпи, тумбести гърнета със сапун и кани с благовонни масла, имаше и няколко халата в ярки цветове.

Чух как вратата се затвори зад мен. Тръгнах към водата, като смъквах дрехите си по пътя. Седнах на пода като дете, за да смъкна ботушите си, после се изправих, за да махна панталоните. Не се поколебах на ръба на басейна. Дъното му беше наклонено и загазих в него, а след това седнах в най-дълбокия край така, че водата загърна небръснатата ми брадичка. Топлината бавно проникна в плътта ми и усетих как мускулите ми се отпуснаха. Облегнах се назад и водата ме повдигна. Бавно гребнах с шепа и потърках лицето си, а след това се потопих и затърках солената пот от косата и главата си. Когато се показах навън, Шутът стоеше на ръба на басейна.

— Колко е дълбоко?

— Не покрива главата ти. — Гмурнах се отново и излязох. Било ли ми е някога през живота толкова хубаво в топла вода? Трудно ми беше да мисля за каквото и да било освен за това усещане. — Защо не си отиде в стаята?

— Това е моята стая. Със Спарк бяхме тук по-рано. Нещата ми вече са в килера. Когато слугите попитаха Настойчивост и Спарк кой си, те казаха, че си моят закрилник. Тъй че не ни отделиха.

— О. — Отпуснах се във водата и затърках отново лицето си. Зачудих се колко ли занемарен трябва да съм се сторил на краля и кралицата на Праотците. Но осъзнах, че изобщо не ме интересува какво мислят за мен. Избутах мократа коса от лицето си, изправих се и тръснах вода от главата си. Изведнъж се почувствах сънен. Широкото легло ме притегляше.

— Ще си лягам. Ако влизаш в басейна, гледай да не се удавиш.

Тръгнах към плиткия край и излязох. Взех голяма кърпа от купчината, но едва намерих воля да се подсуша, преди да закрача към леглото.

— Лек сън, Фиц — каза Шутът. И беше отново Шутът.

— Този чай... Мога да спя, Шуте. Мога да зарежа всичко. Да спра да се тревожа. Тревогата не решава нищо. Знам това. В едно отношение го знам, но в друго изглежда грешно. Сякаш ако не мисля за всичките неща, които болят, всичките неща, които съм сбъркал,

значи не ме интересуват. Самоизтезанието със смъртта на Пчеличка няма да я върне. Защо трябва да си го припомням непрекъснато? — Леглото беше голямо и плоско. Нямах никакви възглавници и завивки. Седнах на него, с кърпата около раменете, и то много бавно поддаде под тежестта на тялото ми. Изтегнах се на него. — Моли е мъртва. Пчеличка я няма. Вече не мога да усещам Нощни очи. Би трябвало просто да приема тези неща и да продължа. Може би. Или може би ти си прав. Трябва да ида и да избия всички Слуги. Нищо по-добро нямам за правене през остатъка от живота си. Защо да не направя това? — Затворих очи. Когато заговорих, чувах как думите ми се размазват. Търсех слепешком онова, което се опитвах да кажа. — Сега съм като теб. Отишъл съм отвъд края на живота си. Стигнал съм до място, където никога не съм очаквал, че ще бъда.

Гласът му бе сърдечен.

— Не се бори с това, Фиц. Не го оспорвай. За една нощ остави всичко.

Послушах го. Потънах в сън.

37.

ГЕРОИ И КРАДЦИ

Гадаенето на кристал не е много уважавана магия и все пак съм открил, че е една малка и доста полезна дарба. Някои използват излъскано кристално кълбо. Това е много добре за тези, които могат да си позволят такива неща. Но за момче, родено на едно безплодно парче земя, едва ли заслужаващо името ферма, едно ведро за мляко с малко вода на дъното, да отрази синьото небе горе, върши съвсем добра работа. Беше любимото ми занимание, когато бях малък. В един живот, състоящ се общо взето от много шетня и много скука, взирането във ведро за мляко и удивлението от това, което виждах, беше очарователен начин да си прекараш времето. Пастрокрът ми ме помисли за смахнат, когато ме хвана да го правя. Бях изумен, когато открих, че нито той, нито майка ми не намират нищо обаятелно във водата, докато аз гледах момче също като мен, но по-малко, отрастващо в един замък.

Ранните ми дни,
Сенч Звездопад

Събудих се. Лежах в тъмното. Не можех да си спомня дали бях сънувал, но в ушите ми все още кънтяха думи. Искрен казва, че твърде лесно си се обезнадеждил. Че винаги си го правил.

Гласът на Пчеличка? Ако това послание беше приятният сън, който ми бе обещал чайт на Праотците, беше една тъжна и невярна изява на онова, което всъщност правеше чайт. Взрях се в таван, боядисан в тъмносиво. Цялата повърхност беше усърдно напръскана със звезди. Взрях се в тях с присвити очи, докато тъмната нощ не

преля в тъмносиньо. Примигнах. Взирах се в небето. Бях стоплен, загърнат в мекота. Миришеше на гора. Някой спеше до мен.

Вдигнах глава и се взрях. Шутът. Само Шутът. В съня, докато странните му слепи очи бяха затворени, можех да видя чертите на лицето на лорд Златен, с цвета на моя приятел от детството. Но докато таванът над мен продължаваше подражанието си на разсъмване, започнах да виждам финия люспест обгар по челото му. Зачудих се дали това ще продължи, докато заприлича напълно на Праотец, или драконовата кръв е приключила с него. Беше облечен в халат на Пророците в бяло или светло сребристо — трудно беше да се определи в предутринната светлина. Ръката му притискаше ръката в ръкавица до гърдите му, сякаш бдеше над нея, докато спеше. Главата му бе отпусната и той се мръщеше в съня си. Коленете му бяха присвити до гърдите все едно се пазеше от ритник. Хора, които са били подлагани на изтезания, трудно се отпускат в спокоен сън. Свитото му на кълбо тяло твърде много ми напомняше как го бях намерил мъртъв и замръзнал в ледените зали на Бледата жена. Взрях се в него, докато не се уверих, че диша. Глупаво. Беше добре.

Превъртях се внимателно на другата страна и седнах на ръба на леглото. Надигнах се бавно. Чувствах се добре отпочинал, без схванати мускули. Не ми беше нито много топло, нито много студено. Огледах стаята. Магията на Праотците бе навсякъде около мен. Колко лесно я бях приел предната нощ. Колко бързо бях свалил гарда си.

— „Сладък сън“ — измърморих тихо.

Станах и отидох в по-малката стая. Басейнът се беше опразнил, а разхвърляните ми дрехи бяха там, където ги бях оставил. Един ботуш изправен, другият — полегнал на една страна. Движех се бавно, събирах дрехите си и в същото време се мъчех да прочистя мозъка си. Чувствах се странно. Една по една, събрах грижите си заедно с дрехите. Дори и пьян никога не се бях държал толкова егоистично, колкото предната нощ. Това ме притесни. Намерих по-чисти дрехи в торбата си, навлякох ги и сгънах захвърлените. Водата в каната беше топла. Имаше огледало, а до него — четки. Склоних косата си да се събере във воинска опашка и реших, че ще е по-лесно да съм с брада, отколкото да се бръсна. Извърнах лице на едната страна и на другата и огледах сивото в бакенбардите си. Така да бъде.

— Фиц?

— Тук съм. Станал и облечен.

— Аз... сънувах.

— Каза, че чаят го прави това, дава ти приятни сънища.

Обърнах се и видях, че седи на леглото. Халатът му беше сребрист. Приличаше на много фина ризница. Или на рибешки люспи.

— Сънувах двама ни тук. Вървахме в този град, смеехме се и говорехме. Но толкова отдавна. Във време на дракони, когато градът беше прекрасен и не беше порутен. — Замълча, с леко отворена уста. После каза тихо: — Въздухът ухаеше на цветя. Беше като онзи първи път. В Планините, на пазарния площад.

— Ние сме дълбоко в един град на Праотци. Зданията са наситени с Умение и спомени. Не съм изненадан, че си имал такъв сън.

— Беше много сладък сън — промълви той. Стана и бавно тръгна слепешката към мен.

— Чакай. Нека аз да дойда при теб. — Стигнах до него, хванах ръката му и я поставих на рамото си. — Съжалявам, че те оставих сам да се справиш снощи.

— Справих се чудесно.

— Не мислех да съм толкова нехаен. — И все пак, колко хубаво беше. Да мисля само за собствените си нужди и за ничии други. Колко егоистично, укорих се. Отведох го до каната с вода за миене.

— Не се извинявай. Сладкият сън ти въздейства точно както очаквах.

Торбата му беше обърната. Гардеробът на Амбър се беше изсипал по пода.

— Искаш ли да ти прибера дрехите в торбата? — попитах го.

Той се изправи, както миеше лицето си с една ръка; заопипва и намери кърпа за изтриване.

— Мила Еда, не! Ще накарам Спарк да ни прибере нещата. Фиц, ти никога не си хранил уважение към тъкан или дантела. Няма да ти ги поверя тепърва. — Тръгна към мен, ръцете му запърхаха пред него. Оголената му длан докосна рамото ми, а след това той се наведе над изсипаната торба. Намираше дрехите на допир и преценяваше тъканта. Спря и вдигна една пола. — Това синьо ли е? Или тюркоаз?

— Синьо — отвърнах и той я задели. — Гладен ли си? Да звънна ли за храна?

— Да — каза той, докато тръскаше една бяла блуза.

Мисля, че се вслушваше в ботушите ми по плочките, защото точно когато стигнах входа към дневната, каза:

— Би ли затворил вратата?

Направих го и след това огледах стаята. Прецених, че тежките мебели от тъмно дърво са от Бинград. Намерих цвете, нарисувано на виеща се лоза на рамката на вратата. Беше леко повдигнато и го пипнах. Венчелистчетата лумнаха от розово в яркочервено и отново угаснаха. Отдръпнах ръка. Не чух нищо, никакъв звънец. Отидох до прозореца. Надникнах навън озадачен, защото градината долу бе разцъфтяла буйно. Фонтан сред нея плискаше вода и птица подскачаше от клонка на клонка. Разцъфваха цветя. Нова стъпка и перспективата ми спрямо прозореца се измени. Въпреки движението на птицата и кимащите на лекия ветрец цветя нямаше прозорец. Още магия на Праотците.

Почуках на вратата за спалнята.

— Звъннах за храна.

— Можеш да влезеш — отвърна гласът на Амбър. И когато влязох, седеше пред огледалото, което не можеше да види, решише с четка късата си светла коса, а след това я потупа. Като че ли усети, че я гледам. — Притеснява ли те това? — попита ме.

Не попитах какво има предвид.

— Колкото и да е странно, не. Ти си ти. Шутът, лорд Златен, Кехлибарен и Възлюбен. Любими. Ти си ти и се познаваме един друг толкова добре, колкото могат да се познават двама души.

— Любими — каза тя и се усмихна тъжно. Не знаех дали повтори думата ми, или ме нарече със собственото си име. Отпусна ръце на масата, тази в ръкавицата над голата. — Имаше време — започна, — когато щеше да мразиш този маскарад.

— Имаше — съгласих се. — А това е различно време.

Усмихна се на това. И кимна. Извърна главата си като да ме погледне.

— Ти... би ли искал да бъдеш Фиц, какъвто беше снощи? Мъжът, който имаше да се грижи само за себе си?

Не отговорих бързо. Можеше да хвърля вината на чая или пък да заявя, че не си спомням. Но помнех. Може би беше чайт, но той беше прав. Просто бях зарязал всичко и всички и мислех само за себе си. Някога това бе всичко, за което копнеех. Исках да бъда свободен от

задължения към семейство, от дълга си към трона на Пророка. Искал бях да правя само това, което аз искам да правя и когато искам да го направя. Предната нощ бях опитал от това. Нямах представа как се беше оправил сам в непозната стая, как се беше измил или намерил дрехите, с които беше спал. Бях го изоставил да се оправи сам, с нищожните възможности, които му бяха останали.

— Не мисля, че би ти харесало много — отвърнах засрамено.

— Напротив. Защо смяташ, че те подтикнах да го изпиеш? — Бавно протегна ръка към мен. — Фиц. Би ли дошъл тук?

Ръката му в ръкавицата опипа по корема ми, докато намери моята. Хвана я и въздъхна.

— Мразя това, което ти причиних. Това, което направих на живота ти. Зависим съм от теб, сега повече от всякога, въпреки че винаги съм имал нужда от своя Катализатор, за да постигна нещо. Срам ме е като си помисля за опасността, болката и загубата, които ти причиних. Мразя да знам, че винаги си загрижен за мен и за нуждите ми.

— Загуба ли? — Бях объркан.

— Ако не бях аз, нямаше изобщо да си изгубил Моли през всички онези години.

— Не. Щях да съм мъртъв вместо това.

Той се изсмя горчиво.

— Вярно. Но напук на всичко те заобичах рано в запознанството ни. Обикнах израза ти, когато Умен забодде онази игла на жакета ти. Ти му отдаде сърцето си, както аз му бях отдал моето, и за миг изпитах най-чиста завист. Защото внезапно ми се доця да си мой. Не просто като мой Катализатор. Като мой приятел.

— Бяхме и това.

— И повече. И точно това Слугите така и не схванаха, докато не те издадох. Че си за мен повече от моя Катализатор. Но дори и аз не съзнавах пълното значение на онази близост. Че резултатът ще е дете, толкова мое, колкото твое и на Моли. Дете, дадено на нас. Защото те използвах толкова безмилостно. И дете откраднато, защото те предадох.

— Шуте. Престани. Даде ми толкова, колкото взе от мен.

Жалкото му извинително изражение ме караше да се чувствам неловко.

— Едва ли, Фиц. Едва ли.

— Ти спаси живота ми. Неведнъж.

— След като го застрашавах, обикновено. Фиц. Ако спасиш живота на едно жребче, защото възнамеряваш да го яхнеш по-късно в битка, това обагрят акта с висока степен на егоизъм.

На вратата се почука. Той пусна ръката ми. За още миг постоях неподвижно. Заговори тихо:

— Прекара една нощ, без да чувстваш задължения. За една нощ можа да зарежеш скръбта. За една нощ те освободих да мислиш само за себе си. Една нощ живот така, както повечето хора живеят всеки ден. Много малък отдих. — Потупа ме по гърдите. — Иди да видиш кой чука на вратата.

Отидох. Оказа се Спарк.

— Помислих, че може би лейди Амбър ще се нуждае от помощта ми — рече тя и Амбър тутакси я повика да влезе и да ѝ помогне. Спарк се шмугна бързо покрай мен, дръпна вратата и почти я затвори и известно време послушах господарка, наставляваща младата си слугиня. На второто почукване, оказало се слугиня с масичка на колелца, двете се появиха. Спарк беше начервила устните на Амбър и бе покрила бузите ѝ с руж. Това по-скоро подчертаваше бледия люспест обгар, отколкото го прикриваше, но не казах нищо.

— Аз ще ги обслужа — каза Спарк и момичето си тръгна. Спарк откри блюдата, наля ни чай и седнах на скромна закуска с Амбър. Овесена каша със стафиди и мед. Бекон. Запарени сушени сливи.

— Спарк, яла ли си? — попитах момичето. Тя ме погледна изненадано.

— Разбира се. Преди часове, с другите слуги. Много са гостоприемни. Всички тук обичат Ефрън. Вие сте героят на деня.

— Героят — повторих тихо. Толкова странно.

— Вкусът на бекона е малко странен — отбеляза Амбър.

— Мечка е. Мечи бекон — казах ѝ. На подноса имаше и сгънат лист светлосиня хартия. Разгънах го и бързо го прочетох. — Има бележка от кралица Малта. Моли веднага щом закусим да слезем при нея. Децата ще ни чакат там. — Постарах се да не издам в гласа си мрачното си предчувствие, докато предавах съобщението.

— Ще направиш каквото можеш, Фиц. Предупреди ги.

— Предупреждението не предотвратява разочарованието — отвърнах. На Спарк казах: — Знаеш ли дали Настойчивост вече се е събудил? И дали лорд Лант също е повикан?

— Да и на двете, сър. Настойчивост подскочи от радост при възможността да разгледа града с едно от момчетата. Мисля, че и Лант отиде с тях.

Не бях предвидил това.

— Добре — измърморих. Колко ли замаян трябваше да съм бил снощи, та да не ги предупредя да не се отделят? Тревогата ми явно се бе издала на лицето ми, защото Спарк добави:

— Сигурна съм, че ще са в безопасност, сър. Какво направихте снощи за принца? Слугите само за това клюкарстваха тази сутрин. Бяха много впечатлени и жадни да ни угодят.

— Ще ми се Лант и Настойчивост да бяха малко по-предпазливи — изръмжах недоволно.

Амбър вдигна деликатно рамене.

Спарк, изглежда, вече можеше да се оправя добре из Гостната палата. Амбър сложи ръка на рамото ми и тръгнах след момичето по коридора, който помнех от предната нощ.

— Никакви прозорци няма изобщо — подхвърлих. — Само нарисувани изображения на прозорци с гледки, които се движат като истински, щом се спреш да ги погледнеш.

— Колко щях да се радвам да можех да ги видя — каза тъжно Амбър с гласа на Шута.

— Жалко, че не можеш — отвърнах и тя ме стисна по-силно за рамото за миг.

Щом стигнахме на долния етаж, дойде слуга да ни посрещне.

— Насам, ако обичате. Крал Рейн и кралица Малта ви очакват в Приемната зала.

Но когато приближихме вратата на залата, генерал Рапскал застана пред нас, скръстил ръце на гърдите си. След като вече бях отпочинал донякъде и нащрек, а и съвзел се от пътуването ни през портала на Умение, не изглеждаше толкова внушителен. Отчасти защото нямаше дракон с него. Амбър ме стисна малко по-силно за рамото.

— Какво има?

Повиших глас.

— Генерал Рапскал. Толкова е приятно да ви срещна при приятни обстоятелства.

— Вие придружавате крадец.

Усмивката ми изстина.

— Не ви разбирам, сър.

Погледът му пробяга към Амбър, задържа се за миг на очите ѝ и се върна на мен.

— Може би. Но ще разберете.

Избута се от стената, на която се беше облегал, и прегради пътя ни. Слугата, който ни водеше, ахна уплашено и офейка. Никаква помощ оттам, значи. Изместих тежестта си към пръстите на краката. Амбър усети лекото ми движение и отдръпна ръката си от рамото ми, за да съм свободен да се задвижа бързо, ако се наложи.

— Ще бъда откровен. Жените, които ви придружават тук, бяха нарушители по улиците на Келсингра преди четири дни. Дръзнаха да нахлуят в една част на града, която е забранена за пътници.

Четири дни. Четири дни. Отново бяхме загубили време в портала... Върнах рязко мислите си към настоящето.

— И се предполага, че са откраднали нещо? Какво?

Постарах се гласът ми да прозвучи объркано. Новината за изгубеното време ме смущаваше повече от обвинението му в кражба.

Той отвори уста и я затвори рязко. Обгарът на лицето му пламна червен. Усетих гнева му като стихийна вълна на Умение. Някъде в далечината дракон изрева пронизително. Чух зад мен приближаващи се стъпки и леко извърнах глава. Приближаваха се двама Праотци с броня подобна на тази, която носеше генералът им. Единият беше нисък и плещест, почти трътлест за Праотец. Другият до него имаше високата и дългнеста фигура, която бях започнал да приемам за нормална. И двамата носеха мечове, прибрани в ножниците, както и генералът им. Аз бях невъоръжен: все пак човек не носи оръжие, когато е повикан на аудиенция с краля. Нещата можеше да тръгнат много лошо за нас всеки момент. С крайчеца на окото си видях как Спарк ненатрапчиво се шмугна от другата, незащитената страна на Амбър. „Благодаря ти, Фоксглоув.“ Надявах се да има нож в ботуша си.

— Отведете ги в ареста — заповяда Рапскал на хората си. — Трябва да ги задържим под охрана за разпит.

Шутът открай време беше чудесен актьор, добре обучен да скрива мислите и чувствата си. Но изтезанието разбива много неща у човек. Той си пое дъх и застина.

— Ако благоволите, генерал Рапскал — намесих се аз, — поканени сме на среща с краля и кралицата. Спарк, в тебе ли е бележката, която получихме?

— Да, милорд. Тука е.

Не се обърнах да я погледна. Чух шумоленето на дрехите ѝ, докато търсеше бележка в джоба си. Надявах се също така да се възползва от възможността да се увери, че и по-малките инструменти на занаята са ѝ подръка. Колко добре я беше обучил Сенч? И къде беше Лант? Вече в ареста?

Двойните врати пред нас изведнъж се люшнаха и се отвориха широко и генерал Рапскал трябваше да се дръпне настрана, за да не го ударят.

— Няма нужда да показва бележка, след като аз съм тук да посрещна гостите си. — Крал Рейн се озова внезапно на прага пред нас. — Добре дошли. Заповядайте, влезте. И вие също, генерал Рапскал. Не получихте ли и вие поканата ми? Виждам, че Кейс и Бокстер са тук. Чудесно. Поканил съм всички стражи, изглежда. — Погледна ме. — Четири деца ви очакват. Както ви казах, не са много, но тези четири най-много се нуждаят от помощта ви.

— Милорд, тези хора са опасни. Особено жената. — Хората на Рапскал се изместиха и застанаха зад него.

Рейн въздъхна.

— Генерал Рапскал, „жената“ е лейди Амбър, отдавнашна позната на кралицата, още отпреди войната ни с Халкида. Беше занаятчийка в Бинград в онези дни, със собствен дюкян на улица Дъждовна река. Правеше мъниста и талисмани, резбовани от дърво. По-късно служи на борда на „Парагон“ и изигра съществена роля за връщането на съкровището на Игрот. Нейните щедри заеми от онова богатство помогнаха да се възстанови Бинград и помогнаха на Татуираните да започнат нов живот в Трехог. Ще се отнасяте към нея с респект.

Гневният поглед на Рапскал се кръстоса с равнодушния на Рейн. Долових борба на мощ в това, борба, в която ние навярно не бяхме нещо повече от пионки. Генерал Рапскал нямаше да е първият

военачалник, повярвал, че може да управлява по-добре от своя крал. След малко Рапскал отвърна:

— Разбира се. — Думите му казаха едно, тонът му — друго. Добави тихо: — Ще докажа, че съм прав.

И влезе пред нас в залата.

Изражението на Рейн не се промени. Той се отдръпна, за да направи път на генерала, а след това с махване с ръка ни подкани да влезем. Чух забързано тропане на ботуши зад себе си и рисковано погледнах през рамо. Лант и Настойчивост бързаха по коридора. И двамата бяха зачервени и се усмихваха. Бяха си прекарвали добре по зимните улици на Келсингра. Не можех да ги спра да се напъхат в същата клопка, която държеше нас.

Заговорих спокойно на Амбър:

— А, ето че и лорд Лант и младият Настойчивост идват при нас. Изглежда, са имали доста оживена сутрин.

— О, сър! — Настойчивост се беше задъхал от възбуда, както и от бързането. — Магията тук е навсякъде. Нещата, които видях тази сутрин... — Усмивката му се разшири. — И Пъстра е добре! Бях притеснен за нея, но тя дойде и кацна на рамото ми. Не искаше да остане. Неудобно ѝ е в града, но, о, сър, той е чудесен!

— По-късно — предупредих го с добродушен тон. — Овладей се и покажи най-добро поведение на мъж от Шестте херцогства, момче. Точно както те научи Фоксглоув.

Двамата ме изгледаха озадачено. Палета. Нищо повече от палета. Нищо не можех да направя, за да ги предупредя по-ясно, а и забелязах, че не носят оръжие. Поне такова, което да може да се види. Имах два малки ножа, скрити по тялото ми. Надявах се, че няма да ни претърсват.

Стражата на Рапскал тръгна след нас, щом влязохме. Крал Рейн беше пред нас и вече говореше с Малта, а генерал Рапскал стоеше наблизо, намръщен и изнервен. Попих колкото може по-бързо с очи подробностите в залата. Имаше редове фалшиви прозорци по двете страни на помещението. Никакво измъкване оттам. Нямах много хора — двайсетина Праотци и може би още толкова, които носеха белезите на драконова промяна без красотата, присъща на Праотците. Слугата, който ни бе придружил, се движеше припряно из залата, събираше другите слуги и ги извеждаше навън. Малта вече беше

седнала на висок стол върху скромния подиум. Погледна ме с плаха обнадеедена усмивка. Вдясно от стола на Рейн, но не на подиума, седеше Ефрѝн, на по-обикновен стол. Усмихна ни се широко. Между зрителите едно дете закашля и след това се заплака. Чух как баща му се мъчи да го успокои. Всички затихнаха, щом вратите зад нас се затвориха с грохот. Бяхме единствените човешки същества тук: навсякъде около нас покрай стените стояха Праотци и ни гледаха. Рейн побърза да заеме мястото си. Това беше официалното ни посрещане в Келсингра и като човек, виждал много кралски събития, не го намерих за особено впечатляващо.

— Не мога да виждам — напомни ми с тих шепот Амбър. Ръката ѝ на рамото ми леко трепереше. Зачудих се какво ли си представя. Орда въоръжени стражи, готови да ни подкарат към зала за изтезания? Не бях сигурен, че това няма да се случи. Чула думите ѝ, Спарк започна припряно да ѝ обяснява, шепнешком. Бях благодарен.

Спрях групата ни, щом прецених, че сме на почтително разстояние от подиума, и им казах тихо:

— Сега поднасяме любезностите си.

— Не прекалено дълбок поклон. Ти си принц — напомни ми Лант. Полезно напомняне.

— Добре дошли в Келсингра — поздрави ни крал Рейн. — Мои приятели и колеги търговци, пред нас стоят пратеници от далечните Шест херцогства: принц Фицрицарин Пророк и лорд Лантърн Звездопад. Придружени са от лейди Амбър, позната на някои от вас като приятел, а на други — по име. Ще си спомните, че заетите ни от нея средства бяха съществени за пресъграждането на Бинград и преустройването на бившите роби в Трехог. Принц Фицрицарин идва при нас не само като емисар, но също и като лечител. Снощи той великодушно сподели дарбата си, за да помогне на сина ми Ефрѝн. Всички знаете, че Фрон страдаше тежко от дихателно запушване. Сега той може да диша, да говори и отново да се храни и пие, и да се движи свободно. За това двамата с Малта поднасяме благодарностите си.

— И аз! — вметна Ефрѝн с усмивка. Чу се смях заради неговата непочтителност и усетих, че това е по-скоро като събиране на търговска гилдия, отколкото кралски прием.

— Крал Рейн и кралица Малта, добро утро — започнах. — Тук сме, както ни поканихте. Много се зарадвах вчера, че мога да ви

услуга. Нашата надежда е, че Шестте херцогства и Келсингра могат да останат търговски партньори и добри приятели. — Достатъчно общо изявление, надявах се да не компрометира всякакви споразумения, които Предан има наум. — Чудесата на вашия град изумиха всички ни. Такава величествена и чудесна зала! Виждам, че тук присъстват и други Праотци, и децата им с тях. — Усмихнах се и погледът ми бавно обходи залата. Зачудих се дали драконовият усет на Шута може да му каже колко са.

Замълчах, за да си поема дъх, и в този момент генерал Рапскал пристъпи от множеството.

— Мои приятели и колеги драконови пазители, моля ви да бъдете нащрек. Малта и Рейн са твърде доверчиви спрямо тези пътници, заслепени са от родителска благодарност. Те са тук не като емисари, а като шпиони и крадци!

Не ми убегна, че не удостои Малта и Рейн с кралски титли. Хватката на Амбър на ръката ми се стегна. Запазих достойнство, със спокойно лице, и се зачудих дали Рейн или Малта ще ни защитят, или ще се наложи да скалъпя бърз контраудар.

Един висок Праотец с лавандулово-черен обгар пристъпи напред. Носеше малко момченце. Детето изглеждаше на около три, но главата му се люшкеше немощно като на новородено. Виолетовите очи на мъжа бяха много широко отворени на бледото лице и той примига бавно към мен. Устните му бяха тъмни. Никакво удивление или тревога не личаха на лицето му, само отегчение.

— Стига приказки. Дойдох тук заради момчето си. Рапскал, не ме интересува дори ако са откраднали кътниците на Айсфир. Искам да помогнат на детето ми. Само това ме интересува.

Жената до него имаше много по-човешки облик, отколкото на Праотец, но все пак беше белязана от драконовия допир. Долната ѝ челюст бе обрамчена с израстъци като на гущер. Събра длани под брадичката си като в молитва и в пътечката в раздвоената и тъмна коса проблеснаха сребърни люспи.

— Нортел, разбирам, че чувстваш...

— Не, Рапскал! Не разбираш. Ти нямаш дете, още по-малко дете, което бавно умира. Тъй че не можеш да разбереш и не разбираш. Няма нужда да си тук, при това облечен като войник. Нито Кейс или Бокстер. Всички вие трябва да напуснете.

— Ей! — Един от стражите на Рапскал явно се засегна. Медните му очи блеснаха и бронзово оранжевият люспест обгар на лицето му се усили. — Аз имам дете. Аз разбирам.

Нортел му се сопна.

— Не, Кейс, не разбираш. Скрим е пощурял по малката ти дъщеря. Ден не минава, без да я видя да се катери по опашката му или да седи на крака му. Рядко го няма за повече от седмица, откакто тя се роди. Но моят Тиндър ни остави когато Мауди все още беше бременна и не се върна. Никога не е виждал Релик, още по-малко да го оформи. И не можем да чакаме повече драконът ми да се върне и да изправи сина ми.

— Не върви като в никоя друга монархия, която съм виждала — подхвърли тихо Амбър. Но Амбър не можеше да види каквото аз можех. Нортел закрачи към мен, апатичното дете се полюшваше в ръцете му. Очите му бяха мътни. Мауди го последва, вече с ръка на устата.

— Моля ви, сър, ако можете да помогнете на момчето ми, помогнете му. Моля. — И ми подаде момчето.

Главата и краката на детето увиснаха и дори не помислих, когато се пресегнах, за да задържа люшналата се глава.

Обърнах се питащо към Рейн и Малта. Тя кимаше като кукла, стиснала умолително ръце.

— Не мога да дам никакви обещания...

— Не моля за обещания. Направете каквото можете, защото отслабва с всеки ден. Моля. Помогнете на момчето ми и всичко, което е по силите ми, е ваше.

— Животът и здравето на деца не се търгуват — заяви ясно Амбър. — Каквото може да направи, ще го направи. Но може да наложи дан и на детето също така. Собственото му тяло ще го изцери; принцът само ще насочи процеса. Може да е натоварващо. Говоря от опит.

Родителите не се поколебаха.

— Молим ви — замоли се Нортел.

Огледах струпалите се Праотци. Някои държаха деца. Ако не успееш, представа нямах какво ще ни сполети. Отпуснах другата си ръка върху момчето.

Спуснах стените си. Умението ме погълна, все едно бях влязъл в кипнала вълна. Изпълни ме до предела, а след това ме свърза с детето. Познавах това момче, това дете на Праотец, и знаех как трябва да е израснало, видях какво трябва да направи тялото му, за да се поправи само. Умението, което течеше през мен, се отклони и затече през него. Съблазънта на Умение, ужасната опасност от онази главозамайваща магия, която всеки кандидат в Умението се учи да прегражда и потиска, грейна пред мен с цялата си искряща, връхлитаща красота. Гмурнахме се и заплувахме в него. Собственото му тяло отвори онова, което бе запушено, разхлаби онова, което бе стегнато твърде силно. Беше свършено свързване на цел и решение. Насочвах силата все едно проследявах с пръст написаното в скъпоценен свитък. Свършен. Той щеше да е свършен. Усмихна ми се и му отвърнах с усмивка. Взрях се в него и през него и видях какво великолепно същество е това дете.

— Аз... усетих, че се изчерява!

Някой каза това, от много далече, а после взе от мен красотата на това, което бях поправил. Отворих очи и се олюлях. Нортел държеше сина си. Момчето беше слабо, но се усмихваше. Държеше главата си изправена. Вдигна тънката си ръка да докосне люспестата буза на баща си, а след това се засмя. Мауди нададе вик и прегърна и двамата. Стояха там тримата — плачещ от щастие и усмихнат стълб.

— Фиц? — проговори някой наблизко. Някой разтърси рамото ми. Беше Амбър. Обърнах се към нея усмихнат и озадачен.

— Ще ми се да можеше да видиш това — казах тихо.

— Усетих го — отвърна тя тихо. — Много се съмнявам някой тук да не го е усетил — сградата сякаш зажува около нас. Фиц, това беше лоша идея. Трябва да спреш. Това е опасно.

— Да. Но е правилно. Много е правилно.

— Фиц, трябва да ме послушаш...

— Моля ви. Краката й... Започнаха да растат неправилно преди година. По-рано тичаше и си играеше. А сега вече почти не може да ходи...

Тръснах глава и извърнах очи от Амбър. Пред мен стоеше жена Праотец с изгърбени рамене. Но изобщо не бяха рамене. Това, което бях взел за покрити с плат издутини на раменете, бяха върховете на крилете й. Бяха сини и върховете им бяха високи като ушите й;

дългите им пера почти метяха пода зад нея. Момиченце на около седем креташе подпряно на нея, подкрепяно от баща му Праотец от другата страна. Неговите оцветки бяха зелени, на майката сини, докато шарките на детето преливаха от единия в другия цвят.

— Наша е — каза бащата. — Но от месец на месец никой от драконите ни не я иска. Или пък и двамата я искат и се дърлят за израстването ѝ все едно е играчка — единият променя каквото другият е сътворил. Двата ни дракона отидоха на по-топло място за зимните месеци. Оттогава става все по-зле.

— Тац, Тимара, мислите ли, че е разумно да го молите да се намеси? Няма ли Фенти и Синтара да се разсърдят, когато се върнат? — предупреди ги кралица Малта.

— Когато се върнат, тогава ще се тревожа за това — заяви Тимара. — Дотогава защо Филия трябва да плаща за нехайството им? Принце на Шестте херцогства, можете ли да ѝ помогнете?

Огледах детето. Почти можех да видя несъвместимостта в плановете за нея. Едното ухо беше сплескано и клепнало, другото — щръкнало. Дисонансът прокълтя в сетивата ми като звън на пропукана камбана. Опитах се да съм предпазлив.

— Не знам. И ако опитам, може да изтегля от силата ѝ, от резервите на собственото ѝ тяло. Собствената ѝ плът прави промените. Мога да я насоча, но не мога да дам онова, от което се нуждае тялото ѝ.

— Не разбирам — възрази Тац.

Посочих стъпалата ѝ.

— Виждате, че стъпалата ѝ се стремят да се превърнат в стъпала на дракон. Някоя кост трябва да се махне, трябва да се добави плът. Не мога да изрежа, нито мога да добавя. Тялото ѝ трябва да направи това. — Чух тихото мърморене на събраните Праотци, обсъждащи думите ми.

Зеленият баща клекна и погледна дъщеря си в лицето.

— Ти трябва да решиш, Филия. Искаш ли да направиш това?

Момичето вдигна очи към мен със страх и с надежда.

— Искам да мога да тичам пак и да не ме боли. Лицето ми е стегнато, когато се опитам да се усмихна, толкова, че си мисля, че устните ми ще се напукат. — Докосна покрития си с люспи череп. — Искам да имам коса, дълга и хубава! — Вдигна ръцете си към мен. Ноктите ѝ бяха сини и закривени като на птица. — Моля ви.

— Добре — отвърнах.

Протегнах ръце към нея и тя остави съдбата си в тях. Две тънки ръчички в моите, мазолести от меча. Усетих болката ѝ, докато се мъчеше да се укрепи на изкривените си стъпала. Смъкнах се, седнах на пода и тя се отпусна благодарно. Умението в мен изпъна тънка жилка и докосна челото ѝ. Тази, ах, тази беше загадка. Тук беше баща ѝ, а там майка ѝ, а тук драконите, които я бяха докосвали и се бяха карали над нея като две деца, дърпащи си една кукла, докато я разкъсат. Имаше много възможности.

— Какво би искала? — попитах я и лицето ѝ грейна. Представата ѝ за себе си ме изуми. Нямаше нищо против силните си ноктести стъпала, стига само да израстваха прави. Искаше ѝ се синьо конче на едната буза и тъмнозеленото на обгара ѝ да минава по гърба ѝ и надолу по ръцете ѝ като лози. Искаше черна коса, гъста и здрава като на майка ѝ, и уши, които да може да мърда, за да улавя звук. Показа ми и с Умението убедих тялото ѝ да последва волята ѝ. Чух как някъде далече родителите ѝ заговориха с тревога, но изборът не беше техен, а неин. А когато най-сетне се отдръпна от мен и застъпва на предните възглавнички на високо извитите си стъпала, тръскайки черна лъскава грива, тя им извика:

— Вижте ме! Това съм аз!

Друго дете ми донесоха, родено с ноздри толкова плоски, че едва можеше да диша. Намерихме носа, който трябваше да има, издължихме пръстите му и стегнахме бедрата му така, че да може да върви изправено. Това дете простена и ми домъчня колко го заболя от обръщането на костите му, но „Трябва да се направи!“ — прошепнахме му двамата с Умението. Беше изтъняло, когато го върнах на родителите му, и пъшкаше от болка. Единият ме изгледа озъбен, а другият заплака, но момчето дишаше и ръцете, които протегна към тях, имаха палци, които можеше да движи.

— Фиц. Изчерпан си. Спри. — Гласът на Амбър трепереше.

Умението течеше през мен и си спомних, че този изблик на наслада е колкото сладък, толкова и опасен. За някои. Да, за някои беше опасен. Но се учех, толкова много бях научил този ден. Можех да го контролирам така, както никога преди, така, както никога нямаше да си помисля, че е възможно. Да докоснеш с тънка жилка, да разчетеш естеството на едно дете, да му позволиш да насочи Умението, което

владеех, все едно двамата стискаме четка и рисуваме — всичко това можех да го направя.

И можех да охладя Умението, от кипящо да го накарам да къкри тихо. Можех да го владеея.

— Моля ви! — извика внезапно една жена. — Мили принце, моля ви, не можете ли да отворите утробата ми!? Нека да зачена и да родя дете! Моля ви. Умолявам ви!

Хвърли се в краката ми и прегърна коленете ми. Главата ѝ беше наведена, косата ѝ провиснала около покритото ѝ с дебели люспи лице, хлипаше. Не беше Праотец, но тялото ѝ бе увредено от допир с дракони. С всяко дете, което бях докоснал, влиянията на дракон над растящо човешко тяло ми бяха ставали все по-ясни. В някои от децата бях видял замисъл и дори изкуство в начина, по който драконите ги бяха белязали. Но в тази жена промените бяха безразборни, като дърво, изникнало в камениста почва и засенчено от канара. Както беше близо до мен, не можах да я изключа от Умението си и когато то я загърна, усетих вродената ѝ дарба в магията. Беше необучена и все пак в онзи миг споделих дълбокия ѝ копнеж за дете и покрусата ѝ от това да вижда как бавно текат годините и лоното ѝ си остава празно.

Такава позната болка. Как можех да откажа на такава молба, след като знаех толкова добре какво е да ти е отказано? Защо така и не се бях опитал да използвам Умението, за да открия защо Моли не може да ни роди дете? Години похабени — никога нямаше да се върнат. Отпуснах длани на раменете ѝ, за да я вдигна на крака, и с това затворих кръг. Бяхме обвързани в онзи миг, болката от загубата ни свързваше здраво и онова, което бе изкривено в нея, Умението го изправи, и каквото бе затворено, се отвори. Внезапно тя извика и се отдръпна от мен, стиснала ръце над корема си.

— Усетих промяната! — извика. — Усетих я!

— Стига! — каза тихо до мен Амбър. — Това трябва да спре.

Но изведнъж пред мен имаше мъж и казваше:

— Моля, моля, люспите са пораснали по челото ми и над клепачите ми. Едва мога да виждам. Избутайте ги назад, моля ви, принце на Шестте херцогства. — Сграбчи ръката ми и я опря на лицето си. Имаше ли Умението като жената, или то просто течеше в мен толкова силно, че не можех да му се опълча? Усетих как люспите

се отдръпнаха от клепачите му, нагоре по челото, и той отскочи от мен, и се засмя радостно.

Някой хвана ръката ми и я стисна здраво. Усетих тъкан на ръкавица по кожата си.

— Крал Рейн! Кралица Малта, моля ви, кажете им, че трябва да се отдръпнат! Той ги изцерява при огромна опасност за себе си. Трябва да спре, трябва да си почине! Веднага. Вижте как трепери! Моля ви, кажете им, че не трябва да искат повече от него.

Чух думите. Не значеха нищо за мен.

— Добри пазители и приятели, чухте лейди Амбър! Отстъпете назад, отворете му място! — стигна до мен гласът на Малта през залата. По-наблизо имаше други гласове.

— Моля ви, принце!

— Ръцете ми, ако можете само да изправите ръцете ми!

— Искам отново да приличам на жена, не на гущер! Принце, моля ви, моля ви...

С по-тих глас, чух Шута да се разпорежда:

— Спарк, Нас, стойте пред него и го задръжте. Избутайте ги назад. Лант, къде си? Лант?

— Народе на Келсингра! Запазете ред. Отдръпнете се от принца!

— В гласа на Рейн имаше тревога, граничеща със страх.

Трудно ми беше да използвам зрението си, когато Умението течеше толкова силно около мен, много по-мощно от всяко друго мое сетиво, много по-силно дори от Осезанието ми. Очите ми бяха жалки неща, разчитаха на светлина, за да ми покажат външните форми на нещата. Все пак се озърнах за Лант и го открих до себе си, мъчеше се да извади нещо от джоба си. Пред мен Спарк и Нас бяха сплели ръце и стояха между мен и стена от напирани хора. Не можеха да ги задържат, не и след като бяха погълнати от такава нужда. Затворих очи и запуших ушите си. Тези сетива само ме объркваха, след като можех да загърна залата с Умение и да узная толкова много повече...

Ръката в ръкавица на Амбър продължаваше да стиска моята, а другата ѝ бе на гърдите ми, опитваше се да ме избута назад и далече от протягащите се ръце. Беше безполезно. Залата беше голяма и хората се бяха стекли около нас. Вече нямаше „назад“, само примка отчаяни хора, която се стягаше около нас.

Като за тълпа, беше малка и никой не ми мислеше злото. Някои напиреха към мен от глад и нужда. Някои напиреха да са първи, други само за да видят какво следващо чудо ще извърша, а някои напиреха в усилие да пробият през стената от хора пред тях, за да имат шанс да помолят благодеение за себе си. Една жена се буташе напред, защото не искаше друга жена да стигне до мен и да поиска лицето ѝ да се промени, за да спечели мъжа, когото и двете желяеха. Рапскал беше сред тях с Кейс и Бокстер, не за да въведат ред, а за да видят дали Амбър някак ще издаде, че е видяна, защото той бе сигурен, че е била при Сребърния кладенец, и бе изпълнен с омраза от това, че някой е дръзнал да открадне Сребро от драконите.

— Фиц. Фиц! Фиц! Вдигни стените си, върни се към себе си. Фиц!

Бях забравил тялото си. То трепереше цялото около мен и ръцете на Лант бяха около гърдите ми, мъчеше се да ме задържи прав.

— Махнете се от нас! — изрева Лант и за миг натискът на тълпата намалю. Но тези, които можеха да видят, че рухвам, бяха избутани от другите, които искаха да разберат какво става. Това го разбрах някак безстрастно. Щях да падна, Лант щеше да рухне, хванал се за мен, младежите, които се опитваха да задържат тълпата, щяха да залитнат назад и щяха да ни стъпчат.

Умението ми каза, че Амбър е до мен.

— Фиц — заговори Шутът на ухото ми. — Фиц, къде си? Не мога да те усетя. Фиц, вдигни стените си! Моля те, Фиц. Любими!

— Дай му това! — извика ѝ Лант.

Беше все едно. Умението бе разливащо се езеро и аз се разливах с него. Имаше други тук, разтворени и размесени. Бяха възрадвани от това, което бях направил. Усещах, че има някои, които са по-цели, по-големи души, някак по-определени. По-стари и по-мъдри. Не можех да бъда един от тях. Нямаше достатъчно от мен. Щях да се разлея и да се разпръсна. Да се смеси. Можех просто да се предам. Щеше да е като сладкия сън. Спри тревогите, забрави чувството за вина. Най-лошото бяха остро наточените надежди, в които все още се бях вкопчил. Надеждата, че някъде, някак, Пчеличка все още съществува и ще се изтърколи непокътната от портал на Умението. Но много по-вероятно бе да е тук, в тази безформена смесица. Може би ако се предадох щеше да е най-близкото до това да се събера с нея отново.

Да бъда Фиц открай време не беше привлекателно съществуване.

Пръсти се опират на устните ми, натискат зъбите ми. Горчивина в устата ми. Вълната на Умение, която бе напирала така силно срещу мен, се превърна в плисък на по-спокойна вода. Опитах се да се оттегля с нея.

Допирът на пръсти на китката ми пареше. Изгаряше, болка и екстаз неотделими.

Любими!

Светът отекна през мен, отскочи назад от разпадащите се ръбове на съществото ми, намери ме и ме обвърза. Имаше ме, затворен в едно изтощено и тресящо се тяло, треперех, докато Лант ме прегръщаше отзад и ме държеше изправен. Ръката му бе на устата ми и вкусих елфова кора. Суха прах полепна по устните ми. Настойчивост и Спарк, сплели ръце, стояха срещу напирещата тълпа. Напираха срещу Амбър, тласкаха я към мен.

Шутът ме прегърна и отпусна глава на гърдите ми. Едната му ръка бе около врата ми. Стисках празна ръкавица в едната си ръка. Бавно и вяло вдигнах очи. Ръката на Шута, с блестящите сребърни пръсти, стискаше китката ми, жигосваше самоличността ми вътре в мен. Връзката бе стъписващо и напълно възобновена.

— Казах ви! — извика Рапскал, гласът му бе изпълнен с възбуда и увереност. — Казах ви, че са крадци! Вижте там, вижте на ръката ѝ, доказателството ми! Сребро! Откраднала е Сребро от драконите и трябва да бъде наказана! Хванете я! Хванете ги всички!

Миг на ужас и стъписване. Чух как Спарк изпищя, когато някой я сграбчи. В следващия миг Шутът бе изтръгнат от мен. Помъчих се да се задържа прав.

Чух писъка на Шута, когато напирещата тълпа ни погълна.

38.

ИЗПЛУВАНЕ

В този сън аз съм много мъничка и се крия в малка кутия, като орех в черупка. Нося се в кипяща река. Много съм уплашена, защото ме е страх, че това пътуване няма край. Около мен има други, които се носят в реката. Струва ми се, че мога да изляза от черупката си и да се разтопя, и да стана част от тях.

След това един дракон ме вдига. Държи ме здраво в лапата си, тъй че дори да искам да изляза от черупката си и да се стопя, няма да мога. Уплашена съм, а после той ми дава да почувствам, че съм в пълна, пълна безопасност.

— Както вълкът направи за моя малък, така и аз ще направя за неговото кутре. Аз ще те защитя. Когато изплуваш, ела при мен. Аз ще те защитя.

Тук рисувам дракона. Той е едно ужасяващо същество, но за мен е един мил чичко.

Съновен дневник на Пчеличка Пророчица

След толкова дълго несъществуване не знаех как е да съществуваш. Разгърни се, заповяда ми Вълкът Баща. Трябва да си готова преди тях. Разгърни се. Изправи се.

Не можех. Опитах се. Някъде, знаех, имах крака и ръце. Лице. Слънчева светлина. Вятър. Бавно, тези думи започнаха да имат смисъл отново. Слънчева светлина ме докосваше и вятър целуваше лицето ми. Лежах просната на гръб. Примигнах. Гледах нагоре в синьо небе. Слънцето беше твърде ярко. Опитах се да се раздвижа, но тялото ми натежа надолу с нещо.

Чух ужасен звук. Завъртях глава към него. Халкидецът, който беше харесвал Шън. Той издаваше звуците. Не можех да си спомня

името му. Беше на четири крака и повръщаше с широко отворена уста, и издаваше странни звуци. Помислих, че ще се изправи. Вместо това той рухна по корем. Лицето му бе извърнато към моето и ме гледаше. Нищо човешко нямаше в очите му. Ставаха все по-широки, докато можех да видя бялото около тях. Присви устни все едно щеше да надуе рог и забуха към мен. Глупави звуци, и някак плашещи.

Страхът може да ти помогне да направиш много неща. Превъртях се на корем и изведнъж разбрах какво ме държи долу. Тежкото огромно кожено палто, което носех. Беше все едно съм увита в черга. Опитах се да издърпам колене под себе си, но вместо това коленичих в палтото и не можех да мръдна. Звуците, които издаваше халкидецът, ставаха все по-странни, сякаш се опитваше да цвърчи като катерица.

Превъртях се на гръб. Отпуснатите ми ръце намериха копчетата и клуповете на палтото. Заопипвах ги, мъчех се да свържа онази част от мен, която знаеше как да ги разкопчае, с пръстите си. Звуците на халкидеца вече бяха като на куче, което се опитва да вие. Отказах се от копчетата и седнах. Изведнъж да се измъкна от палтото ми се стори по-важно, отколкото да се махна от лудия. Успях да се изправя, залитнах няколко стъпки и едва не паднах върху някого. Една от луриците на Дуалия. Не можах да се сетя за името ѝ. Беше мъртва. Олюлях се и се отдръпнах от нея, все още се борех със закопчалките на палтото. Видях Дуалия. Беше под някого и се мъчеше да се измъкне.

Не гледай. Бягай. Просто бягай. По-безопасно е в гората, отколкото сред тези зли същества. Има един тук, който ще ни помогне, ако мога да го събудя. Бягай. Бягай накъдето ти покажа.

Побягнах. Паднала бях на повърхност от черен камък като каменна настилка, сред гора. Стигнах до едно място, където топящ се сняг се бореше с поникнала трева. Пролет? Как можеше да е пролет? Бях притеглена в каменен стълб посред зима. Къде бях била? Какво не помнех?

Зави ми се свят. Паднах на четири крака в снега. Надигнах се, залитнах и тръгнах. Палтото ми се влачеше по снега. В гората. Да вляза дълбоко навътре в гората, колкото се може по-бързо.

Чух как Дуалия извика зад мен:

— Хванете я! Не я пускайте да избяга! Не можем да се върнем у дома без нея.

Побягнах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.